

Võng Du Chi Tiểu Nương Tử, Thân Cá Chủy Tiên

Contents

Võng Du Chi Tiểu Nương Tử, Thân Cá Chủy Tiên	2
1. Chương 1: Con Gái Cùng Tiểu Nhân, Đúng Là Khó Mà Dưỡng	3
2. Chương 2: Bị Ăn Hiếp	5
3. Chương 3: Làm Ấm Ổ Chăn Sao?	9
4. Chương 4: Chồng Đây Chờ Vợ Nha!	13
5. Chương 5: Hai Đứa Mình Là Đồng Tính Luyện Ái!	18
6. Chương 6: Hoa Đào Là Con Trai?	22
7. Chương 7: Ông Là Vợ Yêu Của Hử?	26
8. Chương 8: Yêu Vợ Là Chính, Mấy Cái Khác Đều Là Nhạc Nền Thôi	30
9. Chương 9: Vợ Yêu Mặc Cỡ Sao?	34
10. Chương 10: Anh Em Là Dùng Để Bán Kiếm Tiền!!	36
11. Chương 11: Khi Nào Thì Kết Hôn?	40
12. Chương 12: Lão Tử Là Nam!	45
13. Chương 13: Lão Tử Ghét Người!!	49
14. Chương 14: Vợ Yêu, Sinh Lễ Tới Đây!	53
15. Chương 15: Mà Thực Sự Là “vợ Yêu”?	57
16. Chương 16: Ấm Ấ Xấu Hổ!	61
17. Chương 17: Vừa Mới Gặp Nhau Đã Cởi Quần Áo?	67
18. Chương 18: Nhào Vào Ôm Ấp!	71
19. Chương 19: Cậu Chột Dạ Hử?	76
20. Chương 20: Chúng Ta Kết Hôn Đi!	81
21. Chương 21: Đừng Nói Vợ Là Thiếu Vũ Nha?	85
22. Chương 22: Ông Điều Tra Tội Tui?	90
23. Chương 23: Người Chụp Ảnh Ta!	95
24. Chương 24: Vợ Sang Chỗ Chồng Đi!	99
25. Chương 25: Vợ Yêu, Đúng Là Biết Thương Người	103
26. Chương 26: Xe Lắc Lư Đây Kìa	107
27. Chương 27: Biến Thái Chết Tiệt Lưu Ảnh Nhiều Như Vậy	112
28. Chương 28: Háo Sắc Là Phải Trả Giá Lớn	115
29. Chương 29: Vợ A, Chồng Đút Vợ Ăn!	119
30. Chương 30: Vợ A, Chồng Sẽ Chịu Trách Nhiệm!	123
31. Chương 31: Cuộc Sống Ở Chung Bắt Đầu!	127
32. Chương 32: Có Ông Xã Mình Chiếu Có Mà!	131
33. Chương 33: Vợ Nha, Vợ Là Đang Ghen Sao?	136
34. Chương 34: Tôi Sẽ Không Thương Tồn Cậu Ấy	140
35. Chương 35: Vợ, Vợ Có Phản Ứng?	144
36. Chương 36: Vợ, Đau Quá Đi	147
37. Chương 37: Đồng Sàn Cộng Chằm	151
38. Chương 38: Không Lê Lão Tử Biến Thái Sao?	155
39. Chương 39: Hoa Đào, Chúng Ta Kết Hôn Đi!	159
40. Chương 40: Vợ Yêu Tôi Đây Chỉ Có Một!	163

41. Chương 41: Vợ Ơi, Chồng Chờ Vợ Đó Nha!	169
42. Chương 42: Chị Dâu, Anh Hai Của Tụi Em Có Một À	173
43. Chương 43: Tối Nay Anh Em Hiến Khúc Cho Bà Xã	178
44. Chương 44: Hôm Nay Em Sẽ Gả Cho Anh	181
45. Chương 45: Ông... Thực Là Thích Bánh Mì Sao?	185
46. Chương 46: Gia Đây Về Sau Cai Net!	189
47. Chương 47: Vợ A, Chồng Đưa Vợ Đi!	194
48. Chương 48: Cậu Là... Thích Tên Kia Sao?	198
49. Chương 49: Sau Đây Ông Đứng Đến Nữa	202
50. Chương 50: Lão Tam Là Đang Thất Tình Sao?	206
51. Chương 51: Làm Gay Quen Luôn Rồi Hả?	209
52. Chương 52: Vợ A, Anh Yêu Em!	212
53. Chương 53: Ông Cởi Quần Áo Làm Cái Gì?	215
54. Chương 54: Tui Cũng Thích Ông!	219
55. Chương 55: Em Gái Đến Đây!	223
56. Chương 56: Bưu Hân Người Muội!	226
57. Chương 57: Quay Lại Trò Chơi	230
58. Chương 58: Lão Tử Giết Người Chết!	234
59. Chương 59: Tiêu Tiêu, Chúng Ta Làm Hòa Đi!	238
60. Chương 60: Không Được Nói Với Nó!	241
61. Chương 61: Tiêu Tiêu Là Xí Hổ!	246
62. Chương 62: Ta Không Ngại Làm Cha Dâu	249
63. Chương 63: Ông Không Phải Đang Đùa Giỡn Nó Đấy Chứ?	252
64. Chương 64: Vợ A, Vợ Ở Đâu Vậy?	256
65. Chương 65: Ngấm Lại Cho Thật Kỹ Đi	259
66. Chương 66: Bà Xã, Chúng Ta Gặp Nhau Đi!	264
67. Chương 67: Trò Chơi Thương Tâm Lại Thương Thân	267
68. Chương 68: Anh Yêu Em	271
69. Chương 69: Lương Tình Tương Duyệt	274
70. Chương 70: Cầu Bạo Giải!	277
71. Chương 71: Bà Xã, Bà Xã Thật Xinh Đẹp A!	280
72. Chương 72: Mì Sao Lại Ngốc Thế A!	284
73. Chương 73: Anh... Là Bà Xã Của Tôi?	288
74. Chương 74: Anh Muốn Ly Hôn Với Tôi?	290
75. Chương 75: Tình Một Đêm Hiểu Không?	294
76. Chương 76: Con Mẹ Nó, Tôi Yêu Anh Đó!	297
77. Chương 77: Phiên Ngoại	302
78. Chương 78: Phiên Ngoại	307

Võng Du Chi Tiểu Nương Tử, Thân Cá Chủ Tiên



Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, đam mỹ, bàn phím võng du, hoan hỉ oan gia, tặc mao tiểu bạch thụ, bình

1. Chương 1: Con Gái Cùng Tiểu Nhân, Đúng Là Khó Mà Dưỡng

Bật game lên, hiện ra màn hình đăng nhập, đánh tên tài khoản, mật khẩu - đăng nhập.

Àn? Tên tài khoản hoặc mật khẩu sai?

Tiểu Trác Hy nhíu mày, liếc nhìn kỹ tên tài khoản một lần, rồi lần nữa gõ lại mật mã, đăng nhập lại.

Vẫn là tên người sử dụng hoặc mật khẩu sai.

Về mặt Tiểu Trác Hy có chút biến sắc, tư thế ngồi so với vừa rồi nghiêm chỉnh hơn rất nhiều.

Xóa hết cả ô điền mật mã đi, thật cẩn thận kiểm tra lại tài khoản, rồi lại thật cẩn thận gõ vào mật khẩu lần nữa.

Không ngoài dự đoán, vẫn là mật khẩu sai.

Tiểu Trác Hy hít một cái thật sâu, đứng dậy, một cước đá văng cái ghế dựa, bước qua phòng cạnh bên

Phòng bên cạnh cửa đóng chặt, Tiểu Trác Hy đập cửa phòng bang bang, người ở bên trong mới mở cửa ra.

“Làm gì a?” Khe cửa hé ra gương mặt của một cô gái khoảng 21 - 22, vẻ mặt bức mình nhìn cậu.

Tiểu Trác Hy nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô “Tiểu Khâm Khâm, là mày đổi mật khẩu tài khoản của tao có phải không?”

Cô gái đứng bên trong, cũng chính là em gái sinh đôi Tiểu Khâm Khâm của cậu, miệng nhai kẹo chewingum nhóp nhép, nghe xong lời của cậu, thoải mái thừa nhận: “Phải đó, sửa từ sáng giờ rồi mà, ông mới phát hiện sao?”

Tiểu Trác Hy thò tay, dùng sức cốc lên đầu cô “Nha đầu chết tiệt kia, mau sửa lại cho tao!”

Tiểu Khâm Khâm không chút khách khí thò tay đập lại “Xú tiểu tử, ai bảo không luyện tài khoản cho tui! Không trả rồi sao!”

“Mày nói coi, một nam nhân như tao mà ngày nào cũng bị đám bắt nam bắt nữ đó quấy rầy, mày phải người không hả?” Tiểu Trác Hy gắt gao nhìn mày lại, nói “Mau đi, nghe lời, sửa lại cho anh đi!”

“Mơ đi!” Tiểu Khâm Khâm hướng cậu nhăn mặt nhăn mũi một cái, rồi đóng cửa lại cái “rầm”.

Trước khi đóng cửa còn chu mỏ thối một cái bong bóng cao su rồi “bóc” một tiếng, bong bóng vỡ ra.

“Tiểu Khâm Khâm, mày làm vậy là không có đạo đức!” Tiểu Trác Hy vẫn là không hết hy vọng, “Tao luyện con đó gần một năm rồi a a a!”

“Ngại quá, đạo đức bao nhiêu tiền một ký hử? Tui có bao nhiêu bán cho ông hết đó, có cần không?” Thanh âm Tiểu Khâm Khâm ở trong phòng càng lúc càng xa, phồng chùng đã đi lại trước máy tính.

“Mày là đồ vô lương tâm!” Tiểu Trác Hi tức giận lại đập cửa.

Thanh âm Tiểu Khâm Khâm vẫn khí định thần nhàn: “Đúng vậy, tui không có lương tâm, lương tâm của tui đều bị ông ăn hết rồi.”

“ ” Tiểu Trác Hy bị lời của nàng làm nghẹn họng, xem ra cứng rắn không được, chỉ có thể dịu dàng, “Em gái à, em đem tài khoản trả lại anh đi, em là một đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy, chơi cái con gay đó làm gì a!”

Khẩu khí dịu dàng như vậy, khiến cho thanh âm của Tiểu Khâm Khâm ở bên trọng vọng ra cũng bắt đầu trở nên nhỏ nhẹ, ngọt ngào “Yên tâm đi anh à, em nhất định có thể tìm được một tên đồng bọn gay cùng chí hướng cùng đồng cam cộng khổ với em mà, yên tâm!”

“” ngọt không được mà mặn không xong, kiểu này thực sự làm cho Tiểu Trác Hy trong nháy mắt trở nên vô lực, chỉ có thể tiếp tục lấy lòng “Khâm Khâm ngoan, em trả tài khoản lại cho anh đi...”

“Ừ, được thôi!” Tiểu Khâm Khâm đột nhiên mở cửa ra, cười thực ngọt ngào nhìn cậu “Anh biết đó, em đây cũng không phải là loại người không nói lý lẽ mà ha, cho nên, anh chỉ cần luyện cho em một acc mãn cấp, a không, chỉ cần luyện đến 90 cấp là được rồi, em lập tức trả lại cho anh!”

“Mày!” bộ dạng ngụy trang lấy lòng của Tiểu Trác Hy nhất thời tan thành mây khói “Tiểu Khâm Khâm, mày đừng có quá đáng!”

Dứt lời, một phen đẩy cô ra, xông vào phòng.

Máy tính trên bàn vẫn còn bật, acc Thanh Vân mãn cấp của mình vẫn còn đang đứng ở Tiểu Trúc Phong ngấm trắng, y phục phiêu phiêu, nhìn như rất thích ý.

Vẫn chưa kịp nhìn rõ khung tán gẫu đang nói cái gì, Tiểu Khâm Khâm đã đứng ở cửa gân cổ rống to “Mẹ ơi! Mẹ coi con trai của mẹ kia! Chạy đến phòng con gây sự nè nè!!!”

“Ê, Tiểu Khâm Khâm, mày...” Tiểu Trác Hy cuống quýt nhảy xuống khỏi ghế bàn máy tính.

Nhưng mẹ hai người, Thường Phương đã xách theo dao chặt thịt vọt từ trong phòng bếp lao tới, trên dao còn lấm tẩm mấy mẩu thịt vụn, máu cũng rùng rùng chảy xuống trông thật là dễ sợ “Tiểu Trác Hy! Mày lại ăn hiếp em gái của mày phải không? Ở đâu ra đứa làm anh giống mày a? Từ nhỏ tới lớn chuyên môn ăn hiếp em gái của mình, mày coi cha mày đi, bằng tuổi mày, ngày nào ông cũng giúp gia đình trông nom em nhỏ!”

“Ai, ai mẹ a... không phải mẹ chứ, xách luôn cả dao theo?” Thường Phương vọt đến bên cạnh Tiểu Trác Hy, cậu vội vàng đưa hai tay che phía trước, từng bước lùi ra sau.

Đừng giỡn a, một khi mẹ mà kích động lên, không cẩn thận vung dao chém lại, vậy chẳng phải là cậu chết chắc sao?

“Nếu sớm biết mày không nghe lời như vậy, lúc sinh mày ra lóc hai cái lỗ tai của mày ra bằm làm thịt băm vắt thành vụn thần ăn cho rồi!”

Thường Phương dùng tay không nhéo lỗ tai của cậu mà kéo, lôi cậu ra khỏi cửa phòng Tiểu Khâm Khâm “Còn dám ăn hiếp Khâm Khâm nữa, tao lóc luôn lỗ tai của mày, tối nay làm sủi cảo thịt người cho mày ăn!”

“Mẹ, có phải con không phải con ruột do mẹ sinh ra không vậy a!” Tiểu Trác Hy xoa xoa lỗ tai, hữu khí vô lực mà hỏi.

“Tao cũng nghĩ là không phải!” Thường Phương lườm cậu một cái, lại xách dao chặt thịt trở lại phòng bếp, chỉ chốc lát sau, trong phòng bếp văng lên tiếng chặt thịt rầm rầm.

“Mày...” Tiểu Trác Hy đưa tay lên, muốn cốc đầu con nhỏ kia một cái, nhưng Tiểu Khâm Khâm lại xoay người hướng đến phòng bếp, há mồm tỏ vẻ muốn hô to lên.

“Đừng dừng dừng, tao sai rồi, có được chưa?” Tiểu Trác Hy vội vàng kéo cô lại “Không biết ăn hiếp mày từ hồi nào nữa? Chẳng phải hồi bảy tám tuổi đùa giỡn cùng bạn học kéo tóc mày chút xíu thôi sao, vậy mà còn giả bộ tới tận bây giờ, đúng là chịu không nổi! Quả nhiên độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, nhỏ mọn như quỷ a!”

“Đừng nói nhảm nữa, có luyện hay không?” Tiểu Khâm Khâm vên vào tự đắc nhìn cậu “Dù gì tui cũng không có hề chi hết, tuy là cái tài khoản mặt sữa kia của ông tui cũng không thích lắm, nhưng dù gì cấp mãn rồi so với 90 cấp vẫn tốt chán.”

“Mày... Được! Tao luyện!” Tiểu Trác Hy nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, Tiểu Khâm Khâm đã đóng cửa lại cái rầm.

Thanh âm cách một cánh cửa những vẫn rõ ràng truyền ra "Vậy làm phiền rồi, anh hai tốt"

2. Chương 2: Bị Ăn Hiếp

Cậu lúc trước tại sao lại ngu tới vậy chứ, ngay cả mặt khẩu bảo mật cấp 2 cũng nói cho con nhỏ lòng dạ ác độc, rắn rết tiểu nhân Tiểu Khâm Khâm kia biết chứ?

Tiểu Trác Hy ngồi vào bàn máy tính, nghiêng răng đặt tay lên bàn đề nén xúc động một lúc, hít sâu một hơi, ngồi xuống.

Luyện thì luyện, cũng chỉ là 90 cấp thôi, không lẽ có thể làm khó dễ cao thủ như cậu sao?

Tiểu Trác Hy tức giận bức bình trở về phòng mình, bật lên trang chủ đăng ký một tài khoản mới, sau lại lóc cóc lóc cóc đăng ký máy chủ cho mình.

Vừa mới vào, liền trực tiếp bấm vào phần tạo nhân vật.

Chọn một nhân vật nữ dễ nhìn nhất, là Thiên Âm Tự Tiểu Lưu Ly, vừa định nhập tên, đột nhiên khựng lại.

Hô hô, xú nha đầu kia đâu có bảo là phải luyện nhân vật nữ đâu, cậu mắc gì phải tự mình đi tìm phiền phức nha.

Chuyển sang phần tạo nhân vật nam, Tiểu Trác Hy liền chọn Thánh Vu.

Chơi trò này lâu như vậy, tuy là con gái chơi nhân vật nam gặp qua không ít, nhưng chắc chắn mấy nhỏ đó mà có lựa cũng chỉ lựa mấy loại phiêu phiêu giai công tử, ít nhất thì cái loại nhân vật bộ dạng không khác gì tinh tinh này, cậu chưa từng thấy có nhỏ nào dám can đảm chọn mà luyện.

Đưa con trở nhấp vào ô điền tên nhân vật, ngẫm lại cái lực công kích của đồng chí Thánh Vu này, Tiểu Trác Hy vô lực thở dài. Ngón tay đặt trên bàn phím mãi một lúc lâu, cuối cùng cũng không thể nào đánh được một chữ.

Tuy tài khoản này sớm muộn gì cũng đưa lại cho Tiểu Khâm Khâm, nhưng mà 90 cấp đầu là do cậu luyện a.

Luyện cái môn phái mà chẳng ai thèm tổ đội, đây có khác gì tự tìm đường chết cho mình chứ?

Đành chịu vậy, không thể phá hư hình tượng, đành trông cậy vào cái tên đi.

Tiểu Trác Hy chọn nhân vật mà đã sớm muốn chơi thử - Quý Vương, tự hỏi bản thân một lúc lâu, mới gõ cái tên vào.

"Vợ yêu ơi, hun cái coi"

Quả nhiên, không có cảm giác đáng khinh bỉ, chỉ có cảm giác cực kỳ đáng khinh bỉ. Tiểu Trác Hy cười thầm, nhấn vào nút tạo nhân vật.

Vợ yêu ơi, hun cái coi liền xuất hiện, đứng dưới tàng cây, xiêm áo phiêu phiêu.

Lại phải nhập vào mật mã kiểm tra mới có thể đăng nhập vào game.

Tiểu Trác Hy bật QQ, nhấn cho Tiểu Khâm Khâm "Đưa ta cái mã mời."

Tiểu Khâm Khâm nhanh chóng trả lời lại "Cái gì mã mời?"

Tiểu Trác Hy quăng cho cái xem thường, ngay cả mã mời ở đâu cũng không biết, vậy mà còn dám không biết xấu hổ vác cái acc vip của cậu đi chơi.

Tuy trong lòng khinh bỉ cực kỳ, nhưng nghĩ đến tình cảnh hiểm trở trùng trùng của mình, Tiểu Trác Hy chỉ có thể thành thật trả lời “Nằm trong thư mời của trò chơi, mở ra quảng qua đây.”

Tiểu Khâm Khâm lại gửi sang một chuỗi ký tự cùng số dài ngoằng, Tiểu Trác Hy vào, cửa sổ kia liền biến mất, hệ thống nhanh chóng gửi vào hành trang phần lễ bao của mã mời.

Vừa mới vào, Tiểu Trác Hy liền nhanh chóng mở ra mục hảo hữu, tìm thấy cái acc vip đang bị Tiểu Khâm Khâm chiếm : Tiêu Tiêu Vũ Hề.

Thêm hảo hữu, mau chóng nhấn qua cái tin ngắn.

Cự tuyệt tin tức từ người xa lạ.

Nghĩ lại, hình như là lúc mình dùng máy tính của Tiểu Khâm Khâm thiết lập lại phần tùy chọn, Tiểu Trác Hy bất lực tự hỏi trời xanh.

Đành bật QQ, mở ra khung tán gẫu cùng Tiểu Khâm Khâm, nhấn cho cô nhỏ cái tin “Khâm Khâm, dẫn tao đi thăng cấp.”

” không rảnh, đang trong phó bản.” Tiểu Khâm Khâm vô cùng đơn giản trả về hai câu, sau đó có gọi kiểu gì cũng không trả lời nữa.

Tiểu Trác Hy hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn là không có biện pháp gì, chỉ có thể bật QQ của anh em tốt ra.

“Bánh mì, đi giúp tao kéo cấp!”

“Ha ha, có mỹ nữ cùng đi phó bản, ai nhàn rồi vô sự mà mang mày đi kéo cấp cho mày chứ a!”

“...” Mình quen biết đúng là toàn thứ gì đâu không a a!!!

Nhờ vả không ai giúp, Tiểu Trác Hy chỉ có thể tức tối bắt đầu đi làm nhiệm vụ của tân thủ. Lâu rồi không luyện acc nhỏ, nên ba cái nhiệm vụ con con này kỳ thực cậu cũng không nhớ rõ cho lắm.

Ở Hà Dương lợi tới lợi lui, không bao lâu cũng thăng lên cấp năm, đình đang một tiếng, hệ thống nhảy ra khung hội thoại

“Trong biển người mờ mịt, người cùng người hữu duyên XXX gặp nhau, có đồng ý cùng TA trở thành hảo hữu không? Bô lô ba la...”

Không chút do dự nhấn nút Không, Tiểu Trác Hy lại tiếp tục vì một chút điểm kinh nghiệm mà bôn ba.

Cái vụ hội thoại kia, cũng không biết là do đứa nào bại não nghĩ ra được nữa, không có việc gì làm nên thích đi làm bà mối cột dây tơ hồng cho người chơi.

Nhớ lại, cái acc vip kia của cậu, không biết bị cái kiểu tin bất ngờ này quấy rầy bao nhiêu lần.

Đã vậy acc nhỏ này cũng thường thường bị dính mấy cái tin kiểu đó, cứ bô lô ba la mãi không chịu ngừng.

Chính vì vậy cho nên cậu mới chịu không nổi mà nhấn vào mục tùy chọn “Cự tuyệt tin tức từ người xa lạ”

Tắt đi khung tin tức, lại quay về trả hai cái nhiệm vụ, Tiểu Trác Hy liền điều khiển nhân vật nhỏ nhỏ đến phía tây thành Hà Dương.

Nhiệm vụ ở bên này, đại khái cũng nhớ được chút chút, hình như là phải tìm một người nào đó lập tổ đội để đánh cho nhanh lên chút.

Ở chỗ Bích Dao tiếp nhận nhiệm vụ đánh Diễm vĩ linh thủ, Tiểu Trác Hy ấn Alt+C, chung quanh quả nhiên chả có cái tổ đội nào.

Chỗ này là khu cũ, người luyện acc nhỏ vốn cũng không nhiều, huống hồ gì hiện tại là thời gian nghỉ trưa. Hơn nữa, những người chơi một khi đã qua cấp 10, cơ bản đều mau mau đến Hồn độn thời không đánh quái kiếm kinh nghiệm, acc nhỏ mà muốn ở khu tân thủ kiếm một đội đây người, nan càng thêm nan.

Bất quá, liếc mắt nhìn qua lại một cái, vẫn là còn có hai ba con mèo con, bất quá là có vẻ như thích chơi một mình hơn tổ đội.

Cũng không biết có phải vì bọn họ mới bắt đầu tập chơi nên không biết hay không, tóm lại, một hồi lâu mới mọc, chỉ có một nhân vật nữ Thiên Âm gia nhập tổ đội của cậu, tên gọi là Nửa cánh hoa đào.

Xem tên này, hình như không phải mấy đứa nam giả nữ chơi.

Hai acc nhỏ, kỳ thực so với một cái cũng chẳng nhanh hơn là mấy, nhưng tối thiểu cùng một đứa con gái đùa giỡn khua môi múa mép, cũng không đến mức nhàm chán.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : mỹ nữ, lần đầu tiên chơi sao?

Nửa cánh hoa đào kia, xấu xấu hổ hổ đáp lại một câu : ừ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vậy thêm hảo hữu đi, về sau cùng nhau tổ đội!!

Về phương diện nào đó mà nói thì, đồng chí Tiểu Trác Hy vẫn là tương đối có lòng nhiệt tình –nhất là đối với phái nữ!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : . . . hảo

Hai người ta một câu người một câu, cùng nhau trò chuyện, lại tung tăng làm nhiệm vụ kiêm đánh quái, rốt cuộc không bao lâu, tầm hơn mười phút, lên cấp mười.

Vẫn dễ trạng thái tổ đội dẫn người kia đến ngoại thành tây Hà Dương trả cái nhiệm vụ cuối cùng, Tiểu Trác Hy mở ra hành trang, định bụng chạy về Hà Dương, nhưng nhìn một đồng ô vuông trông hươu trông hoác, mới hậu tri hậu giác mà phát hiện, bây giờ bản thân chỉ có thể dựa vào hai cái chân be bé mà đi thôi.

Nửa cánh hoa đào sau đó cũng tạm rời đội, hình như cũng là đi trả nhiệm vụ, sau đó lại mau chóng trở lại tổ đội.

[Phụ cận] Vợ yêu ơi, hun cái coi : quay về báỉ sư?

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : ừ, được!

Vì thế hai người liền dùng đôi chân bé nhỏ của mình tí ta tí tởn chạy trở về, trong lúc chạy, gặp địch vô số, phá vòng vây, sau cùng mới an toàn trở về đất liền.

Lại tìm đến Chu Nhất nhận nhiệm vụ Nhũ yển quy sào, hai người giải tán tổ đội, tự mình trở lại môn phái.

Tiểu Trác Hy lúc trước luyện là nhân vật nam của Thanh Vân Môn, nhân vật vẽ ngoài không chỉ phong độ, mà ngay cả môn phái cũng là một vẽ nhân văn phiêu tán, siêu thoát thế ngoại.

Còn Quỷ Vương Tông này thì ngược lại, đi vào liền cảm giác một cỗ không khí âm trầm, quả thực không hề phụ lòng cái chữ “Quỷ” kia.

Hình tượng nhân vật tuy đều đồng dạng là mô hình, nhưng thực lại làm cho người ta cảm thấy từ trong khung hình toát ra một cỗ lệ khí.

Tiểu Trác Hy báỉ sư xong, liền mở ra kỹ năng xem thử, kéo Quỷ Độn đến khung phím tắt, sau đó chạy đến chỗ xe của người truyền tống đi kinh thành.

Sẵn tay nhấn cho mỹ nữ hoa đào cái tin nhắn “Có đến Hỗn độn luyện cấp không?”

“Ừa.”

Tiểu Trác Hy gửi sang lời mời vào tổ đội, Nửa cánh hoa đào nhanh chóng chấp nhận vào đội.

Nhìn xem vị trí của nhỏ, vẫn còn đang ở trong môn phái.

“Tớ qua trước, đến đó chờ cậu hen.”

“Ừa.”

Nhưng mãi cho đến khi Tiểu Trác Hy vượt qua tầng một của Hỗn độn thời không rồi, tổ đội cũng mời người vào đây luôn, Nửa cánh hoa đào vẫn chưa thấy đâu cả.

Tiểu Trác Hy nhìn nhìn, cấp hiện tại lên tầng hai cũng được rồi, bèn gõ gõ sang tin nhắn hỏi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hoa đào, làm gì mà chưa qua a?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : a, đang bái sư a, để lui đội trước.

Nói xong, liền rời khỏi tổ đội.

Bái sư? Mới ra đã lập tức tìm sư phụ, thoát nhìn hình như đâu phải là người ưa nói chuyện đâu ta?

Trong khu vực Hỗn độn thời không, người chơi tìm tổ đội luyện cấp hay luyện bảo bảo coi như không ít, Nửa cánh hoa đào mới vừa rời khỏi, chỉ trong chốc lát đã có hai ba người khác xin vào đội.

Tiểu Trác Hy cũng không biết cô nàng Nửa cánh hoa đào kia là định bụng nhờ sư phụ của mình kéo cấp hay là lát nữa sẽ trở lại, đang do dự có nên thêm người khác vào tổ đội hay không thì biểu tượng của cô nàng hoa đào đã hiện ra trong danh sách những người xin vào đội.

Lập tức tiếp nhận hoa đào vào đội, thuận tay mở danh sách bạn tốt, bật thông tin của hoa đào ra xem, danh hiệu quả nhiên đã thay đổi : Đồ đệ của Cá mực nướng.

Cái gì??? Cá mực nướng???

Là cái tên mỗi ngày ở trên loa cùng cậu cãi nhau ít nhất hai lần, trên thế giới đấu võ mồm không ngừng, Cá mực nướng?

Thiệt là đáng buồn, cô nhỏ này tìm ai không tìm, lại đi tìm tên quỷ sứ kia bái sư chứ!!

Hảo hữu đầu tiên của acc nhỏ, cư nhiên lại lại môn hạ của kẻ thù mình, Tiểu Trác Hy quả thực có chút ức chế, nhưng cũng chỉ có thể dùng kênh đội ngũ nói bóng nói gió mà hỏi thăm.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hoa đào, tại sao nhanh như vậy đã tìm được sư phụ?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : à, cậu ấy là bạn của tôi.

Quả nhiên, biết lắm mà, tên quỷ kia làm gì có lòng tốt đi kéo acc nhỏ chứ.

Âm thầm trở mình xem thường ai kia, đúng lúc đánh xong cả tầng, tổ đội được đưa ra ngoài. Vừa định nhả vào tinh anh đầu bạc phiêu phiêu bên cạnh Hỗn độn thời không, cả tổ tự động tiến vào cảnh tượng chiến đấu.

Vốn tưởng gặp phải ám quái, không ngờ đối diện lại là hai tên người chơi nào đó.

Nhìn tên liền biết là vợ chồng : Âu Dương mền Vũ, Vũ mền Âu Dương

[Đội ngũ] Trần ngập ánh sáng : tình huống gì đây?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : biến thái sát nhân cuồng

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Thời gian chuẩn bị rất nhanh chấm dứt, một tổ toàn dân cùi bắp như bọn họ dễ dàng bị hai vợ chồng kia búng cho một phát văng về môn phái.

Một hồi, tụ họp ~~

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đúng là số con quạ đen mù...

Mấy người còn lại nhanh chóng rời tổ đội, thế là chỉ còn mỗi cậu cùng Nửa cánh hoa đào.

Cái tên Âu Dương mền Vũ kia, trước đây Tiểu Trác Hy cũng đã từng gặp qua, chẳng qua là thấp hơn cậu hai ba mươi cấp gì đó, cho nên hai người cũng chưa từng có giao tình gì.

Lần này, có lẽ là muốn xóa bớt giá trị tội ác, muốn đi cướp ngục nên mới khai đao sát giới với đám người mới như bọn họ.

Mấy sự tình kiểu này, trong trò chơi nào cũng thường thấy, mạnh thắng yếu thua, cũng không phải đạo lý gì mới mẻ cho lắm.

Nhưng Tiểu Trác Hy trong trò này lúc nào cũng là người chơi thuộc hàng top, có khi nào phải chịu mấy màn ức hiếp quá đáng này đâu, thế là vừa hướng đến Hỗn độn thời không chạy a chạy, vừa mở QQ nhắn cho anh em tốt Tiền Mặc cái tin nhắn “Bánh mì bạn hiền ơi, người ta bị ầm hiếp nè mau đến giúp người ta báo thù đi!!!!”

Nói thêm 1 chút về mấy thuật ngữ :

Mãn cấp : tớ quen dùng từ max level hơn, nhưng này bối cảnh game là cổ nên không thể dùng max level được, đại khái chỉ người chơi đạt đến cấp độ cao nhất do NPH đặt ra.

Acc vip : trong QT là đại hào, nghĩa là acc của người chơi có tầm cỡ (có item trang bị khủng, level cao...), account của 2 nvc của chúng ta đều là acc vip = 2 đứa luyện max level đâm ra rảnh quá không có gì, suốt ngày lồi 18 đời tổ tông của nhau ân cần thăm hỏi trên loa và kênh thế giới.

Acc nhỏ : trong QT là tiểu hào, nghĩa là acc tầm tầm của game thủ tầm tầm, level không cao, trang bị cũng bình thường. Đa phần người chơi đều có nhiều acc, 1 acc luyện chính, acc còn lại là để thử các loại nhân vật khác, cái này ai chơi game chắc là biết rành

Mã mời : (trong các game tớ chơi là invitation code) một loại mã phân phối vật dụng cho tân thủ (người mới chơi) mà NPH quy định, chung quy là 1 số item nhất định dành cho mấy con gà tập tễnh chơi a mà

Các loại kênh : thông thường game online có các kênh sau

[Phụ cận] : kênh nói chung cho toàn thể mọi người ở trong vùng phụ cận nhất định thấy

[Đội ngũ] : nói riêng với các thành viên trong tổ đội (tổ đội có thể có khoảng 4 ~ 5 người, cùng nhau đánh quái kiếm level sẽ được tăng % kinh nghiệm, cũng có thể cùng nhau làm nhiệm vụ)

[Bang phái] : trò chuyện với các thành viên trong bang phái

[Thế giới] : trò chuyện với toàn bộ 1 kênh (thông thường game phân ra server -> kênh, 1 game có tầm 10 server, 1 server có tầm 10 kênh, 1 kênh như vậy chứa số lượng gamer nhất định, tránh tình trạng lag game. Game thủ khác kênh, khác server không thể tự tán gẫu với nhau, không thể lập tổ đội)

[Loa] : tớ không chơi Tru Tiên nên không rõ lắm, thông thường Loa dùng để phát tin tức toàn bộ server

[Tự tán gẫu] : một dạng nói chuyện riêng giữa hai người

Tên trong game của các nhân vật :

Tiểu Trác Hy : Tiêu Tiêu Vũ Hề (Mưa phùn rả rích) - tên này hay nên tớ giữ nguyên, Tiểu nương tử, thân cá chủy (Vợ yêu ơi, hun cái coi)

Vưu Khinh Vũ : Khảo Vưu Ngư (Cá mực nướng)

Tiền Mặc : Tiền đa đa mô phiến (tiền nhiều hơn mô phiến - mô phiến là 1 loại tương tự bánh mì, nên tớ để là bánh mì)

Công Tôn Duệ : Bán phiến hoa đào (Nửa cánh hoa đào)

3. Chương 3: Làm Ấm Ổ Chăn Sao?

Tiền Mặc đáp lại lời cậu bằng cái biểu tượng nhe răng gầm gừ “Bộ mày là mỹ nữ sao?”

“...”

“Đã không phải mỹ nữ, một cái acc cùi không biết cấp mấy, đáng giá chi mà dám mở miệng gọi bốn thiếu gia đây báo thù cho hử? Xì-” xem hai cái đường dài dài phía sau chữ “xì” của tên quỷ sứ kia, quả thực nóng máu vô cùng.

“Bạn hiền! Chẳng lẽ bạn hiền vô tình bạc nghĩa như thế sao? ”

“Đối với mày, tao dậy hứng không nổi làm ơn tin tưởng phẩm vị của tao dùm cái, cảm ơn!”

” ... Mày là cái đồ nhìn sắc không nhìn người, đồ háo sắc! Tao nguyên rửa mày nhìn con gái dậy không nổi thằng nhỏ!” Tiểu Trác Hy cuối cùng vẫn là một trận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Có lỗi quá, cho dù là có buộc chơi đàn ông đi nữa, tao dám cam đoan đảm bảo không bao giờ để mắt tới mày đâu, cho nên dứt hy vọng đi, ngoan, tìm chỗ mát mẻ ngồi chơi đi.”

“!!!!!!” Cậu út cần hy vọng vào cái loại bạn khốn nạn như tên quỷ sứ này!

Tiểu Trác Hy mở ra mục QQ của anh em trong bang phái, định bụng đi tìm người khác, liền phát hiện có người gia nhập vào tổ đội.

Nguyên lai lúc này sống lại, đội trưởng tổ đội của cậu đã chuyển sang cho Nửa cánh hoa đào.

Mà, cái người vừa vào kia, đích thị sư phụ của Nửa cánh hoa đào –Cá Mực Nướng.

Tiểu Trác Hy đã bị truyền tống đến Hỗn độn thời không, tầng thứ nhất đột nhiên toát ra mấy người, liếc mắt liền nhìn thấy tên của Cá mực nướng cùng một đôi x phụ x phụ kia.

Vội ấn nút F9 hủy bỏ ấn người, quả nhiên hai bên đã bắt đầu xáp vào đánh.

Nửa cánh hoa đào đã rời đội, đoán chừng chắc là chỉ chạy đến xem đánh nhau. Tiểu Trác Hy tay run một chút, đóng lại khung QQ vừa mới mở ra lúc này.

Acc nhỏ của Tiêu Tiêu Vũ Hề bị giết, đến giúp đỡ trả thù cư nhiên là cái tên kẻ thù không đội trời chung với cậu, Cá Mực Nướng???

Nếu như bị đám người trong bang biết, vậy mặt mũi cậu có thể trực tiếp đóng gói ném tới Trần Ma Cổ Động uy hử ăn được rồi -được rồi, tên kia thực ra mà nói, không phải là vì cậu báo thù.

∞∞∞∞

Muốn nói về khởi đầu ân oán giữa Tiêu Tiêu Vũ Hề cùng Cá Mực Nướng, kỳ thực cũng không có gì to tát lắm.

Hai người đều là những người chơi game này từ những ngày đầu, tuy lúc ở khu tân thủ thì người mới chơi ùn ùn ào ào tấp nập đến nỗi không thấy đường đi, nhưng đến thời điểm lên 40 - 50 cấp thì số người cũng bắt đầu dần ổn định lại.

Hầu như đều ngày ngày giống nhau, bắt quỷ giết quái ở Hỗn độn thời không hay bẻ quan, chung quy cũng ngoảnh đi ngoảnh lại mấy người, trên cơ bản là quen mặt với nhau cả.

Tiểu Trác Hy cùng Cá Mực Nướng thuộc loại người chơi về đêm, ban ngày đều là khô khô ngon giấc trên giường, đến tối mới bắt đầu có tinh thần chơi game.

Nửa đêm so với ban ngày, người cũng ít hẳn, tần suất hai người gặp nhau vì vậy mà cao hơn.

Tiểu Trác Hy lúc đó, ngoại trừ cái tên hám gái Bánh mì kia thì, trong game cũng không có cái gì gọi là bằng hữu hay hảo hữu, thường thường là gia nhập vào mấy đội theo kiểu dã chiến.

Ngày X Tháng Y Năm Z, vào buổi tối nguyệt hắc phong cao, Tiểu Trác Hy vừa đăng nhập vào game liền thấy một cái tin ở kênh thể giới, tìm người đi phó bản cấp 50, liền tí ta tí tởn xin nhập tổ đội.

Đi theo đội trưởng tổ đội một hồi, chờ a chờ một chốc, tân tân khổ khổ đợi người vào đầy đội, kết quả tự dưng bị người ta đá ra ngoài.

Nhắn tin cho đội trưởng, không thấy trả lời, xin vào đội ngũ, không cho vào.

Kỳ thực lúc ấy, Tiêu Tiêu Vũ Hề chờ đợi tới mỗi mòn rồi, thực rất là ức chế hậm hực, đang muốn rời đi, liền thấy đội trưởng kia mang theo một đoàn người chậm rãi lướt qua cậu, còn chưa kịp bấm xem người trong đội có những ai, chớp mắt đã thấy người ta mất tăm mất hơi, chả còn ai cả, cả tổ đội kia đều đã vào phó bản.

Vì người này mà đá người kia, chuyện này đúng thực là không có đạo đức cho lắm, nhưng trong game thì mấy chuyện này không thiếu.

Tiểu Trác Hy cũng không phải mấy đứa thiếu niên hồn nhiên lần đầu chơi game, giả như trước kia thì, đại khái cậu sẽ mắng chửi hai câu trên kênh thế giới, hoặc rõ ràng dứt khoát bỏ đi chả bận tâm tới, đi chỗ khác chơi.

Nhưng hôm đó, đại khái vừa mới ngủ dậy, chưa tỉnh táo lắm, bắt đầu một ngày mới trong game (được rồi, là buổi tối) đã bị người ta sút một phát vào móng, trong lòng bất mãn cực kỳ, thế là như một tên ngốc ngồi chờ tại chỗ, muốn tận mắt nhìn thử xem, rốt cuộc là cái tên quỷ nào thay thế vị trí mình.

Còn cố ý bỏ luôn chế độ ẩn người F9.

May mà chỗ cái đội kia đi phó bản cũng khá là hẻo lánh, không ẩn người cũng không lag lắm.

Ngu ngu ngồi đợi hơn 40 phút, tổ đội kia mới từ phó bản đi ra. Tiểu Trác Hy liếc mắt, liền nhìn thấy nhân vật giống hệt nhân vật Tiêu Tiêu Vũ Hề của mình, cũng là Thanh Vân Môn.

Tên gọi đặc biệt tục, gì mà Cá Mực Nướng.

Vẫn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, ngón tay đã lách cách lách cách trên bàn phím, gõ một dòng gửi đi.

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : chỉ vì tên tiểu tử Cá Mực Nướng này mà đá lão tử ra? Nhìn cũng đâu phải là kẻ hơn lão tử một cái đầu đâu?

Tổ đội kia trong bốn mươi phút đã sớm vút cậu lên chín tầng mây mà quên tự đời nào, ban đầu cũng hơi sững sốt khi đọc cái dòng kia của cậu, sau đó cả đám liền

Người này, chắc là lắm kiên nhẫn nhiều nhỏ mọn thừa hơi dữ dội lắm, mới có thể ở đây kiên nhẫn mà chờ tận 40 phút a?

Cá Mực Nướng kia cũng không phải người thiện lương gì, vốn dĩ ban đầu chỉ vì có chút quen biết với đội trưởng cái tổ đội này, chung quy cũng là bạn bè một thời gian ngắn, cho nên sau khi đăng nhập liền hỏi đối phương có gì làm chung cho vui không, thế là đội trưởng kia mới đá Tiêu Tiêu Vũ Hề ra, chuyện này quả thực anh không biết, còn tưởng mình chỉ là người bổ sung vào chỗ trống cho đầy mà thôi.

Hiện tại mặc danh kỳ diệu bị một người xa lạ điểm mặt đọc tên, cũng theo bản năng trả lời lại một câu.

[Phụ cận] Cá Mực Nướng : đầu không nhiều lắm, đại khái phía dưới nhiều hơn người 1 chút thôi.

Ý tứ chính là, Tiêu Tiêu Vũ Hề này cố tính gây sự, bộ dạng không giống đàn ông con trai.

Tiểu Trác Hy vẫn đang tích tụ ức chế, cũng bởi câu này mà nổi khùng lên, oán khí ban đầu hướng về tên đội trưởng ngay lập tức chuyển đến Cá Mực Nướng.

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : bộ ở phía dưới nhà người là dưa leo sao? Còn có thể mọc ra tận hai cái?

[Phụ cận] Dưa Leo Chua : ... a uy, các người mắng chửi cứ tự nhiên, đừng có lôi người ta vào có được không?

Nhưng đồng chí Dưa Leo Chua ở trong đội tiếng nói quá mức nhỏ bé, hiển nhiên chả ai thèm để vào mắt, Cá Mực Nướng ngay lập tức đắp lại

[Phụ cận] Cá Mực Nướng : có phải dưa leo hay không, có thể tự mình đến thử a.

Đây là đùa giỡn hết mức trắng trợn tục tĩu a, uy!

Tiểu Trác Hy thấy những lời này của tên kia, suýt nữa phun nguyên một ngụm nước lên bàn phím

Nhưng da mặt dày như vậy, tất nhiên ngay lập tức điều chỉnh lại trạng thái cho tốt, ngón tay tiếp tục lách cách lách cách gõ lên bàn phím.

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : thử với lão tử? Kia vẫn là đem hoa cúc của người rửa cho sạch trước đi

[Phụ cận] Cá Mực Nướng : rửa hay không rửa chung quy cũng chẳng khá hơn được mấy, phỏng chừng xùi xùi ỉn ỉn cũng chẳng chui vào nổi.

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : !!!!!!!!!!!!!

Không biết là do tức giận hay là tại sao, tóm lại ngay khoảnh khắc đó, đầu óc Tiểu Trác Hy giống như cái ngô cụt, tự dưng không biết nghĩ ngợi đáp lại tên kia như thế nào.

Tóm lại, trên con đường tục tĩu đáng khinh bỉ của Tiểu Thiểu gia lần đầu bị bại trận, liền cùng đồng chí Cá Mực Nướng kết thù không đội trời chung.

Từ sau lần đó, chỉ cần đang trong tổ đội mà gặp đối phương, liền rời đội không thêm giải thích, còn nếu mà đang tung tăng ở đâu đó mà tình cờ gặp phải, nhất định phải cường bạo mông ai kia một phen, không có việc gì làm liền bắt loa trên kênh thể giới, cùng đối phương tán gẫu, sẵn tiện đem mười tám đời tổ tông nhau ra mà ân cần thăm hỏi, sau đó nêu lên hoài nghi về cái nhìn tính hướng của đối phương, lúc đầu thì lòng vòng quanh co, đến cuối cùng chắc chắn sẽ trực tiếp chơi luôn lời thô tục.

Về sau, hai người chỉ cần bắt loa mà rống, cơ bản chỉ cố định khoảng mấy câu

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ta thao người, Hồng Kiều cút đến cho lão tử mau!

[Loa] Cá Mực Nướng : chủ ngữ cùng tân ngữ nói ngược kìa.

Sau đó, những đồng chí vô tình ghé ngang Hồng Kiều sẽ đồn đãi cho nhau nghe, đã nhìn thấy một màn tình phong huyết vũ XXOO dữ dội cỡ nào.

Mà hai người, từ 50 cấp liên tục chém giết chửi bới nhau mãi cho đến 105 cấp, bạn bè của hai người cũng đều thấy, nhưng chẳng ai trách móc lời nào.

Thậm chí, bạn bè hai phía, còn là mang bông ra mà cổ vũ.

Cho nên, để cho đám đó biết, bản thân mang thù nhưng lại nhờ đến tên Cá Mực Nướng kia báo, vậy còn không bằng giết Tiểu Trác Hy chết đi cho thống khoái một chút.

∞∞∞ Tiểu Trác Hy trong lòng loay loan nhiều nhiều, tâm tư còn chưa chuyển xong một vòng, bên kia Cá Mực Nướng đã đưa tiền đôi X phụ X phụ kia về với tổ tiên ông bà.

Nửa cánh hoa đào lúc rời đội, chức đội trưởng liền nhượng lại cho Vợ yêu ơi, hun cái coi, nên ngay lúc đó, biểu tượng xin vào đội ngũ lại nhấp nháy nhấp nháy sáng lên.

Tiểu Trác Hy bật ra, chọn đồng ý bấm lên biểu tượng của Nửa cánh hoa đào cho cô nhỏ vào, trong óc vẫn còn chút hỗn loạn.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : không biết lát nữa bọn nó có quay trở lại hay không, tôi mang mấy người đi.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : kéo đến tối?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : -|| sao không kêu mang luôn cả đêm đi?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : nếu cậu đã có ý này, tôi cũng không đành lòng để cậu mất hứng mà về a

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ới chết

Tiểu Trác Hy nhìn cảnh tượng thầy trò hai người hòa thuận vui vẻ ta đùa người nháo, tất nhiên không chút hài lòng.

Nghĩ coi, cậu cùng tên quỷ Cá Mực kia, tính ra quen biết cũng đã hơn nửa năm rồi, ngày nào cũng mắng chửi đánh nhau ỉ xèo không phải sao? Thấy ai đó có thể bình thường cùng bạn bè đùa đùa giỡn giỡn, trong lòng lại cảm thấy có chút tự vị khó chịu.

Lão tử nếu như acc vip kia còn nằm trong tay, nhất định đến Hồng Kiều x tử người!!

Nhưng là, thực đáng buồn, cái acc kia không biết còn nằm trong tay Tiểu Khâm Khâm ngốc ngốc đến ngày tháng năm nào nữa, vì thế Tiểu Trác Hy chỉ có thể gõ ra hai câu giống như muốn gây sự.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ai dô, vị này chính là ân nhân a?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : đây là sư phụ mình nha.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ơn cứu mạng này, không thể không báo đáp, lấy thân báo đáp có được không, thiếu hiệp?

Ai biết được, lời đáp lại của Cá Mực Nướng lại làm hỏa nộ của cậu bùng bùng cháy dữ dội hơn nha.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : xin lỗi, bổn thiếu gia đây đối với biến thái nam không có hứng thú. (tức là biến thái nữ có hứng thú a uly o||)

Quan trọng nhất là, ngay lời tiếp theo, tên quỷ sứ đó coi như cậu không có tồn tại mà hỏi Nửa cánh hoa đào một câu.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : Hoa đào, tìm ở đâu ra cái tên gốc như quỷ này vậy?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

!!!!!!!!!!!!

Tiểu Trác Hy phần nộ đã đạt đến limit rồi, nhưng không biết là do đột ngột bại não hay là sao, tự dưng không hề chữi ầm lên, mà vẫn đùa cợt đáp lại.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ai dô thiếu hiệp a, chàng đây là ghét bỏ thiếp sao, nương thiếp nói, đầu óc gốc một chút mới biết nóng biết lạnh mà yêu ai đó nha

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy sao? yêu kiểu gì? Làm ầm ồ chặn sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Nguyên lai là người nào đó tự dâng mình tới cửa để ai kia mặc sức mà đùa giỡn...

Tiểu Trác Hy nghiêng răng kèn két, vẫn chưa kịp nghĩ phải trả lời lại sao, Cá Mực kia đã gõ tiếp thêm câu khác.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nếu hun nhau mà có tiền đồ thì, vợ yêu ơi, hun cái miệng trước đi!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...hóa ra là sư nương, thật sự là...thất kính

4. Chương 4: Chồng Đây Chờ Vợ Nha!

Kháo, tên quỷ biến thái!

Tiểu Trác Hy cảm thấy cơ mặt của mình bắt đầu run rẩy co giật.

Nhưng không muốn ở trước mặt tên Cá Mực yếu thế, chỉ có thể mạnh miệng mà đáp lời lại.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đồ nhi ngoan, nhưng hẳn là nên gọi ta sư trưởng

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư trưởng, thất kính thất kính!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, vậy không cần tranh cãi cùng chồng đây nữa, ngoan ngoan tắm rửa chui vào ổ chặn chờ đi (^o^):~

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cá mực V5

Kháo kháo kháo kháo kháo!!!!

Tiểu Trác Hy oán giận dùng ngón tay mãnh liệt đập lên bàn phím. Chui ổ chặn? Chui cái đầu người!

Mặc dù trong lòng uất ức bách chuyển thiên hồi, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn là khẩu khí ôn nhu, hòa ái thân thiện mà tiếp tục đáp lời

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ à, vợ thẳng thắn quá nha Bất quá chồng thích a!! Chồng đây sẽ lên giường trước chờ vợ!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu khẩn cấp mong chờ chồng đây lắm hạnh đến vậy sao o()o

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : tuy là tôi rất muốn biến bản thân mình thành không khí... nhưng là... rất nhiều quái cao cấp ra kìa, hai người xác định không đánh sao

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy vợ yêu, đến tối chồng đây mới tiếp tục yêu vợ nha

Nói xong, Cá Mực Nướng trở về tổ đội, Nửa cánh hoa đào cũng mau chóng lui về.

Tiểu Trác Hy tuy không muốn thừa nhận, nhưng cậu thực sự là đã thở phào nhẹ nhõm.

Tên quỷ sứ này, lần nào cãi nhau cơ hồ cũng là hắn chiếm thế thượng phong, yêu yêu yêu, yêu cái đầu của người!

Lão tử không thèm so đo với người!

Hiện tại đang chơi acc nhỏ, cũng không thể giống như hồi trước chửi ầm lên, mà cũng chẳng có được công phu mặt dày như tên Cá Mực kia, Tiểu Trác Hy chỉ có thể lẳng lặng mà nhìn đến nội thương.

Thôi thì cứ hóa đau thương thành sức mạnh, dồn sức ra mà đánh đánh đánh cái đám quái ở tầng một Hỗn độn thời không.

Có điều, không đợi cậu đánh vài cái cho hả giận, Cá Mực bên kia lại lên tiếng.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, chồng biết tâm tình của vợ là sợ chồng mệt mỏi, bất quá vợ vẫn là lo phòng ngự đi, nhìn vợ mệt chồng càng đau lòng hơn

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Kháo nhà người!

Nói như vậy thoát nghe qua có vẻ rất êm tai, kỳ thực là do không ưa Vợ yêu ơi, hun cái coi cho nên mới mở lời công kích như vậy.

Được rồi, Tiểu Trác Hy thừa nhận, trước đây cậu có kéo acc nhỏ của ai đó, nếu thấy cái loại công kích tổn hại vô tác dụng này, chắc sẽ lên tiếng bảo người ta lo mà phòng ngự.

Hơn nữa, khẩu khí cũng sẽ không uyển chuyển như ai kia được.

Hiện tại, acc nhỏ này của cậu không có chút kỹ năng nào, ngay cả công kích cũng là dùng chiêu thức đặc thù của Quỷ Vương Tông, “Quỷ Vũ”. Nếu không phải do chuyện lúc nãy làm cậu sinh hờn dỗi, ước chừng cậu cũng đã biết điều ngoan ngoãn mà phòng ngự.

Nhưng mà, lời này do chính miệng tên Cá Mực kia nói ra, thực sự là cậu vạn phần vạn phần khó chịu a.

Thế là, vừa xong một đợt đánh quái, liền ngay lập tức chuyển chức đội trưởng sang cho Cá Mực, giả bộ đi WC.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đi WC

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ồ, vợ yêu ơi, đi sớm về sớm nha, chồng đây sẽ bảo vệ cho vợ

Sát, tên biến thái này...

Tiểu Trác Hy một bên thăm mắng, một bên khoanh tay ngồi trước máy tính xem mấy thân ảnh nho nhỏ đánh quái.

Không cần giữ đội trưởng, hiện tại lại bớt việc, dùng một chiêu Quỷ Vũ xong, liền trực tiếp chuyển thành tự động. Thế là, Vợ yêu liền hì hà hì hụi mà bám theo sau Cá Mực đang đối mặt với đám quỷ cấp cao.

∞∞∞∞

N giờ sau.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, chưa trở lại sao?

Đã trở lại, chính là mặc xác người...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, máu của vợ sắp cạn rồi kìa

Hậm hực, giả vờ không có ở đây chỉ sợ mỗi cái chuyện này. Nửa cánh hoa đào mặc dù là Thiên Âm Môn, nhưng tính ra cũng chẳng hơn cấp cậu là mấy, cho nên cũng là không có kỹ năng.

Thế là đồng chí Tiểu Trác Hy chỉ có thể ngồi trơ mắt ra mà nhìn thanh máu ngày càng cạn dần cạn dần..

Cá Mực Nướng ngẫu nhiên sẽ có đôi lúc trở nên thiện tâm mà bổ sung cho cậu một bình máu, nhưng bị quái đánh hai cái lại lùi trở về.

Không biết đánh đã bao lâu, Cá Mực đã mang bọn họ đến tầng ba, giữa lúc đó thì Nửa cánh hoa đào thi thoảng quanh thân lại nhá sáng kim quang một phát, không biết đã lên đến cấp mấy. Còn Tiểu Trác Hy, do “không có mặt”, tự nhiên là không thắng cấp nào.

Hiện tại tình hình đánh quái có phần miễn cưỡng cố hết sức. Hơn nữa, đám quái vật bình thường cũng hiểu cái đạo lý bắt nạt kẻ yếu, đều thích nhào vào Vợ yêu, một lần lại một lần, thanh máu càng lúc càng cạn dần.

Này, chẳng lẽ là tự làm bậy không thể sống vẫn đồn đãi trong truyền thuyết sao? Tiểu Trác Hy co giật khỏe miệng.

Nhưng cũng may là Cá Mực có mang theo Quan Âm Thủy trong người, một lúc sau lại kéo ai kia ngồi dậy.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : bình máu tôi mang theo là của cấp cao, không thể dùng cho tên kia được, hoa đào, trong hành trang còn máu không?

Tính ra, lúc này máu bổ cho Vợ yêu, đều là nhặt được từ quái rớt xuống.

Trong Mộng Ảo Tru Tiên, mấy bình được mà đánh quái rớt ra đến bây giờ vẫn là ít tới đáng thương, hiện tại thành ra cung không đủ cầu.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : xài cho bản thân hết rồi

Tiểu Trác Hy đang do dự, có nên làm bộ như bản t hân đúng lúc quay về không...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : cậu về nâng kỹ năng đi, hai người ở tầng ba này mà không có y sinh chắc chắn là không xong.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ừ

Nói xong, Nửa cánh hoa đào liền nháy mắt biến mất bên cạnh hai người.

Cá Mực Nướng mang theo Vợ yêu tiến lên từng chút một, dừng lại đánh quái, xong lại tiến lên, rõ ràng không có để tâm chuyện lúc này.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, vẫn chưa trở lại sao? Hệ thống tiết niệu của vợ có vấn đề sao o()o

Kháo, người mới có vấn đề, cả nhà người đều có vấn đề!

Trong lòng vẫn chưa mừng xong, cả hai nhân vật bỗng nhiên lạc vào một cảnh tượng chiến đấu.

A, chồn bạc biến dị bảo bảo! Tiểu Trác Hy ánh mắt tỏa sáng, tay chụp lấy chuột hủy bỏ tự động, vừa định tiến lên bắt giữ bảo bảo, bên kia Cá Mực lại bắt đầu lên tiếng.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu a, không có ở đó nữa thì bảo bảo thuộc về chồng đó nha

Động tác của Tiểu Trác Hy nhất thời cứng đờ.

Mình... hiện tại hình như là còn đang đi đâu đó...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, tự động của vợ bị dừng rồi kìa

Dừng cái đầu người, đồ quỷ sứ!

Tiểu Trác Hy lại hậm hực bóp con chuột, bắt đắc dĩ phải giả vờ thành bộ dạng như vẫn còn đang tự động, chờ đến lúc thời gian chuẩn bị kết thúc, trơ mắt nhìn tên quỷ kia bắt bảo bảo!

Àn? Hiệp thứ nhất vậy mà không bắt được?

Tiểu Trác Hy nắm chặt tay lại, nếu như để cậu bắt, bảo bảo này nhất định thuộc về cậu, là của cậu a a a a!!!

Hệ thống không biết có phải đột nhiên nảy ra ý muốn đùa giỡn với cậu không, chỉ là một con chồn bạc nhỏ, cứ nhiên khiến Cá Mực Nướng bắt tận ba lần mới bắt được.

Quả nhiên, đồ biến thái thì nhân phẩm cũng biến thái theo.

∞∞∞∞

Bắt được bảo bảo rồi, Cá Mực kia còn đem thông tin thả lên kênh đội ngũ

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : RP tốt đến bó tay a!

Tiểu Trác Hy đưa tay mở ra xem thử, nháy mắt lệ tuôn trào.

Biến thái biến thái biến thái!! Cứ nhiên lại kèm theo 4 cái kỹ năng a!!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không tồi, không tồi, cho tôi đi

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : đợi lát nữa huynh đây đi luyện đã.

Cái gì mà đi luyện chứ? Bảo bảo đó vốn dĩ là của ta, là của ta a!!!

Tiểu Trác Hy lại một trận nổi sùng.

Vốn dĩ chỉ là một con chồn bạc bảo bảo, Tiểu Trác Hy cũng không để tâm lắm, nhưng nhìn tên quỷ Cá Mực Nướng kia một bộ dạng vênh vác tự đắc ta đây tài giỏi (là tự mi suy ra đi) khiến cậu đặc phi thường hậm hực.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, vẫn chưa trở lại sao?

Chưa!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : được rồi...

Được cái gì mà được!

[Loa] Cá Mực Nướng : có ai quen biết vợ yêu ta không, có thì làm phiền gọi điện thoại một cú, bảo vợ ta mau về làm ấm giường cho tướng công a

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Thế giới] Dưa Leo Chua : ...

[Thế giới] Tui không xứng : ...

[Thế giới] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

[Thế giới] Lá cây hòe già : ... không phải đâu nha, ta đây vẫn nghĩ cp của Cá Mực đại hiệp là Tiêu Tiêu Vũ Hề mờ sự thực thật là tàn khốc

[Loa] Con, lại đây kêu cha : kháo, nhân vật Vợ yêu này là nam mà Cá Mực chết tiệt kia, khẩu vị của người ngày càng nặng a!

[Thế giới] Lá cây hòe già : ha? là nam? Được rồi, ta đây tha thứ cho các người đập nát cp của ta Tiêu Tiêu đại hiệp, ta đây đành xin lỗi đại hiệp vậy

Trên kênh thế giới còn toát ra một đồng tin ăn theo của một đám người mà Tiểu Trác Hy không quen, trong đám đó cư nhiên có cả tên Bánh mì.

Tiểu Trác Hy nhất thời toát ra một tầng mồ hôi lạnh trên trán.

May là acc này của cậu chưa từng đề cập quá với bất cứ kẻ nào, bằng không việc này kằng định hù chết người.

[Loa] Cá Mực Nướng : có ai quen biết vợ yêu ta không, có thì làm phiền gọi điện thoại một cú, bảo vợ ta mau về làm ấm giường cho tướng công a

Khá lắm, tên quỷ kia cư nhiên bắn thêm một cú nữa.

Quả thực là da mặt người dày tới cực điểm rồi!

[Thế giới] Lá cây hòe già : nhưng mà, nhưng mà người ta đây vẫn là rất thích Cá Mực đại hiệp cùng Tiêu đại hiệp a

Loạn thất bát tao tới cỡ nào, Tiểu Trác Hy cũng không rảnh mà quản, cũng chả bận tâm cái lời mạt danh kỳ diệu của đồng chí Lá cây hòe già kia thốt ra rốt cuộc là có cái ý gì, mau mau chạy đến hiện thân trước mặt tên Cá Mực.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : trở lại rồi nè!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : coi bộ dùng loa vẫn có hiệu quả nhất a... Có đứa nào gọi điện cho vợ?

Tiểu Trác Hy co giật khóe miệng, nhìn cái tên của mình vẫn còn tỏa sáng trên Loa, trong lòng lại một lần nữa ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của tên Cá Mực thối tha.

Hơn nửa đêm, trên loa cũng chẳng còn ai, thế là cái tin kia cứ chình ình ở đó, Tiểu Trác Hy nhìn thấy, trong lòng cực kỳ sốt ruột.

Tài khoản mới đăng ký này chẳng có nguyên bảo, cho nên dù cậu có muốn đẩy cái dòng kia đi cũng bất lực, chỉ có thể lóc cóc lóc cóc mà gõ bàn phím.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : chồng của vợ đây cũng không muốn nổi tiếng đâu làm ơn đẩy xuống dùm chồng đi vợ.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : được

Tiếp theo, một cái loa mau chóng đẩy cái kia xuống.

[Loa] Cá Mực Nướng : vợ ta nói ta không được đem tên vợ để ở chỗ này đi xuống

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Trước kia, cậu như thế nào lại có thể cảm giác kỳ thực da mặt tên Cá Mực này vẫn là còn có thể cứu vãn chứ?

Thực sự không hơi đâu mà để ý đến hần, Tiểu Trác Hy xoát xoát nhấn vào nút thăng cấp, thăng lên được vài cấp, kinh nghiệm còn dư một đồng lớn, nhưng lại không thăng tiếp được nữa.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : trở về học kỹ năng

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : được, vợ yêu, chồng đây mang vợ trở về.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : thiên tân vạn khổ chạy đến đây, cậu nữ đứng trước mặt tôi phát biểu câu đó, có còn biết cái gì gọi là thiên lý không a.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy là không thấu rõ rồi, đồ đệ quả thực rất quý, nhưng mà vợ càng quý hơn

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : (# ') .. coi như cậu lợi hại!

Nửa cánh hoa đào thực đáng thương, vừa mới hì hục chạy đến tầng ba này, chưa kịp trở về đội ngũ, Cá Mực Nướng đã mang theo Vợ yêu ơi, hun cái coi trở lại kinh thành.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tự trở về được.

Lời cự tuyệt đánh ra cũng chậm hơn người ta.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chồng đây ở kinh thành chờ vợ nha

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Tên biến thái này.

Tiểu Trác Hy trở về môn phái, tăng kỹ năng xong, vẫn chưa phát hiện được, bản thân ở trước mặt tên Cá Mực kia, hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu.

Cái x phụ x phụ : là tự hiểu ha (không hiểu thì, ở : gian phụ dâm phụ)

V5 : chắc là viết tắt của victory fight! (cố chiến thắng)

Nói thêm 1 chút về mấy thuật ngữ :

Truyền tống : một kiểu đi lẹ, có thể từ nơi này di chuyển sang nơi khác, có tên gọi khác là điểm dịch chuyển

Chế độ F9 : thông thường những game như Tru Tiên, khá nhiều người chơi có lúc sẽ đầy đặc màn hình, dẫn đến hiện tượng lag (đối với máy có cấu hình yếu), cho nên NPH thêm cái chế độ ẩn người chơi khác ngoài bản thân, cũng chính là bấm phím F9 (để bật - tắt)

Quái cấp cao : thông thường quái vật chia làm mấy loại, quái thường, quái cấp cao và boss

Chồn bạc biến dị bảo bảo : một loại sủng vật (pet) người chơi có thể bắt. có loại chỉ để làm sủng vật nuôi chơi, có loại có thể hỗ trợ chiến đấu (trong Tru Tiên game là ngẫu nhiên gặp được, bắt được thì thuộc về mình). Bảo bảo là hình dạng của pet khi còn ở cấp thấp, sau 1 đoạn tg sẽ tiến hóa thành trưởng thành. Sủng vật hay quái đều chia làm mấy loại, biến dị tức 1 dạng nâng cấp của quái, mạnh hơn so với quái bình thường 1 chút.

5. Chương 5: Hai Đứa Mình Là Đồng Tính Luyến Ái!

Đánh một hồi lâu cũng có chút mệt, Vưu Khinh Vũ tuy lúc nào cũng vờ một bộ công tử phong lưu bảo là phải đợi nương tử, nhưng kỳ thực trong lòng cũng muốn trở về thành để nghỉ mệt một chút.

Sau khi trở lại kinh thành, chờ cho rời khỏi tổ đội để trở về môn phái xong, anh liền điều khiển thông thả nhàn tản bước đến chỗ kho hàng.

Kho hàng cùng với điểm truyền tống môn phái, bất luận là ở trò chơi nào cũng đều là nơi tập trung người nhiều nhất, mà trò chơi này còn cố tình an bài hai NPC của hai cái chức năng kia làm hàng xóm của nhau, cho nên không cần phải nói, người đông đến nghẹt thở.

Người chơi trò này, cơ bản mà nói đều là quanh năm F9, thậm chí ngay cả danh hiệu tên tuổi của mình cũng ẩn đi luôn. Hơn nữa mấy lúc đến những nơi hoang vắng, nhìn xung quanh một mảnh vắng vẻ, rất có cái cảm giác của những trò game offline.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : hai người xong chưa a, tôi đi một mình không được

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ặc, mau mau a (): đợi xíu nữa thôi ha~

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : không sao, không sao, vợ yêu cứ từ từ thông thả, chồng đây sẽ chờ mà

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ nha, chồng là sợ hai người gấp rút nóng lòng thôi

Nhìn trả lời, Vưu Khinh Vũ không khỏi bật cười.

Người kia, rõ ràng lần nào cũng là giận tới mức chịu không nổi, vậy mà vẫn phải gồng mình giả vờ một bộ nói đến phát ngọt.

Lúc này, rõ ràng là vẫn còn ngồi trước máy tính, ngay cả tự động cũng vô tình làm gián đoạn, vậy mà chỉ vì giả bộ như không có ở đó, ngay cả bắt bảo bảo cũng mặc kệ, ngay cả máu của bản thân gần cạn cũng không thèm thêm.

Cái kiểu tính tình tới chết vẫn mạnh miệng này, có vẻ như rất giống với người nào đó...

Nghĩ đến người nào đó, Vũ Khanh Vũ bất giác nhướn nhướn mày, nhấn Alt+F mở ra danh sách hảo hữu, bật qua mục cừu nhân, tên của Tiêu Tiêu Vũ Hề vẫn đang sáng.

Tình cảnh này, thời điểm mà hai người đều đang online mà cả ngày vẫn an an ổn ổn sóng yên gió lặng, ngay cả kênh thể giới cũng không gây hấn với nhau như vậy, quả thật là chuyện hiếm có mà.

Đối với Tiêu Tiêu Vũ Hề, thực mà nói thì Vũ Khanh Vũ cũng không cảm thấy đáng ghét lắm.

Lúc mới bắt đầu thì cảm thấy hấn cố tình gây sự một bộ, chỉ là việc nhỏ con con mà cũng hơn thua lâu như vậy, chẳng khác chi mấy nhỏ con gái.

Nhưng về sau lại phát hiện ra, tên nhóc con kia có mắng tới mắng lui cũng chỉ có mấy câu lặp đi lặp lại, ngay lúc nói không lại người ta liền phát hỏa, một câu Hồng Kiều rồi tự mình chạy đến đó.

Cái kiểu nổi hỏa của hấn, chọc ghẹo rất là vui.

Hơn nữa nghe đám bạn bè của hấn đánh giá tính tình hấn không hề tệ chút nào, cho nên dần dần Vũ Khanh Vũ cũng không muốn hơn thua thật sự nữa.

Mà nói chung, bất luận là võ mồm hay võ đấu thì Tiêu Tiêu Vũ Hề cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi gì.

Huống hồ, chơi game mà mẫn cấp rồi thực sự là không còn ý nghĩa nữa, có đánh cũng chẳng có kinh nghiệm nữa, kết hôn thì không có hứng thú, lại chẳng có đam mê kéo người mới, hoạt động gì cũng làm ráo riết cặn kiện đến phát ngán rồi.

Thế nên, ngày ngày đối mặt với khiêu chiến của Tiêu Tiêu Vũ Hề đối với Cá Mực Nướng mà nói, thực ra lại là món đồ chơi cân bằng không tệ.

Giống như ngày hôm nay vậy, cả ngày không nháo không hô đánh dù chỉ là một trận, có chút kỳ lạ không quen.

Danh sách hảo hữu vẫn đang mở, Vũ Khanh Vũ tiện tay bấm vào tên của Tiêu Tiêu Vũ Hề, mở ra phần thông tin.

Chữ ký : “Không phải bản nhân, bản nhân bệnh thần kinh đột phát đang nằm viện, có việc gì xin bấm 110, ám hiệu nổi máy : ta muốn xuất viện”

Giới thiệu bản thân : “Đã muốn quá lứa tuổi yêu mộng mơ, oanh oanh liệt liệt sao bằng bình bình tĩnh tĩnh”

Ể? Không phải bản nhân?

Vũ Khanh Vũ bất giác nhíu mày.

Hệ thống tán gẫu của Mộng Ảo Tru Tiên có đôi phần là bắt chước QQ, phần chữ ký kia cũng giống như trạng thái, hai ba ngày đổi một cái không có vấn đề gì, hơn nữa cũng có thể lập diễn đàn, đã vậy còn cái gì mà Mộng Tru Tú, bên trong đều là quần áo kiểu hiện đại, hoàn toàn chơi bôm bốp với không khí của trò chơi.

Thật sự là chỉ vì kiếm tiền mà không từ thủ đoạn nào.

Chữ ký của Tiêu Tiêu Vũ Hề, từ lúc quen biết với hấn tới giờ, hình như chưa từng thấy sửa, vĩnh viễn bất biến đều là hai cái câu đáng bị phỉ nhổ kia.

Chữ ký : “Tiếp khách, 100 vạn một giờ, đề tài không hạn chế, nam nữ không câu nệ ”

Giới thiệu bản thân : “Kỳ thật... nếu như là nữ sinh, có thể châm chọc giảm phí dụng ”

Vừa nhìn thoáng qua đã cảm giác được một kiểu tính tình lưu manh, thực sự rất tiếc cho cái tên nhân vật đặt được văn nhả như vậy.

Hiện tại sửa tuy là không phải hay ho gì hơn cho cam, nhưng cũng tính ra là tạm tạm.

Hơn nữa câu bên dưới, tuyệt đối không giống với khẩu khí mà Tiêu Tiêu Vũ Hề có thể thốt ra.

Nhưng mà, không rõ bản nhân của tên quỷ con này chạy đi đâu nữa. Hôm qua lúc bị mình tổng về môn phái, rõ ràng còn phát lên loa, bảo là hôm nay phải báo thù giết mình lại.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ ơi, mơ mộng gì thế? Đi a!

Bị mấy dòng chữ màu xanh của kênh tổ đội lôi kéo sự chú ý, Vũ Khinh Vũ mới phát giác không biết từ khi nào đã trở lại tổ đội.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : đúng a, sắp tối rồi, chồng đây đang nghĩ đến lời lúc nãy vợ nói nhất định phải tắm rửa lên giường chờ chồng nha ~(@^_^@)~

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : -_-||| các người đủ chưa hả! Lão tử gần chết!!!

Vũ Khinh Vũ mang theo chạy thẳng đến bên cạnh sứ giả Hỗn độn thời không, truyền tống vào tầng một.

Lúc ở chỗ bác sĩ sủng vật bán hết mớ trang bị đi, nhân tiện có mua một ít thảo dược cấp thấp, tiện thể vứt sang cho

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : o()o làm chi a

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : Y(^o^)Y kỹ năng hoa đào còn thấp, tự vợ thêm máu đi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ lo lắng thiệt chu đáo

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : (@ @)~ vợ khách sáo quá.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : hai người các người đủ chưa hả!! Mau cút trở về cho ta!

Sự thực chứng minh, thỏ con một khi nổi hỏa, uy lực cũng mạnh hơn người, hai người ai đó nghe thấy liền mau mau cầm miệng, nhanh chóng chạy đến truyền tống đi tầng ba.

Lúc Nửa cánh hoa đào quay trở về tổ đội, tình trạng đã là hấp hối gần chết, ngay cả chữ cũng không có sức mà gõ.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : mau mau giao bảo bảo ra! Bằng không tôi liền biến bĩ cho mấy người xem

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

Đánh xong một đám quái đầu tiên, Vũ Khinh Vũ liền dừng lại, đem bảo bảo vừa mới bắt lúc này vẫn còn nóng hổi hổi ra, giao dịch với Nửa cánh hoa đào.

Đến trận tiếp theo thì, phía trước mặt Nửa cánh hoa đào, rồng nhỏ hoang dại buồn ngủ quả nhiên đã biến thành chồn bạc biến dị.

Tên cũng đã được đổi lại, “Một trái hạnh nhân”

Thực không hiểu nổi, rốt cuộc hạnh nhân với hồ ly có cái qué gì quan hệ với nhau a o()o.

Mà Tiểu Trác Hy, này giờ vốn vẫn đang đứng bên cạnh xem hai sư đồ ai kia diễn trò, trong lòng cực độ bất bình cũng chỉ có thể trút lên con chuột.

Đó, vốn dĩ là bảo bảo của lão tử, là của lão tử!!!

Thật sự là tức ối máu, tức ối máu mà!!!

Tóm lại, mặc kệ là cái sự gì, chỉ cần dựa vào tên Cá Mực này, bảo đảm không có gì tốt đẹp hết!

Trong lòng sinh hờn dỗi, cũng chẳng còn tâm tư đâu mà đi khiêu khích ai kia, thế là Tiểu Trác Hy buồn bực kiên nhẫn muốn chết nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, đột nhiên phát giác xung quanh có vài người chơi lẻ loi đang tự luyện một mình.

Lúc này cậu làm đội trưởng, rõ ràng có rất nhiều người xin vào đội mà ta? Bây giờ đổi đội trưởng là tên Thanh Vân Môn mãn cấp kia, sao chẳng ai xin vào hết?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tại sao không có ai xin vào nha?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : có a, nhiều lắm, nhưng chồng từ chối hết rồi ==

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : từ chối !!!!???

Xem một đồng dấu ! lần ? ở sau lưng cũng đủ biết, giờ phút này tâm tình Tiểu Trác Hy có bao nhiêu là kích động.

Từ chối?? Lão tử lúc này tân tân khổ khổ kéo hai đứa nó theo, còn bây giờ nó lại từ chối hết tất cả những người xin vào?

Bại nào! Biến thái!! Tâm thần!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : phải a ~()::~ Vợ hông muốn cùng chồng đây hưởng thụ thế giới hai người sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : thế giới hai người.. còn tôi đây là cái gì?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ngọn đèn

Hiện đại thì nên kêu là bóng đèn, nhưng trong trò chơi bối cảnh cổ trang, kêu ngọn đèn là đúng rồi còn gì

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : () khinh bỉ ông! Sư nương! Người vẫn là đừng đi theo tên này, đi kiếm phu quân khác đi

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : là sư trưởng!!!!

Tâm tình Tiểu Trác Hy vẫn là chẳng thể nào bình tĩnh lại được.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư trưởng, mau mau bỏ cái tên sư phụ này đi a!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Tại sao nhỏ này sửa xưng hô lại rồi, mà trong lòng cậu vẫn cảm thấy hình như không có gì khác biệt hết a?

Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến, nhìn chăm chăm vào ba thân ảnh nho nhỏ không ngừng đảo tới đảo lui, trong lòng cảm thấy phức tạp.

Tiếp theo, liền phát hiện có thêm một người mới vào đội, một nhân vật Nữ Phần Hương, tên thực đáng yêu, o0 bọt bọt 0o

Một chuỗi trước lẫn sau, quả thực giống bọt bọt -_-|||

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : chào mọi người mình là người mới, xin chỉ giáo nhiều hơn

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : chỉ giáo làm sao nè

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, trước mặt chồng đây mà làm trò, là muốn hồng hạnh xuất tường sao

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Phi, xuất tường! Lão tử từ khi nào vào nhà ngươi mà leo tường ra hả!!?

Tiểu Trác Hy tuy là trong lòng nghĩ vậy, nhưng lời gõ ra vẫn một bộ công tử đa tình.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ cứ ghen mãi a nha chồng đây thích nhất là vợ, những người khác đều là nhạc đệm thôi.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : Cá Mực là con gái sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ha ha, phải đó, là vợ cả của mình nha

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : hai đứa mình đều là nam

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : hai đứa mình là đồng tính luyện ái

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : thiệt hay giả a? Là nói giỡn thôi phải không...

Duy nhất một mình Tiểu Trác Hy không có lên tiếng, chính là đang ngồi nhìn màn hình máy tính mà trợn mắt há mồm.

Cái tên thần kinh này, quả nhiên là biến thái giai đoạn cuối rồi, lời như thế mà cũng có thể nói ra được.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : phải a, là giỡn thôi... vợ ơi, bị dọa rồi a?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : trái tim tôi rất là yếu đuối, chịu đựng hông có nổi, ông đừng có làm trò dọa người kiểu đó được không hả

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đúng a, bị vợ dọa nè, không nghĩ là vợ lại nhiệt tâm như vậy == đêm nay sửa soạn chút, chúng ta thú nhận với song thân đi.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ha ha, mấy bạn vui tính thật a, mình trong trò này không có bạn, hay là chúng ta thêm hảo hữu đi.

Tiếp theo, Tiểu Trác Hy liền nhận được thông báo xin thêm hảo hữu của bọt bọt.

Lựa chọn đồng ý, thuận tay cũng gửi sang một tin xin thêm hảo hữu với đối phương, danh sách hảo hữu nhanh chóng hiện lên cái tên thứ hai.

Sau đó, Cá Mực Nướng cũng xin thêm hảo hữu

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu a, vợ chưa thêm hảo hữu chồng nha

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: {{{(>_

6. Chương 6: Hoa Đào Là Con Trai?

Bái sư?

Tiểu Trác Hy hoảng hốt trong lòng, cự tuyệt ngay tắp lự “Mày nói thiệt hay ho, mới này gọi mày giúp tao báo thù, mày chết ở xó nào hả?”

“Ai nha, làm người đừng có nhỏ mọn như vậy chứ (^o^): chuyện gì của hôm qua thì cho nó qua đi, lần sau mà đồ đệ còn bị giết nữa, vì sư báo thù cho đồ đệ ha ha!!”

Tiểu Trác Hy nhìn mấy lời nói như muốn kiếm chuyện của anh em tốt, trong lòng càng hậm hực “Tao kháo (o) ! Đi chết đi, chuyện kia mới phát sinh ngày hôm nay, trôi qua cái gì mà trôi qua! Còn nữa, đừng có nguyên rủa ông nội mày ác mồm như thế! Lần sau kẻ bị giết là mày đó!”

Tiền Mặc gửi trả lại cái gương mặt cười ha hả “Xin lỗi a, ông nội đây mãi cấp nha, lâu lắm rồi chưa có ném qua mùi vị bị người ta giết... Vậy chứ còn người nào đó, hôm qua thôi nha, bị Cá Mực huynh ép cho một trận sống dở chết dở đó nha?”

Tiếp đó, còn không sợ chết mà ngâm một câu “Hồn đoạn Hồng Kiều, đáng thương muốn chết a ”

“! ! ! ! !”

Shit! Thật sự là tám đời xui xẻo mới quen biết với tên quỷ sứ Tiền Mặc này!!

“Cá Mực huynh hình như vẫn đang chờ ai đó hôm nay báo thù đó nha (^ ^) ai đó có muốn dùng acc cùi báo thù không nha? Hô hô hô hô...” Tiền Mặc tiếp tục cười vui sướng khi thấy người gặp họa.

“=_= Kệ tía tao, không mượn mày xen vào!” tên này thích nhất là đâm vào vết thương của cậu.

Nếu không phải từ nhỏ đến lớn đã cùng chơi với nhau, thực sự Tiểu Trác Hy rất hoài nghi, không biết tên quý sứ Tiền Mặc này, có phải là gián điệp do tên Cá Mực kia phái tới không nữa.

“Rồi rồi rồi, tao mặc kệ vậy mày có bái sư hay không a?” Tiền Mặc trở lại vấn đề chính.

Tiểu Trác Hy ngay lập tức cự tuyệt một cách dứt khoát rõ ràng “Không bái!”

“_-||| Được rồi, thế ít nhất cũng thêm hảo hữu đi, anh đây ngày nào đó đột nhiên tâm tình thiện là tốt, biết đâu chừng đi theo kéo cấp cho cứng cũng nên”

Tiểu Trác Hy lại không chút tiếc nuối mà lạnh lùng cự tuyệt “Tao thêm vào!”

“_-|||”

“Kiếm chỗ nào mát ngồi chơi đi, đừng làm phiền tao luyện cấp!” gửi trả về những lời này xong, Tiểu Trác Hy đóng khung tán gẫu lại.

Sẵn tay sẵn nick luôn với tên quý sứ Tiền Mặc kia.

Tiếp đó bấm trở lại cửa sổ trò chơi bên này, bây giờ Tiểu Trác Hy mới thở phào một cái nhẹ nhõm.

Sau đó nhìn chằm chằm vào thân ảnh be bé của Cá Mực Nướng, ánh mắt lại thêm vài phần oán niệm.

Nếu không phải hắn, nếu không phải vì hắn, mình làm sao mà đến nông nỗi này, ngay cả anh em tốt Bánh mì cũng không dám thêm hảo hữu!!

Vậy mà còn dám kiêu ngạo phát loa? Cứ chờ đấy, sớm muộn gì cũng sẽ tìm người mặt đối mặt PK!!

Trong đội hiện tại lại có thêm người vào, tổ đội mới này vẫn còn loe hoe 3 móng cuối cùng cũng đầy.

Kinh nghiệm nhận được so với này cũng nhiều hơn.

Thời điểm Tiểu Trác Hy tán gẫu với Tiền Mặc thì cả đám tổ đội kia cũng trò chuyện với nhau. Bọt cô nương vừa mới vào đội ngũ hình như là một người khá thoải mái lại sôi nổi, trong kênh đội ngũ hầu như chỉ thấy cô nàng này nói.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : đội trưởng, kỹ năng của anh thật lợi hại a!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : mấy con mẫu đơn này dễ thương quá, tui cũng muốn thử tróc một con

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : trò này lên cấp khó không?

Tóm lại là bỏ lô ba la không ngừng.

Lúc đầu thì đám Cá Mực cùng hoa đào cũng còn câu được câu không mà trả lời lại cô nhỏ, cuối cùng hình như bị một loạt lời vô nghĩa của cô nhỏ làm cho chịu không nổi, cuối cùng bắn ra đúng một câu “Bà nhỏ này nhất định là con gái nhỉ?”

Lời này, là Cá Mực hỏi.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ha, không giống gay sao? Làm sao ông biết?”

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: nói nhiều.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o :

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: ...

Thiệt, còn dám nói người khác, sao không tự ngẫm lại bản thân lúc này có nói kém người ta không, sao không tự chê mình đi? Tiểu Trác Hy oán thầm.

Bất quá, tiếp theo đó thì bọt cô nương thực là có im lặng một lúc, đến cuối cùng có thể là chịu hết nổi, lại tiếp tục gõ chữ lóc cóc.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : hỏi thêm một câu nữa thôi... Phiên Hương tăng như thế nào? Mình có hơi ngốc chút

[Đội ngũ] Sói con gào khóc : ha ha, không có, không có gốc đầu, tăng 5 nhanh nhẹn là được, còn không thì 4 nhanh nhẹn 1 thể chất.

Sói con gào khóc này, là mới vừa thêm vào tổ đội sau bọ cô nương.

[Đội ngũ] o0 bọ bọ 0o :

[Đội ngũ] Sói con gào khóc : không cần khách sáo mỹ nữ, có người ấy chưa nha?

[Đội ngũ] o0 bọ bọ 0o :

Tiểu Trác Hy không nhịn được mà trở mình xem thường, đều tại những kẻ như vậy mà khiến cho đồng bào nam nhân trong game bị mai một thanh danh chứ đâu.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: có a, người ấy tên là nha

[Đội ngũ] o0 bọ bọ 0o :

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: Vợ à -_-|||

Ba vị ở đây tuy là biết chân tướng, nhưng còn con sói gào khóc kia thì không biết gì.

Hơn nữa, thấy Cá Mực Nướng mở miệng gọi vợ à, còn tưởng là gọi bọ cô nương, tất nhiên tin ngay.

[Đội ngũ] Sói con gào khóc : ông trời, vì cái gì mà luôn tàn nhẫn với ta như thế?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: o()o nén bi thương

Nhưng rất nhanh, sói con gào rú kia bắt đầu sôi nổi trở lại.

[Đội ngũ] Sói con gào khóc : kia, Hoa đào muội muội, đã có người ấy chưa

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào:

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: phư phư, chưa có nha.

[Đội ngũ] Sói con gào khóc : vậy muội xem huynh đây thế nào

Sói con gào khóc này là Quỷ Vương 50 cấp, một thân đen thui.

Hiện tại do hệ thống nhuộm màu vừa mới ra mắt cách đây không lâu, cho nên người đi nhuộm tẩy màu không ít, nhưng Quỷ Vương mà nhiễm một thân đen thui như vậy quả thực không có mấy ai.

Chủ yếu do Quỷ Vương lúc đánh quái, tư thế có chút hèn mọn, mà toàn thân lại một màu đen thui lù lù như vậy, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy có chút giống lưu manh.

[Đội ngũ] Sói con gào khóc : gả cho huynh đi, nương tử, huynh sẽ dưỡng muội

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: tôi là con trai

[Đội ngũ] Sói con gào khóc : ...shit!! tại sao luôn là như vậy hiện tại gay nhiều như vậy sao??!!

Nhưng thực mà nói, chuyện này lại làm cho Tiểu Trác Hy thực sự khiếp sợ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

Con trai? Cậu..vốn cứ nghĩ là đã gặp được một nhỏ con gái tính cách dịu dàng như vậy, cứ nhiên là con trai??

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ à, bị dọa sợ rồi sao?

[Đội ngũ] o0 bọ bọ 0o : xin lỗi, mình nói thêm một câu nữa... hoa đào là con trai? Vậy vậy vậy...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: o()o thiệt có lỗi, làm cho mọi người sợ hãi như vậy

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: -_-||| thực là có chút sợ hãi.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: sư nương, đồ nhi sai rồi

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ...!!! Ta là sư trưởng của người !!!

Một đám người một câu ta một câu mà lời qua tiếng lại, xem như náo nhiệt.

Đại khái do chuyện Nửa cánh hoa đào là gay đem đến chấn động quá lớn, Tiểu Trác Hy cũng quên mất phải cùng tên Cá Mực kia đối đầu, cứ nhiên an an ổn ổn mà luyện cấp mãi cho đến giờ cơm chiều.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...mẹ mình gọi mình ăn cơm, out trước đây, tối nay lên lại, mọi người tổng chào

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: chào...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: tối nay gặp

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : tối nay gặp, vợ yêu

Từ lúc Tiểu Trác Hy giải vây cho bọt cô nương thì, cô nhỏ này giống như muốn thân thiện hơn với cậu, lúc này cũng đã gọi to tên của cậu ra để mà trêu đùa một hồi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: o()o phải là mình gọi bạn mới đúng

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chỉ có ta mới được gọi!!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: ...một đám người cô đơn thiệt tội nghiệp a!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ha ha, không nói nữa, thực sự phải out a, tổng chào!

Gõ xong chữ, cảnh tượng chiến đấu đúng lúc hiện ra, bọt cô nương rất nhanh liền tạm ly tổ đội, sau đó rời đội, out.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : tôi cũng muốn ăn cơm, mọi người giải tán!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: ...tối kéo nữa nha

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : đồ nhi muốn mệt chết vì sư sao? -_-|| nhìn vợ yêu của ta đi, thương tiếc không muốn ép uống chồng mình, phải không vợ yêu?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: đúng a vợ, tối cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi, vợ mệt làm chồng rất là đau lòng
XXX nó, rõ ràng không muốn kéo, còn lấy lão tử làm cái cớ!

Lại nói tiếp, không kéo càng đỡ, mắt không thấy tâm không phiền o()o

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: Vẫn là vợ yêu nhất, biết yêu chồng xót chồng

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: o()o

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: trở lại kinh thành a, sói có về không? Không về thì rời đội.

Cái người bị nhắc tới, tức Sói con gào khóc, lúc này mới hậu tri hậu giác mà hỏi

[Đội ngũ] Sói con gào khóc : cái kia... vợ của Cá Mực rốt cuộc là ai?

Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến, không muốn xem cái đám này bịa chuyện tào lao nữa, ngay lập tức rời khỏi đội, tự mình dùng phi hành phù hồi kinh thành.

Mới vừa bước đến chỗ Phối Phương Thương, định bụng đem mấy thứ nhặt được không dùng bán đi, bỗng dưng nhận được một cái tin nhắn.

Biểu tượng đầu người màu xanh nói lên người kia là nam, mà danh sách bạn tốt của cậu, chỉ có duy nhất một tên là con trai, Cá Mực Nướng.

Mở ra, quả nhiên là tên quý kia, Tiểu Trác Hy vừa mới liếc nhìn dòng chữ trong tin nhắn, suýt chút là hộc máu.

“Vợ à, mắc cỡ sao? ”

Thẹn thùng người muội!

Tiểu Trác Hy tắt tin nhắn đi, tiếp tục vờ như đi ra ngoài.

Dem mấy trang bị bán xong, vừa mới kéo hai bước đi, nhất thời hóa đá.

Cá Mực Nướng đang đứng cạnh Vợ yêu, nhìn cử động của Vợ yêu, ngay lập tức kênh phụ cận bật ra một dòng chữ

[Phụ cận] Cá Mực Nướng : vợ yêu thật sự mắc cỡ a ():~

Chết tiệt, sao cậu lại quỳen chứ! Mấy acc nhỏ của tên Cá Mực này đều là ngày ngày cắm ở đây mở quán, hiện tại giải tán không có gì làm, tám chín phần là tên quỷ này chạy đến đây ném trang bị cho acc nhỏ bán rồi.

Thực con mẹ nó ngu a!!!

[Phụ cận] Cá Mực Nướng : vợ à, vợ đáng yêu quá đi ~():~

Đáng yêu con khỉ mốc! Lão tử là không thèm để ý người, hiểu hay không hả?

Tiểu Trác Hy lại đè chặt bàn phím gõ rầm rầm mấy cái, mới khắc chế được xúc động muốn mắng người.

[Phụ cận] Vợ yêu ơi, hun cái coi : lúc này chồng mới có việc ra ngoài, không phát hiện tin nhắn của vợ, vợ đây là cô đơn sao có cần chồng đây giúp vợ giải bầu tâm sự không?

[Phụ cận] Cá Mực Nướng : hảo nha hảo nha ~():~ vợ muốn giúp chồng giải bầu tâm sự thế nào? Có cần chồng đây ỷ cời đồ không?

-_-||| tên biến thái này!

“Khâm Khâm, Trác Hy, ra ăn sủi cỏ nè!” giọng nói của Thường Phương cách một lớp cửa truyền đến.

Tiểu Trác Hy lần đầu tiên cảm thấy, một tràng Hà Đông sư tử hồng của mẹ mình êm tai tới vậy.

[Phụ cận] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ cời trước đi nha, chồng đây đi ăn cơm

Nói xong, cũng chẳng thèm để ý coi tên kia trả lời lại thế này, chạy như trốn rời khỏi máy tính.

7. Chương 7: Ông Là Vợ Yêu Của Hả?

Vừa ra khỏi phòng, đã thấy ba mẹ cùng Tiểu Khâm Khâm ngồi ăn rồi, nhất là con bé Tiểu Khâm Khâm, bỏ nguyên một cái sủi cỏ vào miệng, hoàn toàn không có chút nào đáng vẽ của thực nữ.

Thật không biết mẹ như thế nào mà cảm thấy nó dịu dàng đáng yêu o()o.

Tiểu Trác Hy nhún vai xem thường một cái rồi ngồi xuống bên cạnh, hơi nóng trong bát tỏa ra khiến cho cái kính cậu đeo mờ hơi nước, nhưng cũng may hiện giờ là mùa hè, hơi nước rất nhanh liền biến mất.

Nhân bánh sủi cỏ chính tông Tiểu gia chính là thịt heo và rau họ, ngửi mùi vị, nhất định là vừa mới hấp xong.

Bắt đầu ăn không bao lâu, Tiểu Khâm Khâm tiến đến ghé sát tai cậu hỏi: “Luyện đến cấp nhiều rồi?”

Nghe nhỏ nhắc tới, Tiểu Trác Hi đột nhiên sực nghĩ, đầu sỏ khiến mình luyện acc nhỏ đựng phải Cá Mực không đội trời chung kia chính là nhỏ cọt cái đang ngồi bên cạnh này mà, khẩu khí trong nháy mắt dâng lên: “Ba mươi chín!”

Tuy là nói giữa trưa mới bắt đầu luyện, nhưng đến bây giờ bắt quá cũng mới có bốn giờ thôi, luyện đến cấp bậc này đã là tốt lắm rồi, huống chi điểm kỹ năng cũng không ít.

Tiểu Khâm Khâm vừa lòng gật đầu: “Ai dồ, không tòi nha, cứ cái đà này, ba ngày là có thể chuộc thân a, ha ha!”

Tiểu Trác Hy hung hăng liếc mắt trừng nhỏ một cái: “Nhanh như vậy? Vậy sao mày không tự mình luyện đi? Hôm nay nhanh như vậy còn không phải là vì...”

Nghĩ đến là bởi vì cái gì, Tiểu Trác Hy tay gấp sủi cỏ ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

“Hử? Bởi vì sao?” Tiểu Khâm Khâm vẽ mặt hiếu kỳ.

“Không, không có việc gì!” Tiểu Trác Hy trầm mặc đáp, mặc cho Tiểu Khâm Khâm hỏi gì cũng không chịu mở miệng.

Phải biết là, Tiểu Khâm Khâm tuy chưa từng chơi acc vip, nhưng acc nhỏ lập ra để tung tăng dạo chơi thì rất nhiều, hơn nữa với cái tên Bánh mì miệng rộng kia, chuyện giữa cậu cùng Cá Mực Nướng, Tiểu Khâm Khâm mặc dù không phải là biết mười phần, cũng là biết sơ sơ bảy tám phần.

Nếu như để nó biết chuyện hồi xé chiêu, vậy cậu không phải tự tìm tử lộ sao? Khẳng định không cần đến ngày mai, đêm nay toàn bộ thế giới đều biết !

Nghĩ đến đây, Tiểu Trác Hy lại oán niệm liếc Tiểu Khâm Khâm một cái.

Nếu không phải vì nó, cậu sẽ không phải gặp tên Cá Mực chết tiệt kia, trên hân không được, còn bị hân lôi ra đùa giỡn lại.

Tiểu Trác Hy ngay cả động tác ăn sủi cỏ cũng trở nên hung tợn.

Cá Mực chết tiệt! Lão tử sớm muộn gì cũng mặt đối mặt PK với ngươi!

“Uy, rốt cuộc là có chuyện gì? Ông nếu không nói, buổi chiều tui phát loa lên toàn thế giới hỏi đó? Tui nhớ hình như trong tài khoản này có không ít kim nguyên bảo nha? A! Vừa đúng lúc, có thể mua mấy cái pháo hoa để phóng.”

“Tiểu! Khâm! Khâm!” Tiểu Trác Hy tay nắm chặt đôi đũa.

“Hai đứa mày thì thăm cái gì đó?” Nhìn hai đứa con mình lén lút to nhỏ với nhau, các bậc phụ huynh của Tiểu gia nhin không được bèn lên tiếng hỏi.

“Không có!”

“Không có!”

Hai người cũng chỉ vào lúc này mới tỏ rõ sự ăn ý của một cặp sinh đôi.

Đừng giỡn chứ, lén chơi game còn chưa tính, cho dù lớn mật, cũng không dám ở trên bàn cơm cùng ba mẹ thảo luận về vấn đề này.

“Hai đứa suốt ngày cứ thì thì thảo thảo, chẳng có bộ dáng người lớn chút nào cả!” Năng lực cảm ràm của Thường Phương nhất thời bị kích hoạt, hai người chỉ còn cách rụt cổ, ngồi nghe mẹ giáo huấn.

Cũng may đã sớm luyện được kim cương bất hoại thân, thế nên cho dù bà có than thở nhiều hơn nữa, cũng chỉ là lọt vào tai này ra tai kia thôi.

Tiểu Khâm Khâm rất nhanh đã ăn xong, rút cái khăn ăn trên bàn ra lau miệng, đặt đũa xuống liền hướng về phòng.

Tiểu Trác Hy vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn theo bóng dáng của nhỏ, nha đầu chết tiệt kia, mỗi lần đều vút - ai ai? Đó là phòng của cậu a, uy!

Cửa phòng rất nhanh mở ra, rồi cũng rất nhanh đóng lại, Tiểu Trác Hy sắc mặt trắng nhợt, buông bát, đứng lên khỏi chỗ ngồi, hướng phòng mình mà chạy tới.

“Ai, Trác Hy, con mới ăn có chút mà? Uy!” Tiếng lải nhải của Thường Phương cũng bị cậu bỏ lại ở sau đầu, phi nhanh tới giật cửa, Tiểu Khâm Khâm đã bình yên ngồi ở bên cạnh bàn máy tính, trên mặt lộ ra biểu tình – đại khái chính là vẽ mặt trợn mắt há hốc mồm trong truyền thuyết?

Tiểu Trác Hy cái mặt vừa rồi còn trắng bệch, liền trực tiếp chuyển sang đỏ bừng, đi qua một phen kéo nhỏ lên: “Ai cho mày vào?”

Tiểu Khâm Khâm sau khi ngốc lảng, biểu tình cũng trở nên tựa tiểu phi tiểu, đứng lên: “Vợ yêu ơi, hun cái coi? Ông là ”vợ yêu” mà cái tên cừu gia của ông kêu réo suốt nguyên buổi chiều, là ông?”

“Cái gì vợ yêu, mà đừng nói bậy!” Tiểu Trác Hy đẩy đẩy mắt kính, nhưng những người quen thuộc với cậu đều biết, hành động đẩy mắt kính từ trước đến nay đều là để cậu che dấu sự chột dạ, thẹn thùng.

“Ai dô, không tồi nha, buổi trưa mới luyện một chút, đã câu được một con cá to.” Tiểu Khâm Khâm lấy bả vai huých huých cậu, cậu liền né đi.

“Cậu cái gì, mà đừng nói bậy!”

“Được được, không phải cậu, chẳng lẽ ông lừa hần ông là con gái? Chiều này cũng không tệ nha. Lừa gạt tình cảm của hần, cuối cùng sẽ nói với hần ông kỳ thật là nam, ha ha ha, lợi hại, không hổ là ông anh đệ nhất biến thái của tôi!” Tiểu Khâm Khâm cười đến run rẩy hết cả người.

Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến: “Mày coi phim Hàn nhiều quá bị bại não hả?”

“Tiểu Trác Hy, ông nói ai bại não?” Tiểu Khâm Khâm đối cậu hươ hươ nắm tay, lập tức lại bày ra cái vẻ mặt tươi cười, “Được rồi, cứ nói a, nói nữa đi, tui đây buổi chiều phát loa tuyên cáo cho toàn bộ server biết mới không còn áy náy. Hắc hắc hắc, acc nhỏ của Tiểu Tiêu Vũ Hề lại là vợ yêu của Cá Mực Nướng, tin này tuyệt đối giết gân a!”

Khâm Khâm vừa nói xong, Tiểu Trác Hy lập tức luống cuống: “Tao, tao bại não, được chưa? Mày tránh ra, tao hôm nay sẽ đem tài khoản này đổi lại, tài khoản này tao không luyện nữa được không?”

“Không được!” Tiểu Khâm Khâm đi đến chắn trước máy tính, “Tui thích tài khoản này, trừ bỏ cái này, cái khác tui cũng không thèm, có luyện đến cấp 100 cũng không thèm!”

“Muốn luyện thì tự đi mà luyện, dù sao tao cũng sẽ đổi!” Tiểu Trác Hy không kiên nhẫn mà đẩy tay gạt nhỏ qua một bên, chính mình ngồi vào ghế.

Tài khoản vẫn còn đang đứng tại Phối Phương Thương, acc nhỏ như trước vẫn là bên cạnh quầy hàng của Cá Mực Nướng, nhưng acc lớn của hần đã sớm tiêu thất vô tung.

Vừa định ấn vào dấu X phía trên bên phải cửa sổ game, thanh âm Tiểu Khâm Khâm lại ở sau người lạnh truyền tới: “Tui luyện? Cũng đúng a. Tui đây buổi chiều liền chơi, dùng acc vip mang theo acc nhỏ, người khác có muốn hỏi vì sao Tiểu Tiêu Vũ Hề lại cùng vợ yêu của Cá Mực Nướng cùng một chỗ.”

“Uy! Tiểu Khâm Khâm, mà không được quá đáng nha!” Tiểu Trác Hy thanh âm bỗng dưng cất cao.

Tiểu Khâm Khâm nhăn mặt nhăn mày nhìn cậu: “Tui làm gì quá đáng? Tui đây cho ông chọn, là ông luyện hay là tui luyện? Suy nghĩ đi a!”

Tiểu Trác Hy nghiêng răng ken két, một hồi lâu mới gằn lên một câu: “Biết rồi! Mày đi ra ngoài cho tao!”

“Biết cái gì? Rốt cuộc là ông luyện hay là tui luyện a?” Tiểu Khâm Khâm tươi cười đến mức cực kỳ âm hiểm

“Tao luyện! Được rồi chứ?” Tiểu Trác Hy đứng lên, đẩy Tiểu Khâm Khâm ra khỏi cửa, “Hai ngày này đừng để tao thấy mặt mày, tao sợ sẽ phạm tội đó!”

“Không phải anh chứ! Đối với em gái yêu dấu cũng có ý đồ?” Tiểu Khâm Khâm khoa trương che ngực.

Tiểu Trác Hy hung hăng đập nạng một cái: “Đi chết đi!”

Nói xong cửa “rầm” một tiếng liền đóng lại, nhưng rất nhanh lại mở ra: “Việc này không được nói cho bất cứ kẻ nào hay!”

Tiểu Khâm Khâm đối với mình làm động tác kéo khóa miệng: “Yên tâm, tui sẽ không ‘nói’!”

“Mày tốt nhất nói phải giữ lời!” Tiểu Trác Hy đóng cửa lại một tiếng “rầm”.

Tiểu Khâm Khâm đối mặt với cửa phòng miễn mào: “Tui có bảo tui sẽ không nói, nhưng tui lại không có bảo sẽ không đánh chữ gì đó a.”

Tiểu Trác Hy trở lại trước máy tính, nhìn thấy cái tên be bé trên đầu đã từng làm cho cậu dương dương tự đắc hồi lâu kia, đột nhiên cảm thấy lóa mắt.

Đây không phải chính là tự làm bậy không thể sống trong truyền thuyết sao?

Sững sốt không bao lâu, đột nhiên thanh âm có người gửi tin nhắn vang lên.

Lần này gửi tin chính là một acc nữ.

Tiểu Trác Hy mở lên, là Bọt cô nương.

“Vợ yêu, tôi ăn xong rồi! Các người còn chơi cùng với nhau không? Có thể hay không thêm tôi với?”

Lại cùng một chỗ, cậu muốn mổ bụng tự sát cho rồi.

“Đi ăn cơm, mới trở về, không chung đội.”

“Vậy tiếp theo chúng ta đi tầng 3 đánh đi?”

Tiểu Trác Hy nghĩ nghĩ, giờ cũng là buổi tối rồi, quả thật cũng không có việc gì hay để làm, vừa lúc nhỏ đưa lời mời, liền nhấn đồng ý.

Đội ngũ chỉ còn có một người, hiển thị đang đứng chờ ở Hỗn độn tầng ba .

Tiểu Trác Hy điều khiển hai cái chân be bé chạy đến sứ giả Hỗn độn thời không, sau khi tới rồi tầng một, lại mua chút bình máu, linh quá song, rồi mới tiếp tục đi.

Vừa xong tầng 2, hệ thống liền bắn ra cái khung hội thoại thêm hảo hữu.

Người xin thêm hảo hữu, chính là cái acc mà cậu một lòng muốn đòi lại - Tiêu Tiêu Vũ Hề.

Phía trên còn viết một cái tin khẳng định: nếu không thêm, tự hiểu.

Hiểu cái đầu mày, không thêm thì sao?

Dĩ nhiên, yếu điểm đều ở trong tay người ta, Tiểu Trác Hy cũng chỉ dám nghĩ, vẫn là ngoan ngoãn mà thêm người vào.

Tiếp theo rất nhanh Tiểu Khâm Khâm gửi tới cái tin: “Có ở chung với Cá Mực Nướng không? Tui cũng chạy qua kéo ông nha!”

Tiểu Trác Hy chỉ dùng cái đầu gối cũng có thể nghĩ ra vẻ mặt hiện tại của Tiểu Khâm Khâm, khẳng định là cười lăn bò càng.

“Không có, không cần.”

Trả lời cực kỳ ngắn gọn.

Hiện tại, cậu không muốn khiến cho bất cứ người nào thấy cậu cùng Tiêu Tiêu Vũ Hề có quan hệ.

Tuy rằng mọi người tám chín phần mười đều đã đem cái nội dung phát trên loa buổi chiều của Cá Mực Nướng kia quảng tới chín tầng mây rồi.

“Tiêu Tiêu Vũ Hề gia nhập đội ngũ”

Thấy hệ thống thông báo, Tiểu Trác Hy lập tức nảy người.

Con nha đầu kia hoàn toàn không coi lời của cậu ra gì a!

“Muốn gì đây a!”

Tuy cậu không cho rằng Cá Mực Nướng còn có lòng để tâm đến cậu, nhưng là trong đội còn có Bọt, ai biết tên kia có phải đột nhiên nổi sắc tâm mà muốn tán gái một phen a.

“Muốn gì đâu a, mang acc nhỏ cho ông tích trữ RP đều không được?” Tiểu Khâm Khâm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Tiểu Trác Hy trở mình xem thường, nói thực đường hoàng, kỳ thật còn không phải nghĩ đến xem náo nhiệt: “Mày nhanh nhanh xéo đi! Tên kia sẽ không đến đâu!”

“Nếu không đến thì ông gấp gấp đuổi tui đi để làm chi? Mang ông cũng là hản nhiên thôi, đừng khách khí, Vợ yêu ơi ”

Tiểu Trác Hy hoàn toàn không nói gì, cậu lấy cái tên này rốt cuộc là muốn đùa giỡn con nhà người ta, hay là bị người ta đùa giỡn ngược lại đây a?

Bất quá, nếu đêm nay chơi, cũng không nhất định có thể gặp người biết acc nhỏ của cậu cùng Cá Mực Nướng, Tiểu Trác Hy rõ ràng cũng không quản nữa, rất nhanh cả đội đã tới tầng ba.

Bọt đại khái đánh có chút trầy trật, vẫn nguyên tại một chỗ.

Tiêu Tiêu Vũ Hề cũng theo sát cậu tới phía trước Bọt, về đội, Bọt liền không động, lại có hai người đòi thêm vào đội.

Tiểu Trác Hy quét mắt góc trái phía dưới cửa sổ game, thân thể bỗng dưng cứng đờ.

Ở khung tán gẫu, hiển thị hai hàng chữ rõ ràng với hai cái tên -

“Nửa cánh hoa đào, gia nhập đội ngũ”

“Cá Mực Nướng gia nhập đội ngũ”

8. Chương 8: Yêu Vợ Là Chính, Mấy Cái Khác Đều Là Nhạc Nền Thôi . .

Tiểu Trác Hy đại não còn chưa kịp phản ứng, đã phản xạ mở khung tán gẫu với Tiêu Tiêu Vũ Hề: “Mau mau mau, rời đội rời đội!”

“Ha ha, tại sao nha?”

“Tại sao cái gì? Mỗi lần tao đụng mặt hản là rời đội không a! . . . Nếu không mày đem chửi chửi một hồi cho hản rời đi!” Loại tình huống này cũng có khi phát sinh...

“Có làm hay không? Thực nữ như tui đây mà đi mắng chửi người?”

Thực nữ? Tiểu Trác Hy lại hắc tuyến, cái từ này cùng con nhỏ đó thì có quan hệ gì chứ?

Đúng lúc Tiểu Trác Hy hậm hực, Nửa cánh hoa đào cùng Cá Mực Nướng đã vào đội, Bọt cũng đem chức đội trưởng giao ra.

Cá Mực Nướng vừa lên đội trưởng, liền bấm chuột vào một con mẩu đơn bên cạnh bắt đầu đánh.

Sau khi tiến vào cảnh tượng chiến đấu, Nửa cánh hoa đào liền thành thành thật thật đến trước trường bối chào hỏi.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương hảo

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :

Thời điểm lúc không có Tiểu Khâm Khâm, cậu còn có thể hùng hồn đáp lại “Gọi ta sư trưởng!”, nhưng đang phải coi chừng con em gái mình, có đánh chết cậu cũng đánh không kịp chữ với mấy người kia.

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o :

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề : sư phụ là ai nha

Xú nha đầu, biết rõ còn hỏi! Tiểu Trác Hy hận đến nghiến răng, nhưng đúng là không có biện pháp nào kêu nó im miệng.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : Cá Mực Nướng

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề :

Còn híp mắt, híp mắt cái đầu mày á! Nếu để bị người thấy Tiêu Tiêu Vũ Hề cùng Cá Mực Nướng ở chung một đội ngũ, còn thản nhiên nói chuyện phiếm.

Kháo, cậu nhất định phải đổi server!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: bản thân Tiêu Tiêu đâu?

Suy nghĩ đang lướt gió phiêu phiêu, Tiểu Trác Hy bởi vì một câu nói kia, đại não nháy mắt lại đông cứng.

Hắn hắn hắn. Hắn nói Tiêu Tiêu kia, là chỉ ai?

Tiêu Tiêu Vũ Hề rất nhanh gửi sang một cái tin: “Ha ha, hắn hỏi ông ở đâu kia, có nên nói hắn biết Vợ yêu ơi chính là ông không, xem phản ứng thế nào?”

Tiểu Trác Hy bật người luống cuống: “Đừng đừng đừng! Ngàn vạn lần đừng nói cho hắn! ! !”

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề: ổng kêu tui không được nói cho ông biết

Cái con nhỏ này, cái gì mà “Ổng nói” ? Thế này Cá Mực chết tiệt không phải sẽ có thể đoán được mình đang ở bên cạnh Khâm Khâm sao.

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề: ông rất quan tâm ổng nha

Tiểu Trác Hy hô hấp nháy mắt tạm dừng, lại lặng lẽ bắn qua Tiểu Khâm Khâm cái tin: “Mày ở không nói bậy bạ gì đó a!”

Nhưng Tiểu Khâm Khâm không trả lời, mà câu đáp lại của Cá Mực Nướng càng làm Tiểu Trác Hy tức giận nổi trận lôi đình.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: nga. Ngày hôm qua mới vừa ở Hồng Kiều bị tôi chém chết, hôm nay liền đổi người, làm tôi còn tưởng rằng hắn để hận ở trong lòng không chịu nổi nên đem tài khoản đi bán, cảm thấy rất là áy náy

Người mới để hận ở trong lòng á, cả nhà người đều để hận ở trong lòng á! Tiểu Trác Hy dùng sức bóp con chuột.

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề: không cần áy náy, tui đối với vợ yêu của ông có hảo cảm nên mới đến đây thôi

Này một câu nói ra, Tiểu Trác Hy hô hấp lại nhất thời ngưng trệ, tim thực sự muốn nhảy ra ngoài luôn.

Cái con Tiểu Khâm Khâm này, có phải muốn đem cậu hủ chết hay không?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu? Vợ yêu quen biết Tiêu Tiêu sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: không quen biết!

Sợ Tiểu Khâm Khâm sau đó lại nói ra câu gì có thể khiến người chết khiếp, Tiểu Trác Hy cơ hồ là theo bản năng liền đem ba chữ kia đánh ra.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: rốt cục cũng thừa nhận là vợ yêu của chồng rồi sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : Cá Mực xấu xa -_-|||

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o:

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề: vợ yêu à. Chắc là không quen biết đâu, ý của tui là, ông có hảo cảm với vợ yêu như vậy, anh của tui mà trở lại chắc chắn sẽ cướp đoạt cho coi, nếu như mà bị cướp được, ông mất mặt lắm nha. Ai, hết cách, tui từ trước đến nay đều là tâm tính thiện lương như vậy, ngay cả kẻ thù của lão ca mình cũng nhịn không được nhắc nhở!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

Thiện lương. từ này cùng nó có quan hệ sao?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: Tiêu Tiêu là anh cô? xin lỗi, vợ yêu chỉ thích tôi thôi, bảo Tiêu Tiêu cút sang một bên đứng đi! Đúng không vợ yêu

Tiểu Trác Hy chán nản, nhưng vì Tiểu Khâm Khâm đang ở bên, cậu cũng không đại gì trêu chọc lại, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc giả chết đến cùng.

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề: vợ yêu của ông không thừa nhận kìa

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: -_-||| vợ yêu, đừng làm chồng mất mặt....

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: Vợ yêu ơi, tướng công gọi kìa

Thật sự chịu không nổi cái bọn ở trong đội ngũ nói chuyện không coi ai ra gì, Tiểu Trác Hy lại gửi qua cho Tiểu Khâm Khâm một cái tin: “Mày đừng ở chỗ này giả mù sa mưa nữa được không?”

“Tui có giả mù sa mưa đâu Nếu tui tới trước so với hần thì thật tốt rồi ” Khẩu khí Tiểu Khâm Khâm lúc này đích thực là chế giễu.

Nhưng Tiểu Trác Hy biết, nhờ ở đầu kia máy tính nhất định là đang cười nắc nẻ.

” xú nha đầu, còn nháo nữa tao trở mặt!”

“Được rồi được rồi, tôi đi là được chứ gì chỉ biết khi dễ người ta hông hà!”

Xem con nhỏ kia làm bộ dáng như thật, Tiểu Trác Hy thật sự muốn ngửa cổ hỏi ông trời.

Này đến tốt cùng là ai khi dễ ai a.

Tiếp tục quay đầu lại xem đội ngũ, cậu dời lực chú ý này đi trong chốc lát, lại liếc mấy dòng đối thoại .

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu, vợ lại rời chỗ sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : chắc là không. Có lẽ không thềm để ý ông

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: o()o đừng nói vậy, vợ yêu đối với mình không có vô tình tàn khốc tới như vậy đâu! ! !

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề: vậy “cô ấy” vì cái gì không để ý tới ông

Cũng không biết nha đầu Tiểu Khâm Khâm kia lúc nói chuyện với cậu như thế nào còn có lòng thành thời chú ý bên này o()o.

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: Vợ yêu ơi, Cá Mực hỏi ông có ở đó hay không kìa

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu là dành cho mình gọi..... Bạn không được gọi như vậy

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: thế muốn tôi đây gọi kiểu gì? Hun cái coi?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề: Quác quát... Một đàn quạ đen bay bay.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng:

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vậy thì kêu chị dâu đi (^o^):

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

[Đội ngũ] Tiêu Tiêu Vũ Hề: Phốc....

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: Chị, chị dâu hảo ORZ....

Lúc Tiểu Trác Hy nhìn qua, cái câu chị dâu hảo của Bọt cô nương vừa lúc gửi đến, thiếu điều cậu muốn thổ huyết luôn trên bàn phím.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: toàn kêu vậy kỳ thật ta là anh rể mờ...

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: o()o các người rốt cuộc ai nam ai nữ? Định một lời chắc chắn coi? ? ? ! !

Tiểu Khâm Khâm không dễ dàng gì mới chiu rời đi, Tiểu Trác Hy tự nhiên không cam lòng yếu thế.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: vợ à, chồng không phải đã nói rồi sao, người ta chủ yếu là yêu vợ, mấy cái khác đều là nhạc đệm thôi

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: vậy ông có nhiều nhạc đệm không?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : tôi cũng muốn biết...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng:

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: không nhiều cũng không ít...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: chắc cũng tầm tám mười người gì đó...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: o(>

9. Chương 9: Vợ Yêu Mặc Cỡ Sao?

Làm mấy chuyện như vậy mà không biết mặc cỡ, đương nhiên có đứa nào bị được với hấn chứ?

Tiểu Trác Hy hừ một tiếng, tiếp tục không thừa nhận gõ a gõ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ à, chồng đây thực muốn nhìn vợ thoát y a

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : đứng xem ké

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ngại qua, tình thú giữa 2 chồng chồng người ta, người nhàn rồi làm ơn tránh qua một bên

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : làm như đẹp lắm không bằng o()o

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : chẳng lẽ người xem qua rồi? Vợ aa~~ vợ nữ lòng nào mua nón xanh cho chồng đội chứ!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ ngoan nè, người ta chỉ thích một mình vợ thôi hà , người ta khỏa thân cũng chỉ để mình vợ xem thôi a còn tên hoa đào đó... nó...nó nó nó... nó rình coi người ta a

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : mình không phải biến thái, cảm ơn!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : vậy ông có nhạc đệm luôn hả?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : khụ khụ... không có!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : không tin

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vị huynh đài này, thực ra đời trước ta và huynh có ân oán gì sao?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ngại ghê, người ta là nữ mờ

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : nguyên lai mình đây là lục vân tráo đánh a...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : phải đó, mau mau đi đổi vợ đi, cái người Tiêu Tiêu Vũ Hề kia thế nào

Tiểu Trác Hy hắc tuyến, bảo bản thân đi làm vợ cho bản thân? Hơn nữa người ngồi ở máy tính bên kia lại là con em gái của mình?

Lạnh a...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : hoa đào từ hồi chiều sau khi giết hai đứa kia xong, mình quyết định là rửa tay gác kiếm, không muốn tiếp tục giết người nữa... Đừng có ép mình nha!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương, đồ nhi cái gì cũng không có nói, sư nương cái gì cũng không thấy đúng hông nè

Sư nương, Tiểu Trác Hy dùng tay đẩy gọng kính, ánh mắt ẩn giấu sau hai tròng kính trắng bóng loáng cái mị lên.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : phải a, ta đâu có thấy người bảo ta đi kiếm Tiêu Tiêu Vũ Hề làm vợ đâu ha...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ha ha...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : Hoa đào chết tiết nha, cứ coi như vì giao tình giữa đôi ta, ta cho người được phép lựa chọn cách chết

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : được rồi, lẽ rồi tới cùng luôn, để sư nương xxoo mình cho tới chết đi

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o :

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : khát, người muốn lão tử xxoo người như thế nào? Hoa cúc đã rửa chưa!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : đưa leo rất sạch a

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : hừ- dám cho vợ lão tử có cơ hội ngoại tình, lão tử tìm người PK mặt đối mặt!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : tiếp tục xem ké

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ yêu cố lên!

Thế là, đồng chí Tiểu Trác Hy - lần đầu tiên cùng chiến tuyến với đồng chí Cá Mực!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sát, Cá Mực chết, lão tử hiện tại không có ở nhà, không được qua đây!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : trời, đến thiệt kìa...

Tiếp theo, hai người họ quả nhiên không nói lời nào, sau khi ra khỏi cảnh tượng chiến đấu thì, acc của Cá Mực Nướng liền dắt theo mọi người đứng im tại chỗ.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : hoa đào, mình cầu nguyện cho bạn

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : chị dâu thiệt là xấu xa quá mà

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ta là anh rể...

Cùng bọt nói chuyện phiếm một hồi lâu, Nửa cánh hoa đào mới run rẩy mà bò đến bàn phím

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sát... quả nhiên là cá mè một lứa, nòi nào vung nảy mà, cả hai đứa đều đầu óc đen tối như nhau lão tử bị phi lễ!!!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : phi lễ?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương, người làm đồ nhi đau lòng quá...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : khát, Hoa đào thôi, lão tử vừa mới về người liền cảm thấy ngứa ngáy rồi phải không?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không dám không dám

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương là của mình ông

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : Cá Mực huynh, nghe đồn huynh vừa phi lễ hoa đào

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : bọt bọt xấu xa quá đi...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, vợ phải tin tưởng cặp mắt của chồng.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ cứ yên tâm, chồng đương nhiên tin tưởng vợ

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : x phu x phụ

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ân?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : Vợ yêu, người làm đồ nhĩ thất vọng quá sức, vốn cứ tưởng người là cùng phe với đồ nhĩ

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ha ha ha ha, người ngốc a, vợ yêu của ta đương nhiên là theo phe ta rồi, đúng hông nè vợ yêu

Đúng cái đầu của người!

Bây giờ Tiểu Trác Hy mới chợt giật mình kịp phản ứng, mới nãy, hình như cậu thật sự là đứng về phe tên Cá Mực Nướng kia.

Cá Mực thối tha đi đánh nhau với hoa đào, vậy mà cậu còn hô to hấn cổ lên!

Cổ cái con khỉ khô a! Cái loại thời điểm như vậy, đúng lý ra là cậu nên cầu nguyện hoa đào không cần phải tỏ lòng nhân đạo, ra sức đập hấn sao?

Quả nhiên, đạo này bị người khác chọc tức đến nổi thần trí cũng không còn minh mẫn nữa rồi!!

~(>_

10. Chương 10: Anh Em Là Dừng Để Bán Kiếm Tiền!!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : chẳng lẽ là... đang mắc cỡ...

Những lời này của Bọt bọt cô nương vừa gõ ra, trên đầu nhân vật đột nhiên hiện ra cái xích xắt –rớt mạng!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...hình như là xấu hổ thiệt nha

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : hay là rớt mạng người đó cũng biết xấu hổ?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

Vưu Khinh Vũ nhìn cái nhân vật Quỷ Vương đang ở tại chỗ mà lắc qua lắc lại, nhin không được bắt giác mỉm cười.

Tuy là anh không biết, này đến tột cùng là rớt mạng hay là do làm sao đó, nhưng cứ có cảm giác, người kia nhìn như là thẹn quá thành giận đến nổi xúc động mà tắt luôn trò chơi.

Một người rớt mạng, thành ra mỗi hồi đều phải chờ đến hai mươi giây thời gian hệ thống bắt chờ cho người chơi chuẩn bị xong, mới bắt đầu chiến đấu. Vất vả từ cảnh tượng chiến đấu đi ra ngoài, hệ thống liền bật ra tin tức

Tổ đội vốn không đầy người, ngay lập tức chỉ còn lại ba móng.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : thấy ổng out rồi không lên lại là biết có phải xấu hổ hay không rồi

Vưu Khinh Vũ nhìn ba người trên màn hình trò chơi, đột nhiên cảm thấy có chút mất hứng.

Anh vốn dĩ không phải là kẻ thiện lương thích làm chuyện hiệp nghĩa, kéo cấp cho mấy bạn mới chơi gì cho cam, hôm nay chịu đựng được lâu như vậy, cũng là bởi vì người vốn dĩ dùng để tiêu khiển trước giờ đột nhiên biến mất, thực sự không tìm được chuyện gì để làm.

Mà ngoài ý muốn, lại gặp được , tính tính tên này chọc ghẹo thực sự rất vui, mới có thể khiến anh ngo nguây mãi từ trưa cho đến chiều rồi lại quá đến cả buổi tối.

Lâu rồi không kéo tổ đội, hôm nay lại liên tục kéo quái, làm đội trưởng lâu như vậy thật sự là việc làm tốn sức muốn chết.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : không đợi nữa, mệt rồi, hai người tiếp tục chơi đi.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ế? không phải chứ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ông rốt cuộc là đến dạy đồ đệ hay là đến đùa giỡn con trai nhà lành?

Con trai nhà lành vừa đi, ông cũng vọt người chạy mất!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : o()o người có cái gì đáng giá để sư phụ cực khổ kéo nè?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sát... lão tử lúc này đúng là nên đá người thêm vài cái mới đúng.

∞∞∞∞

Vưu Khinh Vũ rời đội, ngay lập tức dùng phi hành phù trực tiếp hồi kinh thành, tiếp theo chạy đến chỗ truyền tông hồi môn, mở ra mấy cái quán của acc nhỏ mở ra xem một lượt.

Hiện tại lạc thú mỗi ngày, ngoại trừ cùng Tiêu Tiêu Vũ Hề đấu võ mồm lẫn võ thủ ra, chính là chế tạo mấy thứ vật phẩm đem đi bán.

Chơi game mà chơi đến mức này, thực là cảm thấy có chút chán ngấy.

Mấy quán mà Vưu Khinh Vũ mở ra ở khu này, coi như cũng khá là nổi danh, ào ào một đồng acc nhỏ đều là mở ra quán VIP, bảng hiệu chính là một mảnh hồng hồng trên nền xanh xanh, đề chữ - Cá Mực chi nhánh xx

Về cái phần xx phía sau, phạm vi cũng khá là rộng rãi, chủ yếu là mấy cái vật được phẩm cùng nấu nướng, bảo thạch, long tinh, kỹ năng thư... Người khác thì mở một cái quán quảng tất cả vào bán hỗn hợp, còn anh thì một quán là một đồng thứ, mỗi quán đều chỉ bán đúng một chủng loại.

Hơn nữa, mấy thứ này của anh còn nổi tiếng là, vừa đẹp lại rẻ.

Thực không biết, tiền lời mà Cá Mực kiếm được có đủ để mua mấy tấm vé VIP kia để mà phung phí hay không.

Kỳ thực lúc mới bắt đầu, hàng Vưu Khinh Vũ bán ra cũng không được tính là rẻ.

Chính là, có một đoạn thời gian, Tiêu Tiêu Vũ Hề biết được chuyện một loạt quán kia của Cá Mực Nướng, không biết lại mắc cái chứng gì, cương ngạnh lập một đồng acc nhỏ bày quán bên cạnh mấy acc nhỏ của anh, không cần biết giá cả thế nào, Cá Mực Nướng bán cái gì liền cũng bán cái đó, giá cả bao là rẻ hơn.

Giá kia vừa nhìn là khiến người ta đau tim chịu không nổi rồi, đã vậy còn là hai đồng to giá rẻ nữa chứ.

Phải biết là trong Mộng Ảo Tru Tiên, ngay cả cái sư môn nấu nướng cũng đều là lấy tính tiền bằng vạn. Mấy thứ này của anh nhìn thoáng qua, ngẫm nghĩ thật cẩn thận thì cũng không cảm thấy rẻ ở chỗ nào, nhưng lúc mọi người chạy đi mua đồ hầu như đều không suy nghĩ sâu xa gì cho lắm, cũng không có tính toán nhiều nhiều ít ít, mở vài quán xem thử, nhìn thấy giá nào thấp nhất thì liền mua ngay không hề đắn đo suy nghĩ, có đôi lúc còn chú tâm để ý đến quán này, để lần sau đến thời điểm cần thiết không cần phải chạy tới chạy lui mà so giá đồ hàng nữa, trực tiếp mở ra mua luôn để hoàn thành nhiệm vụ.

Mà, đồng chí Vưu Khinh Vũ của chúng ta lại là một kẻ lao động cần cù chăm chỉ, cho nên có một đạo rất là cần mẫn chế tác a chế tác, cuối cùng hàng trữ không ít, kết quả kho hàng một loạt acc không còn chỗ

chứa nổi nữa, lại làm biếng tạo acc để mà cất đi, cho nên dứt khoát cứ lấy nửa giá thị trường tung ra mà bán phá giá.

Vốn dĩ, bán mấy thứ này cũng chỉ là do hứng thú, không hề để ý cái gì tranh tài kiếm tiền, thực cũng không nghĩ là muốn so đo gì đó với Tiêu Tiêu Vũ Hề.

Nhưng hiển nhiên, toàn bộ đám dân còn lại không nghĩ như vậy, một bên chờ xem kịch vui, một bên điên cuồng mà tranh mua hàng của Vũ Ngự.

Đương nhiên, mọi người hôm ấy cũng không hề thất vọng, đêm đó Tiêu Tiêu Vũ Hề cùng Cá Mực Nướng ở Hồng Kiều đánh nhau một trận tóe lửa tưng bừng, hai người kẻ nào cũng chết bảy tám lần, người xem chiến càng lúc càng đông, Hồng Kiều lại nhỏ xíu, thành ra người xem chen chúc đến thê thảm.

Trong đám người cố ý đi xem ké kịch vui cũng có vài kẻ hảo tâm đã man lun, ném cho cả hai một ít được –chính là đã mua được nửa giá ở quán của Vũ Khinh Vũ.

Vốn dĩ trước giờ Tiêu Tiêu Vũ Hề đều là chuyên tâm luyện cấp, không giống Cá Mực Nướng rảnh rỗi mà đi lập một đồng acc nhỏ làm chức nghiệp chế tác hàng tồn kho dồn nhiều đến mức lấy ra mở quán mà bán, lần đó mở quán cạnh tranh đều là chạy sang mấy quán khác góp nhặt một chút rồi mang về bán. Lần này quyết chiến một trận xong, tức cũng đã rồi, cho nên sau đó cũng đơn giản không gây lớn thêm cái chuyện này nữa.

Nhưng mà giá bán của Cá Mực Nướng cũng là nâng lên không nổi.

Tiêu Tiêu Vũ Hề nhóc con ngày ngày nhàn đến phát chán, Cá Mực Nướng chế tác, cậu liền đi dạo quán, thấy thương phẩm của Cá Mực cái nào mà cao hơn giá thị trường một chút, liền bắt đầu lên bắt loa la hét cho cả thế giới biết cái tên Cá Mực chết kia là gian thương!

Thành ra, hiện tại hàng quán của Cá Mực Nướng tuy không được như lúc trước hạ xuống còn có nửa giá, nhưng cũng là không kiếm được bao nhiêu lời.

Vũ Khinh Vũ cũng lười cùng nhóc con kia hơn thua, thậm chí đôi lúc ngẫu nhiên nổi máu chọc ghẹo, cố ý lấy mấy món rác rưởi nâng cái giá trên trời, cố tình làm cho Tiêu Tiêu Vũ Hề nổi điên lên mà hò hét trên loa, sau đó bản thân vừa cùng nhóc con kia chửi lộn, vừa ngồi trước màn hình máy tính mà cười trộm.

Thực không biết tên nhóc Tiêu Tiêu Vũ Hề kia trong đầu rốt cuộc cấu tạo ra làm sao, mình cố ý nhiều lần như vậy, nhóc con kia cứ nhiên lần nào cũng mắc bẫy.

Hiện tại acc kia không phải cậu ta, cho nên cũng chẳng cần phải cố ý làm này làm nọ, Vũ Khinh Vũ liền trượt cái ghế dựa, xoay qua máy tính khác, bấm vào cái vũ khí Thanh Vân Hình Thiên cố ý nâng giá lên 1000 vạn trả về với cái giá thực sự 300 vạn của nó.

Bất quá mới có một đêm, mấy thứ này bán cũng không tệ lắm, Vũ Khinh Vũ lại trở về bên máy tính mở acc chính của mình, mở ra danh sách hảo hữu, bấm vào người cung cấp nguyên liệu cho mình –Tiền nhiều hơn bánh mì.

“Có bao nhiêu khoáng thạch cấp 10, đưa qua đây.”

Tiền nhiều hơn bánh mì nhanh chóng trả lời “Tuân lệnh chỉ cần khoáng thạch thôi sao? Có cần vũ khí thô không, hôm nay nhặt được rất nhiều ”

“Hảo, đều mang qua đây hết đi, tôi đi mở thêm acc kho hàng.” Vũ Khinh Vũ sau khi nhấn xong, liền bấm vào nút thu nhỏ cửa sổ acc chính xuống taskbar.

Bấm vào biểu tượng trò chơi ở màn hình desktop, lách cách lách cách vài cái, hai cái acc kho hàng cấp 0 nhanh chóng được khai sinh.

Mang hai cái acc chạy đến chỗ cũ giao dịch của hai người –người truyền tống đến quặng mỏ, đã thấy hai cái acc nhỏ thu nhập của Tiền nhiều hơn bánh mì đã đến.

[Phụ cận] Tiền nhiều số 1 : Cá Mực huynh, đến đây nào! Người ta có cái gì cũng đều mang đến cho huynh hết nè!

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : -_-|||

Cả hai mua bán này kia cũng không phải lần một lần hai, rất nhanh chóng liền hoàn thành xong giao dịch, tiền trong hành trang của Vũ Khinh Vũ toàn bộ đều đổi thành một đám phá đồng lạn thiết.

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : ông chủ lần sau lại đến nha, người ta chờ ông!

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : -_-|||

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : người ta logout nha!

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : chờ một chút

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 :

Vũ Khinh Vũ khựng lại một chút, rồi mới tiếp tục đặt tay lên bàn phím gõ chữ

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : Tiêu Tiêu sao lại đột nhiên đổi người chơi?

Bánh mì là anh em tốt của Tiêu Tiêu Vũ Hề, người nào chơi trò này một thời gian tất sẽ biết, anh đương nhiên cũng không ngoại lệ

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : ông hỏi nó làm gì a???

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : tò mò

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : vậy ông tiếp tục tò mò đi bán đứng anh em là chuyện tui đây không bao giờ làm!!!

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 :

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : ... ông nghi ngờ nhân cách của tui!

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : tôi vừa mới thu một đồ đệ, là mỹ nữ đồ đệ

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : ... ông dùng sắc dụ tui

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : ân, hứ

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : vậy quặng ID đồ đệ ông qua đây trước đi!

Vũ Khinh Vũ mở ra bấm vào tên của Nửa cánh hoa đào, xong xuôi rồi bắn ID qua cho tên kia.

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : xxooxo

Bên kia ngừng lại trong chốc lát mới có phản ứng lại, đoán chừng là chạy đi dò thông tin

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : ai biết được là mỹ nữ thiệt hay giả chứ!

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : không tin thôi vậy, kia xin chào!

Vũ Khinh Vũ điều khiển thân hình be bé của acc nhỏ hướng đến chỗ thu thập nguyên liệu, vừa đi vài bước, quả nhiên không ngoài sở liệu, người phía sau ngay lập tức gọi giật lại.

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : kia xin dừng bước!!! Chuyện của Tiêu Tiêu thôi, thực ra cũng đâu có gì cần phải giữ bí mật a!

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 :

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : thực sự không có gì mà, chỉ là em gái nó đổi mật khẩu của nó thôi, rồi bắt nó luyện cho một cái acc cấp cao sau đó dùng đổi acc của nó lại, cho nên bây giờ nó vẫn đang chăm chỉ luyện lại a...

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : luyện lại?

Trong đầu Vũ Khinh Vũ đột nhiên thoáng qua một cái ý niệm, nhưng rất nhanh liền bị chính mình lắc đầu phủ quyết, làm sao có chuyện tình cờ tới như vậy chứ.

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : cho nên a, ông không cần nhớ nó quá nói không chừng sáng sớm mai thức dậy liền thấy có cái acc be bé nào đó kêu gào tên ông trên loa mà mắng chửi a nha

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : o()o vậy tôi đi, tạm biệt...

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : uy uy, đồ đệ!

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : nga, hiện tại hình như bọn họ đang đánh quái ở hỗn độn, xin vào rồi chạy đến đó kéo người ta đi là được...

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : tôi sẽ bảo với họ cậu là bạn của tôi

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : ai, thực sự là tội lỗi mà, chẳng lẽ tui đây mau như vậy đã đến mùa xuân thứ hai sao?

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 :

Tên bánh mì này là loại người gieo rắc tình ái khắp nơi, chơi lâu như vậy, tất nhiên không có khả năng chưa từng kết hôn quá lần nào.

Chỉ có điều, hình như nhỏ vợ mà cậu ta lấy hình như không có cái gọi là mị lực khuynh đảo làm cậu ta si mê, mãi cấp chưa được bao lâu đã ly hôn, tìm đến bên khác mà tiếp tục chơi đùa.

Cả hai đều được coi như là điển hình cho quen nhau vui vẻ chia tay cũng thực sáng khoái trong truyền thuyết, nhưng Bánh mì lại cùng đám bạn bè giả dạng như thực sự rất là bi thương, cả ngày gào rú khóc lóc bảo phải tìm một nhỏ vợ khác để bù đắp lại nỗi trống trải bi thương trong lòng.

Bây giờ, cậu ta nổi danh là ác lang háo sắc.

Vưu Khinh Vũ mở lại cửa sổ acc chính, không chút nào áy náy mà gửi đi một cái tin cho Nửa cánh hoa đào “Có một người gọi là Tiền nhiều hơn bánh mì, là bạn tôi, tôi bảo cậu ta đi kéo ông.”

“Coi như ông còn có lương tâm ” Nửa cánh hoa đào thực khờ dại, thực thuần khiết ngây thơ mà trả lời lại một câu.

[Phụ cận] Thập cấp quặng 2 : tôi có nói rồi... cậu nhớ kín đáo một chút, dọa người ta sợ bỏ chạy đừng trách tôi

[Phụ cận] Tiền nhiều số 3 : nhất định nhất định

Vưu Khinh Vũ buồn cười, ngay lập tức điều khiển acc nhỏ chạy đến cạnh thương nhân nguyên liệu.

Quả nhiên là vật hợp theo loài, tên này, cũng là đứa không có đầu óc bao nhiêu.

-_-||| xin đính chính lại ha, bạn bánh mì, chính xác là bột mì mới đúng

nhưng mình thích bánh mì, nên chỉ là đính chính cho chính xác, chứ mình hông sửa đâu

P:S : Theo mình đoán, lần trước Mặc Mặc là bắt Hy Hy cos Ciel :”>

11. Chương 11: Khi Nào Thì Kết Hôn?

Do ngày hôm trước lên giường ngủ rất sớm, nên hôm sau mới bảy giờ Tiểu Trác Hy đã mở mắt.

Nhưng dù gì cũng là ngày nghỉ, dĩ nhiên không thể sớm như vậy liền rời giường, thế là một mực nằm trên giường cho đến mười giờ rưỡi, đói bụng đến mức chịu không nổi, mới lóc cóc tìm quần đùi mặc đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

Ba mẹ đều đã đi làm cả, cửa phòng Tiểu Khâm Khâm cũng đóng chặt, không biết là đã rời giường chưa hay là đang chơi game.

Tiểu Trác Hy mở tủ lạnh lấy ra kem và bánh mì mà Tiểu Khâm Khâm để dành, ôm về phòng của mình, vừa mở máy tính lên vừa gặm bánh mì.

Trong lúc chờ máy tính khởi động cậu không ngừng nhắc nhở chính mình, hôm nay nhất định không được cùng cái bọn ngốc kiêu biến thái kia chung một chỗ, ngay cả Nửa cánh hoa đào cũng phải né xa xa một chút.

Tiến nhập game, quả nhiên cả bọn đều đã lên, chỉ có tài khoản Tiêu Tiêu Vũ Hề là xám xịt.

Xem ra nha đầu kia thật sự vẫn chưa rời giường.

Cứ kiểu lười biếng như thế này, ai cưới phải nó coi như xui xẻo.

Tiểu Trác Hy bĩu môi, mở ra màn hình theo dõi nhân vật.

Hôm qua mới có một ngày đã luyện đến cấp 41, kỹ năng cao nhất cũng đã đạt đến 32.

Chỉ trong một buổi chiều cộng thêm nửa buổi tối, nói thật, xem như không tời đi.

Thời điểm này muốn tìm một đội tham gia vào rất khó, huống chi còn là một acc nhỏ, Tiểu Trác Hy lại không muốn dây dưa dính dáng đến bọn hoa đào, nên quyết định thu thập một chút rồi làm nhiệm vụ sư môn.

Lúc còn là acc nhỏ, làm nhiệm vụ sư môn cùng nhiệm vụ hằng ngày thật là một phương pháp kiếm kinh nghiệm rất tốt.

Sư môn bốn mươi cấp cũng may rất đơn giản, muốn mua gì thì chạy tới NPC mua là có, chỉ là lâu rồi không có làm nhiệm vụ sư môn, Tiểu Trác Hy vẫn có chút không thuận tay, làm xong nhiệm vụ sư môn thứ hai mươi cũng hơn nửa tiếng đồng hồ.

May mà kinh nghiệm thu được cũng khá là nhiều.

Lại ở chỗ sư phụ tăng vài cái kỹ năng, Tiểu Trác Hy mới từ truyền tống chạy tới kinh thành, dùng phép thuật hướng của Không Tang Sơn mà đến.

Chưa đi được bao xa, thanh âm có người gửi tin nhắn đột nhiên vang lên.

Tiểu Trác Hy theo phản xạ nhấn Alt+F mở ra, là Nửa cánh hoa đào .

“Có đi bắt quỷ hay không?”

Trảo quỷ đối với acc nhỏ mà nói, đúng là hấp dẫn không nhỏ đi, nhất là khi có một acc cấp cao mang theo.

Nhưng trước khi chơi vừa mới hạ quyết tâm phải cách xa bọn họ một chút, Tiểu Trác Hy dù là thật sự động tâm, vẫn khê cần môi từ chối.

“Không được, phải làm nhiệm vụ hằng ngày.”

Nửa cánh hoa đào vẫn chưa từ bỏ ý định lại bắn tin qua: “Có acc vip mang.”

Acc vip? Nghĩ cũng biết là ai... Tiểu Trác Hy ý chí càng thêm kiên định: “Thôi, hôm nay muốn làm hết nhiệm vụ, nhiệm vụ chính không làm tu vi sẽ rất thấp.”

Vừa mới gửi đi, còn chưa kịp đem khung tán gẫu thu nhỏ lại, Nửa cánh hoa đào thật giống như biết được tâm tư của cậu, lại bắn tin quá: “Yên tâm đi, không phải Cá Mực đâu.”

“” Không phải Cá Mực? Cho dù là Cá Mực chết tiệt kia thì thế nào?

Lẽ nào cậu sợ sao?

“Ha ha, ông ngày hôm qua đột nhiên logout, không phải là thực sự mắc cỡ chứ?” Nửa cánh hoa đào đánh rần phủ đầu.

“Làm sao có thể!” Tiểu Trác Hy lập tức bác lại, “Là bị cúp điện! ! !”

Một chuỗi dấu chấm than kia, thật đúng là có chút giấu đầu hở đuôi.

“Được rồi được rồi, là cúp điện cúp điện, vậy rốt cuộc ông có tới hay không?” Nửa cánh hoa đào nói cho có lệ.

Đã nói đến mức ấy, nếu cậu không đi, trái lại sẽ bị coi là sợ cái tên Cá Mực chết tiệt kia, Tiểu Trác Hy lại khê cần môi: “Tổ đội.”

Cửa sổ trò chơi rất nhanh liền hiện ra một cái khung be bé.

Tiểu Trác Hy mở ra, nhấp đồng ý, rất nhanh vào đội.

Mở lên danh sách đội ngũ, Tiểu Trác Hy thân thể nháy mắt cứng đờ.

Đội trưởng là một tên Quỷ Vương cấp 105, ở dòng hiển thị tên nhân vật viết rất rõ ràng - Tiền nhiều hơn bánh mì.

Tiểu tử này như thế nào cũng theo chân bọn họ?

Mà Bánh mì hiển nhiên cũng nhìn thấy cậu, rất nhanh liền tự động ở khung đội ngũ phát tin đi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: đây chính là vợ yêu của Cá Mực huynh?

Vợ yêu khỉ mốc! Vợ cái đầu mày! Còn Cá Mực huynh nữa chứ, cậu chỉ biết cái tên tiểu tử này giấu diếm cậu cùng cái tên Cá Mực chết tiệt kia có qua lại.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương hảo

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o : chị dâu hảo

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ha, cũng rất lễ phép, hảo cảm!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ...

Ân, lễ phép? Ân, hảo cảm? Lần sau gặp mặt tao sẽ cho mày biết thế nào là hảo hảo cảm giác!

Tuy rằng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà khổ nỗi không thể cùng đồng chí Bánh mì thú nhận thân phận của mình, cho nên cậu cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn bạn hiền của mình kiêu ngạo.

Loại cảm giác này thật sự là buồn nôn chết được.

Tiểu Trác Hy rất tự nhiên mà đổ hết mớ sổ sách cần thanh toán này lên đầu của đồng chí Cá Mực.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: được rồi, còn thiếu một người, kêu Cá Mực đi.

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: ổng vừa nãy nói không đi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: vừa nãy nói không đi, nhưng hiện tại chưa chắc không đi, bạn nói với ổng là vợ yêu ổng ở đây, ổng lập tức đòi nhập đội cho coi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

Tiểu Trác Hy lúc này thật muốn out ra khỏi trò chơi chạy tới nhà Bánh mì động tay động chân.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : để tôi đi kêu ổng

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: đừng kêu!

Hai chữ này của Tiểu Trác Hy đánh ra, đội ngũ ngay lập tức trầm mặc vài giây.

Sau đó Nửa cánh hoa đào mới run run rẩy rẩy hỏi lại.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : Vì. Vì sao

Tiểu Trác Hy thấp giọng nguyên rửa một tiếng, mới chậm rãi đánh mấy chữ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hần mang đến chỗ quái cấp rất cao.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì:

Được rồi, cậu đã sớm biết cái loại cơ này không thể gạt được Bánh mì.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: không sao đâu, Vợ yêu, có tui ở đây sẽ không có việc gì đâu

Tin tức Cá Mực Nướng nhập đội cùng với những lời này của Bánh mì gần như là xuất hiện cùng lúc trên màn hình.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: kháo, Bánh mì người ngay cả vợ yêu của ông cũng không tha!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì:

[Đội ngũ] :Vợ yêu ơi, hun cái coi:

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương, lúc người nói không được gọi Cá Mực đến... Đồ nhi đã gọi ổng rồi .

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: ần? Vợ yêu không muốn chồng đến?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : đúng vậy đó thế nên ông mau im lặng mà biến đi.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu, chồng không tin, hoa đào nhất định là nói dối đúng không

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: Vợ à, chồng chỉ là sợ vợ mệt.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: đừng miễn cưỡng a

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: đây là dấu hiệu nam nhân thay lòng đổi dạ

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

Đội ngũ đã đủ người, dẫn đầu, liền mang theo mọi người bay đến bên cạnh Trấn yêu đại sư nhận nhiệm vụ, bộ dáng của trấn yêu đại sư này cùng yêu quái thật đúng là không có gì khác biệt.

Loại chuyện bắt quỷ này, có acc vip đi kèm, acc nhỏ cơ bản chẳng phải quan tâm gì cả, cho nên ở khung tán gẫu của đội ngũ cực kỳ sôi nổi.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: mấy người tránh ra, vợ yêu là của tôi vợ yêu yên tâm đi, vì vợ, cho dù chồng có mệt mỗi cũng cam lòng!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Cá Mực chết tiệt, ông đúng là vàng (+)

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: :

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: kháo, người mới đúng là sư phụ dâm tặc!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : vàng?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: Hoa đào, đừng thành linh tỏ ra thuần khiết làm cho tôi không thích ứng được!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : đi chết đi!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Cá Mực chết tiệt, hoa đào vốn là người đơn thuần, sao có thể giống như bọn các người hiểu thấu đáo huyền cơ

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: nhất là bọt bọt, bạn nói bạn là con gái, thế nhưng so với phản ứng của Cá Mực còn nhanh hơn

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

Bánh mì có phải uống lộn thuốc hay không, sao có thể nói với con gái như vậy.

Quen biết cậu ta mười mấy năm, lần đầu tiên nha, lần đầu nha!

Hơn nữa, khen một đại nam nhân đơn thuần. Tiểu Trác Hy nhất thời cảm thấy có cảm giác

[Đội ngũ] o0 Bọt Bọt 0o: ông có muốn theo đuổi hoa đào cũng không cần phải hạ thấp tui! ! !

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: theo đuổi hoa đào? ? ?

Tiểu Trác Hy giờ mới nhớ đến, Nửa cánh hoa đào ở trong trò chơi là một Thiên Âm cô nương.

Nói như vậy Bánh mì còn chưa biết hoa đào là gay?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : Có gì đâu, chỉ là nói đùa thôi a, uy!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: cho dù cho dù chỉ là nói đùa, chính nhân quân tử nhất phái tui đây như thế nào sao có thể làm ra cái loại sự này o()o

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: Chính nhân quân tử? ?

Tại sao cậu lại có thể quen biết một thằng bạn tự kỷ tới như vậy?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Vợ yêu, cái dấu chấm hỏi phía sau câu của ông là có ý tứ gì

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: không không không, không có ý gì, chính nhân quân tử, cứ tiếp tục theo đuổi đi!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương

Thanh âm tin nhắn lúc này lại vang, Tiểu Trác Hy mau lẹ nhấn mở ra, là Cá Mực Nướng.

” vợ yêu, đừng để lộ ra, hần không biết hoa đào là nam.”

“Nguyên lai người giỏi trò quỷ tự hoa đào sẽ không nói ra sao?”

“Àn. Chồng đã dặn Bánh mì phải kín đáo, cho nên tên gốc hoa đào kia mấy ngày liên tục chắc là cũng không hiểu để giải thích đâu ”

“ Quả nhiên độc nhất phụ nhân tâm!”

“Vợ yêu, cái này gọi là vô độc bất trượng phu ”

Tóm lại đều là độc giống nhau.

Cá Mực chết tiết thật đúng là vô vị, Tiểu Trác Hy xì một tiếng, đem khung hội thoại tắt đi, nhưng khoe miệng vẫn là không khổng chế được hơi hơi cong lên.

Nếu tên Bánh mì kia đến cuối cùng mới biết hoa đào đích thực là một nam nhân, không biết có thể hậm hực mà chết hay không.

Bằng không cậu đây phát lòng từ bi, nhá nhá mấy cái cho tên nhóc kia biết được mà hiểu đi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Vợ yêu ơi, ngoài việc quản chúng ta, người khi nào thì chuẩn bị gả cho Cá Mực a

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

Tiểu Trác Hy nhìn trừng trừng nhân vật Quỷ Vương một thân bạch sắc kẻ cắn môi, gả cho Cá Mực? Chờ mày cưới hoa đào gay rồi nói sau!

Tiền Mặc vẫn chưa chút tự giác lại nói ra một câu sẽ khiến nửa đời sau của cậu thay đổi, vẫn không biết sống chết mà hỏi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: đừng đánh dấu im lặng tuyệt đối a, gả đi gả đi, đến lúc đó ca ca ta tặng các người phần đại lễ!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: kia thật đúng là cảm ơn Bánh mì huynh

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: không cần cảm tạ không cần cảm tạ, chúng ta là ai với ai a!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: này vẫn phải cảm tạ chứ.

[Loa] Cá Mực Nướng: hảo huynh đệ , lúc kết hôn nhất định sẽ gọi huynh đến dự! ! ! Lễ vật đừng quên chuẩn bị tốt a

Một câu phát ra này, lặp lại đến ba lượt.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Ta khao. Ông cố ý! ! !

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng:

Trên thế giới đồng thời cũng vang lên một mảnh truy vấn.

[Thế giới] Con, lại đây kêu cha: khao, Cá Mực chết tiệt, người mỗi ngày đừng có động kinh như vậy được không a? Kết hôn? Cùng với tên nam nhân ngày hôm qua?

[Thế giới] Mi mực tình trường: tình huống gì đây? Con a, nam nhân nào? Cá Mực đang làm gì cơ?

Tiểu Trác Hy tức khắc da đầu một trận run lên.

Người này có phải e sợ thiên hạ không đủ loạn hay không?

Mà Cá Mực Nướng sau khi ở trên kênh thế giới thả một trái bom oanh tạc, cũng không quan tâm bên ngoài sẽ loạn thành cái dạng gì, vẫn ung dung tự tại theo đội ngũ đánh quái.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: nếu để Tiêu Tiêu nhìn thấy, lão tử nhất định sẽ chui qua network thiên ông! ! !

Lúc này Tiểu Trác Hy mới tỉnh ngộ, nguyên lai cái tin của Cá Mực Nướng kia, là viết cho cậu xem!

12. Chương 12: Lão Tử Là Nam!

Kỳ thật trước kia Tiểu Trác Hy đã biết, Tiền Mặc cùng Cá Mực chết tiệt kia đã coi nhau là bằng hữu rồi, chỉ là chưa từng có lên tiếng thừa nhận thôi.

Bất quá, lúc trước khi cậu muốn tìm Cá Mực chết tiệt để cãi lộn, dù cho không có lý do nào cậu cũng sẽ đào ra cho bằng được một cái lý do, cho nên nói, nếu là trước kia Cá Mực Nướng ở kênh thế giới hô tên Bánh mì kêu huynh gọi đệ, Tiểu Trác Hy đã sớm phóng loa đáp lại, sớm bay đến Hồng Kiều chờ .

Không biết chừng cũng nên hảo hảo ngược đãi Tiền Mặc một chút.

Cá Mực Nướng có lẽ cũng là nhàn rồi sinh buồn chán, cố ý phát loa trên chộc cậu đi.

Nhưng mà, hẳn không phải biết tài khoản mình hiện giờ không phải là bản nhân sao?

Tiểu Trác Hy vẫn còn đang nghi hoặc, Cá Mực Nướng bên kia liền chủ động cho đáp án.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: cậu không phải đã bảo cậu ta đi luyện acc nhỏ lẹ sao? Vừa lúc thừa dịp này nhận biết luôn, khi nào gặp được, tôi sẽ nể tình cũ mà mang cậu ta theo

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

Đi chết đi, tình cũ cái gì? Lão tử với người thì có chuyện tình gì chứ?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: em dâu sẽ ghen

Tiền Mặc không nói ra câu này thì thôi, vừa nói ra, Tiểu Trác Hy lập tức nảy người, nghĩ tới câu nói vừa nãy của Cá Mực Nướng đã để lộ ra tin tức.

Bánh mì chết tiệt, cùng cừu nhân của cậu xưng huynh gọi đệ còn chưa tính, đã vậy còn chạy tới mặt báo? !

Bị nhỏ em gái cướp tài khoản vip vốn đã đủ dọa người rồi, giấu Cá Mực Nướng còn không kịp, còn vô thanh vô tức bị thằng bạn mình đem ra bán đứng.

Tiểu Trác Hy thật muốn bỏ đầu Tiền Mặc ra nhìn xem bên trong có phải trừ bỏ phân vàng ra thì chẳng còn cái gì khác hay không.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu đừng ghen nha, chồng đối với tên Tiêu Tiêu Vũ Hề gay kia không có hứng thú đâu! ! !

Để cường điệu, còn cố ý ở phía sau thêm một chuỗi dấu chấm than.

Gay là có ý gì hả? Cá Mực chết tiết thể mà lại mắng cậu không phải nam nhân? ! Tiểu Trác Hy tức giận đến mức bẻ các đốt ngón tay kêu lên răng rắc.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: làm sao vợ biết hắn là gay? Hay là vợ cũng thế, cho nên nhìn người ta cũng giống thế?

Khí thế bốc lên, Tiểu Trác Hy cũng quên nguy trang thành bộ dáng phong lưu công tử, lạnh lùng mà kiên quyết ném ra những lời này.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì:

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào:

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: mấy người thật là ăn ý.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Bọn tui chỉ là nhất tề cùng nhìn ra ông bị vợ yêu xem thường thôi

Tiểu Trác Hy cũng chú ý mới rồi mình vừa đánh mất hình tượng, không khỏi có chút run tay.

May mà bọn họ không hỏi cậu vì cái gì mà kích động như vậy, bằng không thật đúng là giải thích không được mà.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ ơi.

Tiểu Trác Hy trở mình một cái xem thường, mặc kệ hắn, dứt khoát đem đề tài chuyển đến cậu bạn Bánh mì của mình kia.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: cậu hình như rất cao hứng a, không sợ Tiêu Tiêu Vũ Hề tìm sao?

Tuy ngữ khí câu nói này vẫn chưa thể nào tốt hơn được, nhưng hiển nhiên không hề để ý tới phần ẩn ngụ trong lời nói của cậu.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: em dâu đừng nguyên rửa anh! ! !

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: mà đúng là chẳng có động tĩnh gì cả. Chẳng lẽ còn chưa lên? Không tốt, phải gọi điện thoại thám thính mới được

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: (#) Tiền đồ a tiền đồ! !

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: bộ ông có tiền đồ sao, vợ yêu ông cũng chẳng thèm để ý ông kia!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng:

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ ơi.

Tiểu Trác Hy lại một trận bực mình, rõ ràng cậu cũng kêu Cá Mực chết tiết là vợ yêu, vì cái gì mà bọn họ đều không đếm xỉa chứ?

Nhân vật Quý Vương rõ ràng so với Thanh Vân Môn ngẫu hơn rất nhiều mà!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: đúng là không thèm để ý tới ông nha

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ à, vợ ơi.

Tiểu Trác Hy tiếp tục phớt lờ hắn, mà tiếng chuông điện thoại Bánh mì gọi tới lúc này cũng đang ngân vang.

Nhìn thấy trên màn ảnh lóe lên hai chữ “Bánh mì”, Tiểu Trác Hy thực sự muốn lôi cái kẻ ở đầu bên kia điện thoại ra mà đánh cho một trận.

Bấm mute tắt âm thanh, Tiểu Trác Hy ấn nút nhận, trực tiếp cầm di động để sát bên tai.

Ở khung tán gẫu Bánh mì vẫn chưa trở lại, hiển nhiên lại bị bọn họ hung hăng khinh thường.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: tiền đồ a tiền đồ.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương V5.

Tiểu Trác Hy dùng bả vai kẹp lấy di động, đưa tay gõ lách cách lách cách một dòng chữ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ta là sư trưởng người! ! !

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : chủ yếu là vì biểu hiện của thằng Cá Mực rất giống mấy tên chồng sợ vợ a...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: phốc...

Tiểu Trác Hy nhìn thấy lời này, thật không biết nên giận hay nên cười nữa.

Mà cậu cũng phát giác Tiền Mặc dù gọi điện thoại tới nhưng đến bây giờ vẫn chưa nói một câu nào.

Tiểu Trác Hy trở mình xem thường, lớn tiếng đối với đầu kia điện thoại: “Có rắm thì phóng mau đi, cước điện thoại không có rẻ đâu a?”

“Hắc hắc.” Tiền Mặc cười hai tiếng, thật cẩn thận hỏi: “Mày. Không có gì muốn nói với tao sao?”

Tiểu Trác Hy hừ lạnh một tiếng: “Sao hả? Lại làm chuyện gì có lỗi với tao à?”

Tiền Mặc vội vàng phủ nhận: “Không có không có, tao. Nga, đúng rồi, tao là muốn hỏi, đi cosplay không có vấn đề gì chứ?”

Tiểu Trác Hy nhú mày: “Sao nữa? Có vấn đề thì không đi có được không?”

“Đương nhiên không được!” Thanh âm Tiền Mặc bỗng dưng cất cao.

“Không được thì hỏi làm cái rắm gì a!” Tiểu Trác Hy lười cùng cậu bạn mình dông dài, ấn nút ngắt điện thoại xong ném tới bên cạnh máy tính.

Lúc cùng Tiền Mặc trò chuyện, ánh mắt Tiểu Trác Hy cũng không nhàn rỗi, nhìn chăm chăm vào động thái trên cửa sổ game.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: sợ vợ gì chứ, mình đây là tôn trọng

[Đội ngũ] Nửa phiến hoa đào :

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: có quỷ mới tin!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ ơi.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu ơi.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: thật sự không thèm đếm xỉa tới ông nha

Cái cuộc gọi kia ngắn ngủn chỉ tới chưa đầy một phút, thế mà Cá Mực Nướng phang một loạt biểu tượng con khỉ nhỏ cần khăn ủ ủ khuất khuất , phía sau còn kèm theo tiếng “vợ yêu” .

Tiểu Trác Hy nhin không được thần tình hắc tuyến.

Tin nhắn cùng lúc đình đình đang đang vang lên, nghe như không chỉ có một cái tin.

Tiểu Trác Hy mở ra, quả nhiên đều là Cá Mực Nướng, cũng giống như ở khung đội ngũ, một con khỉ nhỏ, cũng ủ ủ khuất khuất cần chiếc khăn tay hồng nhạt, trong ánh mắt lấp lánh lệ quang.

Tiểu Trác Hy vốn trong lòng vẫn đang tức giận không biết phát tiết làm sao, tự nhiên bật cười khanh khách.

Cười xong lại nghĩ đến nguyên nhân khiến mình cười là Cá Mực chết tiệt kia, lại một trận ầm ức.

Cá Mực Nướng ở cửa sổ tán gẫu vẫn không ngừng bật ra, Tiểu Trác Hy gõ lách cách lách cách đánh ra bốn chữ thật to : “KHÔNG BIẾT XẤU HỔ!! !”

Cá Mực Nướng lập tức thay đổi tin phát đi, bất quá vẫn là tiểu hầu tử: ” ai biểu vợ yêu không thêm để ý đến chồng làm chi!”

“” Tiểu Trác Hy lại phát một chuỗi im lặng tuyệt đối, tiếp theo lại đánh chữ, “Kháo, đừng có được đằng chân lân đằng đầu nha o()o”

Ở trước mặt bọn hoa đào còn chưa tỉnh, hai tên nam nhân nói chuyện với nhau gì mà cứ vợ ơi vợ à chứ, dù thế nào cũng đều cảm thấy kỳ quặc mà.

“Vợ yêu, hóa ra vợ chỉ đùa giỡn với người ta ” quả nhiên Cá Mực biến thái hoàn toàn không cảm giác được kỳ quặc, quả không hổ danh một tên biến thái chính gốc.

“ Kháo!” Tiểu Trác Hy phát đi một cái động từ, liền tắt khung tán gẫu, mặc cho nó đình đình đang đang đến nhức óc cũng không muốn mở ra xem.

Tiền Mặc cũng đã quay trở lại, so với trước khi đi gọi điện thoại thì sinh động hơn rất nhiều, hình như do xác định Tiểu Trác Hy không có chơi game, cho nên càng thêm không biết sợ trời sợ đất.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Cá Mực chết à, Tiêu Tiêu nhà tui không có chơi game, cho nên gian kế của ông không thực hiện được, xin lỗi nha

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: tiếc thật

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : Tiêu Tiêu kia rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với Cá Mực vậy?

Hoa đào tuy rằng ngoài đời quen biết với Cá Mực Nướng, nhưng dù sao cũng mới bắt đầu ngoạn trò chơi này ngày hôm qua, thế nên đối với chuyện Tiêu Tiêu Vũ Hề thì một chút cũng không biết.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: bọn họ tự xưng là cừu nhân, nhưng theo các bọn hủ nữ đồn, bọn họ là – yêu nhau lắm cắn nhau đau

[Đội ngũ] Nửa phiến hoa đào : hủ nữ?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : yêu nhau?

Kháo, ai dám phá hỏng thanh danh của cậu?

Tiểu Trác Hy vừa tức vừa nghiêng rằng một trận, hai người bọn ta đều nam nhân, yêu nhau cái con khỉ mốc!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào dù không hiểu cũng đừng hỏi a, hủ nữ là sinh vật rất đáng sợ, trần ái sinh mệnh thì tránh xa hủ nữ ra! !

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu, đó là do bọn họ loan truyền , chồng cùng tên kia không có quan hệ vợ chồng ghen nha.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Bọn họ cũng không biết kỳ thật chính là Tiêu Tiêu Vũ Hề, cho nên chỉ nhìn vào hai chữ ‘yêu nhau?’ mà cậu hỏi lại kia... Thật đúng là dễ làm cho người ta hiểu lầm.

Tiểu Trác Hy dùng sức gõ gõ trán, ám ức thật sâu thở dài.

Một đời thanh danh tất cả đều bị hủy ở trong tay tên Cá Mực chết tiệt này, về sau cậu nhất định không thừa nhận tài khoản này là do cậu luyện!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: tui có thể hỏi một vấn đề hay không?

[Đội ngũ] Nửa phiến hoa đào : ? ?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : thực ra có phải là của một cô nhỏ nào đó chơi không?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :

[Đội ngũ] Nửa phiến hoa đào :

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì :

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : kỳ thật. Chồng cũng muốn biết

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : biết cái đầu người! Lão tử là nam! ! !

(+) vàng : trong QT là chữ hoàng, mà hoàng = vàng, cũng có nghĩa là sắc = = ý là chỉ anh Mực háo sắc ý

13. Chương 13: Lão Tử Ghét Người!!

Sau khi bạn nhỏ Tiểu Trác Hy của chúng ta bùng nổ thì nhất thời cả kênh đội ngũ đều an tĩnh, đại khái có thể là bị khí thế áp đảo của lão nhân gia khiến cho run sợ mà im默默.

Qua một hồi thiệt là lâu sau, Cá Mực Nướng mới thực cẩn thận đáp lại một câu

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : yên tâm đi a... vợ yêu, chồng đây không ghét bỏ vợ đâu

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : mình muốn đi...

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : lão tử là ghét bỏ người!!!!!!

Kháo, quả nhiên vẫn là rống lên sảng khoái nhất

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : phụt... Cá Mực huynh, đồng cảm

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ ơi...

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : còn dám dùng cái emo đó nữa lão tử thiên người!!!

Tiểu Trác Hy vừa mới nghĩ đến cái hình tiểu hầu tử khẩn kha kia, nhất thời một trận hậm hực, liền ngay lập tức đón đường ngăn chặn trước.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : đừng a nương tử ... làm vậy thì chồng đây làm cách nào cho vợ được hạnh phúc đây

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : ở trước mặt thực nữ có thể đừng trắng trợn như vậy không a!

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : sắc lang!!!!

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : Sát! rút về nhà người đi!!!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : cũng là nhà vợ mà...

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : giơ tay cái, có thể đừng có chịu không nổi như vậy hay không a? Tui cười... cười tới chịu hết nổi rồi

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o :

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : đừng nói với tui là ông lấy cảm hứng từ cái quảng cáo kẹo Chewingum đó nha (1)

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vậy mà cũng bị nhìn ra rồi sao?

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : Cá Mực... ông thực sự là biến thái tới cực điểm rồi, vì sư nương mặc niệm ba giây!!

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : mặc người muội!!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu a, nó không có muội, nó có tỷ hà!! o()o

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương, đồ nhi sai lầm rồi...

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ta là sư trưởng của người!!!!

Tiểu Trác Hy enter rồi mới phát hiện có gì không thích hợp, vội một lần nữa xóa chữ sửa lại.

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : không đúng! Ta cùng sư phụ của người không có quan hệ!!

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : Cá Mực huynh, vợ yêu của huynh dài thiệt là quá BH vì huynh dài cầu nguyện...

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cầu nguyện cái đầu của người, bánh mì chết tiệt, chờ đó cho lão tử!

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

em dâu, huynh sai lầm rồi... Tướng mạo BH của em dâu soi rọi vào lòng ta, thực làm ta nhớ đến Tiêu Tiêu nhà ta...

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : ha, thực là có chút giống, vợ yêu, vợ chắc không phải là acc nhỏ của Tiêu Tiêu Vũ Hề đâu hả?

Tiểu Trác Hy nhìn mấy lời đám kia nói, cả người đột nhiên giật mình một cái, mới phát hiện bản thân chỉ lo phát hỏa, nói một hồi tự dừng lại dùng ngữ khí giống hệt Tiêu Tiêu Vũ Hề dùng mỗi khi mắng chửi tên Cá Mực chết tiệt kia, quên luôn che dấu.

Kỳ thực, lúc này cậu chỉ muốn hét to lên một tiếng, lão tử đây chính là Tiêu Tiêu Vũ Hề đó! Nhưng là, nghĩ đến chuyện bản thân hai ngày nay cứ cùng Cá Mực Nướng dây dưa đưa đưa không rõ ràng, nhất thời khí thế tiêu hơn phân nửa.

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương, a không! Sư trưởng, người đột nhiên trở nên thực là bạo lực a

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : chủ yếu là bởi vì Cá Mực rất là biến thái, bạo lực mới là phản ứng bình thường không sao cả, Vợ yêu a, tỷ tỷ sẽ phụ trách tìm cho đệ một hiền thê, sau này chúng ta cách xa tên biến thái kia một chút...

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vị nhân huynh này, đời trước ta đây thực là đã đắc tội huynh có phải không

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : ngưng ngưng, nhân gia là nữ

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...tìm vợ thì được, nhưng là... tỷ tỷ? người xác định lớn hơn ta?

Tiểu Trác Hy vội vàng vớ lấy lời của bọt bọt, khéo léo đẩy đi đề tài mới này.

Tuy là hiểu rõ bọn họ bắt quá chỉ thuận miệng hỏi một chút, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn là thân toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu...

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : làm trò mất mặt

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : mặc kệ, tui muốn làm tỷ tỷ

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : gọi dì cô gì cũng được hết, chỉ cần vị huynh dài này đừng có ăn no rồi rãi cứ nhìn chăm chăm vào vợ của người ta là được

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : phi phi phi! tui đây mới không già tới mức đó!

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : Cá chết, lại giả vờ ngây thơ

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : phải đó, đã là ông chú rồi còn bày ra vẻ ngây thơ

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : mấy người nhất định bị Tiêu Tiêu mua chuộc!

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : mua cái khỉ khô, rõ ràng là tự mình khiến người ta phẫn nộ!

Mua chuộc? Tên này đúng là tự kỷ tới nóc nhà rồi! Tiểu Trác Hy xì một tiếng khinh miệt, vừa lúc tự động hết hiệu lực, vội vàng nhấp chuột điểm lại bắt đầu tiếp tục.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, kỳ thực vợ là acc nhỏ của Tiêu Tiêu Vũ Hề phải không, đến đây chơi trò vô gian đạo với chồng đúng không!

Lời của tên quỷ kia khiến Tiểu Trác Hy lại một lần nữa bắt đầu chột dạ, còn nghĩ là bản thân sơ hở quá mức lớn khiến cho tên Cá Mực kia nhận ra được, nhưng là... không biết làm thế nào để phản ứng.

Nhưng lời nói tiếp theo của Cá Mực lại thành công khiến cho lửa giận phần nộ của cậu lần ất đi chột dạ.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : bắt quá, dù vợ có là Tiêu Tiêu đi nữa chồng cũng không ghét bỏ vợ đâu chồng thích nhất mỹ nhân kế.

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : mỹ nhân người muội! Lão tử đã bảo! Lão tử ghét người!!!

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : Tiêu Tiêu –mỹ nhân kế???!!! Ngại ghê, để tui cười một lát đã

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bắt quá, tư sắc của nó đúng là rất được nha, ha ha ha

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Đường đến cửa tuyến của “cậu bé” Tiền Mặc lại gần thêm một bước.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, vợ đừng có ghen a, dù cho tên kia tư sắc có tốt đến cỡ nào đi nữa, chồng đây vẫn trung trinh với vợ

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : người là tên biến thái, tránh xa lão tử một chút!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu...

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : có còn cái gì... gọi là thiên lý hay không!! Tui đây một nàng thực nữ đặt chính mình ở đây không ai muốn, còn đại nam nhân thì một đám sắc lang nối đuôi theo sau nhao nhao đòi!!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : cô nương nếu như thật sự khuê phòng tịch mịch, bản công tử đây cũng có thể thu lưu cô nương!

Vốn đang một bụng tức giận định tiếp tục nháo lên ầm ĩ cãi lộn với Cá Mực Nướng, nhưng tự dưng thấy tên kia nói ra những lời này, trong lòng Tiểu Trách Hy đột nhiên nổi lên một cảm giác khác lạ, có chút khó chịu.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : bắt quá, cô nương không được cùng vợ yêu của tui hạ tranh chính thất nha

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : nghĩ thiệt đẹp!!!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu tại sao lại im lặng không lên tiếng? Ghen tị sao?

Tiểu Trác Hy cũng không rõ, rốt cuộc là bản thân tại sao lại tự dưng nổi lên bực bội như vậy là vì cái gì, bắt quá cũng đã không còn hưng trí đâu mà cãi nhau với tên kia, thế là trả lời qua loa cho có lệ.

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : người muốn thú bao nhiêu thì cứ đi thú đi, liên quan gì tới lão tử.

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : ân... không đúng lắm...

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : đồng ý... mấy loại tình huống giống như lúc này, đệ muội không phải là nên hét lớn một tiếng “ghen tị người muội ” sao?

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : vậy tại sao không có hò hét?

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bởi vì thật sự là đệ muội ghen

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : o()o

Tiểu Trác Hy bị mấy lời này của đám kia khiến tâm bỗng chốc run lên, vội vàng lên tiếng đánh gãy.

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ghen tị người muội a ghen! Toàn là nói nhảm, nhảm chán!

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : này là... giấu đầu hở đuôi... trong truyền thuyết...

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : tui đây cái gì cũng không có nói!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : phốc... vợ yêu a, vợ thật đáng yêu

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đáng yêu người muội!

Nhìn thấy lời kia của Cá Mực, cơn tức của Tiểu Trác Hy lại ngay lập tức dồn lên, nhưng cụ thể là tức cái gì... cậu cũng không rõ...

Bởi vì hần kêu lung tung, kêu mình là vợ yêu?

Nhưng là chính mình cũng không ít lần gọi hần là bà xã a...

Nghĩ nghĩ mãi cũng nghĩ không thông, Tiểu Trác Hy cũng chẳng thêm nghĩ nữa, định bụng chờ lần này đánh xong liền lui đội đi cho rồi.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : được rồi, ngoan... chồng đây không cưới vợ nhỏ có được chưa nè?

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cút người đi, người mới ngoan! Thích thú ai thì cứ thú, không quan hệ gì với lão tử!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu... vợ rõ ràng là ghen.

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : nhìn thấy cũng hơi giống.

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : +1

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o : tui mặc danh kỳ diệu trở thành kẻ thứ ba sao?

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : ai... đành có lỗi với tỷ tỷ vậy, nhà có vợ ghen tuông, bản công tử chỉ có thể cô phụ nàng

Tiểu Trác Hy nhìn thấy những lời này, nhất thời bạo phát.

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cô phụ cái con khi khò! Người muốn thú liền thú, lão tử đã bảo không liên quan đến lão tử!!!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, vợ độ lượng đến vậy sao?

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : Cá Mực, ông thực sự là ngựa da...

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : mình không giống vậy đâu, mình tuyệt đối chung tình

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : khéo, đánh nhanh lên, lão tử muốn lui đội!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu đừng mà... chồng sai rồi...

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : không cần tàn nhẫn như vậy đi... còn hai màn nữa là một vòng rồi...

Trong trò chơi, mỗi một vòng bắt quỷ là mười lần, đến lần thứ mười thường thường có thể rơi ra một vài thứ tốt –đương nhiên là cũng có thể tuôn ra đến rác rưởi cơ hồ không có công dụng gì.

Bất quá, hầu hết mọi người những khi tổ đội tróc quỷ cũng thường thường là đi theo vòng tuần hoàn, có muốn giải tán cũng đợi tới lần thứ mười xong xuôi mới giải tán.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, chồng thật sự không cưới tiểu thiếp đâu, ở lại đi mà

Lời của Cá Mực vừa thốt ra, Bánh mì cũng vừa lúc đem đội tiến vào Cuồng Bạo Âm Linh Đả Phi, cả đám ngay lập tức tiến vào cảnh tượng chiến đấu.

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hảo, ta chờ đánh xong thêm hai lần cuối mới lui, Cá chết người đừng có để cho ta thấy người nói thêm một lời nào nữa!

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng :

[Đội Ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : biểu cảm cũng không được!

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào :

Sau khi Tiểu Trác Hy nổi bão, kênh đội ngũ rút cuộc an tĩnh lại.

Không tán chuyện phiếm, hiệu suất của mọi người tất nhiên là tăng nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa có người dẫn dắt, chỉ vài phút đã đánh xong hai Âm Linh.

Vừa ra khỏi cảnh tượng chiến đấu, biểu tượng cái đầu của lập tức liền tiêu thất trên màn ảnh.

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng :

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : thật sự có điểm hơi giống với đang ghen... Ta nói a Cá Mực huynh, không phải thực sự muốn biến gay đi

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : nói phải vậy thì phải đi...

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o :

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : không phải đâu... tui sao lại không biết ông còn có loại tiềm chất này?

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : ông biết không nhiều đâu...

[Đội Ngũ] o0 bọt bọt 0o :

[Đội Ngũ] Cá Mực Nướng : tỷ tỷ đừng có ra vẻ tiêu điều như vậy... những lúc nương tử ta đây không có mặt, ta vẫn là có thể sung hạnh năng một chút

[Đội Ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội Ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...kháo, quả nhiên không thay đổi, vẫn là một con sắc lang!

14. Chương 14: Vợ Yêu, Sính Lễ Tới Đây!

Sau khi lui đội rồi, Vũ Khanh Vũ cũng đột nhiên không có chút hưng trí tiếp tục, cùng với đám bọn họ hàn huyên được vài câu cũng rời đội trở lại kinh thành.

Mở ra danh sách hảo hữu, thấy cái tên vẫn sáng, Vũ Khanh Vũ nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn là nhún qua cái tin nhắn cho ai kia

“Vợ yêu, thật sự là ghen sao? ”

Vợ yêu ơi, hun cái coi trả lời lại bằng cái hình ảnh tiểu hầu tử với gương mặt dữ tợn

” chết đi!!!”

Vũ Khanh Vũ bất giác bật cười, tiếp theo liền phát hiện, bản thân thực sự có hứng thú rất là ác ôn, đối phương càng nổi hỏa, lại càng có cái xúc động muốn tiếp tục đùa giỡn.

Loại thói quen này, thực sự rất là không có đức.

Bất quá, nghĩ thì nghĩ vậy, anh vẫn là không có một chút giác ngộ muốn hối cải làm lại một con người mới

“Chồng chết vợ không đau lòng sao ”

đại khái thực là bị anh chọc tức đến mức hết chỗ nói rồi, thế nên ngay cả lời nói bảo anh đi chết đi cũng không thèm nói.

Vũ Khanh Vũ nghiền ngẫm mà nhớ lại tình hình mới này, hành vi của , thực sự có chút giống như là ghen.

Nếu như không phải biết cả hai người chưa từng gặp mặt lần nào, lại còn là hai tên đại nam nhân, anh thực sự là đành phải tự kỷ mà nghĩ đích thực là thích mình.

Nhàn rồi không có việc gì, nghĩ nghĩ, vừa định nhún qua đôi ba câu nữa đùa giỡn đối phương, nhưng ngay lúc này, cái tên lại biến thành màu xám.

Nhìn nhìn thời gian, cũng đã đến giờ ăn cơm –nói không chừng cũng là log out để trốn.

Vưu Khinh Vũ không nhận được, cười cười, tầm mắt lại đảo qua danh sách cừu nhân.

Không có Tiêu Tiêu Vũ Hề, mỗi ngày trôi qua quả thực có chút buồn tẻ.

Vốn tưởng là mấy cái loa hôm nay có thể tặc nhóc kia ra, lại không ngờ cả một chút động tĩnh cũng không có.

Vưu Khinh Vũ nhếch miệng, nhấn alt+F đóng lại danh sách hảo hữu, bắt đầu dọn dẹp lại một đồng quầy của mình.

Sáng sớm mới vừa bổ sung thêm một số hàng, đến giữa trưa rồi cũng vẫn chưa bán đi được mấy món.

Mở ra nhìn hàng hóa một lượt xong, Vưu Khinh Vũ nhân lúc rảnh rỗi bỗng nổi hứng bắt đầu đi dạo xung quanh.

Gần điểm truyền tống có bày ra một đám lớn quầy hàng, bịt kín cả lối đi, Vưu Khinh Vũ đi ngang qua liền điểm thử xem, thấy trang bị thì theo thói quen rê mũi tên dời lên xem thuộc tính –này thuộc về bệnh nghề nghiệp của dân chế tác.

Mới vừa điểm xem vài quầy bên cạnh thương hội, chợt nghe thấy đình một tiếng, phía góc trái có một cái tin đang chớp động không ngừng, nhìn ra, là một acc nữ.

Vưu Khinh Vũ mở ra, hóa ra là bọt bọt

“Suất ca, vũ khí năm mươi phải tiêu bao nhiêu tiền để mua?”

“Phải xem thuộc tính đã, phát qua cho xem thử.”

“o()o tui còn chưa mua làm cách nào cho ông xem?”

“...vừa lúc tôi đang dạo phố, thuận tiện giúp cô tìm vậy, năm mươi không cần vũ khí tốt quá, khoảng trên dưới hai trăm vạn thôi.”

Vưu Khinh Vũ trả lời cô nhỏ, liền điều khiển chuột chạy đi vài bước, đến mấy cái quầy treo bảng trang bị năm mươi - sáu mươi cấp.

Vưu Khinh Vũ tuy cũng có quầy bán trang bị, nhưng đã sớm đến hàng chế tác hơn 100 cấp, trang bị 50 tám trăm năm trước đã không thêm làm.

Bọt bọt lại trả lời một câu, Vưu Khinh Vũ mở ra nhìn nhìn, tin nhắn là một hàng tiểu hầu tử khóc như mưa

” hai trăm vạn, đem tui bán cho rồi đi!!!”

Hai trăm vạn đối với một người mới chơi hai ba ngày, hơn nữa lại không nạp RMB mà nói, đúng thực là con số rất khổng lồ.

” không sao... tôi xem trước một chút, có cái nào thích hợp cô dùng thì mua dùng trước vậy, anh đây rất nhiều tiền ”

Quầy của Vưu lão bản tuy so với người khác giá cả đều rẻ hơn chút, nhưng bảy tám cái quầy một ngày tính trung bình ra, kiếm mấy trăm vạn hoàn toàn không có vấn đề gì. Mười tên đứng trên bảng tài phú ngoại trừ bản tôn của anh ra, còn có hai ba cái acc phụ.

Tuyệt đối thuộc loại giàu có chảy mỡ.

Cho nên, giúp đỡ tiểu muội muội mua chút trang bị hay bảo bảo này kia, cũng là chuyện thường tình.

Tiêu Tiêu Vũ Hề cũng từng bởi loại chuyện này, ở trên loa mắng anh mấy lần là sắc lang.

“Thiệt có tiền vậy có thể thuận tiện giải quyết luôn chuyện y phục, hài tử, yêu quái này kia luôn sao ”

Bọt cô nương trả lời lại thật phân trực tiếp.

Vưu Khinh Vũ hắc tuyến

“Thế nào? Thật muốn làm thiệp của bản công tử hử?”

” nghĩ thiệt đẹp!”

Vưu Khinh Vũ mở ra vài quây, cơ bản hàng bán đều là trang bị sư môn, ngay cả năm mươi cấp cũng không thấy.

” không tìm được, trước đi luyện đi, hai ngày này sẽ lưu ý dùm cho.”

” cảm ơn Cá Mực!!!”

Bọt bọt cô nương rất nhanh mất hình mất dạng, Vưu Khinh Vũ vừa định thao tác nhân vật rời đi, liền thấy ở phía trước có thêm mấy cái quây.

Không ôm nhiều hy vọng lắm mà mở ra nhìn xem thử –quả nhiên, Phong Hỏa Luân thì có vài cái, nhưng còn lại đều là nhiệm vụ vật phẩm của sư môn.

Vưu Khinh Vũ thử dùng chuột rà đi một vòng quanh cá ô vuông, tên trang bị ngoại trừ bạch trang ra chỉ có lục trang, ngay cả cái lam trang cũng đều không có.

Vừa định tắt đi, trước mắt đột nhiên hiện lên một dòng chữ màu cam. Vưu Khinh Vũ liền đem mũi tên dời trở lại, là La Sát Nhận 50 cấp, trang bị của nam Quỷ Vương.

Sơ thủy vật công : 442, cường hóa +7, niệm yết giá 700 vạn. (2)

Trang bị trong Mộng Tru, từ thấp đến cao lần lượt là bạch - lục - lam - tử - cam (3). Nói như vậy, không phải người chơi RMB mà mặc trang bị tử trang, linh lại thêm đến 6 đã coi như là không tệ. Đương nhiên, cam trang cũng có không ít.

Vưu Khinh Vũ nhấp vào mua, cây đao kia liền lập tức hiện ra trong hành trang của anh.

Sau khi mua xong rồi, Vưu Khinh Vũ mới chợt sững sờ.

Vừa mới nảy thấy cái đao này, cư nhiên lại có cảm giác phải mua là hiển nhiên, mua xong rồi... đưa cho

Vưu Khinh Vũ không khỏi có chút dở khóc dở cười, tuy là một cây đao không tính là cái gì, nhưng bản thân mình làm cái này, không khỏi có quá mức thuận lý thành chương đi?

Trước đây tuy là không ít lần cũng không vì cái gì mà cho trắng người ta tiền, nhưng phần lớn đều là những người đó bám riết mình không buông, ngược lại hành vi chủ động như lần này, quả thực vẫn là lần đầu tiên.

Đại khái là bản thân kêu vợ ơi vợ ơi đến mức quá thuận miệng đi, ngay cả đầu óc cũng có chút mơ hồ. Vưu Khinh Vũ nghĩ thông suốt cũng rất nhanh chóng, dù gì cũng đã mua vào rồi, liền chạy đến chỗ người đưa tin, ký gửi qua cho đi vậy.

Còn tiện thể viết thêm một câu rất là khiêm tốn

“Vợ yêu! Sính lễ đến đây (^o^):”

Nhấn nút xác định bưu kiện xong, Vưu Khinh Vũ liền bật cười.

Anh cơ hồ có thể nghĩ đến phản ứng của sau khi nhận được mấy chữ kia.

Bất chợt di động dất trong túi vang lên, Vưu Khinh Vũ lấy ra nhìn nhìn, liền ấn xuống nút nghe rồi áp vào tai “ồ, chẳng hay Trần thiếu gia có chuyện gì phân phó?”

Bên kia điện thoại, Trần Viễn lạnh lùng xì một tiếng “Tôi nào dám phân phó cậu, lại đang chơi cái game kia sao? Cậu nói xem cậu muốn lêu lổng không lo làm việc đến khi nào nữa, thực là muốn đóng cửa phòng làm việc a!”

Vưu Khinh Vũ đã sớm dự đoán được khúc dạo đầu của tên kia thế nào cũng than thở một loạt lời kia, cũng không tỏ vẻ phiền hà gì, trên mặt còn mang theo ý cười “Có Trần thiếu gia tọa trấn làm sao còn cần dùng đến tiểu lâu la như ta đây, đám tụi này chờ chia hoa hồng thôi!”

“Chia cái đầu của người!” Trần Viễn lại hừ một tiếng “Dạo này trừ bỏ chơi game không có việc gì làm phải không? Ngày một giúp tôi đi chụp ảnh.”

“Ngày mốt? Đi đâu chụp?” Vưu Khinh Vũ ngón tay nhấc lên hạ xuống gõ lên bàn phím, khung nhập văn bản của Sougou (4) rất nhanh hiện ra một chuỗi dài chữ cái.

Vưu Khinh Vũ cùng Trần Viễn lúc học Đại học đã cùng nhau mở một phòng studio làm việc, sau khi tốt nghiệp vài năm, bọn họ cũng khiến studio của mình có chút danh tiếng, hiện tại thuê thêm vài người, công tác so với ngày xưa thoải mái hơn rất nhiều. Vưu Khinh Vũ nổi tiếng là lười biếng, những lúc không cần làm việc thường lại đóng trú ở nhà để chơi game.

Trần Viễn trầm ngâm một lúc mới mở miệng “Không phải công tác... là giúp đỡ nhỏ em của một người bạn.”

“Bạn bè? Khúc Tường?” Vưu Khinh Vũ theo bản năng liền hỏi thành lời.

Trần Viễn tính cách có phần khó giao tiếp, nhắc đến bạn bè, ngoại trừ bản thân anh ra, có thể nghĩ đến cũng chỉ có cái vị Khúc Tường kia.

“Là, là cậu ta...” Trần Viễn đột nhiên lại nói lấp một câu, sau đó lại tiếp “Tôi hứa với Bình Bình không để anh của nó biết, cho nên hôm đó tôi sẽ không đến...”

“Hành động bí mật gì mà không thể để Khúc Tường biết?” Vưu Khinh Vũ bật cười “Sao đây hả? Muốn theo đuổi em gái của người ta sao?”

“Cái gì chứ! Cậu đừng nói bậy!” thanh âm của Trần Viễn đột ngột cao lên “Bình Bình vẫn còn là con nít, cậu nói bậy bạ cái gì!”

“Đừng kích động, đừng kích động, tôi không nói bừa...” ý cười trên môi Vưu Khinh Vũ càng sâu hơn “VẬY cậu dù gì cũng phải nói cho tôi biết rốt cuộc là đến đó làm cái gì?”

Trần Viễn cũng ý thức được bản thân ngữ khí có chút thái quá, ngượng ngùng đằng hắng cổ họng một chút, mới tiếp tục trả lời “Bảo là chụp ảnh cosplay gì đó, dù gì cũng chỉ là mấy cô nhóc cùng nhau chơi đùa đùa, đại khái chỉ cần chụp một ngày là xong rồi... cũng có thể là hai hay ba ngày gì đó... nói chung chắc là không phiền toái lắm đâu!”

Vưu Khinh Vũ trợn mắt xem thường, ngay cả mấy ngày cũng không xác định được, lại dám chắc là không phiền toái?

“Được rồi, vậy địa chỉ?”

“À... sáng sớm chín giờ ngày hôm đó cậu đến phòng làm việc là được, tôi có nói với bọn chúng cho tụi nó mượn studio.”

“Studio? Không phải mỗi ngày cậu đều ở đó sao? Khúc Tường tới đó tìm cậu thì làm sao đây?” Vưu Khinh Vũ có chút kinh ngạc, động tác trên tay cũng theo đó mà hơi chững lại.

Giọng nói của Trần Viễn có chút bất ổn “À... hôm đó, tôi với Khúc Tường có chút việc... cả ngày sẽ không đến đó.”

“Ồ, ra là hẹn hò... Cứ yên tâm mà hẹn hò đi, chuyện chụp ảnh kia cứ giao cho tôi!” Vưu Khinh Vũ quen thói nói đùa, thuận miệng liền nói ra lời như vậy.

Lại không ngờ phía bên kia Trần Viễn phản ứng hết sức kịch liệt, thanh âm rống lên làm Vưu Khinh Vũ suýt chút đã ném luôn cái điện thoại “Cái gì mà hẹn hò! Cái đầu óc của cậu không thể nào nghĩ tới chuyện khác sao?”

Rống xong những lời này, Trần Viễn liền cạch một cái, cúp luôn điện thoại.

Vưu Khinh Vũ cầm điện thoại nhét lại vào túi, không tự chủ được ném cho tên kia cái xem thường.

Không trách được tên tiểu tử kia cứ luôn khiến cho người ta không thích như vậy, một chút cũng không hiểu được tình thú của cuộc sống.

Chỉ đùa có một chút có cần phải phát hỏa bạo như vậy không?

Thực không hiểu Khúc Tường làm sao chịu nổi cậu ta.

Bất quá... cosplay?

Vưu Khinh Vũ run rẩy khoe miệng, trong đầu nháy mắt xuất hiện một đám nhóc con đầu tóc đủ màu sắc ăn mặc kỳ quái.

Thật hy vọng, em gái của Khúc Tường cùng đám bạn của nó không cần quá mức “độc đáo” về mặt thẩm mỹ...

Vưu Khinh Vũ thở một hơi nhẹ nhè, một lần nữa dời chú ý đến trò chơi.

Chuyện ngày mốt, vẫn là ngày mốt mới nghĩ tới đi...

(1) = = mình không biết tiếng Trung, thiệt đó, nên lúc mình coi cái quảng cáo này, đoán đại khái như sau : cô gái vào siêu thị mua vật phẩm, lúc tính tiền thấy trên quầy có bán kẹo chewingum lọ (như happydent white ý), lấy 1 lọ. Lúc tính tiền thì nhóc này muốn trêu ghẹo bạn tính tiền (tất nhiên, là con trai) nên lấy thêm 1 lọ để lên quầy tính tiền. Sau khi tính xong, cô nàng này đi ra ngoài, ra tới cửa thì bạn tính tiền thấy trên quầy còn lọ kẹo, mới vội gọi người đẹp lại. Có thể lúc đó là hét lên “Cô ơi, để quên nè”. Rồi nàng kia xoay người lại, phao cho cái mị nhân nói “Của anh đó” (thị nhĩ đích đại gia) tức là của nhà anh đó... còn về ý nghĩa thì, chắc do IQ tở quá thấp nên không hiểu mấy = =||

(2) +7 trong game thường có cái màn gọi là “cường hóa”, nghĩa như cái tên, tức giúp trang bị mạnh hơn (giá mà nó nói về TLBB TTvTT)

(3) các trang bị trong game thường phân biệt mức độ bằng màu sắc, thông thường trắng là loại cơ bản nhất. Tùy theo màu mà phần gia tăng thêm tấn công, phòng ngự... tăng cao. Trong game này là trắng - xanh lá - xanh dương - tím - cam. Cam là cao nhất, cũng là hiếm nhất

RMB : nhân dân tệ, tức là tiền thật. Chơi game thường có 2 loại gamer, 1 là tự cày cuốc kiếm tiền trong game + vật phẩm, 2 là nạp tiền thật vào để đổi vật phẩm hoặc mua vật phẩm hiếm bán bằng tiền thật

= = chơi game cày cuốc như mình rất khổ sở cày level mệt chết đi, còn phải đi phó bản kiếm trang bị, nhưng lại không có tiền enchant, cũng chẳng bằng đám có tiền nạp tiền thật...

(4) Sougou : trang web tìm kiếm của TQ, có vẻ tương tự những trang tìm kiếm phổ thông như google, bing...

BH : Bưu Hãn - ý là rất cường, rất bạo (lực)

15. Chương 15: Mà Thực Sự Là “vợ Yêu”?

Ghen?

Nghĩ đến câu nói của Bánh mì và bọn Hoa Đào, Tiểu Trác Hy lại càng ầm ỨC hậm hực.

Quả nhiên gần mực thì đen mà, cùng Cá Mực chết tiết kia một chỗ gốc lâu như vậy, ngay cả Bánh mì biến thái công lực so với trước kia cũng thâm hậu hơn rất nhiều.

Vừa vặn đã tới giờ cơm, mà cái mớ đồ ăn vặt lúc này hiển nhiên là không có tác dụng gì, bao tử Tiểu Trác Hy đột nhiên biểu tình.

Nha đầu Tiểu Khâm Khâm kia đến giờ này rồi mà vẫn chưa chịu rời giường, Tiểu Trác Hy đi ra khỏi phòng mình, tính qua kêu nhóc dậy nấu cơm, mới phát hiện cửa phòng nhỏ chỉ khép hờ, xem ra là đã dậy rồi.

Tốt lắm, đỡ mất công cậu phải đập cửa.

“Khâm Khâm, thức dậy nấu cơm đi!” Tiểu Trác Hy vừa hô vừa đẩy cửa ra, mới phát hiện bên trong không có người, chăn đệm đã sắp xếp gọn gàng, máy tính cũng không có mở.

Tiểu Trác Hi khó hiểu rời khỏi phòng, hướng phía toilet lại kêu hai tiếng “Uy. . . . Khâm Khâm, có ở nhà không?”

Không có người trả lời.

Nha đầu kia ra khỏi nhà lúc nào mà cậu không biết nhỉ.

Cuộc đời của Tiểu công tử thực thi tối triệt để một câu cổ ngữ chính là “Quân tử không gần nhà bếp”, cho dù là ngày hai mấy 30 tết phải lựa chọn đun nước nấu mì ăn thì cũng sẽ không lựa chọn cách khác.

Chẳng lẽ giữa trưa này mình phải ăn thứ đầy chất bảo quản độc hại đó?

Tiểu Trác Hy nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời nắng gắt như đổ lửa, không khỏi thở dài.

Cái loại thời tiết này, thật chỉ muốn ở trong phòng máy lạnh chứ không muốn đi ra ngoài.

Cái tên Bánh mì đại thiếu gia, nhất định sẽ có người làm bùng đến tận trước máy tính đi.

Nghĩ đến Tiền Mặc, Tiểu Trác Hy trong đầu lập tức hiện ra vừa mới rồi có người nào đó ở trong đội ngũ không biết sống chết mà phát biểu.

Ghen? Giấu đầu hử đuôi?

Được rồi, ta đây sẽ đi đến cùng người tham khảo bàn luận coi cái gì gọi là giấu đầu hử đuôi, giết người giết khẩu –diệt khẩu xong rồi coi người có còn ăn được cái gì nữa không.

Tiểu Trác Hy trở về phòng mặc quần áo tử tế, liền đội nắng đi ra khỏi nhà.

Tiểu Trác Hy cùng Tiền Mặc tuy rằng từ nhỏ học chung đã quen biết, nhưng khoảng cách giữa hai nhà cũng không tính là gần.

Kia là trường tiểu học ở giữa hai nhà, rẽ trái rẽ phải chỉ chừng 20 phút lộ trình là tới- Ngạch.... Đó là nói đi bộ a.

Còn với cái loại thời tiết này, Tiểu Trác Hy tự nhiên không có sức để mà lết xác cước bộ cái cự li giữa 2 nhà đó, mới ra khỏi cửa, liền gọi xe taxi, mất 10 phút để tới trước cổng khu nhà của Tiền Mặc.

Trả tiền xuống xe, lại đội nắng đi một đoạn, mới đến được cái cửa nhà Tiền Mặc.

Nhấn chuông cửa, rất nhanh một phụ nữ khoảng chừng 40 - 50 tuổi ra mở cửa, thấy Tiểu Trác Hy, người nọ rất nhanh liền lộ ra nét cười đầy mặt “Tiểu Hy tới rồi? Hôm nay thím Vu có làm canh bí nấu sườn cùng với thịt luộc già tỏi, mau vào mau vào!”

Này là thím Vu, là người giúp việc nhà mà gia đình Tiền Mặc mời tới.

Tiểu Trác Hy ngượng ngùng gãi gãi đầu “Thím Vu, con lại tới ăn chực a!”

“Cái gì ăn chực với không ăn chực chứ, ông chủ và bà chủ ngày nào cũng đi vắng, Tiểu Mặc lại suốt ngày bỏ bữa này không ăn bữa kia, thím Vu thấy con tới ủng hộ còn vui không kịp nữa là!” Thím Vu né qua để cậu tiến vào, một lần nữa đóng cửa lại, ngửa đầu hướng phòng Tiền Mặc mà hô to “Tiểu Mặc a.”

“Suyt–” Tiểu Trác Hy bảo bà đừng lên tiếng, “Thím Vu đừng kêu, con muốn vào dọa nó!”

“Àn? Thím Vu có chuyện gì?” Thanh âm Tiền Mặc từ trong phòng truyền tới.

Thím Vu ấp úng trả lời “Không. Không có việc gì, con cứ chơi đi.”

Nói xong lại bắt đắc dĩ đối Tiểu Trác Hy cười cười “Mấy đứa a, thật đúng là trẻ con.”

Tiểu Trác Hy cười hắc hắc, hướng phòng Tiền Mặc mà đi đến.

Dĩ nhiên là cậu không có ấu trĩ như vậy, lén lút đi vào, là muốn một mẻ hốt gọn thôi..

Không thể nói mình là “Vợ yêu ơi, hun cái coi”, thế nên đi vào bắt tại trận, Bánh mì chết tiệt sẽ không thể nào chối được?

Tiểu Trác Hy nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, Tiền Mặc còn tưởng rằng là thím Vu, cũng không quay đầu lại mà mở miệng “Thím Vu, con chơi xong ra ngoài ăn là được rồi, không cần bùng lên đâu.”

Hừ, còn biết thức thời.

Tiểu Trác Hy đi qua, một cước đá trúng cái ghế cậu ta ngồi, tay cũng hung hăng đưa ra nắm cổ áo cậu bạn “Bánh mì chết tiệt, dám ở sau lưng bản.”

Tầm mắt Tiểu Trác Hy chuyển hướng đến màn hình máy tính, cái câu tính nói ra bỗng chốc tắc lại trong cổ họng.

Trên màn hình có năm nhân ảnh vẫn đang ở bản đồ bắt quỷ, Tiền nhiều hơn bánh mì đang dùng kỹ năng Quỷ khiêu liệt thiên toái đánh xuống ba con tiểu yêu tinh, nhưng mà – trong đội ngũ không hề có bóng dáng Cá Mực Nướng.

Từ lúc mình logout đến bây giờ nhiều nhất bất quá cũng chỉ mới nửa tiếng, ai có thể nghĩ trong thời gian ngắn ngủn đó, Cá Mực Nướng kia đã bỏ chạy lấy người .

“Sao. Làm sao vậy?” Tiền Mặc vốn cũng có chút chột dạ, nghe được nửa câu đầu thì đoán được thẳng bạn mình muốn nói đến Cá Mực Nướng, ngay cả lời đáp cũng có chút dè dặt.

Nhưng dưới loại tình huống này, Tiểu Trác Hy làm sao còn có thể nói ra ba chữ Cá Mực Nướng kia, chỉ có thể oán hận mà buông tay kiểm chế bạn mình “Không có gì!”

“Vây mày phát bệnh thần kinh gì! Quên uống thuốc à!” Nguy cơ vừa qua, Tiền Mặc nhanh chóng sửa sang lại áo, lườm cậu một cái.

Tiểu Trác Hy đấm cậu một cái “Mày mới phải uống thuốc đó!”

Rầu rĩ nhìn về phía trò chơi, trong đội ngũ vẫn là Nửa cánh hoa đào cùng bọt bọt, nhưng vị trí lúc nãy của bọn họ đã thay đổi thành hai người xa lạ, chắc mới thêm vào, phỏng chừng cũng là acc nhỏ.

Thấy tin lưu lại trong khung tán gẫu của đội ngũ, cậu không khỏi một mảnh hắc tuyến.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: hoa đào, buổi tối có rảnh không? Huynh mang muối đi bắt bảo bảo

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o:

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : nga, cảm ơn, dù sao cũng ở không, làm gì cũng được.

Tiểu Trác Hy nhìn thấy Tiểu Hồ tiên biến dị cạnh Nửa cánh hoa đào kia, nổi ầm ỨC hậm hực ngày hôm qua lại từ từ bộc phát

Mình cho đến bây giờ vẫn còn phải mang theo rồng nhỏ hoang dại buồn ngủ, cái tên tiểu tử này cứ nhiên không nghĩ tới dẫn cậu đi tróc.

Đúng là thấy sắc quên bạn mà!

Tiểu Trác Hy trong lòng chỉ biết nén giận, hoàn toàn không ý thức được, căn bản là đồng chí Tiền Mặc không biết thân phận của cậu.

Quả thực chỉ có thể nói một câu, nằm cũng trúng đạn.

Hừ lạnh một tiếng, Tiểu Trác Hy tiếp tục kéo xuống phía dưới xem.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: có thể mang thêm bóng đèn không?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: nói thử coi?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o:

[Đội ngũ] Nửa phiến hoa đào: bóng đèn?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: không có gì, không có gì

Tiểu Trác Hy lạnh lùng xề một tiếng, khinh bỉ nhìn về phía Tiền Mặc “Không phải chứ? Mày khi nào trở nên hậm súc như vậy?”

Trước kia a, này ở trong trò chơi theo đuôi con gái, đều là trực tiếp mà tiến tới, trực tiếp kêu người ta là vợ, còn lại thì cứ từ từ nói sau.

Tiền Mặc thở dài ”Bởi vì Cá. Có người nói với tao, nhỏ Hoa đào này có phần nhút nhát hơn người.

Tiểu Trác Hy đương nhiên hiểu được cái câu trước mà thẳng bạn nhanh miệng sửa lại là muốn nói cái gì, nhất thời vừa oán hận vừa liếc xéo một cái, hướng cái phòng tắm cách bên cạnh vài bước đi vào.

Vừa nãy đi ngoài đường chảy mồ hôi nhiều như vậy, còn chưa kịp tắm rửa gì a.

Trong trò chơi vừa lúc đánh xong một con quỷ, ra khỏi cảnh tượng chiến đấu, Tiền Mặc đưa tất cả về chỗ Trần yêu Đại sư, liền ngừng lại.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: có bạn tới tìm, mình out trước, buổi tối mới cùng hoa đào đi tróc bảo bảo nha

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: ừa, đi đi, đừng bận tâm

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: bạn? Là Tiêu Tiêu phải không?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: tỷ tỷ thật thông minh

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào: à. Nhớ chuyển lời dùm, Cá Mực rất nhớ cậu ta đó!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: _-||| cho tiền cũng không dám.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: cậu ta ra rồi, buổi tối gặp!

Nghe thấy thanh âm Tiểu Trác Hy mở cửa đi ra, Tiền Mặc nhanh tay đóng trò chơi lại.

Tiểu Trác Hy cũng không có tới trước mặt cậu, ngược lại hướng bên cạnh đi vài bước, ngồi xuống giường.

Tiền Mặc chột dạ khụ hai tiếng, mới mở miệng hỏi "Trác Hy, sáng nay mày có vào game không?"

Tiểu Trác Hy đang lắc lắc đầu vẩy mớ tóc ướt trên đầu, nghe thấy lời cậu bạn, lập tức nghiêng đầu, môi hơi hơi cong lên "Tự nhiên quan tâm đến vấn đề này làm chi?"

Con mắt Tiền Mặc xoay a xoay sang hướng khác, thuận miệng bịa ra một cái lý do "Muốn kéo giúp mày a, nhưng đến bây giờ còn không biết mày tên gì, ít ra cũng phải thêm hảo hữu chứ?"

Lần này người chột dạ đổi thành Tiểu Trác Hy, công lực giấu diếm của cậu đâu có bì nổi với Tiền Mặc, tinh thần nhất thời rối loạn.

Đưa tay đẩy đẩy mắt kính trên mũi "Thêm, thêm làm gì, tao không cần mày kéo!"

Hai người từ nhỏ học chung cho đến hiện tại, quen biết cũng đã mười mấy năm, Tiền Mặc đương nhiên lý giải được, nhất thời hắc hắc cười rộ lên "Mày sợ cái gì? Tên kia ghê gớm đến nỗi không thể để cho tao biết sao?"

Tiểu Trác Hy mới lên trung học liền mang mắt kính, hiện tại đã sớm dưỡng thành thói quen, khi nào căng thẳng liền đẩy mắt kính, đẩy đi đẩy lại đẩy mãi không thôi.

Mà từ lúc nhắc tới đề tài này, Tiểu thiếu gia đã đẩy mắt kính đến bốn lần.

Nhưng mà, đánh chết Tiểu Trác Hy cũng sẽ không thừa nhận "Tao, tao việc gì phải sợ? Không phải là không thể nói cho mày biết chứ hả, lão tử là khinh thường, khinh thường có hiểu hay không hả?"

"Khinh thường?" Tiền Mặc hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu liếc nhìn biểu tượng trò chơi một cái, trong đầu linh quang chợt hiện, buột miệng nói ra một câu, "Acc nhỏ của mày không phải là 'Vợ yêu ơi, hun cái coi' chứ?"

Tiền Mặc quay đầu lại, nhìn về phía Tiểu Trác Hy, chỉ thấy cái người phía sau sắc mặt đã đỏ bừng rồi.

"Cái gì Vợ yêu với không Vợ yêu, tao không biết!" Tiểu Trác Hy cùng cậu bạn mắt nhìn mắt, liền vội vã quay đầu.

Tiền Mặc có chút kinh ngạc, vừa nãy chẳng qua là thuận miệng nói chơi, cũng không phải thật sự hoài nghi, không nghĩ tới Tiểu Trác Hy lại phản ứng như vậy, thật sự khiến cho cái ý niệm trong đầu cậu xác thực thêm vài phần "Mày đỏ mặt làm cái gì?"

Tiểu Trác Hy tay định đưa lên xoa mặt, nhưng ngay sau đó liền nháy mắt cứng đờ.

Động tác này, thật đúng là có tật giật mình mà.

Tiền Mặc xì một tiếng cười ra “Không phải chứ. Mày, mày thật đúng là tên kia?”

Nếu nghĩ như vậy, hình như rất nhiều việc đều minh bạch , vì sao mà lúc mới bắt đầu luyện Tiểu Trác Hy vẫn to mồm bảo cậu kéo, sau lại ngay cả thêm hảo hứa cậu cũng không chịu thêm, tại sao lúc bọn họ ở trong đội thảo luận về Tiêu Tiêu, Vợ yêu lại nổi giận dưng dưng, còn có cái khẩu khí khi mắng chửi người nữa.

Tiểu Trác Hy một phen bỏ nhào đến nắm lấy cổ áo cậu “Không phải! Không phải! Không phải!”

Nhưng một chiêu này vào lúc đó đến một chút uy lực cũng không có, Tiền Mặc này giờ không ngừng nhin cười, cuối cùng nhin không được, thế là ha hả cười ra tiếng “Mày. Mày là vợ yêu của Cá Mực. Phốc ha ha ha, không được rồi.”

“” Tiểu Trác Hy nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thật đúng là yêu nhau lắm cắn nhau đau, ha ha ha.” Tiền Mặc cười đến mất cả hình tượng, nếu để Khúc Bình Bình nhìn thấy, mấy vụ cos nhất định sẽ không tìm đến cậu ta nhờ vả.

“” Tiểu Trác Hy mặt lại đỏ lên vài phần.

Tiền Mặc cố sức nhin cười, ra vẻ nghiêm túc nhin cậu “Trác Hy, khi nào xuất giá, anh mày đây nhất định hảo hảo chuẩn bị đồ cưới cho mày, phụt.”

Nín đến cuối cùng, vẫn là nhin không được mà phá lên

Tiểu Trác Hy trầm tĩnh rốt cục bùng nổ, nắm cổ áo cậu bạn kéo đứng lên khỏi ghế “Lão tử thiên mày!”

16. Chương 16: Âm Ỉ Xấu Hổ!

Không nghĩ tới đi ăn cơm ké còn bị bóc trần chân tướng, Tiểu Trác Hy cũng không còn tâm trí lưu lại, vội vàng ăn cơm xong liền bắt chấp cái nĩa ng gay gắt mà trở về nhà.

Mãi cho đến lúc tiễn cậu ra cửa, thanh âm Tiền Mặc vẫn còn mang ý cười nhẹ, làm cho Tiểu Trác Hy lại nổi hỏa không thôi.

Về đến nhà, chuyện đầu tiên chính là gọi điện cho Tiểu Khâm Khâm hỏi tội, vừa kết nối, tiếng chuông liên reng reng reng reng từ trong phòng Tiểu Khâm Khâm truyền ra.

Hoá ra là đã trở về.

Tiểu Trác Hy ấn ngắt điện thoại, liền đi tới đập cửa phòng bang bang.

Tiểu Khâm Khâm đi ra mở cửa, trong tay còn đang cầm một miếng da heo giòn gặm gặm “Về rồi à, tui có mua da heo giòn để ở tủ lạnh đó!”

Tiểu Trác Hy từ trước đến nay đều là ăn mềm không ăn cứng, vốn đang chuẩn bị lớn tiếng dọa người, vừa nhìn thấy Tiểu Khâm Khâm liền điên cuồng hét lên một trận, nào là sẽ đem ID tài khoản kia xóa bỏ, nào là sẽ tạo một con khác, nhưng Tiểu Khâm Khâm vẫn một mặt ôn tồn nghe cậu nói, khiến cho cậu lập tức xìu xuống.

“Rồi sao?” Tiểu Khâm Khâm cái miệng đang ăn căng phồng, phát âm có chút không rõ ràng.

Tiểu Trác Hy thở dài, mặt mày ỉu xìu nhin nhỏ “Đại tiểu thư, đổi cái tài khoản khác luyện được không? Lần này mày nói muốn luyện môn phái nào thì là môn phái đó, muốn gọi tên kiểu gì thì là tên ấy, tài khoản kia đem xóa đi nha!”

Nghe cậu nhắc tới đề tài này, Tiểu Khâm Khâm đột nhiên trở nên lạnh lợi “Làm sao vậy? Ông bị Cá Mực Nướng nhận ra rồi sao?”

Tiểu Trác Hy nghe thấy tên của Cá Mực chết kia, nhin không được khóe miệng giật giật mới trả lời “Không phải. Là Bánh mì nhận ra.”

“Nga, ổng hử, vậy thì có sao đâu? Dựa vào quan hệ của hai người, sớm hay muộn gì ổng cũng biết, không phải sao?” Tiểu Khâm Khâm không thêm để ý chút nào liền khoát tay, tiếp tục cúi đầu xuống ăn.

“Mặc kệ, tao phải đổi con khác! Khâm Khâm ngoan, để anh đổi một con khác đi, đảm bảo chỉ cần 2 tuần là luyện xong!” Tiểu Trác Hy dụ ngọt.

Tiểu Khâm Khâm ngẩng đầu lên nhìn cậu cười “Được, ông xóa acc đó đi, sau đó luyện một con khác, tui muốn lấy tên gì thì lấy tên đó?”

Tiểu Trác Hy nhìn thấy nụ cười của nhỏ kia, da đầu nhất thời một trận run lên, nhưng vẫn là thành thành thật thật mà đáp ứng “Được!”

“Tốt! Thế xóa con đó đi, giúp tui luyện một acc nữ Phần Hương, phải là một acc nữ Phần Hương một thân bạch sắc xinh đẹp đó nha!” Tiểu Trác Hy còn chưa kịp cao hứng, Tiểu Khâm Khâm tiếp theo liền nghiêng đầu bày ra vẻ mặt hồn nhiên nói một câu cơ hồ khiến cho cậu muốn học máu, “Về phần tên thì. Gọi là ‘ Vợ yêu ơi, hun cái coi ’ đi, tui thích tên này!”

Tiểu Trác Hy mặt còn chưa kịp cười nhất thời đơ cứng.

Tiểu Khâm Khâm còn hảo tâm đẩy cậu một phen “Đi mau a đi mau, xóa nó đi, bằng không nhân vật Phần Hương của tui không thể lấy tên này được! A! Hình như để xóa cũng phải chờ vài ngày, nếu không thì đem cái dấu phẩy ở chính giữa đổi thành dấu chấm đi được không?”

Cái biểu tình cùng cậu thương lượng còn rất nghiêm túc nữa chứ.

Tiểu Trác Hy tức giận trừng mắt “Tiểu Khâm Khâm!”

“Àn?” Tiểu Khâm Khâm cười thực chân thành.

Tiểu Trác Hy dùng sức nắm hai gò má của nhỏ, hướng hai bên ra sức kéo “Tao nhin mày nổi hết rồi!”

Biết nha đầu này không có khả năng hảo tâm buông tha cho mình, Tiểu Trác Hy buông nhỏ ra liền trở về phòng mình, nặng nề mà đóng cửa lại.

Lúc này đương nhiên cũng không có tâm tư mà chơi game, Tiểu Trác Hy gỡ mắt kính ném lên cái tủ đầu giường, nằm xuống giường buồn bực không thôi.

Kháo kháo kháo kháo kháo kháo kháo!

Chỉ chơi có một cái game mà cũng có thể bị cái bọn giảo hợp làm cho loạn thất bát tao.

Thật sự tâm tư muốn giết người cũng đều có luôn!

Hôm đó mãi cho đến buổi tối, Tiểu Trác Hy đều không đụng game, ngày hôm sau tỉnh lại, còn mang theo cảm xúc mâu thuẫn rất lớn.

Đăng nhập QQ, vốn chưa tính làm động tác tiếp theo.

QQ ẩn đối với Tiền Mặc đã hủy bỏ, mới vừa lên, ava của Tiền Mặc liền hiện lên “Sao thế? Không dám chơi nữa sao?”

“Xuống địa ngục đi! ” Tiểu Trác Hy thở phì phì đáp lại.

“Đến đây đi đến đây đi, ngày hôm qua anh mày bắt được một con đệ tử Trường Sinh Đường, siêu hấp thêm cao liền ” Tiền Mặc tranh công.

Thế nhưng Tiểu Trác Hy một chút cũng không cảm kích “Đồ keo kiệt dư tiền như vậy còn không thèm mua cái thành phẩm cho tao, còn bắt tao luyện lại từ đầu!”

“Mày cái đồ không có lương tâm! Bảo bảo phải dưỡng thành thì mới là chân chính chơi game chứ ” Tiền Mặc nói rất đắc chí.

Tiểu Trác Hy chán nản “Mày tự dưỡng mà chơi đi, sắc lang!”

Cùng cậu bạn mình nói như vậy, Tiểu Trác Hy vì để thể hiện là mình không hề sợ hãi, vẫn là thành thành thật thật mà đăng nhập game.

Mới vừa vào game, phía trên bên phải liền hiện ra cái hình phong thư, không ngừng chớp động.

Cái hình người be bé đang ở trong được điểm đình , ngày hôm qua là ở đây tu quá trang bị rồi mới out.

Tiền Mặc cũng rất nhanh gửi qua cái tin

“Tao thêm mày vào đội, đợi lát nữa đi Hỗn Động Thời Không kiếm kinh nghiệm, luyện bảo bảo ”

Trên màn hình hiển thị khung tiếp nhận dắt đi, Tiểu Trác Hy trực tiếp nhấn đồng ý.

Hử? Từ lúc Bánh mì lại biến thành Thanh Vân?

Tiểu Trác Hy di chuột nhấn vào cái hình ava của người làm đội trưởng –kháo! Cư nhiên lại là Cá Mực Nướng.

Trong đội ngũ là hai người bọn họ!

Tiền Mặc lại gửi tin nhắn : Sao tự dưng nó lại báo mày có đội rồi?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu... Tối hôm qua chờ vợ đến dài cổ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

Tiểu Trác Hy đang lo lắng, có nên hay không trực tiếp rời đội cho xong việc.

“Tiền nhiều hơn bánh mì gia nhập đội ngũ”

“Nửa cánh hoa đào, gia nhập đội ngũ”

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Động tác mấy người nhanh nhả!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: đó là đó là

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì:

Tiểu Trác Hy mặc kệ bọn họ, thẳng đến được điểm, hướng người đưa thư chạy tới.

Vừa chạy vừa gửi cái tin tức

“Mày gửi cho tao cái gì vậy?”

” Cái gì là cái gì? Bảo bảo không thể gửi!”

Tiền Mặc rất nhanh trả lời.

Không phải câu ta? Tiểu Trác Hy lại mở ra khung đối thoại với Tiêu Tiêu Vũ Hề, gửi cho nhỏ em mình cái tin

“Mày gửi cho tao cái gì à?”

Tiểu Khâm Khâm còn chưa có trả lời , cũng đã chạy tới bên cạnh người đưa thư, nhấn mở hộp thư nhận, người gửi kia rõ ràng viết “Cá Mực Nướng” !

Mà đề mục cư nhiên lại là –“Vợ yêu, sinh lễ tới đây! (^o^):”

Câu đáp của Tiểu Khâm Khâm lúc này mới truyền lại

“Không có!”

Tiểu Trác Hy lười cùng nhỏ giải thích, thuận tay đem khung đối thoại tắt đi .

Thở phì phì nhấn mở bưu kiện, lập tức bị phụ kiện gì đó đập vào mắt.

Cá Mực Nướng vậy mà gửi cho cậu kiện trang bị? Đã vậy lại là trang bị cam+7

Tiểu Trác Hy trong lòng nhất thời lại hiện lên một tia khác thường.

Gửi cho cậu trang bị tốt như vậy để làm chi? Tuy là miệng cứ kêu vợ yêu loạn cả lên, thế nhưng giao tình của bọn họ đâu có thân thiết như vậy?

“Đội trưởng gọi bạn về tập họp đội”

Tiểu Trác Hy lúc này mới phát hiện, acc Cá Mực Nướng đang đứng ở bên cạnh cậu.

“Người gửi cho ta trang bị để làm chi? Bệnh thần kinh a!”

Tiểu Trác Hy vốn định ở khung đội ngũ đánh chữ gửi đi, nhưng suy đi nghĩ lại liền đổi thành khung tin tức rồi mới gửi.

“Không phải viết rõ rồi sao? Sính lẽ a ”

Cá Mực Nướng đáp lại hơn nữa cực kỳ khiếm biển.

Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến, lại phản uất

“Đi chết đi! Muốn tặng cũng là lão tử tặng cho người!”

Ngày hôm qua đều đã phát qua hỏa mà, hơn nữa hiện tại Tiền Mặc đã biết thân phận của cậu, bản tính của cậu cũng vì vậy mà lộ nhanh hơn.

” hảo a hảo a, vợ yêu có thể gửi lại sính lễ cho chồng!”

Cá Mực Nướng ngữ khí còn vui mừng hơn.

“Tới địa ngục mà tìm sính lễ!”

Tiểu Trác Hy đáp lại, nhấn nhận phụ kiện, lại điểm vào người đưa thư, một lần nữa đem trang bị gửi trả về.

” vợ yêu, vợ muốn từ hôn sao? Đừng có như vậy mà ”

Sau khi Cá Mực Nướng gửi lại những lời này, Tiểu Trác Hy lại thấy cái hình phong thư ở góc trên bên phải trò chơi rất nhanh lại xuất hiện .

Kháo, hắn còn cố tình gửi lại trang bị.

Tiểu Trác Hy thở gấp

“Ta tự mua trang bị, không cần người cho!”

“Vợ yêu, ngày hôm qua là chồng sai chồng không nên trước mặt vợ làm trò thông đồng người khác trang bị này là chồng nhận lỗi.”

Tiểu Trác Hy theo bản năng đáp trả câu:

“Kháo, đừng có lấy ta ra làm trò nữa có được không vậy!”

Tiểu Trác Hy cùng Tiểu Khâm Khâm từ nhỏ đấu võ mồm đấu đến lớn, cậu cũng đã quen cùng đối phương câu trước câu sau đâm đâm chọt chọt đến thuận miệng, ý thức câu này nguyên bản không có nghĩ nhiều.

Chính là - thật sự gửi đi mới phát hiện, những lời này thật đúng là đặc biệt mờ ám.

Tiểu Trác Hy còn chưa kịp vặn hỏi, Cá Mực Nướng đã nhe răng nhếch mép

” vợ yêu chỉ là ghen thôi mờ, đâu phải làm trò đâu, chồng cũng không dám đâu!”

Loại tình huống này, thật là có chút lý lẽ mơ hồ.

Tiểu Trác Hy tức giận đến mức trên mặt có chút nóng lên, lại nhấn vào người đưa thư nhận phụ kiện, trực tiếp đem vũ khí ném tới trên người Cá Mực Nướng

“Nói lại lần nữa xem, lão tử không có ghen!”

” hảo, không không, trang bị này chồng mua theo thuộc tính của vợ, chính mình lại không thể mang, lưu trữ chả để làm gì, vợ nhận đi ”

Cá Mực Nướng ngửi khí thực thành khẩn.

Tiểu Trác Hy không chút cảm kích “Người acc nhỏ nhiều như vậy, tùy tiện cấp một cái mang thì được rồi.”

“Thật sự không cần?”

“Không cần.”

“Xác định không cần?”

“Không cần.”

“Được rồi.”

Được rồi? Tiểu Trác Hy còn chưa hiểu lời này của hắn có ý tứ gì, trên loa lại rất nhanh hiện ra một cái tin.

[Loa] Cá Mực Nướng: [La Sát Nhận][La Sát Nhận] (1) mua là để tặng cho vợ yêu, nhưng vợ không nhận thế nên bán đại hạ giá một lượng bạc, ai tới trước mua trước

Kháo, lại là chiêu này!

“Người là cái đồ biến thái!”

Tiểu Trác Hy oán hận gửi cho hắn một câu.

Cá Mực Nướng rất nhanh đáp trả bằng một con tiểu hầu tử với biểu tình ủy ủy khuất khuất.

[Loa] Mỹ nam ánh trắng: kháo, La Sát Nhận hình như là nam xài mà Cá Mực ông đừng làm tui sợ nha!

[Loa] Con, lại đây kêu cha: Trắng à Trắng, tên này làm ta sợ vài ngày trước rồi

nhân tiện... mình muốn cây đao kia, ra giá mười lượng

Trên thế giới cũng là một trận loạn rống loạn hô, nhưng Tiểu Trác Hy chú ý, vẫn là phản ứng của Bánh mì trong đội ngũ.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì:

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: phốc...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : kỳ thật sư nương, ta thực đồng tình người

Cảm ơn nhiều, ta cũng thực đồng tình với chính mình. Tiểu Trác Hy trong lòng gió lạnh từng trận.

Tin tức quả nhiên cũng tiếp theo leng keng đến đây vài cái, Tiểu Trác Hy điểm khai, là Tiêu Tiêu Vũ Hề ” tình huống gì đây?”

“Chả tình huống gì hết!”

” không lẽ. không lẽ. Anh hai, đừng nói anh muốn làm đồng tính luyện ái a ”

“Muốn cái đầu mày! Tránh qua một bên đi!”

Tiểu Trác Hy thở hồng hộc gửi cho nàng, sau đó liền tắt đi khung tán gẫu của nhỏ.

Lại hiện ra một cái, lần này là Bánh mì

” vũ khí cam nha! +7 a! Sính lẽ này cũng không nhỏ a!”

Hai chữ “sính lẽ” này vốn là đề mục bưu kiện lúc đầu Cá Mực Nướng gửi qua, vô tình lại trùng hợp, nhất thời làm cho Tiểu Trác Hy lại một trận bùng nổ

“Sính cái đầu mày, a cái đầu mày, còn nói bấy nữa tao log vào acc mày đi theo đuổi đàn ông bây giờ!”

” hiện tại là có người đang được thổ lộ, đáng tiếc không phải là tao...”

Tiền Mặc ở đầu kia máy tính nhất định là đang cười sặc sụa...

Tiểu Trác Hy tuy rằng phần nộ, nhưng phương pháp giải quyết một chút cũng không có, chỉ có thể đem khung tán gấu của cậu ta tắt đi, mặc cho tiếng đình đình đang vang đến nhức óc, cũng không mở ra.

[Loa] Cá Mực Nướng: [La Sát Nhận] vợ yêu, La Sát Nhận của vợ nè

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì: là La Sát Nhận của ông...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ... Chịu không nổi

[Loa] Vượng vượng đại đại tô: kháo, hai người các người cút xuống cho ta, đừng có mà dạy hư trẻ nhỏ

[Loa] Cá Mực Nướng: vợ yêu không cần thì mình vẫn sẽ hô tiếp...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : thối đời ngày sau lòng người không như xưa a, ta đã 49 cấp mà người không hề nhìn đến? ? ? ! ! ! Sư nương mới 42! ! !

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: đi tìm lão công mà mua cho người.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: hoa đào, acc kho hàng của mình vừa lúc có vũ khí của nữ Thiên Âm, để mình lấy cho

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi:

Acc của Bánh mì có vũ khí Thiên Âm? Cậu cứ cách hai ba ngày lại log acc của thằng quỷ này lấy mấy thứ lật vặt, tại sao chưa bao giờ thấy qua?

Vừa nghe là biết thằng này nói xạo rồi..

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : hảo, cảm ơn đến lúc đó bảo Cá Mực trả tiền cho ông.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: hảo hảo, tui trả tiền.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: Hoa đào.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: tổn thương tâm hồn quá đi

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: đáng đời!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu, vợ vẫn không muốn nhận. chồng tiếp tục phát loa

Tiểu Trác Hy thấy tin của hắn, đầu cũng nhức bưng bưng.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: đáng đời? Hảo, Cá Mực, tui đồng ý với ông, ông cứ phát đi, đừng quên đem tên vợ yêu cùng phát

Kháo! Tiểu Trác Hy tức khắc trợn tròn con mắt, cái tên phản bội này!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: ý kiến hay! Hoa đào, cái tên Bánh mì này cũng được đó Dừng trang bị gì đều là hắn trả tiền, rất có cảm tình, cứ cầm dùng là được!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: Kháo!

Cấu kết làm việc xấu trắng trơn!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: xxx, ném lại đây!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng:

“Người chơi Cá Mực Nướng tặng bạn La Sát Nhận”

mở ra kiện hàng, kiện vũ khí kia đã nằm trong ô vuông hành lý.

Tiểu Trác Hy di chuột dời qua xem thử, nhìn nhìn thuộc tính, không ngừng tự thôi miên tâm lý cho bản thân.

Tiền đều là của tên Cá chết đó, không xài mới là phí của, phải xài mới là công đạo!

[Tư tán gẫu] lặng lẽ nói với bạn: vợ yêu, sinh lễ đó nha!

.

Tiểu Trác Hy nháy mắt lại tặc mao.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: sinh lễ cái đầu người!

Đương lúc phần nộ, thế nhưng đã quên đổi kênh.

Nhất thời trong đội ngũ lại bùng nổ.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì: hóa ra đúng là sinh lễ, quá dữ quá dữ!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : thế... trò chơi này lúc kết hôn có cần tặng bánh cưới không?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: đừng quên đưa bao lì xì là được

Tiểu Trác Hy nghiêng răng nghiêng lợi nhìn một đám biến thái trong đội ngũ kia, lại một lần nữa hạ quyết tâm.

Chờ mình lấy lại được acc vip, nhất định phải đem cái tên Bánh mì cùng con Cá Mực chết tiệt ngược đãi ngược đãi ngược đãi cho đến chết! !

17. Chương 17: Vừa Mới Gặp Nhau Đã Cởi Quần Áo?

“Đội trưởng gọi bạn về tập hợp đội”

Dù sao trang bị cũng đã nhận rồi, còn cái gì mà kiên trì nữa chứ... Tiểu Trác Hy thấy ai đó gọi về, liền ấn vào nút đồng ý, sau đó lon ton theo sau Cá Mực Nướng.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu muốn đi đâu nha?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : đi H(1) luyện BB đi, tiểu tiểu mau tới [Đệ Tử Trường Sinh Đường bảo bảo] cho nè

Quả nhiên, bảo bảo đúng là có thuộc tính siêu cấp hấp huyết cùng cao cấp kiên kích, tư chất cùng ngộ tính cũng không tệ, chỉ là 0 cấp.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : tiểu tiểu? người đối với vợ yêu ta có ý đồ gì hả

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : yên tâm, tui cũng không dám có ý đồ với bạn kia đâu...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : coi như người thức thời, bất quá có ý đồ cũng vô ích thôi, vợ yêu ta coi người không vừa mắt đâu.

Tiểu Trác Hy vút cho cái xem thường, cũng lười đáp trả, nhìn thân ảnh nho nhỏ của nhân vật mình lon ton chạy theo Cá Mực Nướng cười trên Miên Hoa Đường hướng về phía Hỗn Độn Thời Không bay đến.

Còn chưa đến chỗ, thanh tin nhắn lại vang lên, lần này chớp động là một cái đầu nhỏ màu đỏ, là nhân vật nữ.

Hoa đào đang ở trong đội, thiết nghĩ nếu có chuyện gì cũng không cần phải cá biệt gửi tin nhắn qua đây cho mình như vậy... Tiểu Trác Hy bấm phím tắt mở ra, quả nhiên là bọt bọt

“Ông cùng Cá Mực không phải thực sự là thành một đôi đâu nha? ”

Tiểu Trác Hy nhìn thấy cô nhỏ hỏ, không khỏi cất tiếng cười nhạo, trả lời cô nhỏ một câu

“Cái gì thật hay giả, bà ngốc a!”

” ông mới ngốc!!!”

Lúc này, nhân vật của Tiểu Trác Hy đã theo Cá Mực Nướng vào H1, cùng sớm đứng ở đây chờ cũng đã trở lại đội.

Tiểu Trác Hy đóng lại khung nói chuyện cùng với bọt bọt, nhìn trong đội thân ảnh Thanh Vân phong độ phiến phiến, trong lòng bất giác nổi lên một tia ý niệm khác thường.

Tên này... tuy là có chút biến thái... nhưng mà, cũng không thể tính là rất hỗn đản a...

Lắc đầu, cố gắng dẹp bỏ ý tưởng mạc danh kỳ diệu này ra khỏi đầu, Tiểu Trác Hy lúc này mới phát hiện, bọt cô nướng cũng đã gia nhập đội. Nghĩ đến câu hỏi mới nãy của cô nhỏ, Tiểu Trác Hy lại âm thầm hạ quyết định, về sau phải tận lực tránh xa Cá Mực Nướng một chút...

Được rồi, cho dù không cách xa về khoảng cách, lời nói cũng phải bảo trì khoảng cách chút!

Cả đám không tốn nhiều thời gian lắm tiến vào, vừa mới bước vào chưa bao lâu, đã thấy quái tinh anh trong H1 khắp nơi. Bánh mì đem Đệ tử Trường Sinh Đường điếm giao dịch đưa cho Tiểu Trác Hy, xong xuôi tự mình chuẩn bị chiến đấu.

Cảnh tượng chiến đấu thứ nhất.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : đổi BB a đổi BB! Đã đưa cho Trường sinh đường rồi, còn mang theo con rồng ngốc đó làm gì!!

Nửa cánh hoa đào đang mang theo một con bạng tinh biến dị, trong khi ở đằng trước vẫn là con rồng buồn ngủ hoang dại.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nướng tử ta để ngươi hung dữ sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ta rõ ràng đã bấm cho nó tham chiến rồi

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bấm rồi tại sao vẫn còn là con rồng này???!!! Lừa quỷ a!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nướng tử ta thích mang hay không mang liên quan ngươi cái P sự gì! Vợ yêu không cần đổi, chúng ta mang theo con rồng đến 105, sau đó dùng rồng này miếu sát hần!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ... Đệ Tử Trường Sinh Đường bảo bảo là 45 cấp mới mang được....

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ân?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ... sư nướng hiện tại mới 42....

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nướng coi như không nói đi, Cá Mực, Bánh Mì, hai người xác định hai acc mần cấp kia là hai người tự mình luyện sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :...

Kênh đội ngũ nhất thời một mảnh im lặng, mãi một lúc sau, Bánh Mì mới hết sức sâu sắc mà cảm thán một câu.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : sát...

Kênh đội ngũ lại một lần nữa lâm vào một trận trầm mặc, một đám nhân vật đứng ở Hỗn Độn Thời Không H1 cùng đám quái tinh anh mặt đối mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn là Cá Mực Nướng lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, bảo bảo vẫn là để cho chồng mang đi vợ chiều cổ không bằng chồng đâu, bảo bảo sẽ khóc đó!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : Cá Mực, vì cái gì mà mỗi lời của ông đều lộ ra nồng đậm đáng khinh?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hảo, bảo bảo khóc phải tìm mẹ nó, bà xã, nhanh nhanh cho nó uống sữa đi!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...Hoa đào, hai người bọn nó chỉ là một lần rồi lại một lần nữa tự thân xác nhận, trên đời này không có quá đáng khinh, mà chỉ có càng đáng khinh.

Thời điểm cả đám tụ lại chỉ khoảng mười một giờ sáng, vậy mà luyện BB luyện một hơi đến tám chín giờ, ngay cả cơm ăn nước uống cũng là giải quyết trước màn hình máy tính. Đến cuối cùng, Tiểu Trác Hy cảm thấy được có hơi choáng váng, đầu cũng hơi khó chịu.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : bảo bảo hiện tại so với cấp của ta còn cao hơn, lần sau luyện tiếp đi

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ mệt sao? vậy mau mau đi nghỉ ngơi đi, bất quá, ngày mai chồng đây có chút việc, phỏng chừng phải đến tối mới có thể trở về, vợ yêu không cần phải nhớ chồng ha!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : a phải, chúng ta cũng có chuyện!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chúng ta?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : à... tui cùng Tiêu Tiêu...

Tiểu Trác Hy nhìn lời của tên kia, chỉ biết tên quỷ sứ kia nhất định đã quên bém đi chuyện của mình đang gạt Cá Mực Nướng, tâm không khỏi giật thót một cái.

May là nhờ Cá Mực Nướng hỏi câu kia, mới làm cho tên ngu ngốc kia giật mình phản ứng lại.

“Mày heo a!”

...nhìn không được mà gửi qua cho tên quỷ kia một câu.

Tiền Mặc lấy lòng, đáp lại bằng cái biểu cảm tiểu hầu tử phát xuân mà ông ọ

” người ta chỉ là quên thôi mờ... ngày mai đừng quên dậy sớm chút nha, bảy giờ tao qua tìm mày!”

“Bảy giờ? Gì mà sớm quá vậy?”

Lần trước rõ ràng là tới tận tám chín giờ mới đi mà.

“Nghe Bình Bình bảo lần này là nhờ bạn của Khúc Tường ca chụp ảnh giúp, cho nên phải đến studio của người ta cái gì đó... hóa trang xong xuôi chờ người ta tới chụp a!”

“...tao thật không biết đời trước tao thiếu nợ mày cái gì!”

...nghỉ hè còn sót lại có mấy ngày, cũng không thể an ổn mà ngủ nữa.

” quyết định vậy đi! Tao out trước!”

Có lẽ là sợ cậu nửa đường đổi ý, nên Tiền Mặc vừa nói xong câu đó liền vội vàng log out, ngay cả đội cũng không thèm lui.

Tiểu Trác Hy nội tâm n lần khinh bỉ tên quỷ kia.

Cá Mực Nướng dẫn đoàn người trở lại kinh thành, rất nhanh liền gửi sang cho cậu một tin nhắn

“Vợ yêu hảo hảo nghỉ ngơi nha, ngày mai buổi tối chồng đây sẽ lên kéo vợ!”

Tiểu Trác Hy làm ra vẻ mà quăng qua một câu

“Ai thèm người lên!”

” vợ yêu, lời của vợ nghe giống như là đang làm nũng nha...”

Tiểu Trác Hy nhìn câu đó của ai kia, nháy mắt lại bùng nổ “Nững cái đầu của người! Đi chết đi đi chết đi đi chết đi!”

Gửi sang lời này xong, Tiểu Trác Hy học theo Tiền Mặc, nhanh chóng nhấn phím log out khỏi trò chơi.

Hít sâu một hơi rồi thở ra, Tiểu Trác Hy đột nhiên phát giác, trên gò má độ ẩm hình như tăng cao hơn bình thường rất nhiều.

∞∞∞∞

Ngày hôm sau, Tiểu Trác Hy còn chưa kịp tỉnh, đã bị Tiền Mặc một phen xốc chăn lên túm lấy “Rời giường mau, thiếu gia!”

Tiểu Trác Hy mắt nhắm chặt, chụp lấy cái di động đầu giường, he hé mở mắt ra mà nhìn thời gian “Mày hôm qua nói bảy giờ mới đi, bảy giờ mới có sáu giờ năm mươi hai!”

Tiền Mặc nhất thời nghẹn họng “Mày nói mà không thấy xấu hổ hả! Không chịu mặc quần áo vào tao kéo mày ra ngoài lỏa thân nha!”

Tiểu Trác Hy rút cuộc chậm rì rì mà ngồi dậy, trợn mắt cúi đầu nhìn hạ thân của mình, sau đó ngã người nằm xuống quay qua hướng khác tiếp tục ngủ “Lão tử còn mặc quần lót...”

Thanh âm trong lời nói còn ần ần theo giọng mũi nồng đậm.

Tiền Mặc vội vàng kéo cậu ngồi dậy “Thiếu gia, van xin ngài mà, đứng dậy đi có được không?”

Tiểu Trác Hy bị cậu ta kéo tới kéo lui không thể nằm xuống được nữa, nhưng hai con mắt vẫn là nhắm thật chặt, coi bộ rất có xu hướng cho dù ngồi cũng có thể tiến vào trạng thái ngủ say sưa.

Tiền Mặc nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cậu “Mẹ nó, lão tử biết mà, mày là đang ngứa da muốn ăn đấm đúng không!”

Nói xong, liền vươn tay hung hăng nhéo một bên eo Tiểu Trác Hy một cái.

“Ui da- kháo, mày phi lễ tao a!” một cái nhéo này khiến cho cơn buồn ngủ của Tiểu Trác Hy chạy đi thật xa.

Tiền Mặc hừ lạnh một tiếng “Xin lỗi chứ, lão tử muốn phi lễ cũng sẽ lựa người, mau đứng lên!”

Tiểu Trác Hy nhắc chân đạp qua, hung hăng tặng Tiền Mặc một cước, sau đó mới từ trên giường bò xuống, vừa ngáp vừa lấy quần áo “Về sau tao mà còn đồng ý với mày lần nào nữa tao là cháu con rùa!”

∞∞∞∞

Đợi đến khi Tiểu Trác Hy thu dọn bản thân xong xuôi, hai người lại vội vàng vàng mà chạy đến địa chỉ đã được báo trước.

Lúc này đã gần tám giờ, Khúc Bình Bình cũng đã đứng dưới studio chờ bọn họ.

Cả hai đi theo cô nàng lên lầu, một đường đi cứ bị cô nàng kia giục mãi, Tiểu Trác Hy không có thời gian mà đánh giá studio này, đã bất ngờ bị đẩy vào một cái phòng. Trước khi đóng cửa, Khúc Bình Bình còn đưa cho cậu một mớ quần áo “Mau mau lên nha! Một tiếng nữa Vụ ca đến đó!”

Cửa vừa mới đóng lại chưa bao lâu, lại lập tức bật mở “Đừng có mà đem quần áo mặc vào bên ngoài nha, sẽ ảnh hưởng hiệu quả đó!”

Cẩn thận dặn dò như vậy, đương nhiên là bởi vì trước đây Tiểu Trác Hy đã từng có lần làm thế.

Lần trước, lúc Tiền Mặc dẫn cậu đến thì, bởi vì ngại rắc rối cho nên Tiểu Trác Hy chẳng thèm cởi quần áo đang mặc, trực tiếp tròng vào quần áo của bọn họ ở ngoài.

Sau khi ra ngoài, mọi người nhìn cậu còn tưởng là quần áo cỡ nhỏ không vừa với người cậu, đến cuối cùng vẫn là Tiền Mặc sâu sắc mà hiểu được Tiểu Trác Hy có bao nhiêu lười biếng, một câu nói ra nguyên do.

Đám quần áo sặc sỡ này có cái quỳ hiệu quả gì chứ! Tiểu Trác Hy bĩu môi, nhìn quanh bốn phía.

Phòng này hình như là phòng nghỉ thì phải, vừa có sofa vừa có giường nằm.

Loại studio như kiểu này, không phải là nên có một gian phòng dành để thay quần áo sao?

Tiểu Trác Hy cũng chẳng buồn nghĩ ngợi, phóng chân hai ba bước đến sofa, đem quần áo thả lên. Loang loáng hai ba động tác, đã cởi sạch áo T-shirt lẫn quần short trên người ra ném lên ghế, sau đó mới cầm quần áo của Khúc Bình Bình, cẩn thận mà tách từng cái ra - có tận ba cái, thảo nào ôm thành một đống.

Tiểu Trác Hy lấy cái áo màu xanh lam mặc vào, túm hai bên vạt áo kéo kéo lại, bắt giắc nhấn chặt lông mày... cái này cũng quá mức rộng đi? Ngay cả ngực cũng không che được.

Tên hỗn đản Tiền Mặc kia còn dám cam đoan chắc chắn mà nói với mình, nhân vật cos hôm nay nhất định sẽ không lòi, nhìn đi, lộ ra hơn nửa ngực ra ngoài như vậy, không khiến người ta nhìn thấy lòi văng tứ tung mới là lạ!

Tiểu Trác Hy chưa từ bỏ ý định, cố hết sức kéo hai mảnh quần áo hướng về nhau túm lại, nhưng hiệu quả so với lúc nãy cũng không khác gì mấy.

“Quần áo gì đâu mà quái đản!” Tiểu Trác Hy thấp giọng rủa một tiếng, quăng ho cái xem thường.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận động tĩnh, Tiểu Trác Hy còn chưa kịp ý thức được là gì, cửa bỗng nhiên mở toang, một bóng người hiện ra tại cửa.

Tiểu Trác Hy hiện tại so với lửa thể cũng không kém bao nhiêu, tất nhiên bị một trận kinh hoàng, vội vàng tóm lấy đống quần áo còn lại ôm lên che lại hạ thân của mình, thở hồng hồng trừng mắt nhìn người nọ gầm lên “Uy, anh có biết cái gì gọi là lễ phép hay không vậy a! Không biết trước khi vào là phải gõ cửa hay sao?”

Người nọ ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu dường như cũng giật mình một chút, bất quá cũng chỉ là trong nháy mắt, kinh ngạc trên gương mặt tuần mỹ kia lại thay thế bằng nụ cười nghiền ngẫm “Tới bây giờ tôi cũng không biết nha, vào phòng của chính mình lại cần phải gõ cửa...”

18. Chương 18: Nhào Vào Ôm Ấp!

Vưu Kinh Vũ vừa mở cửa phòng của mình ra, đã bị thiếu niên lửa thể trước mắt làm cho giật mình mà chấn động một cái.

Trên người thiếu niên không biết là mặc quần áo gì, che mà giống như không che, hơn phân nửa ngực lộ ra ngoài, hai cái đùi cũng lộ ra ngoài. Phía dưới đầu gối dường như là phơi nắng lâu nên da có hơi đen, nhưng bộ phận từ gối trở lên hiển nhiên là chưa từng được ánh nắng lâm hạnh quá lần nào... Làn da trắng nõn lại mềm mại quả thực là không khác gì so với con gái.

Có lẽ là không ngờ tới sẽ có người bước vào, cho nên trên mặt đối phương hiện tại bịt kín một tầng đỏ ửng, dần dần lan xuống ngực, biến mất ở làn da được quần áo nửa che nửa hở. Nếu như không có mắt kính đỡ cho một chút, phỏng chừng gương mặt nhóc này sẽ đỏ tới mức tích huyết mắt.

Này coi như... diễm ngộ?

Vưu Kinh Vũ khóe miệng hơi run rẩy, dù cho là mới sáng sớm ra đã diễm ngộ đi nữa, thì người đứng trước mắt, giới tính ít ra là nên hoán chuyển một chút mới phải chứ...

Trong đầu còn chưa kịp nghĩ nhiều, “diễm ngộ” kia đã nổi giận đùng đùng nhìn anh rống lên “Uy, anh có biết cái gì gọi là lễ phép hay không vậy a! Không biết trước khi vào là phải gõ cửa hay sao?”

Gương mặt đỏ ửng, không biết là do xấu hổ hay là do tức giận...

Vưu Kinh Vũ trong lòng hừ lạnh một tiếng, có chút đùa cợt mà cười cười “Tới bây giờ tôi cũng không biết nha, vào phòng của chính mình lại cần phải gõ cửa...”

Anh hình như không nhớ bản thân cho phép tên tiểu tử Trần Viễn kia cho mấy người nợ mượn luôn cả phòng nghỉ của mình.

Những lời này vừa thốt ra, ngay lập tức liền khiến Tiểu Trác Hy á khẩu nghẹn họng không trả lời lại được, trong tay ôm quần áo, buông ra không được mà không buông ra cũng không xong, cuối cùng mới mặt đỏ tai hồng nhỏ giọng cãi lại “Bọn họ đâu có nói đây là phòng của anh... cho dù là phòng của anh, bây giờ có người ở bên trong thay quần áo, lẽ ra anh nên gõ cửa cái rồi mới bước vào chứ?”

Tiểu Trác Hy nói đến cuối cùng, lại cảm thấy bắt đầu hợp lý hợp tình, thanh âm so với nửa câu đầu cũng lớn hơn rất nhiều.

Vưu Khinh Vũ nhìn một cái đầy xem thường “Xin lỗi, phòng nghỉ của tôi chưa từng cho ai mượn, cho nên cũng không biết bên trong có người nào đang thay quần áo, hơn nữa cậu cũng đâu phải cái gì hoàng hoa đại khuê nữ, bị nhìn một chút có chết ai đâu chứ!”

“Anh...” Tiểu Trác Hy nghẹn họng, nhưng mà bây giờ đang là tình thế cấp bách, không thể nghĩ ra được cái gì để phản bác.

“Tiểu Trác Hy, quần áo thay xong chưa? Mới này quên đưa cho cậu giày...” thanh âm của Khúc Bình Bình từ xa vọng đến, coi bộ sắp sửa bước đến cửa.

Tiểu Trác Hy trong lòng quỳnh quáng lên, ôm quần áo càng chặt hơn, thụp người ngồi xuống bên cạnh sofa.

Vưu Khinh Vũ xì cười một tiếng, giữ lấy cửa lối người ra ngoài.

“Nha... Vưu ca, anh đến rồi sao.” Khúc Bình Bình không thân với Vưu Khinh Vũ cho lắm, nói chuyện cũng lễ phép hơn so với đám người bên ngoài rất nhiều.

“Àn, cậu ta còn chưa mặc quần áo xong, đưa đây anh mang vào giúp cậu ta.” Vưu Khinh Vũ đón lấy đôi giày mà Bình Bình đưa.

Khúc Bình Bình có chút xấu hổ cười cười “Thật ngại a, Vưu ca, phòng thay đồ bên kia bị đám con gái chiếm hết rồi, cho nên mới đẩy cậu ta vào phòng này... không sao chứ hả?”

“Không sao, em vội thì đi đi, khi nào mọi thứ xong xuôi thì sang đây gọi anh!” Vưu Khinh Vũ trước giờ cũng không phải là người thích tính toán so đo, tuy là mới này cũng bị nhóc con bên trong làm cho ghen một chút, nhưng cũng sẽ không vì vậy mà trở mặt với cô nhỏ Bình Bình.

“Àn, vậy em qua bên kia trước nha!” Khúc Bình Bình nói xong rồi mới xoay mặt hướng về phía cửa hô to “Tiểu Trác Hy cậu nhanh lên a! Còn phải hóa trang nữa đó!”

Nói xong lại lộp bộp chạy đi.

Vưu Khinh Vũ cầm giày đẩy cửa bước vào, thấy Tiểu Trác Hy đã từ chỗ núp cạnh sofa đứng dậy, cũng đã mặc xong áo T-shirt cùng quần short của mình, nhưng trên mặt vẫn đỏ bừng như cũ, hiện tại đang cúi đầu nghịch nghịch cái mớ quần áo kia. Nghe thấy tiếng động biết có người bước vào, nhưng đầu cũng không thém nâng lên một chút.

Vưu Khinh Vũ mang giày ném lên cạnh sofa “Nè, của cậu.”

Tiểu Trác Hy cũng không ngẩng đầu lên “Cảm ơn.”

“Ồ, không ngờ là vẫn rất biết lễ phép nha.” Vưu Khinh Vũ khẽ cười một tiếng.

Tiểu Trác Hy ngay lập tức tức giận ngược mặt nhìn anh “Anh- anh đừng có quá đáng!”

Vưu Khinh Vũ nhin không được thấp giọng cười vài tiếng, xoay người hướng đến tủ lạnh trong phòng nghỉ “Mau thay đi, hôm nay người phụ trách chụp ảnh là tôi, đừng lãng phí thời gian nhiều quá.”

Tiểu Trác Hy mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn anh, vẫn là không có động tác nào.

Vưu Khinh Vũ đưa lưng về phía cậu, cũng không có cảm giác gì khác lạ, đưa tay mở cửa tủ lạnh lấy ra hai chai trà xanh “Khát hay không? Uống trà xanh được chứ?”

Vừa nói chuyện vừa ngoái đầu lại nhìn, vừa lúc bắt gặp ánh mắt vẫn như cũ chứa đầy tức giận trừng trừng nhìn mình.

Vưu Khinh Vũ nhịn không được nhú mày “Uy, tôi hình như không có đắc tội cậu chỗ nào thì phải?”

Tiểu Trác Hy dời tầm mắt đi chỗ khác “Cảm ơn, không khát.”

Vưu Khinh Vũ chỉ có thể lắc đầu, gần đây tại sao cứ luôn gặp phải người dễ dàng xù lông lên như vậy nha?

Bỏ một chai trà trở lại vào tủ lạnh, Vưu Khinh Vũ vắn nắp uống vài hớp, nhìn nhìn, người ngồi trên salon vẫn đang ngồi im bất động không nhúc nhích, không nhịn được lại mở lời hỏi “Tại sao không thay đồ?”

Biểu tình trên mặt Tiểu Trác Hy có chút kỳ lạ, ôm lấy quần áo cùng giày, đứng dậy bước về phía cửa.

Vưu Khinh Vũ nhịn không được bật cười “Uy, không phải là cậu mắc cỡ đó chứ?”

Cả người Tiểu Trác Hy bỗng nhiên cứng đờ.

Tiếng cười trầm trầm cổ nén của Vưu Khinh Vũ càng thêm rõ rệt, vừa cười vừa cổ nhịn mở miệng “Cậu cứ yên tâm đi, tôi đối với đàn ông không có hứng thú.”

Tiểu Trác Hy cuối cùng cũng bùng nổ “Ai mắc cỡ, anh mới mắc cỡ cả nhà anh đều mắc cỡ!!”

Ý cười vẫn còn nồng đậm trên mặt Vưu Khinh Vũ “Hảo hảo, là tôi mắc cỡ, tôi không nhìn cậu, tôi xoay người đi chỗ khác, cậu thay quần áo đi... hay là muốn tôi ra ngoài trước?”

“Không cần!” Tiểu Trác Hy lại lùi bước trở về, ném quần áo vắt lên sofa, loáng loáng hai ba cái lột sạch áo T-shirt lẫn quần short trên người ném xuống đất.

Cậu đã bảo không cần, cho nên Vưu Khinh Vũ cũng coi như là lẽ đường nhiên (kỳ thực là da mặt quá dày đi) mà tiếp tục quang minh chính đại nhìn người ta, theo dõi người ta lại một lần nữa đem cái bộ quần áo màu xanh lam mặc lên người, vừa rộng thùng thình lại vừa dài lượt thượt, ngay cả ngực cũng che không hết.

Tiểu Trác Hy bị ai kia nhìn, động tác thực sự là cứng ngắc, tư thế mặc quần áo lại càng ngắc ngư khỏi phải nói.

Vưu đại thiếu gia liền một bên uống trà, một bên thưởng thức mỹ cảnh, trên môi còn cong cong nụ cười rất là đáng khinh.

Còn thiếu ngâm nga thêm một khúc nhạc nữa thôi.

Loay hoay này giờ vẫn không mặc được cái quần áo kỳ lạ này, Tiểu Trác Hy rốt cuộc phát điên “Uy, anh có thể đừng nhìn hay không vậy!”

Vưu Khinh Vũ thần tình vô tội “Tôi lúc này bảo không nhìn cậu, chính miệng cậu không cho mà”

“Hiện tại cho rồi! Anh mau đi ra ngoài!” Tiểu Trác Hy tức giận trừng mắt nhìn người nào đó.

Vưu Khinh Vũ nhăn nhăn mặt mày “Nhưng mà... hiện tại tôi lại không muốn đi ra ngoài!”

“...” bạn nhỏ Tiểu Trác Hy đại khái là bị ai đó chọc tức tới không còn gì để nói rồi.

Vưu Khinh Vũ hắc hắc cười thành tiếng, để chai trà xanh lên đầu tủ lạnh, bước về phía chỗ cậu “Bạn nhỏ à, quần áo của cậu hình như là mặc lộn thứ tự rồi?”

“A?” Tiểu Trác Hy bị lời nói chuyển đề tài đột ngột của ai đó làm cho sững sốt ngạc nhiên “Mặc lộn?”

Vưu Khinh Vũ bước qua, nhặt lên một mảnh quần áo màu đen bị cậu ném trên ghế salon, đưa đến trước mặt cậu “Nè, có chút đầu óc hẳn là sẽ suy nghĩ tới nên mặc thứ này bên trong trước đi?”

Thứ Vưu Khinh Vũ đang cầm là một cái áo không có tay, từ đầu tới đuôi toàn bộ đen tuyền, nhìn thoáng qua có vẻ như là bó sát người.

“Loại bó sát, rất là mode nha.” lời nói của Vưu Khinh Vũ như có chứa chút ý cười.

Tiểu Trác Hy phần uất cởi áo màu xanh lam trên người mình ra, túm lấy cái áo màu đen trên tay anh giặt lấy “Anh mới là không đầu óc!”

Nếu không phải nãy giờ tên biến thái này cứ nhìn chăm chăm vào cậu, làm sao cậu lại mất tự nhiên đến mức ngay cả áo quần cũng không phân biệt rõ được chứ.

Cái áo nọ nhìn có vẻ nhỏ chật, nhưng mặc vào cũng không có cảm giác chật gì mấy, chất liệu vải may quả thực khá thoải mái.

Tiểu Trác Hy mặc áo đen xong, lại lần nữa phủ cái áo xanh lam lúc nãy bên ngoài, nhìn thoáng qua quả thực so với lúc nãy lộ nửa ngực thuận mắt hơn rất nhiều.

Áo ngoài rất dài, lại rộng, nhưng đến cổ tay áo lại hơi túm túm lại, màu sắc cũng không phải thuần một màu mà là chỗ này chỗ nọ bất đồng với nhau, cùng là màu trắng với quần, điểm thêm vài đạo màu đen ở hai bên, phần ở mu bàn tay còn hơi dôi ra một chút, nhìn qua quả thực có chút cảm giác cổ trang.

Bất quá vạt áo... hình như quá rộng đi? Cảm giác giống như là đạo bào vậy. Tiểu Trác Hy túm lấy vạt áo, nhìn trái nhìn phải... quần áo kỳ quái như vậy, không biết là cái kiểu nhân vật gì mặc đây nữa...

“Trước hết mặc quần vào đi, coi bộ là còn phải mang thêm đai lưng.” Vưu Khinh Vũ thực sự là không nhìn nổi Tiểu Trác Hy cứ một bộ vụng về như vậy, cầm lấy quần vắt trên sofa đưa cho cậu.

Lần này Tiểu Trác Hy lại ngoan ngoãn nghe lời, cởi quần short ra, mặc cái quần trắng kia vào.

Quần màu trắng ngàn, trên ống quần còn viền thêm vài đạo màu vàng, màu sắc nhìn thực sự rất khá, nhưng mà –vẫn là rộng quá mức đi.

Tiểu Trác Hy nhin không được trọn mắt xem thường, lại một lần nữa hối hận vì đã nhận lời đồng ý với Tiền Mặc mà tới đây cầm đầu vào vũng bùn này.

Một bên lăm lăm nguyên rửa Tiền Mặc, một bên cúi đầu điều chỉnh lại quần áo mặc trên người, Tiểu Trác Hy dường như hoàn toàn quên bồng đi bên cạnh mình còn người nào đó đang đứng.

Vưu Khinh Vũ thở dài một tiếng, lại khom người cầm lấy cái đai lưng màu trắng bị bỏ quên vắt vẻo trên ghế sofa, chồm người qua, đưa tay choàng lên eo của Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy bị động tác của anh khiến cho hoảng sợ, toàn thân cứng ngắc “Anh... anh làm gì vậy, tôi tự mình mặc được rồi!”

Lời nói còn chưa dứt, Vưu Khinh Vũ đã định vị ngay ngắn đai lưng rồi thắt lại cho cậu, xong rồi còn cúi đầu nhìn, chỉnh chỉnh lại vạt áo cho cậu ngay ngắn.

Trên đai lưng còn dắt thêm xuyên liên tử kim sắc, quả thực rất hợp với những viền màu vàng trên quần trắng, hai bên còn có hai xuyên rũ xuống như dính kết vào viền vàng.

Vưu Khinh Vũ lại đem giày thấy xuống đất “Mau mang giày vào đi.”

Tiểu Trác Hy đổ mặt xỏ chân vào giày. Xỏ giày vào rồi, ống quần bị túm vào bên trong. Tiểu Trác Hy một thân y phục như vậy, trong nháy mắt bỗng có cảm giác như một thiếu hiệp thường xuất hiện trong phim cổ trang.

“Cảm ơn.” Tiểu Trác Hy gãi gãi đầu, ập a ập ứng nói lời cảm ơn với Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ cong cong khóe miệng “Không cần, chỉ là nhìn cậu vụng về tay chân như vậy, tôi mà không giúp không biết cậu lần khẩn tới bao giờ thôi.”

“Uy, anh!” Tiểu Trác Hy lại bị người nào đó nói chuyện làm cho tức đến mức thiếu điều nhảy dựng.

“Trác Hy, xong chưa vậy, còn chờ mày thôi đó!” thanh âm lười nhác của Tiền Mặc từ ngoài cửa vọng vào, Tiểu Trác Hy vội vàng thu hồi móng vuốt sắc nhọn của mình, hung hăng trừng mắt liếc Vưu Khinh Vũ một cái, mới bước đến hướng cửa ra.

Còn chưa đến cửa, chợt nghe thấy phía sau vọng đến giọng nói vô cùng vô sỉ của ai đó “Uy, bộ dạng cậu lúc đổ mặt thực sự rất đáng yêu a.”

....

Tiểu Trác Hy đặt tay lên tay nắm cửa, hít sâu vài cái, rồi cuộc bình ổn lại hơi thở “Kháo, đáng yêu người muội a, đồ biến thái!”

Tiểu Trác Hy rống xong câu kia, mới bạo lực mở cửa ra, vừa lúc bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Tiền Mặc mới sức nhớ, thanh âm vừa mới này của mình thể nào cũng bị tên quỷ này nghe được toàn bộ rồi, nhất thời trên mặt lại nổi lên một trận lúng túng.

“Mày uống lộn thuốc sao?” Tiền Mặc ló đầu nhìn vào bên trong “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì!” Tiểu Trác Hy nhanh tay đóng cửa lại cái rầm, ngăn chặn lại tầm mắt của Tiền Mặc “Làm gì?”

Tiền Mặc làm dáng xoay một vòng trước mặt cậu, một thân bạch y phiêu phiêu, tóc giả cũng đã đội vào, hơn nữa bộ dạng khí thế kia của cậu ta, quả thực tạo ra một loại cảm giác siêu phàm thoát tục.

“Sao hả, thấy anh mày đẹp trai không?” Khóe môi Tiền Mặc gợn lên một mạt cười, tuy rằng cùng là nam nhân, nhưng Tiểu Trác Hy không thể không thừa nhận, tên này nếu như ăn diện lên, quả thực là đẹp tới không có thiên lý.

Nhìn tên bạn mình một thân bạch y, lại cúi đầu nhìn trên người mình, vừa mới này rõ ràng còn cảm thấy rất là có khí chất, nhưng tại sao bây giờ tự nhiên lại có cảm giác mình rất là giống một tên mãng phu (2) vậy?

Tiểu Trác Hy cau mày ngẩng đầu nhìn Tiền Mặc “Cái gì chứ! Tao muốn mặc y phục trên người mày!”

Tiền Mặc phong tao mà vuốt lọn tóc dài của mình “Ngại ghê a mọi, y phục này dựa vào kích thước của tao mà may, mày mà mặc...”

Ngừng một chút, cao thấp đánh giá cậu một lần, mới khinh thường nói tiếp “Tao sợ mày vấp té...”

“Bánh mì thối, mày đi chết đi!” Tiểu Trác Hy gào rú một tiếng nhào lên, Tiền Mặc nhanh chóng chạy qua lại trốn trốn, cả hai người đều mặc y phục cổ trang, dài thượt lê thê quả thực không tiện rượt nhau.

“Ai ai, tao sai rồi có được chưa!”

“Mẹ nó, lão tử nhịn mày lâu rồi!” Tiểu Trác Hy hoàn toàn không đếm xỉa tới Tiền Mặc xin tha thứ.

Cánh cửa gần hai người mở ra, Vưu Khinh Vũ có chút không kiên nhẫn nhìn hai người “Làm ơn đi, hai anh bạn... A!”

Anh vừa mới mở cửa, Tiểu Trác Hy liền giật mình một cái, chân không kịp chạm đất, vấp phải vạt áo của Tiền Mặc, không thể khống chế được mà nhào tới phía trước, thoáng cái nhào lên người Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ hô lên một tiếng, lùi về sau hai bước, mới dừng lại được Tiểu Trác Hy.

Tự đứng lại nhào vào lòng người mình vừa mới chửi biến thái xong, Tiểu Trác Hy quả thực một trận buồn bực muốn chết, chưa kịp tránh ra, trên đỉnh đầu đã truyền đến một trận cười trầm trầm “Uy, tôi chỉ là khen cậu đáng yêu thôi, cậu cũng đâu cần phải nhào vào lòng tôi như vậy?”

Tiểu Trác Hy bật người nhảy ra, gương nanh múa vuốt nhìn ai kia “Chết đi! Ai thèm nhào vào lòng anh chứ!”

“Cậu nói thử xem?” Vưu Khinh Vũ khoanh tay dựa vào cửa, tà tà nhìn cậu.

Tiểu Trác Hy giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt “Tôi là không cần thận thôi, ai bảo anh không chịu tránh ra!”

“Có người nhào vào lòng mình mắc gì tôi phải tránh ra a.” Vưu Khinh Vũ trả lời cứ như là đúng rồi, nói xong còn đảo mắt nhìn cậu từ đầu tới chân một lượt “Đáng tiếc, nếu như là mỹ nữ thì càng tốt hơn.”

Thanh âm thốt ra, tựa hồ như còn mang theo một chút không thích thú.

“Anh... anh là đồ biến thái!” Tiểu Trác Hy thiếu điều muốn nhào lên cắn ai kia mấy cái cho hả giận.

Vưu Khinh Vũ nhìn cậu khê cười “Cảm ơn, mới này cậu đã khen tôi một lần rồi.”

“Anh!” Tiểu Trác Hy lại một lần nữa bại trận trước cái sự vô địch vô sỉ của ai kia.

“Khụ, khụ... tao nói a Trác Hy...” Tiền Mặc đứng cạnh hai người bắn ra một trận ho khan “Mày... mày không phải thực sự muốn cùng nam nhân...thông đồng chứ?”

Tiểu Trác Hy vừa mới nãy còn bốc hỏa toàn thân nháy mắt biến thành hóa đá, nghiêng đầu tránh né nụ cười mang theo nghiền ngẫm của Vưu Khinh Vũ, hung hăng vỗ một cái lên bả vai Tiền Mặc “Thông cái đầu của mày! Mày nói nhăng nói cuội cái gì vậy!”

Tiền Mặc lệ tuôn “Rõ ràng là hai người mới nãy nói chuyện rất là ái muội, còn trách người khác hiểu lầm.”

Tiểu Trác Hy hít sâu vài cái, cố gắng áp chế xúc động muốn giết người xuống, quay đầu lại liếc nhìn Vưu Khinh Vũ một cái “Bánh mì thối, mày nghi ngờ phẩm vị của tao hả, cho dù có muốn cùng nam nhân thì tao - cũng - sẽ - chọn - rất - kỹ!”

Mấy chữ cuối cùng được nhấn mạnh, ý tứ rất rõ ràng, chính là loại người như Vưu Khinh Vũ là “kẻ không có đủ đẳng cấp”, ta đây hoàn toàn không xem lọt vào mắt.

Bánh mì?

Cái tên này nghe hình như có chút quen tai, Vưu Khinh Vũ nhíu mày, hẳn là... không trùng hợp đến như thế đi?

Không tiếp tục suy nghĩ sâu xa, Vưu Khinh Vũ chỉ nhìn Tiểu Trác Hy cười cười, giống như không hề đem lời khiêu khích mới của Tiểu Trác Hy lọt vào tai.

“Nguyên lai những lúc cậu muốn ấy với nam nhân cũng sẽ rất lựa chọn a.” Vưu Khinh Vũ mở cửa đi ra, dường như là muốn rời khỏi, lúc bước ngang qua mặt Tiểu Trác Hy còn cố ý khom người kề sát vào lỗ tai cậu nhỏ giọng nói “Bất quá, sau khi chọn hảo rồi, nhớ là phải bắt đối phương mang bảo hiểm nha, mặc kệ nói như thế nào, an toàn vẫn là số một.”

Âm lượng của lời nói kia tuy có thể xưng như là “thì thầm”, nhưng hoàn toàn đủ để hai người còn lại nghe rõ mồn một.

Tiểu Trác Hy nghe lời nói kia, trên mặt càng lúc càng đỏ bừng, mà Vưu Khinh Vũ, sau khi nói xong lời kia, liền cười ha ha, nghênh ngang mà đi.

Tiền Mặc hắng giọng một cái “Khụ khụ... Trác Hy...”

Tiểu Trác Hy dậm một cái vào cửa phòng nghĩ “Hỗn đản! Lão tử phải đi giết hắn a a a a !!!”

Vưu Khinh Vũ vẫn chưa đi xa lắm, nghe thấy ở phía sau vọng lên tiếng hét kia, khóe môi lại gợn lên một mặt cười... gần đây bản thân mình... hình như là có hơi ác ôn một chút...

(1) H : viết tắt của Hỗn độn thời không, H1 H2 ... tương đương với tầng 1 tầng 2

(2) mãng phu : tên thô lỗ

bonus : nhân vật mà Tiểu Hy Hy cos là Hạng Thiếu Vũ trong Tần Thời Minh Nguyệt ()

19. Chương 19: Cậu Chột Dạ Hở?

Tiểu Trác Hy mạnh mẽ đè nén ý nghĩ kích động muốn đem người nào đó phanh thây làm tám mảnh, vội vàng theo Tiền Mặc đi đến chỗ hóa trang.

Mọi người hình như cũng đã trang điểm xong, nếu không có mấy vị hậu cần ở đó, Tiểu Trác Hy quả thật có loại cảm giác mình xuyên về cổ đại.

Trước kia cậu cũng có nhận lời giúp hai lần, cho nên cùng mấy người trong xã đoàn cho dù không thân, nhưng quen cũng không ít, vậy nên khi hai người mở cửa, lập tức có mấy nhỏ con gái chạy tới líu ríu: “A a a, Thiếu Vũ rất cuộc tối rồi!”

“Thiên Minh đâu? Thiên Minh mau tới mau tới đây! Đứng cạnh nhau xem cảm giác thế nào!”

“Thiên Minh, Thiên Minh!”

“...”

Sau một hồi hỗn loạn, mọi người kéo tới một thiếu niên mặc trang phục nam hài tử đẩy tới bên cạnh cậu, nam hài tử trở mình xem thường, nghiêng thân qua ôm vai bá cổ cậu: “Vậy được chưa?”

“Waa waaa... Tuyệt phối a tuyệt phối!”

“Nhưng mà sao tớ có cảm giác như là hai tiểu thụ vậy?”

“Ách... Thiếu niên, thiếu niên mà, chưa đủ phong phạm của công cũng dễ hiểu thôi!”

Nam hài tử Thiên Minh kia tuy rằng so với Tiểu Trác Hy thấp hơn một chút, nhưng động tác mạnh bạo ôm lấy vai mình của cậu ta, khiến cho Tiểu Trác Hy bị dọa sợ.

Hơn nữa hiện trường một đám thảo luận rất nhiệt tình sôi nổi, lại càng khiến cho cậu như lọt vào sương mù.

Tuyệt phối? Mình cùng nam nhân xứng cái gì?

“Thiên Minh... Là nữ phần nam trang phải không?” Tiểu Trác Hy hỏi có chút không xác định.

Tuy rằng trước mắt rõ ràng là con trai, nhưng cosplay thôi mà, mặc dù cậu không biết nhiều, nhưng con trai hóa trang thành con gái khẳng định là không ít.

Nếu nhân vật này đúng là nữ phần nam trang, kia tìm một nam hài tử đến phần lại thì cũng chẳng có gì đáng trách.

Nam hài tử kia vẫn đang ôm lấy cổ cậu, nghe thấy lời cậu nói thì lập quay phắt sang trừng mắt nhìn cậu “Nữ phần nam trang? Bộ dạng tôi có chỗ nào giống con gái hả?”

Được rồi... Mày kiếm mắt sáng, tuy là chiều cao có hơi khiêm tốn chút, tóc phía sau có lẽ vì do yêu cầu nên cũng được cột lên, nhưng mà... tên Thiên Minh này đúng là một chút nữ khí đều không có.

Nhóm con gái bên cạnh cũng tất tất tác tác cười rộ lên: “Làm sao có thể là nữ chứ, BG lui tán lui tán!”

Tiểu Trác Hy hắc tuyến, nguyên lai là muốn cậu đến đóng BL.

Sao mình dạo gần đây có duyên với nam quá vậy.

Nghĩ, Tiểu Trác Hy lại ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Tiền Mặc.

Cửa đột nhiên truyền tới một tiếng cười khê, Tiểu Trác Hy nghiêng nghiêng đầu, vừa vặn thấy cái tên biến thái mới này đang dựa người vào khung cửa, khi nhìn thấy tầm mắt của cậu ngó sang, bỗng dưng mấp máy môi.

Mặc dù không lên tiếng, Tiểu Trác Hy vẫn nhìn ra ý tứ của hắn muốn nói - “Chọn xong rồi a?”

Tiểu Trác Hy vội vội vàng vàng đẩy tay tên nam hài tử trên người cậu xuống, sắc mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn nam nhân kia liếc một cái.

“Anh Vũ, anh xem bọn em chuẩn bị thấy thế nào?” Mọi người hiển nhiên đều không chú ý tới sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người, Khúc Bình Bình trông thấy Vũ Khinh Vũ, liền cười tươi rạng rỡ.

Vũ Khinh Vũ quét mắt một vòng: “Àn, rất tốt, hóa trang xong rồi thì bắt đầu chụp đi.”

“Được, ngoại trừ Thiếu Vũ, những người khác ra ngoài trước đi!” Khúc Bình Bình xoay đầu sang dặn dò mọi người.

Bọn họ cũng là lần đầu tiên tới studio chuyên nghiệp, vừa nghe thấy Khúc Bình Bình lên tiếng, những người đã hóa trang xong đều ngoan ngoãn theo sát phía sau cô ra cửa, nam hài tử vừa nãy cũng đi theo bọn họ ra ngoài.

Chỉ là, mới vừa đi hai bước, đã bị mấy cô nhỏ ngăn lại: “Ai nha, Thiên Minh, cậu ở lại đây bởi Thiếu Vũ đi!”

“Đúng đúng! Nếu không Thiếu Vũ sẽ cô đơn lắm!”

Tiểu Trác Hy lại thần tình hắc tuyến, Vưu Khinh Vũ vẫn chưa đi, cứ đứng tiếp ở ngoài cửa, nghe thấy lời nói của bọn họ, càng hướng về phía cậu trưng ra cái vẻ mặt cười cười đáng ghét.

“Cô đơn cái con khỉ! Mấy người ý kiến ý cò đủ chưa a!” Thiên Minh một chút cũng không để ý tới các cô nàng ngăn cản, đi theo phía sau mọi người ra cửa.

Vưu Khinh Vũ mãi cho đến cos-er cuối cùng ra khỏi cửa, mới ý vị thâm trường nhìn cậu một cái, hướng đến phòng chụp ảnh của mình.

Tiểu Trác Hy ở lại trong phòng hóa trang, lại một hồi hậm hực.

Tên hỗn đản này!

Nhân vật mà Tiểu Trác Hy cos dù sao cũng là nam, cho nên hoá trang cũng không nhiều gì mấy, chỉ là mang bộ tóc giả, lại ở giữa trán đeo bảo thạch hoa hòe hoa hoét, chuyên gia trang điểm còn ở trên mặt cậu hý hoáy quẹt quẹt trong chốc lát, rồi mới để cậu đi ra.

Tiểu Trác Hy hướng theo đường mọi người lúc nãy vừa đi, một lát thì tìm tới nơi, hiện tại đang chụp chính là một nam sinh mặc bạch y cùng Thiên Minh, hai người một người cầm kiếm, người kia cầm một cái gì đó như thước kẻ, nhìn cũng được.

“Hắc, tiểu tử mày đeo bảo thạch không tồi a, nếu là thật thì giá trị không phải ít!” Tiền Mặc bổ nhào tới bên cạnh, đưa tay chọc chọc vào cái vòng trang sức trên đầu cậu.

Tiểu Trác Hy đẩy tay cậu bạn mình ra, khinh bỉ liếc nhìn một cái: “Mày thật đúng là không cô phụ cái họ của mày!”

Này thoáng nhìn mới phát hiện, trong tay Tiền Mặc cũng cầm theo thanh kiếm, nếu trên mặt tên quỷ này không cười đến hên hạ thì, cũng có thể coi như mỹ nam tử.

“Uy, tao hỏi cái, lần này cos là nhân vật trong bộ gì?” Tiểu Trác Hy nhìn lướt qua mọi người lần nữa, xác định mình tuyệt đối chưa hề nhìn thấy qua kiểu ăn mặc na ná thế này.

Nhất là cái chuỗi trang sức trên đầu mình.

“Àn? Tao chưa nói với mày sao?” Tiền Mặc kỳ quái hỏi.

Tiểu Trác Hy lườm cậu một cái: “Mày ngu a, nói rồi thì tao còn hỏi làm gì?”

Tiền Mặc hắc tuyến: “Tần Thời Minh Nguyệt... Kỳ thật tao cũng chưa xem qua, nghe bảo là phim hoạt hình.”

“Phim hoạt hình? Tao còn tưởng là kịch cổ trang...”

“Ừ, hình như nghe nói là hoạt hình cổ trang, còn là sản phẩm trong nước thì phải...”

Hai người bên kia dường như đã chụp xong, cầm trường kiếm đi ra, Vưu Khinh Vũ cúi đầu đùa nghịch máy chụp hình, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Kế tiếp là ai?”

Mọi người nhìn quét một vòng: “A... Thiếu Vũ lại đây, chụp Thiếu Vũ cùng Thiên Minh đi! Mau mau mau!”

Biết trong miệng bọn họ kêu Thiếu Vũ là mình, Tiểu Trác Hy chỉ có thể đi tới phía trước.

Vưu Khinh Vũ nhìn thấy cậu, còn ngẩng đầu đối cậu cười cười: “Tóc dài rất đẹp.”

Xinh đẹp? Tiểu Trác Hy nhướn mày, người mới xinh đẹp, cả nhà người đều xinh đẹp!

Nhưng là làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cậu còn có chút lý trí, không có mắ ng ra thành tiếng, chỉ là thở phì phì trừng mắt nhìn hắn.

Vưu Khinh Vũ bỗng dừng bước gấp về phía cậu, đưa tay đến gần Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy vội vàng thối lui hai bước: “Ông... ông muốn làm gì?”

Lúc này tay Vưu Khinh Vũ đã đưa đến trước mặt, Tiểu Trác Hy chợt cảm thấy sức nặng trên cái mũi không còn, trước mắt nhất thời một mảnh mơ hồ.

“Giúp cậu cầm mắt kính, đi qua đi!” Vưu Khinh Vũ còn vỗ vỗ đầu cậu, tiếp lời đem mắt kính bỏ vào trong túi mình.

“Waa waa... Sao tự dưng có cảm giác a! Thiên Minh còn đứng kia mà!”

Tiểu Trác Hy trên mặt có chút nóng lên: “Ai cần ông nhiều chuyện! Tui biết tự mình tháo xuống!”

“Wao wao, tạc mao thụ a tạc mao thụ!”

“Rất có JQ, anh Vưu nha, bộ anh quen Tiểu Trác Hy a?”

“Uy mấy người! Còn nói nữa tôi sẽ không chụp nha!” Mặc dù cụ thể không hiểu bọn họ kêu tạc mao thụ là có ý gì, nhưng chiếu theo không khí hiện trường những người nhìn xem, nhiều ít cũng có thể đoán được một chút.

Mặc kệ nói như thế nào, tuyệt đối không phải lời hay ý đẹp.

“Quả nhiên là tạc mao thụ! Cần cường thế công trấn áp a!”

“Ừ, thấy khí thế của anh Vưu thế nào?”

“Không muốn đâu nha... Thiên Minh làm sao bây giờ?”

“Xí xa xí xô...”

“Bô lô ba ka...”

“...” Uy hiếp của Tiểu Trác Hy, hoàn toàn không có tác dụng.

Vưu Khinh Vũ khoe miệng lại hàm mật cười: “Nhanh qua đi, mau bắt đầu chụp.”

Tiểu Trác Hy đang bị mấy lời của đám nữ sinh này khiến cho hỗn độn trong gió nhất thời tỉnh ngộ, nhanh chóng bước đến bên cạnh Thiên Minh.

“Nha nha, quả nhiên nghe lời!”

“Đúng là cường công có khác nha! Anh Vưu siêu ngẫu!”

“...” Tiểu Trác Hy hết nói nổi với đám bà tám này.

“Ê ê, Thiếu Vũ, cái này của cậu nè!” Một tên nam sinh cầm vũ khí đem qua cho cậu, Tiểu Trác Hy lại một trận hắc tuyến.

Vì cái gì mà mấy tên đẹp trai đều cầm kiếm, không thì cũng cầm roi da, vậy mà tới lượt cậu lại cầm thứ quái đản này.

“Đây là vũ khí gì?” Tiểu Trác Hy hỏi có chút vô lực.

“Bá Vương Thương của Thiếu Vũ tướng quân a! Ngẫu lắm đúng không?” Một cô nữ sinh trả lời.

Ngẫu? Tiểu Trác Hy khoe miệng run rẩy, con gái thời nay xét tiêu chuẩn đẹp xấu rốt cuộc là sao đây?

Tiểu Trác Hy tiếp nhận Bá Vương Thương, đứng ở bên cạnh Thiên Minh, dựa theo gợi ý của Khúc Bình Bình, hai người đưa lưng tựa vào nhau.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nhất là đối mặt với cái gã chụp ảnh quái gở kia, Tiểu Trác Hy khó tránh khỏi cảm thấy không được tự nhiên.

“Thiếu Vũ tự nhiên một chút, biểu tình trên mặt đừng có cứng ngắc vậy.” Vũ Khanh Vũ nhẹ giọng nhắc nhở.

Tuy rằng gỡ mắt kính rồi Tiểu Trác Hy thấy không rõ vẻ mặt của hắn, nhưng cậu có thể khẳng định, tên khốn kia chắc chắn lại trương ra khuôn mặt tươi cười cực kỳ đáng ăn đập.

Tiểu Trác Hy hậm hực, biểu tình trên mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

“Đúng, chính là như vậy.” Vũ Khanh Vũ nhân cơ hội tanh tách tanh tách chụp ảnh.

“Ai nha, Thiên Minh Thiếu Vũ xích gần một chút đi!” Đám nữ sinh kia lại bắt đầu nhiễu loạn lòng người.

Tiểu Trác Hy lập tức dâng lên cảnh giới: “Uy, các người...”

Nhưng Thiên Minh đối bọn họ như vậy hiển nhiên là đã sớm trở thành thói quen, không hề kiêng dè mà tiếp cận lại gần, cơ hồ muốn hôn mặt cậu.

Đám nữ sinh kia nhất thời một trận hút không khí, tiếp theo lại không chút nào kiêng kỵ mà hét ầm lên: “Hôn đi Hôn đi!”

Hôn cái khỉ mốc! Tiểu Trác Hy thực muốn quăng cây thương xuống.

Vũ Khanh Vũ lần này cũng không chụp, ngược lại tiến đến, kéo Thiên Minh ra, làm cho khoảng cách hai người hơi xa một ít “Muốn sờ hử không nhất định phải dựa sát vào gần như vậy, trước đi theo hướng ái muội đi!”

“Waa wa, anh Vũ nhất định là ghen tị!”

“Tuyệt đối tuyệt đối! Mình rất cuộc nên ủng hộ Thiên Minh hay là ủng hộ anh Vũ đây, thật khó mà lựa chọn...”

Vũ Khanh Vũ cũng không để ý tới các cô nàng đang hò hét, bảo Thiên Minh đưa lưng về phía Tiểu Trác Hy, lại xoay xoay đầu, kéo Tiểu Trác Hy xích qua một chút, đưa tay qua, điều chỉnh mặt cậu hướng thấp xuống: “Rồi, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, thâm tình một chút.”

Thâm tình? Đối với nam nhân thâm tình? Cậu làm cách nào mà thâm được chứ?

Nhưng cũng may là Tiểu công tử của chúng ta cận đến năm độ, cho nên với khoảng cách ấy, cho dù đối phương kẻ sát bên mắt cũng đều là một trận mơ hồ không rõ, thành ra đối mặt loại sự tình này, cũng không đặc biệt xấu hổ.

Vũ Khanh Vũ trở lại chỗ, lại tách tách chụp hình: “Thiên Minh hơi ngẩng đầu một chút, đúng rồi... Biểu cảm của Thiếu Vũ thanh lãnh thêm một chút.”

Biểu cảm thanh lãnh? Đó là từ hình dung cái gì vậy?

Tiểu Trác Hy cố nén cơn phẫn nộ, cố gắng làm cho mình bộ mặt mình “thanh lãnh” một chút.

“Tốt, hai người xích gần một chút, Thiếu Vũ cúi đầu, thấp chút...”

“Còn thấp nữa là đụng rồi!” Tiểu Trác Hy nhịn không được đối với người phía sau máy chụp gầm nhẹ.

Các cô nàng ranh mãnh lại được một trận cười vang.

Vũ Khanh Vũ cũng không tức giận, lại đi đến bên hai người, chỉnh tư thế của cậu, cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu dùng âm lượng khe khẽ chỉ hai người nghe được mà nói: “Uy, chụp cái bóng thôi mà, cậu kích động như vậy để làm chi? Không phải là chột dạ chứ?”

Tiểu Trác Hy tức giận đến nắm chặt tay, thực hận không thể một quyền đánh vào mặt gã này. Chột dạ? Chột dạ cái đầu người!

Hai người bọn họ nhích lại gần, lại làm cho đám nữ sinh kia một trận hưng phấn.

“Ngoan ngoan đi, chụp xong sớm thì cậu thoát rồi.” Vũ Khanh Vũ rời khỏi lỗ tai cậu, nghiêm túc vỗ vỗ đầu của cậu, thuận tiện điều chỉnh lại tư thế cho hai người.

Hiện tại Tiểu Trác Hy cùng Thiên Minh đã nhích cực kỳ gần, mặt của cậu nếu còn thấp nữa, thật sự sẽ hôn đối phương.

Nhưng ngẫm lại những lời Vương Khinh Vũ vừa nói, Tiểu Trác Hy chỉ có thể khẽ cắn môi kiên trì thấp xuống.

Mà Thiên Minh giống như đã quen làm những tư thế như vậy, còn cười trêu ghẹo cậu: “Đừng khẩn trương, tôi không thèm làm gì cậu đâu.”

“...” Tiểu Trác Hy hắc tuyến.

Kế tiếp Tiểu Trác Hy lại mặc cho hắn bài bố, bày ra N loại tư thế, rồi mới thả Thiên Minh đi xuống, để lại mình cậu với ống kính.

Tiểu Trác Hy nhin không được nặng nề mà thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo đã bị bọn họ xách lên một cái đại đỉnh màu thanh đồng đưa cho cậu, làm cậu sững sờ mà “Mấy...Mấy người đưa cái này tới làm gì?”

Cái đỉnh xấu như vậy, chẳng lẽ muốn cậu giống như lúc này, thâm tình mà nhìn nó sao??

Khúc Bình Bình cũng mặc trang phục cổ trang, lúc này mặc một thân đậm y phục tử sắc, mang tóc giả màu trắng, bộ dáng thoát nhìn như là một mỹ nữ nhu mì.

Nghe thấy Tiểu Trác Hy hỏi, mỹ nữ nhu mì bước đến, một hơi đem cái đỉnh kia giơ lên: “Này, muốn cậu chụp như vậy nè!”

Hình ảnh này quả thực là...

Khúc Bình Bình đặt đỉnh xuống đất, bây giờ nhìn lại mới thấy, cái đỉnh kia hình như... chỉ dùng giấy các-tông để làm ra.

Bất quá đúng là rất dụng tâm làm ra, bề ngoài nhìn cơ hồ như không thấy chỗ hở nào, nếu không phải cậu vô tình thấy được lớp chỉ ở mép đỉnh bên trong, quả thực chỉ có nâng lên mới đoán được chất liệu làm ra nó.

Tiểu Trác Hy khóe miệng run rẩy: “Tui... Mắc gì tui phải làm cái động tác nhìn ngu ngốc như vậy chứ?”

“Ngốc chỗ nào nha? Thiếu Vũ mạnh vô cùng a, này chính là biểu hiện một chút mà thôi!” Khúc Bình Bình vỗ vai cậu, sau đó lượn ra khỏi chu vi của ống kính.

Lúc này thanh âm của Vương Khinh Vũ cũng đồng thời vang lên: “Tin tưởng tôi đi, động tác này không ngốc đâu, cậu mà làm thì - khẳng định sẽ rất đáng yêu.”

20. Chương 20: Chúng Ta Kết Hôn Đi!

Đáng yêu đáng yêu đáng yêu đáng yêu! Đáng yêu người mọii (1)!

Khen người đáng yêu không cần tiền sao? Con khỉ khô, Tiểu Trác Hy cậu cùng hai cái chữ kia có điểm nào dính dáng đâu chứ?

Mãi cho đến tối, khi tất cả mọi người giải tán, tức giận trong lòng Tiểu Trác Hy vẫn không tiêu tan, nếu không phải vì sợ hình tượng mình bị hủy, cậu nhất định xông lên hảo hảo đánh tên kia một trận rồi nói sau!

Đáng yêu? Thiết!

Tiểu Trác Hy phẫn nộ về đến nhà, cơm cũng không ăn, vội vọt vào phòng của mình.

Chém quái cho tới giờ là phương pháp xả tức hữu hiệu nhất.

Đăng nhập vào game, Tiểu Trác Hy liền vọt tới Thảo Miếu Thôn ở ngoài thành, điên cuồng mà chém thoả cảm dao với dơi đen – với cấp bậc hiện tại của cậu, cũng chỉ có thể chém loại tiểu quái này cho hả giận.

Chém quái không bao lâu, Tiểu Trác Hy nhận được một cái tin mời nhập đội, mở ra, quả nhiên là Cá Mực Nướng gửi tới, ban này lúc login có nhìn qua, tên của hắn rõ ràng xám xịt, xem chừng cũng vừa mới lên.

Tiểu Trác Hy lúc này vẫn còn hậm hực, trông thấy người đáng ghét nào đó đương nhiên càng thêm tồi tệ, tức khắc quả quyết cự tuyệt lời mời của người nào đó.

Thanh âm tin tức rất nhanh vang lên, Tiểu Trác Hy lười biếng mở ra, liền nhìn thấy Cá Mực Nướng gửi đi lại là cái biểu tình đáng ăn đập chết tiệt.

” Vợ yêu, như thế nào không để ý tới chồng...”

“Để ý cái đầu người! Nói cho người biết Cá Mực chết tiệt, hôm nay cách lão tử xa một chút!”

Tiểu Trác Hy thấy câu của hắn, lại một bụng khí không thông, cách cách cách cách gõ đi một hàng chữ.

Đương nhiên, nếu người nào đó thật sự nghe lời thì, hai người trước kia cũng sẽ không oán hận chất chứa sâu như vậy.

” ai chọc vợ yêu tức giận? Chồng đây giúp vợ trút giận nghen!”

“Người cút đi!”

Tiểu Trác Hy pằng pằng pằng gõ lên bàn phím bắn ra mấy chữ này.

Trút giận? Nếu tên Cá chết này mà quen với tên đáng ghét kia, mức độ đáng ghét chắc chắn cũng không kém là bao!

Một bộ đáng ghét hết như nhau!

” vợ yêu, nói cho chồng biết đi, rốt cuộc là ai khi dễ vợ!”

Khẩu khí Cá Mực Nướng, đúng như là của một nam nhân muốn làm cho bà xã hết giận

“Dám khi dễ lão bà của ta, ta đánh cho hắn sống không bằng chết! ! !”

Tiểu Trác Hy thở phì phì đáp lại

“Người cùng cái tên biến thái kia không kém bao nhiêu, trước đánh chính mình rồi mới nói người khác đi ”

“Vợ yêu... ngoan , chồng mà chết, bất hạnh chính là vợ đó ”

Cá Mực Nướng càng nói càng hùng hồn, Tiểu Trác Hy nhất thời nổi trận lôi đình.

“Người đi chết chết chết chết đi! ! ! Kháo!”

” chồng không nỡ bỏ vợ.”

Câu đáp lại của Cá Mực Nướng thể hiện đầy đủ chân lý “Nhân tiện ắt vô địch”.

“Cút! ”

Tiểu công tử của chúng ta rốt cục không thể nhịn được nữa.

“”

Cá Mực Nướng cuối cùng cũng biết thức thời mà an tĩnh lại.

Nhưng khoảng yên tĩnh này cũng chỉ có thể bảo trì hai phút, sau đó lại âm thầm gửi tin qua:

“Vợ yêu, rốt cuộc làm sao vậy, nhìn vợ như vậy, chồng đây rất đau lòng...”

Tiểu Trác Hy trông thấy mấy chữ cuối cùng, trong lòng không khỏi run lên, con chuột thiếu chút nữa là đi tong.

Đau lòng? Là hiếu kỳ thì có.

Tiểu Trác Hy miệng lẩm bẩm, nhưng là ngoài ý muốn, cơn giận trong lòng hình như bởi vì hắn quấy rối, cũng tan đi khá nhiều.

Tức giận dần lui tán, người nào đó lập tức dâng lên lòng háo thắng tranh đua “Người như thế nào nhiều sự như vậy ...”

” Chuyện của vợ, chồng vĩnh viễn chê ít...”

Cá Mực Nướng chẳng biết xấu hổ mà trả lời.

Tiểu Trác Hy cơ mặt nhin không được co giật: “Người có thể hay không đừng biến thái như vậy?”

“Có thể a, vào đội chồng sẽ không biến thái ”

Cá Mực Nướng trả lời xong, nhanh chóng lại đưa qua một tin mời nhập đội.

Tiểu Trác Hy khẽ cắn môi, nhấn vào đồng ý, tiếp theo trong đội ngũ chỉ có hai người bọn họ.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu ở Thảo Miếu làm chi vậy Bất yếm?

Yếm là một loại bảo bảo trong Mộng Áo Tru Tiên, bề ngoài là một chú dê be bé đáng yêu, cũng giống như kiểu bong bóng trong Mộng Áo Tây Du, thuộc loại chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Nghe đồn nếu như có ý muốn bắt thì, đến mấy bản đồ của cấp thấp luyện, tỷ lệ xuất hiện có vẻ cao hơn.

Tiểu Trác Hy nhìn thấy vậy, nhin không được trước máy tính trở mặt một cái khinh thường.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ta bắt cái đó để làm chi, có phải nữ đầu.

Bảo bảo yếm nhìn rất đáng yêu, nhưng mà chỉ thích hợp khi còn cấp thấp, mang theo để vui đùa một chút thôi, cấp cao về sau vô luận là PK hay là nhiệm vụ, đều không thực dụng, cho nên bình thường chỉ có con gái mới thích.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: thế đang làm gì? không phải ở là đàn ông đó chém quái cho hả giận chứ?

Tiểu Trác Hy nghe thấy hắn nói, nhin không được sùng sốt một thoáng.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: làm sao người biết?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ là vợ của chồng, đương nhiên phải biết, cái này gọi là tâm hữu linh tê, bắt điểm tự thông(2)

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ai với người tâm hữu linh tê, đi chết đi!

Mắng hắn một câu này xong, vừa lúc thoát khỏi cảnh tượng chiến đấu, tiếp theo liền nhận được thông báo của hệ thống.

“Đội trưởng gọi bạn về tập họp đội”

Tiểu Trác Hy lúc này mới để ý, Cá Mực Nướng đã đến bên cạnh cậu.

Khẽ hừ nhẹ một tiếng, Tiểu Trác Hy nhấp đồng ý về đội, nhân vật liền lập tức theo sau môn Cá Mực Nướng.

Cá Mực Nướng mang theo cậu ở tại chỗ vòng vòng hai vòng, rồi leo lên ngồi trên Miên Hoa Đường, ở giữa lưng chừng chuyển động qua lại.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: người bị thần kinh gì vậy?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu, vợ không cảm thấy ở bên cạnh chồng cảm giác rất ấm áp sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ...

Mặt Tiểu Trác Hy hơi hơi đỏ lên.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: giữ lại sinh lực để làm phòng cụ đi! Biến thái!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: tuân lệnh bà xã... vợ đúng là biết quản việc nhà

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: kháo kháo kháo kháo kháo!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu nói thật thô tục, mất hình tượng a phải nha... Làm sao vợ biết chồng học kỹ năng làm phòng cụ? Nhất định là đã thấy quầy hàng môn phái của chồng, liền nhin không được nhìn đi vợ yêu thực quan tâm chồng!

Cái tên tự kỷ cuồng!

Tiểu Trác Hy chịu không nổi hít một hơi thật sâu, nhưng nghĩ tới là do mình luyện Tiêu Tiêu Vũ Hề nên mới biết được hẳn luyện kỹ năng cuộc sống là làm phòng cụ, việc này cũng chỉ có thể bảo trì trong trầm mặc.

Nhưng con Cá Mực Nướng kia căn bản là giống như không biết cái gì gọi là vừa vừa phải phải.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu quan tâm, thật sự là làm cho chồng đây cảm động đến rơi nước mắt a!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: người cút!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu...

Cá Mực Nướng hạ xuống Miên Hoa Đường, tiếp tục mang theo cậu ở Thảo Miếu Thôn đi loanh quanh.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: người lại nói nữa coi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu có lệnh, chồng đây không dám không theo, vợ yêu vợ yêu vợ yêu...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ... Kháo

Tiểu Trác Hy quyết định ít nhất trong vòng năm phút đồng hồ không để cho tên biến thái này đáp lời, ai biết Cá Mực Nướng kể tiếp thế nhưng an tĩnh lại, ngay cả đi dạo cũng không đi dạo, ở tại chỗ ngừng lại.

Tiểu Trác Hy đè nén nội tâm tò mò như có kiến bò của mình, tiếp tục kiên trì không để ý tới hẳn.

“Người chơi Cá Mực Nướng cho bạn một Kim Tiêu Diệp Liên, một Trảm Ma Tỏa, một Trảm Ma Ngoa, một Huyền Linh Hộ Tí”

Tiểu Trác Hy nhất thời đã quên giữ vững lập trường.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ? ? ? ?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: đều là sính lễ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: sính người muối! Lão tử cũng không phải mua không nổi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: tự mình mua thì sao tính là sính lễ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: đi chết đi đi chết đi đi chết đi!

Tiểu Trác Hy tay trái đè xuống alt+G, tay phải ấn chuột điểm vào người Cá Mực Nướng, lại lấy ra mấy thứ trang bị kia ném trả cho hẳn.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu đừng xa lạ như vậy được không...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: xin lỗi nha, vốn đã lạ rồi, không cần quen.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng:

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu, chồng chính là lúc đi dạo phố thấy thích hợp với vợ, thuận tiện liền mua, bằng không tới lúc vợ tìm không nhất định có thể tìm thấy a

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu ngoan, nhận lấy đi...

“Người chơi Cá Mực Nướng cho bạn một Kim Tiêu Diệp Liên, một Trảm Ma Tỏa, một Trảm Ma Ngoa, một Huyền Linh Hộ Tí”

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: người mới ngoan!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: hảo, chồng ngoan chồng ngoan...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ...

Tiểu Trác Hy hiện tại bắt đầu hoài nghi, cấu tạo đầu óc Cá chết này có phải là không giống với người thường hay không.

Cực tuyệt không có kết quả, Tiểu Trác Hy cũng chỉ có thể thu nhận.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ta đây nạp tiền trả lại người.

nhìn nhìn thuộc tính mấy trang bị, quả nhiên, đều thuộc loại cực phẩm.

Chính cậu vốn dĩ cũng chỉ muốn kiếm một ít trang bị không quá nát chơi cho vui là được rồi!

Này tuyệt đối thuộc loại có âm mưu muốn ép mua ép bán!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu, nhà chúng ta cũng có tiền, không cần nạp...

Tiểu Trác Hy nghiêng răng nghiêng lợi, cậu đương nhiên biết tên biến thái này có nhiều tiền, quán mở một đồng, acc nhỏ luyện luyện một đồng lớn, tiền mỗi ngày ào ào chảy vào túi, trên bảng xếp hạng tài phú thậm chí còn có vài acc nhỏ của hắn!

Nghĩ lại, trước kia mấy lần mở quán muốn cạnh tranh làm ăn với hắn, lần nào cũng sạch túi tiền, buộc phải đóng cửa.

May là lúc đó còn lòi được cái lý do là trễ giờ mà chuẩn mất, bằng không thể nào cũng bị tên này cười chết.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: không nạp thì không nạp, đồ cái thứ coi tiền như rác, về sau tiền đều giao hết ra đây!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: vợ yêu là muốn quản sổ sách sao? Hảo a hảo a!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi: ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng: chúng ta sinh lễ đều đã trao rồi nhận rồi, kế tiếp đi kết hôn thôi!

Tiểu Trác Hy thấy lời của hắn, trong lòng nhịn không được run run.

Kết... Kết hôn?

(1) " người muối " : ần, thực tế thì nếu xem mấy đam mỹ bối cảnh hiện đại, nhất là vòng du, thường thấy cái cụm từ này, cảm giác là cũng cần giải thích 1 chút về cái từ này. Ngôn ngữ TQ hơi bị nhiều nghĩa, cũng tương tự với , nó cũng có cái gọi là từ lóng hay phương ngôn (ngôn ngữ địa phương). Nhất là về sau Internet phát triển, lòi ra thêm cái gọi là ngôn ngữ mạng. Từ này chính là ngôn ngữ mạng.

Mạn phép trích một đoạn trong 1 đam mỹ mà tớ đã từng đọc, giải thích vấn đề này, lưu ý là cẩn thận loạn máu não sau khi đọc *nam mô*

[A nói]

"Thiếu niên người nghe đây, muối muối đương nhiên là có rất nhiều. Tỷ như :

21. Chương 21: Đừng Nói Vợ Là Thiếu Vũ Nha?

Kết... kết hôn?

Cả hai đều là nam nhân, kết hôn cái quỷ gì a, tên biến thái này lại lên cơn ngu đột xuất sao!?

Tiểu Trác Hy còn chưa kịp từ trong giật mình khiếp sợ mà tỉnh lại thì, Cá Mực Nướng đã mang theo cậu đến cạnh Tỉnh Bể Kim Kiên.

Này... hình như này là NPC kết bài mà... acc Tiêu Tiêu Vũ Hề của cậu với acc tên ham tiền kia hồi n lâu trước kia cũng đã từng dặt tay nhau đến đây kết bài.

”Kết bái danh xưng là Kết nghĩa chi Thần điêu * lữ

Người khởi xướng là : Cá Mực Nướng

Người chơi đồng ý hay không?

Xác định kết nghĩa kim lan trạng thái này Huỷ bỏ kim lan trạng thái này”

Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến, không chút do dự chọn huỷ bỏ.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu... vì cái gì không chịu...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : lão tử vì cái gì phải kết bái với người a!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chồng biết là vợ muốn hôn lễ cơ, nhưng mà cái trò chơi đáng ghét này hông cho hai nam nhân kết hôn a

Khốn kiếp, tên biến thái này hoá ra còn biết cả hai đều là nam nhân a.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : người cút đi, mặc xác là kết bái hay kết hôn, bốn thiếu gia đây cũng không muốn cùng với người!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy vợ yêu muốn với ai?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nói mau! Muốn với ai?

Từ lần đầu tiên Cá Mực bắt đầu gọi cậu là nướng tử thì, ngữ khí trò chuyện lúc nào cũng nhỏ nhẹ dịu dàng, cho dù có đôi khi tức giận đến chịu không nổi thì, ngữ khí cũng chỉ là tỏ ra uỷ khuất một chút thôi, như thế tức giận bưng bưng như vậy, quả thực đúng là lần đầu tiên.

Trong nháy mắt đó, Tiểu Trác Hy cư nhiên lại cảm giác bản thân có chút... chột dạ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đâu có bảo là nhất định muốn kết...

Cá Mực Nướng lại lập tức khôi phục bộ dạng hết sức uỷ khuất đáng khinh của mình...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ à, nếu vợ chưa chọn được ai, trước hết coi người ta như tạm thể chỗ đi nha...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ à...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ ơi vợ à...

Tiểu Trác Hy đang lâm vào do dự thì, người nào đó hăng say mà tạo ra một đám tiểu hầu tử cắn khắn.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : được rồi được rồi, spam nhìn đau cả não!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy tức là vợ đồng ý?

Tiểu Trác Hy quả thực là không hơi đâu mà tức giận.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : trước tiên người sửa lại cái danh hiệu ghê tởm đó đi rồi mới tính!!!

Cái gì mà Thần điêu tình lữ chứ, tên biến thái đó nghĩ mình là Dương Quá hay Tiểu Long Nữ?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : cái này nghe hay mà?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : HAY CON KHI!!!!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu đừng kích động đừng kích động, chồng sửa, chồng sửa là được chứ gì?

Tiểu Trác Hy lại bực bội mà chờ, trong phút chốc, hệ thống lại nhảy ra cái khung.

”Kết bái danh xưng là : Kết nghĩa chi liên cành * lữ

Người khởi xướng là : Cá Mực Nướng

Người chơi đồng ý hay không?

Xác định kết nghĩa kim lan trạng thái này Huỷ bỏ kim lan trạng thái này”

Tiểu Trác Hy lại một trận hắc tuyến, lại quyết đoán chọn lựa huỷ bỏ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : người cổ tình giễu cợt ta đây không có văn hoá có phải hay không??? Dù cho có mất văn hoá cỡ nào cũng biết “liền cành” là nghĩa gì!!! Đi chết đi!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy chồng đây lại sửa...

“Kết nghĩa chi Uyên ương * hiệp”

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đi chết đi!

“Kết nghĩa chi Phượng phượng * phi”

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đi chết tiếp đi!

“Kết nghĩa chi Phu thê * tình”

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : không kết nữa!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : được được, đợi một chút, lần này không đùa giỡn nữa

”Kết bái danh xưng là : Kết nghĩa chi Tần Tần * khanh

Người khởi xướng là : Cá Mực Nướng

Người chơi đồng ý hay không?

Xác định kết nghĩa kim lan trạng thái này Huỷ bỏ kim lan trạng thái này”

Tiểu Trác Hy đối với mấy con chữ kia bắt đầu nghiên cứu một chút, Tần - Tần? Nhìn qua giống như không có hàm nghĩa gì đặc biệt...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : Tần Tần nghĩa là gì?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : (o)... chỉ là hai cái thời đại thôi mà, dễ nghe nên mượn dùng Tần Tần song khanh, có cảm giác giống như làm đại quan ha?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : gạt ta là người đi chết đi nha!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : không dám không dám...

Tiểu Trác Hy nặng nề thở ra một cái, lúc này mới chịu bấm chọn “Xác định”

Cho nên nói, người nào đó, văn hoá thiệt đúng là lùn...

Chuyện trên đây dạy chúng ta biết một điều, thiếu văn hoá, thiệt là đáng sợ đó mà!

Trong bối cảnh văn hoá quá lùn của đồng chí , hai người kết bái thành Tần Tần chi hảo.

Không bao lâu, khuông tán gẫu chợt hiện lên một dòng tin tức do hệ thống thông cáo.

Hệ thống : hoàng thiên vi phụ, đại địa vi mẫu, hôm nay cùng kết nghĩa kim lan! Người giang hồ xưng là ! Chúc bọn họ tình như thủ túc, tình bể kim kiên, sau này có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : lẽ ra nên chúc chúng ta trăm năm hảo hợp mới đúng...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hợp cái đầu của người!

[Thế giới] Tiền nhiều hơn bánh mì : vợ..vợ yêu người.... Cá Mực, người... các người...

Tiểu Trác Hy nhìn thấy câu kia của bánh mì, bỗng cảm giác một trận nổi da gà, bị ma che mắt hay làm sao mà đi quên cái đám này chứ? Tên quỷ bánh mì này chắc chắn là đang cười lẫn cười bò ra.

Chết tiệt!

[Thế giới] Tiêu Tiêu Vũ Hề : đây... đây là tình huống gì a?”

[Thế giới] Lá cây hoè già : này này này... này là quan hệ tam giác trong truyền thuyết sao!

Quả nhiên, tin tức của đám “bạn tốt” nhanh chóng leng keng leng keng vang lên.

Tiểu Trác Hy kiên nhẫn mà nhận từng cái một.

“Hai, như thế nào lại cùng tên đó kết bái? Tiêu tan hiềm khích trước đây rồi sao? Hay là muốn trà trộn vào địa bàn địch nhân?”

- đây là Tiểu khâm Khâm.

” anh em, tao không có nhìn lầm chứ? Mày, mày cùng Vũ Ngư huynh...”

Đây là Tiền Mặc.

” sư nương, hai người là kết hôn hay kết bái vậy?”

Này... không cần nói cũng biết, Hoa đào.

Tiểu Trác Hy không hề lưu tình chút nào, đóng sập toàn bộ khung chat, không thèm để ý.

Cuối cùng là một cái

“Chúc mừng nha Vợ yêu ”

Được rồi, ít nhất lời nói của bọt bọt coi như là bình thường.

Bất quá, có cái gì đáng để chúc mừng chứ, mà mình cũng đúng là nước vào óc mới nhận lời kết bái cùng tên biến thái kia.

Lần này hay rồi, về sau nếu acc này đưa cho Khâm Khâm, mọi người vỡ lẽ hết mọi chuyện, 100% khẳng định cậu sẽ bị chế nhạo cho mà coi.

Cuộc đời của mình, sao lại nhấp nhô bị kịch đến như thế chứ!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, bánh mì nó xin vào đội kia.

Tiểu Trác Hy bật người ngăn cản.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vào cái gì mà vào! Dám cho bọn họ vào, ta giết người ngay lập tức!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chồng cũng cảm thấy làm như vậy là đúng, đem động phòng hoa chúc nhà người ta đang tốt đẹp, bọn họ vào xem náo nhiệt cái gì.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : động người muối!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, tội mình về nhà đi.

Cá Mực Nướng vừa đánh ra những lời này, hai người liền bay đến bên cạnh truyền tống Thính Vũ Cư, vào khu vực nhà cửa, rất nhanh liền đi đến khu vực nhà của Cá Mực Nướng.

Tiểu Trác Hy đương nhiên biết địa chỉ nhà tên biến thái này, bởi vì... hai cái nhà của bọn họ –ở kề bên nhau.

Chuyện này không phải do Tiểu Trác Hy cố ý. Lúc đó, hệ thống nhà cửa mới được mở ra, cậu vào khu này, tùy tiện chọn một mảnh đất trống cạnh cây liễu. Ngày hôm sau mua được mảnh đất rồi, cậu mới nghĩ tới chuyện đi xung quanh chào hỏi hàng xóm trái phải thì mới thấy, tên của Cá Mực chần dẩn nguyên cái biển nhà ở cái nhà bên phải cạnh nhà cậu.

Hơn nữa, còn được tên biến thái dựng lên thành khu nhà cao cấp.

Tiểu Trác Hy tất nhiên là không cam lòng yếu thế, liền ngay lập tức nhanh gọn lẹ mà xây lên nguyên cái nhà cao cấp, còn hạ thêm một số tiền lớn, bố trí trong nhà cho thật là xinh đẹp, gia cụ đều là dùng hàng cao cấp nhất.

Bất quá, tuy là hai nhà cạnh nhau, nhưng bởi vì cả hai người từ đầu đã không ai ưa ai, cho nên trước giờ Tiểu Trác Hy cũng tự nhiên mà khinh thường bước vào nhà con cá mực nào đó để thăm viếng, thành ra tới giờ cũng chưa từng được diện kiến, xem nhà tên này rốt cuộc bộ dạng ra sao.

Hiện tại đi theo sau Cá Mực Nướng vào nhà, mặt Tiểu Trác Hy liền lập tức biến thành nguyên một chữ chán dần.

Một ngôi nhà cao cấp hai tầng, bên trong, cư nhiên trống rỗng, trừ bỏ quần gia ra, không có cái gì mốc gì!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : không phải người bán gia cụ sao? Tại sao trong nhà một kiện gia cụ cũng không có vậy

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chồng đối với cái đó không có nghiên cứu gì mấy, cũng không muốn phí thời gian vợ yêu không cần nóng vội, vợ nói đi, vợ muốn bày biện như thế nào, chúng ta liền bày biện thế đó, muốn bày cái gì thì mua cái đó bày

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Như vậy xem ra, lúc trước mình vì tranh đua với hắn mà bỏ một đồng tiền... giống như coi tiền như rác, lại còn mặc danh kỳ diệu

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : a! còn chưa có giường nha, động phòng làm sao mà thiếu giường được a, để chồng lập tức bày ra!

Lời nói vừa dứt, ngay giữa phòng ở liền hiện ra một cái giường đôi màu tím nhạt, trên giường còn khuyến mãi hai cái gối màu hồng hồng, bên trên còn có một cái gối ôm hình mỹ nữ kèm theo.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : !!!! người có thể tỏ ra càng đáng khinh hơn nữa sao?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, chồng đối với con mụ trên gối không có ý đồ gì hết!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chồng đây đổi cái khác!

Tiếp nối với cái giường đôi tím nhạt, là một cái giường đôi cỡ bự màu hồng phấn, phong cách công chúa mười phần.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ách... hình như cũng không thích hợp lắm... nhưng mà, trên người chồng đây mang theo có hai cái này à

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :

Mặc kệ, Tiểu Trác Hy dứt khoát thao túng nhân vật chạy ra khỏi phòng ở, đi đến chỗ trống trọt sau nhà Cá Mực.

Khoảng đất trống trọt trong nhà Tiêu Tiêu Vũ Hề cơ hồ như là hoang phế, trừ bỏ lúc vừa mới bắt đầu, xuất phát từ cảm giác chơi rất vui cho nên kéo dài được mười ngày... về sau cơ hồ cũng lười quản, mãi đến hiện tại thì, đất trống trọt cũng chỉ khai khẩn được bốn năm miếng gì đó.

Còn mảnh đất trong nhà Cá Mực Nướng, cơ hồ như không có mảnh nào trống không, hiện tại đang đầy ắp xanh um tươi tốt. Tiểu Trác Hy thử dùng chuột rê lên xem –toàn bộ đều là tài liệu gỗ cao cấp.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu, chồng đây đủ tư cách nông dân chuẩn há

Cá Mực không hiểu từ khi nào cũng đi theo cậu tò tò ra chỗ trống trọt.

Tiểu Trác Hy vút cho cái xem thường.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : làm ơn đừng có vũ nhục mấy bác nông dân, cảm ơn!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : thử spam nữa coi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : không dám không dám, vợ nói cái gì thì là cái đó...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cút! lão tử là nữ!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo, bị người chọc giận đến hồ đồ rồi! Lão tử không phải là nữ!!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : làm chồng sợ đến nhảy dựng hà... chồng còn tưởng đánh bậy đánh bạ nhặt được cái lão bà mỹ nữ chứ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : sao hả? không phải mỹ nữ thất vọng lắm sao?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : không có không có, vợ yêu dạng gì chồng đây cũng thích hết! Đừng nóng giận mà

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo! ý của lão tử không phải như vậy!

Tiểu Trác Hy lại một bụng hỏa.

Hôm nay không biết bị tên biến thái này làm cho loạn cả lên mấy lần rồi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chồng biết, chồng biết, vợ không phải muốn nói cái ý kia.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Càng nói càng sai, Tiểu Trác Hy quyết định im lặng.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nói a, vợ yêu, hôm nay rốt cuộc ai chọc vợ tức giận vậy?

Tức giận? Tiểu Trác Hy sững sốt hồi lâu, mới vỡ lẽ ra tên này đang nói cái gì.

Lớn già đầu rồi mà còn tò mò tới như vậy....

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : là một tên biến thái!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

Phần nộ, hậm hực, bực bội của Tiểu Trác Hy lúc ban ngày giống như bị kéo một phát quay trở lại, bị tên biến thái kia làm cho ức chế một trận, đến bây giờ vẫn không có nói cùng bánh mì, hiện tại bị Cá Mực hỏi, đột nhiên có chút không nhịn nổi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : mẹ nó, lão tử đâu phải không biết tự mình thay quần áo, ai cần đến hấn chứ!!!!!!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : lão tử chỗ nào đáng yêu??? Chỗ nào chứ??? Người nói chỗ nào?? A?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : thay quần áo? Đáng yêu?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : muốn lão tử tháo kính ra không biết nói bằng cái miệng sao? Ai mượn hấn tháo dùm a???? A! Đợi một lát nữa lão tử phải đi tẩy trùng kính của mình!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : tháo kính xuống? vợ yêu, hôm nay vợ đi đâu vậy?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : mắc mớ gì tới người.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu... vợ... đừng nói vợ là cái nhóc Thiều Vũ hôm nay nha?

22. Chương 22: Ông Điều Tra Tội Tui?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu... vợ... đừng nói vợ là cái nhóc Thiều Vũ hôm nay nha?

Lúc Vuur Khinh Vũ hỏi câu này, kỳ thật trên môi đã gợn lên một nụ cười chắc chắn.

Tên nhóc cứ động chút là lại nổi khùng lên la ó um sùm, hơn nữa lại còn “tháo mắt kính” rồi “thay quần áo”, “đáng yêu” mấy từ mẩu chốt này, đáp án là gì, đã muốn hết sức rõ ràng rồi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : người... làm sao người biết? Người là ai?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ đoán xem

Vưu Khanh Vũ bất chợt nhớ lại tình cảnh lúc vừa mới gặp mặt, đối phương ôm quần áo che mấy chỗ trọng yếu lại, xấu hổ đến mức cả người đỏ bừng lên.

Tuy rằng đều là nam nhân, nhưng không thể phủ nhận a, nhóc này với mình hoàn toàn không chút nào giống nhau.

Với anh, nếu mà ai đó đối với anh dùng hai chữ đáng yêu... thực sự không có dù chỉ một chút xíu cảm giác hài hoà, chưa nói tới - có khi còn thấy phản cảm nữa không chừng.

Bởi vậy nên buổi sáng hôm nay, anh mới có thể đối với nhóc kia đùa giỡn như vậy, rồi bất tri bất giác cảm thấy như bị nghiền vậy.

Thật sự là đùa rất vui nha.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : người tốt cuộc là ai!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ thực sự rất là đáng yêu a! Hơn nữa lúc không đeo kính mắt ấy, bộ dáng vợ nheo nheo mắt lại rất là hấp dẫn người khác nha!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : thao! hấp dẫn cái con khỉ mốc! người tốt cuộc là ai?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : người ta còn tự tay giúp nướng tử mặc quần áo nha, vợ nhanh như vậy đã quên mất người ta rồi

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo!!!! Người cư nhiên là tên biến thái kia!!

Vưu Khanh Vũ dám cá, nhóc này ở bên kia máy tính chắc chắn là đang tức giận đến muốn đập nát máy tính.

Có thể làm cho người khác vì mình mà kích động đến như vậy, theo góc độ nào đó mà nói thì, kỳ thực cũng rất có cảm giác thành tựu nha.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : là chồng không phải biến thái...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đi chết đi chết đi chết đi chết đi!!!

“Hảo hữu kết nghĩa của bạn đã đăng xuất”

Nhóc này, cư nhiên chạy trốn...

Bất quá, cũng rất giống kiểu mà tên nhóc này thường làm.

Vưu Khanh Vũ lại nghĩ đến ban ngày, sau khi phần chụp của xong, nhóc kia thế nhưng lại giận dữ đến không thèm lấy kính mắt lại mà chạy thẳng ra ngoài phòng chụp, kiếm một cái phòng không có ai, nằm úp trên bàn ngủ đến quên cả trời đất.

Chẳng qua, rất là “tình cờ”, cái phòng kia chính là văn phòng của Vưu Khanh Vũ.

Cho nên, bộ dạng của người nào đó ngủ đến nước miếng chảy tí tách, tự nhiên là một chút cũng không lọt ra khỏi ánh mắt của Vưu thiếu gia.

Vưu Khanh Vũ lúc ấy lại còn bỗng nhiên nổi máu nghề nghiệp, đối với người nào đó ngủ say sưa nâng máy tách tách chụp một đồng, sau đó mới lén lút lui ra khỏi phòng.

Trước khi đi, còn rất sẵn sóc mà đặt kính mắt lại bên cạnh người nào đó.

Chắc hẳn là lúc nhóc kia tỉnh lại thấy kính mắt đặt bên cạnh, kiểu gì cũng sẽ mắng mình một trận đi.

Vưu Khanh Vũ cười khế, lắc đầu, dù gì cũng đã đăng xuất rồi, anh bèn nháp vào truyền tống chỗ quản gia trở lại kinh thành, chính là còn chưa kịp bước đi bước nào thì, hệ thống liền nêu lên, người nào đó vừa mới đăng xuất lại trời lên.

Đăng xuất trong nhà, cho nên lúc đăng nhập tất nhiên vẫn là ở vị trí cũ, cũng chính là cái chỗ mà Vưu Khanh Vũ vừa mới rời đi.

Mà Vưu Khinh Vũ cũng chưa kịp giải tán đội ngũ, cho nên hai người vẫn là cùng một đội, bốn mắt trần trời mà nhìn nhau.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ yêu a, vợ mắc cỡ nên mới chạy trốn sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : không được gọi ta là vợ !!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : được rồi, bà xã...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đi chết đi! Cái gì cũng không được gọi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

được rồi, vậy... ấy ơi, sao ấy lại đăng nhập nữa?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : lão tử lên để giải trừ quan hệ kết bái!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ ơi...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ ơi vợ ơi...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ngừng lại! không được spam!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vậy đi... người không được đi nói với bọn họ là người đã từng gặp mặt ta!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : bọn họ? ai a?

Tuyệt đối là đang giả ngu.

Số người mà cả hai cùng quen, ít tới mức đáng thương, bao gồm cùng với tên mê tiền kia, chỉ có ba người... ở thì, miễn cưỡng cộng thêm một đứa nữa vậy.

Nếu như là lúc trước, khẳng định sẽ bùng nổ một phen, hết la rồi lại rống vào mặt con cá mực đáng khinh nào đó một trận, nhưng hiện tại vật đổi sao dời, không còn như xưa nữa.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : thì hoa đào, bọt bọt... cả bánh mì nữa...

Nhìn quen bộ dạng nhóc kia lúc nào cũng như viên pháo đốt được châm ngòi sẵn, hiện tại lại dùng ngữ khí bình thản như vậy khiến cho Vưu Khinh Vũ có chút không thích ứng lắm.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vì cái gì nha?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cái gì mà vì cái gì! Không được nói chính là không được nói!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chồng đây suy nghĩ lại xem...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : việc nhỏ xiu như vậy có cái gì cần phải suy nghĩ nữa chứ!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...thật sự không có vì cái gì...

Loại khẩu khí yếu thế này, thực đúng là hiếm thấy.

Vưu Khinh Vũ gãi gãi cằm, âm thầm suy tư... loại chuyện này, anh thấy thực đâu có đến nỗi cần phải giấu diếm đâu... Bất quá cũng chỉ là gặp mặt nhau ở ngoài một lần, vì cái gì mà nhóc này phải khẩn trương đến như vậy?

Bởi vì hoa đào?

Này nhất định không có khả năng, dù gì anh cũng quen biết hoa đào nhiều năm như vậy, anh dám chắc chắn một điều tên trạch nam kia không có nhận thức hay quan hệ gì với ngoài trò chơi... Còn về phần bọt bọt kia, càng không cần nói tới, cô nàng quen còn trẻ hơn với anh...

Vậy... bánh mì?

Vưu Khinh Vũ hơi hơi nhú mày, nghĩ đến ngày hôm qua... tên kia gọi là cái gì... tiểu tiểu? Hai người bọn họ, giống như lẫn nhau từng quen biết thì phải?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ụ! đâu rồi!

Vưu Khinh Vũ để gọi hai ba lần liên tiếp, mới chậm rề rề đáp lời lại.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nếu vợ đã nói vậy rồi thì... thôi được, bắt quá là có điều kiện nha.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : điều kiện gì?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ân, chuyện giải tán quan hệ kết bái coi như không có đi nha, vợ yêu

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chỉ cần không giải trừ quan hệ kết bái của chúng ta, chồng cam đoan không nói cho bọn họ biết đã từng gặp mặt vợ ở ngoài đời

Vưu thiếu gia rất là xấu xa phúc hắc, việc này ai ai cũng đều biết cả.

của chúng ta do dự một hồi thiệt lâu, mới giống như hạ quyết tâm mà đáp ứng.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hảo! Nếu như đám người bánh mì mà biết, ta đến chỗ người làm, thiên người!

Nhìn cái danh xưng mà nhóc co n nói, Vưu Khinh Vũ đột nhiên giật mình một cái... trong đầu đột nhiên hiện lên đoạn đối thoại giữa và nam sinh mặc một thân bạch y lúc ban sáng.

“Bánh mì thối, mày đi chết đi!”

“Bánh mì thối, mày nghi ngờ phẩm vị của tao hả, cho dù có muốn cùng nam nhân thì tao - cũng - sẽ - chọn - rất - kỹ!”

Có khi nào, cái kia... bánh mì trong lời nói của nhóc kia là...

Nhưng mà, từ đầu đến giờ, theo bề ngoài mà thấy thì cùng bánh mì giống như chưa từng quen biết nhau a...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ụ! lại đi đâu rồi a!

Thấy trong kênh đội ngũ lại nhảy ra một câu như vậy, Vưu Khinh Vũ mới hồi thần lại từ trong suy nghĩ của mình.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : đây nè yên tâm đi vợ yêu, chồng đây sẽ không để vợ có cơ hội thiên chồng đâu.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : người cứ gọi cái gì vợ ơi vợ à hoài vậy, không cảm thấy ghê tởm quá sức sao!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : đâu có ghê tởm đâu... vợ yêu vợ yêu vợ yêu vợ yêu vợ yêu...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...kháo, không được gọi nữa!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : tại sao chứ, ai ai cũng biết vợ là vợ của chồng mừ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tóm lại không cho phép gọi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy... chỉ bằng, chúng ta trừng cầu ý kiến của bọn họ thử xem?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...không được!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nếu đã như vậy... kia, vợ yêu, chồng đây sẽ không bao giờ vứt bỏ vợ!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo! người cái đồ biến thái...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : cảm ơn vợ đã khen, chồng đây sẽ cố gắng vì vợ, càng ngày càng biến thái hơn!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đi chết đi chết đi chết đi chết đi!!!

Cho nên nói a, vô luận là ở nơi nào, đều không cách nào mà đầu lại tổng công Vưu thiếu gia của chúng ta.

Ngay cả đấu võ mồm cũng thua sát đất a.

Cũng trong lúc ngồi đấu khẩu với , Vưu Khinh Vũ mở danh sách hảo hữu ra, tìm tên của bánh mì, mở khung nói chuyện phiếm giữa cả hai ra, do dự một hồi lâu, mới gõ hai chữ gửi qua

“Tiền Mặc?”

Cái tên này, lúc ban ngày anh loáng thoáng nghe Khúc Bình Bình gọi vài lần... đại khái cũng vì người này thường thấy đi bên cạnh , cho nên trong lúc lơ đãng, Vưu Khinh Vũ cũng nhớ luôn.

” tại sao ông biết tên của tui? ông điều tra tui?”

Vưu Khinh Vũ co giật khoé miệng “Ngại ghê, tôi đây không có cái sở thích đó.”

” tui cũng nghĩ vậy, thế làm sao ông biết tên tui? Tui nhớ hình như trong game chưa bao giờ nói với ông tên thiệt mà...”

Tiền Mặc nhanh chóng hỏi ngược lại.

Vưu Khinh Vũ giật mình, vậy tức là, suy đoán của anh là chính xác

“Ngày hôm qua cậu có bảo, hôm nay phải cùng Tiêu Tiêu đi ra ngoài đúng không?”

“...có vấn đề gì sao?”

Tiền Mặc trả lời bằng câu hỏi, mang theo chút nghi hoặc.

“Vậy tức là, cái đứa nhóc hôm nay đóng giả Thiếu Vũ chính là Tiêu Tiêu?”

Ngoại trừ nhóc kia ra, anh nhớ là không thấy trong đoàn cosplay có ai thân quá mức với Tiền Mặc.

Hơn nữa, cái kiểu ngữ khí khi nổi điên kia của , không làm cho anh nghi ngờ cũng rất khó.

” ông điều tra cũng quá mức ghê gớm đi!!!!!!”

Bạn nhỏ lại tiếp tục gào một hơi.

Tức là, = ?

Vưu Khinh Vũ lại không nhịn được mà khẽ cười thành tiếng.

Nói vậy xem ra, chơi game này... sẽ không còn thấy buồn chán nữa...

Tần Tấn song khanh : cụm từ Tần-Tấn xuất phát từ Tần Tấn chi hảo.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ ”Tả truyện - Hi Công năm thứ 23 .

Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ hữu hảo với nước Tần, Tấn Hiến Công đã gả con gái cho Tần Mục Công. Về sau, Tấn Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Li Cơ, Li Cơ đã bức chết Thái tử Thân Sinh, lại còn muốn bức hại Công tử Di Ngô và Trọng Nhĩ, khiến hai người hoảng sợ phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai của Li Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành của công tử Di Ngô giết chết, sau đó cử người đi đón công tử Di Ngô đang lưu vong ở nước Lương về làm vua.

Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống về nước. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời hứa và dị nghị nước Tần, nhưng Tần Mục Công vẫn tỏ ra khoan dung độ lượng, một lòng giữ mối bang giao với nước Tấn.

Bấy giờ, công tử Trọng Nhĩ trên đường lưu vong đã lưu lạc đến nước Tần, được Tần Mục Công chọn làm phò mã. Công chúa Hoài Doanh thấy Trọng Nhĩ có phần coi thường mình mới hỏi rằng: “Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, có sao chàng lại khinh rẻ tôi ?”. Trọng Nhĩ biết mình sai bèn lập tức xin lỗi .

Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trọng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trọng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, con trai vua cũng cưới công chúa nước Tần làm vợ, hai cha con đều thông gia với nước Tần.

Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo.
Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về nghĩa tình hôn nhân.

23. Chương 23: Người Chụp Ảnh Ta!

“Uy hỏi cái, rốt cuộc làm sao ông biết vậy a?”

Tiền Mặc lúc này mới nghĩ đến chuyện truy vấn.

Vưu Khinh Vũ đã biết được đáp án muốn tìm, tự nhiên cũng sẽ không làm khó người ta, thoải mái mà trả lời câu hỏi của Tiền Mặc “Thợ chụp ảnh hôm nay là tôi.”

“!!!”

phản ứng của Tiền Mặc, chính là bắn ra một đám tiểu hầu tử thét chói tai.

Vưu Khinh Vũ thực biết điều, nói xin lỗi

“Xin lỗi đã làm cậu sợ ”

” nhìn bộ dạng của ông đâu có đáng khinh lắm đâu a!”

Tiền Mặc tiếp tục thét chói tai.

Vưu Khinh Vũ hắc tuyến

“Thì ra trong lòng cậu, hình tượng của tôi là một tên đàn ông đáng khinh đến vậy sao?”

Tiền Mặc rất nhanh phủ định

” no no no! Phải nói là, kẻ đáng khinh là hình tượng của ông trong lòng dân chúng toàn server này!!”

“Đi chết đi! Cái danh hiệu kẻ đáng khinh này, tôi thấy ai cũng không vượt nổi cậu đâu, đừng có lo lắng ”

Vưu Khinh Vũ không hề lưu tình chút nào mà khinh bỉ.

” có cần phải nói trắng ra như vậy không nhiếp ảnh gia đại nhân ~”

Tiền Mặc đáng thương hề hề trả lời lại.

“”

Vưu Khinh Vũ đáp trả bằng một cái biểu tình tiểu hầu tử cực kỳ phù hợp với tâm tình của mình giờ phút này, liền thấy bạn nhỏ Tiền Mặc hét toáng lên một lần nữa...

“A! Tui- hình như tui vừa mới khai cho ông một chuyện vô cùng đáng sợ Tiêu Tiêu biết sẽ giết tui mất!!!!”

Tiền Mặc lúc này mới hậu tri hậu giác mà phát hiện, vấn đề mà bản thân vừa mới thừa nhận, hình như là chuyện mà Tiểu Trác Hy nhà mình trăm phương ngàn kế muốn gạt Cá Mực Nướng.

“Cậu vừa mới nói cái gì sao? ”

Vưu Khinh Vũ bắt đầu giả điên.

” không có, cái gì cũng không có nói!”

Tiền Mặc hiểu ý, cũng theo người nào đó giả điên.

“Ân, vậy tôi đây mang vợ đi hưởng tuần trăng mật ”

hai kẻ cấu kết với nhau làm việc xấu thành công giả điên.

Tiền Mặc lần này hết bình tĩnh nói

“Ông đi vui vẻ, đi vui vẻ – cái gì!!!? tuần trăng mật???!!! Ông... đừng nói là ông thực sự coi trọng Tiêu Tiêu nhà tui nhaaa!!?”

Vưu Khinh Vũ hơi nhú mày... Tiêu Tiêu nhà ai chứ?

“Đó là nhà tôi, không phải của nhà cậu ”

” vấn đề này để lát nữa xét sau đi, tui hỏi cái, ông... thực sự là gay hả?”

Tiền Mặc vẫn khẳng khẳng không tha vấn đề này.

“Sao hả? Cậu kỳ thị?”

“Không phải kỳ thị, nhưng không thể nhìn ông kéo Tiêu Tiêu nhà tui xuống nước được a! ”

Tiền Mặc đang trong trạng thái giãy dụa.

Vưu Khinh Vũ nhớ lại bộ dạng của –dáng người gầy gầy, da thịt lại mềm mềm mịn mịn... nếu muốn kéo, cũng chỉ có thể là nhóc kia kéo mình xuống mới đúng đi?

“Được rồi, hai tên đàn ông có thể xảy ra chuyện gì chứ, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi o()o”

Vưu Khinh Vũ nghĩ nghĩ, trả lời Tiền Mặc một câu

“Chỉ là rảnh rỗi nhàm chán, cùng cậu ta cãi cọ một chút cho vui cửa vui nhà mà thôi.”

Một câu như vậy gửi qua, thực cũng không rõ là đang thuyết phục Tiền Mặc, hay là thuyết phục chính mình.

” được rồi, là tui suy nghĩ nhiều. Bất quá, Tiêu Tiêu suy nghĩ không được sâu sắc cho lắm, ông giỡn chơi thì giỡn chơi, đừng có quá đáng với nó.”

Tiền Mặc gửi xong một lời này, tiếp theo lại nhanh chóng dẫn dò thêm

“Tui cảm giác mình giống như thằng ngu vậy, tự dưng hao hơi đi nói mấy cái này o()o ông không cần để ý tui, cứ đi hưởng tuần trăng mật đi ”

Xem ra, ở một phương diện nào đó mà nói thì, bạn nhỏ Tiền Mặc có giác quan thứ sáu hơi bị chuẩn xác.

Chẳng qua, ngay lúc nó vừa mới manh nha nảy sinh thì, đã bị chính cậu ta bóp chết ngắt.

Vưu Khinh Vũ đóng khung tán gẫu lại, ở cạnh đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu, ngay cả đội cũng đều rời đi.

Danh sách hảo hữu vẫn còn chưa tắt, nhìn vào phần bạn bè đang online, tên vẫn còn sáng, biểu thị cho người nọ vẫn chưa thoát.

Vưu Khinh Vũ chọn tên của cậu nhóc, mở ra phần thông tin, lựa cái tổ đội rồi phát qua một cái tin mời tổ đội.

“Đối phương từ chối lời mời của bạn.”

Vốn cũng đoán trước, không hề lo lắng.

Vưu Khinh Vũ đặt tay lên bàn phím, lách cách lách cách bắt đầu gõ tin gửi qua

“Vợ yêu, đang làm gì nha?”

Lúc Tiểu Trác Hy nhận được lời mời gia nhập tổ đội của Cá Mực, cậu đang đứng sửa lại kho hàng của mình một cách ỨC CHẾ.

Khó khăn lắm mới tìm được một người để xả trét, vậy mà đối tượng để xả kia lại chính là cái tên biến thái mình muốn chửi rửa, thử hỏi có mấy ai không ỨC CHẾ chứ.

Nếu không phải bị cái tên tiểu nhân kia uy hiếp, cậu nhất định sẽ đi giải trừ cái kết nghĩa quan hệ kia, về sau có gặp cũng ráng mà đi đường vòng để né.

Cậu đầu hàng rồi còn chưa đủ sao?

Vẫn còn đang hết sức ức chế, người nào đó lại lựa ngay lúc này mà gửi tin mời tổ đội, tự nhiên cậu sẽ không thêm để ý mà từ chối cái một.

Nhưng cái người nào đó, lại một lần nữa không biết điều mà (cố ý) không thêm hiểu ý nghĩa của mình từ chối, còn gửi tin nhắn sang đây hỏi cậu

“Vợ yêu, đang làm gì nha?”

“Không có làm gì!” Tiểu Trác Hy tức giận trả lời lại.

Con Cá Mực nào đó, hoàn toàn không hiểu được ngụ ý của Tiểu Trác Hy

“Nếu không làm gì, vậy chồng đây mang vợ đi ngắm trăng nha”

Ngắm trăng?

Tiểu Trác Hy trên đầu nổi cả da gà “Người có tâm trạng thật ha!”

“”

“Tránh xa lão tử ra!”

Tiểu Trác Hy trả lời lại, nhưng hiển nhiên là người nào đó vẫn giả điên coi như chả thấy gì, bởi vì chưa tới mấy giây, người nào đó đã phát qua lời mời vào tổ đội một lần nữa.

Dứt khoát từ chối.

Lại mời.

Lại từ chối.

Lại lại mời.

Lại lại từ chối.

Lại lại lại mời...

Rốt cuộc, Tiểu Trác Hy nhịn hết nổi, gửi tin cho người nào đó

“Người để cho ta yên được không vậy hả?”

” vợ à, chồng muốn mang vợ đi ngắm trăng...”

Cái đầu bé bé đại diện cho nhân vật vẫn lì lợm chớp loé dưới góc màn hình.

Tiểu Trác Hy thiệt là nhịn hết nổi, rê chuột dời lên cái nút x màu đỏ ở góc màn hình...

Nhưng trong tầm mắt, lại nhảy ra một dòng tán gẫu mới nhất, của đồng chí Cá Mực

“Vợ yêu, vợ lại muốn thoát game để trốn đúng không?”

Tiểu Trác Hy một trận nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn là ngoan ngoãn rê chuột trở về.

“Cái gì thoát để trốn, đừng có nói xấu lão tử!!!”

“Nếu không có chuyện gì, cũng không muốn logout, vậy chúng ta đi ngắm trăng đi ”

Cá Mực Nướng lại trở về chủ đề cũ.

Tiểu Trác Hy nhịn không được vút người nào đó một cái xem thường

“Không có chuyện gì cũng đâu nhất thiết phải đi chung với nhà người? Là ai quy định vậy?”

Cá Mực Nướng lại gửi sang một biểu tượng tiểu hài tử khóc thút thít gặm khăn hết sức uỷ khuất

” vậy vợ muốn đi chung với ai a?”

Nhìn trước mặt tiểu hầu tử, lại tưởng tượng đến tên biến thái lúc sáng tướng tá cao một mét tám mươi mấy, Tiểu Trác Hy nhịn không được, cảm thấy một trận nổi da gà.

“Cái chỗ ánh trăng rách nát đó có gì đẹp chứ, người nói thật đi, người phải đàn ông không vậy?”

Thường thì chơi game, mấy chuyện ngấm hoa ngấm trăng chỉ có cái đám nữ sinh mới rảnh rỗi mà đi làm không phải sao?

Nếu không thì, cũng chỉ có mấy tên ở không muốn dỗ ngọt bà xã của mình mới đi thôi, đằng này cả hai người đều là đàn ông, đi ngấm trăng để làm cái gì chứ? Ngấm trăng một giờ được khuyến mãi mấy trăm vạn kinh nghiệm sao?

Cá Mực Nướng vẫn là rất uy khuất mà nói

” đương nhiên là vì muốn dỗ ngọt cho vợ yêu vui vẻ thôi...”

Một câu nói của ai kia thôi mà khiến cho Tiểu Trác Hy suýt chút nữa nghẹn tức mà học máu bỏ mình, lại nghĩ đến mới này mấy cái lý do “ngấm trăng” mà mình đoán ra, đột nhiên sinh ra xúc động muốn giết người

“Ngọt cái đầu nhà người, lão tử không phải con gái, ai cần nhà người dỗ ngọt?”

Tiểu Trác Hy bực bội, tắt đi khung tán gẫu với người nào đó, tiếp tục sửa lại kho hàng.

Kế tiếp, lại trông thấy mấy món trang bị mà người nào đó vừa tặng cho cậu đập vào mắt.

Hơn nữa, cộng thêm món vũ khí màu cam vẫn bị cậu vứt xó trong kho hàng, bây giờ nhìn lại, tự dưng chói con mắt làm sao ấy.

Cái gì gọi là ghen trên ghen trời a a a a a, hiện tại tình huống của mình chính là đang ghen trên trời đây!!!

Nhìn lại đám trang bị kia, cậu cứ nhiên lại vì ngữ khí của những lời lúc này mà có chút.. áy náy???

Tiểu Trác Hy nhin không được, hắc tuyến với chính mình một phen, đối với tên biến thái đó, áy náy là quá xa xỉ rồi.

Mặc kệ, nói thế nào thì nói, mau chóng nạp tiền rồi thanh toán hết cho hần là xong.

Biểu tượng tán gẫu lại chớp nháy chớp nháy liên tục, Tiểu Trác Hy có chút khó chịu mà mở ra... người gửi vẫn là Cá Mực Nướng, nhưng nội dung chung quy cũng đã thay đổi, không còn kèm theo mấy tiểu hầu tử khiến cho người ta ngứa tay “Được rồi, nếu như vợ không có hứng thú... vậy, ảnh chụp của hôm nay vợ có muốn xem không?”

Ảnh chụp? Tiểu Trác Hy có chút tâm động.

Tuy rằng cậu là đàn ông con trai, đối với mấy chuyện trang điểm giả trang linh tinh này cũng không quá quan tâm cho lắm, nhưng thích cái đẹp thì con người ai chẳng có, nghĩ đến hình tượng của mình hôm nay, Tiểu Trác Hy quả thực cũng có chút chờ mong với ảnh chụp này –ờ thì, ý cậu là mấy tấm ảnh chụp một mình cậu ấy...

Cá Mực Nướng tiếp tục dụ dỗ

“Ngoại trừ chồng ra còn chưa có ai xem qua đâu nha, có muốn tự mình chọn lựa xem trước không?”

Tiểu Trác Hy tâm động càng tận, nhưng vẫn là phải giả vờ một bộ ta đây chả thèm ba cái lẻ tẻ ấy, trả lời lại “Nhà người có lòng tốt như vậy sao?”

” chồng đây vẫn luôn là người tốt như vậy mà.”

Được rồi, kỳ thực da mặt của bạn Cá nhà chúng ta cũng không phải dày loại thường.

Tiểu Trác Hy mãnh liệt khinh bỉ

“(#) ”

Cá Mực Nướng vờ than thở

” được rồi, nếu như vợ cứ một mực bắt chồng ra điều kiện đến vậy thì vợ yêu, nào, gọi một tiếng “chồng yêu” cho chồng nghe thử đi nào!”

“!!!!!!!!!!!!”

Bạn nhỏ Tiểu Trác Hy cứ nhất thời kích động thì sẽ lâm vào trạng thái tuyệt đối mất cân bằng, chỉ có thể phun ra một chuỗi chấm than thiệt dài.

“” còn con Cá Mực nào đó thì lại như rất là chờ mong.

Tiểu Trác Hy bùng nổ “Chồng người muội! Có phải muốn chết hay không vậy a nhà người!”

Trước kia chơi acc Tiêu Tiêu Vũ Hề, tại sao mình lại không phát hiện tên này hèn mọn tới vậy chứ?

Trình độ mặt dày không biết mắc cỡ thiếu điều liều mạng so với tên bánh mì kia.

” chính vợ bảo chồng phải nói ra điều kiện, nói ra rồi vợ lại không đồng ý...”

đồng chí Cá Mực nói năng một cách hùng hồn đầy lý lẽ.

“”

“xx00xx00, đây là QQ của chồng, add rồi xem ảnh chụp, vợ chọn tấm nào thích nhất, chồng nén file lại đưa cho Bình Bình...”

Cá Mực Nướng khó được nghiêm túc mà tuôn ra những lời nói nghiêm trang như vậy, khiến cho Tiểu Trác Hy cũng không nhịn được mà tin tưởng người nào đó thuần túy chỉ là để mình lựa hình chụp, chứ không hề có ý đồ gì khác.

Vì thế, QQ của người nào đó, liền cứ ngu ngơ như vậy mà bị lừa nói ra.

Dựa theo số QQ mà tên biến thái nào đó đưa cho, Tiểu Trác Hy tìm người, nhìn tên của tên biến thái nào đó, lại không nhịn được mà hắc tuyến một phen “123 cheese” (1)

Thật đúng là không cô phụ cái chức nghiệp của hắc.

Chọn xin thêm bạn gửi qua, rất nhanh liền nghe thấy thanh âm khụ khụ nhẹ hai tiếng, biểu thị cho đối phương đã đồng ý thêm bạn bè với mình.

Tiếp theo, cái đầu của tên cheese nào đó liền chớp nhá.

Tiểu Trác Hy mở ra khung nhận tán gẫu, không hề nghi ngờ, câu đầu tiên được ai đó gửi sang khiến cậu nhìn thấy không nhịn được mà lộn cả ruột lên “Vợ yêu ~ ”

Tiểu Trác Hy vứt cho cái xem thường “Ảnh chụp!”

Cá Mực Nướng ngay lập tức đáp trả lại bằng hình emo động hình con mèo ngửa mặt lên trời cười ha hả “Còn chưa gọi chồng mà đã muốn xem hình sao?”

“Cá chết người nha, đừng có quá đáng!” Tiểu Trác Hy vừa mới nhấn gửi những lời này sang, đã bị một đồng ảnh đối phương đột nhiên phát tới làm cho kinh ngạc trên trời.

Cái kia... cái người đang ở trong ảnh, không hề có chút phong độ mà gục mặt lên bàn ngủ đến quên cả trời đất, ngay cả nước miếng lấp lánh cũng có thể nhìn rõ mồn một kia là ai là ai?

A a a a a !!! bạn nhỏ Tiểu Trác Hy lần này thực sự là núi lửa bùng nổ “Mẹ nó!! Nhà người dám chụp ta!!!”

(1) 1 2 3 cheese, cũng giống 1 2 3 cười lên ấy = = câu mà mí bác chụp hình hay dụ cho mấy bạn ý cười

24. Chương 24: Vợ Sang Chỗ Chồng Đi!

Trong ảnh chụp, y phục cổ trang trên người Tiểu Trác Hy vẫn chưa được thay ra, vậy mà phối hợp với mái tóc ngắn ngắn gối đầu lên tay áo dài rộng hoàn toàn không cảm thấy chút nào không phù hợp, bộ dạng ngốc

ngốc, đôi môi hơi nhếch lên, quả thực rất là đáng yêu –mặc dù cạnh khoe miệng có chảy ra một dòng lấp lánh cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-gì-đó.

Đương nhiên, đáng yêu là do chúng ta đây đánh giá, chứ còn với người nào đó mà nói, chú ý đại khái toàn bộ đều nằm ở cái chỗ lấp lánh lấp lánh kia, ngồi trước máy tính tức giận đến tái cả mặt.

Cá Mực Nướng còn không hề sợ chết mà gõ sang đây một câu “Vợ của chồng quả thực đáng yêu a, còn chảy nước miếng nữa ”

Tiểu Trác Hy choáng váng cả mặt mày “Đó là ngoài ý muốn!”

Cá Mực Nướng lại tiếp tục tung hình ảnh sang, lần này thay đổi góc độ khác, là ảnh chụp từ góc độ bên trên nhìn xuống, mái tóc đen óng lại nhu thuận làm người bị chụp trông có vẻ như rất là ngoan ngoãn nhu thuận.

” tấm này vợ yêu thực là ngoan ngoãn!” Cá Mực Nướng lại tiếp tục muốn ăn đòn.

Tiểu Trác Hy lần này thực sự có loại xúc động muốn ngay lập tức vọt tới studio của tên biến thái nào đó để mà đối mặt PK với hắn “Nhà người xoá cho lão tử!”

Cá Mực đáp lại bằng vài tấm ảnh khác, góc độ tuy là khác nhau, nhưng diễn viên vẫn là bạn nhỏ , nấp úp mặt lên bàn, ngủ thực say sưa.

” xoá mau xoá mau!!!!” Tiểu Trác Hy mặt lại đỏ thêm một chút “Nam nhân mà người cũng chụp! Biến thái!”

“Vợ nha, chồng đây cũng đâu có chụp người ngoài đâu ” Cá Mực tự biện hộ thoát nhìn như là rất có lý.

Tiểu Trác Hy lại hậm hực “Vậy theo như lời người nói, ta đây hẳn là phải cảm thấy vinh hạnh?”

“Không cần, không cần, chụp hình cho nướng tử, là chồng đây vinh hạnh mới đúng ” Cá Mực hết sức nịnh nọt mà nói.

Nhưng vào lúc này, có nịnh nọt gì cũng đã không còn chút tác dụng nào, Tiểu Trác Hy phẫn hận mà nhìn khung tán gẫu QQ, ngón tay thiếu chút nữa đem phím ấn trên bàn phím ấn cho lồm xuống.

“Vậy, vợ yêu, bây giờ chồng cho vợ xem hình ảnh lúc vợ tỉnh nha.” Cá Mực Nướng châm lửa thoả mãn, mới gửi sang một câu làm dịu cảm xúc của người nào đó.

Nhưng lời này, thấy thế nào cũng đều như có cảm giác... rất là đáng khinh a.

Tiểu Trác Hy cố gắng áp chế lửa giận của mình, nhìn đối phương gửi sang hình ảnh chụp được lúc ban sáng qua cho cậu xem.

Kỳ thực, ảnh chụp kỹ thuật phải nói là rất tốt, tạo hình vốn dĩ là suất khí bức nhân, lại được nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chụp cho, so với mấy lần trước, hiệu quả tốt hơn không biết mấy lần.

Nhưng, giờ phút này, Tiểu Trác Hy hoàn toàn không còn tâm tình mà thưởng thức nữa.

“Nhà người xoá hết toàn bộ mấy tấm kia cho ta!! Một tấm cũng không được lưu lại!” Tiểu Trác Hy không hề bị mấy tấm ảnh sau khiến cho tư duy bị ảnh hưởng dù chỉ một chút.

Cá Mực Nướng lại gửi sang biểu tượng con thỏ nhỏ trườn mắt tỏ vẻ hết sức vô tội ” vợ, chồng không cho người khác xem đâu mà, chồng chỉ len lén xem một mình thôi.”

Nhìn lời của hắn, Tiểu Trác Hy lại nhịn không được mà liên tưởng đến hình ảnh tên biến thái này len lén ngồi xem hình ảnh của mình, nhất thời lại một trận nổi da gà “Biến thái!”

Cá Mực Nướng “”

Tiểu Trác Hy rút cuộc chịu hết nổi, bấm vào nút thu nhỏ lại cửa sổ trò chơi, ấn vào nút mời tán gẫu bằng giọng nói gửi qua cho Cá Mực Nướng.

Nhưng khiến cậu không ngờ là, Cá Mực cư nhiên lại dứt khoát nhanh gọn mà từ chối cậu.

“Nhận!!!” Tiểu Trác Hy lại tức giận.

Chính là không đợi cậu gửi sang lần thứ hai thì, Cá Mực bên kia liền mời ngược lại cậu.

Tiểu Trác Hy không hề suy nghĩ nhiều liền ngay lập tức chấp nhận, đợi cho một lúc mới kết nối xong, bỗng bị gương mặt khê mỉm cười chình ịch trên màn hình khiến cho những lời mà cậu vừa định nói ra làm nghẹn ngay cổ.

Tại sao... sao tự dừng lại thành webcam?

Mới này vẫn còn đang chìm trong cực độ tức giận, cho nên khung mời webcam và chatvoice khác biệt xa nhau như vậy, cậu vẫn không hề phát hiện.

Tiểu Trác Hy tuy rằng hậm hực, nhưng dù gì cũng đã đón rồi, tự nhiên không thể để bản thân vì khiếp sợ mà đột ngột thoát, nhưng mà, cứ cái kiểu mặt đối mặt với nhau như vậy, muốn mắng chửi người nhưng đột nhiên lại không mở miệng mắng được, chỉ có thể hung tợn trừng mắt mà nhìn cái tên Cá Mực chết nào đó đang càng lúc cười càng đáng khinh trên màn hình.

Có điều, cơn tức của Tiểu Trác Hy không được Cá Mực Nướng xem vào mắt, cứ nhiên còn hết sức làm dáng mà nhìn thẳng vào webcam chớp mắt mấy cái, tiếp theo lại đội headphone, mở miệng nói chuyện “Vợ yêu...”

Vẫn là cái ngữ điệu chậm rề rề hết như hồi ban sáng, làm cho Tiểu Trác Hy nhin không được run nhẹ trong lòng, nhưng lập tức liền phản ứng lại, luống cuống tay chân tắt đi loa, đồng thời cắm headphone vào đeo lên hai lỗ tai “Người, người gọi bậy cái gì a!”

Cá Mực Nướng ở bên kia màn ảnh nhìn rõ mồn một hết thấy động tác của cậu, độ cong nơi khoe môi càng sâu hơn lúc này “Vợ vốn là vợ yêu của chồng a, lúc này chồng đâu có gọi bậy.”

Tiểu Trác Hy tức giận hừ một tiếng “Biến thái!”

Cá Mực Nướng lần này lại cười khê thành tiếng “Vợ, kỹ thuật của chồng không tệ đúng không?”

Kỹ - kỹ thuật?

Tiểu Trác Hy trong nháy mắt đỏ bừng cả mặt, trợn mắt trừng trừng cái tên ở bên kia thông qua webcam “Không tệ người muội! Người nói bậy bạ gì vậy hả? Biến thái!!!”

Cá Mực Nướng đưa mặt càng sát vào webcam hơn một chút, ánh mắt vô tội từ bên kia máy tính truyền sang bên đây, tựa như đang hết sức chăm chú mà nhìn Tiểu Trác Hy “Chồng nói là kỹ thuật chụp ảnh a, cái này cũng biến thái sao?”

Tiểu Trác Hy bị những lời này làm cho nghẹn họng, trong nhất thời cũng không tìm được lời nào phản bác lại, mặt càng lúc càng đỏ hơn.

Cá Mực Nướng lại cười càng thêm rõ ràng hơn “Sao hả? Hay là... vợ nghĩ đến phương diện khác?”

“Đi chết đi! Nhà người có thể đừng có đáng khinh như vậy được không a!” Tiểu Trác Hy đẩy đẩy kính mắt, vừa đụng đến gương mặt nóng bừng của mình, càng thêm ức chế.

Cá Mực Nướng ngay lập tức ngồi thẳng người lại, biểu tình trên mặt lại phục hồi trở về trạng thái vô tội như ban đầu “Chồng đáng khinh chỗ nào đâu, rõ ràng là tự vợ nghĩ bậy.”

“...” Tiểu Trác Hy nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt trừng càng thêm hung tợn.

Đáng tiếc, cách cái màn hình, phần trăm khí thế hung tợn cùng dữ dằn truyền qua cũng không được bao nhiêu, thoát nhìn càng giống như đang dỗi hơn.

Cá Mực Nướng không nhin được, bật cười “Vợ yêu, sao vợ không trả lời, kỹ thuật của chồng có được hay không a?”

“Được cái khỉ khô!” Tiểu Trác Hy hai tay đều xiết chặt lại “Xóa hết mấy cái ảnh đó cho lão tử nha! Có nghe không!”

Tiểu Trác Hy rốt cuộc cũng nói ra mục đích, nhưng khi rống những lời này với ai đó thì hình như thiếu chút xíu cảm xúc, khí thế cũng xui đi hơn phân nửa.

Hình như... càng giống làm nũng hơn thì phải?

Ít nhất, trong mắt con cá mực nào đó thì cảm thấy là như vậy.

Cá Mực Nướng lắc đầu, ra vẻ thực khó xử mà nhìn cậu “Xoá đi? Không được a... vợ yêu, chồng sẽ chỉ để cho một mình mình xem thôi!”

“Không được! Nhà người làm như vậy là xâm phạm quyền chân dung của lão tử!” bạn nhỏ Tiểu Trác Hy coi vậy chứ tự giác về pháp luật cũng thực ghê hồn.

Cá Mực Nướng ý cười đầy ắp cả mặt “Vợ yêu có thể nhấn tâm kiện chồng sao?”

“Chồng cái đầu của người! Dám gọi ta một tiếng vợ nữa thử xem!” Tiểu Trác Hy cuối cùng cũng ý thức được, bản thân trong lúc vô hình bị con cá nào đó ăn đậu hủ n lần!

Cá Mực gật gật gù, làm ra vẻ như nghe lời “Hiểu hiểu, vợ yêu, vợ yêu, vợ yêu...”

“Người!” Tiểu Trác Hy tức điên.

Cá Mực Nướng nhin không được mà cười rộ lên “Ha ha... vợ a, biểu tình của vợ thực sự đáng yêu chết mất, sao nha? Muốn cắn chồng lắm hả?”

Tiểu Trác Hy chụp lấy di động đặt bên cạnh bàn, giơ lên, muốn ném vào cái mặt người nào đó chinh ỉnh trên màn hình, nhưng cũng may vẫn còn sót lại chút lý trí, ngay khoảnh khắc gần ném đi đột nhiên dừng tay lại, gào lên khản cả giọng “Đáng yêu người muội! Lão tử xé xác người!”

Cá Mực Nướng lại cười một trận, đột nhiên nghiêm túc mà nói “Vợ, vợ tên gì?”

Người nào đó thình lình nêu lên vấn đề làm Tiểu Trác Hy sững sốt, tiếp theo lại nhin không được mà hắc tuyền “Ta tên gì mắc mớ gì đến người?”

Cá Mực Nướng lại gật gù “Àn, không muốn nói cũng không sao cả, dù gì chồng cũng không ngại... gọi vợ yêu nghe xui tai hơn.”

Tiểu Trác Hy tốn hơi thừa lời “Cút người đi! Dám gọi ta nương tử nữa ta san bằng studio của nhà người!”

Cá Mực Nướng lần này lại lộ ra vẻ mặt có chút khó xử, Tiểu Trác Hy tưởng lời uy hiếp của mình với người nào đó có công hiệu, đắc ý dào dạt nhìn hằm “Mau lên, xoá ảnh chụp mau!”

Cá Mực Nướng cau mày, tựa như suy tư thiết lâu, rốt cuộc hạ quyết định “Tuy là studio kia do chồng với người khác hùn vốn hợp tác, nhưng nếu như vợ yêu muốn san bằng nó, vậy chúng ta đi san đi! Lần tới vợ còn muốn đập phá chỗ nào nữa, cứ nói với chồng, vợ chồng ta cùng nhau đi san!”

Thần tình của người nào đó, tỏ ra hết sức hết sức là thật lòng, hơn nữa còn nói ra cái lời nói vô cùng khiến người ta thấy ngứa mỗ như vậy làm cho người khác nhìn có cảm giác, chỉ cần hô cái là người nào đó xông lên ngay.

“Người!” Tiểu Trác Hy lại tức ghen.

Cá Mực Nướng tựa như muốn trêu tức cậu thêm nữa, lại quăng ảnh lên.

Trong ảnh chụp, diễn viên rốt cuộc cũng thay cái tư thế nằm ngủ, biểu tình so với lúc này cũng không giống nhau, hơi hơi nhăn mày lại, miệng cũng mím nhẹ, vốn biểu tình này người khác nhìn sẽ rất có cảm giác như đang bị đau bụng, nhưng đại khái có lẽ vì yếu tố ánh sáng, màu da lại càng ánh ra sáng nồn nà hơn, vết lấp lánh trên môi (bởi vì nước miếng? o()o) thoát nhìn, thực là có hơi... dụ hoặc.

“Đẹp mắt ngon miệng” Cá Mực Nướng đồng chí tổng kết một câu.

Nhưng, mấy hình ảnh này trong mắt Tiểu Trác Hy, tự nhiên biến thành phô trương cái xấu của bản thân “Ngon miệng cái con khỉ! Xoá mau xoá mau! Có nghe không vậy hả?”

Dưới tình thế cấp bách, nhin không được mà bạo thô khẩu.

Cá Mực Nướng lại phô diễn biểu tình hết sức buồn rầu trên mặt “Xoá? Ân... vợ yêu, chồng thực sự sẽ không cho ai xem hết mà.”

“Không được! Xoá!” Tiểu Trác Hy quyết đoán mà nói, không hề chừa đường thương lượng.

Cá Mực Nướng gãi gãi cằm, tựa như đang thực sự đắn đo suy nghĩ về chuyện này.

Thấy vậy, Tiểu Trác Hy cũng không nhịn được mà khấn trương cả lên, thậm chí thở mạnh cũng không dám.

Một lúc lâu sao, Cá Mực Nướng mới buông tay xuống, nhìn vào màn ảnh, thực chuyên chú mà nói “Vợ, thực sự vợ muốn chồng xoá sao?”

“Đương nhiên là muốn!” Tiểu Trác Hy vội gật đầu, loại sự tình này, còn giả với thật gì nữa!

Cá Mực Nướng tựa hồ như hết sức đau lòng mà hạ quyết tâm “Được rồi... chồng xoá!”

Nói xong, quả nhiên tay cũng bắt đầu cử động, tiếng click chuột vang lên tách tách, ngay cả bên này Tiểu Trác Hy cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

“Xong rồi!” thao tác xong, Cá Mực Nướng nhìn vào màn hình cười cười.

Tiểu Trác Hy nhú mày “Thật hay giả a?”

Mới nãy còn sống chết nhất định không xoá, vậy mà giờ liền xoá cái một dễ dàng như vậy?

Ánh mắt Cá Mực Nướng quả nhiên có chút dao động “Đương, khụ khụ, đương nhiên là thật rồi.”

Những lời này nói ra, cộng thêm vẻ mặt, có chút nào giống thật đâu chứ.

Tiểu Trác Hy trong nháy mắt vừa tức giận vừa phẫn nộ “Người gạt ta!”

Cá Mực Nướng lại ho khan hai tiếng “Vợ a, chồng cam đoan không tiết lộ ra ngoài mà!”

“Quả nhiên không có xoá!” Tiểu Trác Hy lại hầm hừ “Cam đoan, người sao? Có trời mới tin! Xoá ngay cho lão tử!”

Cá Mực Nướng thở dài, lại gật đầu nói liên tục “Được, xoá liền, xoá liền...”

Tay, lại hết như lúc nãy, bắt đầu cử động.

Nhưng đã có tiền lệ rồi, Tiểu Trác Hy đương nhiên không tin tưởng “Người bảo xoá, ai biết được có phải là thật hay giả chứ?”

Cá Mực Nướng vờ vô tội “Vây làm sao bây giờ... Bảo xoá vợ cũng không tin, không xoá thì vợ không đồng ý...”

Lần này đến phiên Tiểu Trác Hy á khẩu không nói nên lời nào

Cá Mực Nướng lại cúi đầu tự hỏi một trận, sau đó mới ngẩng mặt lên nhìn vào màn hình “Bằng không, vợ tới chỗ chồng tận mắt nhìn chồng xoá được không...”

25. Chương 25: Vợ Yêu, Đúng Là Biết Thương Người

Nói lời kia xong, Vưu Khinh Vũ cũng cảm giác kinh ngạc. Tuy rằng số người đến nhà anh không tính là ít, nhưng đối với một người quen trên mạng chỉ mới gặp mặt duy nhất một lần mà đưa ra lời mời, quả thực trước giờ chưa từng có.

Bất quá, anh kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt của ai kia vì nghe mà nhất thời trở nên tức giận thì, rất nhanh, kinh ngạc tan thành mây khói.

“Sang đây nhìn chồng xoá, vậy là được chứ gì?” Vưu Khinh Vũ tiếp tục dụ dỗ.

Tiểu Trác Hy nhú cái mũi, nhìn ai đó “Nếu như người lưu lại một bản, tui qua đó không phải vô ích sao!?”

Lần này vậy mà khiến Vưu Khinh Vũ có chút ghen hờn nói không nên lời... được rồi, anh thừa nhận, mới nãy trong đầu anh đúng là có ý niệm này.

Vưu Khinh Vũ trầm ngâm hồi lâu, mới mở miệng “Được rồi, chồng cam đoan không lưu lại bản nào nữa, được chưa?”

Tiểu Trác Hy không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt đầy hèn mọn nhìn ai đó.

Cam đoan? Xì....

Vưu Khinh Vũ sờ sờ chóp mũi, cũng tự hiểu lấy, cam đoan của bản thân giờ phút này giống như đã không còn chút nào đáng tin... Cuối cùng chỉ có thể một bộ mặt dày mày dạn mà vô lại đến cùng “Thế hết biện pháp rồi, vợ đã kiêu gì cũng không tin tưởng chồng... Chồng đây chỉ còn cách tiếp tục lưu lại thôi. Bất quá, vợ cứ yên tâm, chồng cam đoan sẽ không cho bất cứ người nào xem.

Trên mặt Tiểu Trác Hy lại dày thêm một tầng lệ khí “Không được! Xoá mau!”

Vưu Khinh Vũ bĩu bĩu môi “Chồng bảo chồng xoá vợ không tin, bảo vợ sang đây xem vợ lại sợ chồng lưu riêng bản khác, bây giờ kiêu gì cũng đã lỡ chụp rồi, vợ bảo đi, còn biện pháp nào nữa?”

Tiểu Trác Hy bị người nào đó làm cho tức đến nổi trợn tròn cả mắt, phồng hai má giống như ếch nhỏ nhìn ai đó.

Vưu Khinh Vũ nhìn cậu, cười cười trấn an “Vây đi, nếu như vợ sang đây thì, chồng bảo đảm với vợ không lưu lại tấm nào hết, được không? Thật sự không tin thì vợ cứ mang máy sang đây chụp chồng, chụp bao nhiêu cũng được, rồi mang về, như vậy được rồi chứ?”

Nói xong, Vưu Khinh Vũ lại nhìn về phía webcam mở to hai mắt “Ảnh nude cũng được luôn!”

Nháy mắt, Tiểu Trác Hy đỏ bừng mặt “Biến thái, ai thèm chụp ảnh nude của nhà người chứ!”

Vưu Khinh Vũ khẽ cười, chăm chú nhìn cậu, Tiểu Trác Hy tuy là mang cặp kính đen khá to, nhưng làn da trắng nõn điểm thêm nhạt nhợt ửng đỏ vẫn là nguyên vẹn lọt vào mắt Vưu Khinh Vũ không sót chút nào.

Thực giống như mấy nhỏ con gái... Trong đầu Vưu Khinh Vũ bất giác hiện lên ý niệm như thế, bất quá, tiếp theo liền biến mất, anh khẽ cười thành tiếng.

Con gái mà dễ dàng đỏ mặt như vậy, phỏng chừng bây giờ cũng chả còn mấy đi...

Tuy rằng người bên kia, rõ ràng là tức giận nhiều hơn là xấu hổ.

“Vợ không muốn chụp chồng sao? Dáng chồng đẹp lắm a!” Vưu Khinh nhoài người về phía trước khom khom xuống, cố ý lòi lòi cái cổ áo T-shirt ra.

Vốn cái áo T-shirt anh đang mặc đã là cổ trái tim rộng thùng thình, lại thêm bị anh nắm kéo kéo, quả thực lộ ra cơ ngực có thể nhìn thấy mồn một.

Mặt Tiểu Trác Hy lại càng đỏ hơn, dứt khoát lao lên dùng tay che lại cửa sổ video trên màn hình máy tính, la to “Cút! Vóc dáng nhà người xấu hay đẹp liên quan gì đến lão tử! Biến thái!!!”

Biến thái danh hiệu với Vưu Khinh Vũ mà nói, có lẽ tạm thời không gỡ bỏ được.

Nhường nhượng mày, Vưu Khinh Vũ tạm thời buông tay đang kéo cổ áo “Được rồi, không chụp thì không chụp vậy... Chồng đây mà chụp mảng đời thực nói thực rất đẹp trai a nha, bốn mươi lăm độ nhìn trời lấp lánh ưu thương, hiểu hông hả?”

Người nào đó gần ba mươi tuổi vậy mà còn học cái kiểu của mấy tên nhóc choai choai bày ra cái biểu tình siêu cấp ô nhiễm thị giác, lại còn lựa đúng lúc Tiểu Trác Hy đang tâm tình cực kỳ xấu hổ cực độ giận dữ, quả thực có thể trực tiếp dùng hai chữ “bố tay” để hình dung.

Còn hiểu hông hả, nhà người cho nhà người vẫn còn ở cái lứa tuổi thanh thiếu niên mười bảy mười tám a?

Tiểu Trác Hy không chút khách khí vút cho người nào đó cái xem thường rõ to “Người có thấy mình xàm quá không hả!”

Vưu Khinh Vũ khoa trương thở dài “Hết biến thái lại nói chồng xàm, nói vậy trong cảm nhận của vợ xem ra địa vị của chồng có chút tiến bộ rồi ha?”

Tiểu Trác Hy tiếp tục hắc tuyến “Đã bảo không cho gọi như vậy!”

Vưu Khinh Vũ lại cười đến chỉ muốn đập vào mặt “Được rồi... kỳ thật, chồng đây là đang nhìn vào bức ảnh kia mà nói chuyện.”

Hai người vẫn là dùng mic để chatvoice với nhau, cho nên mấy hình mà mới nãy Vưu Khinh Vũ chia sẻ vẫn còn nằm một chỗ ở ngay khung tán gẫu, lúc này Vưu Khinh Vũ nhắc đến, Tiểu Trác Hy mới phát giác, lại bắt đầu cảm thấy vô cùng chói mắt. Cậu liền vội vàng nhấn bừa một đồng biểu tình để đẩy mấy cái hình lên trên cho khuất đi.

Tiểu Trác Hy trừng mắt nhìn ai đó, ánh mắt lại bắt đầu hung dữ “Người xóa toàn bộ cho lão tử mau, một tấm cũng không được chừa! Lưu trữ tán gẫu cũng phải xóa toàn bộ cho lão tử!!”

Vưu Khinh Vũ gật gù liên tục “Được được, vợ sang đây, chồng ném máy cho vợ mặc sức xóa, muốn xóa cái gì xóa cái đó, cài lại hệ thống cũng OK.”

Tiểu Trác Hy nghiêng răng kèn kẹt “Là nhà người nói đó!”

Vưu Khinh Vũ tiếp tục gật gù “Là chồng nói, là chồng nói!”

“Nếu nhà người mà lưu lại bản nào khác, lão tử sẽ thiên người!” Những lời này trước giờ Tiểu Trác Hy vẫn dùng để uy hiếp Tiền Mặc, lần này trực tiếp dọn sang ai đó, nhưng lại uy hiếp đến tự nhiên, giống như chả có gì không đúng.

Vưu Khinh Vũ hơi hơi cúi mặt, cả cơ thể khẽ run run, nhưng vẫn tiếp tục gật đầu “Được được, tiểu DD cũng giao cho vợ.”

“...” được rồi, Tiểu Trác Hy thừa nhận, cái tên đối diện này, có lẽ vĩnh viễn cũng không thay đổi được bản tính đáng khinh.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Trác Hy còn chưa tỉnh ngủ thì đầu giường chuông điện thoại đã reo hò ngất trời ầm ĩ, Tiểu Trác Hy mơ mơ màng màng ngồi dậy, cầm điện thoại, ấn phím nhận nghe rồi đưa lên tai nghe, hai mắt nhắm nghiền “Uy? Mới sáng sớm đã tìm lão tử làm cái gì?”

Bình thường kẻ không biết điều đi quấy nhiễu mộng đẹp của cậu lúc sáng sớm như vậy, chỉ có cái tên bánh mì chết tiệt kia.

Người ở đầu dây bên kia khẽ cười thành tiếng, con sâu ngủ trong Tiểu Trác Hy nháy mắt bỏ trốn mất dạng, người bên kia điện thoại, hình như là... tên Cá Mực chết tiệt kia...

Tiểu Trác Hy lúc này mới nhớ, đêm qua quyết định sang nhà tên kia rồi, tên kia liền cho cậu số điện thoại, rồi cậu cũng cho hắn số điện thoại của cậu, bảo là hôm nay sẽ liên lạc với cậu.

Mới nãy vẫn còn mơ mơ màng màng, nên chẳng nhớ tới chuyện này.

“Vợ nha, vợ đúng là lười chết đi, bây giờ đã mười giờ rồi, vẫn còn ngủ?” thanh âm Vưu Khinh Vũ thông qua điện thoại có chút khác so với thanh âm qua chatvoice trên mạng, gọi hai chữ vợ yêu thật khẽ, thật nhẹ, làm cho trái tim bé nhỏ của Tiểu Trác Hy không nhận được mà run run lên.

“Người có thể đừng có ghê tởm như vậy hay không? Lão tử là đàn ông!” nếu như trong trò chơi gọi như vậy, không nghe thấy tiếng, cũng không nhìn thấy người, gọi một tiếng vợ yêu cũng không có gì đáng nói, nhưng bây giờ chân diện mục cũng đã thấy, vậy mà còn gọi một tên con trai ngồi ngồi như cậu là vợ yêu, cậu không nổi da gà cũng uống a.

Thanh âm của Vưu Khinh Vũ cũng có chút lười nhác, có lẽ cũng vừa mới thức dậy “Con trai thì làm sao đâu? Cũng là vợ của chồng...”

“Đừng có nói xàm nữa! Lão tử muốn rời giường! Không có việc gì thì cúp máy!” Tiểu Trác Hy lười dồng dài cùng tên quỷ kia, hai ba câu đã muốn cúp điện thoại.

“Oi oi, từ từ! Vưu Khinh Vũ vội vàng gọi lại “Cái kia... địa chỉ của chồng vợ chưa biết đúng không? Có muốn chồng đi đón vợ không?”

Tiểu Trác Hy cầm di động bước xuống giường, xỏ dép lê lếch xếch kéo màn nhìn ra ngoài đường.

Tuy rằng đã gần hết nghỉ hè, nhưng bên ngoài, ông mặt trời vẫn cứ hừng hực mà chiếu, vừa nhìn liền làm cho người ta cảm thấy nóng bức đến chẳng muốn bước chân ra đường.

“Vậy đến đón đi, để tui nhắn địa chỉ qua cho.” trời nóng như vậy, không cho tên kia đến đón mình, kia mới gọi là ngu.

Chung quy cũng là tài xế miễn phí, tiền xe cũng không cần.

“Àn, được rồi... vậy bà xã mau mau đi rửa mặt đi, không cần chờ chồng đến đón mà vác bộ dạng mơ màng chưa tỉnh ngủ ra đón chồng nha, như thế là muốn hấp dẫn chồng đó a...” ngữ khí của bạn Cá Mực nhà chúng ta lại bắt đầu không đứng đắn.

Tiểu Trác Hy nhăn chặt lại lông mày, gầm lên với ai kia qua điện thoại “Mẹ nó, đi chết cho rồi đi! Biến thái!”

Gào xong, liền không chút khách khí, dứt khoát cúp điện thoại.

Biến thái! Biến thái! Biến thái! Mình tại sao lại điên khùng như vậy mà đồng ý đi sang nhà hắn chứ??

Tiểu Trác Hy chợt phát hiện, bản thân hình như vừa bị tên kia dắt mũi...

Nhưng mà nếu như không đi... nghĩ đến mấy tấm ảnh chụp cậu ngủ đến chảy nước miếng kia... da đầu Tiểu Trác Hy lại một trận run rẩy.

Ảnh chụp mất mặt như vậy, nếu không mau chóng hủy thì diệt tích, nửa đời sau của cậu không an toàn.

Thế là, cứ việc trong lòng cực kỳ không tình nguyện, Tiểu Trác Hy vẫn phải đầu hàng, thành thành thật thật lời điện thoại bấm bấm địa chỉ nhà mình xong, gửi qua cho con cá mực chết nào đó.

Nhìn trên màn hình điện thoại báo đã gửi tin nhắn thành công cho con cá mực kia, Tiểu Trác Hy lại nhin không được mà gãi gãi đầu.

Tại sao tự dưng cậu lại có ảo giác giống như sớm muộn gì mình cũng sẽ hối hận vậy?

Đi vào phòng tắm, vội vàng đánh răng rửa mặt chải đầu xong xuôi, nghĩ nghĩ, tên kia chắc không đến mau như vậy đâu, Tiểu Trác Hy bèn mở máy tính lên.

Hai ngày nay, những chuyện ba xàm ba láp xảy ra thiệt nhiều, thành ra nhân vật của cậu vẫn cứ đứng ở cấp bốn mươi mấy, miễn cưỡng cũng chỉ có thể mang theo bảo bảo Đệ tử Trường Sinh Đường kia.

Từ trước đến giờ chơi game, Tiểu Trác Hy không đến mức xưng là luyện cấp cuồng nhân, nhưng tuyệt đối không lạc hậu bao nhiêu với người khác. Vậy mà bây giờ, tốc độ luyện cấp, khiến cậu hậm hực không thôi.

Hoa đào cùng bọt bọt, bây giờ hình như cũng đã hơn năm mươi cấp.

Tối tận bây giờ chưa từng học qua kỹ năng cuộc sống, nên nhân lúc rảnh rỗi, Tiểu Trác Hy liền lôi nhân vật của mình chạy lại bên cạnh đại sư sản xuất Phương Công.

Một vị đại sư sản xuất ngon lành như vậy, không hiểu vì cái gì lại giả trang giống như u linh, trong ngực còn ôm khư khư một con rối hệt như cái xác chết... Tiểu Trác Hy bấm vào Phương Công, vẫn còn chưa kịp bắt đầu công cuộc nghiên cứu xem nên học kỹ năng gì, đã nhận được tin nhắn tán gẫu.

Mở ra, cư nhiên lại là bọt bọt “Hôm qua mấy ông không onl, thiệt buồn chán chết luôn a theo tui đi luyện BB được không?”

” thực ra tối qua có onl... nhưng mà lúc đó hình như không thấy bà onl, lát nữa tui phải ra ngoài, không thể đi luyện với bà được.” Tiểu Trác Hy trả lời lại cô nhỏ, xong lại tiếp tục nghiên cứu kỹ năng.

“Đi ra ngoài? Hẹn hò sao?” năng lực bắt quái của bọt bọt cô nương cũng thực lợi hại.

Hẹn hò?

Tiểu Trác Hy nhú mày, trong lòng lại nhin không được mà run rẩy mấy cái, hôm qua cái tên biến thái kia hình như cũng từng nói như vậy...

Đủ rồi a nha! Cái này cần gì phải nghĩ ngợi nhiều chứ!! Không lẽ ở chung với tên biến thái kia lâu quá rồi, cậu cũng bị biến dị theo?

Tiểu Trác Hy lắc lắc đầu, nhìn lại thì thấy bọt bọt gửi thêm “Bộ thiệt là đi hẹn hò a?”

“Không có, thực sự có việc.” hơn nữa còn là chuyện rất quan trọng... nghĩ đến đồng ảnh chụp kia, Tiểu Trác Hy liền thấy cả người vô lực.

“Được rồi, vậy ông hẹn hò vui vẻ nha, tui tiếp tục đánh một mình ” bọt bọt vẫn kiên trì quan niệm của mình như cũ.

Tiểu Trác Hy run rẩy khóe miệng, nhưng bây giờ nếu lại tiếp tục giải thích, lại càng thêm kỳ quái chứ chẳng ích gì...

“Vậy chào trước, chiều về đánh với bà...”

Tiểu Trác Hy gõ xong xuôi, chưa kịp nhấn gửi đi thì, di động lại reo lên.

Nhanh chóng chụp lấy ấn vào kiện nhận nghe “Chờ chút, tui lập tức xuống.”

Lúc cậu nhấn tin gửi địa chỉ đi, chỉ là nhấn số nhà của mình, tên cá mực kia đương nhiên không có khả năng thần thông quảng đại đến mức tìm tới tận cửa.

“Vợ a, vợ đang chơi game sao?” Tiểu Trác Hy mỗi khi chơi game thường có thói quen mở âm thanh, cho nên hiện tại âm nhạc nơi kinh thành vẫn còn đang vang lên.

Tiểu Trác Hy mau chóng tắt trò chơi đi, tắt luôn máy tính “Tại hơi chán, cho nên lên nhìn một chút, tui lập tức xuống ngay.”

“Vợ à, không mời chồng lên uống trà luôn sao?” giọng nói của bạn Cá đầy ai oán.

Tiểu Trác Hy vút cho cái xem thường “Ngại quá, nhà tui không có ai uống trà hết, cho nên không có sẵn để mời, đứng yên đó chờ đi!”

Nói xong, cũng không đợi người nào đó trả lời lại, liền dứt khoát bấm nút tắt cuộc gọi. Máy tính đã tắt xong, Tiểu Trác Hy ấn nút tắt nguồn điện, liền vội vàng ra cửa.

Chân vừa dậm bước ra khỏi cửa thì, dừng một chút, cuối cùng vẫn là quay trở lại, mở tủ lạnh, cầm chai trà xanh, xong xuôi, mới chạy xuống lầu.

26. Chương 26: Xe Lắc Lư Đây Kia

Lộ trình cũng chỉ là chạy một chút xuống dưới lầu, nhưng Tiểu Trác Hy cảm giác cả người toàn là mồ hôi chảy ròng.

Dưới lầu, có một chiếc xe màu xám bạc đang đỗ chờ đó, vừa nhìn thấy cậu bước ra cửa, Vương Kinh Vũ liền nhanh chóng từ trong xe chui ra.

Tiểu Trác Hy quả thực một chút cũng không thêm khách khí, chào hỏi cũng chẳng thêm chào, nhanh chóng mở cửa xe ra chui vào ngồi, trong nháy mắt, một cỗ khí mát lạnh thổi vào mặt.

“Có xe quả thực thích ghê a.” Tiểu Trác Hy lẩm bẩm trong miệng một câu, đã thấy Vương Kinh Vũ cũng trở người chui lại vào trong xe ngồi yên vị.

Tay trái Tiểu Trác Hy cầm chai trà xanh, vừa mới nâng tay lên định bụng đưa qua, liền thấy ở trước mặt ngay bệ lái có đặt một chai trà xanh giống hệt chai của cậu, cái nắp bị vặn không kỹ xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng đã bị ai đó uống đi một nửa, Tiểu Trác Hy liền sững cả người lại.

Mình... hình như lại làm chuyện ngu xuẩn nữa.

Đáng tiếc, Vũ Khanh Vũ đã sớm thấy rõ cậu muốn làm gì, nhất thời lộ ra biểu tình thụ sủng nhược kinh “Vợ cứ nhiên lấy trà xanh cho chồng? Chồng quả thực cảm động!”

Đây là câu nói đầu tiên của hai người ở lần thứ hai gặp mặt, so với nói chuyện qua điện thoại có chút khác biệt, mặt đối mặt lại bị người nào đó hô là vợ, kiểu trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ này, tin chắc không mấy tên con trai nào có “phúc” mà thưởng thức.

Tiểu Trác Hy quần bách đến đỏ bừng mặt “Cái gì a! Đây là lão tử mang cho mình uống!”

Dứt lời, như để chứng minh lời mình nói, cậu liền nhanh chóng vặn nắp ra rồi đưa lên miệng ừng ực mà uống.

Biểu tình của Vũ Khanh Vũ lúc này lại biến thành ủy khuất “Vợ a, chồng cũng rất khát a...”

Tiểu Trác Hy hừ lạnh một tiếng “Chính mình không phải cũng có -uy!”

Vũ Khanh Vũ đột nhiên vươn tay qua, chụp lấy bình trà xanh trong tay của cậu giật về, Tiểu Trác Hy không phản ứng kịp, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn chai trà xanh của mình lọt vào tay con cá mực nào đó.

Vũ Khanh Vũ nghiêng đầu sang nhìn cậu cười cười “Chồng vẫn là thích uống chai của vợ hơn.”

Dứt lời, cũng ngưỡng cổ lên uống vài hớp, động tác thong thả ung dung cực, Tiểu Trác Hy lẳng lẳng nhìn anh, hầu kết trượt lên trượt xuống đều có thể nhìn rõ ràng.

Vũ Khanh Vũ uống xong, cầm cái chai nhét lại vào tay Tiểu Trác Hy, liếm liếm khóe môi “Quả nhiên của vợ cầm ngọt hơn!”

Tiểu Trác Hy lúc này mới kịp phản ứng lại người nào đó mới nãy là làm cái gì, trên mặt nhất thời đỏ bừng “Người là đồ biến thái!”

Vũ Khanh Vũ vô tội nhìn cậu “Biến thái? Chồng chẳng qua là uống chút xiu nước miếng của vợ a, cái gì mà biến thái chứ?”

Những lời này vốn dĩ cũng rất bình thường, nhưng Tiểu Trác Hy nghe thấy, như thế nào lại cảm giác tên cá mực nào đó cố tình nhấn mạnh hai chữ “nước miếng” chứ... người này có học qua ngữ văn không vậy? Trọng âm có thể đổi bất vị trí sao? Không biết chỉ cần lệch một chút là ý tứ sẽ khác đi sao??

Thanh âm nhàn nhã của Vũ Khanh Vũ lại vang lên “Àn? Sao mặt vợ lại đỏ như vậy?”

Tiểu Trác Hy tất nhiên không thể nói rõ là do bản thân lý giải lời nói của ai đó thành ý nghĩa khác, chỉ có thể hung hăng mà liếc xéo tên kia một cái, nói “Vợ cái con khỉ! Không mau lái xe đi!”

Vũ Khanh Vũ khẽ cười bật máy xe... xe nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ đỗ, vòng quanh de lại.

Đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ, người nào đó lại thở dài một tiếng dài ơi là dài “Haiz... đã đến tận cửa, vậy mà lại không thấy được nhạc mẫu.”

“Nhạc cái đầu nhà ngươi! Có bản lĩnh ngươi gặp mặt liền gọi như vậy xem, coi mẹ ta không cầm dao chặt thịt chém ngươi không!” Tiểu Trác Hy xiết chặt tay vang lên rắc rắc.

Vũ Khanh Vũ đột nhiên vươn tay qua, cầm lấy tay cậu mở mấy ngón tay ra “Đừng làm vậy, đối với ngón tay không tốt.”

Vũ Khanh Vũ lái xe, cho nên cũng không có nghiêng đầu qua. Lúc anh làm động tác này, kỳ thật cũng không có nghĩ ngợi nhiều lắm. Sau khi tách tay cậu ra rồi, liền thu tay mình lại đặt trở về tay lái. Nhưng Tiểu Trác Hy thì tựa như bị ai đó đốt phải nóng rực lên, cả cơ thể run rẩy, hai tay buông thõng xuống hai bên, cả người cứng đờ ngồi trên ghế.

Dư quang tầm mắt của Vũ Khanh Vũ nhìn thấy động tác cậu như vậy, có chút buồn cười nghiêng đầu nhìn cậu “Tôi cũng không phải virus, phản ứng lớn như vậy làm gì chứ?”

Tiểu Trác Hy lấp bắp cãi lại “Cái gì, cái gì mà lớn? Tui đây là phản ứng rất bình thường biết không!”

“Sao thế? Đừng nói là vợ mắc cỡ nha?” Vũ Khanh Vũ lại trở về y hệt như trước, trêu ghẹo nhìn cậu nhảy mắt mấy cái. Con xấu hổ của Tiểu Trác Hy lập tức chạy sạch sẽ, ba đạo hắc tuyến lại trượt dài trên trán.

“Thẹn thùng cái khỉ!”

“Vợ a, nói chuyện mà kèm theo nói tục rất ảnh hưởng hình tượng, tuy là trước mặt chồng như vậy không sao...”

Lời Vưu Khinh Vũ còn chưa nói xong, đã bị Tiểu Trác Hy ngắt ngang “Vợ cái đầu người! Đã bảo không được gọi như vậy, người điếc hả? Lão tử là đàn ông!”

Lời gào rú của Tiểu Trác Hy, tựa như không chút xi nhê gì với Vưu Khinh Vũ. Anh lại nghiêng đầu sang nhìn cậu một cái, tiếp đó lại duỗi tay sang, hung hăng nhéo mặt cậu một phen “Đã bảo không được nói lời thô tục.”

Tiểu Trác Hy lập tức thẹn quá thành giận “Cá Mực chết! Con mẹ nó người...”

“Tôi tên là Vưu Khinh Vũ.” Vưu Khinh Vũ dùng ngữ khí bình thản ngắt ngang lời mắng chửi của Tiểu Trác Hy. Loại phản ứng hết sức bình thản này vậy mà lại khiến cho Tiểu Trác Hy đang chìm vào cực độ phần nhọt nhẹn không được giật mình sững sốt “Àn?”

“Tôi bảo, tôi tên là Vưu Khinh Vũ, Vưu của vưu kỳ, Khinh của kinh tùng, Vũ của đại vũ trì, nếu không muốn chồng gọi là vợ nữa thì, nói tên vợ ra đi.”

Một bụng lửa giận, vậy mà chỉ vì hai ba lời nói của ai kia làm cho ghen tại chỗ. Tiểu Trác Hy uất ức, nhưng nghĩ đến hai chữ “vợ yêu” buồn nôn muốn chết, kêu ra chỉ khiến người ta ngứa miệng kia, vẫn là ngoan ngoãn thành thật mà nói ra tên của mình “Tiểu Trác Hy.”

“Tiểu Trác Hy...” Vưu Khinh Vũ theo sau lặp lại một lần, thanh âm cực nhẹ nhàng, mang theo âm thở hổ hập, chỉ vài chữ đơn giản, lại có thể nói khiến cho người khác cảm thấy thú vị.

Vưu Khinh Vũ tuy là có hơi đáng khinh chút (được rồi, là đáng khinh tới cực điểm), nhưng thanh âm lại cực kỳ dễ nghe, từ tính mười phần, nhẹ nhàng gọi một tiếng như lúc này, nếu như có mười đứa con gái nghe thấy, hết chín đứa sẽ cảm thấy tê rần cả xương cốt.

Còn lại một người, ừ thì, có thể là bị sét đánh.

Cho nên nói, Tiểu Trác Hy nghe thấy tên của mình bị người nào đó khẽ khẽ mà đọc ra như vậy, trong lòng cũng nhẹn không được mà run rẩy vài cái.

Vưu Khinh Vũ hiển nhiên không ý thức được thanh âm của mình có sức hấp dẫn lớn đến vậy, lại tiếp tục thấp giọng gọi “Tiểu Tiểu?”

Anh gọi một tiếng như vậy, tâm của Tiểu Trác Hy lập tức căng thẳng.

Người thân bạn bè đều gọi cậu là Trác Hy, ngay cả Tiền Mặc cũng chỉ có trong game mới gọi cậu là Tiêu Tiêu, thế nên bị Vưu Khinh Vũ nhẹ giọng gọi bằng hai chữ cùng âm này, Tiểu Trác Hy liền theo bản năng mà phản ứng lại, bản thân giống như bị người khác soi rõ mồn một.

“Cái, cái gì mà Tiêu Tiêu?” nói chuyện có chút lắp bắp, Tiểu Trác Hy đẩy đẩy kính mắt, điệu bộ vô cùng mất tự nhiên.

Vưu Khinh Vũ buồn cười một tiếng “Không cho gọi vợ yêu, vậy cũng nên để chồng gọi thân thiết chút chứ, Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu, nghe không hay sao?”

Tảng đá trong lòng Tiểu Trác Hy lúc này mới rớt xuống, nhưng vừa xác định chính mình không phải bị ai đó nhìn thấu thì, liền bật người hướng Vưu Khinh Vũ dựng mày tròng mắt “Dễ nghe cái quỷ a! Tên nghe nữ khí như vậy ai mà thêm chứ!”

Được rồi, mặc dù ở trong trò chơi cũng từng bị người khác gọi như vậy một thời gian dài, nhưng ít ra không phải là từ miệng gọi ra thành tiếng.

Đàn ông con trai mà tên lại dùng hai từ đồng âm nhau, có thấy nổi da gà không vậy hả?

“Thế gọi là gì bây giờ? Tiểu Hy?” Vưu Khinh Vũ gật gù “Tên này cũng được.”

“Không được! So với lúc này còn giống con gái hơn. Người tên biến thái, có phải là phẩm vị cũng có vấn đề hay không vậy hả!” Tiểu Trác Hy không hề lưu tình bác bỏ “Người cứ gọi bằng tên đầy đủ là được, Tiểu Trác Hy, ba chữ, một chữ cũng không thể thiếu!”

Vưu Khinh Vũ lắc đầu “Vậy không được, người nhà vợ gọi là gì?”

Tiểu Trác Hy bĩu môi, nhưng vẫn là thành thật mà khai báo “Trác Hy... được rồi, kêu như vậy cũng được.”

Ít nhất so với mấy cái Tiểu Tiểu, Tiểu Hy gì đó, bình thường hơn nhiều.

Vưu Khinh Vũ buồn bã xiu xiu “Chồng cảm thấy Tiểu Tiểu dễ nghe hơn nhiều...”

“Dễ nghe cái đầu!” Tiểu Trác Hy một quyền vung qua đâm vào ngực Vưu Khinh Vũ.

“Vậy Tiểu Hy.”

“Không được.”

“Vậy vẫn là gọi Tiểu Tiểu...”

“Đi chết đi!”

Hai tên xàm vô cùng vì vấn đề cũng xàm vô cùng này mà tranh cãi một đường, đến cuối cùng vẫn là bạn nhỏ Tiểu Trác Hy hất mặt lên trời, hiên ngang lăm liết mà làm quyết định “Vậy, ta đây cho người cái mặt mũi vậy, cứ gọi ta là anh Hy là được rồi, về sau phải gọi ta là anh Hy, nghe thấy không?”

Ai ngờ, Vưu Khinh Vũ nghe xong, không những không phản đối, ngược lại cười cười gật đầu “Được rồi, vợ nói cái gì thì là cái đó.”

Nói xong, xe cũng vừa lúc dừng lại. Vưu Khinh Vũ lại thò tay sang nhéo nhéo mặt cậu “Anh Tiểu Hy, chúng ta đến nhà rồi.”

Này này này, phía trước thêm một chữ, hơn nữa ngữ khí lại hơi hơi ngân cao lên, ý nghĩa đã hoàn toàn biến đổi đi rồi còn gì!

Còn nữa, lúc này rõ ràng động tác là đùa giỡn mình! Tiểu Trác Hy ầm nhẩn một đường lần này hoàn toàn phần nộ bùng bùng, gào lên quang quác nhào qua túm lấy cổ áo của ai kia “Hỗn đản, người lại nhéo mặt ta lần nữa thử xem!”

Động tác túm cổ áo này, là mấy lúc Tiểu Trác Hy cùng Tiền Mặc giỡn hớt với nhau thường làm mà thành thói quen, giờ phút này cậu cùng Vưu Khinh Vũ vẫn còn ngồi trong xe, ở giữa còn cái hộp số chắn ngang, cậu nhất thời máu nóng bốc lên, liền không suy nghĩ mà nhào qua, liền ngay chóc đè lên người Vưu Khinh Vũ.

Trong xe không gian vốn không lớn, huống chi cũng là hai tên con trai, mà lại chen chúc cùng một chỗ ngồi. Mà Vưu Khinh Vũ lại chống tay lên ghế nhích nhích ngồi lên ghế cho vững vàng, khiến Tiểu Trác Hy cơ hồ là nằm ở trên người anh.

Tiểu Trác Hy có không gian duỗi người, lại kiêu ngạo, cả người dứ khoát nằm trên người ai đó, hùng hùng hổ hổ túm lấy cổ áo ai đó “Cá chết! Lão tử nhìn người lâu lắm rồi!”

Vưu Khinh Vũ đưa luôn hai tay lên, đặt trên lưng Tiểu Trác Hy “Vợ a, vợ đây là muốn mưu sát chồng sao?”

Lời này của anh chẳng khác chi lửa cháy đổ thêm dầu, Tiểu Trác Hy nghiêng răng kèn kẹt mà gào lên “Người nói lại lần nữa thử xem!”

Vưu Khinh Vũ buồn cười, khẽ cười một cái, bàn tay dùng sức một chút, tay Tiểu Trác Hy đã bị anh gỡ ra, khóa ra sau lưng, sau đó lặp lại lời mới này một lần nữa “Vợ a, vợ đây là muốn mưu sát chồng sao?”

Coi bộ, bạn Cá Mực của chúng ta, rất là nghe lời bà xã của mình.

Nhưng cái sự nghe lời của ai đó, rõ ràng là không lấy được lòng của Tiểu Trác Hy chút nào, ngược lại càng khiến cậu tức đến tái cả mặt “Cá chết! Buông lão tử ra!”

Vưu Khinh Vũ vốn dĩ cũng chỉ muốn kèm chế cậu lại rồi đẩy cậu ra, nhưng lại nhìn thấy bộ dạng Tiểu Trác Hy xấu hổ giận dữ tới cực điểm, không kèm lòng được mà sinh ra tâm tư muốn đùa giỡn, không những không buông tay, ngược lại còn tăng lực thêm một chút, người cũng dựa sát vào Tiểu Trác Hy hơn “Buông ra? Được, Tiểu Hy ca, kêu một tiếng tướng công nghe chút đi, chồng đây sẽ buông vợ ra.”

Tiểu Trác Hy giãy giãy tay mãi mà không ra, cả người đều uốn uốn éo éo “Tướng công cái khi mốc! Buông lão tử ra! Người là đồ biến thái!”

Vưu Khinh Vũ lại khóa cậu chặt hơn, không buông lỏng dù là một chút, không gian lại nhỏ hẹp như vậy, Tiểu Trác Hy giãy dụa cũng vô ích.

“Biến thái chết tiệt! Lão tử cần chết người!” Tay không dùng được, thế là Tiểu Trác Hy bèn dứt khoát dùng bộ phận khác, gào lên một tiếng, oạp một tiếng liền cắn lên chỗ vai trần lộ ra của Vưu Khinh Vũ.

“A...” Vưu Khinh Vũ bị cậu cắn, thốt lên một tiếng đau đớn, tay lại không tự giác tăng thêm sức, vì thế Tiểu Trác Hy lại ra sức dùng lực miệng thêm một chút, rất có xu thế cùng người liều mạng.

“Vợ... vợ a, thịt của chồng ăn ngon đến vậy sao?” Vưu Khinh Vũ rút cuộc thả lỏng tay cậu ra, cơ hồ như cảm giác được, thịt trên vai sắp bị Tiểu Trác Hy cắn đứt ra.

Còn dám gọi! Tiểu Trác Hy chẳng những không nhả ra, lực miệng còn tăng mạnh thêm.

“Uy, vợ a, không phải, Tiểu Hy ca, chồng sai rồi, không phải, tôi sai rồi, tôi sai rồi có được không? Ngoan, nhả ra nhả ra.” Vưu Khinh Vũ vậy mà cũng có lúc ở thế hạ phong,

Tiểu Trác Hy giống như chưa cắn đã miệng, tay được tự do rồi, liền trực tiếp vịn lên vai Vưu Khinh Vũ.

“Tiểu Hy ca...” Vưu Khinh Vũ định tiếp tục dỗ thì, cả hai người liền nghe thấy được một trận gõ cửa sổ.

Cùng nhau ngược lên nhìn, liền thấy, ngoài cửa có một nam nhân gầy gầy đang khom người nhìn vào trong xe, sắc mặt tỏ vẻ kinh dị.

Tiểu Trác Hy vội vàng nhả miệng ra, tay cũng nhanh nhẹn mà vội vàng lùi trở về chỗ ngồi. Vưu Khinh Vũ thò tay nhấn nút cho kính cửa sổ chạy xuống, có chút uất ức nhìn người đang đứng ngoài xe, mở miệng gọi “Tiểu Duệ...”

Nam nhân ngoài xe giống như vẫn chưa khôi phục lại bình thường từ giữa kinh dị, một đồng lớn bánh mì ôm trong ngực đều lộ bộp rơi xuống mặt đất lặn lung tung “Khinh... Khinh Vũ... ông từ lúc nào thích nam nhân? Đã vậy còn như vậy... gần nhà như vậy mà, các người... vẫn là đi lên lầu đi, bằng không những người khác mà trông thấy thì...” hiện tại ban ngày ban mặt sáng tỏ như vậy mà, có cần lớn gan vậy không? Trên mặt nam nhân còn có hai mặt đỏ ửng nhàn nhạt.

Vưu Khinh Vũ vẫn chưa kịp mở lời giải thích, Tiểu Trác Hy đã gấp đến đỏ cả mắt trước “Cái gì thích nam nhân, đừng nói lung tung!”

“Vậy hai người...” trên mặt nam nhân vẫn tràn đầy hoài nghi.

“Chúng tôi đang đánh nhau!” Tiểu Trác Hy đáp lại.

Vưu Khinh Vũ sờ sờ vết thương trên vai, đau đến hít hà mấy cái, cũng không để ý đến hai người bọn họ đang nói những gì, trực tiếp giới thiệu “Tiểu Duệ, đây là vợ yêu của tôi, gọi là Tiểu Trác Hy. Vợ yêu, cậu ta là hoa đào, tên thật là Công Tôn Duệ.”

“Hoa đào?”

“Sư nương?”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tiếp theo, tầm mắt Công Tôn Duệ dời đến hai người nào đó vẫn đang quần lấy cùng một chỗ, khóe miệng run rẩy “Hai người... hai người có thể đừng phô bày tình cảm lộ thiên như vậy được không?”

27. Chương 27: Biến Thái Chết Tiệt Lưu Ảnh Nhiều Như Vây

Bị Công Tôn Duệ tận mắt thấy được cảnh tượng ái muội như vậy, mãi cho đến lúc vào thang máy rồi, mặt mũi Tiểu Trác Hy vẫn còn đỏ bừng bừng, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi chân, không nói lời nào.

Nhìn cậu cứ như vậy, Công Tôn Duệ cũng cảm giác có chút ngượng ngùng, dù sao mình cũng phá JQ của nhà người ta, lại còn không phúc hậu chạy tới chào chào hỏi hỏi loại sự tình này, thực sự là làm chuyện không có đầu óc mà.

Mặc dù sau khi xác thực lại, JQ kia chỉ là hiểu lầm...

Vưu Khinh Vũ buồn cười nhìn hai người bọn họ, cất tiếng phá vỡ trầm mặc “Trạch thần như thế nào cam lòng rời nhà mua bánh mì vậy?”

Trạch thần giả, cũng chính là Công Tôn Duệ.

Công Tôn Duệ vốn dĩ là một họa sĩ vẽ tranh minh họa, cũng có chút danh tiếng, nhưng cả ngày chỉ ru rú trong nhà, ngoại trừ việc vẽ tranh ra, cũng chỉ lên mạng lướt web, kỷ lục ghê gớm nhất anh từng ghi lại là hai tháng liền đóng cửa trong nhà nhai mì gói. Chỗ xa nhất mà anh từng đi, chính là căn hộ của Vưu Khinh Vũ ở lầu dưới, cho nên mới bị Vưu Khinh Vũ phong làm trạch thần.

Trưa nắng chang chang lại ra khỏi cửa đi mua bánh mì, loại chuyện này quả thực không giống chuyện Công Tôn Duệ sẽ làm.

Công Tôn Duệ nghe xong lời con cá nào đó nói, quả nhiên có chút lúng túng, thành thật ngoan ngoãn trả lời “Mì gói trong nhà hết rồi... Vốn tôi định đặt thêm mì gói mang đến, nhưng bánh mì bảo ăn bánh mì tốt hơn nên...”

“Bánh mì nói?” Vưu Khinh Vũ có chút nghiêng ngả mà lặp lại lời của Công Tôn “Tên nhóc con kia không lẽ thực sự...”

“Bánh mì?” hai lỗ tai Tiểu Trác Hy cũng bắt giữ được từ mấu chốt, lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời mà nhìn Công Tôn Duệ “Cái kia... chuyện tui tới, đừng nói với nó nha!”

“Àn? Vì cái gì?” Công Tôn Duệ có chút kỳ quái nhìn cậu.

Lúc này, thang máy cũng đã dừng lại ở tầng lầu căn hộ của Vưu Khinh Vũ, Công Tôn Duệ cũng theo hai người bọn họ ra ngoài.

“Cái kia... tui...” Tiểu Trác Hy ấp úng, nhất thời cũng không nghĩ ra được lý do nào.

Vưu Khinh Vũ ở bên cạnh đột nhiên lại thấp giọng cười thành tiếng “Bảo cậu đừng nói thì đừng nói là được, vợ tôi đang mắc cỡ chứ gì nữa.”

“Đi chết đi! Người mới mắc cỡ đó! Không phải, ai là vợ của người chứ, đã nói không cho phép người gọi như vậy rồi!” Một câu vợ của tôi ai đó nhất thời thốt ra, khiến cho Tiểu Trác Hy ngay lập tức mất trạng thái sống lại tại chỗ.

Vưu Khinh Vũ không nhịn được lại đưa tay sờ sờ vết thương trên vai, đau đến hít hà vài cái “Biết rồi, Tiểu Hy ca, vậy được rồi chứ?”

Lần này, kẻ cười lại đổi thành Công Tôn Duệ.

Ba người đã đến chỗ cửa thoát hiểm cầu thang, Công Tôn Duệ ôm bánh mì dừng bước lại “Vậy, tôi đi về trước, sự nương khi nào thì về? Buổi chiều tôi sang chỗ hai người chơi được không?”

“Đi về? Ăn bánh mì?” Vưu Khinh Vũ vút cho cái xem thường “Có cần vậy không... đến chỗ tôi đi, hôm nay vợ yêu giá lâm, anh đây bộc lộ tài năng một phen vậy.”

Hai người thay phiên nhau, một kẻ sư nương, một kẻ vợ yêu, gọi đến Tiểu Trác Hy một trận vô lực, cũng lười sửa lại “Ông có thể nấu cơm sao? Hoa đào, đi theo tui đi, bằng không tui bị tên này thuốc chết vút xác nơi hoang dã cũng không có ai biết.”

Vưu Khinh Vũ nghe xong lời của cậu, bước tới trước, một phen nắm lấy cổ tay cậu “Vợ a, vợ cũng quá khinh thường chồng đi? Chồng đây chính là người chồng tốt trăm năm khó gặp chỉ lưu truyền trong truyền thuyết thôi nha, có thể ra phòng khách xuống nhà bếp vào phòng ngủ, vợ mà theo chồng tuyệt đối sẽ không chịu thiệt!”

Tên này, rốt cuộc hẳn có biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào không vậy? Tiểu Trác Hy chịu không nổi hừ một tiếng, không thèm nhìn đến ai đó.

Đương nhiên, cũng đã sớm hất tay ai đó ra.

“Cái kia... ngọn đèn gì đó, tôi vẫn là không làm tốt hơn a?” Công Tôn Duệ hiển nhiên vẫn còn nhớ lời của con cá mực nào đó đã nói cách đây không lâu.

Tiểu Trác Hy hắc tuyến “Cái gì ngọn đèn! Tui cùng tên này không có quan hệ gì hết!”

“Vợ a, không có quan hệ có thể phát sinh quan hệ mà...” Vưu Khinh Vũ vẫn là nói chuyện không khiến người ta tức chết thì không chịu nổi.

Công Tôn Duệ lau lau mồ hôi lạnh trên trán “Khinh Vũ, ông có thể đừng có biến thái như vậy được không?”

“Có thể a! Bất quá, để dễ phòng thì vẫn là thôi đi, phu phu tình thú, xin miễn tham quan.” Da mặt một khi dày tới mức độ nào đó, bản chất càng thêm đột phá cảnh giới.

“Tình thú người muội!” Tiểu Trác Hy một cước đạp qua “Dám nói lần nữa thử coi, lão tử với người không cùng... Lão tử mặc kệ người!”

Tiểu Trác Hy vốn định nói là “Lão tử với người không quan hệ.”, nhưng ngẫm lại vừa mới này, người nào đó đớp lại một câu khiến cho mình thiếu điều học máu thì, lời nói vừa mới ra một nửa cứ vậy mà nghẹn ngược trở về.

“Hoa đào, ông nhất định phải đi! Bằng không tui ở cùng tên biến thái này một lát sẽ phá t diên mà chết mất!” Tiểu Trác Hy nổi giận dùng dùng xoay mặt nhìn sang bên Công Tôn Duệ, bỗng chốc liền biến thành một bộ đáng thương hề hề.

Công Tôn Duệ trong mắt tràn đầy đồng tình “Được rồi, tôi đây hy sinh một chút vậy. Bất quá tôi phải trở về phòng thoát game đã, bánh mì còn kéo acc của tôi ở H5, tôi thoát game rồi mới qua được... cậu bảo trọng!”

“Àn, tui sẽ cố chống chọi chờ ông đến!” Tiểu Trác Hy thần tình đầy bi tráng, nhưng ngay lúc Công Tôn Duệ xoay người, liền chụp lấy tay của anh nói nhỏ “Nói nghe, có thể cho tui cái bánh mì ăn lót dạ một chút được không a?”

“...”

“... Vợ a, này giờ chồng tự đứng lại quên mất mang vợ đi ăn, chồng thực sự hổ thẹn quá đi mà...”

Gặm bánh mì, lon ton theo sau Vưu Khinh Vũ bước vào nhà, Tiểu Trác Hy lại nhịn không được oán thăm một trận.

Chỉ phòng khách thôi đã gần như gấp hai lần nhà cậu, trang trí thoát nhìn qua cũng có cảm giác khí chất tư bản... Tuy là Tiểu Trác Hy đối với phương diện này ù ù cạc cạc, nhưng cũng đoán được, tên biến thái này nhất định có thể phân loại đến hàng ngũ kẻ có tiền.

Người này, có xe riêng để chạy thì thôi đi, cư nhiên ngay cả nhà ở cũng sang như vậy... thời buổi bây giờ nhiếp ảnh gia đều là kẻ có tiền vậy sao?

Chắc chắn là cái tên công tử nhà giàu, cùng một loại với tên Tiền Mặc kia.

Con ông cháu cha a!

“Vợ a, máy tính ở thư phòng, vợ chơi game một chút đi, chồng đi nấu cơm.” Vưu Khinh Vũ đương nhiên không biết bà xã nhà mình chỉ thông qua cái phòng đã liền định hình thân thế gia đình mình, anh mang Tiểu Trác Hy đến thư phòng, mở cửa ra liền đẩy cậu bước vào.

“À, ảnh chụp ở trong ổ F nha, vợ cứ từ từ mà xem.” Vưu Khinh Vũ ấn cậu ngồi vào ghế xoay, hai tay choàng từ sau lưng cậu ra phía trước, cầm chuột lắc lắc vài cái, mấy ký tự của chương trình bảo vệ màn hình nhá lên một chút rồi biến mất.

Vưu Khinh Vũ nghiêng người chồm về phía trước, động tác tựa như ôm Tiểu Trác Hy vào lòng, làm cho Tiểu Trác Hy vừa mới ngồi xuống ghế bất giác cứng đờ cả thân thể.

Nhưng Vưu Khinh Vũ cũng rất nhanh liền thẳng người đứng dậy “Vợ a, vợ có đặc biệt thích ăn cái gì không, sáng hôm nay chồng mới vừa bổ sung thực phẩm.”

“Không, không có.” Tiểu Trác Hy vẫn chưa từ trong cứng đờ kia khôi phục lại, ngay cả đáp lời cũng có chút lắp bắp.

“Được rồi, chồng tùy tiện làm vậy.” Vưu Khinh Vũ xoa xoa tóc cậu “Lát nữa không được kén chọn nha.”

Tiểu Trác Hy hất tay anh ra “Biết rồi! Tránh ra!”

Vưu Khinh Vũ cười cười, sau đó để cậu lại trong thư phòng, tự mình ra ngoài.

Sau khi xác định anh đã đi khỏi rồi, Tiểu Trác Hy mới đưa tay đặt lên ngực.

Mới này... tại sao bỗng dưng tim lại đập nhanh như vậy chứ?

Nhất định là hôm nay bị tên biến thái kia đánh thức quá sớm, cho nên mới xuất hiện loại tình huống này.

Tiểu Trác Hy dùng tay gõ gõ đầu hai ba cái, cưỡng chế di dời ý nghĩ kỳ quái ra khỏi đầu mình, sau đó mới nhìn trái nhìn phải, đánh giá bài trí của căn phòng.

“Còn bày đặt, có thư phòng chuyên môn mới ghê chứ.” Tiểu Trác Hy lẩm bẩm hai ba tiếng, bật người đứng dậy khỏi ghế, bước đến trước một cái kệ sách to.

“Nhiều sách như vậy, sao mà xem hết cho nổi, chắc chắn là mua đến bày ra để làm kiếng...” Tiểu Trác Hy lại khách sáo ai đó một trận, tùy tiện rút một quyển ra xem.

Àn? Cư nhiên có thể lật xem nhiều tới mức khiến sách cũ vậy? Ở mép sách thậm chí còn dùng bút mực vẽ vài cái ký hiệu để làm dấu nữa...

Được rồi, là sách liên quan tới nhiếp ảnh thì, tên kia ngẫu nhiên xem một chút cũng không có gì quái lạ.

Tiểu Trác Hy đặt cuốn sách lại chỗ cũ, cố ý rút ra một quyển khác nói về kinh tế – giả bộ cũng quá mức đi? Một tên chụp ảnh lại đi mua sách kinh tế về làm gì chứ.

Ể? Sách này... rõ ràng cũng từng bị lật tới mòn luôn a...

Tiểu Trác Hy lại rút thêm vài quyển, đúng như dự đoán, không có quyển nào là còn mới tinh cả.

Cả một cái giá sách to như vậy...

Tiểu Trác Hy run rẩy khoe miệng. Được rồi, quan điểm mới này không thành lập, người này không có giả vờ làm siêu nhân.

Hay là, tên này là người một nhà với siêu nhân?

Nhét mẩu bánh mì cuối cùng vào miệng nhai nhai, Tiểu Trác Hy mặt mũi mà trở lại chỗ máy tính, lập tức liền có lý do khác để khinh bỉ ai đó. Một mình mà mua tận hai cái máy tính, thiệt là có tiền tiêu không hết làm người khác nhìn thấy ngứa mắt mà.

Chụp lấy con chuột máy tính còn lại lắc lắc mấy cái, trên màn hình xuất hiện tầng tầng lớp lớp một đồng acc nhỏ, tất cả đều là mở sạp.

Tiểu Trác Hy nhất thời tỉnh táo hẳn lên, chân đẩy một cái trượt ghế qua, mở mấy cái sạp ra, bắt đầu xem giá.

“Thiệt, thứ tốt như vậy mà chỉ bán hai trăm vạn, nếu đã tiền nhiều như vậy, dứt khoát đưa người ta miễn phí cho rồi đi!” Tiểu Trác Hy thu vật phẩm lại, sửa giá một cái vũ khí Thiên Âm 100 thành một lượng, sau đó lại mở bán trở lại. Tiếp đó... cư nhiên bị chộp đi rồi.

Vị nhân huynh này, cũng quá nhanh tay đi?

Tiểu Trác Hy vốn chỉ là muốn sửa giá đùa giỡn một chút, lại thực sự bị người khác mua, nhất thời bắt đầu chột dạ, le lưỡi, liền mau mau đóng cửa sổ sập hàng, trượt ghế trở về chỗ cũ.

Lại mở ổ đĩa F trong máy tính mà Vưu Khinh Vũ nói tới. Vừa mở ra, Tiểu Trác Hy liền lập tức hồi hận lúc này sao không sửa giá nhiều một chút – bên trong, có một cái folder được đặt một cái tên siêu cấp đáng ăn đập “Gương mặt say ngủ của bà xã tui”?

Gương mặt say ngủ người muội!

Tiểu Trác Hy click chuột vào, mới phát hiện, những hình ảnh mà ngày hôm qua Vưu Khinh Vũ gửi cho cậu xem, bất quá cũng chỉ mới 1:5 của cái đồng hình này.

Đối với một tên con trai nằm ngủ mà liên tiếp chụp hơn ba mươi mấy bức ảnh... tên này, biến thái không đủ để hình dung hẳn nữa rồi.

Tiểu Trác Hy bấm vào ảnh chụp, xem từng tấm từng tấm, trong lòng càng thêm bi thương.

Kể kỳ hình quái trạng này, thực sự là mình sao?

Nghĩ đến bản thân lúc đó bị tên Vưu Khinh Vũ nhìn thấy rõ ràng bộ dáng như vậy, lại còn không biết bị nhìn bao lâu, Tiểu Trác Hy quả thực có cảm giác muốn treo cổ chết cho rồi.

Không hề lưu tình mà nhấn xóa bỏ vĩnh viễn toàn bộ folder hình kia, không cho ai kia có cơ hội hồi phục trở lại, nhưng trong lòng Tiểu Trác Hy vẫn là một mảnh bi thương.

Hôm đó cậu có phải bị nào rút hay không a, tại sao lại ngủ tới say sưa đến như thế? Bị người ta chụp lên vậy mà một chút cũng không phát giác!

Cảm thấy lo lắng tên kia sẽ lưu lại ở đâu đó, Tiểu Trác Hy lại mở những folder khác bên trong ổ F bắt đầu kiểm tra. Kết quả, ảnh chụp thì không tìm được, nhưng mà lại nhìn thấy một đồng video kinh dị...

Nào là “Y tá dâm dăng” “Nữ sinh ngây thơ” “Nồng nàn Đông Kinh” ...

Tiểu Trác Hy hô một tiếng, theo phản xạ có điều kiện dùng chuột gấp rút bấm vào nút x ở góc phải.

Tiểu Trác Hy không phải chưa từng xem qua loại phim xxx này, nhưng mà ở máy tính người khác tìm được, nhất là cái “người khác” kia lại là tên Cá Mực, thực đúng là cảm giác có hơi kinh khủng chút.

Tên quỷ sắc lang! Tên folder cứ nhiên còn không biết xấu hổ mà đặt là “văn kiện cơ mật”, cơ mật cái khỉ a!

Tiểu Trác Hy mặt mũi đỏ bừng, nhưng vì sự nghiệp tiêu diệt toàn bộ ảnh chụp, vẫn là tiếp tục khám phá máy tính, mò mẫm bên trong một đồng folder.

Cuối cùng, quả nhiên khi xâm nhập vào ổ D liền tìm thấy mấy bức ảnh khác, lần này tên folder càng quá phạm hơn, cứ nhiên dám đặt là “Thụy mỹ nhân”

Chết tiệt! Hẳn mới mỹ nhân, cả nhà hẳn đều là mỹ nhân!”

Lại nghiêng răng nghiêng lợi một phen mà nhấn chuột xóa bỏ toàn bộ mớ ảnh chụp này, Tiểu Trác Hy một lần nữa lại kiên định với niềm tin của mình.

Với tên cá chết kia, tuyệt đối không đội trời chung!

28. Chương 28: Háo Sắc Là Phải Trả Giá Lớn

Không biết có phải là vì thấy một đồng ảnh kia hay không, lúc Tiểu Trác Hy nhìn thấy Vưu Khinh Vũ thì, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ nói không nên lời.

Bản thân lúc này còn ở thư phòng thì không cảm giác rõ lắm, nhưng sau khi bị Công Tôn Duệ kêu đi ra thì, vừa bắt gặp Vũ Khanh Vũ - đại khái là vì nấu cơm, gặp nhiệt quá nóng cho nên gương mặt có chút ửng hồng lên, trong đầu không biết tại sao lại đột nhiên toát ra cái tên được đặt cho folder của đồng ảnh kia.

Tiếp theo, trong não liền bỏ ra một cái hình ảnh, tên Cá Mực nào đó, mặt mày đỏ bừng, ngồi trước máy tính mà “tự mình động thủ, cơm no áo ấm”, khiến cho tim Tiểu Trác Hy đột ngột giật mạnh một cái.

Hỗn đản, tại sao trong đầu lại tự dưng nhảy ra cái ý niệm mặc danh kỳ diệu như vậy chứ?

Nhưng mà, cái loại ý niệm mặc danh kỳ diệu này một khi đã xâm nhập rồi lại thành hình bám trụ ở trong đầu thì, cũng tựa như ở trong đầu bỗng mọc một cái rễ, càng muốn nhổ bỏ, nó lại càng thêm vững chắc hơn, khiến Tiểu Trác Hy không dám nhìn về phía nhà bếp.

Đều tại cái tên biến thái kia, tại sao có thể để mấy thứ phim người lớn đó đặt ở chỗ dễ thấy như vậy chứ!

Tiểu Trác Hy năm nay cũng đã là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, mấy loại phim người lớn như vậy cũng không phải chưa từng xem qua, nhưng từ trước tới giờ cậu vốn thuộc dạng vô tâm vô phể, tuy không thể đạt tới cảnh giới thanh tâm quả dục, nhưng sau khi thời kỳ dậy thì qua đi rồi thì, nhu cầu về phương diện kia thật đúng là không mãnh liệt cho lắm, thế nên mấy tháng liên tục số lượt tự mình giải quyết cũng không nhiều lắm

Thế nên, tình huống của cậu bây giờ, đại khái là... bị châm lửa đi?

Bất quá, cũng may việc trong phòng bếp cũng không cần đến hai tên gốc việc nhà như cậu và Công Tôn Duệ nhúng tay vào, cho nên không nhìn tới được Vũ Khanh Vũ, trong lòng cũng có thể lãnh tĩnh được đôi chút.

Thiệt tình, hồi lúc trước còn cùng Tiền Mặc xem phim người lớn quá mấy lần cũng chưa từng xuất hiện loại cảm giác này... quả nhiên là càng lớn tuổi da mặt càng mỏng hơn.

”Sư nương, đang phát gốc cái gì vậy? Mặt lại đỏ đến thế, có phải là trước lúc tới đến, hai người đã xảy ra chuyện gì? Công Tôn Duệ thực sự không chịu nổi Tiểu Trác Hy cứ ngẩn người như đi vào cõi thần tiên, liền thò tay qua quơ quơ trước mặt Tiểu Trác Hy.

Đương nhiên, Công Tôn công tử cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu thôi, nhưng lại ngoài dự kiến chính là, gương mặt đỏ ửng của Tiểu Trác Hy nháy mắt lan ra toàn gương mặt, tới tận vành tai “Cái gì nha! Ông nói bậy gì vậy!”

Nhìn người nào đó phản ứng cái kiểu giấu đầu hở đuôi như vậy, Công Tôn Duệ cũng chỉ đành gượng cười “Mới này tôi nói đùa thôi... nhưng mà hiện tại, đột nhiên lại cảm thấy không phải...”

Tiểu Trác Hy nghẹn lời, nhưng vốn dĩ trong lòng có quỷ, chỉ có thể tiếp tục bảo trì trầm mặc.

Công Tôn Duệ bất quá mà huých huých vai cậu “Sao vậy? Sư nương, thực sự đã xảy ra gì đó sao?”

“Đã nói không rồi mà!” Tiểu Trác Hy phủ định ngay tắp lự “Còn nữa, tui là họ Tiểu chứ không phải họ Sư! Làm ơn gọi tui là Trác Hy đi!”

Công Tôn Duệ hiển nhiên là da mặt không dày bằng Vũ Khanh Vũ, bị cậu nói như vậy, có chút xấu hổ mà gãi gãi đầu “Cái đó... tại tôi quen miệng gọi như thế a, cậu không thích thì thôi vậy...”

Những lời này, nghe vào tai, cỡ nào chất phác thật thà a...

Bất quá, câu tiếp theo vừa thốt ra, khiến Tiểu Trác Hy không khỏi một phen hậm hực “Vậy, hai người rốt cuộc có xảy ra chuyện gì hay không?”

Tiểu Trác Hy còn chưa trả lời, đã nghe thấy thanh âm của Vũ Khanh Vũ ở sau truyền đến “Cái gì mà có chuyện gì? Đang nói chuyện gì đó?”

Nghe thấy thanh âm của anh, Tiểu Trác Hy vốn đang định cùng Công Tôn Duệ tranh luận một phen nhát thời chân động cả người, thoáng nhìn qua phía Vũ Khanh Vũ rồi nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác.

Mấy thứ loạn xà ngầu trong óc, không có việc gì nhào ra làm cái khí a!!!

“Đang thảo luận tại sao mặt Trác Hy lại đỏ lên... ha ha, thơm ghê, thịt sợi tương Bắc Kinh a! Đúng là hiểu lòng anh em nha!” Công Tôn Duệ nói mới được một nửa, lực chú ý đã bị đĩa thức ăn trên tay Vưu Khinh Vũ lôi kéo đi, lập tức tiến lên, khoa trương ngửi mấy cái, rất là tự giác lại chỗ bàn ăn ngồi xuống ngay ngắn.

“Đợi lát!” Vưu Khinh Vũ gọi Công Tôn lại, đem cái đĩa thức ăn còn lại trên tay đưa qua “Làm ơn a, có bưng cũng bưng cho trót hết hai đĩa dùm được không? Trong bếp còn canh, cậu vào mức ra đi!”

Tiểu Trác Hy nghe bọn họ nói chuyện với nhau, tâm tình vốn đang bối rối đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu.

Ở cùng với hai người bọn họ, bản thân hết như một cái người ngoài cuộc dư thừa ra vậy, tên cá chết có làm thức ăn cũng làm món mà hoa đào thích, hai người họ, cùng nhau ăn cơm giống như vậy, không biết đã bao nhiêu lần rồi...

Bản thân đã không biết gì mà lại tùy tiện chạy đến nhà người ta, quả thực không có chút cảm giác hài hoà nào.

Nói cho cùng, ở chung với tên bánh mì kia còn vui hơn.

Bất quá, bản thân tới đây cũng chỉ vì mớ ảnh chụp thôi... loại chuyện này, đâu có gì đâu mà công bằng hay không chứ...

Chung quy, sau này cũng đâu tất yếu phải tới đây nữa đâu...

Tiểu Trác Hy nghĩ như vậy, lại bỗng dưng chợt nhớ đến chuyện mình phát hiện lúc lục lọi máy tính, phần nộ liền lập tức thay thế ngưỡng ngùng, ngẩng đầu lên vừa định chất vấn, đã bị gương mặt của Vưu Khinh Vũ áp sát vào khiến cho hoảng sợ “A! Người... Người dựa gần lại đây như vậy làm gì!”

Cuống quít đẩy đẩy đầu Vưu Khinh Vũ sang một bên, nhưng tức giận vừa mới tích lũy dâng lên được một chút lại lập tức xui đi phân nửa, cả gương mặt lại đỏ bừng lên.

Vưu Khinh Vũ cười cười, nhéo nhéo mặt cậu “Thật đúng là đỏ bừng nha, hai người đã thảo luận ra kết quả chưa? Mặt tại sao lại đỏ tới như vậy?”

“Đi chết đi! Mặt lão tử đỏ chỗ nào chứ?” rõ như ban ngày cũng có thể trợn mắt nói dối...

Vưu Khinh Vũ gật gù “Được rồi, không có đỏ, chỉ là xém đỏ thôi.”

“Ế?” Tiểu Trác Hy nghi hoặc mà nhìn người nào đó.

Vưu Khinh Vũ thò tay qua, đè lại vai của cậu, gương mặt nhích dần nhích dần mà áp sát lại.

Tiểu Trác Hy bị động tác này của Vưu Khinh Vũ biến thành mê mang, trơ mắt mà nhìn gương mặt của ai đó ngày càng gần với mặt mình, cuối cùng “chụt” một cái, ở ngay khoé miệng hun lên một cái.

Giả như mà lệch đi một chút nữa, bảo đảm sẽ trúng ngay “hồng tâm”!

Bị đùa giỡn xong rồi, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn chưa phản ứng lại được, chỉ lẳng lẳng mà nhìn gương mặt của Vưu Khinh Vũ dần dần cách xa...

Qua vài giây, mới ý thức được giữa hai người mới vừa xảy ra chuyện gì, nhất thời kinh hô một tiếng, bắt đầu xô đẩy Vưu Khinh Vũ, nghiêng ngả lão đảo nhích sang bên cạnh.

Tiếp theo—

“A!”

“Aaa—”

“Vợ!”

— loảng xoảng...

Cả ba người đều kinh hô lên, tô canh Công Tôn Duệ bưng trong tay rớt trên mặt đất, bởi vì lúc Tiểu Trác Hy nhích sang bên cạnh tránh né thì, tay không cẩn thận trượt ra đằng sau, cho nên nước canh nóng hổi

trong tô, cơ hồ như toàn bộ đều tạt lên tay cậu, làn da bị lộ ra bên ngoài trong nháy mắt ửng đỏ sưng lên từng mảng lớn.

Hô la đau xong rồi, Tiểu Trác Hy lập tức co lại tay, dụi dụi chỗ bị ửng đỏ lên quần áo.

“Vợ, đừng nhúc nhích!” Vũ Khanh Vũ trước tiên bước qua, ôm lấy Tiểu Trác Hy rồi lập tức chạy vào phòng bếp, mở vòi nước lạnh, ấn tay cậu xuống dòng nước.

Tô thịt chân kia là món làm xong cuối cùng, vừa mới múc ra khỏi nồi chưa bao lâu, trên mặt lại có đọng một tầng dầu mỏng, cho nên nó nóng tới mức nào rất rõ ràng.

Cho dù đã xối nước lạnh lên rồi, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn thấy đau đến hốc mắt cũng ửng đỏ lên.

“Còn đứng đó thất thần nữa? Mau lấy dấm chua lại đây!” Vũ Khanh Vũ một mặt xối nước lạnh cho cậu, một mặt nhìn Công Tôn Duệ luống cuống tay chân đứng tại chỗ quát một tiếng.

Công Tôn Duệ lúc này mới giật mình, chạy nhanh đến chỗ đặt gia vị tìm kiếm “Ồ đâu? Dấm chua để đâu?”
Càng bối rối càng tìm không thấy.

Vũ Khanh Vũ cau mày, buông lấy tay đang ôm Tiểu Trác Hy “Ngoan, tự mình rửa một chút đi.”

Tiếp theo lại bước về phía Công Tôn Duệ, cầm lấy chai dấm chua bước trở về bên này, đóng vòi nước lạnh lại, sau đó dùng dấm chua tưới lên tay của Tiểu Trác Hy.

Nhưng cho dù làm đến nước này rồi, chỗ bị Tiểu Trác Hy chà sát đến nhẵn nhúm cả da lúc mới bị bỏng vẫn là nổi lên hai cái bọng nước nhìn mà rợn cả người.

“Vợ, có đau không?” Vũ Khanh Vũ thật cẩn thận nâng tay của cậu lên.

Tiểu Trác Hy nước mắt lưng tròng, trừng mắt nhìn anh “Vô nghĩa! Tự mình thử xem!”

Vũ Khanh Vũ cúi đầu, thổi thổi tay cậu mấy cái, sau lại đỡ Tiểu Trác Hy dậy, bước ra ngoài “Đi, chúng ta đi bệnh viện. Tiểu Duệ, giúp tôi lấy ví cùng chìa khoá xe.”

Ngày hè nóng bức, lại bị phỏng, quả thực giống như cái cực hình.

“A, a, được!” Công Tôn Duệ chạy nhanh trở về phòng khách, quơ lấy chìa khoá cùng ví của Vũ Khanh Vũ rồi nhắm mắt đuổi theo sát hai người họ.

Tiểu Trác Hy vắn vắn vẹo vẹo cánh tay muốn rút tay mình ra khỏi tay Vũ Khanh Vũ, hờn dỗi mà nói “Người còn nói nữa! Không phải tại người cả sao, người –” nghĩ đến động tác mới nãy của ai đó, mặt Tiểu Trác Hy lại lần nữa đỏ bừng không kém gì hốc mắt, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng lên.

Lúc này Vũ Khanh Vũ hôn... không biết là Công Tôn Duệ có bắt gặp được hay không, việc này lại không dám mở miệng hỏi Công Tôn, chỉ có thể phiên muộn lải sang chuyện khác “Không phải tại người sao, trời nóng bức như vậy lại chạy đi nấu thịt chân làm cái gì chứ, trời nóng vậy...”

Vũ Khanh Vũ không để ý tới cậu đang giãy dụa, vẫn như cũ giữ chặt bả vai của cậu “Chồng xin lỗi mà, chồng biết vợ thích ăn cái đó nên mới làm thôi...”

Vũ Khanh Vũ còn chưa dứt lời, bỗng dừng ngừng lại đột ngột giữa câu, nhưng Tiểu Trác Hy cũng đã nghe ra được rõ ràng ý của anh “Người, làm sao biết ta thích?”

Vũ Khanh Vũ trấn định, nói một cách hết sức tự nhiên “Đoán thôi... bởi vì chồng cũng thích ăn, người ta không phải thường bảo vợ chồng đồng tâm sao?”

“Đi chết đi!” cánh tay vẫn còn đau muốn chết, nên Tiểu Trác Hy cũng không thèm đếm xỉa tới lời của ai đó là thật hay giả, chuyên tâm bước đi.

Bạn nhỏ Công Tôn Duệ dưới sự thúc giục của Vũ Khanh Vũ, chạy xe một đường bão táp.

Đến bệnh viện rồi, chạy trước chạy sau đăng ký trả tiền, cũng là Công Tôn.

Cho nên, nếu như xem nhẹ bối cảnh y tá cùng người bệnh cứ đi tới đi lui trước mặt thì, sau nụ hôn bất ngờ kia, hai người xem như lần đầu tiên một mình ở chung. Tiểu Trác Hy cảm thấy rất đau, suy nghĩ lại không nhìn được mà nhớ đến nụ hôn lúc đó.

Tay còn lại không bị thương bất giác nâng lên xoa xoa khoé miệng, lại nghĩ đến xúc giác của nụ hôn vang dội lúc đó, tim cũng nhìn không được mà đập nhanh hơn một trận.

Cái tên kia rốt cuộc là đang suy nghĩ gì? Nếu như chỉ là đùa giỡn, loại chuyện như hôn nhau kia, cũng hết sức quá đáng đi...

Suýt chút xíu nữa là đã...

“Còn đau lắm hả? Tại sao mặt vẫn còn đỏ như thế?” Vương Kinh Vũ dùng tay sờ sờ lên mặt cậu, nhìn không được lại nhíu mày “Còn rất nóng nữa, bị phỏng mà cũng có thể phát sốt sao?”

Câu nói cuối cùng kia, giống như chỉ là lẩm bẩm nói thầm, nhưng mặt Tiểu Trác Hy bất giác lại càng đỏ hơn “Không, không có...”

Công Tôn Duệ đứng lúc trở lại, Tiểu Trác Hy nhìn không được, nặng nề thở hắt ra.

Cậu đầu thể nào nói là, mặt mình đỏ, là bởi vì nghĩ tới hôn mình chứ...

Tên cá chết này, thật không hiểu nổi trong đầu hắn nghĩ cái gì nữa...

Tại sao có thể mặc danh kỳ diệu như vậy mà hôn mình chứ?

Thụy mỹ nhân : Sleeping Beauty, người đẹp say ngủ hay người đẹp ngủ trong rừng dịch)

29. Chương 29: Vợ A, Chồng Đút Vợ Ăn!

Bởi vì tay bị phỏng nổi bọt nước, nên sau khi được khám rồi bôi thuốc xong, bác sĩ cũng chỉ kê đơn cho vài loại thuốc giảm sốt cùng thuốc bôi ngoài da trị phỏng, đến cả băng bó cũng không đã quấn cả đám ra ngoài.

Còn lưu ý dặn dò, khoảng hai ngày nữa tái khám để đảm bọt nước xẹp đi.

Nhìn thấy bộ dạng nhẹ nhàng hết sức của bác sĩ lưu ý mấy điều, lại nhìn nhìn cánh tay thâm hê hê của mình, Tiểu Trác Hy thực sự có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Ra khỏi phòng khám, trên hành lang lại không có điều hòa, cơn đau nhức nhối trên cánh tay lại nóng rực từng đợt, Tiểu Trác Hy nước mắt lưng tròng leo đèo theo sau Vương Kinh Vũ, trong lòng lại không nhìn được mà nguyên rủa cái tên đi phía trước mấy lần.

Nếu không phải tại hắn ta mặc danh kỳ diệu làm ra hành động như vậy, mình làm sao mà rơi vào nông nổi như bây giờ chứ, thề thắm muốn chết.

Một kỳ nghỉ hè yên lành, cứ nhiên lại kết thúc bằng việc bị phỏng.

Bác sĩ còn bảo cái gì, phải hai tuần nữa mới có thể khỏi hẳn, vậy chẳng phải cầm chắc là vác theo cái tay bị phỏng đi học sao...

Cũng không biết, đến tội cùng là bởi do vết phỏng, hay là do cái “hành động mặc danh kỳ diệu” của ai kia, tóm lại dọc theo đường đi, Tiểu Trác Hy luôn một bộ xụ xụ không vui, mãi đến lúc Công Tôn Duệ ngừng xe, cậu mới hậu tri hậu giác mà ngẩng đầu nhìn ngắm bốn phía “A? Tại sao lại về đây? Không chỗ tui về nhà sao?”

Vương Kinh Vũ vẫn ngồi cạnh bên trái Tiểu Trác Hy, dọc đường đi vẫn đặt tay trái choàng qua vai mà giữ cậu ngồi yên, nghe thấy lời này, tay cũng không tự giác mà nâng lên xoa xoa tóc Tiểu Trác Hy “Ăn cơm xong rồi mới trở về đi, từ sáng tới giờ chỉ ăn có một cái bánh mì, thấy đói bụng không?”

Công Tôn Duệ đang ngồi ở ghế lái xe, nghe xong lời này, lập tức lệ nóng doanh tròng rưng rức “Ngay cả bánh mì tôi cũng chưa được ăn... Vưu Khinh Vũ, ông đúng là trọng sắc khinh hữu!”

Vưu Khinh Vũ cau mày, trừng mắt nhìn Công Tôn “Tên khỉ nhà ngươi còn dám nói, đối chết cũng xứng đáng, bưng tô canh nóng như vậy không mau mau để xuống bàn, đứng chằng ràng ở đó làm gì!”

Khí thế của Công Tôn Duệ nhoáng cái mất sạch, gượng gượng cười, sờ sờ mũi “Cái đó...” tiếp theo, lại nhớ đến tội cùng vì cái gì mình lại đứng ở đó không đi, nhoáng cái lại trở nên đúng lý hợp tình, hùng hồn nói “Không phải tại ông cả sao, làm sao tôi biết hai người cư nhiên lại như vậy chứ! Giật mình đó biết không? Người ta bị kinh sợ tới tấp nhiên là sẽ đơ ra rồi!”

Lần này đối thành Vưu Khinh Vũ bị lời của Công Tôn làm cho á khẩu không trả lời lại được, mà Tiểu Trác Hy nghe thấy lời này của Công Tôn, đỏ ửng trên mặt vốn vẫn chưa tan lại càng tăng thêm vài phần.

Không khí trong xe, thoáng chốc trở nên có phần kỳ quái.

Công Tôn Duệ có chút không tự nhiên mà đằng hắng cổ họng, thật cẩn thận hỏi “Cái kia... hai người, rốt cuộc có phải là thật không vậy? Khinh Vũ, ông thực sự thích nam nhân hả?”

Vưu Khinh Vũ bị Công Tôn hỏi khiến cho sững sốt, còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, Tiểu Trác Hy đã gấp gáp vội vàng phủ nhận “Đương... đương nhiên không phải! Tội này chỉ là đang giỡn chơi thôi hiểu không?”

“Giỡn chơi thôi?” Công Tôn Duệ cười càng gượng gạo hơn.

Đùa giỡn mà đùa giỡn kiểu đó, đúng là rất khác người.

“Đúng a! Chỉ là giỡn thôi! Mau đi nhanh đi, lão tử sắp chết đói rồi!” Tiểu Trác Hy có chút khó khăn nhích người, dùng tay trái mở cửa xe bên phải ra, liền vội vàng trốn chết mà chạy ra ngoài, lưu lại ở trong xe hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Chỉ giỡn thôi?” Công Tôn Duệ nghi hoặc, hỏi lại Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ sắc mặt trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Công Tôn “Đúng a, chỉ là giỡn thôi, cậu có muốn thử một lần không?”

“A? Tôi? Vãn, vãn là miễn đi... Trác Hy đi vào rồi kìa, chúng ta, chúng ta nhanh đi vào luôn đi, ha ha...” Công Tôn Duệ khẩn trương che miệng mình lại, nhanh chóng rút chìa khóa rồi lao ra khỏi xe, tốc độ so với Tiểu Trác Hy đào tẩu lúc nãy tuyệt đối chỉ có hơn chứ không thua chút nào.

Những kẻ vừa bị người ta ghét bỏ, tuyệt đối không thể ghẹo vào a!

Bạn nhỏ Công Tôn Duệ thực sự buồn bực.

Nếu như ngày hôm nay có thể trở lại, anh nhất định sẽ không nghe lời tên đáng chết bánh mì kia, sớm như vậy đã mò xuống lầu mua thức ăn chi...

Cho dù xuống lầu mua, anh cũng nhất định sẽ không vì tham một bữa ăn của đồng chí Vưu Khinh Vũ, để rồi trở mặt làm kẻ không biết điều chút nào đi làm bóng đèn nhà người ta.

Cản trở nhân duyên của người ta là sẽ gặp báo ứng, nói ví dụ như bây giờ.

Bây giờ cũng gần hai ba giờ chiều rồi, cơm chưa ăn được miếng nào không nói đi, lên lầu vào phòng còn phải chạy đi quét dọn dầu mỡ nước canh văng tung tóe ra đất, mà không khí giữa hai người kia cũng kỳ lạ quá chừng đi, hai anh ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Hơn nữa...

Công Tôn Duệ nhìn nhìn đĩa thịt sợi tương Bắc Kinh đã lạnh tanh, khóc không ra nước mắt... lúc anh bưng thức ăn bày ra bàn, tại sao lại không chịu bốc mấy miếng tàu hủ ky cuốn thịt ăn trước chứ?

Bây giờ, nếu mà mình có gan mở miệng bảo Vưu Khinh Vũ giúp đi làm nóng lại, phỏng chừng tên đó sẽ một chưởng đập mình bẹp dí trên sofa a...

Công Tôn Duệ cố gắng làm cho sự tồn tại của mình nhỏ đi chút, nhỏ đi chút nữa, ủy ủy khuất khuất chui vào góc ngồi, cố gắng cật lực dùng tàu hủ ky gói thịt sợi nhai nhai –thôi kệ, lạnh nhưng mà ăn ngon là được rồi.

“Tôi dứt cậu ăn.” Vưu Khinh Vũ đột nhiên mở miệng, tuy thoát nghe qua chỉ là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại hoàn toàn không cho phép từ chối.

À? Công Tôn Duệ hoảng sợ, quay phắt qua nhìn, mới chợt phát giác, hóa ra bạn nhỏ Tiểu Trác Hy dùng tay trái ăn không được thuận tiện cho lắm, thức ăn vơ vãi ra bàn còn nhiều hơn gấp được bỏ vào miệng.

“Không cần, tui tự biết ăn.” Tiểu Trác Hy cũng không thèm ngước mắt lên nhìn, đã vội vàng cự tuyệt.

Vưu Khinh Vũ lại tựa như không nghe thấy lời cự tuyệt của cậu, tự mình ngồi vào bên cạnh Tiểu Trác Hy, đoạt lấy chiếc đũa của cậu, rồi mới chậm rãi mở miệng “Tiểu Duệ, vào bếp lấy cái muống nhỏ ra đây.”

“A? Ờ ời!” Công Tôn Duệ vừa được ra lệnh liền ngay lập tức thực thi, vèo một phát lao vào phòng bếp cầm cái muống nhỏ chạy trở về, sau đó tiếp tục chui vào góc ngồi giả vờ làm xác chết.

“Ông muốn làm gì! Tui đã bảo tự mình ăn được rồi!” Tiểu Trác Hy vươn tay muốn giật lại đũa, nhưng ai đó dễ dàng né tránh.

Vưu Khinh Vũ cầm muống Công Tôn Duệ vừa mang ra nhét vào tay của cậu, nét mặt rớt cuộc lộ ra nụ cười “Ngoan, tự mình dùng tay trái múc cơm ăn, tôi gấp thức ăn cho cậu, như vậy được rồi chứ gì?”

Công Tôn Duệ hóa đá vỡ tan hỗn độn trong gió, nhìn Vưu Khinh Vũ chỉ trong nháy mắt đã biến thân thành trung khuỷn.

“Ngoan cái đầu của người! Lão tử là nam nhân, người rớt cuộc có rõ hay không vậy?” Tiểu Trác Hy bực mình cãi lại Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ gật gù, tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu “Đã rõ ràng rồi, vợ a, chồng biết vợ là nam, vẫn luôn rõ mà.”

Tiểu Trác Hy lần này bị thái độ ung dung nhàn tản của ai đó khiến cho ghen hợm trần trối, nhất thời không nói được lời nào, chỉ có thể thần tình hắc tuyến mà lẩm bầm “Biết rõ còn gọi bậy...”

Tuy là lẩm bầm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không chống đối nữa, ngoan ngoãn ăn món măng trộn Vưu Khinh Vũ gấp đến bên miệng, thi thoảng lại múc một muống cơm cho vào miệng nhai.

Nhưng vì cảm giác ngượng ngùng, đầu vẫn là cúi thật thấp.

Phiên bản vợ yêu ngoan ngoãn dịu hiền như vậy thực sự rất hiếm thấy, Vưu Khinh Vũ vừa gấp thức ăn dứt, nét mặt lại lộ ra nụ cười nhẹ.

Công Tôn Duệ ở bên cạnh cố hết sức làm cho sự tồn tại của mình tan biến lần thứ hai hi sinh oanh liệt, không khí này... có cần giống một cặp vậy không a?

Được Vưu Khinh Vũ đưa đến tận dưới lầu chung cư, Tiểu Trác Hy mang theo cánh tay bị thương, bước vào cửa rồi, mới chợt phát giác ba mẹ mình đều đang ngồi ở phòng khách.

Hóa ra, đã đến giờ tan sở...

“Đi đến chỗ Tiểu Mặc chơi sao? Sắp tới giờ ăn cơm rồi, mau đi tắm rửa đi.” gia trưởng nhà họ Tiểu, Tiểu An Dân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Trác Hy một cái, sau đó đảo mắt trở lại xem tivi tiếp.

Cặp mắt sắc bén của Thường Phương nhìn một cái liền thấy tay Tiểu Trác Hy bị thương “Xảy ra chuyện gì? Tay sao lại bị nổi bọt nước to như vậy?”

Miệng hỏi, chân đã đứng dậy bước qua nhìn.

Bị mẹ hỏi một câu, Tiểu Trác Hy vốn vẫn đang cố nhịn đau tự dưng cảm thấy đau như có chút lợi hại hơn, đưa tay ra trước mặt mẹ mình, ngữ khí mang theo chút làm nũng “Bắt cần bị phỏng, đau chết luôn...”

“Sao lại bất cẩn như vậy chứ? Bị cái gì làm phỏng mà rộp lên dữ như vậy?” Tiểu An Dân cũng lại gần xem, trong mắt tràn đầy quan tâm “Đã đi khám bác sĩ chưa?”

“Rồi... có mua...” Tiểu Trác Hy nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại “Nha, thuốc quên mang về rồi!”

“Cái thùng quỹ này, cái gì cũng không nhớ!” Thường Phương trước giờ vốn vẫn một bộ hùng hùng hổ hổ tính tình, nhưng thấy con trai mình bị thương, vẫn là rất đau lòng “Làm sao lại phỏng dữ như vậy? Hôm nay đi chỗ nào?”

Nói xong, cũng không đợi Tiểu Trác Hy trả lời, liền ngẩng đầu hướng về phía phòng của Tiểu Khâm Khâm, hô to “Khâm Khâm a, đừng chơi nữa, tay anh con bị phỏng, ra ngoài mua thuốc cho anh con đi!”

“Bị phỏng?” Tiểu Khâm Khâm hỏi lại một câu, sau đó nhanh chóng từ trong phòng chạy ra “Sao lại như vậy?”

Tiểu Khâm Khâm từ hồi còn nhỏ đã thích làm nũng, cả nhà ai cũng ra sức cưng chiều cô nhỏ, đến khi đi học lại có Tiểu Trác Hy bên cạnh, cơ bản chưa từng bị thương bao giờ. Hiện tại lại nhìn thấy vết phỏng thâm trên tay Tiểu Trác Hy, nhịn không được nhăn cả mặt mày “Gì mà thâm quá vậy? Đừng nói là ông đắc tội đứa nào nha, đi ra ngoài một chút mà mang một thân thương tích trở về!”

“Đắc cái đầu của mày, mày coi truyện nhiều quá khùng hả!” Tiểu Trác Hy dùng tay không bị thương ký lên đầu cô nhỏ.

Tiểu Khâm Khâm bĩu bĩu môi, vốn là muốn đốp lại, nhưng nhìn thấy trên tay anh hai mình hai cái bọt nước to đùng, khí thế nhất thời cũng tuột xuống “Tui đi mua thuốc vậy... thấy tui đối với ông tốt không, sau này để tui làm chị ông cho rồi đi.”

“Chị tao?” Tiểu Trác Hy vớt cho cái xem thường “Có bà chị như mày tao nhảy lầu chết sớm cho rồi.”

Tiểu gia là ở lầu bảy.

Tiểu Khâm Khâm ngay lập tức nhăn mặt “Uy, tui chỗ nào không tốt chứ?”

“Chỗ nào cũng không tốt!” Tiểu Trác Hy nhìn cô nhỏ làm cái mặt quỷ, lại xoay sang nhìn ba mẹ nói “Hôm nay đã bôi được rồi, không cần mua gấp, ngày mai mới tính đi.”

“Vậy cũng được, ngày mai để Khâm Khâm đi mua, sau này cẩn thận một chút nghe chưa? Bác sĩ bao lâu mới có thể khỏi hẳn? Đau lắm hay không? Buổi tối muốn ăn gì nói đi, để mẹ đi làm...” Thường Phương vẫn đứng cạnh Tiểu Trác Hy lải nhải không ngừng.

“Mẹ... con muốn ăn thịt sườn chiên.” Tiểu Khâm Khâm đứng cạnh xen mồm, bị mẹ mình không lưu tình chút nào ký một cái vào đầu “Mẹ mày đang hỏi anh mày.”

Bị hai người nhắc đến chuyện ăn cơm, mặt Tiểu Trác Hy bất giác có chút ửng đỏ lên, tự nhiên là đang nghĩ đến tình cảnh lúc chiều ăn cơm ở nhà Vương Kinh Vũ.

Lại nhịn không được đưa tay gãi gãi đầu, mặc dù là bất đắc dĩ dữ lắm mới để cho tên kia đút mình ăn, nhưng bây giờ mỗi khi nhớ lại hình ảnh đó, cứ cảm thấy có chút sao sao ấy, không nói được thành lời...

“Không cần... lúc này con mới vừa ăn xong, vẫn chưa thấy đói, buổi tối con không ăn.”

“Không ăn? Lát nữa tối sẽ thấy đói bây giờ, ăn một chút thôi, cũng sắp tới giờ cơm rồi.” Thường Phương tiếp tục nói.

Tiểu Trác Hy lắc đầu “Thực sự không muốn ăn... Ba mẹ không cần lo quá, chừng nào con đói con sẽ tự mình ăn mà. Con về phòng trước đây!”

Vết thương trên tay vẫn còn ửng đỏ đau rát, Tiểu Trác Hy vào phòng, nhìn thấy máy tính, lại cảm giác một trận ghen ghen.

Vết phỏng rộp trên cánh tay kéo dài cho đến tận mu bàn tay, chỉ hơi hơi động đập ngón tay thôi, cả cánh tay đều cảm giác đau, ngay cả con chuột cũng không cầm được, đừng nói tới chơi game.

Không có máy tính, mấy ngày tiếp theo làm sao mà sống đây a!!

Tiểu Trác Hy ủ rũ mặt mày bò lên giường, lúc này, di động lại vang lên, là thanh âm báo có tin nhắn.

Có chút cứng ngắc dùng tay trái lôi điện thoại trong túi quần ra, cầm trong tay nhìn nhìn, bên trên màn hình hiển hiện thông báo “Tin tức từ Cá Mực chết”

Tiểu Trác Hy giật mình, mở ra xem, bên trong chỉ có ít ỏi vài chữ “Vợ a, còn đau không? Bác sĩ bảo tốt nhất cố gắng đừng để vết thương tiếp xúc nước, lúc tắm rửa nhớ cẩn thận chút.”

Tắm rửa? Không thể tiếp xúc nước?

Tiểu Trác Hy nhin không được thở dài một cái thiệt dài, loại động tác yêu cầu cao độ này, tên quý kia sao không thử áp dụng lên mình trước coi?

Tiểu Trác Hy lại chuyển mắt nhìn hai cái bọt nước to trên tay, một lần nữa cảm thán, quả nhiên mà, cậu với tên cá chết kia tuyệt đối bất tự không hợp

Tên kia, nhất định là sinh ra để khắc cậu.

30. Chương 30: Vợ A, Chồng Sẽ Chịu Trách Nhiệm!

Thực cẩn thận tắm sơ một chút, Tiểu Trác Hy cũng không còn tâm tình làm cái gì khác, liền lên giường sớm.

Cả ngày hỗn loạn một trận, cho nên hiện tại cậu cảm giác rất mệt mỏi, thành ra rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Chính là, bạn nhỏ Tiểu Tiểu trước giờ ngủ không chút nề nếp nào, hơn nữa lại thêm vết đau rát trên tay truyền đến, cho dù ở trong mộng cũng là lăn qua lộn lại.

Nhích tới nhích lui một hồi, cũng khó mà tránh đụng tới vết thương, cho nên cả đêm không biết là bị đau khiến cho tỉnh giấc bao nhiêu lần, mãi cho đến hơn nửa đêm mới nặng nề mà ngủ sâu.

Ngày hôm sau, Thương Phương vào phòng gọi cậu thức dậy ăn sáng, cũng không thấy nhúc nhích.

Ngủ thẳng giấc mãi cho đến gần giữa trưa, mới bị một trận chuông điện thoại di động đánh thức

Tiểu Trác Hy ngủ đến mơ mơ màng màng, theo bản năng dùng tay phải mò lên đầu giường sờ soạng, tự nhiên là bị một trận đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Kháo...” Tiểu Trác Hy co tay lại thối phù phù vài cái, mới dùng tay còn lại chụp lấy di động, để ở bên tai.

“Vợ a, vết thương trên tay sao rồi?” Không biết có phải là do cậu bị thương hay không, thanh âm của con cá nào đó thoát nghe ôn nhu hơn rất nhiều so với trước đây.

Cả đêm đều bị đau rất tra tấn, cho nên vừa nghe thanh âm của ai đó, Tiểu Trác Hy nhất thời cảm thấy mình thực sự là ủy khuất, thêm nữa cũng là vừa mới tỉnh lại, thần trí còn mơ hồ, mở miệng nói chuyện, cư nhiên không điều khiển được, có chút làm nũng “Đau cả đêm luôn, bực muốn chết a!”

Vưu Khinh Vũ ở bên kia đầu dây nhin không được khẽ nhíu mày “Đau rất dữ dội sao?”

“Cũng không phải đau dữ lắm, chỉ là khi ngủ cứ đụng tới đụng lui!” Tiểu Trác Hy nói chuyện đôi ba câu, ý thức cũng chậm rãi dần thanh tỉnh, kéo theo cũng bắt đầu cảm thấy đói khát “Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Sắp sửa mười giờ rồi, đói bụng sao?” Nghe thanh âm vừa mới thức dậy của cậu, chỉ biết nhất định là vừa mới tỉnh giấc.

Tiểu Trác Hy gật gật đầu, lại nghĩ đối phương làm sao thấy được mình gật đầu, lại mở miệng nói “Àn, hôm qua sau khi trở về đến giờ vẫn chưa ăn gì hết.”

“Cái gì? Cơm tối cũng không ăn?” thanh âm Vưu Khinh Vũ so với mới nãy bỗng ngân cao hơn, tiếp theo lại thở dài, có chút bất đắc dĩ “Cũng vừa lúc, thuốc của vợ vẫn còn để ở chỗ chồng, chồng đem qua cho vợ đi, sẵn tiện mua chút thức ăn, muốn ăn cái gì?”

Tiểu Trác Hy âm ừ nghĩ ngợi một hồi, mới trả lời “Muốn ăn mì lạnh bán ở quán ngay góc tiểu khu của tui a, cho nhiều tương ớt một chút.”

“Tương ớt? Không được, bị phỏng phải kiêng ăn, tuyệt đối không được ăn quá cay.” Vưu Khinh Vũ phủ quyết ngay tức khắc, trong giọng nói tuyệt không chừa đường thương lượng.

“Nhưng mà không có tương ớt ăn không có ngon a!” Tiểu Trác Hy cãi lại “Vậy bỏ ít một chút thôi cũng được...”

“Không được! Để chồng xem rồi mua, ngoan ngoãn ở nhà chờ đi!” Vưu Khinh Vũ nói xong, liền ngay tức khắc cúp điện thoại. Tiểu Trác Hy thở phì phì nắm tay dứ dứ với cái di động “Cá chết, cố ý chống đối lão tử nha!”

Sau khi nói xong, lại đột nhiên cứng đờ cả thân thể.

Mới nãy cậu có phải ngu đột ngột không vậy, cư nhiên lại đồng ý cho con cá mực kia đến tận nhà tìm mình?

Hơn nữa... hồi tưởng lại nội dung hai người đối thoại mới nãy, Tiểu Trác Hy quả thực hận không thể nhảy từ lầu bảy xuống chết cho rồi đi.

Ngữ khí ủy ủy khuất khuất cùng cực như vậy để làm gì chứ? Lớn từng tuổi này rồi, kia chỉ có thể cùng ba mẹ mới như vậy được đi?

Cho dù trong phòng chỉ có một mình, Tiểu Trác Hy vẫn là không nhịn được, mặt dần dần nhiễm một tầng đỏ ửng, lập tức ôm lấy gối nằm úp mặt vào lăn lộn trên giường.

Cư nhiên lại làm ra chuyện mất mặt như vậy trước mặt tên cá chết kia, vậy lát nữa làm sao mà đối mặt với hân đây!!

Hừ hừ, nói không bây giờ chừng tên kia đang đắc ý mà cười trộm không chừng.

Đúng là gặp hạn mà, gần đây có phải cậu vô ý đắc tội với vị thần tiên nào không?

“Á—” đang lăn lộn, vô ý bắt cắn mà đụng vào vết thương trên tay, Tiểu Trác Hy đau đến kêu gào.

Mẹ nó, thực sự là xui xẻo mà!

Tiểu Trác Hy vuốt tóc hai cái, khuất phục mà bò xuống giường, gian nan mặc quần áo vào, sau đó ra khỏi phòng ngủ.

Ra khỏi cửa, liền bước thẳng đến chỗ tủ lạnh, định bụng rót một ly nước lạnh uống, lại nhìn thấy trên cửa tủ lạnh mẫu giấy nhỏ Tiểu Khâm Khâm dùng nam châm hít lên “Em trai bé bỏng a, thuốc bôi phỏng đã mua về rồi, để trên đầu tủ lạnh đó, chị hai có việc ra ngoài một chút, buổi trưa mới về nấu cơm cho em ăn, ngoan ngoãn ở nhà chờ!”

Dưới cùng tờ giấy còn vẽ một đám biểu tượng mặt cười kiểu hoạt họa.

Con nhỏ quỷ này, chỉ cần nhờ nó làm chút việc gì đó, liền lên mặt xưng chị, xưng tới nghiện rồi.

Tiểu Trác Hy cầm tờ giấy xé nát, ném vào giỏ rác đặt bên cạnh, ngược đầu nhìn lên, quả nhiên trên đầu tủ lạnh có để một hộp thuốc.

Uống nước xong, cầm hộp thuốc trở lại phòng của mình, nghĩ nghĩ, vẫn là gọi điện thoại qua cho Vưu Khinh Vũ.

“Uy, đợi không kịp sao?” Vưu Khinh Vũ vừa bắt máy đã hỏi.

Tiểu Trác Hy vẫn còn đang trong trạng thái chấn kinh vì câu nói vừa rồi của ai đó, nghe thấy Vưu Khinh Vũ nói chuyện, tự nhiên lại nhịn không được cảm thấy có chút ngại ngại “Không, không phải... Cái kia, tui mới phát hiện, em gái tui đã mua thuốc dầm rồi, nên không cần làm phiền...”

Vưu Khinh Vũ bên kia nhất thời an tĩnh, hồi lâu vẫn chưa trả lời lại.

Tiểu Trác Hy nhin không được ho hai tiếng, bên kia mới lại mở miệng “Chồng cũng đã gần đến rồi, dù gì để ở chỗ chồng cũng không dùng được, cứ đem qua đi... Vậy cơm có cần mua thêm một phần hay không?”

“A? Không cần không cần, em gái tui đi rồi, chỉ có mình tui ở nhà thôi.” Tiểu Trác Hy lại vội vàng phủ quyết.

“Biết rồi, chồng lập tức tới, vợ ngoan ngoãn chờ nha.” Vưu Khinh Vũ khẽ cười một tiếng, điện thoại lại lập tức ngắt máy.

Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến nhìn chằm chằm di động, một hồi lâu sau, mới cầm nó vút lên giường.

Được rồi, cậu thừa nhận, kỳ thực so với việc tay đau nhức lại phải ở nhà một mình, cậu vẫn là hi vọng có ai đó lại đây mặc cậu sai bảo.

Ít nhất không cần làm gì cũng dùng tay trái.

Chờ mãi cũng nhàm chán, Tiểu Trác Hy lại theo thói quen tính mở ra máy tính, dùng tay trái cầm chuột để mở game ra chơi, sau đó lại dùng nhất dương chỉ trong truyền thuyết chọt chọt, gõ vào mặt mã, đang nhập vào game.

Đã gần đến giữa trưa, cho dù là con cú cũng đã rời giường, cho nên trong game cũng khá là rộn ràng nhộn nháo. Tiểu Trác Hy dùng chuột điều khiển nhân vật đi vài cái, liền cảm thấy thất bại mà bỏ cuộc.

Dùng tay trái cầm chuột, nhin không được bấm toàn là bên chuột phải.

Thanh âm tán gẫu đột nhiên vang lên, Tiểu Trác Hy bấm nhận, là hoa đào, gửi kèm cái biểu tình tiểu hầu tử vô tội

” sư nương, tay không sao rồi chứ?”

“đau cả đêm luôn!”

Không có tay phải, đánh chữ càng bất tiện, vài chữ ngán ngủ, liền rề rà gần nửa tiếng mới xong.

” đáng thương... những lúc như vậy nên bắt tên cá mực kia phụ trách đi, nói với tên đó, phải ngoan ngoãn hầu hạ gia đây!”

Lúc trước không cảm giác được tốc độ đánh chữ của hoa đào nhanh lắm, bây giờ nhìn lại, quả thực là cao hơn so với cậu không chỉ một cấp bậc.

Tiểu Trác Hy nhìn thấy lời của hoa đào, mặt lại bắt giác nóng lên.

Còn phụ trách mới ghê... nghĩ cũng biết tên này muốn ám chỉ cái gì.

Mất hết cả đêm mới tạm thời quên đi nụ hôn kia, lúc này nó lại bắt đầu ở trong đầu quấy tung cả lên, tim cũng nhin không được bắt đầu tăng tốc.

Cho dù tự mình cường điệu lặp đi lặp lại nhiều lần, muốn xem nhẹ đi một màn mặc danh kỳ diệu kia, nhưng vẫn là nhin không được muốn biết, tên kia lúc hôn mình, rốt cuộc là vì cái gì...

“Ai nha!” Tiểu Trác Hy bực bội thấp giọng mắng một tiếng, gãi gãi làm cho cái mái tóc ngắn ngủn rối cả lên, cố gắng định thần lại, bắt đầu chuyển đề tài

“Ông đang làm gì vậy?”

“Bánh mì đang kéo đi phở bán.”

Nửa cánh hoa đào trả lời lại câu này xong, Tiểu Trác Hy liền nhin không được, mở phần thông tin của hoa đào ra nhìn.

Kháo chi!! Cự nhiên đã lên tới cấp 54, ngấm lại bản thân liên tục vài ngày vẫn dừng lại ở 48, Tiểu Trác Hy lại một trận ức chế.

“Cũng gần ra rồi, có qua hay không? Bánh mì bảo mang chúng ta đi kéo cấp.”

Hoa đào không hề nhận ra nội tâm sâu nào của bạn nhỏ , tiếp tục nhăn qua.

Tiểu Trác Hy hậm hực trả lời lại

“Thôi đi... tui không tiện thao tác lắm, tay đau.”

“Đúng ha, bây giờ ông ngay cả chơi game cũng không chơi được, này càng phải bắt tên cá kia chịu trách nhiệm!”

Nửa cánh hoa đào không hổ là trúc mã trúc mã nhiều năm như vậy với Cá Mực Nướng, nói hai ba câu lại kéo đề tài trở về.

Tiểu Trác Hy nhin không được run rẩy một trận, còn chưa nghĩ ra phải trả lời lại như thế nào, di động bị cậu vứt trên giường lại vang lên, Tiểu Trác Hy vội vàng đi qua đón nghe “Ừ?”

“Vợ a, nhà vợ khu nào số mấy lầu mấy, chồng đến rồi.” giọng Vưu Khinh Vũ vang lên.

Nghĩ đến ai đó sắp sửa vào nhà, Tiểu Trác Hy nhất thời có chút bối rối “Cái kia... lầu bảy khu C, 701, căn thứ nhất ngay đầu.”

“Rồi, lập tức đến. Ngoan ngoan chờ chồng a.” một lần nữa vứt lại hai chữ ngoan ngoan, liền cúp điện thoại.

Cái gì nha... Người mới ngoan!” Tiểu Trác Hy không phục lắm bầm mấy tiếng, tầm mắt đảo qua giường mình, nhất thời kinh hô một tiếng.

Trước giờ Tiểu Trác Hy vốn không có thói quen dọn dẹp mền gối, hướng chỉ hiện tại tay lại bị đau như vậy, cả cái giường bị cậu chà đạp cả đêm thành ra hỗn loạn hết sức chẳng ra bộ dạng gì, drap giường cũng nhăn nhúm cả lên.

Luống cuống tay chân bò lên sửa sang lại, nhưng một tay quả thực có hơi khó khăn, mới vừa kéo kéo vài cái, chuông cửa liên ring ring ring vang liên hồi.

“Đến ngay...” Tiểu Trác Hy hướng ra ngoài hô một tiếng, rốt cuộc nhận thất bại bò lại xuống giường, xỏ dép lê lếch xếch ra khỏi phòng.

Mở cửa ra, người bên ngoài đứng là Vưu Khinh Vũ, hôm nay anh mặc áo T-shirt, sẵn che luôn dấu răng ngày hôm qua.

“Vợ, để vợ đợi lâu.” Vưu Khinh Vũ xách phần thức ăn trong tay giơ lên, gương mặt tươi cười nhìn Tiểu Trác Hy.

“Vợ cái đầu ông! Ở nhà của tui không được phép gọi như vậy có biết không?” Tiểu Trác Hy trừng mắt nhìn anh một cái, liền quay người lại trở vào nhà.

Vưu Khinh Vũ lú lú theo sau cậu, sẵn tiện đóng cửa, thành thật ngoan ngoan gật đầu “Được rồi... Tiểu Trác Hy ca, phòng bếp nhà mình ở đâu nha?”

“Da mặt dày...” Tiểu Trác Hy nhỏ giọng lẩm bẩm, chỉ chỉ về phía phòng bếp, quay đầu nhìn lại mới phát giác trong tay Vưu Khinh Vũ còn cầm một túi trái cây cùng một hộp quà, không khỏi có chút kinh ngạc “Mua cái đó làm cái gì...”

“A, này hả...” Vưu Khinh Vũ nháy mắt mấy cái nhìn cậu “Vốn định chuẩn bị lấy lòng mẹ vợ, nhưng lại không ngờ trong nhà chỉ có một mình vợ.”

Tiểu Trác Hy nhất thời trợn mi trừng mắt “Đã bảo ở nhà của tui không cho gọi bậy như vậy!”

“Được được, không nói bậy nữa!” Vưu Khinh Vũ cười trả lời, cầm túi trái cây cùng hộp quà đặt trên bàn phòng khách, tiếp đó liền cầm túi thức ăn đem vào phòng bếp, không bao lâu liền bưng hai tô đi ra.

Tiểu Trác Hy nhìn thức ăn trong tô, nhin không được nhoẻn miệng cười tươi “Mì lạnh? Không phải bảo không được ăn cay sao?”

“Tôi gọi điện hỏi bác sĩ rồi, ông ấy bảo vết thương của cậu không nặng cho lắm, không cần ăn kiêng cũng không sao.” Vưu Khinh Vũ đặt tô xuống bàn “Bất quá, vẫn là bổ tương ớt ít lại một chút.”

“Không nặng lắm? Tất nhiên rồi, người bị đau đầu phải ổng đầu!” Tiểu Trác Hy không phục cự lại, bất quá cũng đã đồng thời nhanh bước qua ngồi bẹp lên ghế sofa, chuẩn bị cầm đĩa.

Chính là—

Tiểu Trác Hy khóc không ra nước mắt, cầm đĩa tay trái vốn đã không dễ, ăn mì, động tác yêu cầu cao độ như vậy...

Vưu Khinh Vũ khẽ cười một tiếng, ngồi vào bên cạnh cậu “Vợ a, vẫn là để chồng làm đi.”

Nói xong, tự nhiên như không cầm lấy đôi đũa trên tay cậu, gấp vài cọng mì đưa đến bên cạnh miệng cậu “A—”

Tiểu Trác Hy đỏ mặt đẩy anh ra “A cái gì mà a! Đây là phòng khách nhà tui đó, làm ơn nhớ dùm! Lát nữa em gái tui về nhìn thấy cười tui chết!”

Vưu Khinh Vũ khẽ nhún mày “Vậy a... Bằng không, chúng ta đi phòng vợ ăn đi.”

“A?” Tiểu Trác Hy nhất thời không kịp phản ứng lại.

“Phòng vợ a, là phòng nào?” Vưu Khinh Vũ hỏi tiếp.

Tiểu Trác Hy theo bản năng mà chỉ chỉ về phương hướng chỗ phòng mình, Vưu Khinh Vũ liền bưng hai tô mì, hướng về phía phòng bước đến.

Tiểu Trác Hy chợt nhớ đến cái giường vẫn chưa được xếp lại gọn gàng của mình, không khỏi mắc cỡ một trận “Vẫn là... vẫn là ở đây ăn đi...”

Vưu Khinh Vũ giống như không nghe thấy lời cậu nói, đẩy cửa phòng bước vào.

Tiểu Trác Hy mau chóng chạy theo, cũng may là Vưu Khinh Vũ tựa như không chút nào để ý đến cái giường loạn hề hề của cậu, bưng tô hướng đến chỗ máy tính của cậu đặt xuống.

Lúc đặt tô xuống bàn thì, ngược mắt nhìn màn hình máy tính một thoáng, đột nhiên quay đầu nhìn cậu “Vợ a, chồng sẽ chịu trách nhiệm.”

“Ể?” nhất thời Tiểu Trác Hy không hiểu được lời nói của Vưu Khinh Vũ có ý gì, nhìn về phía màn hình máy tính, mới phát hiện, mới nãy cậu vội vội vàng vàng đi ra ngoài, cho nên cửa sổ tán gẫu với hoa đào, vẫn chưa kịp đóng lại.

Hai cái tin nhắn cuối cùng của hoa đào gửi sang, vẫn là nằm chình ình ngay đó.

Cậu hấp tấp luống cuống tay chân bước qua đóng lại khung tán gẫu kia, mà nhiệt độ trên mặt cũng quay trở lại “Này... này là hoa đào tự mình nói, không liên quan tới tui!”

“Vưu Khinh Vũ xoa xoa tóc của cậu, nói ”Vậy, dù gì chỗ của chồng cũng có hai cái máy tính, dùng cơm xong theo chồng về đi, mấy ngày nay chồng giúp vợ luyện acc, sẵn tiện chiếu cố vợ, thế nào?”

31. Chương 31: Cuộc Sống Ở Chung Bắt Đầu!

“Ể?” Tiểu Trác Hy giống như chưa hiểu được lời Vưu Khinh Vũ là có ý gì, trừng to cặp mắt ngốc ngốc mà nhìn anh.

Vưu Khinh Vũ đưa tay qua đẩy đẩy mắt kính của cậu, vẻ mặt vẫn là một bộ ung dung nhàn tản, mỉm cười “Tay phải bị thương rất là bất tiện đúng không? Mà nguyên nhân vợ bị thương cũng bởi vì chồng, cho nên vợ cứ sang ở nhà chồng mấy bữa đi, cam đoan chồng đây sẽ hầu hạ, vỗ béo vợ trắng trẻo mập mạp.”

“Cái gì mà trắng trẻo mập mạp, đi chết đi!” Tiểu Trác Hy đá cho người nào đó một cước “Nhà tui cũng đâu phải không có người, mắc mớ gì phải qua nhà ông ở, nếu thật sự thấy áy náy thì cứ ghi cho tui tờ chi phiếu là được!”

Vưu Khinh Vũ đẩy cậu ngồi xuống ghế trước máy tính, bưng tô mì bắt đầu đút “Tuy là trong nhà có người, nhưng vợ cũng đâu thể này bắt họ ngày ngày cứ như vậy mà đút vợ ăn đâu đúng không?”

Mì lạnh được gấp đưa tới tận miệng, Tiểu Trác Hy xi xụp mà hút hết, miệng nhai ngồm ngoàm phồng phồng lên, phát âm ra chữ có hơi không rõ ràng “Lão chữ ại hông cần người hác đút do...” (1)

Thấy cậu đang nhai, Vưu Khinh Vũ bèn gấp một đũa mì lạnh, bỏ vào miệng, cũng nhai “Sao a? Không dám qua chỗ chồng sao?”

Lời này, lúc hỏi ra thì, cực kỳ cực kỳ vân đạm phong khinh, thậm chí giống như không có cảm giác là câu hỏi.

Tựa như, lúc hỏi, người hỏi đã biết rõ đáp án rồi vậy.

Tiểu Trác Hy lập tức có cảm giác như bị ai đó nhìn thấu “Ai nói ta không dám!? Lão tử là không thèm, không thèm, người có hiểu hay không?”

“Ồ... hóa ra là như vậy!” Vưu Khinh Vũ lại gấp thêm một vốc mì đưa đến miệng, nhìn cậu nhai, gật gật đầu “Được rồi, chồng hiểu mà...”

Miệng thì nói vậy, nhưng lời nói ra, rõ ràng là không tin tưởng chút nào.

“Cá chết! Người!” Tiểu Trác Hy cực kỳ bất mãn, giơ nắm đấm lên quơ quơ trước mặt “Người không cần nói khích ta, nói chung lão tử không đi!”

Không tệ, lần này lý trí trở lại sớm, có thể cảm giác được đối phương là đang nói khích mình.

Vưu Khinh Vũ gật gật đầu “Vậy được rồi... Nếu như vợ nói không đi, chồng đây mỗi ngày sang thăm vợ cũng như nhau cả thôi, dù gì dạo gần đây cũng không có việc gì làm.”

Tiểu Trác Hy ghen hòng trần trối nhìn người nào đó...

Mỗi ngày qua đây?

Vậy tức là mỗi ngày đều sẽ có khả năng gặp Khâm Khâm, thường xuyên qua lại với nhau, phải nơm nớp lo sợ không biết chuyện mình là Tiểu Tiều Vũ Hề đến lúc nào thì bị phát hiện, không được không được, tuyệt đối không được!

Tiểu Trác Hy lắc đầu nguầy nguậy “Không cần không cần, ông không cần thấy áy náy, kỳ thật bị phỏng tui cũng có trách nhiệm!”

“Vợ có trách nhiệm cái gì?” Vưu Khinh Vũ nghiêm túc nhìn cậu “Rõ ràng lúc đó là do chồng hôn vợ...”

Tiểu Trác Hy thực sự hoàn toàn không ngờ tới cái tên biến thái này dám nói ra miệng chuyện nộ hôn kia, gương mặt lại bắt đầu đỏ ửng, lúng ta lúng túng nhìn Vưu Khinh Vũ, nửa câu cũng thốt không ra.

“Vậy nên, vết thương của vợ là do chồng gây ra, chồng sẽ chịu trách nhiệm. Nếu vợ không đến chỗ chồng, chồng chỉ có thể ngày ngày sang chỗ vợ thôi.” Vưu Khinh Vũ tựa như không hề phát giác dù chỉ một chút, lời mình đang nói có bao nhiêu kinh dị, vẫn cứ bất động thanh sắc mà nói liên hồi.

Đã vậy, miệng nói, tay cũng không rảnh, liên tục gấp mì đút cho Tiểu Trác Hy ăn.

Tiểu Trác Hy ngốc lảng mà nhìn anh, đại khái là đã quên mất mì lạnh là phải hút vào, cho nên trực tiếp cắn một phát, sau đó nhai a nhai a nhai, trên đũa vẫn còn lại một nửa vốc mì.

Vưu Khinh Vũ liếc mắt nhìn mì còn sót lại trên đũa, không chút nghĩ ngợi liền nhét vào miệng mình.

Rõ ràng là động tác ái muội như vậy, mà người nào đó lại làm hết sức tự nhiên như không, giống như hai người họ ăn cùng một vốc mì, vốn chính là chuyện dĩ nhiên theo lẽ thường.

“Vợ a, sao lại không nói gì?” Vưu Khinh Vũ vừa nhai mì, ra vẻ vô tội mà hỏi.

Tiểu Trác Hy lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng nuốt hết đám mì còn lại trong miệng, sau đó vươn tay chụp lấy cái tô mì trên tay Vương Khinh Vũ, đặt lên bàn máy tính “Lão tử không cần người đút, người từ chỗ nào đến thì quay về chỗ đó đi, bảo không đi chính là không đi! Người cũng không được đến, không cho phép đến đây, có nghe không?”

Wang Khing Wu cũng không dự đoán trước được nhóc con kia lại đột nhiên nổi đóa như vậy, khẽ nhú mày, gương mặt dần dần áp sát lại “Vợ a, mặt vợ sao lại đỏ như vậy? Thực sự là mắc cỡ sao?”

Tiểu Trác Hy theo bản năng sờ sờ mặt mình, lại nhìn thấy vẻ mặt ửng hồng không cười phá ra của Vương Khinh Vũ, động tác lại trở nên cứng nhắc “Mắc cỡ người muội! Lão tử mặt đỏ là trời sinh!”

“Rồi, rồi, là trời sinh!” Vương Khinh Vũ liên tục gật đầu “Vậy vợ không đến nhà chồng, không phải là do mắc cỡ đúng không?”

“Đương nhiên không phải! Lão tử bảo rồi, là không thèm!” Tiểu Trác Hy tức giận đáp lại.

Wang Khing Wu lại gật đầu “Được rồi... Vậy chồng đến nhà vợ, vợ cũng sẽ không mắc cỡ?”

“Đương nhiên là không!” Tiểu Trác Hy theo bản năng tiếp lời, sau đó liền phát hiện, bản thân bị mắc bẫy.

Trong lòng quỳnh lên, mặt lại đỏ thêm vài phần “Không mắc cỡ, cũng không cho phép người đến!”

“A? Là vì cái gì...” Vương Khinh Vũ nghi hoặc nhìn cậu “Vợ a, vợ đừng nói là vợ chột dạ nha? Không lẽ vợ sợ nhạ mẩu phát hiện quan hệ chúng ta sao?”

“Ừ! Người đừng có nói lung tung!” Tiểu Trác Hy nhăn mặt, cảnh cáo “Lão tử với người không có quan hệ gì hết nha!”

“Vậy nếu đã không có quan hệ, rốt cuộc vợ sợ cái gì?” Vương Khinh Vũ từng bước ép sát.

Tiểu Trác Hy bị hỏi, nhất thời á khẩu.

Phải a... sợ cái gì?

Đi đến chỗ hán cũng đâu có gì đáng sợ đâu, có ăn có uống còn có người hầu hạ, có một cái cơ hội bắt tên Cá Mực Nướng làm nô dịch cho mình như vậy... nếu là Tiểu Tiểu Vũ Hề của dĩ vãng, đã sớm tự đóng gói mà ném sang rồi...

Nhưng hiện tại... mình rốt cuộc là vì cái gì không muốn đi?

”Lão tử không có sợ... Lão tử là ghét người! Tiểu Trác Hy cũng không biết là đang cường điệu cho ai nghe, lúc nói ra hai chữ chán ghét kia, âm lượng so với lúc thường cũng nhỏ đi rất nhiều.

Nhưng cho dù nhỏ đi cỡ nào, hai người gần nhau đến như vậy, Vương Khinh Vũ vẫn là nghe rõ ràng mồn một, trên mặt nhất thời bịt kín một tầng thần sắc bi thương u sầu “Ghét? Là vậy sao?”

Ánh mắt mới này vẫn còn tha thiết nhìn Tiểu Trác Hy nháy mắt mất đi thần thái, mi mắt rũ xuống, nụ cười còn vương chút gượng gạo nơi khóe miệng “Hóa ra vợ thật sự là ghét chồng đến vậy sao... Chồng còn tưởng chỉ là đùa giỡn, hóa ra bạn bè, chỉ là chồng đơn phương nghĩ đến sao?”

Ồ thì, ngay cả thanh âm nghe cũng có vẻ đáng thương hề hề.

Đã quen nhìn bộ dạng thần thái lúc nào cũng hưng khởi của Vương Khinh Vũ, lần này tự dưng lại nhìn thấy bộ dáng ủ rũ đáng thương như vậy, nhất thời làm Tiểu Trác Hy nghĩ đến tình cảnh trong game, người nào đó cứ cắn khấn tay đáng thương mà gọi vợ ới... làm cậu bỗng dưng thấy bối rối “Không, không phải... Tôi không phải có ý kia.”

Từ trước giờ, Tiểu Trác Hy vốn chỉ chịu ăn mềm chứ không ăn cứng, lúc trước cũng đã quen đối chọi gay gắt cùng Cá Mực Nướng, bây giờ thấy anh như vậy, cậu thực sự có chút không biết phải làm sao.

“Không cần an ủi tôi...” Vương Khinh Vũ khẽ thở dài, đưa tay xoa xoa tóc cậu “Có thể là do hai chúng ta tuổi tác cách biệt lớn, cho nên mới khiến cậu sinh ra hiểu lầm về hành vi của tôi như thế... tôi đi về trước vậy, cậu ăn hết thức ăn đi, thuốc tôi mang đến bỏ trong túi trái cây kia, ăn xong nhớ đi bôi thuốc.”

Nói xong, cũng không chờ Tiểu Trác Hy phản ứng, liền xoay người bước về phía cửa ra.

Tiểu Trác Hy cuống quít xông đến trước, giữ chặt vạt áo của anh “Ông... tui nói không phải có ý kia rồi mà!”

Vưu Khinh Vũ dừng bước lại, vẫn là đưa lưng về phía cậu, biểu tình trên mặt vẫn còn là một bộ bi thương sâu thẳm lúc này, khóe miệng đều cong lên hết cỡ, nhưng thanh âm lại tựa như hữu khí vô lực “Tôi hiểu mà, cậu có lẽ cũng không phải ghét tôi lắm, chỉ là không muốn làm bạn bè với người như tôi đây thôi...”

Tiểu Trác Hy tuy tính tình không được tốt lắm, nhưng từ trong tâm vẫn là người lương thiện, thấy Vưu Khinh Vũ cái dạng này, tuy là trong lý trí kêu gào hấn vậy có thể là giả vờ đó, nhưng vẫn là nhìn không được thấy áy náy.

Nếu này là giả vờ, cũng quá giống rồi đi...

“Không phải! Tui... tui thật không có ý kia!” Tiểu Trác Hy nín chặt vạt áo Vưu Khinh Vũ hơn “Tôi chỉ là nói đùa thôi a, thiệt đó!”

“Thật sao?”

“Thật mà thật mà!” Tiểu Trác Hy gấp gấp gật đầu.

Vưu Khinh Vũ thu lại nụ cười “đau lòng” trên mặt, xoay đầu lại nghiêm túc mà nhìn cậu “Vậy tôi có phải là có thể đến thăm cậu hay không?”

“Àn ần, có thể có thể!” Tiểu Trác Hy tiếp tục gật đầu, nhưng gật được vài cái liền dừng lại, tiếp đó lại bắt đầu lắc đầu “Không được, không được...”

“Àn?” mặt thần sắc bi thương trong mắt Vưu Khinh Vũ nhất thời lại trở về.

Tiểu Trác Hy khẽ cắn môi, ánh mắt nhìn Vưu Khinh Vũ cũng bất giác trở nên có chút đáng thương hề hề “Thôi để tui qua nhà ông, được không?”

Tiểu Trác Hy gọi điện thoại cho ba mình xin phép xong, lại dán lên tủ lạnh một mẫu giấy cho Tiểu Khâm Khâm, sau đó chỉ huy Vưu Khinh Vũ thu thập mấy thứ quần áo lặt vặt, cuối cùng đi theo sau Vưu Khinh Vũ, rời khỏi nhà.

Nhưng đến lúc tới nhà Vưu Khinh Vũ rồi, thấy gương mặt cười tươi như hoa của người nào đó, tự dưng trong nháy mắt lại có cảm giác giống như là mình bị mắc lừa vậy.

Bộ dạng hiện tại của tên này, ai dám nói hấn vừa mới sầu khổ muốn chết chứ- có quỷ mới tin!

“Vợ a, có muốn uống nước không?” Vưu Khinh Vũ đứng trước cửa tủ lạnh, cầm chai trà xanh lắc lắc nhìn Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy tức giận lườm ai đó một cái “Không thèm, lão tử không thích uống cái đó!”

Ngày nào cũng trà xanh trà xanh, không biết cái đó có gì ngon mà uống hoài!

“Àn? Vậy vợ muốn uống cái gì? Chiều nay chồng đi siêu thị mua về.” Vưu Khinh Vũ cầm một chai, đóng cửa tủ lạnh lại rồi, bước đến bên cạnh khoác vai Tiểu Trác Hy, lôi kéo cậu hướng về phía thư phòng.

“Ngoại trừ trà xanh ra cái gì cũng được.” Tiểu Trác Hy vốn cũng không phải ghét uống trà xanh, mới này bảo không uống, nói chung cũng muốn đổi chọi ai đó thôi.

Vưu Khinh Vũ cũng không để tâm, nói “Vậy được rồi, sau này chồng mua nhiều loại một chút đặt vào.”

Trong thư phòng, hai cái máy tính đều tắt, Vưu Khinh Vũ bước qua, ấn nút khởi động cả hai máy, tiếp đó kéo cái ghế dựa bên cạnh bàn học qua, hỏi “Có buồn chán không? Muốn xem phim gì đó không?”

Tiểu Trác Hy lắc đầu “Không thích coi phim... muốn chơi game!”

“Nhưng mà tay vợ...” Vưu Khinh Vũ nhún nhún mày.

“Dù gì cũng là tự động thôi... Tôi lên xem coi có đội nào bế quan không cũng được.” Như vậy chỉ cần đăng nhập rồi kiểm tổ đội, cơ hồ cũng không cần động tay động chân gì.

“Giờ này vợ đi đâu tìm đội bể quan chứ?” Vưu Khinh Vũ bắt đắc dĩ lắc đầu “Vẫn là để chồng mang vợ đi hỗn độn đi, cổ lên 50 cấp nhanh một chút, sau đó đi phỏ bản thì đỡ hơn rồi.”

Tiểu Trác Hy bắt giắc lại nhớ đến hồi sáng lúc xem cấp bậc của hoa đào, buồn bực trừng mắt nhìn Vưu Khinh Vũ “Còn dám nói, nếu hôm qua ông không bắt tui tới, bây giờ cũng đã lên 50 lâu rồi, coi đi, cả hoa đào cũng vượt qua tui mấy cấp!”

“Ngoan, chồng sẽ giúp vợ nhanh chóng vượt qua lại mà!” Vưu Khinh Vũ hiện tại không thêm ngụy trang nữa, lại khôi phục bộ dạng đáng ăn đập như lúc trước đây.

Tiểu Trác Hy biết đối với loại người da mặt dày như người này, vô luận nói kiểu nào cũng không thể bóp chết cái hành động lời nói biến thái của hắn, chỉ đành đem cái kiểu cà rờn cùng hắn lúc trước ra tạm đối phó “Vậy phiền toái bà xã rồi!”

Máy tính đã khởi động xong, Vưu Khinh Vũ bấm vào logo game mở ra cho cậu, Tiểu Trác Hy lại bắt đầu dùng nhất dương chỉ thần công nhập tài khoản mật khẩu vào.

Vừa mới vào trò chơi, đã thu đến một cái tin nhắn, một cái đầu màu lam, đại biểu cho người gửi, là nam.

Acc này của cậu, tổng cộng chỉ có ba hảo hữu là nam, một trng số đó đang ngồi ở bên cạnh mình, vậy người gửi tin nhắn kia, hoặc là Tiểu Khâm Khâm, hoặc là bánh mì.

Tiểu Trác Hy có chút chột dạ ngó qua Vưu Khinh Vũ, phát hiện người nào đó vẫn đang một mực nhìn vào máy tính trước mặt, vội vàng kéo kéo biểu tượng nhấp nháy đi chỗ khác, kiểm góc mà Vưu Khinh Vũ nhìn thoáng qua bảo đảm không nhìn thấy, lúc này mới yên tâm mở ra xem.

Quả nhiên, là tin nhắn Tiền Mặc gửi qua.

“Trác Hy, nghe Khâm Khâm bảo mày bị phỏ?”

32. Chương 32: Có Ông Xã Mình Chiều Có Mà!

Nhìn thấy câu hỏi của Tiền Mặc, Tiểu Trác Hy hoảng sợ, theo bản năng quay phắt qua chỗ Vưu Khinh Vũ nhìn một chút, xác định người nào đó không có chú ý đến mình, mới dùng tay trái, tận lực tận lực gõ thiết nhanh trả lời lại “Đúng là con nhỏ miệng rộng.”

“Sao lại như vậy? Nghiêm trọng không? Khâm Khâm bảo mày phải ra ngoài ở hai ngày, còn hỏi tao có phải mày sang chỗ tao không. Bây giờ mày đang ở đâu vậy?”

Tiền Mặc lại lóc cóc lóc cóc hỏi trở lại.

Tiểu Trác Hy nhất thời khấn trương

“Vậy mày trả lời nó thế nào?”

Tuy rằng lúc lưu lại tờ giấy kia, vốn là cố ý muốn cho người nhà mình hiểu lầm ý tứ, nhưng lại không ngờ tới Tiểu Khâm Khâm lại lạnh mồm lẹ miệng như vậy, mới đó mà đã đi chạy hỏi Tiền Mặc, trong khi bản thân còn chưa kịp cập nhật thông tin cho nó...

Tiểu Trác Hy lại mở ra danh sách hảo hữu, phát hiện Tiều Tiêu Vũ Hề quả nhiên đang onl.

“Không biết mày làm cái quỷ gì nữa, tất nhiên là bảo mày đã qua bên chỗ tao rồi. Rốt cuộc mày đang ở đâu vậy?”

Hai người chơi với nhau lâu như vậy, thế nên những chuyện kiểu như bao che cho nhau, sớm đã thành bản năng.

Thế nên lúc Tiểu Khâm Khâm vẫn còn chưa kịp hỏi rõ ràng, Tiền Mặc trong lòng đã nổi lên lòng cảnh giắc, vô luận đối phương hỏi cái gì, đều ậm à ậm ừ như nhau nói cho có lệ.

“Ngoan lắm, không uống gia thương người ”

Tuy là tàn một tay, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn đáng khinh như cũ.

Nhưng rõ ràng, Tiền Mặc không bị kiểu này của Trác Hy hồ lộng cho qua

“Đừng có đánh trống lảng với lão tử, rốt cuộc đang ở đâu? Mà có đứa bạn nào có thể cho mày ở lại nhà vì bị phỏng mấy ngày từ hồi nào mà tao không biết vậy? ”

Tiểu Trác Hy mãnh liệt nháy mắt

“Ai nói lão tử không thể có?”

“Có cũng đâu cần phải gạt tao chứ hả?”

Tiền Mặc lần này không hề ngốc, rất nhanh chóng liền phản bác lại.

Tiểu Trác Hy khổ não muốn chết, lấy tay đẩy đẩy gọng kính... giá mà đổi lại trước kia, phỏng chừng không đợi Tiền Mặc hỏi, cậu đã sớm gọi một cú qua nhà nó mà khoe rồi.

Có thể biến Cá Mực Nướng thành nô lệ mặc sức sai bảo, đây rõ ràng là chuyện đáng khoe nhất với Tiền Mặc a a!!

Nhưng hiện tại, không rõ vì sao, lại có cảm giác không dám cho nó biết...

” tại sao không trả lời? Chẳng lẽ mày thực sự muốn gạt tao?”

Tiền Mặc thấy cậu hồi lâu không ừ hử tiếng nào, lại gửi qua một câu khác.

Tiểu Trác Hy khẽ cắn môi, rốt cuộc quyết định thẳng thắn với Tiền Mặc.

Dù sao cũng đâu phải chuyện gì ghê gớm lắm, ngược lại cứ giả vờ lừa nó vậy mới giống như đang chột dạ đúng không?

Còn về chột dạ cái gì... bạn nhỏ Tiểu Trác Hy cũng không muốn suy nghĩ sâu xa...

Chẳng qua, nhất dương chỉ của cậu còn chưa kịp gõ ra lời muốn nói thì, Tiền Mặc lại gửi tin tiếp

“Đừng nói với tao là Cá Mực Nướng nha?”

Động tác trên tay Tiểu Trác Hy dừng lại đột ngột.

Lần này... muốn chủ động thẳng thắn cũng không còn cơ hội.

Bất quá...

“Làm sao mày biết?”

Thân phận của Cá Mực Nướng, Tiền Mặc không biết không tính đi, ngay cả chuyện hắn ở thành thị nào, nó cũng không biết mới đúng chứ?

“Đoán thôi!”

Lần này Tiền Mặc trả lời càng nhanh hơn, tiếp theo lại gửi thêm một câu

“Mày như thế nào lại chạy tới chỗ cha đó? Ông biết thân phận của mày sao?”

Kỳ thật, bạn nhỏ nói ra lời này, chung quy cũng chỉ để thăm dò tình hình bên địch thôi.

Còn về phần Tiểu Trác Hy, tất nhiên cậu lại không biết, bên kia máy tính, đứa mà mình coi như bạn chí cốt đã sớm đem mình bán không còn manh áo, thế nên vẫn là rất thành thực ngoan ngoãn trả lời

“Chỉ biết tao là thôi, mày đừng có hé miệng nói bậy cho tao à nha! Bằng không cứ ở đó mà chờ chết đi!”

“Biết... biết ”

Ở màn hình bên kia, Tiền Mặc chảy mồ hôi như mưa.

“Còn nữa, mấy ngày này đừng có gửi tin qua acc này của tao nữa, sẵn tiện, nói với Khâm Khâm một câu, acc bây giờ của tao là do mày treo, bảo nó có gì thì nói với mày.”

Bạn nhỏ Trác Hy cũng rất là cẩn thận đó chứ.

“Được được, đã biết đã biết!”

Chỉ cần có thể bảo đảm mạng, Tiểu công tử tuyệt đối tuân theo hết thảy mệnh lệnh, vô điều kiện phục tùng

“Nghe bảo ngày hôm qua mày ở nhà bạn bị phỏng, là nhà Cá Mực?”

“...”

Tiểu Trác Hy lười giải thích, trực tiếp gửi qua một dòng im lặng tuyệt đối.

“Vậy mà có gặp hoa đào MM không? ” (2)

Tiền Mặc không thèm để ý Tiểu Trác Hy lạnh lùng với mình, tiếp tục nhiệt tình dạt dào hỏi lại.

Tiểu Trác Hy nhìn nhìn hai cái chữ M đi sau hai chữ hoa đào, thần tình hắc tuyến.

“Có xinh không? Nghe nói là nhỏ là họa sĩ vẽ tranh, chắc là rất văn tĩnh phải không ”

Tiền Mặc tiếp tục chế độ mê gái.

Bánh mì thối, tao ở bên này chịu cực chịu khổ, còn mày thì có hưng trí tán gái!

“Phải a, rất xinh rất đẹp!”

Tiểu Trác Hy oán hận dùng tay trái chọt chọt, trả lời lại...

“Lão tử tay đau, không muốn nói chuyện, tạm biệt!”

Đánh xong mấy chữ kia, Tiểu Trác Hy liền không chút lưu tình đóng lại khung tán gẫu với Tiền Mặc.

Tiền Mặc thấy được bốn chữ rất xinh rất đẹp kia rồi thì, nhất thời hoa tâm nộ phóng, nghĩ nghĩ, muốn hỏi lại rõ ràng chút nữa, nhưng bên kia Tiểu Trác Hy lại không có động tĩnh nào nữa.

Biết rằng bạn mình bắt đầu giở trò quái gở thì mười con voi cũng kéo nó nhúc nhích không nổi, cũng lười cùng cậu so đo, thế là Tiền Mặc bắt đầu trở về đội ngũ, quấy rầy vị mỹ nhân “rất xinh rất đẹp” nào đó.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào, nghe vợ yêu nói hôm qua nó đi tìm Cá Mực huynh thì có gặp bạn đúng không?”

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : bọn họ gặp nhau rồi?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không phải cậu ấy bảo không được phép nói cho cậu biết sao?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : nó nói vậy bạn liền thực sự không thèm nói cho mình nghe?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ân, bọt bọt, hôm qua sư nương đến nhà của Cá Mực, còn không cẩn thận bị phỏng nữa thiệt đáng thương...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : bị phỏng!!!!??? Cái đó đau dã man luôn!! Bây giờ lại đang giữa hè, vợ yêu thiệt đáng thương...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào

Công Tôn Duệ thấy biểu tình này của bánh mì, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Rõ ràng là thanh niên không còn nhỏ nữa, vậy mà cứ không nhéo tới không nhéo lui không biết mắc cỡ.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : a... tại tôi hứa với cậu ta rồi mà...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : vậy bạn nói đi, mình quan trọng hay nó quan trọng hơn!!!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o :

Công Tôn Duệ thấy cậu ta nói như vậy, trong lòng không nhịn được giật thót một cái.

Đối với một tên nam nhân như anh, lại ăn nói như vậy... tuy biết rõ ràng cậu ta chỉ là nói đùa, nhưng mà...

Nhưng mà... cậu ta cứ dùng kiểu ăn nói như vậy, lâu dần, anh thực sự sợ mình sẽ coi như là thật.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : rốt cuộc là mình hay là nó!

Công Tôn Duệ thở dài, ngoan ngoãn thành thật gõ gõ, gửi đi một chữ.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cậu...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : nói thật, bạn không nói mình cũng biết.

Công Tôn Duệ nhìn bộ dáng đùa giỡn của cậu ta, nhịn không được khẽ mỉm cười, nhưng mặt cười trên khóe môi lại rất nhanh biến mất, trở thành thở dài, thật sâu...

Tiểu Trác Hy cùng bánh mì tán gẫu xong, một lúc sau, liền nhận được mời tổ đội do Cá Mực Nướng gửi đến.

Có chút không được tự nhiên dùng tay trái điều khiển chuột nhấp vào đồng ý, nhân vật rất nhanh liền lon ton theo sau Cá Mực Nướng

“Cá Mực Nướng cho bạn một viên bẻ quan đơn.”

Khung thông báo vừa nhảy ra báo những lời này, thanh âm của Vũ Kinh Vũ cũng từ bên cạnh vang lên “Vợ bẻ quan đi, bằng không cứ dùng tay trái lát nữa lại đau.”

“Nga.” Tiểu Trác Hy nhấn chuột phải, sử dụng bẻ quan đơn, trên góc màn hình nháy mắt toát ra thêm một cái trạng thái.

Nhìn lại thanh kinh nghiệm của mình, hiện tại đã tồn được hơn phân nửa thanh, ước chừng đến 50 cấp cũng không tốn bao lâu thời gian, thuận tiện tạm ly đội ngũ, trở về kho hàng mang theo trang bị cấp 50 bỏ vào hành trang mang theo.

Cá Mực Nướng kéo theo nhân vật của cậu chạy đến Hỗn độn, một cái tin Loa cũng bắn ra đồng thời.

[Loa] Cá Mực Nướng : H5 bẻ quan bốn tiếng, Thần Ma mang đội, đến+++++++++++++++++

Cá Mực Nướng acc mãi cấp lại vip mang đội, tuy là bây giờ đang giữa trưa, quả thực không phải thời điểm thịnh vượng để bẻ quan, nhưng là vẫn rất nhanh liền có người đến.

Tiểu Trác Hy ngó về phía máy tính của Vũ Kinh Vũ, cư nhiên lại nhìn thấy trong danh sách xin vào có mấy vị quen đến không thể quen hơn, nhất thời thần tình hắc tuyến “Mấy người này không phải đang đi phò bản sao?”

Vũ Kinh Vũ quay đầu lại nhìn cậu, cười cười “Vợ không thích, vậy không cho bọn họ vào!”

Nói xong, thật là làm ngay tức khắc, một loạt đều cự tuyệt.

“Uy, tui... tui cũng chưa có nói không cho bọn họ vào a!” Tiểu Trác Hy nhìn thấy ngay cả hoa đào mà Vũ Kinh Vũ cũng từ chối, cảm thấy có chút ngại.

Bạn nhỏ Tiền nhiều có lẽ là không nghĩ đến mình vậy lại bị từ chối, nhất thời bốc hỏa lôi Cá Mực Nướng lên loa.

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : khá, thêm lão tử vào đội!!!

Tiểu Trác Hy thấy cái loa của Tiền Mặc, nhất thời đối với mức độ da mặt dày của Tiền Mặc lại càng hiểu rõ sâu sắc một tầng!

Thằng này, nó sợ toàn server không ai không biết nó bị người ta ghét bỏ hay sao a?

Gào thét xuống xuôi, hai cái đầu của hoa đào cùng bánh mì lại một lần nữa chui vào danh sách xin nhập đội.

Bà xã đại nhân cũng đã lên tiếng, Vưu Khinh Vũ tự nhiên không dám không theo, nhanh chóng cho hoa đào cùng bọt bọt bổ thêm vào đội.

Tiếp theo, người nào đó vừa mới ở trên loa gào rú gây hấn, bị anh cố ý để quên ở ngoài.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : vợ a, nghe mấy người này bảo ông bị phỏng, không sao chứ?

Thật sự là một đám miệng rộng mà! Tiểu Trác Hy vút cho cái xem thường, vừa định đặt tay lên bàn phím chọt chữ, ghế của Cá Mực Nướng liền trượt tới bên cạnh cậu, tay cũng đặt lên bàn phím của cậu.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : không có việc gì, có ông xã của mình chiếu cố mà

Tốc độ đánh chữ của Vưu Khinh Vũ có thể nói là cực nhanh, chờ đến khi Tiểu Trác Hy ý thức được câu này có gì đó không đúng thì, người nào đó đã nhanh chóng ấn phím gửi đi.

Tiểu Trác Hy nhất thời gào rú nhào về phía anh “Ông đi chết đi!”

“Ai, ai, vợ a, cẩn thận cái tay!” Vưu Khinh Vũ thật cẩn thận né về phía khác, lại sợ đụng đến vết thương trên tay cậu, cuối cùng quả nhiên bị một Tiểu Trác Hy nhỏ hơn anh cả một khúc áp lên trên ghế.

“Mẹ nó, người lại nói lung tung nữa, lão tử thiện người!” Tiểu Trác Hy một tay túm lấy cổ áo Vưu Khinh Vũ, nhưng lời kéo như vậy, dầu rằng trên vai trai của người nào đó cư nhiên lộ ra, vừa đỏ lại vừa sưng tấy, so với ngày hôm qua giống như lại sưng to hơn một chút.

Coi bộ, hôm qua người nào đó cắn người nào đó, đúng là không nhẹ.

Tiểu Trác Hy vốn đang hùng hổ, mắt liếc thấy vết thương kia, bỗng đứng lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, lực đạo trên tay cũng thoáng buông lỏng “Có nghe không?”

May là ngữ khí ngoài miệng cũng vẫn còn chút khí thế.

“Ấn ấn, đã nghe đã nghe!” Vưu Khinh Vũ đưa tay, cẩn thật đỡ lấy tay phải của cậu “Không nói bậy nữa!”

Tiểu Trác Hy hừ lạnh một tiếng, sau đó trở về ghế ngồi của mình, mới nhìn thấy trong đội ngũ vì một lời lúc nãy của Vưu Khinh Vũ mà rối loạn cả lên.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ở chung?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : hai người đang ở chung với nhau?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cá đuối tề, câu mới này không phải do sư nướng gỗ....

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nướng, đội đồ đệ xuống lầu thăm thương thế của sư nướng có được không?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào, người ta có thể đi cùng bạn được không

Tiền Mặc vừa mới được cho phép vào đội, những chuyện khác còn chưa rõ, liền thấy lời nói của hoa đào, lập tức tí ta tí tởn xen mỗ vào.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : kia, sẵn tiện mang theo tui luôn đi mấy người có thể tiếp tục coi tui là bóng đèn.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Gửi một tràng ba chấm im lặng tuyệt đối xong, Tiểu Trác Hy nhin không được, liếc mắt nhìn người bên cạnh quát một tiếng “Hỗn đản, nhìn chuyện tốt người làm đi!”

(1) Lão tử lại không cần ai đút cho

(2) MM = muối muối

33. Chương 33: Vợ Nha, Vợ Là Đang Ghen Sao?

“Chồng chỉ là nói đùa thôi mà...” Vụ Khanh Vũ vẫn một bộ ta rất vô tội, Tiểu Trác Hy nhìn biểu tình của ai đó, thật chỉ muốn nhào lên nắm một cái.

Nhưng, xét thấy bản thân còn đang mang thương tích, Tiểu Trác Hy vẫn là rất thức thời, chỉ giờ nắm nắm lên quơ quơ trước mặt “Đùa người muội! Lần sau dám nói bậy bạ nữa lão tử thiên người thật!”

Vụ Khanh Vũ rất là thành thực gật gật đầu “Hiểu hiểu, đến lúc đó chồng sẽ chủ động cởi quần sẵn!”

“...Người như thế nào lại cùng bánh... bớt xảm một chút có được không vậy?” Xém chút nữa là nói hớ ra không kịp người như thế nào lại cùng bánh mì một kiểu đức hạnh như thế, nhưng cũng may là ngay thời khắc mấu chốt kịp phản ứng, đúng lúc sửa lại nội dung.

Vụ Khanh Vũ vẫn là cười đến thực đáng ăn đập “Vợ vẫn chưa hiểu rõ chồng sao? Chồng lúc bình thường đều là như vậy.”

Tiểu Trác Hy nhin không được thở phì phì trừng mắt lườm người nào đó “Bây giờ đã biết, đáng khinh chính là bản chất của người!”

Hai người đấu võ miệng, trò chơi tự nhiên cũng không thêm để mắt đến. Cá Mực Nướng làm đội trưởng nhưng cứ dửng dăng đứng tại trước cửa Hồn độn không chịu nhúc nhích, làm cho người i nào đó vừa mới trở về đội ngũ lại lung tung đoán mò một trận.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : thao, tên cá chết kia như thế nào lại bất động vậy?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : Cá Mực ca ca, mở cửa đi vào nào

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : có thể là sư nương đang thực thi gia bạo... cũng giống như ngày hôm qua ấy, thêm hai cái dấu răng hay gì đó...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : dấu răng?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...khẩu vị mẫn như vậy sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : kỳ thực tôi chưa nói cái gì hết!

Tiểu Trác Hy nghiêng đầu nhìn màn hình máy tính của Vụ Khanh Vũ, đập vào mắt là hai chữ “dấu răng”, trong lòng liền cả kinh, lập tức nhanh chóng đặt hai tay lên bàn phím, muốn cắt đứt chủ đề mà đám kia đang thảo luận.

Một lòng gấp gáp, hoàn toàn quên mất vết thương trên tay mình, vừa dùng lực lên ngón tay một chút, nhất thời đau đến hít hà.

Vụ Khanh Vũ vốn cũng đã nhìn thấy mấy câu nói kia, nhưng mà tâm tình khi thấy, lại hoàn toàn bất đồng với Tiểu Trác Hy.

“Đây là phu phu tình thú của nhà người ta...”

Vừa mới đánh mấy chữ mở đề, liền nghe thấy tiếng hít hà của Tiểu Trác Hy, liền vội vàng bước qua “Làm sao vậy? Vết thương đau sao?”

Tiểu Trác Hy đau đến khóe mắt ướt sũng, nhưng vẫn không quên hung hăng trừng mắt ai kia “Xem bọn họ đi!”

Vốn ý của Tiểu Trác Hy là, nếu như không phải tại người vừa mới nói bậy, bây giờ cả đám cũng đã vào Hồn độn thời không, chứ đâu phải đứng yên tại chỗ tán bậy tán bạ... nhưng bốn chữ này thoát nghe, lại hoàn toàn không có cái mớ ý nghĩa như đã giải thích ở trên.

Nghe kiểu gì, cũng có cảm giác như là đang làm nũng ấy...

Vưu Khinh Vũ nhẹ nhàng đỡ tay của cậu nhìn nhìn, cẩn thận xem xét thấy không có gì bất ổn, mới lại cọt nhả mà ngẩng đầu “Để cho bọn họ đoán đi, dấu răng đâu có gì đâu, chẳng lẽ lúc vợ cắn còn mang theo ý niệm gì đó không nên có trong đầu sao?”

“Cái gì nha! Đương nhiên là không có!” Tiểu Trác Hy cất cao giọng, rút tay ra khỏi tay Vưu Khinh Vũ “Người nói bậy gì chứ!”

Vưu Khinh Vũ lại duỗi tay qua, búng mắt kính của cậu một cái “Nếu không có thì tốt rồi, vợ nha, vợ càng như vậy phản ứng, bọn họ lại càng cảm thấy vợ đang chột dạ.”

“Cút! Người mới chột dạ!” Tiểu Trác Hy đẩy tay anh ra, nhưng không biết vì cái gì mà, lại thật sự trở nên yên tĩnh lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào máy tính, một chút cũng không thêm liếc qua chỗ Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ nhìn bộ dạng có chút không được tự nhiên của cậu, bất giác lại khẽ cười, rồi lại dời tầm mắt trở lại màn hình máy tính của mình.

Trong đội ngũ, vẫn còn đang đóng vai bé ngoan tò mò ép hỏi, nhưng bạn nhỏ Hoa đào vẫn rất là nghĩa khí, chỉ nói đúng nửa câu kia...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : Bánh mì mốc, nếu rảnh rồi vậy cậu mang đội đi!

Đánh xong câu này, Vưu Khinh Vũ cũng mặc xác người nào đó bị điểm danh có đồng ý hay là không, liền trực tiếp chọn lựa tên của bánh mì, ấn xuống lựa chọn “Thắng làm đội trưởng”

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : kháo, dựa vào cái gì chứ! Lão tử mang đội mấy bữa rồi!

Cứ việc miệng phun ra không muốn không muốn, Tiền Mặc vẫn là rất ngoan ngoãn thành thật tiếp nhận chức vị đội trưởng.

Hơn nữa, hiển nhiên so với tiền nhiệm đội trưởng, hiệu suất của đương nhiệm đội trưởng cao hơn rất là nhiều. Trên góc màn hình, hình cái đầu ở vị trí đầu tiên vừa mới chuyển từ Thanh Vân sang Quỷ Vương, năm người liền vào H1, tiếp theo lại bị truyền tống đến tầng thứ sáu, sau đó một đoàn lại lũ lượt chạy về tầng năm, cuối cùng mới chính thức tiến vào cảnh chiến đấu.

Tiểu Trác Hy ăn bẻ quan đơn, lựa chọn tự động phòng ngự sau, liền biến thành ông chủ ngồi trông tiem... Nhìn trên màn hình mỗi hiệp đều thay đổi một kiểu đấu pháp, nhưng lại không có năng lực giống như lúc trước ngồi gõ bàn phím lóc cóc mà tán gẫu trên đùa nhau.

Tuy rằng có bánh mì ở trong đội ngũ làm loạn huyền não, mọi người cũng đều nói chuyện phiếm khí thể ngất trời, nhìn thấy như vậy lại không thể tham gia, Tiểu Trác Hy chỉ có thể trong lòng ngứa ngáy, cảm giác chán chán đến mức trên đầu sắp mọc cỏ.

Nhịn hết nổi, Tiểu Trác Hy lại có chút ngắc ngứ dùng tay phải tao chuột, mở ra thông tin của nhân vật nhìn nhìn, mới phát giác chỉ không lưu tâm một chút, kinh nghiệm cư nhiên đã tồn một đồng.

Nhìn nhìn, đại khái thắng hai cấp cũng không thành vấn đề.

Cho nên, lần này vừa đánh xong một hiệp, Tiểu Trác Hy liền bấm vào nút thắng cấp, hai cấp cứ thế mà tà tăng lên, trên người cũng lóe ra từng đạo kim quang... Đồng chí rốt cuộc đã vượt qua 50 cấp.

“Vợ thắng cấp rồi sao?” Vưu Khinh Vũ trước nghiêng đầu qua nhìn, hỏi... tiếp theo, trong đội ngũ cũng một phen nháo chúc mừng.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : may mắn cuộc cũng năm mươi!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : quá trình gian khổ a!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương chúc mừng...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Tình huống như thế này, không biết có nên nói lời cảm ơn hay không...

Bất quá, vượt qua 50 cấp, cũng coi như là sự kiện thoải mái dễ chịu.

Tiểu Trác Hy cũng không thêm do dự, mở hành trang ra, lấy hết trang bị 50 cấp thay một lượt, đao trên tay nhất thời thay đổi màu sắc, nhàn nhạt lấp lánh ánh sáng màu vàng.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : [La Sát Nhận] thằng quỷ nha, mày khi nào làm cả thân cam trang này vậy?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : [Kim Tiêu Diệp Liên] [Huyền Linh Hộ Tí] đều là hàng tốt a! Mày nạp tiền?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Nghĩ đến mấy thứ mà thằng bạn mình đang dần liệt kê đều do cái tên ngồi bên cạnh đưa cho, Tiểu Trác Hy nhin không được, mặt có chút nóng lên, vô tình thốt lên “Cái kia... sau khi về, tui nạp tiền trả lại cho ông.”

Vưu Khinh Vũ cũng không tranh cãi nhiều, chỉ cười cười nhìn cậu một cái, bảo “Nói sau đi.”

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : kháo, người cư nhiên dám cời y phục vợ ta! Muốn chết a! Đó là sính lễ ta đưa cho vợ!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì :

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...

“Tên cá chết!” bây giờ không giống lúc trước, cách nhau cái mạng cái máy tính, Tiểu Trác Hy đương nhiên cũng không cần cố sức tức giận nhưng chỉ có thể dùng chữ để trút, trực tiếp dùng chân thân ra chiêu “Con mẹ nó, người lại nói lung tung! Lão tử đã nói sẽ trả tiền lại cho người!”

“Vợ a đừng kích động, đừng kích động, cẩn thận cái tay! Chồng nói giỡn mà!” Vưu Khinh Vũ cẩn thận né tay cậu, tóm hai vai Tiểu Trác Hy giữ cơ thể cậu đứng vững vàng lại “Ngoan, lát nữa tay lại đau bây giờ!”

“Ngoan cái đầu của người!” Tiểu Trác Hy tay đau, kỳ thật cũng không dám dùng sức để giãy dụa, nghiêng răng ken két, giống như có chút muốn liều mạng.

Vưu Khinh Vũ nhất thời cảm thấy da đầu run lên một trận “Vợ a... đừng nói vợ lại muốn hạ miệng nha?”

“Không muốn bị cắn buông tay ra!” Tiểu Trác Hy nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Vưu Khinh Vũ thanh thanh cổ họng “Vậy chồng đây có thể tự mình lựa chọn chỗ cho vợ hạ miệng không?”

“Ể?” Tiểu Trác Hy bị lời nói của anh làm cho có chút sững sốt.

Vưu Khinh Vũ cúi đầu, đưa mặt gần về phía Tiểu Trác Hy, chu chu miệng “Có thể cắn chỗ này hay không?”

Tiểu Trác Hy bùm một cái, cả gương mặt đỏ bừng, ngay cả mắt cũng đỏ lên “VUU KHINH VŨ!!!”

Thấp giọng rống xong, quả nhiên như Vinh Khứu Vũ mong muốn, ngược đầu hướng về phía mặt anh xấp lại gần.

Nhưng thật bất hạnh, bộ phận có chút lệch lạc so với Vưu Khinh Vũ kỳ vọng.

Ngược đầu đập vào cả gương mặt Vưu Khinh Vũ, Tiểu Trác Hy cảm giác được thanh âm cộng hưởng vang dội do hai gương mặt chạm vào nhau, chấn động đến đau cả đầu.

Vừa rời ra, tay Vưu Khinh Vũ liền lập tức buông cậu ra, hai tay bịt lại cái mũi của mình, kế tiếp- từ trong kẽ hở tay, chảy ra vài tia máu đỏ thẫm.

Cư nhiên bị nhóc con này động đầu vào khiến cho chảy máu mũi...

Tiểu Trác Hy lúc này vẫn còn trong cơn kích động, hoàn toàn không nghĩ đến việc phải giảm nhẹ lực đạo, nhưng cũng tuyệt đối không nghĩ đến đập vào khiến đối phương chảy máu, hiện tại thấy Vưu Khinh Vũ bị thương, nhất thời có chút luống cuống “Ông, ông không sao chứ?”

“Không sao, không sao, tôi đi toilet rửa.” Vưu Khinh Vũ ngửa đầu lên trời bước nhanh ra ngoài, Tiểu Trác Hy muốn đi cùng anh, nhưng lại bị anh đẩy trở về.

Chắc là không muốn bị mình nhìn thấy bộ dạng đổ máu chứ gì...

Tiểu Trác Hy lại nghĩ đến lực đạo lúc này, bản thân nhin không được mà cảm thấy cái mũi có chút đau.

Coi bộ... lúc này hơi bạo lực chút...

Xoa xoa cái mũi, lại dời tầm mắt trở lại game, lại nhìn thấy đám người kia vẫn còn đang thảo luận chuyện trang bị của mình.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : Cá Mực, ông cũng quá trọng sắc khinh hữu đi đừng nói tới cam trang, ngay cả cái tử trang ông cũng chưa từng cho tui!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào, người ta cho bạn sinh lễ cũng là cam trang nha...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : (o). . .

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : [Phong Hỏa Luân] nha, Cá Mực ca, tuy là ca cho muội cũng là cam trang, nhưng là chỉ có +5 à!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : trang bị của bà cũng là Cá Mực cho?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : không phải cho, là bị đòi, dù sao cũng không có tiền trả lại ổng!

Không biết vì cái gì, xem đến đây, hưng trí của Tiểu Trác Hy bỗng dưng tuột xuống.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : sinh lễ làm sao có thể đưa hai phần, Cá Mực huynh (#)

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : nói bậy nữa lão nương thiên người!

Tiểu Trác Hy nhìn bọn họ nói chuyện phiếm, cũng chẳng có hưng trí tham gia cùng.

Dù gì, tay cũng còn đau...

Vưu Khinh Vũ đẩy cửa bước vào, Tiểu Trác Hy nghiêng mặt nhìn nhìn, trên mặt đối phương đã rửa sạch sẽ, nhưng tay vẫn là đang bóp nhẹ sống mũi.

Vừa thấy Tiểu Trác Hy nhìn mình, lập tức bày ra một bộ biểu tình đáng thương hề hề “Vợ, đau muốn chết à!”

Tiểu Trác Hy lười chẳng buồn phản ứng, đảo mắt trở về “Đáng đời.”

Vưu Khinh Vũ ỉu xiu ngồi trở lại trước máy tính, đúng lúc thấy Tiền Mặc đang hỏi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ần? Cá chết đâu rồi sao không thấy? Người đâu? Chân đạp hai thuyền bị phát hiện liền trốn?

Vưu Khinh Vũ rê chuột kéo lên xem lại đoạn ghi lại tán gẫu, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : đạp cái đầu nhà người... mới này vợ yêu khiến lão tử lưu một đồng máu mũi, lão tử là đi cầm máu! (#)

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : các người làm cái chi vậy nha!?

Cho dù đề tài lại bắt đầu dâng lên về phía khiến người ta hiểu lầm, Tiểu Trác Hy vẫn là không dậy nổi hứng thú xen vào.

Cuối cùng dứt khoát thu nhỏ cửa sổ game lại, mở ra trình xem phim trực tuyến, định bụng tìm phim gì đó xem.

Hành động khác thường của cậu rốt cuộc khiến người nào đó chú ý, Vưu Khinh Vũ nhìn cậu bực bội cầm chuột kéo tới kéo lui cái danh sách kênh phim, tựa như cái danh sách nó có cừu hậu không đội trời chung với mình vậy, rốt cuộc nhin không được mở miệng “Nè... vợ nha, vợ là đang ghen sao?”

34. Chương 34: Tôi Sẽ Không Thương Tồn Cậu Ấy

Nếu như là lúc trước, nghe thấy lời này, phỏng chừng Tiểu Trác Hy đã sớm nổi trận lôi đình, nhào lên mà đánh người phát ngôn.

Nhưng lần này, tuy rằng cũng rất là nể tình mà nhúu mày, nhưng lại không hề có một chút xu thế muốn nhào lên, chỉ quăng cho Vũ Khanh Vũ ánh mắt lạnh lạnh “Xin lỗi chứ, lão tử không thích ăn dấm!”

Nói xong, cũng không để ý tới Vũ Khanh Vũ nữa, tùy tiện mở ra một bộ phim, rồi dựa lưng vào ghế dựa, chăm chú xem.

Bộ phim nọ là phim thuộc kiểu trinh thám mới vừa được chiếu không lâu, vốn xem loại phim như vậy, nên tập trung tinh thần một chút, nhưng từ đầu Tiểu Trác Hy đã là buồn bực trong lòng, thành ra làm sao mà tiếp tục coi được nữa, càng chiếu về sau tất nhiên sẽ càng không hiểu. Phim chiếu đến khoảng nửa phần sau, không khí trong phim bắt đầu trở nên càng lúc càng khẩn trương, nhưng Tiểu Trác Hy lại cảm thấy có chút buồn ngủ.

Nhịn không được liền nheo nheo mắt lại, chớp mắt một lúc.

Ghế dựa mà Tiểu Trác Hy đang ngồi tuy là luôn đặt trước bàn trong thư phòng, nhưng kỳ thực Vũ Khanh Vũ cơ hồ chưa từng ngồi ở đây lần nào.

Vì từ trước đến giờ, Vũ Khanh Vũ mỗi lần làm việc suốt đêm, ngồi trước máy tính, khi nào cảm thấy mệt mỏi thì bước sang ngồi ngủ một chút rồi tiếp tục đứng dậy đi làm việc.

Cho nên, ghế dựa này vốn chính là vì khi ngủ được thoải mái chút nên mới mua, lưng ghế dựa vẫn luôn được chỉnh đến độ cao thích hợp nghỉ ngơi. Tiểu Trác Hy híp híp mắt một lúc, liền thực sự chịu không nổi nữa, thực sự ngủ.

Lúc Vũ Khanh Vũ cảm thấy Tiểu Trác Hy bên kia không có chút động tĩnh nào thì, Tiểu Trác Hy đã ngủ ngáy o o rồi.

Đại khái là máy lạnh mở nhiệt độ hơi cao, cả cơ thể cậu cuộn lại trên ghế, nhưng vẫn không thấy dấu hiệu gì như sắp tỉnh.

Vũ Khanh Vũ có chút buồn cười, tháo mắt kính của cậu xuống đặt lên trên bàn, đưa tay lên bàn phím bên máy mình gõ gõ một dòng.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ tôi ngủ rồi, tôi mang cậu ấy lên giường đã.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o :

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : giường... lên giường...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : kháo, không phải chứ...

Vũ Khanh Vũ cũng lười quản phản ứng của bọn họ, hơi cúi người xuống ôm Tiểu Trác Hy lên.

Tiểu Trác Hy tuy là vóc dáng so với Vũ Khanh Vũ thì nhỏ hơn khá nhiều, nhưng nói thế nào cũng được xưng là một thanh niên một mét bảy lăm, Vũ Khanh Vũ ôm quả thực có chút cố hết sức.

“Cái gì vậy...” Tiểu Trác Hy có lẽ cảm giác được pháp phồng, cau mày khẽ rên một tiếng, mơ mơ màng màng hỏi.

Vũ Khanh Vũ thấp giọng dỗ dành “Không có việc gì, ngủ đi.”

“Động đất...” Tiểu Trác Hy khẽ giật giật, nhưng cuối cùng vẫn là úp mặt trong ngực Vũ Khanh Vũ, tiếp tục ngủ.

Vũ Khanh Vũ lúc này mới hiểu được, hóa ra mới nãy là nhóc con này nói mơ, nhịn không được lại khẽ bật cười, ôm cậu đặt lên trên giường mình.

Nheo mắt Tiểu Trác Hy vài cái, mới nhìn thấy, bởi vì thường thường mang mắt kính, cho nên làn da xung quanh mí mắt của Tiểu Trác Hy so với nơi khác trắng hơn một chút, nhìn qua có chút buồn cười.

Khóe miệng cũng không nhịn được mà cong lên, ngón tay cũng vuốt nhẹ dọc theo vành tròn màu trắng ấy, mãi cho đến khi Tiểu Trác Hy cảm thấy nhột, không nhịn được mà cầu nhàu vài tiếng, anh mới rút tay lại, đắp chăn cho cậu cẩn thận, sau đó mới rời khỏi phòng.

Trở lại trước máy tính, ở góc trái, liền thấy có biểu tượng tin, nhấn không biết là đã chớp nháy bao lâu.

Vưu Khinh Vũ mở ra, không ngoài dự kiến, là gửi qua

“Uy, hai người rốt cuộc là sao vậy? Ông đối với Tiêu Tiêu nhà tui có phải có ý đồ không?”

Vưu Khinh Vũ nhú mày, lúc trước khi vẫn chưa có nhân vật, bánh mì mỗi khi nói chuyện với anh cũng hay thường kèm theo hai chữ “nhà tui” ở phía trước tên Tiêu Tiêu, nhưng cũng không cảm thấy chướng mắt giống như bây giờ.

Vưu Khinh Vũ không đáp mà gõ chữ gửi sang, hỏi lại

“Hai người giao tình tốt lắm?”

Là giao tình, chứ không phải cảm tình, hóa ra người nào đó cũng sẽ có lúc làm mấy trò chơi chữ nhằm chán này.

“Cái đó tất nhiên, từ tiểu học lớp một tới bây giờ, ông nói xem có tốt không? Tui luôn coi nó như em của mình.”

Tiền Mặc trả lời cứ như đúng rồi.

Lớp một... Khi đó mình hẳn là cũng vừa lên phổ thông năm nhất đi...

“Uy, ông vẫn chưa trả lời vấn đề của tui!”

Tiền Mặc lại lái vấn đề trở về.

Vưu Khinh Vũ cũng cảm giác trong lòng bắt đầu có chút không thoải mái. Anh cũng từng nhìn thấy kiểu mà Tiền Mặc với Tiểu Trác Hy đối xử với nhau khi ở cùng một chỗ, tuy là luôn cãi nhau âm ỉ không ngừng, nhưng không thể phủ nhận được một sự thật, nhìn hai người cảm tình thật sự rất thân thiết, ăn ý cũng mười phần.

Đại khái, bản thân mình cùng Tiểu Duệ, tình cảm cũng không thân thiết được như bọn họ...

Bất quá, chuyện tình cảm cũng muốn quản, cái này có hơi quá mức rồi đi?

Bạn bè mà thôi, làm gì cứ khư khư một bộ người giám hộ chạy đến hỏi lung tung này nọ chứ?

“Tại sao phải nói cho cậu biết?”

Vưu Khinh Vũ ngang ngược gửi sang một câu, liền tắt luôn khung tán gẫu.

Sau khi Tiểu Trác Hy lên năm mươi cấp rồi, cả đám đều chạy tới tầng 6. Bánh mì đại khái cũng cảm thấy mệt, cả đội đang tự động lừa quái, bên cạnh cả đám quái chần dằn ra đó mà cũng chẳng ai thèm đánh.

Khung tán gẫu tuy là đóng lại rồi, nhưng tin nhắn của người nào đó vẫn là rất nhanh gửi qua, vang lên tích tích tích liên hồi. Vưu Khinh Vũ không chịu nổi, chỉ có thể bấm vào mở ra xem.

“Không nói với tui thì nói với ai! Nếu ông dám làm chuyện cảm thú không bằng với nó, tui làm sao ăn nói với chú thím Tiểu đây ”

Hiển nhiên, Tiền Mặc không có hẹp hòi lòng dạ như ai đó, lời nói ngang ngược của ai đó, cậu cũng chỉ xem như là lời nói đùa thôi.

Thấy bên kia không nói lời nào, lúc này Tiền Mặc mới thật sự hoảng lên

” không phải đâu nha, không lẽ ông thực sự...”

Vưu Khinh Vũ trầm ngâm hồi lâu, mới trả lời lại cậu ta

“Yên tâm đi, tôi sẽ không tổn thương cậu ấy.”

Tuy rằng nhìn thấy Tiền Mặc cứ một bộ “tui cùng nó là nhất” làm anh có chút khó chịu, nhưng anh cũng biết, quan hệ giữa hai người họ, cùng lắm cũng chỉ là anh em tốt bạn bè tốt mà thôi.

Vả lại, với cá tính hấp ta hấp tấp của hai người bọn họ, có lẽ cho tới bây giờ đều không nghĩ đến loại chuyện nam nhân thích nam nhân như này.

“Kháo chi, không phải đâu nha, ông thật hả!”

Tiền Mặc thấy câu trả lời này lại càng hoảng sợ, tốc độ gõ gửi câu truy vấn càng tăng mau, tựa như không biết mệt mà dừng lại vậy.

“Trước kia không phải.”

“Trước kia?”

“Àn... bây giờ hình như phải.”

“!!!!????”

Thấy lời nói này của Vương Khinh Vũ, Tiền Mặc lại đau đầu, gãi gãi tóc, một trận ức chế.

Này... trả lời kiểu này tính cái gì? Chẳng lẽ là nói, Tiêu Tiêu nhà mình kia, một bộ cứ hễ chút là nổi trận lôi đình, lại còn thích chữ bốn um sùm lên, lại có thể như vậy mà bề cong người ta sao?

Tiền Mặc mở ra danh sách hảo hữu, bấm mở ra khung tán gẫu với hoa đào MM

“Hoa đào, cái tên cá chết kia rốt cuộc là thích nam hay nữ a?”

Hoa đào MM hình như cũng vì câu hỏi này, sưng sốt trong chốc lát, rồi mới trả lời lại

“Trước kia có từng quen bạn gái, chắc là thích nữ đi, còn bây giờ... tôi cũng không rõ ”

Tiền Mặc hiện tại cũng giống như cái con tiểu hầu tử kia, nhất thời cũng toát ra một tầng mồ hôi lạnh

“Như vậy cũng được sao? ”

“Àn...”

“Hoa đào MM” đột nhiên gửi thêm một câu, giống như là đang nói đùa

“Vậy còn cậu, thích nam hay nữ?”

“Đương nhiên thích nữ a! Này còn cần phải hỏi, tui cũng đâu phải tên biến thái cá chết kia, nửa đường còn có thể sửa lại tính hướng của mình ”

Hoa đào MM không biết đang bận việc gì, qua một hồi lâu mới hồi đáp lại một chữ

“Ồ.”

Từ trước tới giờ, hoa đào đều là người thích im lặng, cho nên Tiền Mặc cũng không để ý lắm, tiếp tục nắm chặt cơ hội mà đùa giỡn

“Hơn nữa, người ta từ trước tới giờ rất là chung tình nha ”

“Ha ha, tôi đi uống nước.”

Hoa đào trả lời lại một câu, liền cắt đứt chủ đề.

Tiền Mặc trong lòng vẫn còn rối rắm vấn đề tính hướng của Vương Khinh Vũ, cũng không suy nghĩ sâu xa lắm, liền tắt đi khung tán gẫu của hoa đào, tiếp tục hỏi người nào đó

“Ý của ông là, ông thích Tiêu Tiêu?”

“Thì sao? Không được?”

Vương Khinh Vũ đáp lại, trong lời nói giống như bao hàm ý tứ khiêu khích.

Vốn vẫn đang còn nghi hoặc, nghe Vương Khinh Vũ trả lời như vậy, Tiền Mặc nhất thời phản ứng lại

“Đương nhiên là không được! Ông nói thích hẳn, vậy Tiêu Tiêu ở chỗ ông không phải quá nguy hiểm sao? Tui không thể trở mặt nhìn bạn mình bị người ta biến thành đồng tính luyến ái được, tui phải gọi điện thoại cho nó!”

Tiền Mặc nói như vậy, đột nhiên cảm giác mình đang gánh một trách nhiệm hết sức trọng đại, lập tức cầm điện thoại ra, bấm vào nhật ký điện thoại.

“Chờ chút đã.”

Cá Mực Nướng đáp lời, ngăn trở động tác của Tiền Mặc.

Tiền Mặc dừng tay đang ấn điện thoại lại, trả lời một lại một cái dấu “?”

“Cậu ấy vẫn chưa biết, tôi cũng sẽ không làm quá mức, nhưng nếu cậu gọi điện thoại cho cậu ấy ngay bây giờ, nói cho cậu ấy hiểu, tôi bất quá cũng chỉ là đổi một cái phương thức khác để ở cạnh cậu ấy mà thôi, vẫn sẽ như cũ không buông tay. Không tin, cậu cứ đón cậu ấy đi thử xem.”

Tuy rằng Vũ Khanh Vũ đang trắng trợn uy hiếp mình, nhưng Tiền Mặc cũng hiểu rõ, mấy lời này, đúng là đều nhắm trúng ngay tử huyệt.

Với tính tình như Tiểu Trác Hy, nếu bây giờ nói trắng ra cho nó biết Vũ Khanh Vũ đang theo đuổi nó, tuy là có thể sẽ tức giận gườm gườm một phen, nhưng gườm xong rồi, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Vốn nó là đứa ăn mềm không ăn cứng, hơn nữa chỉ cần người khác mềm xuống, nó liền không chịu nổi. Nếu Vũ Khanh Vũ ngả bài, giả bộ đáng thương, đến khi nó hết kiên định mà thăng nổi, nhất định sẽ hi sinh bỏ mình.

“Vậy ông tại sao không dứt khoát nói thẳng với nó đi? Vậy không phải dễ dàng hơn sao?”

Tiền Mặc cũng không tin Vũ Khanh Vũ là kẻ có lối tắt lại không đi, mà mặc kệ để Tiểu Trác Hy có thể tiếp tục thủ trận địa.

Vũ Khanh Vũ không biết suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau mới trả lời

“Tôi không nghĩ là tình cảm của bản thân lại phải giả vờ đáng thương mới có được.”

Tuy rằng những lời này nhìn qua có hơi tự kỷ thiệt, nhưng Tiền Mặc lại đột nhiên cảm thấy, kỳ thật trong lòng Vũ Khanh Vũ cũng là tồn tại một chút mơ hồ không xác định được.

Nếu là giả vờ đáng thương để đạt tới cảm tình, vậy thứ tình cảm đó, chắc chắn không thể lâu dài.

Mặc dù có cơ hội có thể tranh thủ trò vật, đi lối tắt, khiến cho đối phương nhận định mình, nhưng nhiều hơn, vẫn là hi vọng, cho dù phải đi con đường gian nan một chút cũng không sao cả, chỉ cần có thể khiến cho đối phương thực sự thực sự yêu thương chính mình.

Đột nhiên trong đầu lại nảy ra ý tưởng văn nghệ như vậy, Tiền Mặc mà hắc tuyến một phen, rồi mới trả lời lại Vũ Khanh Vũ

“Vậy ông phải nhớ cho kỹ, một khi nó chưa đáp ứng ông, ông không được đụng vào nó dù chỉ là một đầu ngón tay, bằng không lão tử không tha đâu!”

“Yên tâm, khi nào tôi đụng cậu ấy, nhất định sẽ khiến cậu ấy đồng ý.”

Tiền Mặc nhìn câu này của Vũ Khanh Vũ, nhin không được run rẩy khóe miệng.

Lời này, nhìn như thế nào cũng có chút kỳ quặc nha? Là cùng ý tứ với lời nói của mình sao?

Tiền Mặc một phen gãi gãi đầu, nặng nề vứt cho Vũ Khanh Vũ cái xem thường, thật không biết đời trước thiếu thằng Tiểu Trác Hy kia cái gì nữa, ngay cả loại hoa đào nát này đều phải thay nó quan tâm.

Bất quá – nhìn nhìn nhân vật một thân áo trắng Thanh Vân Môn của Cá Mực Nướng trong game, Tiền Mặc lại nhin không được nghi vấn một trận.

Đang ngon lành một tên khác phái luyến, sao tự dừng lại đi thích nam nhân chứ?

Tên nhóc Trác Hy kia... chắc là sẽ không đúng lúc cũng giống như tên này đâu ha?

35. Chương 35: Vợ, Vợ Có Phản Ứng?

Tiểu Trác Hy là bị vết thương trên tay làm cho đau mà tỉnh, tuy rằng ngủ rất ngon, nhưng lại tránh không được ngẫu nhiên nhúc nhích người một chút, lật mình qua trở mình lại hai ba lần, liền không biết mà đụng phải vết phỏng rộp ở tay. Một trận đau điếng cả người qua đi, Tiểu Trác Hy liền tỉnh lại, mới phát hiện, hai cái bọt nước cư nhiên đã bị bể hết một cái, nước vàng rỉ ra khắp vết thương, nhìn rất đáng sợ.

Trời cũng đã tối, đèn ở đầu giường cũng không biết được Vương Khinh Vũ mở từ lúc nào, ánh sáng nhập nhòa mờ mờ. Tiểu Trác Hy đau đến tê rần, mơ mơ màng màng cất giọng hô “Cá chết, bọt nước bị phá!”

Sau khi hô xong rồi, bên ngoài cư nhiên không nghe thấy hồi âm, trên tay lại đau rát muốn chết... Tiểu Trác Hy kéo mền ra liền bước xuống giường, giơ cánh tay lên, bước về phía cửa.

Đồ cá chết, chỉ biết chơi game, chơi cho chết luôn đi!

Đèn trong phòng khách đã mở toang, Tiểu Trác Hy bước đi ra, mới nghe thấy trong phòng bếp vang lên âm thanh.

Vương Khinh Vũ hình như đang nấu cơm, thức ăn trong nồi ùng ục sôi lên văng ra thanh âm... thảo nào mới này Tiểu Trác Hy gọi to như vậy mà anh cũng không nghe thấy.

“Cá chết!” Tiểu Trác Hy bước đến cửa phòng bếp, lại hô to lần nữa.

“Vợ tỉnh rồi sao, lập tức xong... Sao lại khóc?” Vương Khinh Vũ vừa nói vừa nghiêng đầu lại nhìn, vừa nhìn thấy bộ dáng Tiểu Trác Hy lúc này liền nhíu mày lại, mặc kệ luôn thức ăn trong nồi chín hay sống thế này, vặn nhỏ lửa, xoay người bước qua chỗ cậu.

Tiểu Trác Hy vội vàng chùi khóe mắt “Vớ vẩn, lão tử khóc lúc nào?”

Rõ ràng một giọt cũng không có chảy ra...

“Vậy mũi sao lại đỏ hồng lên như thế?” Vương Khinh Vũ bước lại gần, đưa tay xoa xoa mặt cậu.

Tiểu Trác Hy hấp hấp cái mũi, đáng thương hề hề đưa tay đến trước mặt anh “Bề rồi, đau quá đi...”

Vương Khinh Vũ lúc này mới chú ý đến trên tay cậu thiếu đi một cái bọt nước, thịt non bên trong cũng lộ ra, nhìn thôi cũng cảm thấy đau “Sao lại như vậy? Ngủ đụng phải sao?”

“Àn!” Tiểu Trác Hy cảm thấy đau, cho nên cũng không còn lệ khí như mấy lần trước, ngoan ngoãn nhu thuận mà gật đầu.

Vương Khinh Vũ cúi rạp trên người xuống, trở lại trước bếp, tắt lửa “Chồng mang vợ đi bệnh viện.”

“A? Không cần như vậy... Không phải có thuốc sao?” Tiểu Trác Hy tuy là đau dữ dội, nhưng cũng hiểu được bản thân mình không phải yếu đuối đến vậy “Ông giúp tui bôi được đi...”

“Không được.” Vương Khinh Vũ dứt khoát phủ quyết lời nói của cậu, bước ra phòng bếp rồi, liền túm lấy cậu đẩy lên sofa “Trước bôi thuốc, rồi mới đi bệnh viện!”

Tiểu Trác Hy đẩy anh ra “Một chút chuyện nhỏ như vậy liền đi bệnh viện, ông không xấu hổ nhưng mà tui thấy xấu hổ!”

Đầu phải mấy nhỏ con gái yếu điệu đầu chứ...

“Nghe lời, bôi thuốc trước đã.” Vương Khinh Vũ nhấn cậu ngồi xuống sofa lại, lấy thuốc đến, cẩn thận bôi lên tay cho cậu “Đi bệnh viện xem một chút không phải thấy yên tâm hơn sao?”

Tuy là Vương Khinh Vũ đã cố hết sức cẩn thận khi bôi, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn đau đến hít hà “Có cái gì đáng lo chứ, bác sĩ cũng từng nói phải ghé tái khám để làm xẹp bọt nước còn gì?”

“Cái đó với cái này làm sao giống?” Vưu Khinh Vũ dở khóc dở cười, nhưng nhìn kỹ lại vết thương thì, đích xác là không có gì đáng lo, cho nên cũng thuận theo ý cậu “VẬY chuyện đi bác sĩ để sau, buổi tối nếu đau phải nói ra!”

“Biết rồi, biết rồi, đông dài muốn chết!” Tiểu Trác Hy trợn mắt xem thường, nhưng chớp mũi hồng hồng, dù trợn cỡ nào cũng chỉ cảm thấy là đáng yêu.

Vưu Khinh Vũ nhìn bộ dạng của cậu, trong lòng bỗng nổi lên một tia nhu hòa.

Tuy anh cũng không hiểu lắm bản thân tại sao lại bỗng nhiên coi trọng một tên nhóc cùng giới tính với mình, nhưng phần tâm ý nọ, tựa hồ như lại chắc chắn hơn vài phần.

Cái loại cảm xúc muốn chịu đau thay thế cậu ấy, hận không thể mang cậu ấy nhu tiến thân thể của mình, không phải bởi vì là yêu, vậy rốt cuộc phải giải thích ra làm sao?

Sau khi được dứt cơn nước no nê rồi, Tiểu Trác Hy liền bắt đầu ồn ào, đòi tắm rửa.

Ngày hôm qua là bởi vì sợ tay tiếp xúc nước, tắm cũng chỉ là qua loa cho có lệ, nay lại qua một ngày, hơn nửa giờ đang là hè, không tắm thực sự rất khó chịu.

Bọt nước trên tay mới xẹp mất, tắm vòi sen đương nhiên không dám mơ tới, Vưu Khinh Vũ tự giác đi vào phòng tắm, mở nước vào bồn cho cậu, lại giúp Tiểu Trác Hy dọn dẹp hành lý, lôi ra mấy dụng cụ cần để đánh răng súc miệng, bỏ vào cùng một chỗ với đồ của mình trong nhà vệ sinh, sau đó mới bước ra gọi “VỢ a, nước được rồi.”

Tiểu Trác Hy nghe thấy, lập tức tí ta tí tởn theo sau Vưu Khinh Vũ vào phòng tắm, sau đó mở to hai mắt nhìn thứ gì đó trong tay Vưu Khinh Vũ “Ông muốn làm gì?”

Trên tay Vưu Khinh Vũ không biết đào ở đâu ra hai cái túi plastic.

“Bao vết thương lại, tránh cho vết thương tiếp xúc nước.” Vưu Khinh Vũ vừa trả lời, vừa thật cẩn thận mà đem túi bao trùm lên tay cậu.

Nhưng bao rồi, vẫn là không thể tránh được nước hắt vào vết thương, Tiểu Trác Hy nhất thời hít một ngụm khí lạnh “Uy... thà để nó dính nước còn dễ chịu hơn nữa!”

Từ lúc cậu bắt đầu nổi giận, Vưu Khinh Vũ đã nhanh tay kéo cái túi xuống khỏi tay cậu “Không sao chứ?”

“Không sao, không sao, nhưng mà đừng bao cái đó lên, lúc tui tắm cẩn thận chút là được chứ gì.” Tiểu Trác Hy tuy nói vậy, vẫn là đau đến nhe răng.

“Được rồi.” Vưu Khinh Vũ nghe thấy vậy, bèn vứt túi plastic sang một bên, tiếp theo đưa tay mình đặt lên quần áo của Tiểu Trác Hy.

“Uy, ông muốn làm gì?” Tiểu Trác Hy kinh hô một tiếng, lùi ra sau tránh né, nhưng vẫn không thể tránh được Vưu Khinh Vũ kéo áo tuột xuống lộ ra ngực.

“Còn làm gì nữa, cởi quần áo trùm vợ chứ gì!” Vưu Khinh Vũ trêu chọc, sau đó lưu loát cởi sạch sẽ áo T-shirt của Tiểu Trác Hy xuống.

Vẫn rất cẩn thận tránh né vết thương trên tay cậu.

“Uy!” Tiểu Trác Hy theo bản năng ôm ngực lại.

Vưu Khinh Vũ không nhịn được cười thành tiếng “VỢ a, vợ đâu phải con gái, che ngực làm cái gì a?”

Tiểu Trác Hy bị người nào đó cười khiến cho mặt lúc đỏ lúc trắng, có hơi xấu hổ buông tay ra “Ai, ai bảo người biến thái như vậy, cởi quần áo của người ta làm chi.”

“Chồng chỉ là sợ tay vợ không tiện thôi mà.” Vưu Khinh Vũ đáp lại một cách hùng hồn đầy lý lẽ, tiếp theo lại thò tay hướng về phía bên dưới của Tiểu Trác Hy.

“Vưu Khinh Vũ!” Tiểu Trác Hy lui về sau mấy bước “Mẹ nó, người cũng đừng quá đáng nha!”

Vưu Khinh Vũ nhìn cậu đỏ bừng cả mặt, nhin không được xì một tiếng phá lên cười, tiếp theo lại tiến từng bước từng bước áp sát lại gần, đưa mặt kề sát vào tai cậu “Vợ nha, có phải là vợ lại nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ không?”

Tiểu Trác Hy cắn cắn môi “Có phải người lại muốn chảy máu mũi nữa không?”

Vưu Khinh Vũ lại xoa xoa tóc cậu, nói “Muốn chồng chảy máu mũi, không cần dùng đầu đụng.”

“Đi chết đi!” Tiểu Trác Hy đẩy Vưu Khinh Vũ ra “Cút ra ngoài đi, lão tử phải tắm!”

Vưu Khinh Vũ nhẹ nhàng a một tiếng “Thật sự không cần chồng giúp?”

Tiểu Trác Hy hắc tuyến “Giúp cái khỉ a! Lão tử không phải không biết tự tắm cho mình!”

Vưu Khinh Vũ gật gật đầu “Được rồi... nếu vợ thấy mắc cỡ, vậy chồng tránh mặt một lát vậy...”

“Mắc cỡ người muội!” Quả nhiên, Vưu Khinh Vũ vẫn chưa kịp xoay người, Tiểu Trác Hy liền phát câu “Lão tử không có mắc cỡ nha!”

“Không phải sao?” Vưu Khinh Vũ nhú nhú mày “Thế, một cái lao động miễn phí đang đứng ở đây tại sao lại không cần? Nếu cái tên anh em tốt của vợ giúp vợ tắm, vợ cũng sẽ thấy mắc cỡ sao?”

“Nó... nó không giống với ông...” Tiểu Trác Hy lẩm bẩm... cậu cùng Tiền Mặc quen biết lâu như vậy, hai người cùng nhau đứng dưới vòi sen tắm chung không biết bao nhiêu lần, nếu để cho nó giúp cậu tắm, tất nhiên sẽ không cảm thấy mắc cỡ là cái gì.

“Không giống chỗ nào?” Vưu Khinh Vũ lại từng bước một dồn ép “Ồ chung với chồng, cảm thấy khẩn trương sao?”

Tiểu Trác Hy bị lời nói của anh khiến cho run rẩy cả lên, cả phần ngực lộ ra ngoài cũng hơi hơi phấp phồng “Nói bậy cái gì đó, có ma mới khẩn trương, lão tử chỉ là... thôi một, muốn giúp thì cứ giúp, lão tử càng rảnh nợ!”

Nói xong, liền nhắm hai mắt lại, đứng trước mặt Vưu Khinh Vũ.

Tư thế này, quả thực có điểm giống như liều mình chịu chết...

Vưu Khinh Vũ nhìn bộ dạng cậu như vậy, nụ cười nơi khóe môi lại nhin không được càng sâu hơn một chút, nhưng khi tầm mắt đảo qua hạ thân chỉ mặc mỗi cái quần short của Tiểu Trác Hy, cơ thể lại bất giác có chút khẩn trương.

Dỗ ngọt lừa gạt nhóc con này như vậy, không biết là được dịp ăn đậu hủ, hay là tự mình chịu tội nữa...

“Vậy chồng bắt đầu nha.” Vưu KHinh Vũ mở miệng, thanh âm có chút khàn, lần này thực sự duỗi tay thăm dò nơi thắt lưng Tiểu Trác Hy.

Quần short của Tiểu Trác Hy thuộc kiểu lưng thun, bộ dạng cũng là rộng thùng thình, kéo một cái liền tuột xuống, còn sót lại mỗi cái quần lót.

Cảnh đẹp phô bày ra trước mắt, Vưu Khinh Vũ nhin không được, nuốt một ngụm nước bọt.

“Biến thái, người làm gì mà nuốt nước miếng?” Tiểu Trác Hy đã sớm mở mắt, đại khái cũng đang bị vây vào trạng thái khẩn trương cao độ, cho nên dù là động tĩnh nhỏ nhất cũng lọt cả vào mắt.

Vưu Khinh Vũ ngẩng đầu nhìn cậu mỉm cười, Tiểu Trác Hy có chút ngắc ngứ dời tầm mắt đi chỗ khác, không khí nặng nề như vậy, thực sự không thích hợp xuất hiện giữa hai người bọn họ.

Vưu Khinh Vũ âm thầm thở dài trong lòng, tay lại duỗi ra, hướng về phía cái quần lót còn sót lại trên người cậu.

Vừa mới đụng đến mép quần, Tiểu Trác Hy liền nhin không được khẽ run lên, lắp bắp mở miệng “Cái này... tui, tui tự mình cởi.”

Vưu Khinh Vũ không thèm để ý đến lời cự tuyệt của Tiểu Trác Hy, trực tiếp tuột quần lót của cậu xuống mắc cá chân, lại bảo cậu nhắc chân lên, cởi ra hoàn toàn.

Tiểu Trác Hy lúc này là thực sự toàn thân xích lỏa, cơ hồ ngay lập tức, liền la nhỏ một tiếng, xoay người lại.

Vưu Khinh Vũ không tự khắc chế được tầm mắt của mình, đảo mắt nhìn về phía cơ thể của cậu... bả vai gầy gầy, thắt lưng thẳng mềm mại, còn... nhìn hai cánh móng tròn tròn vênh lên, Vưu Khinh Vũ nhin không được nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt lại thì, đã thấy Tiểu Trác Hy tự mình ngồi vào bồn tắm, vẫn là ngồi đưa lưng về phía anh.

“Vợ, ngồi như vậy giờ tay lên sẽ mỏi lắm, nghiêng người qua một chút, đặt tay lên thành bồn đi.” Vưu Khinh Vũ ngồi chồm hổm xuống, khoác tay lên lưng Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy lại run rẩy, chết cũng không chịu quay đầu lại “Không cần, người đi ra ngoài đi, lão tử tự mình tắm!”

“Không được, vết thương trên tay mà đụng nước sẽ bị nhiễm trùng.” Vưu Khinh Vũ không đồng ý, lực đạo trên tay lại tăng thêm một chút “Vợ, xoay qua đây đi, chồng cam đoan không phi lễ vợ.

Câu nói sau, thực ra chỉ là nói đùa.

“Không cần, người đi ra ngoài đi!” Tiểu Trác Hy vẫn không chịu thỏa hiệp.

Vưu Khinh Vũ có chút buồn cười, đưa hai tay đặt lên hai bên vai của cậu. Bồn tắm khá là trơn, hơn nữa bồn tắm nhà anh diện tích cũng khá lớn, vừa dùng lực một chút, Tiểu Trác Hy không hề phòng bị liền xoay mình trở lại.

“A!” Tiểu Trác Hy kinh sợ kêu lên một tiếng, nhất thời đứng phất dậy.

“Uy, cẩn thận nước!” Vưu Khinh Vũ không dự đoán được Tiểu Trác Hy lại phản ứng lớn như vậy, sợ hãi tay cậu bị thủy dính vào, khấn trương cả lên, cư nhiên một phát bẻ phắt Tiểu Trác Hy khỏi bồn tắm.

“Hỗn đản!” Tiểu Trác Hy giãy dụa đến lợi hại, vừa làm ầm ĩ vừa dùng tay che chỗ hiểm lại.

Nhưng là, đồng chí Vưu Khinh Vũ dù còn trong khiếp sợ vẫn là thấy rất rõ ràng “Vợ, vợ... vợ có phản ứng?”

36. Chương 36: Vợ, Đau Quá Đi

Lời này vừa thốt ra xong, khí lực giãy dụa của Tiểu Trác Hy thoát cái tiêu thất, cuộn mình dụi vào lồng ngực của Vưu Khinh Vũ khẽ run rẩy, toàn thân đỏ bừng tựa như con tôm luộc, nhưng miệng lại vẫn không quên tranh cãi “Lão tử... lão tử không phải vì người mới...”

Lời này, thực rất giống không đánh mà đã khai.

Ánh mắt Vưu Khinh Vũ đột nhiên trở nên sâu thẳm, cúi khom người nhẹ nhàng thả Tiểu Trác Hy trở lại bồn tắm, tự mình đá dép lê ra, vẫn còn mặc quần áo leo vào bồn.

Tiểu Trác Hy vẫn còn đang rất khấn trương, thấy động tác của anh, nhất thời tung một chân đá tới “Người muốn làm gì! Cút!”

Bởi vì có sức nước cản trở, một cước kia đá vào người Vưu Khinh Vũ cũng không mấy tác dụng.

Vưu Khinh Vũ vốn vẫn là kẻ biết hưởng thụ, lúc vào đây ở, anh còn cố ý thay bồn tắm thành cỡ lớn hơn, cho nên bây giờ dù là hai người ngồi chung, vẫn không cảm thấy chật chội chút nào.

Nhưng là, Tiểu Trác Hy lại nhin không được mà rúc mình lại.

“Vợ a, có phản ứng là rất bình thường, khí huyết dư thừa mà.” Vưu Khinh Vũ cười nhẹ, một phen túm lấy cậu ôm vào ngực mình, tay còn lạy chậm rãi trượt xuống dọc theo eo của cậu.

Tiểu Trác Hy toàn thân đều đang cực độ mất cảm, vừa bị Vưu Khinh Vũ chạm đến, toàn thân nháy mắt cứng đờ, suýt chút nữa nhảy vọt ra khỏi bồn tắm “Biến, biến thái, người đang làm gì?”

Vưu Khinh Vũ ôm chặt lấy Tiểu Trác Hy, không để cậu giãy thoát, áp sát lại kề bên tai cậu nói nhỏ “Giữa nam nhân với nhau, giúp đỡ nhau giải quyết một chút cũng không có gì a, chồng cũng đang cương nè.”

Nói xong, giống như để chứng minh lời mình nói, liền đỉnh đỉnh hạ thân của mình về phía Tiểu Trác Hy.

Thân thể Tiểu Trác Hy càng thêm cứng ngắc, ngồi yên trong lòng Vưu Khinh Vũ, động cũng không dám động.

Liền một thoáng như vậy, tay Vưu Khinh Vũ cũng đã bắt lấy ngọc hành của cậu.

“Hỗn đản!” Tiểu Trác Hy thét một tiếng chói tai, lại bắt đầu mãnh liệt mà giãy dụa. Chẳng qua hai chân Vưu Khinh Vũ đã kèm chặt lấy cả người cậu, muốn giãy thoát khỏi cũng không phải chuyện dễ gì, chỉ có thể cảm nhận thứ gì đó đang áp phía sau mông mình có xu thế càng lúc càng trở nên cương hơn.

Vưu Khinh Vũ hít một hơi, dùng lực mạnh hơn giữ chặt cậu lại “Vợ... vợ, đừng có cử động, chồng cam đoan, chỉ là giúp vợ, tuyệt đối không làm cái khác, vợ còn nhức nhích nữa...”

Loại uy hiếp này, nếu như lúc bình thường, phỏng chừng chỉ càng khiến Tiểu Trác Hy giãy dụa càng lợi hại hơn, nhưng hôm nay đặc biệt kèm theo ngữ khí cực độ áp lực của Vưu Khinh Vũ, lại thành công ngăn trở động tác của cậu.

“Tui... tui không cần ông giúp!” Tiểu Trác Hy cương thân thể, dựa trong lòng Vưu Khinh Vũ, đáng thương hề hề mà từ chối.

Đầu ngón tay Vưu Khinh Vũ nhẹ nhàng lần tìm kiếm thăng nhỏ của Tiểu Trác Hy, liền thấy cậu lập tức run rẩy mềm oặt đi “A... người... người buông ra!”

Vưu Khinh Vũ cúi đầu, hôn nhẹ lên vành tai Tiểu Trác Hy, bắt đầu không ngừng cử động. Tiểu Trác Hy tuy là hồi mới bắt đầu dậy thì, có từng cùng Tiền Mặc xem phim xxx, nhưng hai người trước giờ vẫn đều là mạnh ai nấy làm, chứ chưa hề cho người khác chạm qua chỗ mất cảm của mình như vậy. Thế nên, dù cho Vưu Khinh Vũ chỉ làm một động tác đơn giản, cũng khiến cho Tiểu Trác Hy thấy cả người như nhũn ra, vô lực không động đậy nổi.

“Hỗn, hỗn đản...” động tác từ chối của Tiểu Trác Hy hoàn toàn trở thành bài trí, tại thời điểm như hiện tại, càng giống như tình thú giữa hai người nhiều hơn.

“Vợ a, ngoan...” Vưu Khinh Vũ một mặt ghé vào tai cậu nhẹ giọng nỉ non, một mặt không ngừng hôn lên cổ cậu. Một tay vẫn nâng cánh tay bị thương của Tiểu Trác Hy đột nhiên kéo về phía trên đẩy một chút, khoắc cánh tay bị thương của cậu lên vai anh “Vợ, tay không thể để rơi xuống, cẩn thận nha.”

Tiểu Trác Hy làm sao còn biết Vưu Khinh Vũ đang nói cái gì, chỉ là ả ả còn nhớ đến tay kia của mình có vết thương, liền nín chặt lấy vai của anh không dám động đậy.

Vưu Khinh Vũ được tự do tay rồi, liền hướng về phía trước ngực của cậu, bắt đầu trêu đùa hai khóa hồng điểm. Chẳng qua chỉ là nhẹ nhàng mà vờ về một chút, thân mình Tiểu Trác Hy lại nặng nề run rẩy.

“Vợ thực mất cảm.” Một tay sờ sọc hạ thân của cậu thoáng cái di động, không quên chiếu cố hai hốc bên dưới, nhẹ nhàng xoa niết.

“Biến... biến thái a... Người chậm, chậm một chút...” tay trái không bị thương của Tiểu Trác Hy gât gao vịn chặt lấy đùi của Vưu Khinh Vũ, khí lực lớn đến mức đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Tay Vưu Khinh Vũ lại dời về phía đỉnh thẳng đứng, từng chút từng chút một, động tác giống như còn quen thuộc hơn so với Tiểu Trác Hy tự mình làm.

“Ô... A, nhanh lên... không phải, chậm lại...” Tiểu Trác Hy bắt đầu nói năng có chút lộn xộn.

Vưu Khinh Vũ vừa hôn vành tai của cậu, vừa thấp giọng hỏi “Rất cuộc là nhanh hay là chậm?”

“Không, không biết...” Không rõ là do rất thoải mái hay không, trên mi mắt khép chặt của Tiểu Trác Hy bỗng ứa lệ, chảy dài xuống, thậm chí cả hốc mắt cũng trở nên đỏ bừng giống như có thể chảy ra máu, hô hấp dồn dập, nghe qua thoát như tiếng nước nổ.

Vưu Khinh Vũ hầu hạ Tiểu Trác Hy trong chót lát, đột nhiên cảm thấy thân thể của cậu đột ngột trở nên cứng ngắc, biết là cậu sắp đến, liền tăng nhanh động tác trên tay. Một tay vốn vẫn đặt trước ngực đột ngột dờn lên giữ chặt gương mặt Tiểu Trác Hy lại, nhịn không được, hôn lên môi cậu.

Tiểu Trác Hy bởi vì hô hấp cho nên vẫn hé miệng, thế nên đầu lưỡi của Vưu Khinh Vũ rất nhanh liền xâm nhập vào khoang miệng của cậu, quấn quít lấy lưỡi cậu dây dưa đồng quyền.

Dưới thân sắp đến thời khắc máu chót bùng nổ, từ đầu lưỡi lại truyền đến một trận tê dại như điện giật tản ra lan dọc theo xương sống, Tiểu Trác Hy chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tiếp đó cả người run mạnh lên, rồi lại yếu ớt ngã vào ngực Vưu Khinh Vũ.

Nụ hôn qua đi, Tiểu Trác Hy thở gấp gấp hồi lâu, cánh tay bị thương không thể không chế mà trượt khỏi vai Vưu Khinh Vũ, lại bị Vưu Khinh Vũ một phen đỡ lấy.

“Hỗn đản!” Tiểu Trác Hy vùng nắm đấm đánh mạnh vào ngực Vưu Khinh Vũ, chỉ là... lực đạo rõ ràng không mạnh lắm, hơn nữa cả người vẫn còn đang tựa trong ngực Vưu Khinh Vũ, một quyền này thoát nhìn, giống là làm nũng hơn là phát tiết~~

Tiểu Trác Hy tức thực sự, lại một hơi cắn lên tay Vưu Khinh Vũ, cắn thật chặt không chịu nhả ra, mãi cho đến khi ngửi thấy mùi máu tươi nơi miệng mới chịu buông, hung hăng trừng mắt nhìn Vưu Khinh Vũ, quỳnh đến đột mắt cũng đỏ bừng “Ngươi là tên biến thái! Tại sao, tại sao lại làm như vậy với ta!”

Vưu Khinh Vũ lại treo lên mặt biểu tình đáng thương hề hề, luống cuống nhìn cậu “Vợ a, chồng chỉ là muốn giúp vợ thôi... Vả lại, chúng ta dù gì cũng là đàn ông với nhau, cũng đâu có gì đâu...”

“Hỗn đản! Ngươi còn biết hai chúng ta là đàn ông sao!” Tiểu Trác Hy giãy dụa ngồi thẳng người lại, tận lực cách xa người nào đó ra “Làm gì có hai tên đàn ông làm trò như vậy... như vậy... Ngươi là đồ biến thái!”

“Vợ a, nếu như lúc gấp bách cần giải quyết, hai người đàn ông giúp đỡ cho nhau một chút cũng đâu có gì lớn lao lắm đâu... Chung quy cũng đâu có ai phải chịu thiệt, vợ với anh em tốt của vợ cùng nhau xem phim ấy chưa từng giúp nhau qua sao?” Vưu Khinh Vũ lúc hỏi ra câu sau chót, trong mắt rõ ràng so với lúc đầu thâm hơn một chút.

“Đương nhiên là không có rồi! Đâu phải ai cũng biến thái như ngươi!” Tiểu Trác Hy lớn tiếng phản bác, lại trừng to mắt hung ác nhìn Vưu Khinh Vũ.

Mặt thâm sâu trong mắt Vưu Khinh Vũ nhất thời tản đi, biểu tình trên mặt lại trở về với nụ cười đáng ăn đập như lúc trước “Vậy nếu như vợ thấy bị thiệt, chồng cho vợ sờ lại chồng là được chứ gì, của chồng vẫn còn đang cương a!”

Nghe vậy, Tiểu Trác Hy theo phản xạ nhìn về phía hạ thân của người nào đó... Vưu Khinh Vũ lúc này chỉ mặc một kiện quần short ở nhà, lại bị dính quá nước cho nên sít sao dán vào da thịt, tình huống nơi hạ thân, nhìn rõ mồn một.

Quả thực là rất có tinh thần.

Tiểu Trác Hy lại đỏ mặt, mau chóng dời tầm mắt đi chỗ khác “Đi chết đi! Lão tử mới không biến thái như vậy!”

Biểu tình trên mặt Vưu Khinh Vũ nháy mắt trở nên ai oán cùng cực “Mới này chồng rất là thành tâm hầu hạ vợ thư thái thoải mái, bản thân vẫn là cố nhịn khó chịu... vợ không cảm ơn chồng thì thôi đi, cứ nhiên còn trách chồng... chúng ta dù gì cũng đàn ông con trai, vợ làm gì lại để ý như vậy, không lẽ vợ thấy chột dạ?”

Tiểu Trác Hy trong lòng một trận run rẩy, tựa như bị người nào đó nói một câu trúng tim đen, trên mặt lại càng đỏ hơn “Cút đi! Ngươi, ngươi mới chột dạ!”

“Vậy vợ làm gì phải để ý như vậy chứ?” Vưu Khinh Vũ vẫn là ai oán nhìn cậu.

“Ta... ta để ý lúc nào đâu! Lão tử chỉ là chán người ghét người có hiểu không!” Tiểu Trác Hy rống vào mặt Vưu Khinh Vũ một tiếng, tay vịn lên thành bồn tắm, bắt đầu muốn đào tẩu.

Vưu Khinh Vũ dè dặt lại, đáng thương hề hề mở miệng “Nếu như không để ý... vậy, giúp chồng đi có được không?”

“Cái gì?” Tiểu Trác Hy kinh hô một tiếng “Con mẹ nó, người dám lặp lại lần nữa coi!”

“Chồng mới này giúp vợ đó, tay mỗi như luôn rồi...” Vưu Khinh Vũ thực nghe lời lặp lại một lần, thuận tiện còn giải thích cho cậu biết nguyên nhân tại sao lại nhờ giúp “Cho nên nếu như vợ đã không để ý, vậy giúp chồng đi...”

Tiểu Trác Hy không thể nhịn được nữa, nheo mắt lại nhìn anh, gật đầu “Giúp người chứ gì? Được!”

Nói xong, quả nhiên như Vưu Khinh Vũ mong muốn, thò tay hướng về phía hạ thân của anh, tiếp theo—

“A – Vợ!” Vưu Khinh Vũ đau mà hô lên một tiếng, tay cũng ôm chặt lấy hạ bộ của mình.

Tiểu Trác Hy cười lạnh rút tay về “Bây giờ chắc là hết cương rồi chứ hả?”

Cậu đưa tay qua, đương nhiên không có khả năng giúp người nào đó giải thoát áp lực, mà là dùng biện pháp nhanh nhất để mềm hóa thứ gì đó –hung hăng bóp một phen.

Vưu Khinh Vũ cũng không ngẩng đầu lên nhìn cậu, vẻ mặt thống khổ co người lại trong bồn tắm.

“Vợ, vợ... đau quá...”

Tiểu Trác Hy vốn vẫn một bộ vui sướng khi người gặp họa, rốt cuộc giữa tiếng rên rỉ giống như cày ngày thống khổ của người nào đó mới chợt biến mất “Nè... ông không sao chứ?”

“Tui cũng đâu có dùng sức mạnh lắm đâu... lý ra là không có sao chứ?” Tiểu Trác Hy rất cuộc ý thức được không ổn, tiến lại gần đẩy đẩy vai Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ ngẩng mặt lên, biểu tình càng thêm đáng thương “Vợ ơi, chồng không cương lên nổi nữa rồi... Giống như là hết được rồi, đau quá...”

“A?” Tiểu Trác Hy lảng lảng nhìn anh “Không... không thể nào!?”

“Giống như là đang cương cứng như vậy mà một phen bóp làm mềm xuống, đôi khi sẽ khiến cho tâm lý về sau sinh ra chướng ngại, vợ chắc là cũng từng nghe nói tới đúng không?” ánh mắt Vưu Khinh Vũ tuy là không mang theo trách móc, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn là bị nhìn khiến cho toàn thân có chút cứng đờ.

“Cái đó... chắc là sẽ không trùng hợp như vậy đâu...” loại sự tình này, hình như cậu từng có lần nhìn thấy trên mạng.

Vưu Khinh Vũ không hề e ngại, thoăn thoắt tuột luôn cái quần short trên người xuống... thứ gì đó mới này vẫn còn rất là oai vũ hiêng ngang khí phách ngập tràn, hiện tại quả nhiên là mềm oặt rũ xuống núp trong bụi cỏ.

Đã mềm xuống mà vẫn lớn như vậy...

Trong đầu Tiểu Trác Hy đột nhiên toát ra một câu như vậy, sau khi ý thức được bản thân đang loạn nghĩ cái gì, mặt cậu nhất thời lại nóng lên một trận, mau chóng dời tầm mắt đi chỗ khác “Cái... cái đó bây giờ đang mềm... cũng đâu có nghĩa là sẽ không cương lên nữa a!”

“Chồng mới này còn tự mình sờ lấy thôi... nhưng nó vẫn như vậy...” Vưu Khinh Vũ tiếp tục giả vờ đáng thương.

Tiểu Trác Hy lại nghĩ bản thân mới này dùng lực đạo cũng không nhẹ, nhịn không được bắt đầu thấy chột dạ... không lẽ thực là bóp một phát rồi liền luôn chứ...?

Nghĩ đến đây, da đầu cũng bắt giác run lên một trận, tuy người này có hơi biến thái, nhưng mình cũng đâu thực muốn thiên hấn đâu a.

Thanh âm có chút do dự của Vương Khinh Vũ lại vang lên bên tai cậu “VẬY ĐI... vợ a, vợ có thể giúp chồng thử một chút không... bản thân không thể, nói không chừng người khác... Mà thôi, chồng biết yêu cầu như vậy có hơi quá đáng, vẫn là thôi đi...”

Nói đến gần cuối, thanh âm đúng là đáng thương đến chịu không nổi.

Tiểu Trác Hy đỏ bừng cả gương mặt, rớt cuộc nhắm mắt cắn răng, thấp giọng hô một tiếng “Lão tử thử xem cũng được thôi, người, người nếu dám nói với ai, lần sau lão tử thực sự thiến luôn người!”

37. Chương 37: Đồng Sàn Cộn Chấm

“Ân ân, tuyệt đối không nói!” Vương Khinh Vũ vẻ mặt hết sức chân thành, gật đầu liên tục.

Tuy rằng lúc nói ra lời này, Tiểu Trác Hy vẫn là một bộ hiên ngang lâm liệt hết sức, nhưng thực sự đến lúc bắt tay vào “làm”, vẫn là khẩn trương tới mức đỏ bừng cả người.

Nhưng mặc dù vậy, vẫn là một bộ mạnh miệng “Nếu như để lão tử biết được người là giả vờ, lần này lão tử thực sự cho người liệt dương!”

Nói xong, tay trái duỗi ra thò thò xuống hạ thân Vương Khinh Vũ, nhưng mãi một lúc lâu vẫn không thể nào thực sự “hạ thủ”.

“Không dám, không dám!” Vương Khinh Vũ cẩn thận đáp lại, rồi túm lấy tay trái của cậu, kéo đến đặt lên thắt lưng của mình... khoảnh khắc vừa mới tiếp xúc, nhẹn không được mà bất giác nhíu mày.

Rõ ràng là sự tình hết sức hưởng thụ như vậy, lại phải cố hết sức mà khống chế dục vọng của chính mình, tránh để xuất hiện sự cố. Vương Khinh Vũ cười khổ trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là một bộ đáng thương hề hề “Vợ a, làm giống như lúc này chồng làm cho vợ ấy...”

Một tiếng “vợ a” trong thời điểm như vậy, thành công trong việc khiến Tiểu Trác Hy run rẩy cả lên.

Tiểu Trác Hy hít sâu một hơi, tay trái nắm lấy dương cụ của Vương Khinh Vũ cũng bắt đầu chuyển động.

“Ha...” Vương Khinh Vũ thở ra một hơi, Tiểu Trác Hy mau chóng ngừng lại “Sao vậy? Còn đau hả?”

“Không... không có việc gì, vợ tiếp tục đi.”

Đau gì chứ... rõ ràng là thích muốn chết luôn có được không...

Vương Khinh Vũ một tay đỡ lấy trán, cảm giác được dường như sức chú ý của mình toàn bộ đều tập trung nơi hạ thân.

Tiểu Trác Hy nghe lời, tiếp tục cử động lên xuống... cho dù đang là ở trong nước, nhưng nhiệt độ thứ kia tỏa ra vẫn nóng rực, tựa như cảm giác được lòng bàn tay đều chảy đầy mồ hôi...

Không bao lâu, dương cụ mới nãy vẫn còn mềm nhũn rũ xuống bắt đầu lấy tốc độ nhanh chóng cương lên trong tay của Tiểu Trác Hy...

Thấy vậy, cậu mới thở phào một hơi, nhanh chóng rút tay trở lại “A— ông, ông... cái đó... được rồi kìa...”

Nói xong, kích động đến mức cũng mặc kệ hậu quả do bản thân tạo ra vẫn còn sờ sờ ra đó, luống cuống đứng dậy muốn rời khỏi bồn tắm.

Vương Khinh Vũ nhanh tay một phen túm lấy cậu “Vợ a... vợ tính cứ như vậy mà ném chồng ở đây sao?”

Chính mình vừa mới khiến cho dục vọng của một người nam nhân khác tỉnh lại, loại sự tình này gây ra rung động hình như hơi bị lớn, nên Tiểu Trác Hy thực sự không dám ngoảnh đầu lại nhìn, thấp giọng rống “Vậy người còn muốn thế nào nữa? Không phải là đã hoạt động bình thường rồi sao?”

“VẬY... ít nhất đã giúp cũng giúp đến nơi đến chốn đi chứ.. vợ a, phải khiến cho nó ra luôn mới có thể chứng minh nó hoạt động bình thường không có trục trặc gì a...” Vũ Khanh Vũ lần này dùng cả hai tay, kéo cậu trở lại ngồi bên cạnh mình “Đều là đàn ông con trai cả mà, đâu cần phải ngưỡng chừng đâu.”

“Nhưng mà...” Tiểu Trác Hy còn định cãi lại, nhưng tay trái đã bị người nào đó bắt cóc tha đi, lại một lần nữa chạm vào dự vọng của ai đó.

Nhiệt độ nóng rực của thứ kia khiến cho Tiểu Trác Hy lại một trận tâm hoảng ý loạn, vừa cầm lấy liền mò mẫm làm bừa mà chuyển động.

Động tác tuy không có trật tự hay quy tắc gì cho lắm, nhưng Vũ Khanh Vũ vẫn cảm giác được khoái cảm chưa từng thấy từ trước đến giờ, từ hạ thân lan đến tận đầu ngón tay, ngay cả tay đang giữ chặt lấy Tiểu Trác Hy cũng tự động buông lỏng lực đạo “Ha- bảo bối thật giỏi, nhanh, đúng đúng... Xuống dưới một chút, tròn tròn cũng muốn...”

Tiểu Trác Hy bị những lời này của ai đó khiến cho mặt càng đỏ hơn, bực bội dừng lại động tác trên tay “Người có thể dừng có tỏ ra dâm dăng như vậy được hay không?”

“Vợ a, dừng dừng lại... ngoan...” Vũ Khanh Vũ không biết có nghe thấy lời của cậu hay không, lại dùng lực đè tay cậu lại, bắt đầu tự mình động.

“Biến thái!” Tiểu Trác Hy thấp giọng nguyên rủa một câu, lại chấp nhận đầu hàng tiếp tục cử động lên xuống, mãi cho đến lúc tay mỏi muốn chết luôn rồi, mà người nào đó vẫn cứ kiên quyết một chút cũng không có dấu hiệu muốn xuất, ngược lại, giống như càng lúc càng cao lên.

Tiểu Trác Hy rút cuộc nhịn hết nổi, nghiến răng “Hỗn đản, rút cuộc muốn bao lâu nữa? Lão tử mỗi tay chết đi được!”

“Vợ a, đó giờ chồng vẫn luôn rất lâu mà... cũng đành chịu thôi... A, vợ thật giỏi a!”

Vũ Khanh Vũ cực kỳ vô tội mà trả lời, đáng tiếc Tiểu Trác Hy không dám nhìn mặt anh, cho nên anh có bày ra biểu tình như vậy cũng chỉ tổ phí công, đã vậy ngữ khí câu kia lại càng giống như đang khoe khoang, khiến Tiểu Trác Hy nghe thấy, hận đến nghiến răng nghiến lợi một trận, động tác trên tay cũng bắt giác tăng tốc hơn một chút.

Nhưng vẫn là không ngừng tự thôi miên chính mình, coi như vắt sữa bò, vắt sữa bò.... là được rồi!

“Nói thực, vẫn có một loại biện pháp so với làm như vậy sẽ có hiệu suất nhanh hơn chút...” Vũ Khanh Vũ nhìn cậu không có ý định muốn hỏi tiếp nữa, chủ động gợi ý để cung cấp biện pháp.

“Àn?” Tiểu Trác Hy quả nhiên mắc câu.

“Àn, a...chính là... chính là...vợ hôn hôn chồng một cái, có lẽ sẽ ra mau hơn nhiều...” Vũ Khanh Vũ vừa giải thích, lại không nhịn được mà kèm theo tiếng rên rỉ.

“Đi chết đi!” Tiểu Trác Hy dùng khuỷu tay ra sức thụi người nào đó một cái “Người giống mặt với lão tử, đâu ra có biện pháp quỷ quái đó chứ!”

“Vợ, vợ không thể ngừng...” Vũ Khanh Vũ ngay lập tức đưa tay chụp lấy tay cậu kéo lại xuống hạ thân mình, nghiêm túc hết sức giải thích “Thật sự... lúc làm những chuyện như vậy, vốn phải có hôn hôn mới càng cảm thấy thích hơn a...”

“Cút!” ngoài ý muốn là, Tiểu Trác Hy lần này không có mắc mưu, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn “Con mẹ nó, dám nói hươu nói vượn nữa thử xem, lão tử bóp cho người chết!”

“Dừng mà dừng mà... Vợ dừng mà, không hôn thì không hôn được chưa!?” chỗ yếu bị người ta nắm trong tay, Vũ Khanh Vũ nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng “Chồng chỉ là nói thôi mà, vợ không muốn hôn cũng đâu có sao...”

Tiểu Trác Hy vẫn đỏ bừng cả mặt, bắt giác lại nghĩ đến, lúc này bản thân ngồi dựa vào ngực người nào đó... hai người hôn nhau đến mức khiến cho thở cũng không thông, lúc này cũng không còn hưng hăng nữa, chỉ nghĩ thầm trong lòng mau mau làm cho con sắc ma này xuất ra...

Cuối cùng, cũng không biết qua bao lâu, tốn bao nhiêu cố gắng, Vưu Khinh Vũ đột ngột hét lên một tiếng, ôm Tiểu Trác Hy thật chặt, xuất ra trong nước... mà lúc này, Tiểu Trác Hy cũng cảm giác, tay trái của mình hình như mất cảm giác luôn rồi.

“Vợ a, vợ thực giỏi...” Vưu Khinh Vũ thỏa mãn, ngả người dựa lên lưng Tiểu Trác Hy, kề sát bên tai nói khẽ... hơi thở ấm áp phun ra khiến Tiểu Trác Hy lại một trận giật thót.

“Giải cái đầu của người! Lão tử muốn đi ngủ!” Tiểu Trác Hy cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, luống cuống tay chân đẩy Vưu Khinh Vũ ra, lại cuống quýt rời khỏi bồn tắm, cầm lấy khăn tắm bao quanh người rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới đóng cửa cái rầm lại, Tiểu Trác Hy liền khựng lại cước bộ.

Tuy là không đeo kính, nhưng cậu cũng nhận ra được, bên ngoài phòng tắm là phòng ngủ mình ngủ cả buổi chiều, cũng là phòng ngủ của tên cá chết kia...

Đến giờ, hình như cậu vẫn chưa biết phòng ngủ của mình ở đâu.

Lại xoay người lúng túng gõ cửa phòng tắm, Tiểu Trác Hy đằng hắng một chút “Nè... tui ngủ ở đâu a?”

Người ở bên trong không trả lời, trong chốc lát, phòng tắm lại cách một tiếng mở ra, Vưu Khinh Vũ xích lửa toàn thân bước ra ngoài, trên người thậm chí vẫn còn bọt nước chảy tong tong.

Tiểu Trác Hy quay phắt lại “Biến thái, không chịu mặc quần áo vào!”

“Quần áo của chồng đều ướt nhẹp, làm sao mà mặc đây?” Vưu Khinh Vũ khẽ cười một tiếng, đưa tay xoa xoa tóc cậu “Vợ không cần thẹn thùng a, chồng đây lập tức đi mặc.”

“Cút đi! Lão tử thềm thẹn vào!” Tiểu Trác Hy mắng lại một tiếng, nhưng tầm mắt vẫn xoay chuyển tránh né ở phương hướng ngược lại với phương hướng Vưu Khinh Vũ đứng.

“Được rồi, không có thẹn!” Vưu Khinh Vũ gật gật đầu, lướt qua người cậu, bước đến chỗ giá áo cạnh giường, trên người vẫn còn ướt đầm nước, túm lấy một kiện áo ngủ liền mặc vào “Rồi, bây giờ chồng mặc đồ.”

Tiểu Trác Hy lúc này mới chịu nhìn về phía anh, không, là trừng mắt mới đúng “Uym lão tử ngủ ở đâu? Phòng khách nhà ông ở đâu?”

Vưu Khinh Vũ hất cằm về phía cái giường to đùng đặt giữa phòng mình “Chăn mền trong phòng khách chưa có phơi nắng, tối nay tạm thời ngủ chung với chồng một đêm đi.”

“Cái gì?” Tiểu Trác Hy kinh hô ra tiếng “Ngủ chung một đêm?”

“Phải a, nhà chồng ít có khách ở qua đêm nên chăn mền trong phòng khách lâu rồi không có được phơi nắng.” Vưu Khinh Vũ vừa trả lời cậu, một bên hết sức tự nhiên mà lời bao hành lý của Tiểu Trác Hy, lục lục rồi moi ra một cái quần lót màu xám “Vợ a, hôm nay mặc màu này được không?”

“Ông--” Tiểu Trác Hy lập tức chạy qua giật lại quần lót của mình “Ông muốn làm gì!”

Vưu Khinh Vũ vẫn là một bộ cực kỳ vô tội “Giúp vợ mặc quần áo nha... Vốn dĩ bảo vợ đến đây là để chồng chịu trách nhiệm chiếu cố vợ mà, mấy việc nhỏ như mặc quần áo tất nhiên là chồng phải làm giúp rồi!”

“Không cần giúp!” Tiểu Trác Hy cố gắng vo quần lót của mình lại thành một cục, giấu ở sau lưng “Chăn mền không phơi nắng cũng không sao hết, tui muốn đi ngủ ở phòng khách!”

Vưu Khinh Vũ nghe vậy, nụ cười vẫn thường trực trên mặt rồi cuộc biến mất, lông mày cũng hơi hơi nhíu lại “Hôm nay không được, nếu như buổi tối vợ ngủ không cẩn thận, sẽ khiến cho vết phỏng bị bể nữa... Không lẽ vợ muốn nửa đêm phải đi bệnh viện sao?”

Tiểu Trác Hy nhìn lại vết thương trên tay của mình, tuy rằng lúc này rất là cẩn thận chú ý đến, nhưng rốt cuộc vẫn dính một ít nước, khiến cho thuốc cũng bị trôi đi một chút, hiện tại vết thương nhìn qua có hơi ghê một chút.

Lúc ở phòng tắm hỗn loạn cả lên, cho nên vết thương trên tay cũng bị cậu xem nhẹ không ít, hiện tại nghe Vưu Khinh Vũ nói vậy, bỗng dưng lại cảm giác đau hơn hồi nãy một chút...

Nhưng Tiểu Trác Hy vẫn là không nhìn được mạnh miệng “Làm gì có...” cho dù là bề đi nữa, chỉ cần mình không nói, tên này làm sao biết.

Chẳng qua, lại nghĩ đến cái loại đau đớn nơi vết thương hồi lúc mới tỉnh dậy, trong lòng Tiểu Trác Hy cũng có chút sợ hãi.

“Thôi, cùng nhau ngủ đi, chồng giúp đỡ vợ, cam đoan cả đêm đều giúp vợ ngủ ngon mà!” lúc Tiểu Trác Hy giật lại quần lót của mình, cũng đã tự đưa mình đến gần giường. Lúc này Vưu Khinh Vũ chỉ việc kéo cậu lại ấn xuống giường, chính mình cũng ngồi xuống “Ngoan, để chồng bôi được lại cho vợ trước đã.”

Cũng không biết từ lúc nào mà Vưu Khinh Vũ lấy được lại đây... Tiểu Trác Hy nhìn nhìn, nghĩ đến đau rất khi bị bôi thuốc, da đầu lại một trận run rẩy, thành ra rất là ngoan ngoãn ngồi im mặc Vưu Khinh Vũ làm gì thì làm, động một cái cũng không dám.

Chờ bôi thuốc xong rồi, đau đến mức trán cũng xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Vưu Khinh Vũ cất thuốc bôi đi rồi, lại giúp cậu lau mồ hôi, thấp giọng nói “Bôi thuốc là đau như vậy đó, buổi tối nếu bọt nước còn lại bị bề nữa, để xem vợ còn ngủ được nổi hay không, hôm nay cũng mệt rồi, mau mau ngủ đi.”

Nói xong liền tắt đi ngọn đèn đầu giường, nhất thời cả căn phòng chìm vào bóng tối.

“Hỗn đản, lão tử còn chưa mặc quần áo!” Tiểu Trác Hy rớt cuộc thỏa hiệp, không còn khăng khăng đòi đi phòng khách ngủ nữa.

“Thực ra không mặc cũng không sao.” Vưu Khinh Vũ cười nhẹ, nhưng ngay lập tức lại bị người nào đó đánh cho một cái, đau đến hự một tiếng, nhanh nhanh mở đèn lại.

“Mẹ nó người quay đầu chỗ khác không được nhìn!” Tiểu Trác Hy đẩy đẩy đầu Vưu Khinh Vũ qua một bên, gian nan dùng tay trái xỏ quần lót vào rồi kéo kéo lên.

Vưu Khinh Vũ lần này coi như biết điều, bị cậu đẩy mặt qua chỗ khác rồi, cũng không quay đầu lại nữa, nhưng vẫn là không quên mở miệng chiếm tiện nghi đôi ba câu “Vợ à, vợ thực sự không cần chồng giúp sao?”

“Lão tử không cần!” Tiểu Trác Hy gầm gừ, mặc dù một tay mặc rất khó, nhưng vẫn từng chút từng chút một kéo quần lót mặc vào đằng hoàng.

Lại tháo khăn tắm trên người xuống ném lên giá áo, đến đây Tiểu Trác Hy mới chịu đầu hàng “Ừ, giúp tui mặc áo.”

Vưu Khinh Vũ xoay đầu lại, mới phát hiện nửa người dưới của bà xã nhà mình đã chôn vùi vào mớ chăn nệm.

“Phải mặc áo vào sao?” Vưu Khinh Vũ nhìn cái áo T-shirt mà Tiểu Trác Hy lấy trong hành lý ra “Mặc vậy có lẽ sẽ không thoải mái đâu..”

Tiểu Trác Hy trước giờ không có thói quen ở trần mà ngủ, hành lý mang theo đến nhà Vưu Khinh Vũ, ngoại trừ kiện áo mặc từ sáng tới giờ ra, cũng chỉ còn mỗi cái áo T-shirt này cùng với một cái quần đùi. Áo T-shirt này ở trước ngực lẫn sau lưng đều trang trí mấy mẫu chữ cái, hơn nữa còn là kiểu may đập nổi lên, ban ngày mặc thì nhìn rất đẹp, nhưng nếu là tối mặc ngủ thì, đúng là không thoải mái cho lắm.

Tiểu Trác Hy đương nhiên là biết mặc áo này vào ngủ không thể nào thoải mái, nhưng là nghĩ đến, nếu không mặc, vậy là phải lỏa thân mà ngủ cùng Vưu Khinh Vũ, liền thấy cả người có chút không thoải mái.

Nhất là, hai người vừa mới “giúp” nhau trong phòng tắm.

Vưu Khinh Vũ đương nhiên là biết cậu đang rối rắm cái gì, có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu, bước xuống giường bước đến tủ quần áo, lấy ra một cái T-shirt lớn, đưa đến trước mặt cậu “Mặc cái này của chồng đi.”

“Ồ...” Tiểu Trác Hy cũng không từ chối, cũng mặc cho Vưu Khinh Vũ cầm cái áo của mình bỏ lại chỗ cũ.

Áo của Vưu Khinh Vũ kích cỡ lớn hơn so với áo cậu rất nhiều, nhưng được cái là chất liệu rất mềm mại, mặc vào khá là thoải mái, mặc như áo ngủ cũng tạm xem như thích hợp.

“Vậy ngủ đi.” Vũ Khanh Vũ lại tắt đèn đầu giường, chờ đến lúc hai người đều nằm đàng hoàng rồi, liền nghiêng người qua, một phen ôm lấy Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy nhất thời cứng đờ toàn thân “Uy, ông làm gì vậy!”

“Không ôm vợ, khẳng định cả đêm vợ lại ngủ không đàng hoàng, ngoan, chồng thực sự rất mệt, đừng ồn ào nữa.” thanh âm của Vũ Khanh Vũ tựa hồ như tràn đầy mệt mỏi.

Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả vào gò má Tiểu Trác Hy, khiến cậu nhất thời cảm thấy một trận tâm hoảng ý loạn, cũng quên luôn phải giãy dụa, cứ thế mà ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực của Vũ Khanh Vũ.

Nhưng, lại không cảm thấy buồn ngủ chút xíu nào...

Suy nghĩ lại nhịn không được mà phiêu trở về tình cảnh hai người ngồi trong bồn tắm “giúp” nhau.

Hai nam nhân mà làm như vậy... thực sự là bình thường sao?

Nếu như đổi ngược lại người bên cạnh là bánh mì- Tiểu Trác Hy dùng sức nhắm chặt lại mắt, cố gắng ném cái ý niệm thân kinh kia ra khỏi đầu óc.

Nếu đổi thành bánh mì, phỏng chừng còn chưa kịp làm, hai đứa đã bỏ ra mà cười lăn rồi.

Một đồng sự sau đó, cũng sẽ không phát sinh.

“Uy...” nhịn không được, khe khẽ đẩy người bên cạnh một chút.

Vũ Khanh Vũ có chút mơ màng lên tiếng trả lời lại “Àn?”

“Vừa rồi, vừa rồi vì cái gì lại hôn tui? Nếu như chỉ là giúp đỡ lẫn nhau, không phải chỉ nên dùng tay thôi sao?” Tiểu Trác Hy hỏi thành lời, mặt cũng đỏ bừng.

Vũ Khanh Vũ hơi hơi mở mắt ra, trong bóng tối bất chợt lộ ra một tia mỉm cười khó mà nhận ra được “Sao vậy? Vợ không ngủ được là do rối rắm việc này sao?”

“Cái gì nha!” Tiểu Trác Hy bối rối giải thích “Chỉ là đột nhiên nghĩ đến thôi! Nói gì nói... việc đó vốn là không bình thường...”

Vũ Khanh Vũ cười khẽ một tiếng, xoa xoa tóc cậu “Đừng nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi... Lúc giúp đỡ nhau cũng đâu có nghĩ nhiều, thấy muốn hôn liền hôn, đại khái có thể là khi đó vợ rất gợi cảm thôi, hắc hắc...”

“Đi chết đi!” Tiểu Trác Hy lại dùng khuỷu tay thật Vũ Khanh Vũ một cái, nhưng lại không thể phủ nhận một điều, lúc nghe thấy câu trả lời của Vũ Khanh Vũ xong, trái tim luôn đập loạn trong nháy mắt cũng bình ổn dần lại...

Thậm chí, còn cảm thấy những ý nghĩ rối bời của mình vừa mới nảy, cũng có chút vô vị...

38. Chương 38: Không Lẽ Lão Tử Biến Thái Sao?

Tuy rằng xét về tư thế thì, đúng là có chút khó chấp nhận, nhưng không thể phủ nhận một điều, một đêm kia Tiểu Trác Hy ngủ khá là an ổn, vết thương trên tay cũng an toàn lành lặn không chút sứt mẻ, một chút cũng không ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ.

Chỉ có điều, sáng sớm lúc tỉnh dậy trong lòng Vũ Khanh Vũ thì, sự tình giống như có chút không thích hợp.

Vừa mở mắt ra, thấy gương mặt đang ngủ của Vũ Khanh Vũ, không biết tại sao, Tiểu Trác Hy lại đột ngột nhớ đến tối hôm qua ở trong phòng tắm, Vũ Khanh Vũ vì dục niệm mà thần tình đỏ bừng, cùng với lúc đến cao trào mà bắn ra khế thét lên một tiếng...

Mấy cái này cũng chưa ghê gớm lắm, ghê gớm nhất chính là, cùng với việc nhớ lại này, cậu cư nhiên đáng xấu hổ mà- cương lên...

Cậu biết, đúng là đám đàn ông thường hay có cái vụ “đón chào” bình minh này, nhưng mà cậu càng rõ ràng hơn một điều, bản thân mình bị như vậy, không phải là vì lý do trên....

Cư nhiên chỉ vì nhìn thấy cái tên cá chết kia mà lại cương lên... Tiểu Trác Hy nhất thời kích động vô cùng, cả buổi sáng đỏ cả mặt để Vợ Khinh Vũ hầu hạ mặc quần áo ăn uống, xong xuôi rồi, liền thừa dịp Vợ Khinh Vũ rửa chén mà lén trốn ra khỏi nhà.

Lần này... tình huống lần này rốt cuộc là sao a?

Tiểu Trác Hy bực bội gãi gãi đầu, đứng ở dưới lầu ngược mặt nhìn lên.

Ngày hôm qua thực sự là trúng tà mà, tự dưng lại theo tên đó về nhà!

Cũng không thèm quan tâm đến balo hành lý vẫn còn để ở nhà Vợ Khinh Vũ, Tiểu Trác Hy tùy tiện ngoắc taxi chui vào.

Nói với tài xế địa chỉ nhà Tiền Mặc xong, tài xế liền cho xe chạy, đi được một đoạn rồi, cậu mới sờ sờ trên người, ngay lập tức thần tình hắc tuyến.

Ví tiền để quên ở nhà Vợ Khinh Vũ rồi!

May là trước lúc ra khỏi cửa vẫn còn nhớ chụp theo cái di động, Tiểu Trác Hy bấm số điện thoại của Tiền Mặc, đối phương bên kia vừa mới bắt máy, cậu lập tức cầu cứu “Bánh mì, xuống nhà đón tao, tao quên mang tiền theo!”

Mặc dù đã cố hết sức nhỏ tiếng lại, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn có thể cảm giác được tầm mắt của ông chú taxi ngay lập tức liếc về phía mình, nhưng cũng chỉ có thể làm bộ như không thấy.

Tiền Mặc nghi hoặc hỏi lại “Đón mày? Mày muốn tới chỗ tao sao? Không phải đang dưỡng thương ở nhà cha cá mực sao?”

Nghe thấy thẳng bạn mình nhắc tới con cá nào đó, Tiểu Trác Hy nhất thời giật mình “Tao mới rời khỏi nhà hần, tóm lại là mày mau xuống dưới nhà đi, lão tử sắp tới rồi!”

Sợ Tiền Mặc lại hỏi lan man cái khác, Tiểu Trác Hy vừa dứt lời liền cúp điện thoại.

Vừa mới nhét di động trở lại vào túi, liền có điện thoại gọi tới, trái tim nhỏ bé của Tiểu Trác Hy run rẩy một trận, nhìn nhìn màn hình, quả nhiên là Vợ Khinh Vũ gọi.

Do dự vài giây, Tiểu Trác Hy vẫn là bấm nghe, áp điện thoại vào tai...

“Vợ a, vợ đi đâu vậy?” thanh âm Vợ Khinh Vũ ngay lập tức truyền sang, nghe có vẻ như rất sốt ruột.

Tiểu Trác Hy bị hỏi, bỗng chốc có hơi chột dạ, nhin không được đằng hắng một cái “Khụ, thực ra... tui, tui muốn đến nhà bạn, lúc này quên nói cho ông biết.”

Lúc rời khỏi cửa, trong lòng cậu vẫn đang lộn xộn, thời điểm đón xe bỏ chạy cũng có chút rối rắm, chẳng qua là do thói quen gặp phiền toái liền lập tức tìm Tiền Mặc mà thôi.

Bất quá, cho dù là trước lúc rời đi biết rõ bản thân muốn tìm Tiền Mặc, cậu cũng không có khả năng thành thật mà nói cho Vợ Khinh Vũ nghe, đừng nói tới chuyện quên mất...

“Bạn?” Vợ Khinh Vũ trầm “Vợ muốn đi đâu chồng đưa vợ đi, trước trở lại, nghe lời đi.”

Cái loại ngữ khí “nghe lời” dùng để dỗ con nít kia vừa thoát ra, khiến cho Tiểu Trác Hy cảm thấy cả người đều trở nên có chút kỳ lạ, vội vàng lắc đầu, lại nghĩ đến đối phương làm sao nhìn thấy, mới lên tiếng cự tuyệt “Không cần, tui đang trên xe, lập tức tới rồi.”

Vợ Khinh Vũ nghe cậu nói vậy, trầm mặc hồi lâu, mới tiếp tục nói “Được rồi, vậy trưa về hay là tối mới về? Chồng đi đón vợ.”

“Tui... tui định ở lại chỗ nó vài ngày rồi trở về nhà, cũng sắp khai giảng rồi, phải trở về nhà thu dọn vài thứ.” Tiểu Trác Hy có lẽ là bị phản ứng ban sáng của mình dọa đến, gai nhọn toàn thân như cũng mềm nhũn hết cả ra, mới tỉ mỉ mà giải thích nguyên nhân với Vưu Khinh Vũ như vậy.

Tuy rằng, lý do kia, vừa nghe đã biết là nói dối.

Lần này Vưu Khinh Vũ ở đầu dây bên kia trầm mặc thực lâu, mới thở dài nói “Vây quần áo cùng ví tiền vẫn còn ở bên đây, tôi mang qua cho cậu.”

“Tui về tới nhà rồi mới tính đi, xe đến nơi rồi, không nói nữa, bái bai!” Tiểu Trác Hy đương nhiên không dám để anh sang nhà Tiền Mặc, bối rối nói xong một câu liền cúp điện thoại, mà taxi lúc này cũng đã dừng lại thực.

Tiền Mặc đứng đợi cách đó không xa, vừa nhìn thấy Tiểu Trác Hy xuống xe, liền tí ta tí tởn chạy đến trả tiền taxi.

Sau khi tài xế rời đi rồi, kẻ nào đó liền một bộ háo sắc dò xét toàn thân Tiểu Trác Hy “Tại sao tự dừng lại chạy tới đây? Đã xảy ra chuyện gì? Cá mực ổng làm gì mà? Trước X sau O hay là trước O sau X?”

“Thao, mày cút đi! Nói bậy nói bạ nữa lão tử thiên bây giờ!” Tiểu Trác Hy bị cậu ta nói khiến cho đỏ cả mặt, dùng sức đập Tiền Mặc một cước, liền chạy vào nhà Tiền Mặc.

Tiền Mặc gào rú kêu đau ôm chân khắp khiêng theo sau cậu “Trác Hy, phản ứng của mày rất giống chột dạ nha! Đặc biệt giống, phi thường giống, cực kỳ giống!”

“Cút!” Tiểu Trác Hy theo lối cũ, vào thang máy, nhấn nút thang máy lên tầng lầu nhà Tiền Mặc, rồi quay lưng về phía Tiền Mặc, cúi đầu nhìn chằm chằm vào chân.

Nụ cười trên môi Tiền Mặc bắt gặp có chút cương lại “Không phải đâu nha anh em, mày cũng quá bất thường đi... Đừng nói với tao là thực sự xảy ra cái gì nha...”

“Ra cái đầu của mày chứ ra! Cút đi!” Tiểu Trác Hy không chút kiên nhẫn rống vào mặt Tiền Mặc một câu, dùng tay trái đẩy kính mắt. Thang máy vừa mở, cậu lập tức bước ra ngoài.

Cái loại phản ứng như muốn trốn tránh này của cậu, khiến Tiền Mặc thực sự không yên, vừa bước vào cửa liền dùng sức giật bả vai Tiểu Trác Hy lại, bắt Tiểu Trác Hy đối mặt với mình “Uy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

Từ trước tới giờ, giữa Tiền Mặc và Tiểu Trác Hy cơ hồ là không hề có cái gì gọi là bí mật đáng kể, nhưng loại sự tình này nếu muốn cậu nói ra, thực không phải chuyện dễ dàng gì cho cam.

Cư nhiên lại có phản ứng vì một nam nhân khác, điều này khiến cho bạn nhỏ vợ yêu vốn trước giờ vẫn đều thanh tâm quả dục của chúng ta bị đả kích thực sự không nhỏ chút nào a!

Đã vậy, cái vị nam nhân kia, lại còn là người mà cậu cho là đối thủ không đội trời chung nữa... Không lẽ ở chung với hắn lâu quá, bản thân mình cũng trở thành biến thái sao?

Nhìn vẻ mặt gần như muốn khóc lên của cậu, Tiền Mặc nhịn không được đưa tay nhéo mặt cậu một phen “Kháo, rốt cuộc mày chịu nói hay không hả!”

Tiểu Trác Hy lần này không hề có một chút xúc động nhào lên túm cổ áo Tiền Mặc hăm he, ngược lại, vẻ mặt khổ bức ngắc đầu nhìn Tiền Mặc “Bánh mì, tao với mày cùng nhìn phim rồi giúp nhau thủ dâm đi!”

“Kháo! Mày nói gì vậy?” Tiền Mặc sút chút nữa bị sắc chết bởi chính nước miếng của mình, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tiểu Trác Hy “Không không không phải đâu nha, mày đối với lão tử có ý đồ từ lúc nào vậy?”

Vừa nói, còn dùng hai tay ôm ngực mình lại để bảo vệ trinh tiết “Tao nói nói nói cho mày biết nha, bản công tử bán thân không bán nghệ a! Không phải, phi phi phi, là bán nghệ không bán thân!”

Tiểu Trác Hy hữu khí vô lực liếc mắt nhìn Tiền Mặc một cái, thở dài, bước qua ngồi phịch xuống giường, biểu tình trên mặt lại trở nên hậm hực.

“Uy, mày rốt cuộc là bị làm sao vậy?” Tiền Mặc thấy mình đùa giỡn không có hiệu quả, đành nhận thất bại mà ngừng lại động tác biểu diễn hết sức nhập tâm của mình, bước qua ngồi cạnh Tiểu Trác Hy “Mày nghĩ cái gì mà đột nhiên lại muốn làm chuyện kinh dị đó vậy? Bé xử nam rốt cuộc động tâm rồi sao?”

“Tao muốn nhìn coi... tao có phản ứng với mày hay không...?” Tiểu Trác Hy nhìn Tiền Mặc, ánh mắt tỏ rõ biểu tình cực kỳ nghiêm túc.

Tiền Mặc cứng ngắc mà run rẩy khóe miệng “Kháo... mày thực sự có ý đồ với lão tử...”

Tiểu Trác Hy rốt cuộc chịu hết nổi, lườm cậu ta một cái “Mày có thể nào sửa lại bản chất tự kỷ của mày dùm tao không?”

“Loại tình huống này rõ ràng chỉ có một khả năng là mày có ý đồ xấu với tao, nếu không thì giải thích như thế nào? Chạy tới nhà tao rồi nói với tao muốn cùng tao... cùng tao gì gì đó, chắc không có khả năng mày là có ý đồ với Cá Mực huynh đâu nha?” Tiền Mặc nói năng cứ như đó là đương nhiên vậy.

Loại này lý giải của cậu mới thực là bình thục nha! Làm gì có chút nào tự kỷ chứ!!

Tiểu Trác Hy nghe thấy những lời gần chót của Tiền Mặc, cả người không nhin được mà run lên một cái, ánh mắt nhìn về phía Tiền Mặc cũng biến thành hết sức đáng thương.

Tiền Mặc nhất thời kinh dị, trừng to hai mắt “Không phải đâu, mày... cá mực?”

Lần này biểu tình của Tiểu Trác Hy trở nên giống như sắp khóc.

“Cá mực? Mày... mày thích ổng? Tao kháo, thế giới này quá khó tin đi? Tiền Mặc ra sức lắc đầu, lại tự mình nhéo lên đuôi một phen ”Ui da–tao không có nằm mơ nha!”

“Tao, tao thêm thích hấn vào!” Tiểu Trác Hy vội phản bác “Tao... tao chỉ là... giống như có phản ứng với hấn...”

“Phản ứng?” Tiền Mặc lập tức máy móc lặp lại một lần, liền hiểu được hai chữ kia là có ý gì, biểu tình trên mặt càng thêm khiếp sợ “Mày... mày đối với cha đó?”

Tiểu Trác Hy chán nản gật đầu “Tao... tao cũng không biết tại sao lại vậy nữa, hồi sáng này lúc tỉnh dậy nhìn thấy bộ dạng hấn đang ngủ, đột nhiên liền... sau đó... cuối cùng... nói chung là cương lên!”

“Ngủ? Hai người ngủ chung một chỗ?” bạn nhỏ Tiền Mặc giữa lúc nước sôi lửa bỏng vẫn rất là sắc bén mà bắt giữ được trọng điểm.

Mặt Tiểu Trác Hy lại đỏ hơn, hiển nhiên là đang nghĩ đến hình ảnh hai người cùng nhau ngủ chung một giường, còn ôm nhau...

“Àn... hôm qua lúc ngủ trưa bất cẩn làm bể một cái bọc nước, hấn nói sợ tao ngủ không đành lòng làm bể luôn cái còn lại...”

“...” Tiền Mặc cũng không biết nói gì nữa, cậu biết trước giờ Tiểu Trác Hy vẫn rất là đơn thuần, nhưng... này cũng quá mức dễ lừa đi?

“Vậy... mày cũng đâu thể vô duyên vô cớ tự dưng lại có phản ứng với ổng đi? Trước đó ổng... có làm cái gì khác hay không?” Tuy rằng tên kia hôm qua vừa mới cam đoan với mình không đụng không chạm vào Tiểu Trác Hy gì gì đó, nhưng hiện tại lại xảy ra tình huống này, cậu cảm thấy bản thân mình còn tin lời tên kia nữa, đúng là thẳng ngu nhất trên đời.

Tiểu Trác Hy cúi thấp đầu, thấp đến không thể thấp hơn nữa “Tối qua, lúc hấn giúp tao tắm... hai người, hai người có giúp nhau cái kia...”

“Giúp nhau cái kia? Tiền Mặc lại không nhin được co giật khóe miệng ”Mày đừng nói với tao cái kia là cái hồi này mày đòi làm với tao nha...”

Tiểu Trác Hy nức nở hai tiếng, úp mặt nằm sấp lên giường, dùng gối trùm đầu lại “Làm sao bây giờ a bánh mì! Không lẽ lão tử biến thái sao!”

Tiền Mặc đau đầu, ngã người xuống nằm cạnh cậu “Vậy tối hôm qua có phải là ổng chủ động không?”

“Ân... Hấn bảo, hấn bảo là... giữa bạn bè với nhau, giúp nhau cũng rất bình thường.” thanh âm rầu rĩ của Tiểu Trác Hy từ dưới gối truyền ra “Tao có phản ứng với hấn, này cũng đâu phải giống với kiểu giúp đỡ nhau đâu đúng không?”

Kháo! Tiền Mặc từ dưới đáy lòng lén lút giơ thẳng ngón giả với Vưu Khinh Vũ... cậu biết lắm mà, tên quỷ kia chắc chắn đã sắp tập lập kế hoạch hại người, hôm qua còn giả vờ thanh cao mà cam đoan sẽ không chạm vào nếu Tiểu Trác Hy không chịu, thiệt đáng khinh bỉ!

Bất quá... Tiền Mặc quay đầu qua nhìn Tiểu Trác Hy bên cạnh mình, thẳng quỷ này phản ứng như vậy, coi bộ nó cũng không phải thuần túy “thẳng” như mình nghĩ...

Nhưng mà, mình cũng đâu thể cứ trơ mắt mà nhìn anh em bước lên con đường không lối về... tên cá chết kia dùng thủ đoạn bình thường thì không nói đi, cứ nhiên hạ lưu tới như vậy.

Hoa đào MM ở bên cạnh không biết có gặp nguy hiểm không nữa.

Tiền Mặc đảo mắt một vòng, khoe miệng gọi lên nụ cười hề hề như kẻ trộm “Này... có phản ứng, chắc cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm đâu...”

Tiền Mặc nói xong, còn đẩy đẩy bả vai người cạnh mình “Vây đi, lần sau cha đó có tìm mày nữa, mày cứ nói cho chả biết, tao với mày cũng thường giúp nhau, vả lại cũng rất thích nữa.”

39. Chương 39: Hoa Đào, Chúng Ta Kết Hôn Đi!

Sau khi nói ra bệnh trạng của mình với Tiền Mặc xong, Tiểu Trác Hy cả ngày hôm đó đề nằm chệp bẹp trên giường của Tiền Mặc, đến ngay cả vết thương nơi tay cũng chẳng buồn thấy đau.

Thực ra là có nhận được một cái tin nhắn của Vưu Khinh Vũ, tin nhắn cũng chỉ vồn vện vài từ “Vợ a, thuốc vợ quên mang rồi, đừng quên đi mua, tối trước khi ngủ nhớ bôi thuốc.”

Tiểu Trác Hy nhìn, lại càng cảm thấy tâm phiền ý loạn hơn, dứt khoát tháo luôn pin điện thoại ra rồi ném đến đầu giường.

Tiền Mặc ngồi trước máy vi tính, mở danh sách bạn tốt ra treo trên màn hình, tùy thời có thể chú ý đến động tĩnh của Cá Mực Nướng.

Gần tới giữa trưa rồi mà vẫn chưa thấy lên, không biết có phải vì cái xác nửa sống nửa chết trên giường của mình không nữa...

Lo lắng cho Tiểu Trác Hy, Tiền Mặc cũng không có tâm tình nào mà chơi, thế là vút luôn chức đội trưởng lại cho hoa đào, để tùy “nhỏ” lời kéo đội hai người đi vòng vòng đâu đó thì đi. Nhìn mãi vẫn chẳng thấy Cá Mực Nướng lên, chán đến mức chả biết làm gì, thế là bắt đầu kiếm hoa đào tán gẫu.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào, cha Cá Mực kia nhân phẩm như thế nào a? Có hạ lưu hay không?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Này là hỏi kiểu gì vậy?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : không cần phải bận tâm, cứ cho ổng hấp thụ ánh sáng đi mình tuyệt đối không bán đứng bạn!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : hạ lưu? không có đâu... tôi và ổng là bạn từ hồi bé xiu mà, con người ổng rất tốt...

Tiền Mặc thấy hoa đào trả lời như vậy, nhất thời nổi thương, có chút chua chua mà hỏi tiếp.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : thế nào? bạn thích cha đó sao?

Thanh mai trúc mã cái gì đó, ghét nhất luôn, cắn khấn tay...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không có, là anh em thôi...

Thấy xưng hô anh em kia, Tiền Mặc nhìn không được lại nhăn mặt nhíu mày, giữa nam nữ với nhau, anh em gì gì đó, đặc biệt khó mà tin nhất nhất luôn.

Tên Vưu Khinh Vũ kia cậu đã từng gặp qua rồi, bộ dạng rất có nhân khuôn cầu dạng, còn rất có khí chất nữa... Ồ thì, đúng là phải công nhận, cùng mình so sánh đúng là cũng không thua kém gì...

Nghĩ đến trước giờ bản thân đeo đuổi nữ sinh, kinh nghiệm luôn luôn là trăm phần trăm thành công, Tiền Mặc lại nhìn không được có chút uất ức.

Hoa đào cùng tên cá chết kia quen nhau từ nhỏ cho đến lớn, tỷ lệ nhỏ thích cha đó- Tiền Mặc nhìn không được, tính tính rồi lại toán toán, cuối cùng cho ra đáp án học máu.

Tỷ lệ này, có đến bảy tám phần là chuẩn đi...

Nghĩ đến đây, trong lòng cũng tự dưng có cảm giác hơi khó chịu, liền không chút nghĩ ngợi, liền lóc cóc lóc cóc tiếp tục đánh chữ.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào, chúng ta hảo hữu bao nhiêu rồi?

Hoa đào dừng lại trong chốc lát, có lẽ là phải mở thông tin của mình ra để xem điểm hảo hữu.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : 1822, làm sao vậy?

Trong trò chơi loại vô hiệp quy định điểm hảo hữu không giống với các trò chơi tương tự khác, đánh một con quái liền tăng một chút, mà là ẩn theo số lần cùng tiến vào cảnh tượng chiến đấu mới gia tăng, mặc kệ cái cảnh chiến đấu kia số quái ra là mười hay là một.

Cho nên, dù cho đạo gần đây, cả hai người đều mỗi ngày dính một chỗ, điểm hảo hữu cũng chỉ có ngần ấy.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : dù sao rảnh rồi cũng chẳng có gì làm, chúng ta kết hôn đi

Quen nhau nhiều ngày như vậy mới mở miệng nhắc đến chuyện kết hôn, đây là lần đầu tiên Tiền Mặc thà lâu như thế.

Nhưng hiển nhiên, hoa đào MM bị lời này của cậu làm cho hoảng sợ, thật lâu sau mới đáp lại.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : vì cái gì?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : trai chưa vợ gái chưa chồng thôi, đúng lúc thành một đôi.

Thực là mở mắt mà nói xạo, người nào đó rõ ràng ly dị liên tục cả chục lần rồi, cư nhiên không biết xấu hổ mà dám tự nhận mình là trai chưa vợ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : sau khi kết hôn có danh hiệu trên đầu, cũng bớt bị người ta quấy rầy đó mà, mấy hôm nay ngày nào cũng gặp cả đồng nghiệp hỏi bạn có lão công hay chưa không phải sao!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...không sao, dù gì hai ba câu cũng cự tuyệt được rồi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : không được gặp mấy tên mặt dày mày dạn thì làm sao bây giờ?

Bạn nhỏ, hiện tại mặt dày mày dạn hình như là bạn thì phải...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào, bạn ghét bỏ mình...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...không có, chỉ là cảm thấy rất kỳ quái.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : kỳ quái chỗ nào chứ?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không phải có rất nhiều nhỏ con gái hỏi cậu có muốn tìm bà xã hay không sao?

Thời điểm hai người cùng nhau tổ đội, vẫn là thường bắt gặp mấy nhỏ con gái một mình chơi game, tuy là con gái nhưng ngôn hành cũng lớn mật dữ lắm.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : mình cùng mấy nhỏ đó đâu có cảm tình với nhau đâu.

A uy, bạn nhỏ Tiền Mặc nha, bạn hiểu cái gì gọi là cảm tình mà nói với người ta chứ?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ít nhất hoa đào, bạn với mình là bạn tốt mờ gả cho mình đi, coi như là tránh bị làm phiền có được không?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : hoa đào, bạn không cho chúng ta là bạn tốt sao? Thực sự ghét mình tới vậy sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không có mà.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : nhưng mà điểm hảo hữu đâu có đủ đâu a, vẫn là sau này mới nói đi

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : nếu điểm hảo hữu đủ, bạn sẽ gả cho người ta sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...nếu đến lúc đó, cậu vẫn chưa gặp người muốn kết hôn cùng, như vậy tùy cậu.

Những lời này mặc dù là đồng ý, nhưng đọc ra ngẫm một lát, không hề có chút cảm giác vui vẻ nào.

Nhưng mà, Tiền Mặc dấu sao cũng chỉ là một tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển, chỉ nhìn ra được hưng phấn liền đã vui vẻ tưng bừng như nở hoa rồi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : yên tâm đi, yên tâm đi, không có ai khác đâu!

Nói xong, liền mở ra phần Thương Thành (1) trò chơi, dò tìm đạo cụ dùng để gia tăng điểm hảo hữu từng bị cậu chửi thảm tổ khai phá trò chơi nào tàn mới làm ra cái này, mua hai trăm miếng chocolate hình trái tim cùng hai cái nhẫn kim cương.

Sau đó, bấm chuột phải lựa chọn một trong hai cái, điểm vào nhân vật tử sắc của hoa đào.

Người này giờ vẫn mang đội chạy lung tung trong nháy mắt ngừng lại.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : nhẫn?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì :

Dùng hai ba lượt đưa xong mấy đạo cụ kia, điểm hảo hữu giữa hai người nháy mắt liền vượt quá giá trị có thể kết hôn

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bây giờ có thể kết hôn được rồi

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ồ...

Tiếp theo đó, hệ thống liền thông báo hoa đào thăng Tiền Mặc làm đội trưởng. Tiền Mặc liền lựa chọn xác nhận.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã có mệt chưa? Tiếp theo muốn đi đâu?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : đừng kêu tôi là bà xã như vậy.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã bà xã bà xã bà xã

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã bà xã bà xã bà xã

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cái kia... nếu là kết hôn, hình như phải do acc nam mang đội, cho nên cậu mang đi.

Tiền Mặc vừa mới còn đang hưng phấn đến hoa tay múa chân, thấy lời của hoa đào, nháy mắt đành trệ hết thấy động tác.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, bà xã là muốn hôn lễ của hai chúng ta làm qua loa như vậy cho xong sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ... nếu không thì làm sao?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : đêm mai tám giờ cùng bà xã kết hôn , là anh em thì đến ủng hộ

[Loa] Con ngoan lại đây kêu cha : không phải đâu nha, nhanh như vậy liền tìm được mùa xuân thứ hai!

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : mùa xuân thứ hai người muội!

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : đêm mai tám giờ cùng bà xã kết hôn , là anh em thì đến ủng hộ

Gấp rút phát loa để đẩy dòng loa của tên quỷ sứ làm bại lộ chuyện mình ly dị xuống xong, Tiền Mặc lại nhìn nhìn sang này giờ vẫn luôn trầm mặc Nửa cánh hoa đào, tự dừng lại cảm thấy có hơi chột dạ, cũng không quản kênh loa cùng thế giới, tự tán gẫu ào ào như suối đến tới tấp nào là chúc mừng nào là hỏi thăm, nhanh nhanh lên tiếng hỏi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : nè... bà xã, lúc trước từng kết hôn ông xã có nói cho bà xã nghe lần nào chưa?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không có.

Trả lời nhanh lại cực kỳ lưu loát rõ ràng ngắn gọn, khiến cho Tiền Mặc bất giác run rẩy mi mắt.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ách..

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không phải chỉ là có cái danh hiệu treo lên là được rồi sao? Tại sao lại phải báo cho nhiều người như vậy.

Bạn nhỏ bánh mì này giờ vốn đang lo lắng đối phương sẽ vì biết mình như vậy mà ghen tị, nghe xong liền hoàn toàn hóa đá.

Hóa ra người ta căn bản là đâu có thèm để ý mấy chuyện tầm phào của mình đâu, một mình còn đang muốn nghĩ cách để gạt nữa...

Trong lòng đột nhiên cảm giác buồn bực đến kỳ cục, nhưng vẫn là mạnh miệng trả lời lại.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bạn bè nhiều như vậy, kết hôn chung quy cũng phải cho bọn nó biết, nếu không rất mất mặt.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : nga.

Lại là cái từ đơn lạnh như băng này... Tiền Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn màn hình, thực là hận không thể kéo cái từ kia ra nuốt vào bụng.

Mang theo tâm trạng ủ rũ phát lại hai cái loa nói câu cảm ơn mọi người này kia nọ xong, lại trả lời mấy đứa hữu hảo gửi tin sang lại một câu, Tiền Mặc liền bắt gặp thấy một cái tin nhắn, thời gian gửi sang cách không quá một phút, cư nhiên là người mà cậu đợi trưa giờ, Vưu Khinh Vũ.

Mới này chỉ lo đắm chìm trong hạnh phúc sắp được kết hôn, lại quên bống đi chuyện mình chờ hấn sáng giờ!

Nếu không phải tên kia chủ động nhắn qua, phỏng chừng hấn đăng xuất cậu còn không biết mà tưởng là hấn không hề đăng nhập đó chứ.

“Vợ tôi ở chỗ cậu?”

Chỉ vài từ như vậy, tuy rằng cuối câu còn có chấm hỏi, nhưng Tiền Mặc dám cá, người kia phỏng chừng là đã chắc chắn trong lòng rồi.

“Con mẹ nó, ông còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa!”

Tiền Mặc đang oán khí một bụng không chỗ trút, nghiêng rằng trả lời lại người nào đó

“Không phải ông hứa với tui là không chạm vào nó ngay sao?”

“Cậu ấy nói với cậu?”

Vưu Khinh Vũ không đáp mà hỏi lại.

Tiền Mặc hừ lạnh một tiếng, lại lóc ca lóc cóc mà gõ chữ, giống như có thù oán tám đời với bàn phím vậy

“Đúng a, nói rồi, còn bảo với tui cùng nhau xem phim xxx rồi giúp đỡ cho nhau thử xem, thật đúng là phải cảm ơn ông a, đưa cho lão tử một tiểu mỹ nhân như vậy!”

“Cái gì? Con mẹ nó, người dám bính cậu ấy?”

Quả nhiên như Tiền Mặc nghĩ, người bên kia lập tức nổi hỏa.

Xem ra, người biết nổi điên lên, cũng không chỉ có một Tiểu Trác Hy thôi.

“Xin lỗi nha, là cậu ấy muốn tui chạm cậu ấy chứ tui không có tự dưng mà đi chạm người ta, vì cái gì mà không dám chứ? Dù sao giữa anh em với nhau giúp nhau giải quyết không phải rất chi là bình thường sao? Nếu như tui không làm thì, mấy câu này hình như là từ miệng của Cá Mực huynh đây nói ra mà?”

Sự thực chứng minh, người bị hất hủi cảm tình tuyệt đối không thể trâu vào.

“Kháo!”

Vưu Khinh Vũ chỉ đáp lại đúng một chữ, sau đó không nói gì nữa.

Nghĩ bằng mông cũng biết là người nào đó đang làm gì, Tiền Mặc ngoái đầu lại nhìn cục pin di động bị Tiểu Trác Hy ném ở đầu giường, cứ gọi là sung sướng.

Giúp nhau giải quyết? Hừ hừ, ta đây không phải thứ nào rút đầu.

“Ngày mai buổi tối kết hôn cùng hoa đào mỹ nhân, đến lúc đó, Cá Mực huynh nhớ phải đến tham gia hôn lễ nha ”

Nhấn thêm một câu thực khiến cho người ta muốn đập vào mặt cho Cá Mực Nướng xong, Tiền Mặc lại tiếp tục mang theo hoa đào tí ta tí tởn đi lung tung khắp bản đồ.

Hiện tại, cậu giống như có chút lý giải cảm giác trước kia Tiêu Tiêu trâu ghẹo Cá Mực Nướng.

Nhìn thấy người ta nổi điên quả thực là một chuyện rất sáng khoái a!

40. Chương 40: Vợ Yêu Tôi Đây Chỉ Có Một!

Tiêu dao không bao lâu, Vưu Khinh Vũ liền bắt đầu xin vào đội.

Tiền Mặc quả thật cảm thấy may mắn, mới này hoa đào chuyển đội trưởng cho mình.

Thế là liền không chút do dự bấm từ chối, Tiền Mặc rất là vô tâm vô phế dắt bà xã nhà mình tiếp tục dạo bản đồ.

“Mau bảo cậu ấy mở di động ra!”

Vưu Khinh Vũ không tiếp tục xin nữa, mà trực tiếp nhấn tin qua cho Tiền Mặc.

“Dựa vào cái gì nha?”

“Không chịu? Được, vậy tôi đây ngay lập tức đi nói cho cậu ấy cùng em gái cậu ấy biết, tôi biết Tiêu Tiêu Vũ Hề cùng Vợ yêu là một người, hơn nữa là do chính miệng bạn tốt bánh mì của cậu ấy nói cho tôi biết.”

“...”

“Mau lên!”

“...Ông đúng là đê tiện!”

Tiền Mặc bắt đầu tự đẩy lòng khinh bỉ cái tên ngồi bên kia máy tính.

“Mau!”

Vưu Khinh Vũ cũng lười cùng cậu lằng nhằng, trực tiếp gõ thêm một chữ gửi sang thúc giục.

Tiền Mặc hận đến nghiến răng muốn chết, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đứng dậy bước đến bên giường, lúc này mới phát giác, Tiểu Trác Hy nằm úp sấp một đồng trên giường, hình như là ngủ mất tiêu rồi, mắt kính bị cậu đè ép xuống, khiến cho trên mặt cũng mờ mờ in dấu.

Cũng không hiểu nổi, như vậy sao mà còn ngủ được, hay thiệt...

Nhanh tay lắp ráp lại chiếc di động đáng thương bị chủ nhân phân thân mấy mảnh xong, liền ấn nút khởi động máy, xong xuôi, Tiền Mặc lại trở về trước máy tính

“Mẹ nó, lão tử mở rồi!”

Đối phương không đáp lời nữa, ngược lại di động đầu giường rất nhanh liền âm ỉ mà vang lên.

“Con mẹ nó, nếu còn dám đùa giỡn xảo trá với Trác Hy nữa, lão tử bóp cho chết! ”

Đối phương đương nhiên không rảnh tán gẫu với cậu. Bên kia Tiểu Trác Hy cũng đã bị chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng cầm lấy, ấn phím nghe “Uy...”

“Vợ a...” thanh âm Vưu Khinh Vũ vừa truyền đến, nháy mắt Tiểu Trác Hy liền thanh tỉnh hơn phân nửa, bật người ngồi dậy.

“Có, có chuyện gì sao?”

“Vợ a, bây giờ là giữa trưa rồi, có ăn cơm chưa?” ngữ khí Vưu Khinh Vũ thực bình tĩnh, tựa như hoàn toàn chưa từng trải qua một hồi sốt sắng như lửa đốt kia vậy.

Tiểu Trác Hy khẽ cắn môi, trả lời lại “Vẫn chưa ăn...”

“Vừa nãy là đang ngủ sao?” thanh âm yếu ớt lại có chút lười biếng, vừa nghe là biết vừa mới tỉnh lại.

‘Àn...’ Vưu Khinh Vũ ôn nhu một chút, Tiểu Trác Hy lại cảm thấy luống cuống tay chân, lúc trước năng lực hể cứ động chút là nổi cáu lên cũng nháy mắt tan biến hết sạch sành sanh.

“Từ sáng đến giờ vợ làm gì?”

“Ngủ.”

“Chỉ ngủ thôi?”

“Àn...”

Thanh âm của Vưu Khinh Vũ từ bên kia truyền sang như có chút ngân cao lên “Thực ngoan, buổi chiều nhớ bảo bạn của vợ đi mua thuốc dùm nha, còn nữa, nên ăn cơm, bảo bạn vợ mau mau làm cơm đi.”

”A? Ờ..

.” lúc này, Tiểu Trác Hy mới nhớ tới mà ngẩng đầu lên nhìn Tiền Mặc, ngay lúc đối phương cũng đang trừng to mắt ra vẻ hết sức kinh ngạc mà nhìn cậu, nhất thời mặt lại một trận nóng, nhanh chóng thu hồi tầm mắt lại “Nè, không có việc gì... tui cúp máy nha...”

“Vợ a... không có việc gì không thể tâm sự một chút sao?” lời nói của Vưu Khinh Vũ như tràn ngập ủy khuất.

Tiểu Trác Hy giật giật mi mắt, biết Tiền Mặc đang chăm chú nhìn mình, điện thoại này càng nghe càng chết “Bái bai!”

Nói lời tạm biệt sau, liền tắt di động vứt đến đầu giường.

“Trác Hy, nếu như tao không phải là nhìn lầm thì... biểu tình trên mặt mày, hình như kêu là mắc cỡ thì phải” Tiền Mặc có chút gượng gạo cười cười nhìn cậu.

Tiểu Trác Hy ngay lập tức chụp cái gối chọi thẳng vào Tiền Mặc “Mắc cỡ người muội!”

Tối hôm qua ngủ rất ngon, sáng giờ lại cứ rối rắm mãi cho đến trưa, mặc dù bây giờ trong lòng vẫn rất là lộn xộn, nhưng tinh thần cũng đã khá hơn rất nhiều. Tiểu Trác Hy gỡ gỡ tóc, đưa mắt nhìn về phía cửa phòng ngó quanh “Thím Vu còn chưa về sao? Đói quá...”

“Ham ăn!” Tiền Mặc chịu không nổi trợn trắng mắt mà nhìn cậu “Quả nhiên là bất cứ lúc nào cũng không quên được ăn, hôm nay giữa trưa thím Vu quay về bên kia, chúng ta kêu thức ăn đến.”

“Ồ... vậy tao muốn ăn cơm chiên dương châu ở Bác Hàm Uyển, mày đi gọi mang tới đi.” Tiểu Trác Hy từ trên giường bước xuống, bước đến cạnh máy tính đẩy Tiền Mặc qua một bên, thấy đội ngũ hai người nào đó đang lang thang ở trên Hà Hoa Kiều ở Đại Vương Thôn thưởng thức phong cảnh, không nhìn được run rẩy khóe miệng “Mày với hoa đào đúng là an nhàn thoải mái ghê.”

“Thiết, mày thì biết cái gì a, cái này gọi là du lịch trước khi kết hôn.” Tiền Mặc cũng không giành máy với cậu, đứng dựa vào bàn, cúi đầu lục lục tìm điện thoại kêu thức ăn.

“Du lịch trước khi kết hôn? Mày cùng hoa đào muốn kết hôn?” Tiểu Trác Hy kinh dị ngẩng đầu nhìn Tiền Mặc “Nhưng là...”

“Nhưng cái gì mà nhưng? Ngày mai buổi tối tám giờ, tiểu tử mày nha, lúc đó thành thành thật thật đứng bên cạnh nhìn là được rồi, dám mà giành máy tính với tao, giết mày luôn!” Tiền Mặc đầu cũng không thèm nâng, gằn giọng cường điệu.

Tiểu Trác Hy vẫn là khiếp sợ không thôi “Nhưng mà, mày có biết...”

“Biết cái gì? Lão tử chỉ biết là sắp sửa kết hôn, thần thanh khí sảng a! Tao nói mày đó, tại sao tự dưng lại đối với một tên nam nhân nổi lên thú tính chứ? Có khi nào thực ra mày là gay ẩn tàng không nha?”

Tiền Mặc nhất thời giả vờ ưu buồn “Coi bộ tao đến bây giờ vẫn có thể giữ trinh tiết an toàn quả thật không dễ dàng chút nào a, đã vậy còn có thể bình bình an an mà cùng hoa đào MM kết hôn.”

Dứt lời, còn làm như thực mà thở dài một cái, vỗ vỗ bả vai Tiểu Trác Hy “Bất quá nhóc mày cứ yên tâm, anh em đây sẽ không kỳ thị mày đâu, về sau tao sẽ coi mày như em gái! Em gái, cười cái cho anh hai xem coi...”

Tiền Mặc vừa nói, vừa đưa tay nâng cằm Tiểu Trác Hy lên, không chút tự trọng nhìn cậu chớp mắt mấy cái.

Chỉ số lửa giận của Tiểu Trác Hy nhất thời bắn lên đến cực điểm, hất một cái đem tay Tiền Mặc đẩy ra, đứng thẳng người rống vào mặt Tiền Mặc “Cút! Cười người muội! Đi kết đại hôn của mày đi! Lão tử nếu như còn quan tâm tới mày, lão tử là thẳng đàn!”

Tiền Mặc nhẹ giọng khụ khụ một tiếng “Cục cưng à, tại sao lại có cảm giác... lời cưng nói, như đang ghen vậy ta.”

Tiểu Trác Hy nghiêng răng kèn kèn, phun ra nụ cười âm khí mười phần “Phải a, ghen... mày có thể lấy được người tốt như hoa đào MM, tao thật sự là ghen tị muốn chết luôn, chúc các người tân hôn khoái hoạt sớm sinh quý tử bạch đầu giai lão mãi không chia lìa tốt nhất là phát triển ra ngoài đời thực, dắt nhau đi gặp cha mẹ nhau rồi thẳng tới hôn sự đến lúc đó lão tử nhất định sẽ đưa cho một cái bao lì xì thật lớn!”

Một đường gấp gáp, nói chuyện cũng không dừng ngắt câu.

Bạn nhỏ Tiền Mặc hoàn toàn không nghe ra có gì bất ổn trong lời nói của Tiểu Trác Hy, còn vui rạo rức mãnh liệt gật đầu “Đa tạ đa tạ, kia, tuy rằng ngoài đời thực vẫn chưa kết hôn, bất quá buổi tối ngày mai vẫn là tổ chức kết hôn trong game, đến lúc đó nhất định phải cho anh mày một cái hồng bao to nha!”

Tiểu Trác Hy lườm cậu ta một cái, ngồi xuống ghế trở lại “Mau gọi điện thoại kêu thức ăn, lão tử sắp chết đói, còn nữa, ăn cơm nước xong đừng có quên đi mua thuốc cho lão tử!”

“Dựa vào cái gì nha!” Tiền Mặc một trận buồn bực “Mày là bị phỏng tay chứ không phải bị gãy chân, không biết tự mình đi sao?”

Tiểu Trác Hy lại ngẩng đầu nhìn Tiền Mặc, âm âm mà cười “Dựa vào lời chúc mừng mới này, chưa đủ sao?”

Nghĩ đến mấy lời kia, Tiền Mặc nhất thời vui vẻ ra mặt “Được rồi, miễn cưỡng có thể chấp nhận, hôm nay ráng suy nghĩ cho tốt, ngày mai lúc anh mày kết hôn nhớ nói thêm vài câu nữa.”

Nhìn Tiền Mặc ngoan ngoãn lặn sang một bên gọi điện thoại kêu thức ăn, Tiểu Trác Hy vẫn là nhin không được âm thầm giơ thẳng ngón giữa sau lưng cậu ta.

Đại khái là trong trò chơi, Tiền Mặc dừng lại khá lâu, cho nên hoa đào cũng bắt đầu nghi vấn.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ?? không có ở đó sao?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : nó đi ra ngoài gọi điện thoại kêu thức ăn, tạm thời không có ở đây, đội trưởng giao tạm cho ông đi.

Nói xong, liền chuyển chức vị đội trưởng cho hoa đào.

Lần này chỉ là dùng tay phải để điều khiển chuột, tuy rằng vẫn cảm thấy hơi đau, nhưng so với hai ngày trước thì khá hơn rất nhiều.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : nga.

Hoa đào nhận chức vị đội trưởng, cũng không buồn động, hai nhân vật nhỏ xíu vẫn như cũ đứng ở trên Hà Hoa Kiều.

Đại Vương Thôn là một bản đồ rất bình thường trong Mộng Ảo Tru Tiên, cảnh sắc chung quanh cũng không có gì mới mẻ cho lắm, nhưng đặc biệt lại có Kiều tạo thành từ Hà Hoa, đặt cạnh lưu thủy phiêu phiêu, cũng được coi như một trong các mỹ cảnh của game này.

Tiền Mặc còn cố ý nhấn che đi giao diện nhân vật, thành ra hai nhân vật một nam một nữ đứng ở giữa khung cảnh như vậy, quả thực cũng có vài phần hương vị thần tiên quyến rũ.

Tiểu Trác Hy thu nhỏ cửa sổ lại, mở ra một cái cửa sổ game khác, rồi nhập vào acc của mình.

Vào trò chơi, theo thói quen mở ra danh sách hảo hữu. Tên của Cá Mực Nướng đang là màu xanh, biểu hiện là đang trong game. Trong lòng Tiểu Trác Hy bỗng nhiên run lên một cái, biểu tượng mời tổ đội nơi góc phải lập tức nhấp nháy.

Mở ra, quả nhiên là hấn...

Còn chưa nghĩ thông, rốt cuộc là nên vào hay không, lại nhận được một tin nhắn của Cá Mực Nướng

“Vợ a, nhận đi.”

Tiểu Trác Hy trong lòng đang rối, lại nhìn thấy lời của ai kia, trong lúc luống cuống tay chân, nhấn chuột vào lựa chọn “Từ Chối”.

Hệ thống lập tức nêu lên “Bạn đã từ chối lời mời tổ đội của Cá Mực Nướng”

Sợ người nào đó lại gửi lời mời sang nữa, Tiểu Trác Hy liền mở ra danh sách bạn tốt, nhấn vào phần tư liệu của , lựa chọn xin gia nhập đội gửi qua.

Rất nhanh, liền được chấp nhận vào đội.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương hay Cá Mực?

Một tiếng sư nương kia, lại khiến Tiểu Trác Hy một trận rối rắm.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : là tui

Nhìn danh sách đội ngũ, địa điểm biểu hiện hai người kia vẫn là đang đứng ở Đại Vương Thôn, Tiểu Trác Hy mới hậu tri hậu giác mà nhận ra, mình hình như là sắp sửa làm bóng đèn.

Chính là, còn chưa kịp sáng lên, Cá Mực Nướng liền vào đội.

Tiểu Trác Hy mới bừng tỉnh ngộ, hành động của mình gốc thật là ngốc.

Không muốn thấy hần, từ chối là được rồi... vào đội của hoa đào làm chi, hần xin vào, hoa đào sẽ ngay lập tức cho hần vào...

Bất quá, vào cũng đã vào, lúc này nếu lặn đi mất, phỏng chừng càng có vẻ chột dạ hơn, đành giả vờ như không thấy ai đó đã vào đội vậy.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hoa đào, nghe bánh mì bảo hai người muốn kết hôn, chúc mừng!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ân? Mới nãy cậu không phải không có trong game sao? Cậu ta làm cách nào thông báo với cậu vậy?

Lúc nãy, acc của bánh mì không phải là bảo đi ra ngoài sao....

Tiểu Trác Hy mới chợt nhớ đến chuyện này, trên trán nhất thời toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : nó nhắn lại với tui...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cũng là hai tên con trai, kết hôn có cái gì đáng chúc mừng chứ, dù gì cũng sẵn tiện thôi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : sẵn tiện?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ừa, bánh mì bảo để tránh người khác làm phiền, dù gì hiện tại cậu ấy cũng không muốn kết hôn với ai, nên tùy cậu ấy thôi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Tiểu Trác Hy lại nghĩ đến, trước kia Vưu Khinh Vũ từng nói quá lời này với cậu... hoa đào, tên này không phải trì hoãn đến mức không biết bánh mì nghĩ ổng là con gái chứ?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a...

Vi nhân huynh này vừa mở miệng, liền ngay lập tức cường chế di dời mọi ý tưởng vừa mới toát ra trong đầu Tiểu Trác Hy, khiến tim cậu điên cuồng mà nhảy dựng lên.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, xa nhau từ sớm đến giữa trưa rồi, có nhớ chồng không?

Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến, quả nhiên vẫn là Vưu Khinh Vũ mới nãy trong điện thoại bớt khó ưa chút.

Vì cái gì chỉ cần bỏ lên game, tên này liền lập tức biến thành kẻ đáng khinh chứ?

Trong đầu lại đột nhiên toát ra hình ảnh trong phòng tắm tối hôm qua, mặt Tiểu Trác Hy lại đỏ thêm vài phần... được rồi, quả thực là trong đời thực cũng không phải thiếu đáng khinh...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ân? sư nương bây giờ không có ở nhà Cá Mực sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Tiểu Trác Hy cảm thấy được giống như từ sau buổi tối hôm qua, cậu hình như là mất đi năng lực ngôn ngữ trước mặt Cá Mực Nướng thì phải...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : phải a, sư nương người vứt bỏ ta rồi nhà bỏ đi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : vẫn có người thoát khỏi được mà trảo của ông sao??

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : hoa đào đáng ghét nha, nói gì kỳ cục như vậy chứ, không tin hỏi sư nương người đi, ta đây thực rất ôn nhu nha.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Kỳ thực, hiện tại lời mà Tiểu Trác Hy muốn nói nhất là, hai người từ từ tán gẫu, tui đi trước...

Đúng lúc này, Tiền Mặc gọi đi ện thoại kêu thức ăn xong trở lại phòng, một tay khoác lên bả vai cậu, tay còn lại chống lên bàn, cười cười nhìn nội dung tán gẫu trong đội.

Tiểu Trác Hy có hơi hơi chột dạ, liếc mắt nhìn về phía trên của khung tán gẫu đội ngũ... mấy dòng làm bại lộ thân phận của hoa đào vừa mới bị đẩy lên trên...

Này... coi như thẳng đứng kế bên mình thôi vận xui xẻo đi, đâu liên quan tới mình đâu ha...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ôn du?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : quỷ hoa đào, biểu tình gì vậy hả!

Tiền Mặc nhìn thấy lời nói này của Vưu Khinh Vũ, liền lập tức giật lấy con chuột đoạt lấy bàn phím, mở lại cửa sổ nhân vật của mình.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : kháo, tên Cá chết kia, dám mắng bà xã của ta! Muốn chết a!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : trời ơi, xưng hô này... hơi bị nhanh thì phải?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ... vẫn là gọi tôi hoa đào đi.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : bị ghét bỏ trắng trợn nha!

Tiểu Trác Hy ngồi ở bên cạnh Tiền Mặc, tất nhiên là tinh tường nhìn thấy anh tư của Tiền Mặc nháy mắt đen thui.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ghét bỏ người muội! Bà xã của ta đây là rụt rè, rụt rè có hiểu không?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : rụt rè, hoa đào, thiệt là rụt rè nha...

Tiểu Trác Hy cũng nhin không được run rẩy khỏe miệng, nếu cho thẳng quỷ này biết, hoa đào MM mà nó khẳng khẳng cho là rụt rè, kỳ thực là một đại nam nhân thân cao gần mét tám, không biết sắc mặt nó so với hiện tại có càng khó coi hơn không nữa...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : mẹ nó đồ cá chết! Người lặn đến Hồng Kiều cho lão tử! Lão tử ngược chết người!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : đừng nháo nữa, buổi chiều làm gì? Mang cả đám đi phỏ bản đi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã quyết định đi

Tiểu Trác Hy chịu không nổi hừ lạnh một tiếng “Mày nha, mới này không phải còn muốn đi Hồng Kiều đánh nhau sao? Ý chí có cần bạc nhược vậy không?”

“Tao thích, mày ý kiến gì hả?” Tiền Mặc lườm cậu một cái “Tao nói nha, mày vẫn là chưa có xuất giá theo chồng đã thò tay ra ngoài theo ngoại nhân rồi, lúc trước mày là Khâm Khâm không có bắt mày chơi acc nữ.”

“Cút đi!” Tiểu Trác Hy bị lời của Tiền Mặc khiến cho đỏ bừng cả mặt, dùng cùi chỏ thụi cho một cái.

“Thẹn quá thành giận?”

“Giận người muội!”

“Mày dám nói quan hệ giữa mày với tên đó không biến đổi đi?”

“Biến cái con khi!”

“Không đổi tất nhiên là tốt rồi, bạn hiền, anh em đang chờ mày quay về chính đạo, nếu không hay là đến lúc khai giảng, anh mày dẫn mày đi quen MM được không!?”

“ ... ”

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : được rồi, chờ vợ yêu ăn cơm xong rồi mới bắt đầu luyện đi, vợ a, bạn của vợ đã chuẩn bị cơm xong chưa?

Tiểu Trác Hy thấy lời của Vũ Khanh Vũ, liền vội vàng đưa tay lên bàn phím gõ lách cách trả lời lại.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : vẫn chưa.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ...

“Kháo! Mày heo hắc, acc đó của tao!” Tiền Mặc dùng sức tát cái bốp lên đầu Tiểu Trác Hy “Đạo này ở chung với tên cá chết kia riết rồi chỉ số thông minh cũng sụt không ít!”

Tiểu Trác Hy đáng thương hể hể mà nhìn Tiền Mặc “Làm sao đây? Tao nhất thời nhanh tay liền gửi đi...”

Trên tay sờ sờ vết thương, vậy mà vẫn có thể nhanh gọn lẹ như vậy, Tiểu Trác Hy thực sự không biết có nên bội phục bản thân không nữa.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : thật ngại quá, vợ yêu tôi đây chỉ có một, bánh mì huynh cứ tiếp tục thắm mền là được rồi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : cút!

(1) Thương Thành : 1 dạng “cửa hàng” trong game, vật phẩm mua bán chủ yếu là item, và tiền mua là tiền thật (hoặc tiền tệ quy đổi bằng tiền thật)

41. Chương 41: Vợ Ơi, Chồng Chờ Vợ Đó Nha!

Dùng cơm xong rồi, lại bồi thuốc mà Tiền Mặc mua dùm, bốn người mới lại tiếp tục chơi.

Tiểu Trác Hy trên tay có vết thương, cho nên loại chuyện như điều khiển nhân vật giao cho bánh mì, lần này Cá Mực Nướng lại còn rất chi là tự giác mà gánh lấy chức vị đội trưởng.

Mang theo một đám binh mã thành đội đến lúc bắt đầu đệ nhất chương của Tru Tiên, cả đám liền ào ào chạy đến chỗ ban chủ Lê Hoa Ban.

Tiểu Trác Hy nhìn tên của Cá Mực Nướng di chuyển trên màn hình, lại đột nhiên nhớ đến, hai người bọn họ lúc trước lần đầu tiên kết thù, hình như là ở chỗ này.

Trước đó không lâu còn ngày ngày cãi nhau ngất trời với hắn trên loa, vậy mà bây giờ cứ nhiên lại trở thành bạn bè...

Loại quan hệ này, quả thực có chút kỳ quái khó mà nói bằng lời được.

Ờ thì, nói là bạn bè, cũng không mấy chính xác lắm... nhưng mà, trong lòng ít nhất cũng không còn chán ghét như hồi trước nữa.

Nghĩ đến phương thức chung sống (trong hòa bình) hiện tại của cả hai, Tiểu Trác Hy lại nhin không được có chút khó chịu.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : (#) . chờ tới khi hoa nở hắc, gọi người mau đi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : lão tử biết!

Tiếp theo, hệ thống liền bật ra một cái thông báo, bọ cô nương vào đội.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : lên kêu MM nha, có JQ

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : tư tưởng đen tối

[Đội ngũ] o0 bọ bọ 0o : ông cũng sắp thành chồng người ta rồi, tích chút khẩu đức cho mình có được không vậy? Ân?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì :

[Đội ngũ] o0 bọ bọ 0o : hoa đào, tui đồng tình bạn Xin cho phép mình ba phút mặc niệm vì bạn đào.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : đầu nghiêm trọng tới mức đó chứ!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : +1

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : khát, cá chết, đi xong phó bản lần tới Hồng Kiều cho lão tử!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : hảo hảo, Tiêu Tiêu lâu như vậy không thấy lộ dạng, đang nhớ muốn chết đây.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...nhân chi tiện tắc vô địch a!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : tôi cũng hiểu cậu thực vô địch!

Trong lúc tán phét, bọ cô nương cũng đã tranh thủ chạy tới đội bọn họ, Vũ Khanh Vũ dắt theo đội vào phó bản.

Cá Mực Nướng cùng Tiền nhiều hơn bánh mì đều là lão làng, ngay cả bọ cùng hoa đào hai ngày nay cũng đi phó bản quá mấy lần, cũng tự thân vận động ly tạm đội ngũ.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, chồng biết vợ rất là quyến luyến chồng, nhưng mà lần này vẫn là tạm thời rời đội đi

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

Phó bản cấp năm mươi, cửa thứ nhất là tìm Chu Nhất Tiên, tiếp theo là chiến đấu với ảnh ngược.

Cái gọi là ảnh ngược, kỳ thực là hình ảnh ngược lại của những người trong đội ngũ, bên này bao nhiêu người thì bên kia cũng bấy nhiêu người, kể cả trang bị lẫn bảo đồ đều giống nhau, cho nên lần màn này thường là để cho đội trưởng lên, bảo bảo gì đó đều thu hồi lại hết.

Vừa mới nãy Vũ Khanh Vũ nhắc tới Tiêu Tiêu, khiến Tiểu Trác Hy trong lòng cảm thấy có chút lộp bộp, tự nhiên cũng không để ý tới chuyện mình đang ở trong đội ngũ.

Huống hồ chi, loại chuyện đó bây giờ đều thuộc trách nhiệm của bánh mì còn gì.

Tiểu Trác Hy giơ tay vỗ cái bẹn lên lưng Tiền Mặc “Đầu heo! Mau rời đội a!”

“Không thấy rời rồi sao?” Tiền Mặc từ lúc thấy lời của Cá Mực Nướng thì liền nhanh chóng điều khiển tạm rời đội ngũ, thuận tay còn gửi cái biểu tình hằm tức khinh bỉ trong kênh đội ngũ “Dạo gần đây hiếm khi mở nhiều acc cùng lúc thôi.”

Tiểu Trác Hy hừ hừ ngồi xuống cạnh cậu ta nhìn chăm chăm vào màn hình, một đám người ở trong đội đùa giỡn láo nháo, còn bản thân chỉ có thể ngồi ở bên cạnh mà ngó, quả thực là một chuyện cực độ buồn bực a.

Nhân vật Cá Mực Nướng rất nhanh liền rời khỏi cảnh chiến đấu ảnh ngược, ngay sau đó bốn người cũng trở lại đội, rồi tí tởn tí tởn lác mông chạy theo đội trưởng.

Lúc trước, acc Tiểu Trác Hy từ năm mươi cấp lên sáu mươi cấp không tốn bao nhiêu ngày, hơn nữa cũng là chuyện của trước đây rất lâu rất lâu rồi, lúc ấy phó bản cũng không đi được mấy lần, hơn nữa bản thân cậu cũng không phải kẻ thiện lương thích mang theo người mới, cho nên đối với nhiệm vụ loại này, quả thực không quen thuộc cho lắm.

Hơn nữa, bây giờ cậu cũng đâu cần điều khiển, cho nên dứt khoát ngồi tại chỗ xem đối thoại giữa Vưu Khinh Vũ cùng NPC.

Người nào đó lại không nhân hạ như cậu, cho nên lần nào cũng chưa kịp ngó được câu thứ hai, đối thoại liền lập tức bị đồng chí Cá Mực Nướng lướt nhanh qua... chỉ còn mỗi lạc thú nho nhỏ như vậy mà cũng bị cướp đoạt, Tiểu Trác Hy lại một trận ức chế.

Còn không bằng lúc ở nhà của Vưu Khinh Vũ nữa, ít nhất còn có thể nằm trên ghế coi phim.

“Chán muốn chết đi...” Tiểu Trác Hy thở dài một tiếng. đành chấp nhận mà rời đi màn hình máy tính, ngã xuống giường lại.

Một tay cầm di động ấn tới ấn lui, hồi trước lúc đi học chơi cũng vui ngất trời mà, bây giờ không hiểu tại sao lại thấy chán muốn chết đi...

Rốt cuộc chịu đựng hết nổi, Tiểu Trác Hy lại bắt người ngồi dậy leo xuống giường “Bánh mì, mai lúc mày kết hôn, tao với mày ra Net chơi đi!”

“Quán Net?” Tiền Mặc quay đầu nhìn, cười cười tỏ vẻ đã hiểu “Sao hả? Ngứa tay rồi?”

Tiểu Trác Hy tức giận trừng mắt nhìn Tiền Mặc “VẬY ĐỐI LẠI LÀ MÀY NGỒI KHÔNG BẮM DI ĐỘNG THỬ ĐI!”

“Rồi rồi, sợ mày luôn!” Tiền Mặc đứng dậy khỏi ghế, vặn vẹo thắt lưng một chút “Sáng sớm lại đây ngủ cho đã tới trưa, đại gia mày buồn ngủ chết đây... mày chơi hai acc được không?”

“Được, được, đưa tao!” Tiểu Trác Hy vừa thấy Tiền Mặc thực sự muốn nhường máy cho mình, nháy mắt cười toe toét như hoa nở, liên tục gật đầu cam đoan, mà người cũng đã sớm nhảy khỏi giường.

Tiền Mặc nhìn cậu bằng vẻ mặt xem thường “Mày làm ơn có tiền đồ chút dùm tao được không?”

“Được!” Tiểu Trác Hy kiên định trả lời, liền mạnh bạo đẩy Tiền Mặc qua một bên, tự mình leo vào ghế ngồi.

“Kháo, mày cũng thiệt vô địch! Tay bị phỏng tới vậy mà còn ham hố giành với tao!” Tiền Mặc tặng Tiểu Trác Hy một cái ngón giữa đúng chuẩn, rồi che miệng ngáp dài bước đến giường, lúc này Tiểu Trác Hy mới thấy, tên này hóa ra đã sớm nói với hoa đào mình đi ngủ.

Còn xưng hô cái kiểu buồn nôn hê hê nữa chứ, lão bà... (= = vợ yêu càng buồn nôn hơn đi?)

Cá Mực Nướng đang dẫn cả đội đông chạy tây chạy, Tiểu Trác Hy cũng không hiểu rốt cuộc nhiệm vụ cần phải làm như thế nào, đành chỉ có thể chán đến chết mà lon ton theo sau.

Bật ra cửa sổ acc mình nhìn nhìn một chút, chợt phát giác, không biết từ lúc nào mà thu được một cái tin nhắn.

“Chủ acc? Tay khá hơn chưa?”

Người gửi là bọ cô nương.

Nhìn lại thời gian, cách đây hơn năm phút... Tiểu Trác Hy vội vàng hồi phục lại

“Àn, là tui, không có sao rồi.”

Từ sáng sớm sau khi tỉnh lại, vết thương trên tay hình như cũng bớt đau rất nhiều, cơn đau bỏng rát lúc trước cũng đã gần như không còn nữa, để yên không đụng vào có thể coi như không thấy đau.

” bây giờ làm gì hả, cứ nhiên tới giờ mới trả lời!”

“Hắc hắc... mới này là bạn chơi dùm, bật tự treo ”

” được rồi, tha cho ông đó... Nói nghe, ông bảo Cá Mực cho ông vào bang đi, tui ở trong đó không có quen ai hết, chán chết luôn.... ”

Biểu tượng tiểu hầu tử này rõ ràng là vừa khinh bỉ vừa nói tục, vậy mà bọ cô nương đặc biệt lại thích dùng nó để biểu tượng cho mình thở dài.

“Bang phái của Cá Mực?”

Tiểu Trác Hy theo bản năng mà hỏi lại, nhưng trong lòng lại nhin không được cảm thấy giật cả mình.

“Phải a, hôm qua bảo là buồn chán quá muốn vào bang nào đó, nên ổng bảo tui vào bang ổng đi nhưng mà thực sự là vẫn rất chán a.... Bảo hoa đào vào luôn đi, kết quả té ra hoa đào đã bị tên bánh mì kia lừa vào trong bang của ổng mất tiêu.”

Bọt nói chuyện, vẫn là dùng biểu tượng tiểu hầu tử kia để than thở với cậu.

Tiểu Trác Hy nhìn thấy lời nói của cô nhỏ, bất giác có chút sững sờ.

Bang của bánh mì kêu là [Bốn mùa phát xuân], kỳ thực cũng là bang phái của acc Tiêu Tiêu.

Trong khoảng thời gian này không có vào acc kia, nhưng lại không hề nghĩ tới chuyện phải về bang ngó một chút.

Mà ngay cả QQ đàn, cũng bị cậu chặn lại vì ớn muốn chết từ trước cả cái lần luyện lại, đến bây giờ cũng không buồn mở ra lại phần che đàn tán gẫu của đám trong bang...

Lúc Tiêu Tiêu Vũ Hề vẫn chưa bị Khâm Khâm chôm, chức vị của cậu vẫn là bang chủ, mà nói gì cho xa, ngay cả cái tên bang biến thái kia, cũng là do cậu nghĩ ra...

Hôm nay bọt nhắc đến, cậu mới đột nhiên nhớ tới, cái kênh bang phái lúc trước mỗi ngày cậu đều bật tán gẫu cười đùa nháo nhào ngất trời, đã không có nữa, mà cậu... lại một chút cũng không cảm thấy có gì không bình thường.

Hồi mới đầu là cảm thấy, sớm muộn gì cũng sẽ lấy lại acc của mình, hơn nữa acc này lại từng có dây dưa quá với Cá Mực Nướng, cho nên cũng không nghĩ đến chuyện gia nhập [Bốn mùa phát xuân]

Kỳ thực lúc ấy cũng từng oán hận qua, không quay về bang thực sự nhàm chán chết đi... nhưng, lại vẫn cứ vậy mà sảo nháo cho tới bây giờ.

Một chút cũng không hề cảm thấy buồn chán.

Nghĩ đến nguyên nhân tại sao mình lại không thấy buồn chán, trong lòng Tiểu Trác Hy lại không tránh khỏi có chút rối rắm.

“??? Tại sao không nói gì nữa? Vào đi mà vào đi mà ”

Nhìn cậu hồi lâu vẫn chưa trả lời, bọt cô nương lại gửi tin nhắn qua.

Tiểu Trác Hy trong lòng đang loạn, cả đội bây giờ đang tiến nhập vào cảnh chiến đấu, đại khái là có hai cái acc vip dắt theo, cho nên mới nhanh như vậy đã đánh xong đến màn cuối cùng.

Thao tác hai acc đánh nhau một cách máy móc, Tiểu Trác Hy vô thức trả lời lại cô nhỏ

“Ồ...”

Kỳ thực, ngay cả bản thân cậu cũng không rõ lắm, cái chữ ở kia, rốt cuộc là có ý gì.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ya ya ya~~ vợ nhỏ đồng ý vào [Động yêu tinh] rồi bánh mì mốc đầu, mốc hai mươi vạn ra!!!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hai mươi vạn?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : đúng a đúng a, ổng cá với tui là tuyệt đối ổng sẽ vào bang của ổng, tui bảo, bằng cái tên [Bốn mùa phát xuân] ghê tởm như vậy, vợ nhỏ vào mới là đáng sợ đo

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Cậu thực sự, thực sự rất muốn nói, cái tên ghê tởm đó kỳ thực là do tui đặt đó!!!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : bánh mì, ra đây cho tui!!! Lấy tiền lấy tiền!!!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cậu ấy đang treo tự động, không có ở trước máy...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : vậy đào giúp tui lấy tiền của ổng cũng được

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, vợ muốn vào Động yêu tinh sao? đánh xong lượt này, chồng lập tức mời vợ vào bang.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : không có, lão tử không thêm vào

Hồi trước, lúc vẫn còn cùng Cá Mực Nướng đối nghịch, mấy tên trong Động yêu tinh cậu vẫn ghét cay ghét đắng, tới giờ vẫn còn ghét, nguyên nhân không đâu xa, chính là bang chủ Động yêu tinh là tên Cá Mực Nướng kia.

Tuy là Tiểu Trác Hy cũng có giao tình kha khá với mấy vị nguyên lão trong Động yêu tinh, nhưng mấy lúc cùng bọn họ tổ đội, cho dù mang trên lưng tội danh cố tình gây sự cũng nhất quyết bắt bọn họ ẩn giấu đi danh hiệu bang phái.

Cho nên, tới tận bây giờ, cậu thực không nghĩ bản thân phải lưu lạc vào Động yêu tinh.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : tại sao nha, ông rõ ràng đồng ý với tui rồi...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : nói không giữ lời ông bồi thường hai mươi vạn cho tui!!!!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, chẳng lẽ vợ đang ngại ngần sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...ngại ngần?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nói mới để ý nha, giống như từ sau đêm hôm qua, vợ yêu cứ luôn hực hặc với chồng...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : tối hôm qua? Đã xảy ra cái chi!?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo! câm miệng!!!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : tuân lệnh vợ yêu!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : nói đi mà nói đi mà, tối qua rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cũng muốn biết...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, chồng nên nói hay không?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : nói người muội!!!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : lão tử vào! Lão tử vào được chưa!!!!???

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, vậy mới ngoan chứ, chồng chờ vợ đó nha...

42. Chương 42: Chị Dâu, Anh Hai Của Tụi Em Có Một À

Phó bản năm mươi vốn dĩ không cần nhiều thời gian để vượt qua lăm, hướng hồ gì còn có hai cái acc vip đi kèm theo, Tiểu Trác Hy vừa mới đồng ý chưa tới hai phút, cả đám liền hoàn thành nhiệm vụ, trở lại bên cạnh ban chủ Lê Hoa Ban.

Tiếp theo, ba người nào đó trong đội đã bị đội trưởng không chút lưu tình nào sút ra ngoài, còn lại hai người cùng nhau cưỡi Miên Hoa Đường hướng về phía bang phái mà bay.

Đến chỗ tổng quản bang phái, Tiểu Trác Hy rất là tự giác lui đội, mở ra nhấn vào lựa chọn xin gia nhập bang phái.

Thời điểm lúc khu này mới vừa mở, bọn họ đã bắt đầu chơi, mà bang phái muốn kiến cũng hao tổn tiền rất nhiều, bằng “giao tình” giữa Tiêu Tiêu Vũ Hề và Cá Mực Nướng, đương nhiên là cậu biết vị trí của Động yêu tinh cụ thể nằm ở chỗ nào.

Bất quá, cho dù không biết đi nữa, tìm cũng không khó.

Lật đến trang thứ hai, từ xa liền thấy hai cái tên bang phái Bốn mùa phát xuân cùng Động yêu tinh, đẳng cấp cũng đã thăng thành bang hội cấp năm....

Tiểu Trác Hy rất là dùng dằng mà sờ sờ con chuột một hồi lâu, mới ấn xuống lựa chọn xin gia nhập, tiếp theo hệ thống liền nhảy ra khung, yêu cầu điền lý do.

Tiểu Trác Hy nháy mắt ngạo kiều “Bang chủ mấy người cầu xin ta vào.”

Mới vừa gửi đi chưa lâu, liền thu đến tin tức từ hệ thống, thông báo là [Động yêu tinh] đã thông qua cho cậu vào bang.

Tiếp theo, kênh bang phái tiêu thất hồi lâu nháy mắt liền hiện ở khung tán gẫu, náo nhiệt vô cùng.

[Bang phái] Cá Mực Nướng : hoan nghênh vợ yêu vào bang.

[Bang phái] o0 bọt bọt 0o : Cá Mực ông là cái đồ trọng sắc khinh hữu, dám đá chúng tui ra ngoài như vậy (#)

[Bang phái] o0 bọt bọt 0o : bất quá, vẫn là hoan nghênh vợ nhỏ

[Bang phái] Mi mực như họa : đây là phu nhân bang chủ phiên bản nam trong truyền thuyết đây sao? Lý do vào bang thiệt là sắc bén!

[Bang phái] Dưa leo chua : hình như là vậy... Lý do vào bang là gì nói nghe xem? Nãy chưa kịp ngó nữa...

[Bang phái] Bé heo trong cổ tích : cái gì gọi là hình như, chính là nó đó không thấy mới nãy lão đại hô vợ yêu sao? Hơn nữa lý do gia nhập bang phái... Bang chủ các người cầu xin ta vào!

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : dứt khoát ôm chân, chào chị dâu

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : chào chị dâu

[Bang phái] Cá Mực Nướng : cá heo thỉnh tự trọng, nằm bò ra là được rồi, không được phép ôm

[Bang phái] Anh biết tiếng ca heo :

[Bang phái] Vợ yêu, cho mượn nửa cái giường : mọi người có cảm thấy tên của mình với chị dâu rất là xứng không?

[Bang phái] Cá Mực Nướng : ế chết, mà nói cái gì hải?

Bạn nhỏ kia, lúc vừa mới bắt đầu chơi game, đã bị mọi người tiên đoán là nhất định sẽ chịu một kiếp ế vợ ê chề trong game.

Kết quả đúng như mọi người sở liệu, tên đáng khinh như vậy cho nên người mãi đến max cấp cũng không thông đồng được với cô nàng nào, sợ là ngay cả gay cũng kiếm không ra.

Cho nên mới nói, không phải ai cũng có hoa đào, cho dù là hoa đào nát cũng thế.

Vì thế, cái tên ế tới chết này vẫn một mực gắn liền với cậu nhỏ, đương nhiên, vẫn là có tên thân mật, mọi người vẫn thường gọi là – ế chết.

[Bang phái] Vợ yêu, cho mượn nửa cái giường : tiểu nhân chỉ là đang trần thuật sự thực, chứ có giành lão bà với ngài đâu, người ta không có muốn làm gay~

[Bang phái] Vợ yêu ơi, hun cái coi : lão tử cũng không muốn làm gay

Tên ế chết này đương nhiên Tiểu Trác Hy có quen biết, hơn nữa cũng coi như là bạn bè khá thân, phó bản thân thoại Hắc Long Trảo Quỷ thường thường vẫn cùng cậu ta tổ đội, cho nên dù là lần đầu tiên dùng acc phụ này đối mặt, Tiểu Trác Hy lại không hề có chút tự giác khách khí nào.

[Bang phải] Vợ yêu, cho mượn nửa cái giường : không lẽ chị dâu là nữ chơi acc nam sao?

[Bang phải] Mi mục như họa : đồng hồi

[Bang phải] Chọc trời nát kiểem : +1

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : dựa vào cái gì mà lão tử phải là acc nữ chứ? Tên cá chết kia không thể là nữ sao?

Tiểu Trác Hy quá mức rồi rầm vấn đề này, cho nên xem nhẹ một chuyện rất là quan trọng- giờ phút này tối quan trọng phải là lập tức phủ nhận quan hệ của bọn họ mới đúng chứ?

Vì thế, hình tượng của phu nhân bang chủ trong cảm nhận của đám quý sứ kia nhất thời sinh động rõ ràng hơn.

Nguyên lai bang chủ đại nhân khẩu vị là như vậy, thảo nào trước giờ mặc kệ mỹ nữ mỹ nhân n hư thế nào nũng nịu lời kéo muốn làm quen thông đồng cũng đều không lọt vào mắt xanh a.

Bất quá... mọi người nhìn lại, phu nhân bang chủ từ lúc gia nhập bang phải tới giờ nói đúng có hai câu, mà khẩu khí lại sắc người như vậy, quả nhiên là nòi nào úp vung nấy, khẩu vị của bang chủ đại nhân... thiệt mặn nha.

[Bang phải] Cá Mực Nướng : vợ a, bởi vì bọn nó nghe thấy tiếng nói của chồng rồi.

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo, người đừng phiền thêm nữa, đừng gọi lão tử là vợ!!!

[Bang phải] Cá Mực Nướng : vậy gọi gì đây? Bà xã?

[Bang phải] Cá Mực Nướng : chồng thấy không êm tai bằng vợ yêu a...

[Bang phải] Mi mục như họa :

[Bang phải] Vợ yêu, cho mượn nửa cái giường : không được anh em, chịu hết nổi rồi, ai lại dỡ mình một phen coi...

[Bang phải] Anh biết tiếng cá heo : ngại quá anh em, gia đây cũng khó bảo toàn thân mình...

[Bang phải] Chọc trời nát kiểem : lão đại cư nhiên có thể buồn nôn như vậy, phun một bùm máu lên mặt lão đại

[Bang phải] Cá Mực Nướng : cảm ơn bà con khách lệ!

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo, người như thế nào không biết xấu hổ tới như vậy!

[Bang phải] Anh hút hải lạc nhân : chị dâu +1

[Bang phải] Mi mục như họa : chị dâu +n

[Bang phải] o0 bọt bọt 0o : vì nhiều ngày tui đều mang theo tâm tình như vậy chịu đựng ở bên cạnh bọn họ, mọi người đồng tình tui đi

[Bang phải] Vợ yêu, cho mượn nửa cái giường : bọt MM, anh đồng tình em, an ủi em, dỗ dành em cho em mượn nửa cái giường cũng được!

[Bang phải] o0 bọt bọt 0o :

[Bang phải] o0 bọt bọt 0o : hãy để cho tui tự do mà xỉu đi...

[Bang phải] Cá Mực Nướng : vợ a, vợ cứ an tâm đi, chồng đây chỉ mỗi với vợ mới không biết xấu hổ thôi

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Bang phải] Anh biết tiếng cá heo : đáng khinh không có giới hạn a lão đại!

[Bang phải] Mi mục như họa : thiết nghĩ, lão đại rốt cuộc là tại làm sao mà đối với chị dâu không biết xấu hổ như vậy

[Bang phải] Chọc trời nát kiểem : đây cũng muốn biết

[Bang phải] Chíp chíp chíp chíp chíp : còn có lý do nào nữa chứ, cởi quần áo áp xuống X rồi O rồi O rồi X đến lúc drap giường ướt đầm mất hồn cực điểm a

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...kháo, thím gà, bà thiệt là con gái sao?

[Bang phải] Chíp chíp chíp chíp chíp : vị tiểu ca đây, nhận thức tại hạ sao?

Tiểu Trác Hy thấy lời này của cô nàng, mới phát hiện bản thân cư nhiên lại phạm sai lầm ngu tối vậy.

Tuy rằng lúc còn chơi acc Tiêu Tiêu vẫn hay cùng chíp chíp tổ đội, nhưng biệt danh thím gà này vẫn là từ trước đến giờ chỉ có trong nội bộ mới biết mà kêu, bởi vì bạn nhỏ thím gà rất là sĩ diện, cực kỳ nghiêm khắc trong việc kiểm soát tần suất lên loa lên thế giới của cái tên mất hình tượng này, cho nên dù là trong bang phải cũng hiếm khi có ai gọi, có mấy lần cùng nhau tổ đội mới gọi cho vui miệng, thế nên vừa mới vào bang đã kêu ra được tên này, quả thực là có chút khó hiểu.

[Bang phải] Chọc trời nát kiếm : thím gà nha, mỹ danh của bà thực sự là tiếng tăm toàn server

[Bang phải] Chíp chíp chíp chíp chíp : chẳng lẽ mình nổi tiếng kinh như vậy sao?

[Bang phải] Cá Mực Nướng : vợ nha, vợ đừng nói là vợ ngó thấy trên máy tính của chồng lúc chồng với chíp chíp tán gẫu đi?

Lời này của Cá Mực, quả thực như là phao cứu mạng a!

Tiểu Trác Hy ngay lập tức túm lấy không buông.

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đúng a đúng a, lúc đó thấy.

[Bang phải] Chíp chíp chíp chíp chíp : nga

~

[Bang phải] Anh biết tiếng cá heo : chíp chíp, cái đường lẫn lẫn trong lời nói của cô nướng hình như có chứa hàm nghĩa rất sâu sắc, thiệt là khiến tiểu sinh đây cảm thán thật nhiều a...

[Bang phải] Chọc trời nát kiếm : hình như ta đây cũng đã nhìn thấy được ý nghĩa ẩn sâu trong nó, phiên dịch lại có nghĩa là : nga ~ nguyên lai đã ngủ cùng nhau

~

[Bang phải] Anh hút hải lạc nhân :

[Bang phải] Mi mực như họa : Cá Mực, bảo giúp nó hỏi thăm, làm với nam nhân thích hơn hay với nữ nhân thích hơn

[Bang phải] Cá Mực Nướng : mày có thể bảo thằng đấy tự mình lại đây hỏi, tao ở Hồng Kiều chờ.

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo, quả nhiên thượng bất chính hạ tắc loạn, một đám đàn ông đáng khinh đều đi chết đi đi chết đi đi chết đi đi chết đi!!!

[Bang phải] Chíp chíp chíp chíp chíp : đáng khinh, đang nói mấy người kia

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cả bà nữa, đàn bà đáng khinh

[Bang phải] Chíp chíp chíp chíp chíp :

[Bang phải] Cá Mực Nướng : phu nhân nhà ta tính tình có chút táo bạo, mọi người lúc nói chuyện tốt nhất nên châm chước dùng từ.

[Bang phải] Vợ yêu ơi, hun cái coi : phu người muối!

[Bang phải] Mi mực như họa : quả nhiên thực táo bạo!

[Bang phải] Anh biết tiếng cá heo : quả ớn nhỏ, mình thích

[Bang phải] Chíp chíp chíp chíp chíp : ái dô, người ta nói là táo bạo, mấy người đừng có mà quá đáng

[Bang phái] o0 bọt bọt 0o : cá heo, không lẽ ông cũng muốn làm gay? Hay là nên nói, vợ nhỏ có tố chất hấp dẫn nam nhân vậy thì nữ nhân như hoa như ngọc ta đây làm sao chịu nổi a!

[Bang phái] Như hoa như ngọc : tui mới là nữ nhân như hoa như ngọc

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : cút đi, cái đồ gay gớm!

[Bang phái] Như hoa như ngọc : đây không cút đây không cút, người cái đồ nam nhân thối!

[Bang phái] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ... tên bang phái các người hình như là đặt sai rồi thì phải.

[Bang phái] Cá Mực Nướng : gọi đúng là gì?

[Bang phái] Vợ yêu ơi, hun cái coi : bệnh viện thần kinh.

Nơi này toàn là một đám bệnh thần kinh cỡ nào chuyên nghiệp, cỡ nào không biết uống thuốc đúng giờ giấc a!

[Bang phái] Mi mực như họa : phụt... ha ha ha

[Bang phái] Chíp chíp chíp chíp chíp : hoan nghênh chị dâu gia nhập phòng bệnh khu A bệnh viện thần kinh nói nha, chị dâu muốn cái giường nào?

[Bang phái] Như hoa như ngọc : nữ nhân ngu, này còn cần hỏi sao, chị dâu đương nhiên phải ngủ cùng anh hai rồi.

Như mọi người thấy đó, bạn nhỏ là nam nhân lại luyện acc nữ Hợp Hoan Phái, cho nên mọi người trong bang đều tôn xưng cậu ta là –gay chết, vì thế nên hết thấy nữ nhân từ miệng cậu ta nói ra đều là nữ nhân ngu, sở hữu nam nhân từ miệng cậu ta thốt ra là nam nhân thối

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : gay chết đang nói ta sao?

[Bang phái] Cá Mực Nướng : người nói ai???

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : không có không có, nơi nào có lão đại, chúng ta nơi đó chỉ có một anh hai!

[Bang phái] Cá Mực Nướng : coi như biết thức thời.

Rốt cuộc cậu lọt vào cái nơi biến thái tới mức nào vậy a? Tiểu Trác Hy tức giận dữ dội, nhịn không được bắt đầu bóp con chuột, nhưng không được hai cái đã bị phản phệ –vết thương đau...

Nãy giờ dù là gõ chữ hay dùng chuột điều khiển, cậu đều hết sức cẩn thận, hiện tại nhất thời hậm hực lại quên mất phải chú ý, tay vừa nắm chặt lại một chút, vết mề của bọt nước đã bị vỡ trên tay liền hơi hơi nứt ra.

Tiểu Trác Hy đau tới chảy nước mắt, trừng to mắt nhìn chăm chăm một đồng tên bệnh thần kinh đang ở kên bang phái nói chuyện, một lần nữa không còn lời nào hỏi trời xanh.

Rốt cuộc đời trước cậu đã tạo nghiệt gì a!!!

Giải thích chút :

Ở đây, hải lạc hoa tức là heroin, hay ma túy (vì cái này thực sự quá... nên mình không dịch ra thẳng). Thông thường chơi game cũng có mấy bạn nào tàn vậy a, đặt tên bệnh lắm... như Cá Mực vẫn còn đáng yêu chán.

Về cái tên ể chết , trong tác phẩm, tác giả gọi cậu ta là quang côn, từ này mang nghĩa gốc là đồ lưu manh, nhưng mà cũng có thể hiểu là chỉ những đứa độc thân không ai thèm (nam), vì để quang côn hơi khó hiểu, nên tớ dịch ra như thế vậy.

Về chương 41 , ở trên có 1 NPC tên là Lê Hoa Ban ban chủ, ở đây tớ không phải là viết sai, mà thực là ban chủ, nghĩa là chủ gánh hát, vì đây là chức vụ của NPC nên tớ đành giữ nguyên.

Về emo : trong chương 41 có đoạn bọ cô nương dùng emo là hàm nghĩa chữ người (Thiết) (cái chữ bé bé nó xì ra là thiết ~ hàm nghĩa là nói bậy..)

Nhưng mà trước giờ tớ không để ý cái chữ Thiết lắm == nên cứ dùng nó thay thế “Khinh bỉ”

Giờ biết rồi thì đành thay đổi thôi TTvTT

43. Chương 43: Tội Nay Anh Em Hiến Khúc Cho Bà Xã

Ngày hôm sau, còn khoảng mấy tiếng nữa thì đến tám giờ tối, hai bạn nhỏ Tiền Mặc Tiểu Trác Hy liền tí ta tí tởn chạy đến một tiệm Net gần đó, mở một cái phòng rồi chui vào.

Tiệm Net này bố trí một phòng hai máy tính đặt một bộ ghế sofa dài, ngồi vào cảm giác khá là thoải mái, Tiểu Trác Hy vừa đặt mông ngồi xuống, nhất thời thích đến rung đùi đắc ý.

Tiền Mặc ở trước đại hôn của mình, cho nên cũng không thêm đếm xỉa hành vi của Tiểu Trác Hy, vừa mở máy ra liền vào game.

Tiếp theo, liền nhìn thấy đang đứng tại chỗ chờ.

Trước lúc chạy ra tiệm Net, cả đám vẫn còn đang tổ đội với nhau đánh quái, chỗ tách ra là ở địa điểm cố định dùng phi hành phù trở về kinh thành, cách cả đoạn thời gian như vậy nhưng hoa đào lại vẫn ở tại chỗ, Tiền Mặc nhất thời một trận tâm hoa nộ phóng.

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, ở đây chờ ông xã sao? Cảm động quá

...

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, chúng ta làm một chuyến du lịch trước hôn lễ đi

...

Tiền Mặc gửi qua lời mời tổ đội, vẫn là không ai để ý.

Tiểu Trác Hy vừa mới nhấn nút khởi động máy, thừa lúc nhàm chán nên sẵn tiện liếc qua rình lén màn hình của Tiền Mặc, nhất thời cười nhạo một phen “Tiền đồ kham ưu a, người ta ngay cả để ý cũng không thêm để ý mày!”

Tiền Mặc không chút lưu tình đánh qua một cái tát “Biến đi! Bà xã của tao nhất định là không phát hiện!”

Nói xong, lại mở ra khung tán gẫu với gửi sang một cái biểu tình hết sức ủy khuất

” bà xã a, sao không để ý ông xã?

...

Vẫn là không có động tĩnh...

Lần này Tiểu Trác Hy nhìn không được mà ha ha cười phá lên.

Tiền Mặc dưới chân dùng sức, hung hăng đạp qua một cước “Cẩn thận lão tử mở PK ngay tại chỗ nha!”

“Mày cái thứ đàn ông bội bạc, có vợ liền quên mẹ, nhìn lại bọt nước trên tay lão tử đi! Mày không biết xấu hổ còn dám đòi PK?” Tiểu Trác Hy giương nanh vúa vuốt quơ quơ cái tay với chỗ bị thương trước mặt Tiền Mặc, biểu tình hàm chứa hận ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tiền Mặc hắc tuyến “Vợ thì tao nhận, nhưng mẹ tao với mày có cái chi quan hệ hả? Có hả?”

Lúc này từ tai nghe vẳng lên thanh âm nhận tin nhắn, Tiền Mặc liền mặc xác phản ứng của Tiểu Trác Hy, nhanh chóng quay đầu lại nhìn, quả nhiên là hoa đào.

“Xin lỗi, mới này vừa ra ngoài.”

“Bà xã khách khí quá rồi ”

Lời mời vào đội đã quá hạn thời gian, nên Tiền Mặc liền nhanh chóng gửi sang một lời mời khác, hoa đào cũng rất nhanh gia nhập đội ngũ.

Máy của Tiểu Trác Hy lúc này cũng đã khởi động xong, vào game, nhìn thấy bọn họ vào đội, tất nhiên cũng lập tức xin gia nhập.

Nhưng mà ngay lập tức bị người nào đó ngồi cạnh cự tuyệt “Tụi tao một đôi đang ước hẹn, mày đòi đi theo làm cái gì?”

“Mẹ mày nha, bánh mì thối, tao nguyên rửa vợ mày đêm nay liền ngoại tình!” Tiểu Trác Hy tức giận lắm lắm.

Bởi vì acc của cả hai người đều ở chỗ này đăng xuất, cho nên hiện tại cả ba acc cũng là tùm một chỗ. Tiểu Trác Hy lúc này cũng sẵn tay gõ ra cái biểu tình thể hiện tình cảm đầy đủ lúc này của mình với bánh mì

[Phụ cận] Vợ yêu ơi, hun cái coi : bánh mì thối (#)

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : sư nương, làm sao vậy?

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã không cần để ý nó, chúng ta tiếp tục du lịch trước hôn lễ thôi!

Dứt lời liền trực tiếp mang theo lão bà bay đến Nam Cương, cả hai cùng cười một cái bút lông.

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : ?? đến đây làm gì vậy?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ngắm phong cảnh

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Hai người đứng trên bút lông bay đến cửa Hợp Hoan Phái, Tiền Mặc mới thu hồi tọa kỵ, mang theo hoa đào cùng nhau vào điểm truyền tống.

Hợp Hoan Phái tối tăm hơn so với Nam Cương rất nhiều, nhưng đi chưa được vài bước, đã bị những đóa hoa đỏ sẫm bay đầy trời tiêm nhiễm một tia ái muội, lại điểm tô thêm lớp lớp tầng tầng mạn sa mỏng màu phấn giữa những ngôi nhà, quả thực không hề cô phụ cái tên “Hợp Hoan” này.

Tiền Mặc mang theo hoa đào bước đến chỗ gốc cây nở hoa rực rỡ nhất, hồng thắm ở ngôi nhà nhỏ bên cạnh cũng vừa lúc phô ra dưới chân bọn họ, Tiền Mặc lúc này giải tán đội ngũ, đi vòng quanh vòng quanh

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, tất cả đều là hoa đào

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : ... làm sao cậu biết đây là hoa đào?

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : đương nhiên là biết rồi, ngoại trừ hoa đào ra, còn có hoa nào có thể mỹ giống như bà xã của anh đâu

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : ...

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : không khí nơi này so với nơi động phòng còn giống hơn gấp mấy lần, hay là sau khi thành thân chúng ta cùng nhau đến đây đánh dã chiến cũng được a

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : ... cậu suy nghĩ nhiều quá...

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, bà xã không có chút xiu nào mong đợi hôn lễ của chúng ta sao?

Tiền Mặc nói ra lời này rồi, trong lòng bỗng dừng lại thực sự dâng lên một tia nao nao, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khung tán gẫu cũng nghiêm túc hẳn lên.

Hoa đào không biết làm sao, tựa như bị chậm mất nửa nhịp vậy, một lúc sau mới nói ra câu trả lời.

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : không có a, lúc đó chắc là náo nhiệt lắm... tôi chơi game lần đầu tiên kết hôn...

Tuy rằng nửa đầu câu trả lời chỉ có chút miễn cưỡng tạm chấp nhận, nhưng thực không thể phủ nhận một điều, nửa câu cuối lại thành công khiến cho khoe môi Tiền Mặc cong lên hết cỡ, tâm tình tốt lên thiệt nhiều.

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã nếu như bà xã mong đợi, vậy kêu một tiếng ông xã đi!

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : ...

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : kêu đi mà kêu đi mà

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : đừng có âm ỉ như vậy

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã...

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : hã... đừng có như vậy, hay là kêu sư nương với sư phụ, chúng ta đi làm nhiệm vụ, còn hai tiếng nữa mới tới lúc kết hôn.

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, quả nhiên bà xã không thương anh

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : cậu có thể bình thường một chút có được không vậy? Trước đây mỗi lần kết hôn, cậu đều trở nên miệng lưỡi trơn tru như vậy sao?

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

Lần này, á khẩu không nói được lời nào lại biến thành Tiền Mặc.

Trước kia, mỗi lần lúc kết hôn... cậu, đúng là luôn trở nên miệng lưỡi như vậy...

Bất quá, loại chuyện như vậy mới coi là bình thường đi, dù cho mấy bà xã tiền nhiệm trước kia hỏi ra lời này, cậu cũng có thể tiếp tục miệng lưỡi như vậy mà nói có lệ cho qua chuyện...

Nhưng là, lần này đổi lại thành hoa đào, không biết vì sao... đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã bà xã đang ghen có phải không?

Nghĩ đến khả năng này, cho dù là đang chột dạ, Tiền Mặc vẫn là nhin không được có chút hưng phấn.

Mà phản ứng của hoa đào so với nãy giờ, cũng là có chút chậm lại...

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : không có... chỉ là tôi cảm thấy cậu không cần phải đối với tôi như vậy, tôi cũng không phải mấy nhỏ nữ sinh ưa làm ỹ...

Tiền Mặc cau mày nghĩ ngợi lại, nếu như là bạn từ nhỏ cùng Vưu Khinh Vũ lớn lên thì- hẳn là lớn hơn cậu vài tuổi nhỉ...

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, bà xã sẽ không ghét bỏ ông xã chứ?

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : nè... cậu có thể đừng gọi tôi là bà xã như vậy được không, tôi cảm thấy có chút kỳ quái.

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã sao lại có thể tàn nhẫn như vậy, không gọi ông xã còn chưa tính, ngay cả một chút phúc lợi cuối cùng của người ta cũng đoạt mất là sao???!!!

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : nhưng mà... cậu không thấy như vậy rất kỳ sao?

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : không không không không không không!!!!

Phát qua một loạt từ không mười phần khí thế, Tiền Mặc lúc này mới hậu tri hậu giác nghĩ đến một khả năng.

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, không phải là trong hiện thực bà xã đã có đối tượng chứ...

Nếu như phải, cậu liền lập tức dùng dây chuột máy tính cắt cổ tay tự sát ngay cho xem

~(>_

44. Chương 44: Hôm Nay Em Sẽ Gả Cho Anh

Kênh YY vốn dĩ chẳng có bao nhiêu người, vậy mà vừa mới hô loa một cái, nháy mắt cả đám liền chui vào kênh của Tiền Mặc ồn ào hẳn lên.

“Bánh mì ca ca muốn ca hát sao?”

“Chị dâu mà nghe, bảo đảm sẽ một lòng một dạ cho xem!”

“Phải a phải a, thanh âm của bánh mì huynh thuộc dạng tất sát mà!”

”Điện giật!”

“Điện lừa!”

“Đi chết, thanh âm của tụi mày mới điện lừa!” nhìn thấy cả đám quỷ càng nói càng quá đáng, Tiền Mặc nhin không được lên tiếng mắng chửi người.

Bất quá, thanh âm của Tiền Mặc quả thực rất dễ nghe, thậm chí mấy lần còn làm ca sĩ khách mời của vài kênh YY, quy mô cũng không nhỏ, cho nên dù là lên tiếng chửi người, vẫn là khiến cho phái kẹp nơ nhin không được mà rúng động tâm can.

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : ... nè... không cần phải ca hát được không?

Tiền Mặc đang bùng bùng lửa nhiệt tình, hoa đào vừa nói câu này ra, nháy mắt liền diệt hết một nửa.

Bất quá, bạn nhỏ Tiền Mặc vẫn là cẩn cẩn môi, tiếp tục chiến thuật mặt dày.

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã không muốn nghe giọng nói của ông xã sao? người ta không dễ gì mà có hứng hát đâu, đều là vì bà xã đó

[Phụ cận] Nửa cánh hoa đào : ...nhưng mà, tôi chưa từng dùng YY...

[Phụ cận] Tiền nhiều hơn bánh mì : không sao cả không sao cả, đi tải xuống rồi cài đặt là xong ngay, ông xã chỉ cho

Bên này, Tiền Mặc kiên nhẫn dạy bà xã của mình cách dùng YY, bên kia Tiểu Trác Hy thấy Tiền Mặc mở kênh YY ra, liền cũng theo thói quen mở YY gõ tài khoản của mình vào rồi đăng nhập, vào kênh của Bốn mùa phát xuân.

Vừa mới vào, liền ngay lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

“Tiêu Tiêu đến kìa! Là em gái hay là bản nhân?”

“Em gái dùng nick YY hình như không phải cái này mà?”

“Bản nhân, Tiêu Tiêu đệ đệ!”

Tiểu Trác Hy lúc này mới kịp phản ứng, ra vẻ như hiện tại cậu nên đổi cái nick rồi vào mới là sáng suốt nhất a...

Nhưng hối hận thì hối hận, vẫn là không nhin được mà hậm hực “Kháo, nói bao nhiêu lần tao cùng tuổi với bánh mì, vì cái gì gọi nó là ca ca còn tao là đệ đệ?”

“Chính là vì giọng bánh mì vừa nghe từ tính mười phần a, còn Tiêu Tiêu đệ đệ lại là thanh âm nũng nịu trẻ con như shota thôi~”

“Ân ân, đồng ý!”

“Đồng ý mẹ tụi bay! Mày mới nũng nịu trẻ con!”

“Ái dô, Tiêu Tiêu đệ đệ nha, người ta thực sự là mong bản thân nũng nịu trẻ con, để được người khác yêu thích a~”

Tiểu Trác Hy buồn bực, quả nhiên vĩnh viễn không thể cãi nhau với đám con gái, hoàn toàn là một đám xấu xa.

“A? Tiêu Tiêu cũng ở đây sao? Lâu rồi không gặp nha...” Tiểu Trác Hy còn đang buồn bực, đột bên tai lại vang lên một giọng nam hàm chứa ý cười, khiến cho tim cậu nhện không được giật thót cả lên.

Thanh âm kia... Tiểu Trác Hy mở ra cửa sổ nhìn nhìn, phát hiện tên của con cá mực nào đó đang đứng ở trên tên của cậu.

“Ha ha, Cá Mực huynh, có phải lâu lắm không gặp nên muốn Tiêu Tiêu đệ đệ nhà chúng ta chửi hai câu nghe cho đỡ thèm?”

“Các người nói như vậy, anh của em sẽ mắc cỡ đó nha, hắc hắc...” lần này Tiểu Trác Hy nghe được rõ ràng hơn, tiếng cười âm hiểm như trộm này, tuyệt đối là cái con nhỏ em gái chết tiết nhà cậu, Tiểu Khâm Khâm.

“Mắc cỡ cái đầu mày, Tiêu... mày còn nói bậy cần thận tao cấm mày nói!” Tiểu Trác Hy suýt chút nữa đã lỡ miệng nói ra tên của Tiểu Khâm Khâm, nhưng lại không nhớ rõ mình có từng ở trước mặt Vưu Khinh Vũ nhắc tới tên em gái của mình hay chưa, chỉ có thể ghen hòng mà cần rằng nuốt lời vừa chuẩn bị nói ra trở lại.

Bên tai lại truyền đến một trận cười phá lên, Tiểu Trác Hy lại tức giận mà đập bàn phím một phen, vẫn chưa nghĩ ra cách nào để thoát thân, đúng lúc này, chợt nghe thanh âm nhận được tin nhắn trong trò chơi truyền đến bên tai, liền mở cửa sổ trò chơi ra, nhìn thấy trong kênh đội ngũ, tên Cá Mực Nướng kia đã spam một đồng gọi vợ ơi vợ ơi, có lẽ là vì thấy cậu hồi lâu không trả lời, liền bắt đầu nhắn tin sang.

“Vợ a, vợ có trong YY không?”

Trên YY vẫn là một mảnh loạn xà ngầu, hình như cả hoa đào cũng vào kênh, thanh âm gọi chị dâu ở bên trong liên tiếp vang lên, Tiền Mặc ngồi bên cạnh vẫn là mở miệng một câu bà xã ngậm miệng một câu bà xã, kêu không ngừng.

Ngẫm lại, tình cảnh này hình như hôm qua bản thân vừa vào Động yêu tinh cũng đã trải qua, Tiểu Trác Hy nhất thời có cảm giác hết sức đồng tình với đồng chí Nửa cánh hoa đào.

Cách thức nói chuyện vẫn là như cũ, ấn F2. Tiểu Trác Hy ẩn đi kênh YY của mình, sau đó lại đăng nhập vào một cái nick khác đã lâu không dùng đến.

Nick này là vì mấy lúc treo acc cho có nên mới đăng ký, cậu đổi tên nick thành Vợ yêu ơi rồi mới vào kênh lại.

Thanh âm của Vưu Khinh Vũ ngay lập tức vang lên “Vợ a, vợ đến rồi!”

“Wa wa wa~~ chị dâu, em là nè!”

“Tui là chíp chíp! Vợ yêu đến đây để tui nựng mặt cái coi!”

“...Đều đi chết hết đi!” Tiểu Trác Hy trả lời lại, cả đám lại một trận sôi trào.

“A a a, thanh âm của Vợ yêu thực là rất non nớt nha!!”

“Nghe thấy thanh âm như vậy, nhện không được mẩu tính sôi trào a!”

“Bà đây là thú tính bộc phát thì có...”

“Cút!”

Tiểu Trác Hy quăng cho cái xem thường, lười để ý đến đám bọn chúng, vừa vặn nhìn thấy hoa đào ở trong kênh gửi đi một câu.

Nửa cánh hoa đào : xin lỗi, mic của tôi lần trước bị chó cắn hư mất rồi, vẫn chưa mua lại.

“Không phải đâu nha bà xã... cứ tưởng là được nghe thấy thanh âm của bà xã chứ!” thanh âm của Tiền Mặc nhện không được có chút ai oán “Bất quá bà xã có nuôi chó sao? Thực đáng yêu...”

“Ói... nam nhân thôi, không cần ghê tởm như vậy được không?” Như hoa như ngọc không biết vào từ lúc nào, thanh âm của cậu ta thanh thanh thủy thủy, thực sự không có chút nữ khí nào.

Nửa cánh hoa đào : không phải... là chị của tôi nuôi, lần trước gửi nhờ ở nhà tôi một thời gian...

“Waaa, chị của chị dâu có xinh không? Cầu ghép đôi!”

“Cầu cái đầu mày!”

Nghe bọn này nháo lên, Tiểu Trác Hy chợt giật mình phản ứng, nếu hoa đào có mic, vậy cái hôn lễ của hai tên quý này... không biết có thể kết được hay không nữa.

Một đứa thì tưởng bà xã mình là một mỹ nữ đầy khí chất thanh nhã, còn một đứa thì nghĩ đối phương biết mình là nam...

Tiểu Trác Hy nhịn không được, xuất ra cả đầu mồ hôi lạnh.

Nếu sau này bị phanh phui, nói không chừng hôn lễ đêm nay sẽ trở thành chuyện hài hước nổi tiếng khắp server... Hơn nữa... Tiểu Trác Hy nhìn nhìn khoảng cách giữa mình và Tiền Mặc, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, bản thân mình có khi nào là đứa bị xử trăm đầu tiên cho hết giận không ta...

Nghĩ như vậy, liền nhịn không được mở ra trò chơi gửi tán gẫu cho Cá Mực Nướng.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : uy, chúng ta như vậy có phải hay không rất không có đạo nghĩa, hay là nói cho hai đứa nó biết sự thực đi

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vốn nghĩ đến lần này hoa đào có thể bị lộ diện ra ánh sáng, không ngờ lại bề kế hoạch, chồng đây vốn là định đến xem trò vui đấy chứ

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : khéo, coi như ta kiên thức đến được cái gì gọi không biết xấu hổ tới cực điểm là như thế nào rồi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : hãy tin tưởng chồng, vợ a, chồng còn có thể càng không biết xấu hổ hơn nữa.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : bắt quá, cứ như vậy tiếp tục cũng không phải biện pháp tốt, hay là... chờ đến lúc thích hợp nói cho tụi nó biết đi.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ nói cái gì chồng nghe cái đó.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : biến đi!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đến lúc đó tụi nó nổi giận thì làm sao bây giờ?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ cứ yên tâm đi, hoa đào không phải loại người như vậy, còn về bánh mì, ai thêm bận tâm nó sao chứ!

Tiểu Trác Hy nhớ lại bộ dáng lúc nào cũng điềm tĩnh của Công Tôn Duệ, được rồi, đúng là không giống kiểu người sẽ sinh tức giận vì chuyện như vậy...

Bắt quá, bị một tên con trai khác tưởng mình là con gái, hơn nữa còn bị cầu hôn với thân phận là con gái, lại bị kêu bà xã, sau này biết chắc hẳn sẽ rất xấu hổ...

Tiểu Trác Hy nhức đầu gãi gãi tóc liên hồi, sau lại thở dài một cái thiệt dài... nếu như lúc ấy không vì tức giận mà trực tiếp nói cho bánh mì nghe sự thực thì tốt rồi, cũng sẽ không gây ra một cái kết quả phiền toái như bây giờ.

“Uy...” Tiểu Trác Hy nghiêng đầu chợt chợt Tiền Mặc.

Tiền Mặc đang mở ra YY ở chế độ nói tự do để chọc ghẹo bà xã mình, nghe thấy thanh âm của cậu, liền mau chóng tắt đi chức năng tự do “Làm gì đây, tao đang mở mic đó, mày muốn bị người khác biết tao với mày ở cạnh nhau hay sao hả?”

“Không sao đâu... mới này tao dùng hai cái nick khác nhau nói chuyện cũng đâu có bị nghi ngờ, không thấy sao? Mày nói thẳng ra người ngồi cạnh mày chính là Tiêu Tiêu không phải là xong sao.” hiếm thấy có lúc Tiểu Trác Hy lại biết linh hoạt đầu óc như vậy.

“Vậy mà kêu tao làm gì?” Tiền Mặc tháo tai nghe xuống trông ngay cổ mình, tay vẫn đang điều khiển chuột thao tác nhân vật của mình chạy tới chạy lui.

”Mày đối với hoa đào...

cũng giống mấy nhỏ bà xã của mày trước kia đúng không? Kết hôn trong game cho vui một hồi, sau này nghỉ chơi cũng không còn gì nữa đúng không?” Tiểu Trác Hy thực chú tâm cẩn thận mà hỏi.

Tiền Mặc bị cậu hỏi cảm thấy sững sốt, trên mặt nhất thời có chút không được tự nhiên “Mày hỏi cái này để làm cái gì?”

“Quan tâm đời sống tình cảm của anh em!” vẻ mặt Tiểu Trác Hy hết sức thật lòng.

Tiền Mặc co giật khóe miệng một trận “Cút đi mày!”

“Vậy mà nói đi...”

“...” này giờ trên mặt Tiền Mặc vẫn treo nụ cười dương dương, lúc này bất giác mỉm cười cũng trở nên có chút khó coi “Tao cũng không biết nữa...”

Lần này lại đến lượt Tiểu Trác Hy cười trở nên khó coi “Không phải đâu nha mày... Mày ngay cả gặp người ta cũng chưa gặp qua lần nào nữa!”

“Tao cũng không biết, cảm giác ở bên cạnh nhỏ không giống với bên cạnh mấy người khác, rất an tĩnh, lại rất thoải mái.” Tiền Mặc nói xong, nhin không được kè sát người đến gần Tiểu Trác Hy “Nè... mày cảm thấy nhỏ là người thế nào?”

“Không... không tệ.” Tiểu Trác Hy ướm dẫm mồm hỏi.

“Tao đây đeo đuổi nhỏ là không thành vấn đề đúng không?”

“...cái đó, hay là mày...” theo đuổi người khác đi... nửa câu sau còn chưa kịp nói ra, bên tai đột nhiên vang lên một trận ầm ầm.

Chú rể biến mất đã lâu, mọi người liên nhất tề tranh nhau bật mic gọi chú rể, Tiểu Trác Hy nhanh chóng tháo tai nghe xuống “Kháo, gọi mày kìa, mau trở lại đi.”

Tiền Mặc nhanh chóng dời chú ý trở lại màn hình máy tính, một lần nữa đeo tai nghe lại.

“Bánh mì đâu rồi!”

“Cư nhiên vứt bỏ chị dâu một mình ở đây!”

“Cho nên nói a, hoa đào MM nên theo huynh đi!”

“Người cái tên gay chết dám giành vợ của anh em bang chúng ta!”

“Giành đó rồi sao?”

Quả thực, YY vẫn là một hồi loạn xà ngầu, đại khái tất cả mọi người đều mở mic chế độ tự do, hồi âm vang dội không ngừng.

Tiền Mặc chịu hết nổi, điều chỉnh lại tất cả mọi người thành bắt buộc ẩn phím mới được nói chuyện, xong xuôi mới lên tiếng “Đã trở lại, kháo, đồ gay chết người dám đánh chủ ý bà xã của ta nữa xem, anh em biến chú mày thành gay thật đấy!”

“Hú hú, người muốn làm gì nhân gia~”

“Gay chết cứ ở đó mà phát xuân đi!”

Nhìn thấy mọi người lại bắt đầu nháo cả lên, Tiểu Trác Hy vội vàng lên tiếng giúp đỡ “Uy, không phải mày muốn ca hát tặng hoa đào của chúng ta sao? Bây giờ bắt đầu đi!”

“Ân ân, vậy hát bài ‘Hôm nay em sẽ gả cho anh’ đi” lần này tên nhấp nháy sáng lên là bọt bọt, Tiểu Trác Hy cũng không thấy rõ, cô nhỏ này vào từ hồi nào.

Nghe thanh âm, hình như là lớn hơn một chút so với cậu, nghe ra chị hai một quả.

Thanh âm Tiền Mặc, trang bức hết sức, chăm chú nhẹ giọng nói vào mic “Hảo, vậy trước hết tặng bà xã một khúc, bà xã, hôm nay em sẽ gả cho anh!”

45. Chương 45: Ông... Thực Là Thích Bánh Mì Sao?

Vừa dứt lời, một đám nữ tính trong kênh liền hú hét la hò đòi ghi âm lại. Tiểu Trác Hy một lần nữa kéo tai nghe cách hai cái lỗ tai mình xa một khúc, mãi đến lúc Tiền Mặc lại một lần thiết lập ẩn chế độ phím nói chuyện, mới đeo trở lại.

Dù sao là đang trong phòng riêng, cũng không cần sợ có người ngoài nghe thấy, Tiền Mặc bật chỉnh cái nhạc đệm, lại điều chỉnh hình thức cầm mic chỉ định trong kênh sau, mới tự mình lên đài.

Bởi vì hình thức chỉ định cầm mic cho nên đại đa phần đều không thể lên tiếng nói chuyện, thế là ở chỗ đánh chữ nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Em gái Tiêu Tiêu : bài này không phải song ca sao?

Chíp chíp : phải a... bất quá tiếc là hoa đào không có mic.

Như hoa như ngọc : phải a, thiệt đáng tiếc... nếu như hoa đào MM có mic, tui đây nhất định cùng nhỏ song ca bài “Tri tâm ái nhân”

Nửa cánh hoa đào :

“Người cái đồ gay chết dám đùa giỡn bà xã của tao nữa coi, tao đá ra ngoài à!” thừa lúc vẫn còn nhạc dạo, Tiền Mặc không quên bài trừ “sạn”.

Như hoa như ngọc : (#)

Trên khung tán gẫu, mọi người nói chuyện nhiều cho nên lời nói mới đẩy lên rất nhanh, Tiền Mặc cũng lười xem từng dòng một, liền điều chỉnh mic lại, thấp giọng nói “Bà xã, hôm nay em sẽ gả cho anh, tặng cho bà xã, ông xã sẽ luôn cho bà xã hạnh phúc, tin tưởng ông xã!”

Nửa cánh hoa đào : ...

Như hoa như ngọc : miệng lưỡi trơn tru như vậy không thể tin a không thể tin!

Vợ yêu ơi : ân ân, không thể tin a không thể tin!

Cá Mực Nướng : vợ +1

Vợ yêu ơi : ...

Không kịp theo bọn quỷ kia đối đáp lại, đoạn nhạc dạo cũng đã xong, Tiền Mặc người này tuy rằng thanh âm nghe hay, nhưng có cái tật xấu cực kỳ lớn, chính là không nhớ ca từ, vừa bắt đầu hát liền không kịp xem mọi người đang nói những cái gì.

Vốn là bài hát do nam nữ song ca, lại để cho một mình cậu ta hát đơn ca, vừa mới bắt đầu, thoát nghe khá hay. Tuy là bất đồng thanh tuyến so với ca sĩ hát, nhưng thanh âm của Tiền Mặc hát bài này lại có một kiểu mới lạ khác hẳn, một đám tập thể già trẻ nam nữ trong kênh ngồi nghe đồng loạt tặng hoa hồng, thậm chí còn có vài cô nương tỏ ra ghen tị với bạn nhỏ hoa đào.

Nhưng nửa sau bài hát, lại bị người nào đó đột ngột chuyển sang lộ tuyến đầy lời, tới đoạn nữ hát liền bóp cổ họng mở miệng giả vờ ẻo lả, trên khung tán gẫu bình luận nhất thời một đám ha ha ha cười phá lên.

Một khúc kết thúc, Tiền Mặc cư nhiên không biết xấu hổ hỏi “Bà xã, sao hả? Ông xã hát có dễ nghe không?”

Nửa cánh hoa đào : ... dễ nghe.

Chíp chíp: ui giời đất ơi!

Vớ hình con mèo : rớt cuộc đã tắt rồi...

Như hoa như ngọc : lời người chết không đền mạng a cái biểu diễn...

Vớ hình con mèo : mãnh liệt yêu cầu đổi người để tui rửa lỗ tai!!

“Cách tám giờ còn hai mươi phút, vậy hát cho bà xã thêm một bài ”Thái dương đẹp nhất“, lần này nhất định sẽ hát thiệt đàng hoàng, bà xã, anh yêu em...”

Câu nói sau cùng của Tiền Mặc thành công khiến cho một đám hỗn loạn, vài vị quản lý viên nick đỏ nick vàng thậm chí nhịn không được mà lên tiếng khuyên can.

Tiền Mặc không thèm để ý tới đám quỷ này, giơ tay lên bàn phím gõ cho hoa đào cái tán gẫu iêng.

Bạn nói với Hội Viên Nửa cánh hoa đào : bà xã, anh yêu em

Nửa cánh hoa đào : ...

Nửa cánh hoa đào : cho hỏi... làm sao tán gẫu riêng...?

Chíp chíp : hu hu, hóa ra chú rể với cô dâu còn đang lén lút nói với nhau!

Bạn nói với Hội Viên Nửa cánh hoa đào : ... được rồi, ông xã hát cho bà xã nghe vậy.

Nhạc dạo đã phát xong, thanh âm từ tính của Tiền Mặc nháy mắt lại vang lên, vừa mới tỏ tình xong, bây giờ lại hát một bài tình ca với ca từ có tính thổ lộ mãnh liệt như vậy, phản ứng mọi người không cần đoán cũng biết.

Nếu không phải người ta đang ca hát không thể ngắt ngang, phỏng chừng mấy vị quản lý kia đã gào khóc phát điên lâu rồi.

Tiểu Trác Hy quay đầu nhìn lại người ngồi cạnh mình, nhịn không được lại một trận buồn bực... cái lời thổ lộ kia của nó... nghe hình như có vẻ rất chân thật a...

Trong loa vẫn đang văng vẳng tiếng ca của người nọ, Công Tôn Duệ lại vẫn còn chìm trong lời bày tỏ lúc này mà trở mắt ra.

Tại sao có thể tự nhiên như vậy mà nói ra câu “Anh yêu em” như thế chứ... rõ ràng cậu ta là khác phái luyện, rõ ràng từng nói qua chính mình sẽ không thích nam nhân...

Bỗng nhiên, thanh âm nhận tin tức trong trò chơi vang lên, đánh gãy Công Tôn Duệ còn đang sững sờ, mở ra xem, là Vương Khinh Vũ.

”Có nam nhân hát tình ca cho ông nghe, cảm giác thế nào?

“...Ồ không quá đi cha!” tuy là đáp lại có vẻ như không để ý gì mấy, nhưng tim của Công Tôn Duệ lại hung hăng đập mạnh.

Công Tôn Duệ từ lúc nhỏ vẫn luôn là một đứa trẻ im lặng, ngoại trừ mỗi ngày cầm bút vẽ vẽ họa họa, cơ hồ không có gì khác để giải trí, cũng chỉ có mỗi Vương Khinh Vũ nhớ rõ lời anh ra ngoài chơi đùa thôi.

Nhưng dù là như vậy, cá tính anh vẫn không thể nào thay đổi được, dù cho Vương Khinh Vũ thường xuyên vận động kêu gọi, số lần ở lì trong nhà vẫn là chiếm đa số.

Chuyện anh thích nam nhân, ngay cả Vương Khinh Vũ cũng không biết.

Thực lòng mà nói thì, Công Tôn Duệ cũng chưa từng có thích quá người nào cả. Chỉ là một ngày nào đó, đột nhiên anh phát hiện, ánh mắt mình dừng lại trên thân nam nhân còn muốn nhiều hơn so với nữ nhân, liền buổi tối lúc mộng xuân, đối tượng đều là cái loại ngực phẳng lại rắn chắc... lúc ấy mới hiểu được, hóa ra bản thân là đồng tính luyện ái mà người ta vẫn thường nói tới kia.

Đại khái cũng là vì thế, mới có thể dần dần không đi cùng Vương Khinh Vũ nữa cũng không chừng.

Bởi vì thực sự rất sợ hãi người khác sẽ biết được bí mật của mình, cái bí mật mà anh không muốn nó bị đưa ra dưới ánh sáng mặt trời chút nào...

Rời xa tập thể đi, anh nghĩ sẽ đỡ hơn một chút, nhưng lại là không ngờ tới, bỗng dừng lại ở trong game gặp người như vậy, khiến cho anh nhin không được muốn tiếp cận.

Đại khái là bản thân một mình lâu lắm, mới có thể chỉ vì một chút thiện ý của đối phương, liền nhin không được mà... động tâm...

Công Tôn Duệ vô thức nở nụ cười, có chút khổ sở... động tâm sao, thứ đó không có vấn đề là tốt hơn đi... đối phương thoát nhìn không những là khác phái luyện chính tông, hơn nữa còn là một bộ hoa hoa công tử...

Nhất định không phải là nửa kia của mình...

“Bà xã, nghe hay không?” trong loa lại truyền ra thanh âm của bánh mì, Công Tôn Duệ lúc này mới phát giác, đối phương đã hát xong một bài nữa, liền nhanh chóng gõ vài từ gửi đi.

Nửa cánh hoa đào : ừ, nghe hay!

“Vậy mang bà xã đi Nguyệt Lão nha! Các đồng chí tập hợp nào! Hôn lễ lập tức sắp bắt đầu, đến chậm không có kẹo cười ăn đâu nha!”

Dứt lời, Công Tôn Duệ liền nhìn thấy lời mời tổ đội của bánh mì trong game.

Đồng ý rồi, nháy mắt liền thấy cảnh tượng đang từ chỗ dưới gốc cây chuyển thành nơi linh song ở kinh thành, tiếp theo, hai người lại cùng nhau cười bứt lông hương về Nguyệt Lão bay đến.

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : anh em, tám giờ cùng [Nửa cánh hoa đào] kết hôn, là bạn bè thì đến chúc mừng a

[Loa] Con ngoan lại đây kêu cha : chúc mừng chúc mừng, chúc bánh mì huynh cùng chị dâu trăm năm hảo hợp, sớm sinh hài tử!

[Loa] Cá Mực Nướng : vợ ơi, chồng cũng muốn thành thân với vợ

[Loa] o0 bọt bọt 0o : hoa đào, người ta cố ý mua cái loa nè, tân hôn khoái hoạt nha!

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : bánh mì, hoa đào, tân hôn khoái hoạt!!!!

[Loa] Vợ yêu ơi, hun cái coi : [Nửa cánh hoa đào] sau này gia giáo phải nghiêm a!

[Loa] Chíp chíp chíp chíp chíp : hoa đào, bánh mì, tân hôn khoái hoạt, sẵn tiện... cho tuyển chồng ké được không

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : đa tạ đa tạ các huynh đệ! [Nửa cánh hoa đào] bà xã, anh yêu em

Nhìn thấy lời nói của Tiền Mặc trên loa, tim Công Tôn Duệ lại bắt giắc đập nhanh một trận, vội vàng gửi tán gẫu trong kênh đội ngũ.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : uy, cậu làm ơn đừng ăn nói buồn nôn tới vậy chứ!

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã chê mình buồn nôn kìa vậy ông xã liền buồn nôn cho bà xã coi bà xã, anh yêu em ! ! !

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Bất quá chỉ là kết hôn trong game mà thôi, tuy rằng bảo muốn có bạn bè tham gia cho náo nhiệt một chút, nhưng đâu cần tới mức phải như vậy chứ?

Công Tôn Duệ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại không nói rõ được rốt cuộc kỳ quái chỗ nào.

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, anh yêu em yêu em yêu em yêu em

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Công Tôn Duệ bỗng cảm thấy trong lòng có chút rung động, nhưng đồng thời cũng lại nhin không được mà cảm thấy... người này... thực đúng là ngây thơ hết chỗ nói.

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : tám giờ rồi, bà xã, chúng ta đi lĩnh chứng nhân đi

Câu kia vừa mới xuất hiện trên loa, bên này Công Tôn Duệ liền nhận được thông báo yêu cầu xác nhận kết hôn.

Rõ ràng, toàn bộ hôn lễ cùng lắm cũng chỉ là có hai người gặp nhau rồi được thông qua, nhưng lúc bấm vào lựa chọn đồng ý, tay Công Tôn Duệ vẫn là bất giác có hơi run rẩy.

Bấm xác nhận lựa chọn “Tôi đồng ý” xong rồi, hệ thống liền ngay lập tức công bố tin tức hai người kết hôn.

” cùng ở kinh thành tổ chức một hồi hôn lễ hỏa hồng thịnh yến, chúc mừng bọn họ hỉ kết lương duyên, chúc cả hai hạnh phúc mỹ mãn, bạch đầu giai lão.”

Nhìn trên màn hình hai nhân vật bé xíu mặc áo đỏ thẫm đang xoay người bái đường giữa những lời chúc tụng của Nguyệt Lão, Công Tôn Duệ đột nhiên có loại ảo giác hạnh phúc chân thật...

Người như anh, muốn có được tình yêu, vốn chỉ là hi vọng xa vời.

Cho dù chỉ là giả, cũng vẫn tốt hơn cứ mãi cô độc như trước đây...

“Người chơi tặng bạn Bạo Âm Lạt Bá mười cái.”

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, hô cái loa đi

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...hô cái gì?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ông xã em yêu anh chẳng hạn

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Hai người đang ngồi trên xe hoa du phố, xung quanh rộn ràng nhốn nháo đầy người là người, lag đến mức Công Tôn Duệ có chút không dám động, đành vờ như không thấy.

Trong chốc lát này, có lẽ là tất cả mọi người đều đang bận rộn giành tiền thưởng giành lì xì cùng kẻo cười, cho nên khung tán gẫu các kênh công cộng một hồi lâu vẫn chẳng thấy ai hò hét câu nào, cho nên câu nói của bánh mì “Bà xã, anh yêu em” phát trước khi dạo phố vẫn còn nằm yên ở đó, thoát nhìn có chút chói mắt.

Mãi cho đến lúc xe hoa đi một vòng quanh kinh thành rồi, trên kênh thế giới mới một lần nữa oanh oanh liệt liệt hô loa tiếp.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, nói đi mà nói đi mà

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã bà xã bà xã bà xã bà xã

Công Tôn Duệ thực sự chịu không nổi người nào đó mè nheo, rốt cuộc mở loa ra, gửi đi một câu.

[Loa] Nửa cánh hoa đào : cảm ơn mọi người đến tham gia hôn lễ

[Loa] Chíp chíp chíp chíp chíp : cô dâu rất cuộc mở miệng rồi!

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : [Nửa cánh hoa đào] bà xã

[Loa] Mi mục như họa : nói nghe, hoa đào cũng nên gọi bánh mì một câu ông xã đi nha, sao không chịu sửa cách gọi ý nha!

[Loa] Con ngoan lại đây kêu cha : phải a phải a! Em dâu gọi ông xã đi em!

[Loa] Lá phong nhuộm núi xa : con ngoan, lại muốn ăn ké tiện nghi chị dâu nhà chúng ta kìa!

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...vẫn là thôi đi, kỳ cục lắm, hôn lễ cũng kết xong rồi, bảo tất cả mọi người giải tán đi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, chúng ta còn chưa nhập động phòng nữa!!!!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, kêu một tiếng thôi, bà xã nhần tâm khiến người ta mắt mặt trước nhiều người như vậy sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...nhưng thực sự là rất kỳ cục.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã....

Loa lẫn thế giới đều ồn ào ngất ngư trời đất, ngay cả trên YY cũng có người đang thúc giục, hơn nữa nhìn thấy biểu tượng ra vẻ hết sức ủy khuất của bánh mì trong kênh tán gẫu đội ngũ, bạn nhỏ hoa đào hai tay run lên một cái, hai chữ nhảy mắt liền gửi đi.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ông xã...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ông xã phải chụp hình làm lưu niệm mới được! ! !

[Loa] Tiền nhiều hơn bánh mì : mọi người, đa tạ đa tạ! Bà xã của mình đã sửa miệng gọi rồi, mọi người đừng ồn ào nữa, bà xã nhà mình sẽ mắc cỡ đó!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Bị cậu ta tuyên dương như vậy, lén hay không lén có còn quan hệ gì nữa sao?

Công Tôn Duệ nhìn trên màn hình hai chữ bị chính mình đánh ra kia, bất giác có chút thất thần.

Xe hoa du hành đã sớm dừng lại, bánh mì lại lôi kéo nhân vật của hoa đào đến NPC như muốn thuê phòng để mà động phòng, lúc này, Công Tôn Duệ lại thu được một tin nhắn.

“Hoa đào hoa đào, QQ số mấy? Có cái này truyền cho nè!” là bọt bọt.

Công Tôn Duệ gõ số QQ của mình cho cô nàng, không bao lâu chợt nghe đến thanh âm gõ cửa của hệ thống, mở ra xem, là một acc QQ 0 cấp, tên chỉ viết đúng hai chữ, bọt bọt.

Mở ra thông báo, chấp nhận mời kết bạn của cô nàng.

Tiếp theo, liền nhận được hai file MP3 của cô nàng gửi sang, tên ghi lần lượt là : .

Bọt bọt : tui thu đó, quà cưới ý nghĩa không?

Công Tôn : a...

Bọt bọt : nè, có thể hỏi một chuyện hay không?

Công Tôn : ân?

Bọt bọt : ...ông...thực là thích bánh mì sao?

Công Tôn : ...

Bọt bọt : quên đi, coi như không có hỏi chỉ là có cảm giác hơi hơi nên... không cần để ý!

Nhìn lời nói kia của bọt bọt, lại nhìn hai cái file nhạc vẫn còn đang trong quá trình gửi sang, Công Tôn Duệ đột nhiên cảm giác, con chuột máy tính trong tay... giống như có hơi phồng tay một chút...

46. Chương 46: Gia Đây Về Sau Cai Net!

Sau khi thành thân, hành vi của bạn nhỏ bánh mì nào đó càng thêm không có tiền đồ chút nào.

Mông Huyễn Tru Tiên là một game online thuộc loại hợp tác đoàn đội, trên cơ bản mỗi hoạt động đều nên cùng một đội đầy người làm, kinh nghiệm mới đạt được nhiều nhất.

Vậy mà bạn nhỏ này cứ nhiên nói cái gì, đang trong tuần trăng mật, thế nên mặc kệ là làm chuyện gì đều nghiêm cấm kẻ khác vào đội mình, cả ngày việc làm nhiều nhất chính là dắt theo bà xã của mình lằng tằng khắp nơi chạy loạn, bắt bảo bảo.

Hơn nữa, vì không thể mở cùng lúc nhiều acc, còn lôi kéo Tiểu Trác Hy mỗi ngày chạy ra tiệm net.

Vốn dĩ a, có hay không cái tên ngốc này vào đội, Tiểu Trác Hy cũng đều không thấy sao cả, nhưng là... có con cá mực nào đó giống như cũng bị lây bệnh của thằng quỷ này, cả ngày cứ treo lên đầu cái danh hiệu kết bái của cả hai, rồi dắt theo cậu rêu rao khắp nơi.

Cứ nhiên còn muốn giống như cái tên động kinh bánh mì kia, đòi cùng cậu quá thế giới của riêng hai người.

Kháo chi! Hai cái đại nam nhân quá cái gì mà thế giới riêng của hai người chứ, Tiểu Trác Hy liền dứt khoát ngay cả mời đội cũng không thềm vào, tự mình vác chức đội trưởng đứng ở chỗ linh song hô hào đi tróc quỷ.

Chẳng qua, cái đứa mà xin vào đội đầu tiên, tuyệt đối luôn luôn là Cá Mực Nướng.

Cái acc vip đến vậy không lợi dụng mới là đồ ngu, Tiểu Trác Hy sau khi kêu gọi đủ người rồi, thông thường cũng sẽ sẵn tay vứt chức đội trưởng cho người nào đó.

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút đối với bạn nói : vợ a, lần nào cũng đều như vậy hết nhìn xem đôi hoa đào người ta kia, hưởng thế giới riêng hai người có bao nhiêu thích ý a!

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút đối với Cá Mực Nướng nói : thế giới hai người muốn hưởng thì đi tìm người khác đi, lão tử không rảnh!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút đối với bạn nói : vẫn là thôi đi, vợ mà ghen chồng liền thảm

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút đối với Cá Mực Nướng nói : cút đi!

...

Mọi việc cứ như thế mà diễn ra không biết bao nhiêu lần, đến cuối cùng, Tiểu Trác Hy dứt khoát ngay từ lúc nhìn câu nói đầu tiên người nào đó gửi qua thì, lựa chọn làm lơ.

Sự thực chứng minh, cố gắng luôn có hồi báo, ở tiệm Net ngâm mình ba ngày, Tiểu Trác Hy rút cuộc đăng cấp đã có thể vượt xa đồng chí hoa đào đang mãi đắm chìm vào ôn nhu thâm thiết, vọt lên đến năm mươi chín cấp, kỹ năng cũng tăng đầy gần như tất cả.

Nếu không vì nể tình mặt mũi cái đám cam trang +7 hoa hoa lệ lệ kia, Tiểu Trác Hy đã sớm vượt quá hơn 60 cấp rồi, đúng là trời buộc a trời buộc!

Vết thương trên tay tuy luôn được Vưu Khinh Vũ nhắc nhở lần thúc giục, nhưng là Tiểu Trác Hy vẫn cứ lười đi bệnh viện để làm cho nó xẹp. Coi vậy mà đến hiện tại nó cũng đang lành dần, gần như khỏi hẳn, nếu như không làm động tác gì quá mức, trên cơ bản không có đau đớn gì nữa, Tiểu Trác Hy chơi cũng thuận tay hơn.

Biết kế hoạch thế giới riêng của hai người tác chiến vô vọng, Vưu Khinh Vũ cũng không giẫy dựa làm chuyện nhàm chán nữa, hôm nay Tiểu Trác Hy vừa mới đến tiệm Net, vào game, liền thành thật ngoan ngoãn gửi lời mời tổ đội qua, tiếp theo ở trong bang phái gửi đi cái tin tức.

[Bang phái] Cá Mực Nướng : mang vợ yêu đi thăng cấp, ai muốn ăn ké mau mau+++++++++

[Bang phái] o0 bọt bọt 0o : tui tui tui đi chơi vài ngày không lên mạng thôi, vợ nhỏ cấp cứ nhiên còn cao hơn cả tui!!

[Bang phái] Vợ yêu ơi, hun cái coi: yên tâm đi, hoa đào vẫn luôn đang chờ bà.

[Bang phái] Chọc trời nát kiem : hu hu hu, mang tui zới mang tui zới

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : rách nát, cấp của mày còn cần cày nữa hả? Giành chỗ của mấy đứa nhỏ là không có đạo đức nha , khụ khụ, vậy, kia... có thể hay không cho tui một chỗ đi theo với, đây cấp rồi nhá n sinh thực là không thú vị

[Bang phái] Chọc trời nát kiem : (#) lão tử muốn đi luyện bảo bảo, còn người còn người?

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : Tiểu Hải, chúng ta có bảo bảo không?

với là huynh đệ chung phòng ngủ, tuy rằng luôn luôn bị đám trong bang phái réo gọi là Cá heo với Hải lạc nhân, nhưng hai người này đều cả ngày thi nhau mà Đại Hải Tiểu Hải hô gọi đến cao hứng không ngớt.

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : có, đến kho hàng chờ tao

[Bang phái] Chọc trời nát kiếm : kháo, lời này của tụi nó nghe như thế nào cảm giác như tụi nó là một cặp vậy

[Bang phái] Vợ yêu ơi, hun cái coi: còn bảo bảo nữa hai người ai để vậy?

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : ...

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : không nghe là Tiểu Hải mang theo sao, đương nhiên là nó để.

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : mày cút!

[Bang phái] Cá Mực Nướng : vợ a, lát nữa chúng ta cũng đi tìm bảo bảo đi

[Bang phái] Chọc trời nát kiếm :

[Bang phái] o0 bọt bọt 0o : thế giới này toàn là gay a, ta tuyệt vọng

Một đám người lờ qua tiếng lại, lục tục vào đội, bọt bọt cùng rách nát, cá heo, lại thêm cặp vợ chồng cá mực, vừa vụn đầy đội.

[Bang phái] Chọc trời nát kiếm : ngại ghê a Hải lạc nhân, đã chia rẽ bạn cùng ba sắp nhỏ!

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : rách nát, hôm nay mày quên uống thuốc chắc luôn!

[Bang phái] Chọc trời nát kiếm : thuốc gì nha

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : thuốc tránh thai

[Bang phái] Chọc trời nát kiếm : ...kháo!

Tiểu Trác Hy ngồi trước màn hình máy tính nhìn cả đám quỷ kia tán gẫu với nhau, nhin không được xì một tiếng cười phá lên.

Tiền Mặc bên cạnh liếc mắt nhìn sang cậu “Làm gì mà cười giống như trúng tà vậy ba, chồng mày lại đang dở ngọt mày đấy hả?”

Tiểu Trác Hy bị nói như vậy, nháy mắt đỏ bừng cả mặt “Cút đi, lo mà dở ngọt bà xã của mày đi!”

“Tao vốn đang dở ngọt bà xã tao đây!” những tên lên chức làm chồng rồi, da mặt dày không phải đẳng cấp bình thường.

Tiểu Trác Hy hừ lạnh một tiếng, cũng lười quan tâm tới thằng bạn mình, dời chú ý trở lại màn hình.

Đội ngũ lú lú rú rú vài đứa chạy đến gần chỗ của Trần Yêu Đại Sư, ba cái acc vip cộng thêm hai cái acc nhỏ, cấp bậc quái cũng vì thế mà nâng cao lên không ít. Bọt cùng Tiểu Trác Hy vẫn là theo quy tắc cũ lựa chọn phòng ngủ, nhưng là quái theo thói quen khoái bắt nạt kẻ yếu hơn, thành ra cứ luôn lựa chọn hai người bọn họ mà ra tay.

Hiệp đầu tiên ba cái acc vip mỗi acc đối phó một con quái, nhưng vẫn rất là bất hạnh để lọt lại một con yêu Hoa Mị.

Đến lúc đảo ngược lượt đánh, một đòn tuyệt chiêu đánh qua, ngay lập tức rút hết hơn một nửa thanh máu của Vợ yêu.

ngay lúc mới bắt đầu hiệp thứ hai liền xuất ra chiêu Quân Đăng, thế là người nào đó vừa mới bắt đầu đã hy sinh một cách quang vinh.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : (#) . vợ tao mà chết tao lột xác mày chôn cùng

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : đúng là chỉ nói khác tính không nói nhân tính mà, lão tử làm sao biết chị dâu lại yếu tới vậy chứ

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...kháo, người mới khác tính, cả nhà người đều khác tính

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : được rồi, có đồng tính chứ không khác tính, một đôi mà hợp lại ta đây quả thực đầu không nổi a Tiểu Hải, anh hai mày bị khi dễ!!!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : sao hả? mày ganh tị hả?

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : hâm mộ ghen tị hận!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, chúng ta có nên ân ái với nhau cho chúng nó xem không?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...ân cái đầu người!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, vợ cũng quá không nể tình đi?

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiem : ...phụt, chị dâu V5

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : +1

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : chị dâu, em thiết yêu chị quá đi

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : kháo, cá heo chết, tao xem là mày không muốn sống đây phải không?

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : phải đó phải đó, đây không muốn sống đây, lại đây cường gian đây đi a!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...rốt cuộc đã gặp được kẻ còn đáng khinh hơn cá chết!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, vợ đây là đang... khen chồng sao?

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : ở đâu vậy ở đâu vậy, mình cũng muốn nhìn thử nha!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đi kiếm gương soi dùng đi pa

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : phụt...

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiem : phụt...

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : chị dâu chị gạt lại người ta, người ta chỉ nhìn thấy trong gương một mỹ nhân phong hoa tuyết đại thôi à

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...quả nhiên là đáng khinh tới cực điểm.

Nói xong câu đó, vừa vặn cả đám cũng đánh xong boss ở cửa cuối, rời khỏi cảnh chiến đấu.

Tiếp theo, bọt cô nương liền cất tiếng hét chói tai giống như vừa phát hiện tân đại lục vậy.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : a a a a a

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : vị tiểu thư đây, tiểu thư cũng quên uống thuốc sao?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : cút! Ông mới tiểu thư!

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : bà hiểu sai rồi... tui không phải ý tứ kia, ý tui nói không phải là tiểu thư ngồi ghế đầu. (1)

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiem : đúng phở còn khó nghe hơn ngồi ghế

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : kháo! mấy người muốn chết đúng không?

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiem :

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : đừng để ý tới hai cái đứa bệnh thần kinh đó, bọt bọt bà làm sao vậy?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : các người nhìn danh hiệu trên đầu Cá Mực Nướng kia.

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiểem : danh hiệu?

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : [Kết nghĩa chi Tần Tấn Song Khanh], có cái chi lạ?

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : Tần Tấn... Tần Tấn...?

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiểem : Tần Tấn trong Tần Tấn Chi Hảo?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng :

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiểem : hóa ra hai người các người đã sớm ám độ trần thương (2) từ lâu rồi sao!

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : đây là thông đồng thành gian trong truyền thuyết!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi ... tên khốn cá chết kia, người giải thích rõ ràng cho lão tử, Tần Tấn Chi Hảo rốt cuộc có ý gì hả!!!

Ngay một khắc này, cái sự lùn văn hóa của người nào đó bại lộ ra không thể nghi ngờ.

Tiểu Trác Hy tức giận đầy đầy Tiền Mặc ngồi cạnh mình hỏi “Uy, Tần Tấn Chi Hảo là có ý gì?”

“Tần Tấn Chi Hảo? Không phải mấy lúc kết hôn hay nói sao? Có chuyện gì vậy?” Tiền Mặc cũng không thèm xoay mặt qua nhìn, liền theo bản năng mở miệng trả lời câu hỏi.

Tiểu Trác Hy nghiêng răng nghiêng lợi nhìn con cá mực nào đó đang mang theo đội, thực rất có cái xúc động muốn chạy đến nhà cắn hần thêm mấy cái nữa.

Trong đội ngũ vẫn còn đang vì cái sự lùn văn hóa của Tiểu Trác Hy mà loạn thành một đoàn, cãi nhau rất náo nhiệt.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : không có văn hóa, thực đáng sợ!

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : ai, sinh viên thời nay a...

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiểem : hình như mày cũng đang là sinh viên thì phải?

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : tao đây giống như vậy sao? Tao là sinh viên có nội hàm!

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiểem : nội hàm, mày sao?

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : khụ khụ, tao là nói tao so với chị dâu kia!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, chúng ta không cần chấp nhận với thằng này!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : vợ vợ người muối, dám gọi lão tử là vợ nữa, lão tử đến nhà thiến người!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : còn nữa, lão tử phải đi giải trừ quan hệ kết bái!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : người gọi nữa coi!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a vợ a vợ a vợ a!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : mau sang đây đi vợ a, người ta chờ vợ đó nha!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiểem : chị dâu, chị bỏ cuộc đi, cùng lão đại so da mặt dày, so không nổi đâu...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, sang đây đi sang đây đi, ví của vợ còn ở chỗ người ta nè, còn cả quần áo nữa, người ta cũng đã giặt sạch sẽ ủi thẳng thơm rồi nè!

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : lão đại đúng là nội trợ ngoan...

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiem : đồng ý!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...lão tử mặc kệ! Ngày mai khai giảng, gia đây về sau cai net! ! !

===== Sau cánh gà hôn lễ =====

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ ơi, chồng ghen tị

Tin tức kết hôn của hai người kia vừa mới thông báo xong, Vưu Khinh Vũ nhân lúc trong đội chỉ có hai người mà nói ra lời này.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, chúng ta cũng kết hôn đi!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tốt, người đi luyện cái acc nữ đi rồi gả cho ta làm vợ.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : thật sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...là giả.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : được rồi, chồng hiểu mà vợ, giữa chúng ta đã đạt đến linh hồn thể xác đồng hợp nhất, không cần để ý đến mấy hình thức này đó cũng không sao

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hợp nhất người muội!

(1) ghé tiểu thư, đứng phố tiểu thư : ờ thì, chỉ mấy cô nàng làm nghề “giao tiếp” ấy mà

(2) Âm độ trần thương : lén lút làm trong bí mật

47. Chương 47: Vợ A, Chồng Đưa Vợ Đi!

Tiểu Trác Hy một lời vừa nói ra, trong đội ngũ nhất thời lại một trận gào thét.

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : hu hu, chị dâu, nếu chị mà đi, sinh mệnh lão đại lại trở nên tối tăm không ánh sáng

[Đội ngũ] Chọc trời nát kiem : ổng cũng đâu phải người mù... mà y lẽ ra phải nói như vậy, nhân sinh của lão đại sẽ trở nên héo úa

[Đội ngũ] Anh biết tiếng cá heo : hóa ra lão đại là rau củ!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Bọn họ nói tới nói lui, nhưng Cá Mực Nướng lại ngoài dự đoán của tất cả, im lặng không nói lời nào.

Tiểu Trác Hy nhất thời cảm thấy có cái gì đó hụt hẫng, nhưng lại lười chẳng muốn suy nghĩ là vì cái gì...

Di động để trong túi quần đột nhiên run bần bật lên, khiến cho Tiểu Trác Hy đang chìm đắm trong mất mát giật nảy người một cái, mau chóng lôi ra xem.

Không cần hỏi, là Cá Mực Nướng gọi.

Không nghĩ đến tên kia lại trực tiếp gọi điện thoại sang, Tiểu Trác Hy có chút chột dạ ngẩng đầu nhìn Tiền Mặc, thấy thằng quý kia hoàn toàn đặt chú ý vào game, lại còn đeo tai nghe, bèn đứng dậy khỏi sofa, chạy đến góc sáng sủa trong phòng, rồi mới bấm điện thoại nghe “Uy, gì vậy.”

Hai ngày nay, hai người thực ra cũng hay gọi điện trò chuyện với nhau, ngay cả Thường Phương gọi điện thoại đến hỏi con mình thương thế ra sao cũng không chịu khó bằng Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ vẫn như cũ, trước hết mở miệng thấp giọng gọi một tiếng “Vợ a...”

Tiểu Trác Hy bị người nào đó gọi trong lòng tê rần một trận, giống như để che giấu cảm xúc mà khụ khụ hai tiếng “Rốt cuộc có chuyện gì, không có việc gì cúp máy!”

“Vợ a, ngày mai phải khai giảng sao?” thanh âm Vưu Khinh Vũ vẫn là trầm lại thấp, xuyên qua tai nghe di động, thoát nghe cũng có một loại từ tính.

“Ai cần ông lo...” Tiểu Trác Hy lẩm bẩm một tiếng, nhưng là trong giọng nói lẫn câu nói lại chẳng có chút ý tứ trách cứ nào.

“Vậy hôm nay phải về nhà sao?” Vưu Khinh Vũ không thêm để ý đến câu lẩm bẩm vừa rồi của cậu, tiếp tục hỏi.

“Àn, buổi trưa dùng cơm xong sẽ trở về.” Tiểu Trác Hy không phản bác như lúc bình thường mà ngoan ngoãn thành thành trả lời “Hôm qua mẹ tui gọi điện thoại hỏi về.”

“Vậy chồng đi đón vợ, sẵn tiện mang quần áo với ví tiền qua cho vợ luôn, dù sao đến khai giảng vợ cũng cần phải dùng.” Vưu Khinh Vũ đề nghị, thoát nghe như rất hợp tình hợp lý.

Nhưng người nào đó nghe thấy, hiển nhiên không cảm thấy như vậy “Không được.”

Tiểu Trác Hy cự tuyệt nhanh mà gọn gàng dứt khoát.

Thanh âm của Vưu Khinh Vũ nhất thời lại là một trận ủy khuất “Vì sao chứ... vợ a, vợ có phải thực sự rất ghét chồng hay không?”

“Thiết, đừng ở đó giả vờ đáng thương vô tội!” Tiểu Trác Hy hừ lạnh một tiếng, âm thầm xiết chặt nắm tay, lần này dù cho tên biến thái kia có nói gì cũng phải mặc kệ không đếm xỉa, tốt nhất là không cho hắn cùng bánh mì gặp nhau.

Nếu như hắn biết, mình là Tiêu Tiêu Vũ Hề.

Tiểu Trác Hy nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên rung mình, bỗng dừng lại bất giác có chút hít thở không thông...

Nếu hắn ta biết mình thực ra là cừu nhân Tiêu Tiêu Vũ Hề, nói không chừng trốn còn không kịp, làm gì có thể được như hiện tại chứ.

Hai người đi đến loại quan hệ như bây giờ, quá trình tuy có chút kỳ quái, nhưng Tiểu Trác Hy giờ khắc này đột nhiên cảm thấy được, kỳ thực cùng tên kia làm bạn bè, coi như cũng không tệ lắm.

Con người hắn ta, so với lúc trước mình nghĩ, khác nhau rất xa.

Nhưng mà, nếu hắn ta biết mình là Tiêu Tiêu Vũ Hề, thì ngay đến cả làm bạn bè, cả hai cũng sẽ thấy có gì đó không được tự nhiên đi.

Ừ thì, nếu như có vậy thật, cũng không phải là tiếc nuối gì lắm.

“Ừ, vợ a, sao không nói gì hết vậy?” thanh âm của Vưu Khinh Vũ từ điện thoại truyền ra đột nhiên ngân cao lên một chút, cũng kịp thời kéo lại tâm tư đang bay xa của Tiểu Trác Hy.

“Àn? Ông vừa mới nói cái gì?” Tiểu Trác Hy bị bắt ngay tại trận, trên mặt cũng nhin không được có chút nóng nóng.

“Vợ a, thiệt tình... nói chuyện điện thoại với chồng cũng thất thần được?” Vưu Khinh Vũ tràn đầy ai oán mà nói.

Tiểu Trác Hy mới này cũng vì người nào đó nên tâm mới phiền như vậy, mà bây giờ lại nghe cái tên kia nói thế, nhất thời nhú mày “Không nói cúp à!”

“Ai ai, chồng nói, chồng mới nói là, nếu bây giờ vợ không cho chồng qua đón, vậy ngày mai đến lúc khai giảng, chồng sang đưa vợ đi?” Vưu Khinh Vũ nhanh chóng nói ra một lèo, ngăn lại động tác ngắt điện thoại của cậu.

“Đưa tui đến trường?” Tiểu Trác Hy hỏi ngược lại.

Vưu Khinh Vũ lập tức mở miệng “Ừ, phải a, khai giảng thể nào cũng phải mang theo rất nhiều hành lý đúng không, trường học cách nhà của vợ lại hơn một giờ đi xe, đổi xe tới lui rất phiền toái, chồng đưa vợ đến đó luôn, thế nào?”

Trường học của Tiểu Trác Hy là trường nào, đã sớm bị Vưu Khinh Vũ moi móc ra.

Nghe được lời này, Tiểu Trác Hy bắt giác có chút trầm mặc.

Dựa theo lệ thường của Tiểu gia, loại chuyện như chuẩn bị khai giảng này đều phải do tự mình làm hết, huống chi trường học Tiểu Khâm Khâm khai giảng cũng là ngày mai, cậu càng là phải tự dựa vào bản thân mình vác theo bao lớn bao nhỏ chen chúc xe mà đi.

Tuy rằng hành lý cũng không phải là nhiều cho lắm, nhưng mà... nhìn xuống cánh tay vẫn chưa khỏi hẳn của mình, Tiểu Trác Hy rất là không tiền đồ mà động tâm.

Vưu Khinh Vũ tiếp tục dụ dỗ “Àn? Dù gì ngày mai chồng cũng không có việc gì làm, với lại lâu lắm rồi không đến những nơi như trường học, ngày mai đi ôn lại thanh xuân một phen.”

“Thiết, đều một đồng tuổi rồi còn thanh xuân cái khỉ mốc a, ông chú!” Tiểu Trác Hy vút cho cái xem thường, không chút khách khí mà nói móc.

“Vợ a, cẩn thận đêm nay ông chú biến thái đến tận nhà dâm loạn bây giờ!” Vưu Khinh Vũ cười nói, một bộ rất vui vẻ.

Tiểu Trác Hy bực bội, tức giận nói “Được a, tới đây tới đây, té một tên chết một tên!”

Dù sao nhà mình cũng ở lầu bảy, ngã chết người nào đó hẳn không thành vấn đề.

“Té một tên chết tới hai đứa lận!” Vưu Khinh Vũ lập tức phản bác.

Tiểu Trác Hy run rẩy khóe miệng “Cái gì? Không lẽ trong bụng ông có một đứa?”

“Phải đó, vợ a, thêm luôn đứa trong bụng vợ thì tính ra té một chết tới ba lận!” Vưu Khinh Vũ ung dung nhàn tản sửa cho đúng lại “Chồng đây một khi chết rồi, vợ nhất định cũng sẽ buồn bực mà chết, thực đáng thương đứa nhỏ của chúng ta, vẫn còn chưa kịp xuất thế... cho nên vợ a, đêm nay vẫn là nên để chồng từ cửa chính mà vào đi, sẵn tiện để chồng chính thức ra mắt bố mẹ vợ cũng tốt!”

“Cút!” Tiểu Trác Hy rốt cuộc bị người nào đó chọc cho tức điên, ngay lập tức ấn phím ngắt cuộc gọi, nhét điện thoại lại vào túi.

Trở lại ngồi vào sofa, mới phát hiện, người mang đội không biết từ bao giờ đã trở thành mà đề tài trong lời nói của ba người họ cũng đã sớm bay xa đi nơi khác, nói chung là không còn thảo luận vấn đề văn hóa nội hàm cùng việc Vợ yêu nổi giận nữa.

Tiểu Trác Hy vừa mới ngồi xuống, liền nhận được tư tán gẫu của Vưu Khinh Vũ.

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a, vợ giận sao

Tiểu Trác Hy hậm hực trả lời lại.

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : lão tử lười giận người!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : được rồi, không có giận, về sau chúng ta nhận con nuôi cũng tốt, vợ a, vợ thích con gái hay là con trai?

Người này, thực sự là da mặt dày đến hết cỡ rồi!

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : cút cút cút cút cút cút!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : câu vừa mới nãy không phải do chồng nói, là do ma ám chồng!

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : ...

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn :

Tên này có cần phải giả vờ ngây thơ tới vậy không?

Hơn ba mươi rồi còn đùa giỡn kiểu con nít như vậy... Tiểu Trác Hy nghĩ, nhin không được một trận hắc tuyến, nhưng phiền muộn trong lòng cũng giống như tan đi không ít

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a, ngày mai tám giờ đi đón vợ được không?

Tiểu Trác Hy nhìn những lời này, ma xuy quỷ khiến mà gõ ra một chữ.

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : hảo...

Đồng ý rồi, Tiểu Trác Hy không ngừng thôi miên chính mình, dù gì cũng là lao động miễn phí, không cần mới là ngu.

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ thực là ngoan

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : cút đi, dám nói bậy nữa lão tử không thèm dùng người nữa!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : hảo hảo, chồng không nói gì nữa!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a, chồng có hơi khản trương...

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : khản trương? Người cũng biết khản trương?

Da mặt dày đến trình độ của tên này, cư nhiên còn biết cái gì gọi là khản trương sao? Trời sập!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ nha, người ta cũng là một thanh niên tốt đang tuổi thanh xuân chứ bộ, đương nhiên là biết khản trương

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng :

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : làm ơn đừng làm ta thấy ghê tởm, người khản trương cái gì?

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ nói đi, nếu như ba mẹ vợ không thích chồng thì làm sao đây? Bọn họ thích dạng con rể như thế nào a? Kiểu thành thực chính chắn hay là kiểu hòa đồng sáng lạn? Bằng không hay là chồng theo phong cách tinh anh được không? Hay là văn nhả tốt hơn?

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : ...

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : mẹ tui bảo, về phương diện kén vợ kén chồng này bà không có quản, nếu muốn làm con rể nhà này, chỉ cần em gái tui thích là được, ngày mai tuy là lúc ông tới có thể ba mẹ tui đã đi làm rồi, nhưng em gái chắc chắn là vẫn còn ở nhà, ông có thể xin nhỏ số điện thoại liên lạc gì đó, chúc ông sớm một chút trở thành con rể nhà họ Tiểu nha, em rể~

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : chồng hồng muốn làm chồng em đâu, muốn làm chồng anh cơ!

Tiểu Trác Hy nhìn lời này của ai đó, tuy là nhin không được cho ai đó một cái liếc mắt xem thường, nhưng khóe miệng vẫn là hơi cong cong lên.

Chồng anh? Xưng hô kiểu biến thái này, có lẽ cũng chỉ có tên biến thái như hắn mới có khả năng nghĩ ra.

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : biến thái

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : ngày mai ba mẹ vợ không có ở nhà sao? Người ta còn tưởng lần này đến là có thể gặp ba mẹ vợ chứ... Bất quá cũng không sao cả, chung quy sẽ có cơ hội!

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : có cơ hội cái con khỉ!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : làm sao bây giờ đây vợ a, vừa nghĩ đến ngày mai sẽ được gặp vợ, trong lòng liền ngứa à, hận không thể hiện tại chạy đến gặp... Vợ có nhớ chồng không?

Tiểu Trác Hy nhìn lời của Vưu Khinh Vũ, trong lòng bất giác cũng có chút rung động, mà, thực sự cũng như lời Vưu Khinh Vũ nói vậy, trong lòng cũng bất giác có chút ngứa ngứa, trí óc lại hiện lên tình cảnh lúc còn ở nhà anh...

Tuy rằng hai ngày nay, ở trong game cũng bị cả đám cười đùa trêu chọc khiến cho xấu hổ cả lên, nhưng lúc này nhớ tới, lại không nhịn được hơi hơi đỏ mặt, cũng cảm thấy hối hận quyết định lúc này.

Cư nhiên lại hết sức lỗ mãng đồng ý gặp nhau làm chi nữa, thực không biết nên chửi mình ngốc hay là cái gì...

Tiểu Trác Hy thở dài, cũng không rõ đối với việc gặp nhau ngày mai rốt cuộc là chờ mong hay cái gì khác. Chỉ là... cảm giác được tốc độ của tim đập... so với lúc bình thường, nhanh hơn rất nhiều.

48. Chương 48: Cậu Là... Thích Tên Kia Sao?

Không biết là vì cái gì mà, vốn dĩ vẫn luôn thích ngủ dậy muộn như Tiểu Trác Hy, đúng vào hôm khai giảng bỗng dưng lại thức dậy thực sớm. Nghe thấy tiếng động mẹ mình đang ở phòng bếp nấu nướng, lại nhìn đi động đang để sạc pin ở đầu giường –lúc này mới sáu giờ hơn.

Muốn ngủ tiếp, nhưng lại thế nào cũng không ngủ được.

Tuy rằng rất rất là muốn phủ nhận, nhưng ý niệm hôm nay sẽ gặp Vưu Khinh Vũ vẫn cứ không ngừng xoay tròn trong đầu của Tiểu Trác Hy, ngay cả tim đập cũng khẩn trương hơn mọi khi rất nhiều.

Tiểu Trác Hy nhắm mắt lại hồi lâu, không cảm giác được buồn ngủ chút nào, rốt cuộc chịu không nổi bật dậy ngồi trên giường, vẻ mặt như đưa đám gãi gãi tóc, trong lòng một mảnh buồn bực.

Loại tâm tình bởi vì sắp nhìn thấy một người mà trở nên bất an không yên, rốt cuộc là tại làm sao vậy chứ? Lần trước có loại tâm tình này, hình như là khi dự sinh nhật của nhỏ nữ sinh mà mình thích lúc học trung học thì phải?

Hơn nữa, giống như càng nghiêm trọng hơn so với hồi đó một chút...

Không lẽ là nói, cậu... thích cái tên Cá Mực Nướng kia sao?

Ý niệm này vừa mới thoáng hiện lên trong đầu, Tiểu Trác Hy ngay lập tức sợ tới mức tỉnh táo hơn bao giờ hết, ngay cả thói quen lười nhác lúc sáng sớm vừa mới ngủ dậy cũng nháy mắt biến mất tăm mất tích, cậu ngơ ngác lẳng lặng dùng hai tay giữ chặt lấy chân đắp trên người, gắt gao níu lại, vì thế mới bị cơn đau nơi tay phải truyền đến gọi ý thức trở về.

Thở ra một hơi, nâng tay phải lên ngang tầm mắt nhìn nhìn, vết thương trên tay cũng đã gần như khép miệng lại, nhưng lúc này tâm tư của cậu lại hoàn toàn không đặt trên vết thương của mình.

Tại sao khi này... bỗng dưng lại có loại ý tưởng “mình thích hẳn” chứ?

Tiểu Trác Hy dùng sức nhắm chặt hai mắt lại, thất bại ôm chăn ngã lăn xuống giường rồi lại, cậu cuộn cả người mình lại, giống như muốn giảm bớt đi một chút run rẩy do ý tưởng điên rồi mới này gây nên.

Trước kia, Tiểu Trác Hy vốn là người tâm tư đơn thuần, cho nên cuộc sống cũng rất bình thản. Tuy là lúc trước còn trẻ người non dạ có đôi khi còn tuột quần mấy đứa bạn chung lớp đùa giỡn ầm ĩ, nhưng cho đến tận bây giờ, đều chưa từng nghĩ đến, bản thân sẽ có ngày thích một người nam nhân.

Tuy rằng biết trên đời cũng có cái gọi là đồng tính luyến ái, nhưng mà, cái đó giống như hoàn toàn ngoài phạm vi cuộc sống của cậu vậy, cách cậu thực sự rất xa rất xa, cùng cậu một chút cũng không dính líu gì đến.

Nhưng mà cách suy nghĩ này, ở một khắc trong đầu toát ra ý niệm thích Vưu Khinh Vũ thì, giống như liền ngay tức khắc sụp đổ hoàn toàn. Tiểu Trác Hy hoàn toàn không biết, trong lòng mình bây giờ rốt cuộc cảm giác là như thế nào.

Tên cá chết kia, ngày ngày đều làm cho mình tức điên muốn giơ chân đạp hấn, đáng khinh, biến thái, không hề biết nói lý lẽ, lại còn thích giả vờ giả vịt như vậy, quả thực là con người kém cỏi nhất trong số những người cậu từng gặp qua.

Nhưng mà, tại sao lại vô duyên vô cớ lại đi thích hấn cơ chứ...

Nếu như mình thực sự là đồng tính luyến ái, vậy, chọn bánh mì không phải tốt hơn sao? Hai đứa chỉ ít cũng là từng cùng nhau lớn lên, hiểu biết lẫn nhau như lòng bàn tay, thậm chí trên người đối phương có mấy nốt ruồi cũng biết rõ mồn một.

Huống hồ tên bánh mì quý sứ kia... cũng có thể coi như là người ưu tú nhất trong số những người cậu từng quen biết đúng không?

Vậy tại sao chơi với nhau một hai chục năm vẫn là bình an vô sự, còn tên cá chết kia vừa mới xuất hiện không bao lâu, bản thân tự dưng lại nổi lên cái loại ý niệm này trong đầu.

Nhất định là nhầm lẫn đi?

Là nhầm lẫn là nhầm lẫn là nhầm lẫn thôi...

Tiểu Trác Hy không ngừng tự mình thôi miên mình, rồi lại nhịn không được nghĩ đến chuyện hôm đó bản thân lên lút trốn khỏi nhà hấn, đối với hấn đột nhiên có phản ứng...

Lúc này nhớ lại mấy chuyện đó, thực giống như là múc một xô nước tưới cho khóa hạt giống vừa mới nảy sinh trong đầu cậu, khiến cho cái ý niệm kia càng lúc càng sinh trưởng dữ dội hơn ở trong đầu...

Cảm giác không yên khi chuẩn bị nhìn thấy mặt Vưu Khinh Vũ, lúc này giống như đã biến thành sợ hãi, khiến cho Tiểu Trác Hy trong nhất thời khó xử không biết phải làm sao.

Đồng hồ trên màn hình di động biểu hiện lúc này đã quá sáu giờ ba mươi, Tiểu Trác Hy vội vàng leo xuống giường, mặc quần áo vào đàng hoàng, rồi mới ra khỏi phòng.

“Àn? Hôm nay mắc chứng gì mà ngoan như vậy, biết khai giảng nên ngay cả thức dậy cũng không cần mẹ gọi?” Thường Phương đang ở trong phòng bếp chiên trứng, thấy cậu liền thuận miệng hỏi một câu như vậy.

Tiểu Trác Hy ập a ập ứng, cũng không nói được lời nào cho ra hồn, một đường chui vào phòng tắm, nhanh chóng rửa mặt chải đầu xong, mới trở lại phòng ngủ, lấy tiền trực tiếp nhét vào trong túi quần, sau đó liền xách theo bao hành lý mà hôm trước mẹ giúp cậu chuẩn bị, một bao vắt lên lưng, hai bao còn lại xách lên hai tay, trở ra phòng khách.

“Mẹ, đột nhiên con nhớ đến có hẹn với mấy đứa bạn học, hôm nay vào trường sớm một chút, con đi trước nha.” Tiểu Trác Hy đứng trong phòng khách hô to một tiếng.

Thường Phương lập tức từ phòng bếp lò đầu ra “Chờ chút ăn sáng rồi hẵng đi a! Mẹ mày bận rộn làm cả buổi sáng đấy!”

“Không ăn đâu, con đói bụng mua cái gì đó ăn là được rồi.” Tiểu Trác Hy vừa nói, vừa đá dép lê trên chân ra, lấy giày trên kệ mang vào.

“Không phải bảo Tiểu Mặc qua đưa đi sao? Tay như vậy không sao chứ?” thanh âm Thường Phương có chút gằn, coi bộ là đang từ phòng bếp đi ra ngoài.

Tiểu Trác Hy sợ mẹ mình lại lôi thôi thêm một trận dài dòng, ngay cả giày cũng không mang vào đàng hoàng liền nhanh nhanh mở cửa chạy ra ngoài “Không sao không sao, gần khỏi hấn rồi, mẹ con đi!”

Thường Phương vừa mới bước khỏi ngoặt cửa, liền thấy con trai mình nháo nhào chạy ra ngoài đóng cửa lại cái rầm, nhất thời nặng nề thở dài “Thằng quý sứ, lần nào chuồng cũng may hơn so với người khác!”

Nói xong, liền trở lại phòng bếp, vừa đi vừa hô to “An Dân, Khâm Khâm, đến giờ ăn sáng rồi!”

Bởi vì đã hẹn với Vợ Khinh Vũ tám giờ, cho nên Tiểu Trác Hy một chút cũng không lo tên kia sẽ cùng người nhà mình gặp phải, chỉ là... không biết tên kia đến nhà rồi mà thấy không có ai, hẳn sẽ nghĩ như thế nào nữa...

Tiểu Trác Hy trong lòng vừa phát sầu, vừa ngồi lên xe bus trạm đầu tiên.

Còn chưa đến giờ đi làm cao điểm, cho nên trên xe bus người cũng không có bao nhiêu. Tiểu Trác Hy đặt mấy bao hành lý xuống chỗ ngồi bên cạnh, bản thân cũng ngồi xuống an vị, trong lòng nhưng vẫn còn loạn cả lên.

Trước đó một giờ, vốn vẫn còn tưởng mình sẽ ngồi xe của Vợ Khinh Vũ để đến trường, thậm chí từ ngày hôm qua cũng bởi vì việc gặp mặt này mà mấy lần tìm đập khẩn trương không thôi, không ngờ cuối cùng bản thân lại lén lút bỏ trốn một cách không có tiền đồ như vậy.

Không biết có phải là do tỉnh dậy sớm hay không, Tiểu Trác Hy cảm thấy hiện tại ngay cả đầu đều âm ỉ đau nhức.

Mãi cho đến lúc đổi xe, cũng đúng ngay lúc giờ cao điểm người ta đi làm, ôm một đám bao hành lý, khó khăn lắm mới chen được lên xe, vết thương trên tay cũng bị người ta đụng tới đụng lui không biết bao nhiêu lần, nóng rát đau vô cùng.

Đầu thì âm ỉ đau, lại còn bị người trong xe chen chúc đẩy đến đẩy lui, vết thương trên tay không ngừng truyền đến đau rát, ngay cả tâm tình cũng bị ức chế đến khó chịu, Tiểu Trác Hy bất giác cảm thấy rất là ủy khuất, sống mũi cũng cay cay, suýt chút nữa đã khóc òa lên rồi.

Nhưng dù gì cũng là đàn ông con trai, sao cũng không có khả năng vì những việc như vậy mà ở ngay nơi công cộng rơi nước mắt, chỉ có thể cố nén xuống, những lúc nghĩ đến Vợ Khinh Vũ, trong lòng cảm thấy từng đợt đau đến quặn cả lòng.

Từ trong xe bus chen chúc như hộp cá mò thoát ra, Tiểu Trác Hy mới phát hiện vết thương trên tay vốn dĩ đang dần lành lại giờ phút này đang sưng đỏ lên, bọt nước còn lại không đến bệnh viện nhờ bác sĩ đâm xẹp đi cũng đã bị chen chúc làm cho bể mất tiêu, chảy nước nhìn thật ghê rợn.

Tiểu Trác Hy hấp hấp mũi vài cái, tiếp tục chờ chuyển xe, lúc này di động bị cậu nhét trong bao bất ngờ chấn động lên. Tiểu Trác Hy chợt nhớ, lúc mình nhét di động vào trong bao hành lý, hình như quên mất tắt đi rồi.

Tuy là không cần nhìn cũng biết người gọi đến là ai, nhưng cậu vẫn moi di động từ trong bao ra cầm trên tay, nhìn ba chữ “Tên cá chết” trên màn hình di động, nhìn mãi đợi cho đến lúc tiếng chuông dừng hẳn.

Trên màn hình, biểu hiện số cuộc gọi nhỡ, đã lên đến con số tám.

Có lẽ là lúc nãy chen chúc ở trên xe ồn ào nên không nghe thấy tiếng di động reo...

Còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, di động lại tiếp tục chấn động reo lên một đợt mới, Tiểu Trác Hy quyết tâm, nhấn nút nghe.

Thanh âm sốt ruột của Vợ Khinh Vũ ngay lập tức từ điện thoại truyền ra “Vợ a, vợ ở đâu vậy?”

“À... tui, tui sắp đến trường rồi.”

Tiểu Trác Hy lúc này đã hiểu rõ được tâm ý của mình—ừ thì, tuy bây giờ cậu vẫn là còn có chút cảm giác mơ hồ, nhưng ít nhất cũng biết được một chuyện, tâm tư của mình đối với Vợ Khinh Vũ rất là không bình thường, nên ngay cả thanh âm nói chuyện với anh nghe cũng khác hẳn, không hề dứt khoát rõ ràng như trước giờ, mà tựa như có chút khiếp sợ.

Vợ Khinh Vũ đương nhiên cũng cảm giác không thích hợp, khe cau mày nhẹ giọng hỏi “Vợ a, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không có!” Tiểu Trác Hy không nghĩ ngợi lập tức phủ nhận, nhưng liền phát giác được phản ứng mới rồi của mình có chút khoa trương, nhanh chóng ho khan hai tiếng, tận lực bình tĩnh lại trả lời “Kia... vừa lúc có bạn học đến tìm, tui phải cùng đi với nó, xin lỗi, quên mất chuyện hẹn với ông...”

“Quên mất?” Vụ Khanh Vũ ở đầu bên kia điện thoại càng nhúu mày chặt hơn “Có bạn học tìm vợ?”

Những lời nói dối như vậy quả thực đối với anh không có chút ảnh hưởng gì, nếu như Tiểu Trác Hy giống như hồi trước, trực tiếp bảo là chỉ đang chơi xỏ anh thôi, anh có lẽ sẽ tin tưởng hơn nhiều so với lời này.

Lấp ba lấp bắp như vậy mà nói quên mất chuyện đã hẹn mình, đứa ngốc cũng biết, nhất định là giả.

“Ân.. xin lỗi nha, xe đến rồi, phải đi!” Tiểu Trác Hy nói xong liền muốn cúp điện thoại.

Vụ Khanh Vũ vội vàng lên tiếng cản lại “Từ từ... nói đã, tiền cùng túi quần áo làm sao đây? Chồng mang qua đưa cho vợ được không?”

Tiểu Trác Hy ngập ngừng trong chốc lát, mới trả lời “Không cần, cứ giao cho quản lý viên ở khu nhà tui đi, tui sẽ nhờ mẹ lấy dùm.”

Vụ Khanh Vũ mấp má môi, không nói lời nào.

“Tui phải lên xe, bái bai.” xe bus cần đón đúng lúc này cũng trở tới, vừa lúc cho Tiểu Trác Hy một cái cơ để tẩu thoát, cậu vội vàng nhấn nút tắt máy, nhét di động lại vào trong bao hành lý.

Hôm nay là ngày khai giảng, xe bus đi vào nội thành đến trường học cũng chỉ có một tuyến này. May mắn là bây giờ mới sáng sớm, những người sống ngoài tỉnh bây giờ vẫn chưa đến, mà vốn dĩ cũng chẳng ai đi xe sớm như vậy, cho nên chuyến xe bus này chung quy không chen chúc chật chội giống như chuyến lúc này cậu đi...

Tiểu Trác Hy tìm một chỗ trống ngồi xuống, vô thức nhẹ nhàng thở phào.

Từ lúc rời nhà đi là chưa đến bảy giờ, vậy mà chỉ vòng vo đổi hai chuyến xe, đến khi tới cửa trường học, cũng đã gần chín giờ. Rõ ràng vẫn đang là buổi sáng, nhưng Tiểu Trác Hy lại cảm giác thực mệt mỏi không hề có chút tinh thần tí nào, tựa như cái hồi trước thường suốt đêm ngâm mình tại tiệm Net cùng với mấy đứa bạn học suốt đêm vậy.

Một tay hiện đang bị thương chưa khỏi, cho nên Tiểu Trác Hy buộc lòng phải dùng tay trái vác hành lý đi. Tuy rằng bên trong có hơn phân nửa là mẹ cậu nhét theo để chuẩn bị chia cho mấy bạn cùng ký túc xá ăn, nhưng xách mãi một tay không đổi, mệt là chuyện tất nhiên.

“Tiểu Trác Hy!” đi chưa được bao lâu, Tiểu Trác Hy chợt nghe thấy có người ở đằng sau kêu tên mình, đại khái có thể do ý thức đang trong lúc hoảng hốt, cho nên nghe thấy lại không thể nhận ra là thanh âm của người nào.

Quay đầu lại nhìn, mới nhìn thấy hóa ra là lão đại trong phòng ngủ, đang chạy chậm chậm hướng dần đến chỗ cậu, bước lại gần rồi liền không chút khách khí đưa tay đánh lên đầu cậu một cái “Nhóc con mày đang nghĩ cái gì vậy, mới sáng sớm đã thất thần như thế, mới này gọi mày vài tiếng lão tam cũng không để ý anh, hại người khác nhìn anh mày như thằng thần kinh ấy!”

Lão đại vốn tên là Hà Văn Niên, là người thân thiết nhất với Tiểu Trác Hy trong ký túc xá. Tiểu Trác Hy sau khi thấy cậu ta, ủy khuất sáng giờ giống như đều lập tức trào ra đến, miệng meo meo, suýt chút nữa đã khóc lên rồi.

“Mày làm sao vậy? Làm gì một bộ dạng giống như bị người khác cưỡng gian vậy a?” Tiểu Trác Hy trước giờ trong mắt mọi người ở ký túc xá luôn luôn là một bộ thoải mái tùy tiện, không biết cái gì là phiền não, vậy mà bây giờ lại ra như vậy, quả thực khiến Hà Văn Niên lắ bắ kinh hãi.

“Cút! Ông mới bị người ta cưỡng gian ấy!” Tiểu Trác Hy đập cậu ta một cái, hấp hấp cái mũi, đưa tay quơ đến trước mặt cậu ta “Tay bị đau...”

Hà Văn Niên lúc này mới thấy vết thương trên tay Tiểu Trác Hy “Bị làm sao mà thành như vậy? Nghỉ cái hè thôi mà biến mình thảm tới mức này? Đã bôi thuốc chưa? Bây giờ còn thấy đau hay không? Ể, sao lại vác theo nhiều thứ như vậy? Không cso việc gì tự hành hạ a nhóc con! Mau đưa cho tao!”

Tiểu Trác Hy vừa liên tục ân ân, vừa đưa hết mấy bao hành lý trên tay cho Hà Văn Niên.

“Được rồi! Cũng đã là nam nhân hơn hai mươi tuổi đầu rồi, đừng có bày ra một bộ dáng nức nở như muốn khóc vậy, đi thôi, hôm qua đám tụi nó lấy mền của mày ra phơi nắng hộ rồi, trở về phòng ngủ một giấc thật ngon. Có phải ban sáng thức dậy quá sớm không, tinh thần tệ tới như vậy...” Hà Văn Niên một tay xách bao hành lý, một tay đưa qua xoa xoa tóc Tiểu Trác Hy, sau đó sẵn tiện khoác trên vai cậu.

Nhưng tay vẫn còn chưa đặt xuống giường hoàng, đã bị người nào đó hất mạnh một cái đẩy ra, khiến cả thân mình lảo đảo suýt té.

“Ừ, con mẹ nó ông là ai vậy a!” Hà Văn Niên rất là mặc danh kỳ diệu bị người ta đẩy, quay đầu lại thấy một nam nhân nét mặt đầy giận dữ trừng mắt nhìn mình như cái tên bệnh thần kinh, nhất thời một phen nổi giận.

Tên bệnh thần kinh kia trừng mắt nhìn cậu một chút, rồi chuyển đầu sang nhìn Tiểu Trác Hy, trong nháy mắt biểu tình lại biến thành mỉm cười “Vợ a, chồng nghĩ kỹ rồi, vẫn là cảm thấy tự tay đem ví với hành lý đưa vợ thì tốt hơn.”

“Ta kháo...” Hà Văn Niên trợn mắt thấp giọng thán một phen, người này, công phu biến sắc mặt có cần kinh đến thế không?

49. Chương 49: Sau Đây Ông Đừng Đến Nhà

“Ta kháo...” Hà Văn Niên trợn mắt thấp giọng thán một phen, người này, công phu biến sắc mặt có cần kinh đến thế không?

Bất quá-

“Vợ?” cơ mặt Hà Văn Niên có chút co giật “Ông gọi lão tam nhà này là cái gì?”

Gương mặt Tiểu Trác Hy vốn mếu máo sắp khóc ngay lập tức thay đổi “Cái, cái đó là tên trong game của tao!”

Biểu tình của Hà Văn Niên lại càng thêm hoảng sợ “Àn? Mày là vợ của tên này trong game? Mày không phải chơi acc nam sao?”

Tiểu Trác Hy chơi acc Tiêu Tiêu Vũ Hề cũng đã hơn một năm, người chung phòng ngủ đương nhiên cũng từng nhìn thấy cậu chơi qua khá nhiều lần.

“Cái gì mà vợ trong game chứ, tao nói là tên! Đầu óc mày cấu tạo kiểu gì vậy, nếu mày thích cũng có thể kêu!” Tiểu Trác Hy có chút khấn trương, lại có chút nói năng lung tung.

“Tao muốn cũng có thể kêu? Kêu mày vợ a? Vậy...” Hà Văn Niên vốn đang muốn chọc ghẹo Tiểu Trác Hy vài câu, nhưng mắt liếc qua nhìn người bên cạnh, thấy ánh mắt lại biến trở nên nguy hiểm của anh ta, chỉ có thể ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Vưu Khinh Vũ nhìn thấy cậu ta thức thời im miệng lại, rất là vừa lòng thu hồi tầm mắt lại, bước lên nắm tay Tiểu Trác Hy, sau đó kéo cậu bước qua xe đậu cách đó không xa “Đi Tiểu Hy ca, quần áo để trên xe, theo tôi qua lấy.”

Lần này người nào đó cũng rất biết điều không kêu vợ nữa, bất quá nhìn biểu tình của Hà Văn Niên trong thoáng chốc như càng thêm phấn khích, Tiểu Trác Hy vẫn là có cái xúc động muốn kiểm đầu đó xung quanh cục gạch đập vào đầu tên bên cạnh rồi bỏ chạy.

“A nè, lão tam... tao trở về trước nha, chờ mày ở ký túc xá đó!” Hà Văn Niên cầm một đồng bao hành lý trong tay quơ quơ, có chút không dễ chịu mở miệng hỏi.

Tiểu Trác Hy còn chưa kịp đáp lời lại, Vưu Khinh Vũ đã nghiêng đầu nhìn lại, mỉm cười với Hà Văn Niên, bảo “Vậy làm phiền cậu, cảm ơn.”

Một câu cảm ơn, đã đem quan hệ của con người ta vạch một đường thực rành mạch.

“Không cần không cần...” gặp tên âm dương quái khí như thế, Hà Văn Niên đã sớm có điểm chịu không nổi, một bên vội vã trả lời, một bên vung chân mà chuồn gáp.

Tiểu Trác Hy nhìn thân ảnh lão đại càng ngày càng nhỏ dần, khoảng cách như vậy bọn họ có nói gì chắc là cũng không nghe được, mới tức giận vung tay một phen hất tay Vương Khinh Vũ ra “Uy! Lúc này ông gọi bậy bạ cái gì vậy, không thấy bên cạnh tui có người khác sao?”

Wang Khing Wu sờ sờ cái mũi, rất là thành thật trả lời “Cái đó... tại chồng gọi quen miệng thôi, lần sau không như vậy nữa!”

Nói xong lời này, biểu tình của Vương Khinh Vũ lại bắt đầu trở nên ai oán “Vợ a, không phải đã hẹn là chồng sang đưa vợ đi sao? Sao tự đứng lại một mình đi chứ? Đã vậy còn nói cùng bạn, là tên lúc này sao?”

Vừa nghe Vương Khinh Vũ nhắc chuyện này, Tiểu Trác Hy ngay lập tức im bặt.

Vốn dĩ cái cớ cùng bạn đi là giả, cho nên Tiểu Trác Hy bị hỏi như vậy, chỉ có thể ấp úng bịa ra một câu nói cho có lệ, bộ dáng hùng hồn hưng sư vấn tội mới này biến mất không còn sót chút nào.

Lại liên tưởng đến bản thân vì cái gì mới phải nói dối như vậy, liền đến mặt cũng không ngược dậy nổi, thanh âm cũng nhỏ hơn một cách bất thường “Còn... còn ông, tại sao đến nhanh như vậy? Mới vừa gọi điện thoại mà?”

Chuyến xe cuối cùng phải chuyển để đến trường học cách đây cũng mới nửa giờ hơn, chạy xe thì tính kiểu gì cũng phải hơn một giờ mới đến được...

Nghĩ đến đây, Tiểu Trác Hy nhất thời trừng to mắt “Ông... đừng nói là ông chạy vượt tốc độ nha?”

Wang Khing Wu chớp chớp mắt nhìn cậu “Yên tâm a, chồng chạy trên đường mới vừa làm xong, vẫn chưa có gắn camera.”

“Ông...” Tiểu Trác Hy nhất thời chán nản, cậu đâu có quan tâm tới chuyện này đâu “Ông chạy nhanh như vậy để làm gì? Đi đâu thai hay sao vậy?”

“Không phải...” Vương Khinh Vũ một tay khoát lên xe, biểu tình có phần ủy khuất “Vội vàng đi gặp vợ chứ bộ, vài ngày không gặp nhau, vậy mà còn thất hẹn với chồng, làm chồng thương tâm quá đi!”

Câu cuối cùng, vừa nói vừa bày ra một bộ thực khoa trương, dùng tay để lên ngực của mình, ngay cả Tiểu Trác Hy đang rối rắm, nhìn thấy vẫn là không nhịn được bật cười một tiếng.

“Cười rồi? Cười là tốt rồi.” Vương Khinh Vũ thả tay ra, cảm thấy mỹ mãn gật gật đầu “Nếu cười rồi, vậy có thể nói cho chồng nghe rốt cuộc vì cái gì lại trốn tránh không?”

Wang Khing Wu một lời vừa thốt, rất là thành công khiến cậu cười trên Tiểu Trác Hy chưa kịp thu hồi cứng đờ tại chỗ.

“Ông... ông nói bậy cái gì vậy? Tui mắc gì phải trốn ông!” Tiểu Trác Hy cúi đầu lướt qua người anh, bước lên xe mở cửa chui vào, balo đựng quần áo được đặt ngay chỗ ghế phụ lái, nhưng Tiểu Trác Hy cầm lấy balo rồi không vội vàng chui ra, mà ngược lại ngay cả chân cũng ngoan ngoãn kéo vào, ngồi ngay ngắn trên ghế phụ.

Wang Khing Wu cũng đứng ở cửa xe bên này, trực tiếp khom người xuống thò đầu vào, thắt lại dây an toàn cho cậu.

Động tác này vốn thực sự rất là ái muội, mà Vương Khinh Vũ, không biết là có phải cố ý hay không, lúc cúi đầu lại kề sát vào bên tay của cậu, khi thở hoảng thoáng thổi ra khí làm cho Tiểu Trác Hy đỏ bừng cả mặt.

Mãi cho đến khi Vương Khinh Vũ thất xong lùi lại, rồi vòng qua cửa xe bên kia vào ghế lái ngồi xuống, đỏ ửng nơi mặt Tiểu Trác Hy vẫn chưa tan.

Wang Khing Wu nhẹ nhàng gõ gõ tay lái, tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu cười “Vợ nha, vợ đỏ mặt cái gì?”

Tiểu Trác Hy vội vàng đưa tay lên mặt chà chà “Cái gì mà đỏ chứ? Tui... tui đây là phôi nắng!”

Ờ thì, tuy rằng nghỉ hè đã muộn qua, nhưng sáng sớm chín giờ hơn, mặt trời vẫn là rất chói chang, phơi nắng đến đỏ cả người cũng là chuyện rất bình thường... mà ha.

Vưu Khinh Vũ gật đầu, thoát nhìn giống như rất tin lời phản bác của cậu "Trong xe đang mở máy lạnh, ở trong xe một lát là hết ngay.

Vưu Khinh Vũ chưa nói lời này, Tiểu Trác Hy cũng không có cảm giác gì, nhưng câu này vừa nói ra, người nào đó nháy mắt liền cảm thấy hô hấp có chút nghẹn lại.

Một cái không gian nhỏ xíu như vậy, chỉ có hai người bọn họ, tuy rằng có thể nhìn thấy ở bên ngoài người người đi lại tới lui, nhưng mà... mặt kính cửa sổ màu đen bóng loáng giống như ngăn cách không gian bên trong xe và bên ngoài thành hai cái thế giới.

Tiểu Trác Hy vẫn mới chỉ là thoáng lơ mơ ý thức rằng bản thân có vẻ như thích người ngồi bên cạnh, bây giờ lại thêm điều này, khiến cậu cảm giác trong lòng có chút khó chịu, thực hận không thể ngay lập tức tông cửa xe chạy trốn.

Chính là, còn chưa kịp hành động như vậy, đã bị lời nói của người bên cạnh ngăn lại "Hôm nay tại sao ít lời như vậy? Rốt cuộc biết rụt rè trước mặt chồng rồi sao?"

Tiểu Trác Hy cũng đã quen cùng với người này âm ỉ, lại nghe thấy bị nói như vậy, một cổ lửa giận nhất thời bùng lên tới đỉnh đầu, theo bản năng chống đối liền cự lại "Rụt rè người cái..." nói được một nửa, liền nghiêng đầu qua nhìn biểu tình mỉm cười của Vưu Khinh Vũ.

Chỉ liền một cái đối diện như vậy, khiến cậu nháy mắt cứng đờ, ngay cả biểu tình cũng trở nên có chút không tự nhiên, nửa câu nói sau nói ra thoát nghe giống như cái máy hát thiếu điện "...cái đầu của ông a..."

"Phụ... vợ a, vợ vẫn là hung dữ mới đáng yêu, yếu thế như vậy, không giống vợ chút nào a." con cá mực nào đó đúng là không có phong tình chút nào, lúc này cư nhiên lại xì cười một tiếng.

Tiểu Trác Hy nhất thời thần tình hắc tuyến, xấu hổ quần bách mới vừa dâng lên lúc này cũng bị hãm hực ngăn chặn lại "Yếu cái đầu của người, lão tử lười để ý người!"

Tiểu Trác Hy quả nhiên hung dữ trở lại như người nào đó mong muốn, bắt đầu âm ỉ lên, sau khi nói xong liền cúi đầu tháo dây an toàn ra, khí thế quyết liệt giống như dứt khoát quyết tâm cách xa người nào đó ra, không thêm gặp mặt lại nữa.

Vưu Khinh Vũ còn chưa kịp đưa tay ngăn cản lại, đã chợt nghe thấy một trận hít hà của Tiểu Trác Hy, bèn cúi đầu nhìn xuống tay cậu, phát hiện cánh tay mang thương tích vẫn bị cậu giấu nhem bên người lúc này, vết thương có vẻ như còn tệ hơn so với cái hôm cả hai tách ra.

"Không phải bảo vết thương đã gần khỏi rồi sao? Tại sao vẫn là như vậy? Vưu Khinh Vũ nghiêng người qua, cẩn thận cầm lấy tay cậu nâng lên nhìn.

Nhưng Tiểu Trác Hy rất nhanh chóng rút tay về "Hôm nay ở trên xe bị chen chúc... không sao, không có thấy đau."

Rõ ràng lại là nói dối.

Vưu Khinh Vũ không nhịn được nhíu mày "Làm thế nào mà không đau được chứ? Thuốc chồng có mang theo, trước hết bôi cái đi, bộ vợ không tự mình bôi thuốc sao?"

Thuốc bôi trị phỏng vốn là có màu vàng nhàn nhạt, nhưng da thịt trên tay Tiểu Trác Hy lại sạch sẽ, quả thực không có dấu vết là đã được bôi thuốc.

Tiểu Trác Hy vẫn còn mạnh miệng "Không cần, thật sự không có đau..."

Bất quá, lần này Vưu Khinh Vũ hoàn toàn mặc kệ lời nói của cậu, ngay lập tức mở cửa bước ra ngoài, một lát sau trở về mang theo một chai nước suối Nông Phú Sơn Tuyền, có vẻ như mới mua, bước đến liền mở cửa xe bên chỗ Tiểu Trác Hy ngồi, cẩn thận cầm lấy tay cậu, dùng nước suối đổ lên trên.

Bởi vì cái bọt nước kia mới nãy bị chen chúc mà bể ra, miệng vết thương vẫn còn lộ ra ngoài, cho nên dù Vưu Khinh Vũ đã hết sức nhẹ nhàng mà tưới nước rửa sạch, Tiểu Trác Hy vẫn là đau đến nhin không được rút tay về.

“Còn bảo không đau, nếu như chồng không nhìn thấy, không lẽ vợ định cứ như vậy mặc nó rỉa đi sao?” Vưu Khinh Vũ cũng nhin không được có chút trách cứ trong lời nói.

Tiểu Trác Hy cắn răng nhin đau, cũng không dư hơi cùng anh cãi cò, để mặc anh lấy balo mình đang ôm trong lòng, lôi ra thuốc bôi.

“Ngoan, chịu đựng một chút, rất nhanh liền xong?” Vưu Khinh Vũ đối với Tiểu Trác Hy giống hệt như hồi còn ở nhà anh, bôi được thôi mà nói với cậu cứ như đang dỗ dành em bé vậy, khẩu khí mềm đến tận xương.

Nhưng Tiểu Trác Hy lại không giống với bộ dạng động chút là xù lông lên như hồi đó nữa, nghe được những lời này, trong lòng nhin không được run lên từng trận.

Quả nhiên, thích đối phương rồi, ngay cả cá tính của bản thân cũng trong lúc bất tri bất giác thay đổi luôn sao?

Để tiện bôi thuốc cho cậu, nên Vưu Khinh Vũ khom lưng rất thấp, Tiểu Trác Hy nhìn anh cẩn thận đến mức ngay cả đầu cũng thực sự thực sự bất động, bỗng nhiên cảm giác sống mũi có chút cay cay, hốc mắt cũng hơi hơi nóng lên, liền nhanh nhanh chớp chớp mắt vài cái, chớp cho nước mắt chạy ngược trở lại.

Tuy rằng người này đối với cậu ôn nhu đến có chút kỳ quái, nhưng chắc chắn là bất đồng với tâm tưởng của mình...

Cái loại cảm tình đó của bản thân, tuyệt đối không thể nói cho người này biết, ngay cả chính mình còn cảm thấy khó mà tiếp thụ được loại tình cảm đó, càng đừng nói là người này...

Mặc kệ là dù hắn có biết, cảm thấy đồng tình với mình hay khinh thường mình, đều là cảnh tượng mình không muốn thấy.

Chẳng thà cứ mặc nó thối rỉa trong lòng đi...

Tiểu Trác Hy nghĩ đến đây, nhin không được thở dài một tiếng, nhưng vừa mới thở được một nửa, đã bị cơn đau rất trên tay truyền đến chặn ngang họng, ngay lập tức biến thành hít hà.

“Đau lắm hả? Không sao, không sao cả, sẽ tốt lên ngay thôi...” Vưu Khinh Vũ cúi đầu thổi thổi vài cái lên vết thương trên tay Tiểu Trác Hy, sau đó mới ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy gương mặt của cậu liền lập tức nhăn chặt mày lại “Tại sao mắt đều đỏ lên thế kia? Thật sự rất đau sao?”

Tiểu Trác Hy lắc đầu, rút tay mình trở về, lại cúi đầu cố gắng mở dây an toàn ra.

“Ai ai, để chồng để chồng, vợ muốn chồng đau lòng chết sao?” Vưu Khinh Vũ bước đến gần tháo dây an toàn ra cho cậu “Làm sao thế? Muốn xuống xe sao?”

Tiểu Trác Hy không trả lời, chỉ lo chui ra khỏi xe, cúi đầu đưa tay cầm lấy balo, tay trái xiết chặt lấy quai balo, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch “Vưu Khinh Vũ.”

“Àn?”

“Ông đi đi, sau này đừng đến nữa, tui ghét ông, không muốn gặp lại ông nữa, bái bai!” Tiểu Trác Hy vội vàng nói một hơi, dứt lời liền ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Vưu Khinh Vũ một cái, xoay người chạy như bay hướng về ký túc xá.

Hốc mắt mới nãy bị Vưu Khinh Vũ hỏi, tựa như cũng đỏ hơn rất nhiều...

50. Chương 50: Lão Tam Là Đang Thất Tình Sao?

Tiểu Trác Hy một đường hấp tấp chạy về ký túc xá rồi, liền nằm xuống giường, chôn cả người vào trong đồng chăn mềm.

Phòng ngủ tổng cộng có bốn người, ngoại trừ một tên mượn nhà ở ngoài ở, lão tứ cùng lão đại đều đã đến, thấy cậu như vậy, liền bốn mắt nhìn nhau.

Lão tứ Quản Minh Quân dùng khuỷu tay huých huých Hà Văn Niên, thật cẩn thận mở miệng “Chưa hề nghe qua là lão tam đang yêu nha, như thế nào đột nhiên lại giống như bị người ta đá vậy?”

Hà Văn Niên ướt đầm mồ hôi lạnh nhìn Quản Minh Quân “Chắc là... không phải thất tình đâu ha?”

Nếu như là bởi vì thất tình, kia... lão tam không phải là... cái tên nam nhân hung dữ lúc nãy cũng không phải là... Hai người bọn họ không phải là...

Tin tức này, không khỏi quá kinh dị đi... Rõ ràng trước khi nghỉ hè, cả đám đều rủ nhau đến sân thể dục đối diện lầu thuộc hệ âm nhạc ngồi ngắm mỹ nữ còn gì...

“Không phải thất tình, vậy mắc gì lại bày ra cái dạng này? Đừng nói là đá người ta nha? Đá người ta còn bản thân thì nằm giường trùm mềm trốn không chịu ra? Ha ha ha...” Quản Minh Quân nói xong, liền ha ha cười thành tiếng, lúc này Tiểu Trác Hy đang cuộn người trên giường cũng ngồi phắt dậy, ánh mắt vô hồn nhìn vào cậu ta.

Tiếng cười của Quản Minh Quân trong nháy mắt cũng trở nên cứng ngắt “A... tam ca, tiểu nhân sai lầm rồi, ngài tiếp tục ngủ, tiếp tục ngủ!”

Tiểu Trác Hy quả nhiên nghe lời, lại ngã phịch xuống giường nằm tiếp, nhưng trong lòng, lại càng phiền hơn so với lúc nãy.

Bản thân mình như vậy, nhìn rất giống thất tình sao?

Di động nhét trong túi quần lại reo lên liên hồi, không cần nhìn cũng biết là ai. Tiểu Trác Hy moi điện thoại ra, tháo pin vứt đi, ném điện thoại vào dưới gối, tiếp tục giả chết.

Nhìn thấy tình huống hiện tại của cậu, hai người còn lại ngay cả thở mạnh cũng không dám thở, ngay cả động tác dọn dẹp cũng thực cẩn thận không phát ra tiếng động.

Nếu như không phải luyện acc dùm là tốt rồi, cậu vẫn sẽ là Tiêu Tiêu Vũ Hề, Cá Mực Nướng vẫn sẽ là đối thủ một mất một còn với cậu, trong nhân sinh của cậu cũng sẽ không bao giờ xuất hiện một Vương Khinh Vũ, không đi cos Thiên Vũ cái gì đó, cả ngày trong game vô tâm vô phách, nhàn rồi đến ngựa ngáy cả người thì đi tìm đối thủ không đội trời chung kiếm chuyện...

Nếu vẫn cứ mãi như vậy thì tốt rồi...

Nhưng mà giống như bây giờ vậy, bản thân có quay trở lại làm Tiêu Tiêu Vũ Hề, tâm tình cũng không còn như lúc trước được nữa.

Cả ngày trên loa lời tên Cá Mực Nướng ra mà mắng chửi, loại chuyện như thế, chỉ sợ là cậu sẽ không làm được nữa...

Tiểu Trác Hy nghĩ nghĩ, lại cầm pin di động gắn vào, mở máy lên, gửi bấm số gọi qua cho Tiểu Khâm Khâm.

Hôm nay cũng là ngày khai giảng của Tiểu Khâm Khâm, điện thoại vừa nói máy, Tiểu Trác Hy liền nghe thấy thanh âm ồn ào náo loạn đến chịu không nổi từ bên kia truyền qua.

“Uy, anh hai? có chuyện gì sao? Bên này tui đang vội chết đây!”

“Tao không luyện acc cho mày nữa, Tiêu Tiêu Vũ Hề cho mày, báai bai!” Tiểu Trác Hy nói một lèo, xong, liền bấm nút tắt máy.

Tiểu Khâm Khâm có vẻ như bị ngữ khí này của cậu dọa đến rồi, rất nhanh liền gọi trở lại cho cậu. Tiểu Trác Hy cũng lười tháo pin ra, lẳng lẳng mà nhìn màn hình di động nhá sáng chói động reo lên liên hồi, không rõ là đang suy nghĩ cái gì.

Trên màn hình di động tràn đầy cuộc gọi đến, trong chốc lát là “Tên cá chết”, trong chốc lát lại là con nhỏ quỳ kia... hai người cứ thay nhau gọi lần lượt, hồi lâu mới yên tĩnh trở lại.

Cuối cùng, di động lại run lên một chút, là báo nhận tin nhắn n, cũng không rõ là hai người họ ai nhắn qua, mà Tiểu Trác Hy, ngay cả muốn xem cũng không muốn, ban sáng lại chuyển xe qua lại mấy lượt có chút mệt, nằm một hồi liền ngủ mất.

Cũng không rõ đã ngủ bao lâu, lúc bị Hà Văn Niên đánh thức, Tiểu Trác Hy liền ngửi thấy mùi thơm của thức ăn tràn ngập khắp cả phòng.

“May là tao đuổi kịp phút cuối cùng quét thẻ mua cơm, nếu mày không ăn lát nữa lạnh cho coi, mau đứng dậy” Hà Văn Niên một mặt trút cơm cùng thức ăn từ túi ra khay cho cậu vừa mở miệng gọi, cơm trên khay vẫn còn ướt đầm bốc khói nóng hổi, có vẻ như là vừa mới múc ra.

“Ồ...” Tiểu Trác Hy cầm điện thoại lên nhìn nhìn thời gian, mới phát hiện trên màn hình có cái biểu tượng tin nhắn chưa đọc, khoảng bốn tin. Còn gọi nhờ thì ước chừng hơn mười cuộc.

Nghĩ nghĩ, Tiểu Trác Hy vẫn là mở từng tin ra nhìn, cái thứ nhất là do Tiểu Khâm Khâm nhắn.

“Ông bị cái gì vậy? Đừng làm tui sợ nha! Acc trả lại cho ông có được chưa? Làm ơn đừng nghĩ luẩn quẩn trong lòng nha ông! Ngoan ngoan đi, chị đây thu dọn xong ngày mai mua thức ăn sang cho.”

Ba tin còn lại, toàn bộ đều từ Vương Khinh Vũ.

“Vợ a, vợ sao rồi? Nghe điện thoại, ngoan đi mà! Có phải là chồng lại làm sai cái gì không? Trước nghe điện thoại đi được không?”

“Không để ý tới chồng là chồng đến ký túc xá tìm vợ nha!” xem đến tin này, Tiểu Trác Hy không nhịn được run lên một cái, nhưng lập tức bình tĩnh lại.

Trường học của cậu nói nhỏ không nhỏ, nhưng nói lớn cũng không tính lớn lắm, ký túc xá nam sinh cũng chỉ có một tòa mà bọn họ đang ở, mà người ở ký túc xá này biết cậu cũng không tính thiếu, vả lại phòng cậu ở là ở lầu hai, nếu như muốn hỏi tìm cậu, phỏng chừng cũng đã sớm đến rồi, làm gì còn để cậu nhỡ nhơ tới giờ này.

Bất quá, yên tâm rồi, lại nhịn không được... có chút mất mát.

Cả những lời này đều chỉ là nói đùa, những lời loạn thất bát tao dĩ vãng, cũng là không thể tin được.

Chính mình lại không biết đang nghĩ vẩn vơ cái gì.

Nghĩ đến đây, cũng lười nhìn tin nhắn còn lại, liền trực tiếp có chút thần thờ lờ cõm bò xuống giường, bước vào toilet trong phòng rửa tay rửa mặt, sau đó bước ra ngồi vào bàn, không có chút tâm tình nào múc cơm nhét vào miệng nhai một cách máy móc.

Cơm mà lão đại mua cho cậu cũng là phần ăn mà cậu thích nhất, thịt heo ram hành tây rưới lên cơm, lúc nghỉ hè cậu cũng thèm mà nhắc món này mấy lần, nhưng bây giờ ăn vào miệng, lại cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Quản Minh Quân không biết đã đi đâu, trong phòng bây giờ cũng chỉ còn mỗi cậu và Hà Văn Niên hai người.

Hà Văn Niên cầm đũa của mình gõ gõ lên khay cơm của cậu nói “Uy, nói mày nghe chuyện này nè.”

“Àn?” Tiểu Trác Hy đáp lại, thanh âm có chút ử rữ.

“Sau khi mày ngủ đó, ta xuống dưới lầu mua đồ thì có gặp cái tên hôm nay.” Hà Văn Niên gãi gãi mũi, thành thật nói lại với cậu.

“Tên hôm nay?” Tiểu Trác Hy trong lòng run lên một cái “Vương Khinh Vũ?”

“Chắc... tên là gì tao làm sao biết, chính là cái thằng cha lúc sáng gọi mày là vợ ới đó, kêu tao dẫn đi gặp mày. Bất quá, tao nói là mày đang ngủ, tinh thần không được tốt lắm, cho nên đuổi ổng đi rồi. Ổng bảo khi nào mày tỉnh lại thì gọi điện thoại cho ổng, nếu không... Ổng sẽ tới nữa.” Lời thuật lại của Hà Văn Niên

tuy không có cái gì bất thường ngữ khí, nhưng Tiểu Trác Hy cũng có thể tưởng tượng được, gương mặt lúc Vũ Khinh Vũ nói với lão đại lời này, cho dù là nói ra lời uy hiếp người khác, nhưng cũng sẽ là vừa cười tủm tỉm vừa nói.

Hoàn toàn là một bộ tiểu lý tàng đao.

Tiểu Trác Hy chọt chọt đũa vào khay cơm, không ăn.

“Uy, lão tam, hai người không phải là cái quan hệ kia đâu hả?” Lúc Hà Văn Niên hỏi câu này, biểu tình tựa hồ có hơi ngại ngùng.

Tiểu Trác Hy chột biến sắc, không có trả lời. Hà Văn Niên thấy vậy liền vội giải thích “Cái kia... mày yên tâm đi, tao không phải có ý kỳ thị đâu, mấy, mấy cái chuyện như tính hướng này kia a, tao hiểu mà, chỉ là thấy mày bộ dạng vậy có hơi lo lắng thôi, mày... đừng có hiểu lầm anh mày nha!”

Tiểu Trác Hy thở dài, yếu ớt hỏi lại “Tao nhìn rất giống đang bị thất tình sao?”

Hà Văn Niên kỳ quái nhìn lại cậu “Không lẽ không phải sao? Ít ra... cũng giống như mấy đứa vì chuyện tình cảm gặp trục trặc a... Nếu không thằng cha kia sao lại gấp gấp chạy đi kiếm mày như vậy, tao cảm thấy giống như cha đó mới cùng mày nói chia tay vậy!”

Lời này, đáp cũng thành thực phải biết.

“Cút đi!” Tiểu Trác Hy lườm cậu ta một cái, đẩy khay cơm qua một bên úp mặt lên bàn “Tụi tao không phải loại quan hệ như vậy...”

“Không phải? Nhưng mà nhìn... thực sự rất giống a!” Hà Văn Niên gãi gãi đầu “Không lẽ là do tao suy nghĩ nhiều quá sao? Không lẽ cha đó làm chuyện gì đó có lỗi với mày? Giật bạn gái của mày?”

Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến liếc nhìn cậu ta “Bộ những đứa mà tao quen trong óc toàn nhồi đậu hủ hay sao ấy?”

“...”

“Quan hệ của tụi tao không phải là như vậy, nhưng mà... giống như tao, có ý đó đó với hần...” Tiểu Trác Hy rầu rĩ nói xong lời này, liền cúi mặt vào trong tay úp trên bàn.

Hà Văn Niên nhất thời bày ra bộ dạng giật mình “Ồ... cho nên tình huống hiện tại chính xác là, mày thổ lộ bị cự tuyệt cho nên ngại gặp thằng cha đó, còn cha đó lại sợ mày bị thương cho nên muốn an ủi mày?”

Tiểu Trác Hy lần này mặc kệ Hà Văn Niên, tên này đúng là vua não bỗ vĩ đại cỡ nào a!

“Hai người quen nhau trong game?” Hà Văn Niên tiếp tục hỏi thăm.

Tiểu Trác Hy tính gật đầu, nhưng đầu đang chôn giữa tay mà làm gật gật hai cái như vậy, thực sự rất khó để người khác nhìn vào mà hiểu, đến cùng cậu ta là đang gật đầu hay đang lắc đầu.

Hà Văn Niên trong lòng thực ra cũng tự hiểu được tám chín phần, liền trực tiếp cho rằng nhóc con này là đang gật đầu, tiếp tục đặt câu hỏi “Vậy cha đó tại sao lại gọi mà vợ ơ?”

“Đã bảo là tên trong game rồi mà!” Tiểu Trác Hy tức giận trả lời.

“Chẳng lẽ tình huống chân thật chính là mày chơi acc nữ gả cho hần, rồi sau đó yêu thích hần nhưng cũng cùng lúc đó hần biết mày là nam nhân, sau đó bắt đầu ghét bỏ mày?” Hà Văn Niên lần này não bỗ càng thêm toàn diện.

“...” Tiểu Trác Hy tiếp tục trầm mặc mà xem thường

“Nhưng mà... nhìn cha đó, coi bộ đâu giống như ghét mày đâu...” Hà Văn Niên buồn bực tự lắc đầu “Uy, ổng kêu mày gọi cho mà, sao không gọi đi?”

“Gọi cái khỉ khô a! Tao trốn còn không kịp ở đó gọi!” Tiểu Trác Hy vẫn một bộ rầu rĩ trả lời.

“Trốn? Cả ký túc xá người ta cũng biết, người ta muốn tới tìm mày trốn chỗ nào? Tao thấy hay là mày trực tiếp gọi một cú qua cho ổng đi, nói cho ổng biết, thích từ chối hay không là quyền của ổng, còn mày

không thấy bị thương chút nào hết, ngày mai đi tìm mỹ nữ mà quen, bảo tên đó từ đâu xuất hiện thì lui về đi, không cần cái gì mà áy náy cái gì thương hại rồi cứ dây dưa mãi với mày nữa.” Hà Văn Niên vừa nói, vừa múc cơm bỏ vào miệng nhai lép nhép.

Tiểu Trác Hy rút cuộc thắng người ngồi dậy “Phải ha... trốn tránh cũng không phải biện pháp.”

Hơn nữa, vô duyên vô cớ đi nói ghét người ta không muốn thấy mặt người ta, bản thân cũng kỳ cục quá rồi...

Nói không chừng, còn vô ý để hấn phát hiện tình cảm này của mình với hấn nữa...

Tưởng tượng như vậy, trong lòng lại cảm giác có hơi lo sợ.

Hôm nay vừa mới ý thức được bản thân có loại tình cảm này với Vu Khinh Vũ, cho nên ý niệm duy nhất trong đầu chính là trốn đi, lại không nghĩ tới hành động này của mình trong mắt người khác có bao nhiêu là kỳ quái.

Thật sự là quá mức ấu tả mà...

Tiểu Trác Hy nhịn không được đưa tay lên đầu tự gõ mình mấy cái “Đúng là hết thuốc chữa mà!”

Lại cúi đầu múc thêm vài muỗng cơm cho vào miệng, xong xuôi mới đứng dậy bước về phía giường “Quên đi... tao lên mạng nhìn thử trước cái đã.”

Chính là, mới vừa bước đi hai bước, liền lập tức quay phắt lại, kinh hô một tiếng, biểu tình trên mặt cũng thay đổi “Kháo! Tao quên mang laptop theo rồi!”

51. Chương 51: Làm Gay Quen Luôn Rồi Hả?

Sáng sớm đã lo rời khỏi nhà, lúc ấy tâm trạng cũng là hoang mang rối loạn xà ngầu cả lên, có thể nhớ rõ mà đem theo tiền nhét vào túi đã là hay lắm rồi, làm gì còn dư hơi sức để mà cầm theo laptop chứ.

Tiểu Trác Hy về mặt cầu xin nhìn Hà Văn Niên “Lão đại, máy tính cho mượn cái đi...”

Mượn được máy tính, nhưng game thì vẫn phải cài đặt, đợi đến lúc Tiểu Trác Hy hoàn tất xong xuôi mà vào game được thì, cũng đã đến năm sáu giờ chiều hơn.

Lúc chờ nóng vội muốn chết, nhưng đến cuối cùng, nhìn thấy hai cái thanh cập nhật và cài đặt dần dần lấp đầy màu vàng rồi đứng im, động tác của Tiểu Trác Hy bỗng dưng chậm lại.

Game này, chơi tới bây giờ cũng đã hơn một năm, động tác nhập tài khoản mật khẩu vào còn quen hơn ăn cơm, thế nhưng giờ phút này, cậu bỗng dưng có chút khiếp đảm.

Sững sờ một hồi lâu sau, Tiểu Trác Hy mới hít một hơi thật sâu, thuận thực gõ ra tài khoản mật khẩu vào, âm nhạc kinh thành rất nhanh liền vang lên.

Theo thói quen mà ấn Alt+F mở nhanh danh sách hảo hữu xem một chút, vốn cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn nhìn thấy tên Cá Mực Nướng đang sáng, nhưng lại không ngờ, tên của người nào đó, lại một màu xám xịt nằm im trong danh sách.

Đại khái bởi vì hôm nay là ngày đa số trường khai giảng, cho nên danh sách hảo hữu của cậu cũng không có được bao nhiêu mống, hơn phân nửa là không có onl. Danh sách mười mấy người, nhưng quen thuộc thật sự, cũng chỉ có hai cái tên màu đỏ đang sáng, là bọt cùng hoa đào.

Có lẽ là vì nhìn thấy cậu lên, cho nên biểu tượng tổ đội ở góc phải hình cái đầu người liền nhanh chóng chớp lóe lên, Tiểu Trác Hy mở ra, ngay lập tức lựa chọn tiến vào.

Trong đội ngũ lúc này chỉ có một mình bọt cô nương, tọa độ là ở Phần Hương Cốc, có lẽ đang ở môn phái đạo chơi.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: vợ nhỏ lên rồi

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :

Tiểu Trác Hy trong lòng đang loạn, cũng không có tâm tình nói chuyện phiếm, cho nên chọn đại cái biểu tình nào đó trả lời lại.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: có việc gì không? Thừa lúc không có ai, cùng tỷ tỷ đi tróc yếm cho vui đi~

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hảo

Cho dù không bận, với tình huống bây giờ của Tiểu Trác Hy cũng không có cái tâm tư làm cái gì khác, chẳng thà cùng kẻ khác lãng quăng tới lui, vẫn hay hơn là tự mình một thân cô đơn.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: ...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: ...vợ nhỏ a, ông làm sao vậy?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ???

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: ông tâm tình không tốt sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Biểu hiện của cậu rõ ràng tới như vậy sao? Tiểu Trác Hy nhú mày, ngay lập tức phủ nhận.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : không có, chỉ là hơi mệt chút.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: mệt? Mới đánh có vài cái đã la mệt rồi? Rõ ràng là do tâm tình không tốt thì có

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...Lại bị bà đoán nữa o()o

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: tất nhiên...Nếu như là lúc bình thường, mới bắt đầu ông chắc chắn sẽ rống một hồi trước, chuyện nhảm chán như vậy ai mà thèm chứ! Ai thích tróc cứ đi tróc đi!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hiểu rõ tui vậy sao? Không lẽ bà thâm mền tui? ~(@^_^@)~

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: a phi, tự kỷ!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: vậy ông thiệt là tâm tình không tốt sao?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cũng có chút...

Tiểu Trác Hy trước giờ cũng không thích nói dối người khác, huống gì đối phương lại là con gái, cậu dễ dàng bị người ta dụ nói ra ngay.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: vì cái gì?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :...cũng không có gì, chút việc nhỏ thôi.

Tuy rằng không thích nói dối, nhưng tất nhiên cậu cũng không dám nói ra sự thật trước mặt cô nhỏ.

Cũng may là bọt cô nương cũng thuộc dạng thấu tình đạt lý, không tiếp tục truy hỏi nữa.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: được rồi, vậy hôm nay tỷ tỷ đành hy sinh sắc đẹp, pha trò cho đệ đây vui vẻ được không!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : thật vậy sao? Mỹ nữ tỷ tỷ chuẩn bị làm thế nào nha?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: ...người thực sự tâm tình không tốt chứ không phải giả bộ đâu đúng không o()o

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tui đây là tìm vui trong đau khổ!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: _-|||

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: đi thôi, tỷ tỷ mang đệ đi dạo chơi!

Bọt cô nương đánh ra những lời này xong, Tiểu Trác Hy liền lập tức nhận được hệ thống thông báo bị đội trưởng gọi về, mới phát hiện, không biết từ lúc nào cô nhỏ đã từ môn phái chạy ra đến bên cạnh mình.

Ngoan ngoan trở về đội ngũ, hai người nhanh chóng cười phi kiếm ly khai mặt đất.

Chơi acc này lâu như vậy, rốt cuộc nhìn thấy có người dùng tọa kỵ miễn phí như mình

Tiểu Trác Hy rất là ngoan ngoan thành thật theo sau bọt bọt, cũng không hỏi đi chỗ nào, bay không được vài bước, liền hạ xuống phụ cận gần chỗ đài Nguyệt Lão.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: chúng ta xung xung hỉ đi

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tỷ tỷ đây là muốn gả cho đệ sao?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: nghĩ thiệt đẹp! Chỉ là kéo ông tới để ăn ké chút hỉ khí thôi!

Bọt cô nương lôi theo Vợ yêu đến cạnh Nguyệt Lão, nhấn vào Nguyệt Lão nhìn thử.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tỷ tỷ nha, thủ đoạn lừa bức hôn như vậy là không tốt, kết hôn phải để nam nhân mang đội.

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: (#)

[Phụ cận] o0 bọt bọt 0o: Nguyệt Lão gia gia, phiền ngài đem tơ hồng của tên bên cạnh ta cột lên người Vương Tài đi!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Phụ cận] o0 bọt bọt 0o: cái gì? ngài đồng ý sao? Ha ha ha... hay lắm hay lắm, hôm nào tiểu nữ tử mang tửu thái đến hiếu kính lão nhân gia ngài!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o:

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi :...nữ nhân mấy người, đều thích làm chuyện ruồi bu vậy sao?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o : ông nói cái gì?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tui cái gì cũng chưa có nói!

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: (#) ...đi, mang ông đi đến phòng tân hôn nhìn!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : rốt cuộc bà muốn làm gì với tui?

[Đội ngũ] o0 bọt bọt 0o: cưỡng x ông!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Được rồi, cậu thừa nhận một điều, nữ đồng bào thời buổi bây giờ phóng khoáng hơn hồi xưa rất nhiều.

Vì thế, lắc lư trước mặt Nguyệt Lão gia gia chưa được bao lâu, Tiểu Trác Hy đã bị bọt cô nương kéo vào tân phòng –ờ thì, chính xác mà nói là tân phòng của Nam Cung Liệt cùng Lý Thi Nhược.

Mới vừa được truyền tống vào, Tiểu Trác Hy đã bị bài trí hiện đại của cả căn phòng làm cho chá mù con mắt.

Tuy rằng vẫn biết là, gia cụ trong game này kia cũng không hy vọng nhiều cho lắm, cái gì ti vi cái gì ghế dựa cũng đều có, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn là thiên về cổ phong nhiều hơn một chút, ghế bàn mà cậu mua cho nhà mình, hầu như đều chọn loại cổ hương cổ sắc.

Nếu không thì, trong trò chơi mang bối cảnh cổ đại như vậy, mà bày một cái phòng tivi rồi bàn thủy tinh, thực sự có loại cảm giác mâu thuẫn khó mà nói nên lời.

Thực ra thì, trước lúc chơi acc nhỏ cho con em, Tiểu Trác Hy từng ghé qua tân phòng này.

Khoảng đầu tháng sáu, Nam Cung Liệt cùng Lý Thi Nhược kết hôn, tuy là cậu trước giờ không có hứng thú tham gia náo nhiệt loại này, nhưng mưa dầm lâu cũng thấm đất, nên cũng mới biết được có chuyện này.

Huống hồ gì lúc đó hoạt động mừng hôn lễ cũng khiến một đám tối ngày chạy nhiệm vụ đi phó bản như bọn họ có được hai ngày hoạt động rất là mới mẻ– mặc dù mấy hoạt động đó cũng chỉ là kiểu bình mới rượu cũ mà thôi.

Tiểu Trác Hy quả thực không có cảm giác gì đối với mấy cái chỗ đám con gái yêu thích này, hơn nữa trước kia cũng đã từng qua rồi, nên sau khi vào thì tạm thời rời đội ngũ, đứng yên tại chỗ cửa ra vào, nhìn bọt bọt chạy tới chạy lui chạy xuôi chạy ngược.

Chờ đến lúc chạy đã rồi, bọt bọt mới từ từ chạy lại bên cạnh cậu, mặt hướng về phía Nam Cung Liệt.

[Phụ cận] o0 bọt bọt 0o: Liệt, chàng rõ ràng nói sẽ vĩnh viễn yêu ta, thật không ngờ... thật không ngờ...

~~(>_

52. Chương 52: Vợ A, Anh Yêu Em!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Lời của bọt cô nương có thể nói là xiên ngay hồng tâm, khiến cho Tiểu Trác Hy khó khăn lắm mới vớt được chuyện Vụ Khinh Vũ ra khỏi não trong tích tắc lại trầm mặc trở lại.

Cậu đương nhiên biết rõ lời nói của bọt chỉ là đùa mà thôi, nhưng mà... người nói thì vô tình, còn người nghe lại có tâm, trong lòng cậu không tránh được cảm thấy chua xót.

Cậu quả thực, giống như là... đã quen...

Bởi vì quen mà thích một người, nói ra thực sự có chút buồn cười.

Nhưng trừ bỏ lý do này ra, cậu thực sự không rõ, bản thân tại sao lại vô duyên vô cớ mà sinh ra loại tình cảm như vậy đối với một nam nhân khác...

Bọt vẫn còn liên miên cần nhả trong kênh đội ngũ, nhưng Tiểu Trác Hy cũng chẳng còn tâm tư nào mà nhìn, có chút mê mang trừng mắt nhìn màn hình máy tính thất thần.

Bên tai truyền đến thanh âm nhận được tin nhắn, Tiểu Trác Hy cơ hồ là theo bản năng nhấn phím tắt mở tin ra.

Là Cá Mực Nướng –Tiểu Trác Hy trong lòng cả kinh, đồng thời cũng kéo lại chú ý của cậu.

“Vợ a, lên rồi ”

Ngữ khí của Vụ Khinh Vũ cùng những lần trước không có gì bất đồng, nhưng Tiểu Trác Hy lại bất giác cảm thấy trong lòng phiền muộn không thôi, không có tâm tình đâu để mà trả lời lại.

” vợ a...”

Thấy cậu không nói tiếng nào, Vụ Khinh Vũ liền nhanh chóng gửi tin khác qua.

Tiểu Trác Hy thở dài

“Uy, sau này đừng gọi như vậy nữa.”

Lời này, một chút cũng không giống như đang tức giận dè dặt, liền dấu phẩy dấu chấm cũng rất là theo quy cách c huẩn.

Nhìn thấy, quả thực có cảm giác như rất là thật lòng.

“Vì cái gì?”

Vụ Khinh Vũ lập tức hỏi lại.

Vì cái gì? Bởi vì ta sợ loại tình cảm mặc danh kỳ diệu của bản thân sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn, đến cuối cùng không thể nào vẫn hồi được nữa.

Lời như vậy, đương nhiên không thể trực tiếp mà nói ra, Tiểu Trác Hy mím mím môi, ngón tay lách cách gõ lên bàn phím

“Bị một nam nhân kêu vợ ơi vợ à như vậy rất biến thái.”

“Là chỉ vì như vậy thôi sao?”

Vưu Khinh Vũ tiếp tục truy vấn.

Tiểu Trác Hy ngẩn người nhìn màn hình, không biết nên nói gì trả lời Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ tựa hồ cũng không chờ cậu trả lời lại, tiếp tục hỏi

“Vậy hôm nay cậu bảo không muốn gặp lại tôi nữa cũng bởi vì cảm thấy tôi gọi cậu là vợ rất biến thái? Tôi nếu không gọi cậu như vậy nữa, cậu bằng lòng tiếp tục gặp tôi sao?”

“Hay nói cho đúng hơn, cậu sợ hãi tôi gọi cậu mãi như vậy, sẽ nhịn không được mà yêu tôi?”

Lời nói sau cùng của Vưu Khinh Vũ, cũng giống như tình thiên phích lịch đánh ì ùng vào trong lòng Tiểu Trác Hy, khiến cả gương mặt cậu nháy mắt trở nên trắng bệch

“Không có!”

Lời phản bác này ngữ khí thoát nhìn có vẻ rất mãnh liệt, nhưng kỳ thực lúc Tiểu Trác Hy gõ ra, tay đều run rẩy hết cả lên.

Tiểu Trác Hy mê man cả ngày, khó khăn lắm mới lấy lại được chút lý trí của bản thân, lại bị mấy câu nói kia quấy rầy tâm trí, tần suất tim đập thậm chí còn nhanh hơn cả lúc gặp mặt nói chuyện với Vưu Khinh Vũ.

Cậu không rõ, người này tại sao lại nói ra những lời như thế, là để đùa giỡn sao?

Tiểu Trác Hy mặc dù quen biết Vưu Khinh Vũ trong game cũng đã hơn một năm trời, nhưng giao tế giữa hai người chỉ trong giới hạn nước miếng chiến cùng PK mỗi ngày, mà ngay cả tên thật của anh, cũng là trong đoạn thời gian luyện lại acc này cậu mới biết được.

Càng không cần đề cập đến những phương diện khác.

Mức độ hai người hiểu biết lẫn nhau, kỳ thật cũng chỉ là bề nổi mặt ngoài mà thôi, không thâm sâu đến mức chỉ một câu nói của đối phương liền có thể đoán ra sạch sẽ tâm tư của người đó đang nghĩ gì.

Tiểu Trác Hy trong lòng hoảng hốt lo sợ, thậm chí có loại xúc động muốn lập tức thoát game chạy trốn.

“Nếu không có, vậy tại sao lại sợ hãi?”

Vưu Khinh Vũ trong lòng hiển nhiên không có bách chuyển thiên hồi như cậu vậy, không đến vài giây đã tiếp tục lóc góc gửi tán gẫu qua tiếp.

Tay Trác Hy đặt tay lên bàn phím chần chờ thật lâu, nhưng vẫn là không thể tìm được lời nào để phản bác lại, cuối cùng chỉ có thể khô khan trả lời lại một câu

“Lão tử thêm sợ hãi vào, đơn giản là ghét người thôi!”

“Ghét tôi? Trong lòng cậu thật sự nghĩ như vậy?”

“Ghét tôi cho nên chỉ cần tôi chạm cậu một chút liền đỏ mặt? Sẽ cùng tổ đội với tôi đánh quái cả buổi chiều cũng không thấy phiền? Sẽ mỗi lần tôi gọi điện thoại bị kêu hai chữ vợ a liền lấp bắp nói không ra lời?”

“Ghét tôi cho nên đối với tôi có phản ứng? Bị tôi hôn đến thở đều thở không nổi?”

”Vợ a, vợ suy nghĩ lại cho thật kỹ đi rồi hãy nói cho chồng biết, thật sự là ghét chồng cho nên mới không muốn gặp chồng sao?”

Nhìn Vưu Khinh Vũ một câu rồi lại một câu nói tiếp không ngừng gửi sang, sắc mặt Tiểu Trác Hy ban đầu từ trắng bệch biến thành đỏ ửng, cuối cùng lại dần dần biến trắng trở lại, môi mím càng lúc càng chặt.

Vưu Khinh Vũ càng nói càng lộ ra tin tức, càng lúc càng rõ ràng, khiến Tiểu Trác Hy nhin không được, tim bắt đầu điên cuồng mà đập.

Di động bị cậu ném ở bên cạnh lúc này lại bắt đầu chấn động, Tiểu Trác Hy hoảng sợ, cầm di động lên nhìn, trên màn hình ba chữ “Tên cá chết” liên tục chớp lên.

Tiểu Trác Hy trong lòng căng thẳng, theo bản năng liền bấm vào nút màu đỏ từ chối nghe.

Nhưng Vưu Khinh Vũ rõ ràng không hề bỏ cuộc, di động vừa mới ngừng chưa được vài giây, lại tiếp tục ong ong mà rung lên.

Tiểu Trác Hy nhắm mắt, dứt khoát bấm nghe điện thoại, đặt lên tai nghe.

Bên kia cũng không nói lời nào, chỉ có tiếng hít thở rất khê chứng minh là Vưu Khinh Vũ cũng đang nghe điện thoại.

“Vợ a...” qua vài giây, Vưu Khinh Vũ mới lên tiếng, giọng nói tỏ vẻ chân thành hơn bao giờ hết “Kỳ thật, vợ là thích chồng, có đúng không?”

Tiểu Trác Hy bị một câu nói này, khiến cho tâm thoát cái nhảy lên tới cổ họng “Người người người, người nói bấy bạ gì đó!”

Vưu Khinh Vũ khê thở dài “Chồng không có nói bấy, bản thân vợ là hiểu rõ nhất mà...”

Khẩu khí thản nhiên đến như vậy, khiến cho vốn dĩ đã quen chột dạ liền nổi giận lên như Tiểu Trác Hy trong nhất thời cảm giác không biết dùng cách nào để đối phó, lúng ta lúng túng, đến cả một câu cũng nói không được, tim cũng đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Thích chồng rất đáng sợ sao? Vợ bỗng dưng liền để ý cũng không thềm để ý chồng, nếu không phải chồng tìm đến vợ, có phải vợ liền trực tiếp chạy trốn đi mất không bao giờ xuất hiện nữa không?” Vưu Khinh Vũ thấy cậu không nói lời nào, tiếp tục nói, lời nói ẩn ẩn có cảm giác như đang bức nhân.

“Tui... tui không có!” Tiểu Trác Hy trả lời, nhưng khí thế đã sớm tan rã không còn một mảnh.

“Không có cái gì? Không có thích chồng hay là không muốn trốn tránh chồng?” Vưu Khinh Vũ tiếp tục hỏi.

Tiểu Trác Hy vừa mặt đỏ tim đập, vừa không biết phải phản bác trở lại như thế nào “Ông, ông nói bấy cái gì vậy? Biến thái, chúng ta đều là nam!”

Lần này khiến cho Vưu Khinh Vũ ở bên kia có hơi im lặng một chút, nhưng cũng chỉ được một chút, qua chưa đến vài giây, tai nghe lại truyền đến thanh âm của anh “Vậy thì sao? Là nam thì không được sao?”

“Àn?” Tiểu Trác Hy bị một câu không đầu không đuôi này của Vưu Khinh Vũ hỏi khiến cho có chút ngẩn ngơ, hơn nữa trong đầu vốn vẫn là một mảnh mê mang, liền hoàn toàn triệt để không thể hiểu được rốt cuộc người nào đó đang muốn nói gì.

Vưu Khinh Vũ giống như hít một hơi thật sâu, rồi mới lại mở miệng “Vợ a, vợ ghét chồng là nam sao?”

“...” Tiểu Trác Hy lúc này tựa như đã mất đi năng lực ngôn ngữ, thanh âm cũng giống như phát ra không nổi, chỉ càng dồn sức nắm chặt điện thoại.

“Vợ không cảm thấy những lúc chúng ta ở chung với nhau sẽ rất là vui vẻ sao? Thực sự vợ muốn vì cái lý do vớ vẩn đó mà không bao giờ gặp chồng nữa sao?”

“...”

“Tuy rằng lời này là nên nói khi nào mặt đối mặt với nhau, nhưng chồng thực sự sợ vợ lại giống như đà điểu mà trốn đi khiến chồng phải chạy khắp nơi tìm.”

“...”

“Vợ a, anh yêu em.”

“...”

“Cho nên, vợ a, có thể xem nhẹ vấn đề giới tính một chút có được không? Uy, uy!”

Vưu Khinh Vũ dời di động ngang tầm mắt nhìn nhìn, thấy màn hình đã sớm trở lại là desktop, khóa miệng bất giác gợn lên mặt cười khổ.

Tuy rằng lúc trò chuyện cùng Tiểu Trác Hy, ngữ khí của anh vẫn rất là chắc ăn.

Nhưng mà, anh vẫn là cảm thấy có một loại cảm giác sợ hãi đến vô lực...

Một loại sợ hãi mà trước giờ anh chưa từng trải qua, sợ hãi đến không có cách nào loại bỏ được.

Tuy là anh cũng đã từng quen bạn gái yêu nhau một hai lần gì đó, nhưng mà lại không lần nào như lần này, cảm thấy hết sức luống cuống bối rối, thoát nhìn cứ như thiếu niên lần đầu mới biết yêu vậy...

Dẫu là có thể ẩn dấu thật sâu, tận lực đối với người khác bày ra một bộ tính mưu tính kế, nhưng vẫn nhẹn không được mà đi phỏng đoán rốt cuộc tâm tình của đối phương là thế nào.

Tiểu Trác Hy mặc dù là kẻ rất dễ hiểu, phản ứng của nhóc con kia như vậy cũng tỏ rõ là có cảm giác với mình, nhưng anh lại không không chế được bản thân mà nghĩ về tình huống xấu nhất.

Lo được lại lo mất như vậy, thực sự không giống chính anh chút nào.

Vưu Khinh Vũ thở dài thật sâu, đưa tay nhéo nhéo mi tâm, mặc kệ thế nào, hạnh phúc đều là dựa vào bản thân tranh thủ mà có được.

Dễ dàng bỏ cuộc như vậy, trước giờ vốn không phải là phong cách của anh.

53. Chương 53: Ông Cởi Quần Áo Làm Cái Gì?

Vừa nghe thấy được từ tai nghe truyền đến câu “anh yêu em”, Tiểu Trác Hy liền theo bản năng ấn nút dừng nghe, ném di động qua một bên.

Trong game, bọt cô nương vẫn đang huyền thuyên bất tận, nhưng có lẽ do hồi lâu không thấy cậu có phản ứng, liền gõ một loạt dấu chấm hỏi trong kênh đội ngũ.

Tiểu Trác Hy vội vội vàng vàng đáp lại một câu, liền rê chuột bấm vào dấu x đỏ ở góc phải cửa sổ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : xin lỗi nha bọt, đột nhiên có việc gấp, tui out trước.

Nói xong, cũng không đợi bọt bọt phản ứng lại, cửa sổ trò chơi liền biến mất trên màn hình.

Vốn dĩ ý định ban đầu lên game là muốn tái lập tình trạng quan hệ giữa mình và Vưu Khinh Vũ trở lại như lúc trước, áp cái ý niệm thích hấn trong đầu xuống, không ngờ tự dưng lại phát triển thành như bây giờ...

Tuy rằng ý thức được bản thân mình thích Vưu Khinh Vũ, nhưng cho tới tận bây giờ, Tiểu Trác Hy lại chưa từng nghĩ đến việc thực sự sẽ quen với anh...

Từ nhỏ tới lớn, cuộc sống của Tiểu Trác Hy vẫn luôn rất là đơn giản, loại chuyện như đồng tính lại thích nhau... cho đến bây giờ, cậu cũng chưa từng tiếp xúc qua.

Cho nên, dù là bản thân có một chút xú phát giác ra là thích người kia... nhưng việc đầu tiên mà cậu nghĩ đến, chính là làm cách nào bóp chết nó đi, chứ không phải để nó biến thành ngọn lửa càng cháy càng lan tràn hơn.

Thậm chí cậu cũng chưa từng nghĩ đến khả năng, Vưu Khinh Vũ cũng sẽ thích mình...

Mấy chuyện như dừng một cái đi thích nam nhân giống thế này, gặp một cái cũng đủ cho cậu tiêu hóa không thông, đừng nói chi đến cùng một lúc tận hai người.

Rõ ràng là tình cảm như vậy không chút bình thường tí nào, tại sao Vưu Khinh Vũ nói ra lại có thể một bộ thoải mái mà nói ra như vậy chứ?

Tiểu Trác Hy đá cái bàn đặt laptop để trên giường xuống dưới chân giường, vô lực ngã xuống gối nằm.

Di động lúc này bị cậu ném lung tung, đúng lúc rơi trên gối nằm, vừa vặn đầu Tiểu Trác Hy ngã xuống chạm vào, phát ra một tiếng tích.

Tiểu Trác Hy thò tay cầm lên xem, nhìn nhìn màn hình, phát hiện ở góc trên cùng có cái hình bức thư nhỏ nhỏ biểu tượng cho có tin nhắn chưa đọc, trong lòng bất giác lại run lên.

Tin nhắn còn chưa mở ra là một trong ba tin nhắn mà Vưu Khinh Vũ nhắn đến, lúc này bởi vì vừa thông thoáng được tâm ý của mình, trong lòng phiền muộn muốn chết cho nên đọc được hai tin đã ném sang một bên không đọc nữa.

Hiện tại lại vừa được người ta thổ lộ, trong lòng tự nhiên càng loạn hơn, nhưng ngón tay không hiểu sao lại không thể không chế mà bấm vào phần hộp thư đến, mở mẫu tin nhắn kia ra.

“Vợ a, trốn tránh không giải quyết được vấn đề gì đâu, thật ra chồng có lẽ đoán được vì cái gì vợ lại muốn trốn tránh chồng. Được rồi, trước không quấy rầy vợ, tự mình nghĩ lại cho thật kỹ đi, nhớ rõ phải liên lạc với chồng a, ngày mai chồng mới đến tìm vợ.”

—có lẽ đoán được vì cái gì...

Tiểu Trác Hy tâm tình thoát cái trở nên cứng đờ, nếu như là trước đó thấy được tin nhắn này, tuy cậu hẳn là sẽ cực lực xoay suy nghĩ của mình về phương diện khác mà nghĩ, nhất quyết không thừa nhận Vưu Khinh Vũ cảm giác mình thích anh ta, ngay cả game chắc cũng không dám lên nữa...

...cũng sẽ không nghe thấy được thanh âm làm cho tâm phiền loạn cả lên kia...

“Vợ a, anh yêu em... anh yêu em... yêu em...”

Bên tai giống như có một hồi thanh âm cộng hưởng vang vang liên tục lời của Vưu Khinh Vũ, Tiểu Trác Hy bịt chặt hai lỗ tai lại, nhưng một chút cũng không có tác dụng....

Chỉ là... cái loại cảm giác rối loạn lại lộn xộn trong lòng lúc nãy, thực sự chỉ là phiền muộn thôi sao?

Tiểu Trác Hy nặng nề thở dài, tuy rằng khoảnh khắc lúc đó cảm thấy rất là bất khả tư nghị, nhưng lại càng không thể phủ nhận được một điều... trong lòng có một loại vui mừng khó có thể nhận được.

Chẳng lẽ... bản thân mình thực sự biến thành đồng tính luyến ái rồi sao?

Tiểu Trác Hy nhúc nhích, dùng gối trùm lên đầu, không bao lâu liền đổ mồ hôi ròng ròng.

Cái quạt máy đặt ở đầu giường mới vừa được Hà Văn Niên lau chùi sạch sẽ, Tiểu Trác Hy đưa tay qua nhấn nút mở, gió mát nháy mắt liền thổi đến.

Vấn đề nóng bức đã được giải quyết, Tiểu Trác Hy lại tiếp tục nằm úp sấp trên giường giả làm xác chết, ngay cả Hà Văn Niên cùng Quản Minh Quân gọi dậy ăn cơm chiều, cậu cũng đều coi như không nghe thấy.

Bất tri bất giác, lại thực sự ngủ say.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Tiểu Trác Hy vì nóng mà giật mình tỉnh giấc, nhìn lại, quạt máy rõ ràng còn đang chạy.

Tiểu Trác Hy xốc chăn trên người mình xuống, một trận hăm hực.

Đã phiền lòng muốn chết rồi, ngay cả cái chăn cũng đối nghịch với mình, đang yên lành trùm lên người tao làm cái gì!

Cầm lấy điện thoại nhìn thời gian, phát hiện thế nhưng đã tám giờ tối.

Cả ngày hôm nay cơ hồ đều là ngủ và ngủ, phỏng chừng tối nay lại thức trắng mắt.

Tiểu Trác Hy bò xuống giường, bước đến buồng vệ sinh đưa tay gõ cửa hai cái, nói với Hà Văn Niên đang ở bên trong gian khổ đấu tranh anh dũng cùng đôi giày “Đi phòng tắm mà chà đi, để tao tắm rửa cái.”

Những kẻ gặp vấn đề tình cảm đều không thể trêu vào, Hà Văn Niên tất nhiên am hiểu sâu sắc đạo lý này, thế là liên tục gạt đầu “Hảo hảo hảo, tiểu nhân đây vâng lệnh mà đi vậy!”

“...” Tiểu Trác Hy không nói gì, liếc mắt nhìn Hà Văn Niên tí ta tí tởn ôm thau đi ra ngoài, ngay cả khí lực mở miệng mắng người cũng chẳng có.

Buồng vệ sinh trong ký túc xá cũng có lắp một cái vòi sen phun nước, bất quá một năm bốn mùa nước phun ra đều là nước lạnh, tuy rằng đến mùa đông vòi nước liền biến thành vô dụng, nhưng mùa hè có miếng nước lạnh để tắm rửa này kia nọ vẫn là khá phương tiện.

Ở trong phòng của mình, Tiểu Trác Hy cũng không thèm lấy quần áo sạch để thay sau khi tắm, trực tiếp cởi quần áo sạch sẽ ném lên giường, với tay lấy xà bông cùng khăn mặt liền vào buồng vệ sinh.

Từ sau khi rời khỏi nhà Vũ Khinh Vũ, Tiểu Trác Hy chưa từng đoán hoài gì đến vết thương trên tay, mà hiện tại tâm tình lại đang phiền, tất nhiên cũng không dư hơi đâu mà đi chiếu cố nó, trực tiếp đứng dưới vòi sen bật cho nước phun ra.

Độ ẩm trên người vẫn còn khá cao, lại tiếp xúc ngay với nước lạnh, Tiểu Trác Hy nhin không được rùng mình một cái, đợi đến một lúc sau thích ứng rồi mới thấy cả người bình thường trở lại.

Vết thương trên tay lúc ban sáng còn cảm thấy đau đến lợi hại, nhưng không biết có phải do ban sáng được Vũ Khinh Vũ bôi thuốc hay không, bây giờ sưng đỏ cũng giảm bớt gần như không còn thấy nữa, nước lạnh có chảy qua cũng không có cảm giác gì nhiều.

Tiểu Trác Hy đó giờ tắm rửa chưa từng biết cái gì gọi là kỹ càng, tùy tiện chà chà sát sát người vài cái, bôi xà bông lên người xong rồi mới đột nhiên phát giác, quên mất lấy dầu gội đầu rồi.

Tuy là biết ở phòng ngoài chẳng có ai, nhưng cả người ướt chèm nhẹp cũng lười đi ra ngoài, bèn lấy luôn xà bông tắm bôi bôi mấy cái lên đầu, nhắm mắt lại bắt đầu vò tới vò lui mấy cái.

Tuy là xà bông tắm nhưng dùng gội đầu cũng phát huy tác dụng rất rõ ràng, không được bao lâu liền ra một đồng bọt xà phòng. Tiểu Trác Hy lúc trước từng có lần bị thứ này chảy vào mắt, cho nên mỗi lần gội đầu đều là nhắm mắt thật chặt.

Vòi sen đã được khóa lại, hai mắt lại nhắm, cho nên thanh âm từ phòng ngủ xuyên qua lớp cửa buồng vệ sinh mỏng tanh có thể nghe thấy rõ ràng mồn một.

Cửa ngoài cách một tiếng khê mở ra, Tiểu Trác Hy cũng không để ý lắm, chỉ nghĩ là Hà Văn Niên chà giày xong trở về phòng.

Bất quá, tên kia lúc đi ra ngoài cư nhiên cửa cũng không thềm khóa, không sợ cảnh xuân của lão tử đây tiết ra ngoài.. Tiểu Trác Hy lén lút ở trong lòng tặng ngón giữa cho Hà Văn Niên, chợt nghe thấy tiếng đi động của mình chấn động vang lên.

Lúc này xem xong thời gian liền để di động trên bàn, cho nên thanh âm mới lớn như vậy.

Tiểu Trác Hy đưa mặt về phía cửa hô to “Lão đại, nghe dùm điện thoại cái!”

Mới vừa nói xong, đột nhiên lại nghĩ đến, có thể là do người kia gọi đến, nhất thời khẩn trương một trận, cả người trần trụi mở cửa buồng tắm hướng ra ngoài hô to “Đừng nghe! Đừng nghe, đừng...”

Thanh âm của Tiểu Trác Hy ngay lập tức im bật, mà người đang đứng ở cửa cũng nhanh chóng bước vào phòng, tiện tay kéo cửa đóng lại cái rầm, trừng mắt nhìn cậu, có chút tức giận quát “Ngay cả quần áo cũng không mặc cũng dám chạy ra? Khốn kiếp cái đám kia, mỗi ngày chiếm tiện nghi vợ bao nhiêu lần a?”

Tiểu Trác Hy mới này mắt vẫn còn hí hí lại, thấy rõ người đứng ở ngay cửa là ai rồi thì, ngay lập tức trợn to hai mắt “Sao... sao ông lại đến đây?”

Vũ Khinh Vũ không trả lời lại, bọt xà phòng trên đầu Tiểu Trác Hy ngay lúc này liền chảy a chảy, chảy luôn vào mắt Tiểu Trác Hy.

“A...” ánh mắt bị cay, Tiểu Trác Hy liền hô lên một tiếng. Vưu Khinh Vũ bên này đã bước qua, đẩy cả thân thể cậu trở lại vào phòng vệ sinh, một tay giữa chặt người một tay ấn đầu cậu vào bồn rửa mặt, mở vòi nước ra hắt nước lên mắt cậu mấy cái “Ngu ngốc.”

Tiểu Trác Hy từ sau khi thấy Vưu Khinh Vũ liền tiến vào trạng thái đầu óc bãi công, hiện tại rất là ngoan, bị người nào đó mắng ngu ngốc cũng không hề phản bác.

“Mắt còn thấy rất không?” rửa hồi lâu, cảm thấy cũng đủ rồi, Vưu Khinh Vũ liền thấp giọng hỏi.

Hai mắt Tiểu Trác Hy vẫn là nhắm chặt không dám mở “Hết... hết rồi.”

Vưu Khinh Vũ đảo mắt nhìn quanh, bước sang bên cạnh một chút mở vòi sen phun nước ra thử nhiệt độ, tiếp theo lại xoay về bên chốt mở nước nóng, cuối cùng cau mày nhìn Tiểu Trác Hy hỏi “Vợ tắm nước lạnh sao?”

Tiểu Trác Hy nhắm hai mắt, tự nhiên không nhìn thấy được biểu tình lúc này của Vưu Khinh Vũ, rất là thành thật mà gật đầu “Àn, ký túc xá không có nước nóng.”

Vưu Khinh Vũ thở dài, kéo cậu lại đứng dưới vòi sen, nâng tay phải của cậu lên xem, lông mày càng nhăn dữ hơn “Vết thương bị dính nước?”

“Không, không sao hết, không đau...” Tiểu Trác Hy lúc này vẫn còn ngơ ngác ngác.

Vưu Khinh Vũ không nói gì, thừa lúc cậu đang nhắm mắt, liền cởi luôn cả quần áo trên người mình, vắt lên cửa sổ cách vòi sen khá xa.

Trên cửa sổ chỉ lắp kính mica, cho nên mức độ trong suốt khá thấp, hoàn toàn không cần lo lắng bà xã nhà mình bị người ta nhìn thấy chiếm tiện nghi.

Bảo Tiểu Trác Hy dùng tay phải giơ lên tựa vào tường rồi, Vưu Khinh Vũ lúc này mới mở vòi sen, rất tự giác đưa tay giúp Tiểu Trác Hy gội đầu “Sau này đừng tắm bằng nước lạnh nữa có nghe không?”

“...” Tiểu Trác Hy trầm mặc không nói lời nào, ngoan ngoãn để mặc anh làm gì thì làm, mãi cho đến lúc bọt xà phòng trên tóc được rửa đi sạch sẽ rồi, vẫn không mở mắt ra.

Vừa mới gặp mặt đã gặp một trận hỗn loạn, Vưu Khinh Vũ tự nhiên cũng không có thời gian nghĩ đến chuyện không đâu, nhưng hiện tại nhìn thấy làn da của Tiểu Trác Hy bởi vì bị nước lạnh kích thích mà hơi hơi phồng hồng, cả nhũ đầu vì bị nước lạnh xối qua mà hơi cương cứng lên, nhìn không được mà nuốt khan một ngụm nước bọt, hạ phúc cũng nháy mắt khản trương.

Tiểu Trác Hy có lẽ cũng biết là trên đầu bọt xà phòng đã được rửa đi hết, cho nên mở to hai mắt ra, đứng giữa màn nước, thấy được tình thế hiện tại nháy mắt liền đỏ ửng cả gương mặt, bối rối lùi về sau rời khỏi vòi nước “Ông... ông... biến thái! Ông cởi quần áo làm cái gì vậy?”

Vưu Khinh Vũ cúi đầu nhìn lại mình “Chồng mặc có mỗi bộ này đến thôi a, ướt rồi lấy gì đổi đây.”

Tiểu Trác Hy lúc này mới giống như phát hiện được, bản thân từ nãy tới giờ vẫn là đang khóa thân đứng trước mặt Vưu Khinh Vũ, đưa tay vịn vòi nước khóa lại, rồi mới dùng tay đẩy đẩy người nào đó ra ngoài “Ông ra ngoài đi!”

Nhưng vừa đụng đến làn da trần của Vưu Khinh Vũ, tay lại bắt giác rụt lại.

Nhìn thấy Tiểu Trác Hy lúc này, bộ dáng tựa như hoa đào e ấp, khiến Vưu Khinh Vũ lại một trận khô khốc miệng lưỡi, rốt cuộc chịu không nổi, tiến lên trực tiếp ôm cậu vào ngực, cúi đầu hôn lên môi cậu.

“A...buông, buông ra... ô...” Tiểu Trác Hy dùng tay đập vào ngực Vưu Khinh Vũ, nhưng trên người anh vốn dĩ ướt nhẹp nước, hơn nữa mới này còn dùng qua xà bông tắm, đã trơn càng thêm trơn, tay vừa chạm đã trượt đi. Tiểu Trác Hy đáng không có tác dụng, ngược lại còn bị người nào đó giữ chặt lại bả vai, ôm vào ngực càng gắt gao hơn.

Tâm ý cũng đã thổ lộ, cho nên lúc này Vưu Khinh Vũ không giống như lần trước thử thử thăm chừng nữa, trực tiếp tấn công xâm lược thành trì một cách bá đạo, hết duyên lại hấp, không khí giữa hai người càng lúc càng lộ ra dục niệm rõ ràng.

Nước bọt từ khóe miệng cả hai uốn lượn trượt dài, miệng cùng miệng lưỡi đối lưỡi dây dưa, tay của Vưu Khinh Vũ cũng bắt đầu chạy tới chạy lui trên người Tiểu Trác Hy.

Không bị quần áo làm vướng víu, người nào đó càng thuận lợi chiếm tiện nghi hơn, thậm chí một bàn tay đặt lên hông của Tiểu Trác Hy cũng đã bắt đầu hết xoa lại nhéo.

Cả người Tiểu Trác Hy bị Vưu Khinh Vũ áp lên tường, hai chân bị tách ra, hạ thân cả hai dính sát vào nhau.

Tiểu Trác Hy bị người nào đó làm cho mơ hồ, chỉ có thể lo thở dốc, tuy rằng bị một loạt động tác như vậy dọa đến, khiến cậu liên tục ề ề a a giãy dụa, nhưng mà đã sớm không còn sức lực để mà phản kháng.

Tay Vưu Khinh Vũ đặt trên hông cậu xoa trong chốc lát, lần theo khe hở nhẹ nhàng lấn vào, nhất thời khiến cho Tiểu Trác Hy run rẩy một trận.

Phía dưới của hai người cũng đã cương cứng đến phát đau, môi Vưu Khinh Vũ cũng dờn trện địa đi, dần dần di động trượt xuống ngực của cậu.

“Lão tam! Mới nãy Vu Hoa đến phòng tắm chung nói với tao có gặp một người hỏi mày ở phòng nào, coi bộ là thằng cha kia tìm tới đó...” Hà Văn Niên trên tay vẫn còn đang cầm đôi giày lúc nãy, nhưng vừa mới đẩy cửa buồng tắm ra, đôi giày mới được chà sạch sẽ chút liền bất hạnh rơi tự do xuống đất, bịch một tiếng, trong không khí trầm mặc tuyệt đối giữa ba người, tiếng rơi này thực sự vang dội.

Vưu Khinh Vũ rất nhanh liền nghiêng người che lại Tiểu Trác Hy, ôm chặt cậu vào lòng, đồng thời thò tay qua kéo cửa đóng lại cái rầm.

“A... thực xin lỗi, thực xin lỗi! Tui không biết...” Hà Văn Niên đứng trước cửa buồng vệ sinh, khiếp sợ đến mức nói năng cũng trở nên lộn xộn.

Vưu Khinh Vũ hít một hơi thật sâu, cũng không thèm nghĩ hiện tại nơi này là địa bàn của ai, không chút khách khí hướng mặt ra ngoài nói với người ngoài cửa “Về sau những lúc cậu ấy tắm rửa. có chuyện gì đi nữa cũng phiền cậu đứng ngoài cửa nói.”

Một câu thần nhiên cực kỳ, nhưng cũng là khí thế mười phần, Hà Văn Niên ở ngoài cửa gật đầu liên tục “Vâng vâng vâng, đã rõ đã rõ.”

Vưu Khinh Vũ ném cho cái xem thường “Vậy bây giờ, có thể phiền toái cậu tiếp tục đi chà giày hay không?”

54. Chương 54: Tui Cũng Thích Ông!

Nghe thấy thanh âm nghiêng ngả lão đảo rầm rầm mà đi của Hà Văn Niên từ ngoài vọng vào, cuối cùng kết thúc bằng một tiếng đóng cửa lách cách rầm. Vưu Khinh Vũ đưa tay nâng mặt Tiểu Trác Hy vốn đang vùi vào hông vai của mình, lại kề sát xuống hôn hôn “Người đi rồi, chúng ta tiếp tục đi.”

“Tiếp tục cái khi mồi!” Tiểu Trác Hy cả gương mặt vẫn còn đỏ ửng, dùng sức đẩy đầu của người nào đó đang cố sức hôn mình qua một bên.

Vưu Khinh Vũ tiếp tục mặt dày mày dạng đưa mặt trở lại “Vậy chúng ta lên giường đi?”

Tiểu Trác Hy suýt chút nữa bị sắc nước miếng của mình mà nghẹn chết “Kháo, da mặt ông rốt cuộc luyện kiểu gì dày được như vậy?”

Nói xong, cũng mặc kệ người nào đó, không quản cả người ướt nhẹp, trực tiếp mở cửa chạy ra ngoài.

Dĩ vãng không biết đã từng khỏa thân chạy tới chạy lui ở trong phòng bao nhiêu lần, nhưng lần này người bên cạnh lại từ lão đại lão tứ biến thành con cá mực nào đó, Tiểu Trác Hy lại đột nhiên cảm giác tư thế đi đứng của mình cũng bắt đầu có chút kỳ cục...

Cậu bước nhanh đến giường của mình, cũng mặc kệ trên người vẫn dính đầy nước, nhanh chóng chui vào chăn, tiếp theo luống cuống tay chân lấy quần áo mặc vào.

Vưu Khinh Vũ cầm quần áo của mình từ buồng vệ sinh bước ra thấy bộ dạng cậu như vậy, có chút buồn cười “Vợ a, không cần khẩn trương, chồng đâu có ăn thịt vợ đâu.”

Tiểu Trác Hy nghe thấy thanh âm của anh, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy người nào đó tay cầm quần áo, cả người vẫn là trần trụi, chỗ nào đó vẫn còn đang thẳng tắp, khí thế hùng hồn, liền dời tầm mắt đi chỗ khác “Cút đi, ai ai ai ai khẩn trương?”

Vưu Khinh Vũ xì một tiếng bậc cười, hai ba bước phóng đến cạnh giường của cậu, rất là tự nhiên leo lên, không thèm để ý đến Tiểu Trác Hy cố sức ngăn cản, chui vào chăn ôm lấy Tiểu Trác Hy.

Cây quạt ở đầu giường vẫn đang quayvù vù, hai người cũng là mới vừa từ nước lạnh đi ra, cho nên dù ôm nhau như vậy cũng không cảm giác thấy nóng tí nào.

“Ông làm gì vậy! Mau mau bước xuống, lão tử lão đại mà trở lại...” Tiểu Trác Hy thấy vậy liền kích động đẩy đẩy người nào đó.

Vưu Khinh Vũ thần tình vô tội cực kỳ “Cũng đâu thể để chồng cả người trần truồng đứng ở trong phòng chứ.”

“Ông...” Tiểu Trác Hy trừng mắt liếc Vưu Khinh Vũ, nhưng khi cảm giác được thứ gì đó cứng cứng đẩy đẩy mông của mình thì, lời nói đuổi người xuống giường cũng nghẹn trên trời mà nuốt vào, sắc mặt ửng đỏ “Cầm thú! Tránh xa lão tử một chút!”

Vưu Khinh Vũ nghe lời giật giật thân mình, nơi nào đó đặt gần mông của cậu nhích qua nhích lại một hồi, cuối cùng vẫn là đảo về chỗ cũ, mà từ miệng Vưu Khinh Vũ còn khẽ ngậm ra một tiếng rên rỉ, làm cho Tiểu Trác Hy xấu hổ chịu không nổi “Kháo, biết cái gì là xấu hổ hay không!”

Vưu Khinh Vũ vẫn một bộ hết sức vô tội như cũ “Vậy vợ nói chồng nên làm thế nào bây giờ? Nó không chịu xuống chứ bộ...”

“Không chịu xuống?” Tiểu Trác Hy lại liếc mắt trừng anh một cái, tay cũng nhanh chóng thò xuống hạ thân.

Nhưng lần này lại không thuận lợi như lần trước, tay mới vừa đi được nửa đường, đã bị Vưu Khinh Vũ ngăn lại “Đừng đừng, vợ a, vợ mà làm một cú như vậy nữa, là chồng thực sự không thể thỏa mãn được vợ nữa a!”

“Đừng, đừng có nói bậy bạ!” Tiểu Trác Hy vừa tức vừa vội “Mau mau cút đi!”

Vưu Khinh Vũ không những không nghe lời, ngược lại còn dựa cả người vào cậu, cúi đầu xuống, đặt cằm tựa lên bả vai cậu “Vợ a, hình như vợ cũng chưa có xuống luôn kia?” vừa nói, một tay đặt ngay eo Tiểu Trác Hy nhanh chóng luồn ra trước, cầm lên yếu hại của cậu.

Tiểu Trác Hy bị động tác này kích thích khiến cả người run lên, tiếp theo liền bắt đầu kịch liệt giãy dụa “Làm gì vậy? Cút ngay cho lão tử!”

Tay còn lại của Vưu Khinh Vũ đã nhanh chóng giữ chặt cậu lại, đầu nghiêng về phía trước, hướng về miệng cậu hung hãn hôn lên, Tiểu Trác Hy rốt cuộc có chút bình tĩnh lại. Nhưng yếu hại của mình bị người ta nắm trong tay, thân thể vẫn là không nhịn được mà run rẩy lên.

Vưu Khinh Vũ rời khỏi môi cậu, nhẹ giọng nói “Ngoan, chồng chỉ là giúp vợ giải quyết thôi, thả lỏng một chút là được rồi.”

“Hỗn... hỗn đản!” hai người đang ở trong phòng ký túc xá, Tiểu Trác Hy trong lòng vừa sợ hãi lại có người đột ngột xông vào như lúc này, vừa bị Vưu Khinh Vũ dùng kỹ xảo thuần thực xoa nắn vỗ về khiến cho cả người vô lực, chỉ có thể yếu ớt ngả người dựa vào lồng ngực anh.

Vưu Khinh Vũ đại khái cũng hiểu được tình thế như vậy có chút nguy hiểm, động tác trên tay cũng nhanh hơn so với lần trước.

Cảm giác cảm kỳ sợ bị người khác phát giác, lại thêm khoái cảm từ hạ thân truyền đến từng đợt, khiến cho Tiểu Trác Hy rất nhanh phóng thích trong tay của Vưu Khinh Vũ, hét lên một tiếng rồi yên tĩnh trở lại, không có chút nhúc nhích nào.

Nhìn Tiểu Trác Hy gương mặt đỏ bừng, tựa như một chú mèo con co người lại rúc vào trong lòng mình, Vưu Khinh Vũ liền cảm giác dục vọng càng cương cứng lợi hại hơn, nhịn không được lại đỉnh đỉnh mấy cái giữa mông Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy vốn vẫn đang lâm vào hỗn loạn, động tác này lại như tiếng chuông cảnh báo khiến cậu tỉnh táo lại, hô lên một tiếng, thẳng người ngồi dậy “Ông ông... mau mau đi xuống.”

Vưu Khinh Vũ đáng thương hề hề nhìn cậu, còn đưa bàn tay dính đầy dịch màu trắng quơ quơ trước mặt Tiểu Trác Hy “Vắt chanh bỏ vỏ? Vợ vô tình quá đi!”

Tiểu Trác Hy nghe xong, càng thêm đỏ mặt, dứt khoát nghiêng đầu nhìn chỗ khác, không thèm nhìn Vưu Khinh Vũ nữa “Cút! Mau mặc quần áo vào có nghe không vậy!”

Vưu Khinh Vũ bĩu bĩu môi, biết lúc này mà lại đùa giỡn nữa phỏng chừng Tiểu Trác Hy sẽ thực sự nổi điên lên, chỉ có thể chấp nhận số mệnh bò xuống giường, chui lại vào phòng tắm.

Chờ anh DIY (1) xong lại trở ra, Tiểu Trác Hy đã sớm mặc quần áo vào xong xuôi.

Vưu Khinh Vũ chậm rãi mặc lại quần áo của mình, đứng ở bên cạnh cậu “Giờ cũng đã tối rồi, chồng không về đâu, vợ thu nhận chồng đi!”

Tiểu Trác Hy nháy mắt thần tình hắc tuyến liếc nhìn “Da mặt ông còn dày tới mức độ nào nữa không vậy?”

“...Thế, vợ a, chúng ta làm đi, chồng ghen thực sự rất khổ a!” Vưu Khinh Vũ tự hỏi một lúc lâu, mới rất là chân thật trả lời lại.

Tiểu Trác Hy nhất thời có phần đỏ khốc đỏ cười “Kháo...”

Đương nhiên, Vưu Khinh Vũ cũng chỉ là nói đùa, anh tiến về phía trước đưa tay xoa xoa tóc của Tiểu Trác Hy, lại mở miệng “Giường của vợ nhỏ quá, hai chúng ta ngủ chung chắc cũng không nổi đâu, hay là chúng ta ra ngoài đi, chồng thấy ở gần đây khách sạn khá nhiều.”

“Uy, nói bậy cái gì vậy!” Tiểu Trác Hy lại đỏ mặt, trừng mắt nhìn Vưu Khinh Vũ, về mặt lúc này của cậu, ai nhìn vào cũng biết là đang mắc cỡ.

Vưu Khinh Vũ nhìn bộ dạng cậu như vậy, không khỏi khẽ cười thành tiếng “Được rồi vợ a, không cần mắc cỡ như vậy, lần này chồng thề thực sự sẽ không chạm vào vợ, chỉ là... vợ thực sự muốn tiếp tục ở đây sao? Lát nữa mấy người kia trở về, phỏng chừng thể nào cũng sẽ hỏi vợ về quan hệ của chúng ta a?”

Nghe lời này của anh, da đầu Tiểu Trác Hy không khỏi một trận run lên.

Tình cảnh mới nãy ở phòng tắm... Tiểu Trác Hy nhớ tới biểu tình ngay lúc đó của Hà Văn Niên, liền hận không thể đập đầu vào tường cho mất trí nhớ đi.

Bị lão đại ngay tại trận bắt gặp mình cùng nam nhân trong phòng tắm làm cái chuyện đó đó, giết cậu chết đi cho rồi!

Nhìn thấy biểu tình dao động của Tiểu Trác Hy, Vưu Khinh Vũ tiếp tục nói khích “Vợ, đi đi mà, để cho tên đó yên lành mà tiêu hóa chuyện tối nay đi, sáng mai hăng trở về.”

Tiểu Trác Hy vẫn là có chút do dự “Nếu... ông dám nổi cơn, tui sẽ thiên ông thật...”

Vưu Khinh Vũ gật đầu liên tục “Tuyệt đối không dám!”

Tiểu Trác Hy thở dài một hơi, đưa chân đạp Vưu Khinh Vũ một cái “Kháo, thật không biết đời trước thiếu nợ ông cái gì! Vô duyên vô cớ làm lão tử mất mặt như vậy!”

Nhắn một cái tin cho lão đại rồi, Tiểu Trác Hy liền lét lút theo sau “gian phu” trốn ra khỏi ký túc xá, tìm một khách sạn có vẻ sạch sẽ đi vào.

Tuy rằng hai tên đàn ông con trai cùng nhau vào khách sạn, người khác nhìn thấy cũng không cảm thấy có gì, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn thấy chột dạ, cho nên cảm giác ánh mắt của cô nàng tiếp tân nhìn hai người họ giống như rất là khác thường.

Từ nhỏ đến giờ, lần này coi như là lần đầu tiên ra ngoài mượn phòng, cư nhiên lại cùng một tên nam nhân, cảm giác... không biết là nên thấy thất bại hay khấn trương.

Ở ký túc xá đã tắm rửa rồi, cho nên vừa mới vào phòng, Vưu Khinh Vũ liền thoải mái ngã người nằm xuống cái giường đôi giữa phòng.

Tiểu Trác Hy lại một trận kinh ngạc “Àn? Không phải là nên có hai cái giường sao?”

Vưu Khinh Vũ nói dối không chớp mắt “Khách sạn gần trường học đều là cho người ta mượn phòng ”làm“, giường đôi là lẽ dĩ nhiên.”

Nghe thấy hai chữ “mượn phòng” từ miệng Vưu Khinh Vũ nói ra, tim Tiểu Trác Hy lại khấn trương một trận, chẳng còn năng lực đâu để mà phản bác nữa, ngoan ngoãn im miệng.

Dù gì cũng chỉ là khách sạn nhỏ gần trường học, không có máy lạnh cũng là dĩ nhiên. Vưu Khinh Vũ cầm lấy điều khiển bật công tắc quạt máy, sau đó xốc chăn bên cạnh mình lên, lấy tay vỗ vỗ “Vợ a, đi ngủ được chưa?”

Tiểu Trác Hy nghe lời bước qua, ngồi lên giường, nhưng thân thể lại không nhận được có chút cứng ngắc.

Vưu Khinh Vũ lại cười khê, ôm lấy người bên cạnh nằm xuống giường, thuận tay tắt luôn đèn đầu giường.

”Uy, ông...” Tiểu Trác Hy khấn trương, ngọ nguậy hai cái.

Vưu Khinh Vũ trấn an vỗ vỗ lên bụng cậu “Ngoan, chồng thực sự sẽ không làm gì vợ...”

Nhìn Vưu Khinh Vũ có vẻ thực sự không có ý đồ gì, Tiểu Trác Hy mới an tâm thả lỏng người.

Không khí giữa hai người đột nhiên an tĩnh, lại như có như không chút kỳ lạ.

Tiểu Trác Hy ngủ gần như cả ngày, hiện tại lại nằm bên cạnh người mình thích, tất nhiên càng không ngủ được. Trầm mặc hồi lâu, mới nhận hết nỗi đằng hắng một cái “Khụ khụ...”

“Làm sao vậy?” Vưu Khinh Vũ hiển nhiên cũng chưa ngủ, rất nhanh liền phản ứng lại.

Tiểu Trác Hy khó nhận vịn vịn người một chút “Cái kia... phải mặc quần áo ngủ sao?”

“...” Vưu Khinh Vũ dừng một lát, mới dùng thanh âm có chút kềm nén trả lời “Mặc đi, bằng không thì tối nay có khi ngủ không được.”

“...” Tiểu Trác Hy nháy mắt liền lập tức an phận ngậm miệng lại.

Vưu Khinh Vũ hôn hôn tóc của cậu, ôm cũng chặt hơn một chút “Vợ a...”

“Àn?” Tiểu Trác Hy hiếm khi ngoan ngoãn trả lời lại.

“Không có gì, chỉ là muốn kêu...” Vưu Khinh Vũ nói xong, lại vỗ vỗ lên bụng cậu, nhỏ giọng kêu “Vợ a, vợ a, vợ a... vợ a...”

“Cái gì nha...” Tiểu Trác Hy dùng khuỷu tay đẩy nhẹ anh một cái, thái độ rõ ràng khác xa so với trước đây.

Vưu Khinh Vũ khẽ cười một tiếng “Vợ a, vợ nói xem... chúng ta như vậy có giống một đôi mới kết hôn không?”

Khóe miệng Tiểu Trác Hy vốn có hơi cong cong lên, nghe xong lời này đột nhiên cương cứng lại “Không giống, kết hôn phải là một nam một nữ, chúng ta khiêng phải.”

Không khí vốn đang ấm áp, lúc này cũng biến thành cứng ngắc.

Vưu Khinh Vũ thở dài “Vợ a, thực sự vợ để ý chuyện này sao?”

Tiểu Trác Hy không nói gì, càng rúc sâu vào lòng Vưu Khinh Vũ hơn.

“Thực ra ngay cả chồng cũng không ngờ tới sẽ có lúc bản thân lại yêu một người cùng là nam nhân giống mình, nhưng mà yêu cũng yêu rồi, chồng sẽ không trốn tránh, vợ a, chồng sẽ cho vợ hạnh phúc, tin chồng được không...” Vợ Khinh Vũ cúi đầu kề sát tai cậu, thì thầm vài câu, lại hôn cậu một cái “Ngủ đi.”

Tiểu Trác Hy nghe những lời này, trong lòng từng trận rung động, làm sao có thể nhắm mắt được nữa.

Trầm mặc một hồi lâu, cậu do dự mở miệng “Nè... Vợ Khinh Vũ.”

“Àn?”

“Tui... tui cảm thấy là tui cũng thích ông...” Tiểu Trác Hy vừa nói lời này ra, liền cảm giác được cánh tay Vợ Khinh Vũ ôm lấy mình giống như càng tăng thêm lực đạo.

Vợ Khinh Vũ không biết ra sao, hồi lâu cũng không mở miệng nói lời nào, qua một lúc mới dùng ngữ khí có chút bất ổn mà nói “Chuyện này... chồng biết mà, chồng biết vợ làm sao có thể không thích chồng được.”

“Vậy ông run rẩy cái gì?” Tiểu Trác Hy nhìn phản ứng của Vợ Khinh Vũ, thực không biết nên cảm động hay buồn cười.

Vợ Khinh Vũ cúi đầu hỏi “Chồng run lắm sao?”

“Àn.”

“Cái đó, đại khái là bởi vì... bởi vì chồng rất vui, vợ có thể thừa nhận vợ thích chồng ngay trước mặt chồng.” Vợ Khinh Vũ dứt lời, liền kề sát đầu hôn lên môi Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy đưa tay lên ngăn động tác của anh lại, có chút sợ hãi không dám nhìn thẳng vào anh “Nè... Vợ Khinh Vũ, có thể cho tui chút thời gian hay không?”

“Thời gian?” Vợ Khinh Vũ nhún mày.

Tiểu Trác Hy mím môi “Tui... tui thực sự cảm thấy hai tên nam nhân mà quen nhau rất kỳ quái, có thể cho tui thời gian tự mình ngẫm lại thật rõ ràng không? Tốt hơn là trong khoảng thời gian này, chúng ta đừng nên gặp mặt nhau...”

55. Chương 55: Em Gái Đến Đây!

Không khí vốn đang hài hòa vô cùng giữa một đôi lưỡng tình tương duyệt, ngay lúc Tiểu Trác Hy nói ra những lời này, trong nháy mắt liền trở nên cứng ngắt.

Hai tay Vợ Khinh Vũ ôm lấy Tiểu Trác Hy càng tăng thêm lực, có chút bất mãn mở miệng “Không gặp nhau?”

“Àn...” Tiểu Trác Hy gật đầu “Để tui ngẫm lại thật rõ ràng được không?”

Vợ Khinh Vũ sững sốt hồi lâu, mới trầm giọng đáp “Àn... vậy được rồi, tạm thời mấy ngày này không gặp mặt, nhưng mà đi động vẫn phải mở, những lúc không có khóa học vợ phải lên mạng.”

Tiểu Trác Hy biết rõ yêu cầu của mình có chút tùy hứng, nhưng loại tình huống như thế này, thực sự cậu không biết nên làm cái gì bây giờ.

Cùng một người nam nhân thích nhau, không lẽ như thế thôi liền thực sự li縁 linh mà quen nhau sao?

Tuy rằng cuộc sống của cậu vốn luôn đơn giản, nhưng giờ phút này cậu cũng hiểu, một khi thật sự quyết định quen với Vợ Khinh Vũ, những thứ mà cả hai sẽ phải đối mặt, có lẽ còn vượt xa hơn những gì cậu có thể tưởng.

Chỉ trích của kẻ ngoài cuộc, cậu có thể vờ như không nghe không thấy, nhưng nếu người thân, bạn bè mà biết được...

Tiểu Trác Hy run rẩy trong lòng, lại càng rúc sâu hơn vào lòng Vưu Khinh Vũ.

“Ngủ đi.” Vưu Khinh Vũ nhẹ nhàng hôn lên vành tai cậu, điều chỉnh lại tư thế, sau đó nhắm mắt lại.

Tiểu Trác Hy ngẩng đầu nhìn gương mặt của anh, khẽ cắn môi “Vưu Khinh Vũ, tui sẽ cố gắng suy nghĩ thật nhanh... Không phải, không phải là tui không dám... nhưng là, cứ mỗi khi ở bên cạnh ông, tui cảm thấy đầu óc không thể suy nghĩ được.”

Chu dù nhắm mắt lại, nhưng Vưu Khinh Vũ vẫn là vì lời nói này của Tiểu Trác Hy mà lộ ra nét mỉm cười “Hóa ra chồng đây khiến vợ mê mẩn tới như vậy sao?”

“Cái gì nha! Tự kỷ!” Tiểu Trác Hy dùng sức đánh Vưu Khinh Vũ một cái, cuối cùng cũng có thể thanh thản lại một chút, nhắm hai mắt lại nằm bên cạnh anh.

Tuy rằng còn chưa nghĩ ra được rốt cuộc nên làm sao, nhưng nằm bên cạnh người này, giống như có thể an tâm hơn rất nhiều...

Ngày hôm sau, Tiểu Trác Hy bị tiếng di động đánh thức, mơ mơ màng màng đưa tay muốn với lên đầu giường, nhưng không ngờ lại chạm phải một bộ ngực bằng phẳng.

Hơn nữa, vẫn là xoa xoa mấy cái mới kéo lại được ý thức.

Lúc này chỉ mới sáng sớm, tất nhiên Vưu Khinh Vũ không chịu nổi hành vi mang tính chất “trêu ghẹo” của ai đó, liền túm lấy tay Tiểu Trác Hy đang sờ loạn lên, chụp lấy điện thoại bấm nghe.

“Uy?”

“Àn, hảo, cậu ấy lập tức đi, cảm ơn.”

“Bái bai.”

Nói xong hai ba câu vô cùng đơn giản, liền khép di động lại vứt sang một bên.

Tiểu Trác Hy đã sớm bị chuyện nằm bên cạnh mình là con cá mực làm cho hoảng hồn mà thanh tỉnh lại, nhìn thấy tình cảnh này, càng có chút trợn mắt há hốc mồm, hỏi “Ông.. ông... ai cho ông nghe điện thoại của tui!”

Vưu Khinh Vũ vừa nhéo nhéo mặt cậu vừa đánh cái ngáp, mở miệng nói “Đừng bận tâm mấy cái này nữa, mau mau đi rửa mặt đi, gọi điện thoại mới này hình như là bạn học của em, bảo là hôm nay em có hai tiết có khóa. hiện tại chín giờ rưỡi rồi.”

“Có khóa?” Tiểu Trác Hy quả nhiên bị nói đến mức quên bẵng đi chuyện người nào đó tự tiện nghe điện thoại của mình, bước xuống giường xô dép vào rồi chạy nhanh đến buồng vệ sinh.

Khách sạn nhỏ nên vật dụng tẩy rửa này kia cũng chỉ có một phần, Tiểu Trác Hy xịt kem đánh răng ra ngón tay rồi thọc vào miệng khuấy khuấy vài vòng, lại chà răng mấy cái, coi như đánh răng xong, tiếp theo mở nước hắt hắt lên mặt vài cái, sau đó xông ra ngoài “Tui đi học trước đây, bái bai!”

Vưu Khinh Vũ vội vàng ngăn cậu lại “Từ từ, để anh rửa mặt xong đưa em qua.”

Tiểu Trác Hy liếc nhìn anh một cái, trên mặt lại có chút hồng hồng “Không cần, ông về trước đi.”

“Vợ a, mấy ngày kế tiếp chúng ta là không được gặp nhau đó, vợ không thể thông cảm nỗi khổ tâm của chồng sao?” Vưu Khinh Vũ một trận thở dài.

“Có cái gì khổ a...” Tiểu Trác Hy miệng tuy lẩm bẩm như vậy, nhưng vẫn là nghe lời mà ngoan ngoãn dừng lại.

“Ngoan, rất nhanh là xong rồi.” Vưu Khinh Vũ nhéo mặt cậu một cái, mới chịu chui vào buồng vệ sinh. Khi trở ra lại, đã là nhất phái một bộ tinh anh của xã hội, cùng bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ lười nhác lúc này hoàn toàn cách xa một trời một vực.

Tiểu Trác Hy lẳng lẳng nhìn “Ông lý thực là hóa trang phải không?”

“Đồ ngốc...” Vưu Khinh Vũ với tay thu dọn những thứ trên giường của hai người, một tay giữ lấy cậu “Chồng đi gặp bạn bè của vợ, chung quy không thể để vợ mất mặt mũi được không phải sao?”

Tiểu Trác Hy bị nói như vậy, trên mặt lại là một trận nhiệt “Cái gì a! Nói bậy nữa cút luôn đi!”

“Không dám không dám...” Vưu Khinh Vũ nháy mắt biến thành trung khuyển, chỉ thiếu cái đuôi ở phía sau lắc qua lắc lại thôi.

“...tui cảm giác ông với thằng bánh... bạn của tui giống nhau như đúc, đều rất tiện!” Tiểu Trác Hy nghiêng rằng nghiêng lợi.

Vưu Khinh Vũ khẽ cười một trận, thừa dịp trong hành lang khách sạn vắng người, kề sát hạ thân vào người cậu cọt cọt “Thái giám? Vợ nha, chồng rất là lâu nha, vợ đâu phải không biết?”

“...Kháo! Cá chết, ông đi chết đi!”

Sợ lại bị bạn học bắt gặp, Tiểu Trác Hy liền bắt Vưu Khinh Vũ ngừng xe lại, cũng không cho phép anh tiếp tục theo cậu vào, tự mình xuống xe liền chạy như điên về phía phòng học -nói chung không chạy như điên cũng hết cách rồi, chung quy mới ngày học đầu tiên sau khai giảng không thể tới trễ được.

Nhưng là, mới vừa chạy vào cửa lớn lầu phòng học của mình, cước bộ liền bắt g iác chậm lại, tiếp theo, ngay cả động tác bước lên cầu thang cũng có chút hữu khí vô lực.

Không biết phải bao lâu nữa mới có thể gặp lại.

Quyết định của mình hình như là có chút kỳ quái, hai người mới vừa thổ lộ tâm ý cho nhau, lẽ ra phải đánh cùng nhau cả ngày mới là thuận lý thành chương sao?

Bất quá, còn không kịp bị ai cho vận mệnh tình cảm gặp nhiều trắc trở của mình bao lâu, Tiểu Trác Hy đã bước tới chỗ phòng học, vừa mới bước đến liền thấy Hà Văn Niên cùng Quản Minh Quân ngồi ở cuối lớp, đang mãnh liệt vẫy tay với cậu.

Cư nhiên lại tuyển chọn vị trí như vậy, vừa nhìn thấy là biết ngay không có cái gì hảo tâm rồi.

Nhìn nhìn lại nét mặt đầy hưng phấn của Hà Văn Niên, Tiểu Trác Hy rất là không chút lưu tình lùi bước, đi đến dãy bàn thứ tư liền dừng cước bộ một chút, chọn chỗ ngồi ở sát mép ngồi xuống.

Nếu thực sự ngồi chung với đám tụi nó, phỏng chừng chưa vào khóa đã bị găm tới xương cốt không còn một mảnh.

Làm ơn đi, tao cũng có cái gọi là riêng tư đó, có hiểu không?

Di động rất nhanh liền vang lên, Tiểu Trác Hy cúi đầu cầm di động mở ra xem, là tin nhắn do Hà Văn Niên nhắn đến, trong tin chỉ đúng có ba chữ to đùng “Mày hay lắm!”

Tiểu Trác Hy lách cách gõ gõ hồi đáp “Lão đại khen nhầm rồi!”

“Kháo! Lại đây ngồi cho lão tử, nghe không hả?” Hà Văn Niên vẫn không ngừng cố gắng.

Tiểu Trác Hy ngẩng đầu nhìn vị trung niên giáo sư môn truyền thông đa phương tiện bự con dù cả kỳ nghỉ không gặp vẫn không hề thay đổi phong cách nói thao thao bất tuyệt nước miếng tung bay, lại cúi xuống bình tĩnh hồi đáp lại “Không sợ người trên bực đang giảng kia, mày cứ tới đây a, mày tới hỏi cái gì tao đáp cái này!”

“Kháo, tao khinh bỉ mày!” Hà Văn Niên rớt cuộc coi như là buông tha cho cậu, Tiểu Trác Hy quay đầu lại nhìn, vừa vận thấy cậu ta căm giận nhét di động trở lại vào túi, nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Trác Hy, vẫn không quên tặng cho cậu cái ngón giữa.

“Ông tám!” Tiểu Trác Hy cố ý gằn mạnh khẩu hình, không chút khách khí khinh bỉ trở lại, nhưng trên mặt lại không nhịn được có chút phiền hồng.

Tình cảnh buổi sáng, lúc Vưu Khinh Vũ lấy điện thoại của mình nghe, lúc này bắt giắc cũng hiện ra trong đầu tăng thêm náo nhiệt.

Tối hôm qua lúc lưu lại mẫu giấy, còn cố ý cường điệu là có việc, phải “một mình” ra ngoài ở một đêm... Ở thì, tuy là đời nào lão đại chịu tin, nhưng ban sáng lại bị Vương Khánh Vũ nghe điện thoại dùm, này không khác gì tự tát mình một bạt tai...

Thật sự là làm vậy không thể sống mà...

Cậu thực sự không có mặt mũi quay về ký túc xá nữa a....

Tiểu Trác Hy vừa xấu hổ lại giận dữ, cho nên ngay cả ánh mắt của giáo sư liên tục “từ ái quan sát” mình cũng không để ý, sách cũng không mang, vẫn còn đang trong khóa lại rất dũng cảm mà nằm bò ra trên bàn.

Di động lại chấn động vài cái, Tiểu Trác Hy lấy ra xem, cư nhiên là con nhỏ Tiểu Khâm Khâm kia.

“Em ngoan, hôm nay chị hai không có khóa a, phụt ha ha ha, đã đến lầu học của em rồi nè, ở lầu mấy khóa nào hả?”

Tiểu Trác Hy xem xong nội dung tin nhắn, suýt chút nữa trượt tay làm rớt luôn di động.

Kỳ thực mà nói, Tiểu Trác Hy cùng Tiểu Khâm Khâm là cùng học một trường đại học, nhưng vì bất đồng hệ, cho nên cũng bị phân ra hai khu.

Tiểu Trác Hy ở khu này là nằm ở vùng ngoại thành, cứ coi như là vắng vẻ tới nỗi chim không thêm ị nữa là, còn Tiểu Khâm Khâm thì lại ở khu rất gần nhà, cho nên đại tiểu thư như nàng từ ngay năm nhất đã dứt khoát dọn về nhà ở.

Cho nên, thường xuyên nhân lúc nhàn rỗi không có gì làm đến để thăm hỏi an ủi Tiểu Trác Hy.

Nhưng mà, giờ chỉ là mới khai giảng thôi mà...

Tiểu Trác Hy đột nhiên nhớ đến, ngày hôm qua hình như Tiểu Khâm Khâm có nhắn tin bảo hôm nay sẽ đến thăm mình.

Nhưng mà, cậu tưởng nó đang nói giỡn a hỗn đản!

Tiểu Trác Hy thở một hơi, may là đã bảo Vương Khánh Vũ trở về, bằng không chết là cái chắc.

“Mày ở dưới lầu chờ đi, tao sắp hết giờ rồi.” Tiểu Trác Hy nhắn lại cho nhỏ rồi, lại nhìn đồng hồ ở màn hình di động, còn khoảng năm phút nữa là hết giờ học, sáng sớm cũng quên ăn điểm tâm, bây giờ nhìn thời gian, mới cảm thấy thực sự là đói chết đi.

Thành thành thật thật đợi cho đến lúc tan học, Hà Văn Niên ngồi ở hàng cuối vẫn chưa kịp cất sách vở vào, Tiểu Trác Hy đã nhanh chóng rượt sau mông giáo sư chạy ra khỏi lớp học.

Xuống lầu rồi, quả nhiên thấy Tiểu Khâm Khâm mặc một kiện váy mỏng đứng đó, vừa định mở miệng gọi người, bỗng nhìn thấy người nào đó đứng ở sau lưng nàng cách đó không xa đột nhiên cứng đờ.

Hai người hiển nhiên đều nhìn thấy cậu, cơ hồ là cùng lúc mở miệng cười hô lên -

“Hai!”

“Tiểu Hy ca!”

Tiểu Trác Hy suýt chút nữa rơi lệ đầy mặt, cậu nên cảm thấy may mắn là Vương Khánh Vũ không có mở miệng hô cậu vợ ơi sao?

56. Chương 56: Bưu Hân Người Muội!

”Hai, ông cùng tên sắc lang này quen biết sao?”

Tiểu Trác Hy vẫn chưa kịp phản ứng, Tiểu Khâm Khâm đã muốn ba bước thành hai chạy vội đến bên cạnh cậu, ngoái lại liếc xéo Vũu Khinh Vũ, thuận tiện nhét hết những thứ trên tay vào ngực Tiểu Trác Hy "Nè, máy tính cũng mang cho ông luôn đó!

Cùng với máy tính bị nhét vào, còn có một túi quà vặt, bất quá... nhìn cũng có thể đoán, toàn là những thứ mà Tiểu đại tiểu thứ thích ăn.

Vũu Khinh Vũ thần tình hắc tuyến "Uy, em gái, đừng nói lung tung!"

"Tui nói lung tung chỗ nào? Mới nãy cứ lén lút lút lút ngấm trộm tui không phải là ông sao? Còn gọi cái gì em gái, ông chú biến thái!" Tiểu Khâm Khâm một khi đã mở miệng thì không hề lưu tình chút nào, đã vậy cũng không quên hung hăng liếc xéo Vũu Khinh Vũ một cái.

Vũu Khinh Vũ liếc mắt xem thường "VẬY cháu gái, bác chỉ là đang nhìn cháu với anh cháu lớn lên có điểm giống nhau mà thôi."

Tiểu Trác Hy cũng không nghe được rõ hai người này đang tranh luận cái gì, hai tay ôm một đồng linh tinh, thành ra đành dùng bả vai đẩy Vũu Khinh Vũ ra sau lưng bằng tuyên truyền đặt trước cửa, nhỏ giọng hỏi "Không phải ông về rồi sao?"

Vũu Khinh Vũ rất là tự giác đưa tay phụ ôm một phần những thứ vợ mình đang ôm trong ngực "Mấy ngày kế tiếp không gặp nhau, làm sao nói đi là đi được chứ."

Trong lời nói, tựa như có chút ý tứ giận hờn Tiểu Trác Hy vô tình.

Tiểu Trác Hy đỏ mặt, nhưng vẫn chưa kịp nói lời nào, đã muốn bị Tiểu Khâm Khâm gọi giật lại "Hai người đang lén lút nói cái gì? Hai, đừng nói ông quen biết với tên sắc lang này cùng một bè nha!?"

Vũu Khinh Vũ run rẩy khoe miệng "Yên tâm đi cháu gái, dù cho bác có sắc lang cũng là sắc anh của cháu thôi!"

Những lời này tuy là nói ra ngữ khí cực kỳ nghiêm túc lại chân thật, nhưng những người không biết chuyện mà nghe thấy, cũng chỉ xem như lời nói đùa, nhưng là ở trước mặt em mình, Tiểu Trác Hy cũng cảm giác có phần hơi hơi chột dạ, vừa nghe thấy lời này liền khấn trương cả lên, đưa tay đẩy đẩy kính mắt, dùng sức đập thật mạnh chân Vũu Khinh Vũ "Nói bậy cái gì vậy!"

"A.... Mưu sát ông..." Vũu Khinh Vũ đau hô lên một tiếng, nhưng nói được một nửa liền thức thời nuốt nửa câu còn lại trở vào.

Tiểu Trác Hy lại hung hăng liếc mắt trừng anh một cái, khí thế mười phần "dám nói bậy lão tử thiên người".

Bị vợ mình giáo huấn quá một lần, Vũu Khinh Vũ chỉ có thể sờ sờ cái mũi, không cùng Tiểu Khâm Khâm so đo nữa.

Dây dưa trong chốc lát, Hà Văn Niên cùng Quân Minh Quân bị cắt đuôi bỏ lại trong giáo đường cũng đều thu dọn sách vở chạy theo ra ngoài cổng, nhìn thấy bọn họ thì, Quân Minh Quân giơ tay vẫy cái chào hỏi rồi cùng bạn gái mình chạy đi mất, chỉ còn lại Hà Văn Niên, gương mặt cố gắng rặn ra nụ cười cứng ngắt "Em gái Khâm Khâm tới rồi, đây là đi gặp người nhà sao? Tốt lắm, ha ha..."

Tiểu Trác Hy thực hận không thể lấy cục gạch đập vào đầu tên này bẻ ra để xem ở trong rôt cuộc chứa cái gì.

"Gặp người nhà? Cái gì người nhà?" Tiểu Khâm Khâm cảm thấy kỳ quái hỏi lại.

Hà Văn Niên lúc này mới tỉnh ngộ ra, bản thân giống như vừa mới nói lời gì đó rất là không nên, ngay lập tức thu hồi lại nụ cười khó coi trên mặt mình, bày ra bộ dạng nghiêm trang "Không có gì, không có gì, anh là bảo, lâu rồi không gặp người nhà lão tam, rất là tưởng niệm!"

Tiểu Khâm Khâm cười khan một tiếng "Lão đại, anh cùng hai em sống gần nhau riết rồi đầu óc phát triển cũng có chút không bình thường hả?"

Không hổ là hai anh em, phương thức hại người cũng là giống nhau như đúc.

“Em gái Khâm Khâm, em lại đả kích anh như vậy, tâm anh đau quá đi...” Hà Văn Niên khoa trương dùng tay ôm ngực, chọc cho Tiểu Khâm Khâm cũng nhin không được mà phá ra cười.

Nguy cơ chưa kịp phát triển thành công đã bị giải trừ, Tiểu Trác Hy lúc này nhẹ nhàng thở phào, vừa vặn bắt gặp ánh mắt mang ý cười của Vương Khinh Vũ, bất giác cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng oán giận “Kháo, còn cười nữa, sớm đi rồi có phải đỡ xảy ra chuyện như vậy không?”

Tiểu Khâm Khâm cùng Hà Văn Niên sóng vai đi đằng trước, còn hai người đi ở sau, cước bộ cũng có chút cố ý thả chậm, kéo dài khoảng cách với hai người đằng trước.

”Không có gì đâu vợ a, dựa vào sức quan sát của em vợ, chắc chắn là không nhìn ra quan hệ của chúng ta đâu! Vương Khinh Vũ mang túi quà vặt cùng cặp laptop cầm trên một tay, một tay khác rất là thoải mái mà khoác lên vai Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy cứng cả người, có chút khó chịu tránh né “Trời nóng như vậy, khoác vai cái gì mà khoác, còn nữa, trước mặt em gái tui không được gọi tui là vợ cái gì đó, nghe không?”

“Rõ, Tiểu Hy ca!” Vương Khinh Vũ nghe lời gật đầu.

Xưng hô này mặc dù từng được cả hai đùa giỡn hô qua mấy lần, nhưng mỗi lần bị Vương Khinh Vũ gọi như vậy, Tiểu Trác Hy cảm thấy có chút nao nao kỳ lạ nói không nên lời.

Rõ ràng là cái xưng hô hết sức bình thường a! Tiểu Trác Hy cắn cắn môi, áp chế rung động trong lòng “Còn nữa, không được nói với em gái tui là ông quen biết tui từ trong game, không được phép đề cập đến game!”

“Rõ, Tiểu Hy ca!” đồng chshi Vương Khinh Vũ vẫn rất là nghe lời.

“Vậy, bây giờ ông có thể đi về được rồi.” Tiểu Trác Hy tiếp tục nói.

“Rõ, Tiểu... vì cái gì?” Vương Khinh Vũ rốt cuộc kịp phản ứng lại có chỗ không đúng, nghiêng đầu lại nhìn Tiểu Trác Hy, vẻ mặt có chút hậm hực.

Tiểu Trác Hy vò vò tóc “Em tui tới, không tiện.”

“Có cái gì mà tiện hay không tiện chứ, chúng ta cũng đâu phải đang vùng trộm yêu nhau đâu.” Vương Khinh Vũ hoàn toàn không đồng ý.

Tiểu Trác Hy nhăn mặt “Nói chung là không cso tiện, ông có đi hay không?”

Vương Khinh Vũ nhìn sắc mặt của cậu, cắn răng trả lời “Không đi! Anh là tới trước chứ bộ, dựa vào cái gì bắt anh đi:”

Tiểu Trác Hy không ngờ được người nào đó lại quyết liệt từ chối như vậy, bị Vương Khinh Vũ nói một câu ghen trên trời, chỉ cso thể cắn gặm trừng mắt.

Vương Khinh Vũ vừa thấy tình hình biến thành như vậy, nháy mắt lại treo lên nụ cười thoải mái sáng láng lên mặt “Vợ a, chồng cam đoan không gây chuyện, vợ để chồng ở lại thêm một lúc đi!”

“Nhưng mà...”

“Chỉ được nhìn chứ không được thân vốn đã tàn nhẫn lắm rồi, vợ còn muốn cướp đoạt quyền lợi nhìn của chồng sao!” Vương Khinh Vũ rưng rưng lên án.

Tiểu Trác Hy nhất thời hơi hơi đỏ mặt “Kháo, lại nói bậy bạ cái gì nữa!”

“Chồng có đâu...” Vương Khinh Vũ còn chưa kịp nói xong, đã bị Tiểu Khâm Khâm đi ở đằng trước cắt ngang “Uy, hai người các người, làm gì mà đi còn chậm hơn con gái nữa vậy? Ở sau lưng mưu đồ bắt chính cái gì đó?”

“Không, không có gì!” Tiểu Trác Hy đẩy đẩy kính mắt, cuống quýt chạy nhanh vài bước đuổi kịp bọn họ.

Vương Khinh Vũ nhìn thân ảnh gấp gáp của cậu, cảm giác có hơi buồn cười.

Kích động rõ ràng như vậy, đại khái cũng chỉ có cô nàng Tiểu Khâm Khâm với chỉ số thông minh ngang hàng anh mình mới không nhìn thấy mà đoán ra có chỗ kỳ lạ đi...

Bất quá... cũng may là đúng lúc cô em này xen mồm vào, bằng không, mình muốn ở lại chắc cũng phải tốn một phen nước miếng...

Tuy là Tiểu Khâm Khâm sau khi lên đại học liền bị chuyển đến khu trường khác, nhưng cũng nhờ công lao Tiểu Trác Hy mà, mấy nhà ăn xung quanh trường học kỳ thật là đều đã từng ăn qua vài lần rồi, còn chưa bước khỏi cửa trường, đã lựa được chỗ ngồi dùng cơm để an vị.

Ba tên nam nhân, đều là thuộc loại động vật ăn thịt, cho nên về phần là nhà ăn nào hay ăn ở đâu cũng không có cái gì câu nệ – hướng hồ gì dưới tình huống hiện tại, bọn họ cũng chẳng có tâm tư đâu mà đi lựa đi chọn nhà ăn.

Nhìn bộ dạng thống khổ không nói nên lời của bạn nhỏ Hà Văn Niên, nếu không sợ bị lão tam hiểu lầm ý tứ của mình, phỏng chừng cũng đã sớm tìm cơ chuồng mắt.

Cùng vai chính trong phim tươi mát mà tôi qua mình bắt gặp tiếp xúc gần gũi, thậm chí còn cùng nhau dùng cơm một bàn, đối với năng lực thừa nhận trong tâm lý, quả thật là khảo nghiệm rất là lớn a.

Nhưng cũng may, kể kỳ cục không chỉ một mình Hà Văn Niên, người nào đó lại càng bất an hơn cả cậu.

Đại khái là bởi vì có Vũu Khinh Vũ theo cùng, một bữa cơm này, Tiểu Trác Hy đều trong trạng thái hoang mang rối loạn, ăn cơm vừa khấn trương lại vừa luống cuống, cũng không rõ là đang khấn trương cái gì, ngay cả đối phương gấp thức ăn bỏ vào chén mình, cũng đều thật cẩn thận liếc mắt nhìn biểu tình của em gái một cái rồi mới dám ăn.

“Ông... ông ông, không cần gấp thức ăn cho lão tử!” thanh âm cảnh cáo nhỏ xíu như vậy, nhưng vẫn là không quên chen thêm hai chữ lão tử. Vũu Khinh Vũ đúng là khóc không ra nước mắt, trạng thái yêu đương như thế này là cỡ nào đáng buồn a!

Lại nhìn Tiểu Trác Hy không ngừng tự tay gấp thức ăn cho em gái mình, đưa đưa dâng dâng, ân cần theo sát cử động đối phương cứ như là đang đối đãi bạn gái vậy, Vũu Khinh Vũ lại càng hậm hực.

Vì thế, toàn bộ không gian trên bàn ăn vừa bao gồm vừa cứng ngắc vừa kích động lại vừa hậm hực –ờ thì, ít nhất cũng có một bé không biết gì cả, ăn rất vui vẻ say sưa.

Vất vả biết bao dùng xong bữa cơm trong nơm nớp lo sợ như vậy, Tiểu Trác Hy cả người ra đầy mồ hôi.

Tiểu Khâm Khâm rất là quan tâm đưa cho cậu cái khăn ướt “Không phải có máy lạnh sao? Tại sao lại chảy mồ hôi nhiều như vậy?”

Tiểu Trác Hy cười gượng “À cái đó... mặc quần áo hơi, hơi nhiều...”

Ba người còn lại ngó cái áo t-shirt mỏng te cùng cái quần short ngắn củn của cậu, một trận im lặng tuyệt đối.

Vũu Khinh Vũ rốt cuộc bị đánh bại trước, xoa xoa tóc của cậu nói “Được rồi được rồi, Tiểu Hy ca, đừng khấn trương tới như vậy, anh đi về trước đây, vừa vặn có chút chuyện cần làm.”

“Khấn trương?” Tiểu Khâm Khâm thần tình hết sức nghi hoặc, đảo mắt nhìn một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người có nét mặt hết sức trang trọng Hà Văn Niên “Lão đại, bọn họ đang chơi trò bí hiểm gì vậy?”

Hà Văn Niên bị điểm danh, ấp úng một trận, cắn răng một cái, mở miệng liền nói “Thực ra a, cái anh này là đến tìm anh của em làm người mẫu, nói là tham gia thi đấu chụp ảnh gì đó, anh của em vẫn chưa có đáp ứng, bảo là có hơi khấn trương...”

“...”

“...”

Vũu thị vợ chồng đồng loạt mà nhìn Hà Văn Niên, người này... bịa ra cái lời nói dối cũng có cần bịa đến trùng hợp hết sức như vậy không?

Lần này người bắt đầu mồ hôi như mưa biến thành Hà Văn Niên, cậu từ nhỏ tới lớn đều là một bé trai ngoan ngoãn tuân thủ pháp luật, thậm chí còn từng làm qua đội trưởng đội thiếu niên, thực không ngờ hiện tại cư nhiên lại rơi vào hoàn cảnh buộc lòng phải nói dối không chớp mắt như vậy.

Chịu sao cho nổi a!

“Người mẫu? Thi đấu chụp ảnh? Gà bệnh thế kỷ hai mươi mốt sao?” biểu tình Tiểu Khâm Khâm có chút co giật, không lưu tình chút nào phun ra một câu nói móc.

Tiểu Trác Hy chụp một cái tát lên đầu cô nhỏ “Con quỷ sứ chết tiệt kia, mày mới gà bệnh a!”

Tiểu Khâm Khâm xoa xoa đầu mình, vẽ mặt phẫn nộ “Đánh như vậy tui ngu thì sao hỗn đản! Hơn nữa, người ta là nữ nha, yếu là bình thường a!”

Tiểu Trác Hy vẽ mặt khinh bỉ “Nữ a? Ngoại trừ các hạ ra, tại hạ chưa từng thấy nữ nhân nào bư hãn như vậy!”

“Hỗn đản! Bư hãn ngươi muội! Lão nương giết ngươi!” Tiểu Khâm Khâm nổi giận gầm lên một tiếng, bật người nhào tới Tiểu Trác Hy vùng quỳ.

Tiểu Trác Hy lưu loát né tránh, vẫn không quên tiếp tục nói khích cô nhỏ “Phải a phải a, kẻ bư hãn vốn chính là muội tao!”

Vưu Khinh Vũ đứng bên cạnh nhìn hai người nháy mắt nháo thành một đoàn hỗn loạn, cũng cảm thấy có hơi xấu hổ.

Hóa ra, vợ của mình cũng có lúc thông minh tới như vậy...

57. Chương 57: Quay Lại Trò Chơi

Hai người đầu võ mồm một hồi, khó khăn lắm mới chịu đặt dấu chấm dứt, Tiểu Khâm Khâm đột nhiên như chợt nhớ ra gì đó la lên một tiếng “A, phải rồi, mật khẩu của tài khoản ông là... ư ư...”

Nói vẫn chưa nói xong, liền bị Tiểu Trác Hy đứng bên cạnh đưa tay bịt miệng cô nhỏ lại, có hơi hơi chột dạ liếc nhìn Vưu Khinh Vũ.

Vưu Khinh Vũ đương nhiên biết mật khẩu tài khoản trong miệng Tiểu Khâm Khâm là chỉ tài khoản của người nào, tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Tiểu Trác Hy “Sao vậy? Tiểu Hy ca có chuyện gì không thể để anh biết sao?”

Tiểu Trác Hy lắc đầu ngay tức khắc, nhưng tay vẫn là như cũ nhất quyết không chịu buông Tiểu Khâm Khâm ra, mặc kệ cô nhỏ giãy dụa kháng nghị.

Vưu Khinh Vũ cười thầm trong lòng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn là một bộ hết sức u oán, ra vẻ thức thời tránh xa ra một chút “Không sao cả, hai người muốn nói gì cứ nói đi, anh ra ngoài trước chờ vậy.”

“Uy, tui không có...” Tiểu Trác Hy đang chột dạ, nghe vậy liền thấp giọng hô lên một câu, Tiểu Khâm Khâm lúc này cũng thành công hất tay cậu xuống.

“Tiểu Trác Hy, ông muốn tui nghệt thở chết hả!” Tiểu Khâm Khâm trợn mắt “Tài khoản... ư ... ư”

Quả nhiên, hai chữ này vừa ra khỏi miệng, lại bị anh hai nhà mình đưa tay bị lại.

Tiểu Trác Hy ở bên tai cô nàng nhỏ giọng nói “Nói nhỏ chút được không thực nữ?”

Hành vi của bản thân như vậy thực sự hơi kỳ quái quá mức, không biết Vưu Khinh Vũ cảm thấy thế nào nữa...

Tài khoản Tiểu Tiểu Vũ Hề bị em gái chơi thay, chuyện này Vưu Khinh Vũ cũng biết được..

Đương nhiên, chỉ bằng câu nói không đầu không đuôi kia của Tiểu Khâm Khâm, phỏng chừng Vưu Khinh Vũ cũng không đoán ra được, mình là Tiêu Tiêu Vũ Hề.

Nhưng mà, cho dù không thể nghĩ ra được chuyện Tiêu Tiêu Vũ Hề là mình, hành động mới này của mình cũng hơi quá mức thần kinh đi... Trước mặt anh ta mà biểu hiện cứ như thằng ngốc vậy...

Nghĩ đến đây, Tiểu Trác Hy không khỏi cảm thấy có chút ử rữ, lực đạo trên tay cũng hơi hơi buông lỏng, Tiểu Khâm Khâm lại thuận lợi trốn ra khỏi ma trảo của cậu, thanh âm của cô nhỏ cũng bất giác ép tới mức thấp nhất “Có chuyện gì vậy?”

Hà Văn Niên cũng một bộ hết sức tò mò xấp lại gần “Không phải chỉ là cái tài khoản game thôi sao? Không thể nói trước mặt anh ta?”

Tiểu Trác Hy áp úng “Cũng không phải... Lúc này mày định nói cái gì?”

“Ừ, ông đừng tưởng cứ như vậy là có lệ cho qua chuyện nha, đẩy kính cái khỉ a, đủ rồi cha!” Tiểu Khâm Khâm không khách khí trực tiếp giật mắt kính của cậu xuống “Rốt cuộc là có chuyện gì? Ngay giờ thấy không khí giữa hai người rất là kỳ lạ nha.”

Tiểu Trác Hy cận thị hơn 5 độ, bị tháo kính mắt nên nhất thời trước mắt là một mảnh mơ hồ, liền đưa tay giật kính lại đeo vào “Cái gì mà kỳ lạ với chả kỳ lạ, nhỏ quỷ như mày biết gì chứ, lúc này rốt cuộc muốn nói gì?”

Tiểu Khâm Khâm tức giận nhăn mặt nhăn mũi “Ông mới nhỏ quỷ a! Nói, mật mã tài khoản sửa lại cho ông rồi, đừng có đột nhiên gọi cho tui rồi nói cái gì mà bỏ không chơi nữa! Hừ chết người ta!”

Tiểu Trác Hy khinh bỉ liếc nhìn cô nhỏ “Tốt bụng tới vậy sao? Hay là mày dở chứng chuyển qua thích cái khác rồi.”

“Đúng đó, rồi sao? Mỗi ngày cứ Hắc Long a rồi phó bản, thực sự là nhàm chán chết đi được, bốn tiểu thư đây đành phát từ bi trả lại cho người đó có được không!” Tiểu Khâm Khâm bị vạch trần, không những không xấu hổ còn ra vẻ đắc ý dào dạt “Vây, bây giờ ông chơi hai acc cùng lúc đi, ở trước mặt tên Cá Mực Nướng kia theo đuổi Vợ yêu, phụt... nhất định có thể báo thù rửa hận!”

Tiểu Trác Hy sững sốt, hiện tại mới nghĩ đến vấn đề này.

Một thân phận khác của cậu...là kẻ thù không đội trời chung của Cá Mực Nướng.

Nếu như bị anh biết, không biết anh ấy có còn giống như tối hôm qua, ôm cậu, ôn nhu nói với cậu là anh thích cậu hay không...

“Bị ngu luôn rồi hả? Có thể báo thù tại sao lại bày ra vẻ mặt như cha chết mẹ chết như vậy?” Tiểu Khâm Khâm đưa tay chọt chọt mặt cậu.

Tiểu Trác Hy đẩy tay cô nhỏ ra “Cút đi, cái gì như cha chết mẹ chết, mày biết câu đó ý nghĩa là gì không mà đi nói lung tung như vậy!”

Tiểu Khâm Khâm thè lưỡi, che miệng lại “Nói quen miệng thôi mờ... Vây ông rốt cu ộc u sầu cái gì a? Chẳng lẽ vẫn muốn đi con đường làm Vợ yêu sao?”

“Vợ cái đầu mày chứ yêu! Mau mau đi về đi, trong đầu tối ngày không biết suy nghĩ cái khỉ gì nữa, mau mau kiếm thằng nào đó chịu lấy mày đi, bớt đi tai họa cho loài người!” Tiểu Trác Hy oán giận.

Tiểu Khâm Khâm đập cậu một cái “Ông mới tai họa của loài người thì có, ông mới đi kiếm người lấy đi thì có!”

Hà Văn Niên đứng bên cạnh, vẻ mặt bó tay nhìn hai anh em này rửa nhau, xen miệng “Được rồi đừng cãi nhau nữa, mạnh dũa nào dũa nấy đi tìm người gả cho là được rồi chứ gì?”

Một câu vừa ra, hai anh em long phượng thai cuối cùng tắt hỏa đối phương, ngay lập tức quay phát đầu sang đối với Hà Văn Niên rống “Đi chết đi! Ông mới là đi tìm người gả cho ấy!”

Bản nể Hà Văn Niên bị cả hai rống vào mặt, đáng thương hề hề rụt lùi người lại “Tao... tao chỉ là muốn nói, các người không lẽ cứ để anh ta chờ ở bên kia hoài sao?”

Tiểu Trác Hy ngoái đầu nhìn theo phương hướng Hà Văn Niên chỉ, liền thấy Vưu Khinh Vũ đang đứng dưới một gốc cây cách đó không xa dõi theo bọn họ, quả vật lúc này ở trên bàn cũng đã bị cả đám tiêu diệt sạch sẽ, cho nên hiện tại trong tay Vưu Khinh Vũ chỉ còn lại cái cặp đựng laptop, Tiểu Trác Hy nhìn sang, liền vừa vận dụng phải tầm mắt của anh, Vưu Khinh Vũ còn ra vẻ vô tội mà bĩu bĩu môi.

Tiểu Trác Hy lại không nhận được đồ mặt một chút, lớn già đầu như vậy mà còn làm động tác trẻ con như thế, không sợ người ta chê cười...

“Vậy, vậy chúng ta đi qua đi.” bị người nào đó nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, Tiểu Trác Hy nhận không được, nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Tuy rằng cuộc sống dạo gần đây bị người nào đó làm cho rối loạn lung tung cả lên, nhưng những lúc được nhìn thấy mặt người nào đó thì... trong lòng vẫn có cảm giác vui sướng khó hiểu.

Tiểu Trác Hy thực sự cảm thấy, bản thân ở cạnh tên cá chết kia lâu quá rồi, lây nhiễm biến thái của tên kia luôn mất rồi.

Vất vả lắm mới đuổi được hai ông bà nội đi, Tiểu Trác Hy cảm giác như vừa mới đi đánh trận về, cả người mệt mỏi thấy sợ.

Tiểu Khâm Khâm là đi nhờ xe Vưu Khinh Vũ về, trước khi hai người họ rời đi, Tiểu Trác Hy còn lén lút dặn đi dặn lại Vưu Khinh Vũ, ngàn vạn lần không được đề cập tới chuyện game với Tiểu Khâm Khâm.

Tuy rằng vào lúc này mà dặn dò như vậy, có lẽ sẽ khiến Vưu Khinh Vũ càng hoài nghi hơn, nhưng chung quy vẫn tốt hơn so với việc để anh biết thân phận của cậu.

Nhưng mà cũng may, Vưu Khinh Vũ lại không hề tỏ ra hiểu kỳ cho lắm, thậm chí còn nhân lúc Hà Văn Niên cùng Tiểu Khâm Khâm quay sang chỗ khác, lựa một góc khuất khuất mắt, cúi đầu hôn trộm cậu một cái, mới hí hửng mà tung tăng chạy lên xe lái đi, lưu lại bạn học Vợ yêu đỏ bừng cả người.

Mang theo laptop trở lại ký túc xá, Tiểu Trác Hy lập tức vào game.

Theo thói quen liền gõ tài khoản của Vợ yêu vào, sau đó đột nhiên lại nhớ đến, acc của mình đã được trả trở lại rồi mà...

Thu nhỏ cửa sổ tài khoản Vợ yêu lại, Tiểu Trác Hy lại bấm vào biểu tượng Mông Huyền Tru Tiên mở ra một cửa sổ khác, nhập vào tài khoản mật mã mà quá khứ không biết đã đăng ký bao nhiêu lần vào, rất nhanh, một thân bạch y Thanh Vân quen thuộc đứng dưới đại thụ lá rụng phiêu phiêu xuất hiện trên màn ảnh.

Bởi vì cậu không điều chỉnh tắt đi thanh âm, lúc đăng nhập vào, câu nói của miệng của nhân vật Thanh Vân vang lên “Ta chỉ vì một người rút kiếm.”

Cũng không biết là người nào lồng tiếng cho nhân vật này, nhưng không hiểu sao lần này Tiểu Trác Hy nghe thấy, bỗng nhiên lại cảm giác âm sắc có chút giống Vưu Khinh Vũ, trong lòng lại một trận giật mình.

Vào game rồi, mới phát hiện Tiêu Tiêu Vũ Hề đang đứng ở điểm truyền tống ngay tại nhà mình.

Lâu lắm rồi không quay về nhà, Tiểu Trác Hy liền điều khiển nhân vật đến cạnh Vũ Cư Truyền tống nhân, truyền tống đến tiểu khu của mình, theo thói quen thoăn thoắt chạy tới cửa nhà mình, đi vào, tiếp theo bị sét đánh đến trong ngoài tơ bời.

Lúc trước khổ tâm bao nhiêu vất vả bao nhiêu mới có thể biến toàn bộ bày trí trong nháy theo lối cổ hương cổ sắc, thậm chí lúc mua giường còn cố tình đi dạo thị trường vài ngày mới mua được cái ưng ý.

Hiện tại hay rồi, toàn bộ một tầng, những bày trí trước đây của cậu chẳng còn sót lại cái gì, cơ hồ là được bày đầy những món mô phỏng hoạt họa hùng miếu, chiêu tài miếu... Cạnh cửa sổ còn treo lủng lẳng một cái hồ điệp kết màu phấn to đùng, giá sách cũng đổi thành kiểu phấn sắc vừa nhìn đã thấy đau cả mắt.

Bước lên lầu hai nhìn xem, lại sâu thêm, quả nhiên đoán không sai, cả TV cũng đã bị vác vào. Trong phòng còn bày ra một cái thảm hình trái tim to bự đặt giữa nhà, rồi sofa, chậu cây kiểng.... quả thật là mức liều mạng có chả hơn chứ chả kém so với tân phòng của Nam Cung Liệt

Tiểu Trác Hy cảm thấy khóe miệng run rẩy, nhìn lại bầu trời trống rỗng, lại cảm giác đau lòng vô cùng- có được mấy ngày đầu, năm trăm tệ cậu mới sung, con nhỏ kia đã xài sạch sẽ không còn chừa một xu...

Tin tức leng keng truyền đến, Tiểu Trác Hy theo phản xạ dùng chuột mở ra, người gửi là một đứa trong bang, tên là Khiêu vũ trong cô đơn.

” em gái bang chủ, có đi trao quỷ không?”

“Trao người muội! Ngay cả em gái tao cũng dám đùa giỡn? (#) ”

Tiểu Trác Hy không chút khách khí trả lời lại.

Khiêu vũ trong cô đơn nháy mắt

”Bang chủ? Cư nhiên lại là bản nhân a? Em gái đâu, tui muốn em gái a

“....kêu mẹ mày đi để đi, đòi tao có ích lợi gì!”

Tiểu Trác Hy vứt cho cái xem thường.

[Bang phái] Khiêu vũ trong cô đơn : bang chủ đã trở lại!!!! Em gái bị lão bức đi rồi!!!! Huỳnh đệ đâu, ngược lão !!!!!

[Bang phái] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ...kháo, có cần như vậy không a!

[Bang phái] Là phong nhiệm núi xa : Tiêu Tiêu? Thật là Tiêu Tiêu?

[Bang phái] Chai chai lọ lọ : Tiêu Tiêu ông cút đi! Tụi là chỉ cần em gái thôi có hiểu không!!!!

[Bang phái] Thực vật bò sát : +1 khó khăn lắm mới có một cái sinh vật khác phái tới a! Mặc dù là yêu nhân tụi này cũng quen rồi, chẳng lẽ ngay cả yêu nhân cũng vứt bỏ chúng ta ra đi luôn hay sao a

[Bang phái] Tiêu Tiêu Vũ Hề : (#) ! một đám lang sói đáng khinh!

Tiểu Trác Hy mặc kệ bọn họ, nhấp chuột vào quần gia, sau đó dời chuột vào dòng lựa chọn truyền tống trở lại kinh thành, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn là chọn rời khỏi, bước ra khỏi cửa nhà mình.

Bước vài bước sang bên cạnh, đến gần nhà của ai đó hàng xóm cạnh mình.

Vị trí phòng chủ viết ba cái chữ to : Cá Mực Nướng.

Loại thói điểm như vậy, hẳn là không ai sẽ đến gõ cửa nhà tên này đi...

Tiểu Trác Hy lựa chọn đi vào, rất nhanh đã được truyền tống đến giữa nhà.

Bên trong vẫn là trụi lủi, chỉ đặt duy nhất hai cái giường mà lần trước Vương Khinh Vũ đến bỏ vào.

Tiểu Trác Hy nhìn thấy, trong lòng lại nhin không được có chút rung động.

Phòng ở trống hươ trống hoác như vậy quả thực không có gì hay ho đứng xem mãi, cho nên Tiểu Trác Hy chạy tới chạy lui một lúc, liền bước ra ngoài nơi trồng trọt.

Vừa mới ra, liền thấy một cái tên thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện, là bọ cô nương.

Tiểu Trác Hy theo thói quen liền gõ câu chào hỏi ngay kênh phụ cận

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : bọ? Làm gì ở chỗ này vậy?

Phát ra rồi, nhìn đến tên, Tiểu Trác Hy mới giật mình nghĩ, bản thân là đang dùng acc Tiêu Tiêu Vũ Hề...

[Phụ cận] o0 bọ bọ 0o : Tiêu Tiêu? Tui đang trộm đồ ăn? Còn bạn sao lại đến đây?

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ... à, hôm nay thời tiết không tệ, tui đi dạo lung tung ấy mà.

[Phụ cận] o0 bọ bọ 0o : ...thiệt nhàn hạ thoải mái a.

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : cảm ơn quá khen

Trong bang phái, đám quỷ kia vẫn còn vì vấn đề cậu trở lại là cãi vã um sùm không thôi, tiếp theo một cái loa nhá lên suýt chút nữa khiến cậu đui luôn con mắt.

[Loa] Thực vật bò sát : hoan nghênh [Tiêu Tiêu Vũ Hề] bản tôn quay lại game! tuy rằng càng thích em gái bang chủ hơn, nhưng là huynh đệ cũng rất là tưởng niệm bạn hiền cho nên, trở về thì trở về đi!

[Loa] Thực vật bò sát : bắt quá, có thể suy xét ở phân thượng nhiệt tình của anh em như vậy, lưu lại phương thức liên lạc em gái có được hay không?

[Phụ cận] o0 bọt bọt 0o : ...

[Phụ cận] o0 bọt bọt 0o : Tiêu Tiêu Vũ Hề bản tôn?

Tiểu Trác Hy run run khoe miệng, đột nhiên có cảm giác, lẽ ra cậu không nên sớm như vậy mà khai cho bọn trong bang biết mình đã trở lại.

58. Chương 58: Lão Tử Giết Người Chết!

[Phụ cận] o0 bọt bọt 0o : không phải trong truyền thuyết, bản nhân với Cá Mực không hợp rơ sao? Hóa ra là thường xuyên gõ cửa thăm viếng nhau a?

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ...

Bị vạch trần ngay tại trận, Tiểu Trác Hy một trận xấu hổ, dứt khoát trực tiếp ấn F1 bay trở về môn phái, tiếp theo mới ở trong môn phái thanh lý môn hộ.

[Bang phái] Tiêu Tiêu Vũ Hề : kháo, lão tử vài ngày không ở liền tạo phản a các người! Mau lặn tới lôi đài cho lão tử!

[Bang phái] Khiêu vũ trong cô đơn : Tiêu Tiêu câu cửa miệng không phải là đến Hồng Khiêu sao?

[Bang phái] Thực vật bò sát : câu nói kia là chỉ đặc biệt dành cho lão cá thôi!

[Bang phái] Chai chai lọ lọ : hóa ra là thế!

[Bang phái] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ...kháo!!

Đổi lại như là trước kia, đám này dám ở trước mặt cậu nhắc tới ba chữ Cá Mực Nướng, Tiểu Trác Hy đã sớm chụp súng máy mà nã cả đám rồi, nhưng lần này, vừa mới nhìn thấy hai chữ lão cá... trong lòng lại trở nên mềm nhũn, thành ra chỉ ghen được một từ kháo như vậy.

[Bang phái] Thực vật bò sát : bang chủ không còn lợi hại như trước kia nữa! Rốt cuộc có phải bản nhân hay không?

[Bang phái] Tiêu Tiêu Vũ Hề : không phải, ta kỳ thật là em gái!

[Bang phái] Khiêu vũ trong cô đơn : cái thí, em gái bang chủ của chúng ta mới không phong tao như mày!

[Bang phái] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ...kháo, mày mới phong tao, cả nhà mày đều phong tao!

Không ngờ chỉ mới rời đi một thời gian ngắn ngủi, đám quỷ trong bang này đã di tình biệt luyện hết, Tiểu Trác Hy dời chuột mở ra giao diện bang phái, lật lật xem danh sách thành viên.

Lúc cậu rời đi thì, chức vị bang chủ đã trao tặng lại cho bánh mì, mà tên của bánh mì lúc này cũng là xám xịt. Lật xuống tiếp vài tờ, mới nhìn thấy tên hoa đào đang sáng.

Mở ra danh sách hảo hữu, định bụng gửi cái tin qua cho hoa đào , nhưng vừa nhìn thấy trên danh sách một đồng cái tên đang sáng lấp lánh, Tiểu Trác Hy mới một lần nữa nhớ tới, bản thân là đang dùng acc Tiêu Tiêu Vũ Hề.

Thói quen quả là thứ gì đó thực sự rất kỳ quái, rõ ràng acc này mới là acc mà cậu dùng trên cả ngàn lần mà...

Nhưng hiện tại dùng chuột điều khiển nhân vật bé xíu, rõ ràng so với acc Quý Vương kia của cậu đẹp trai hơn rất nhiều, bỗng nhiên cảm giác có chút vô vị...

Tiểu Trác Hy lại mở ra hành lý nhìn nhìn, quả nhiên, bên trong hầu như toàn là mấy thứ vật phẩm rác vô dụng, nguyên cái hành lý cũng đều lộn xộn cả lên, thật không biết con nhỏ Tiểu Khâm Khâm kia rốt cuộc có phải con gái hay không nữa, cả cái hành lý cũng không biết sửa sang lại cho gọn gàng.

Chạy đến NPC, soạn ra những thứ không có thể bán đều bán cho NPC, những thứ không thể bán thì trực tiếp vứt bỏ, sau đó lại điều khiển nhân vật chạy tới ông chủ kho hàng, lấy ra một số thứ trong kho, chạy đến gần chỗ truyền tống mở quán bán.

Đi lướt qua, liền thấy quán của Cá Mực Nướng vẫn là một bày bày ở bên kia, bấm vào mở ra nhìn thử, phát hiện mấy thứ được bày bán bên trong cũng đã được bán gần hết.

Người này... trước khi đến trường cậu, cũng không biết tắt đi máy tính nữa...

Cái tên cừu nhân duy nhất trong danh sách cừu nhân vẫn là xám xịt, có lẽ tên kia vẫn chưa về tới nhà.

Tiểu Trác Hy dựng quán của mình lên, rồi mới bấm vào thu nhỏ cửa sổ xuống thanh taskbar, bật trở lại cửa sổ acc Vợ yêu.

Bên đây danh sách hảo hữu vốn đã ít, hiện tại lại đang mùa khai giảng, số người onl càng ít hơn, ngoại trừ ba bốn tên trong [Động yêu tinh], cũng chỉ có mỗi tên hoa đào cùng bọt là sáng.

Tiểu Trác Hy nghĩ nghĩ, Vương Khinh Vũ hình như có từng bảo, công việc của Công Tôn Duệ hầu như chỉ cần ở trong nhà cũng làm được, cho nên loại chuyện như khai giảng hiển nhiên là không ảnh hưởng đến anh.

Tiểu Trác Hy mở ra khung tán gẫu với , gửi một dòng qua

“Hoa đào, đang làm gì a?”

Mãi một lát sau, bên kia mới trả lời lại.

“Không phải chủ acc.”

Không phải chủ acc? Tiểu Trác Hy có điểm nghi hoặc, bên kia lại gửi thêm một tin nữa

“Tôi là chị cậu ấy, hoa đào hiện đang tắm, cậu có việc gì sao?”

Tiểu Trác Hy giật mình, hình như đúng là từng nghe bọn họ bảo, Công Tôn Duệ có một người chị.

Bất quá... không phải anh ta sống có một mình sao?

Mà cũng phải thôi, người ta chị gái đi thăm em trai mình cũng là chuyện rất bình thường.... Tiểu Trác Hy lắc lắc đầu, trả lời lại

“Không cần không cần, chỉ là buồn chán mới kiếm hoa đào, chị cũng có chơi trò này sao?”

Không phải là lịch sử bi thức của mình tái diễn với hoa đào đi? Mình bị em gái giành, còn hoa đào bị chị hai giành...

Sự thật chứng minh, Tiểu Trác Hy là náo bộ quá đà

“Không có.”

Chị của hoa đào chỉ trả lời lại hai từ thực quy cũ, thậm chí cuối câu còn rất tuân thủ ngữ pháp mà kèm theo cái dấu chấm câu.

” vậy không làm phiền chị nữa, bái bai...”

Tuy là cậu với hoa đào cũng coi như khá quen thuộc, nhưng chị hai này vẫn là lần đầu tiên chạm mặt, cũng chẳng có gì có thể nói nhiều, Tiểu Trác Hy nói đôi ba câu liền chạy trốn.

Sau, lại cảm thấy có chút chán chết đi...

Từ hồi luyện acc nhỏ đến giờ, Tiểu Trác Hy trong game giống như chỉ xoay quanh bốn người, Cá Mực Nướng, bánh mì, hoa đào cùng bọ cô nương... Hiện tại tên cá chết cùng bánh mì không onl, hoa đào thì không ngồi trước máy... Tiểu Trác Hy thực sự có chút không biết phải làm gì...

Nhằm chán làm cho hết mấy nhiệm vụ sư môn, lại làm mấy lượt nhiệm vụ hàng ngày mà bình thường chẳng đời nào cậu làm, lúc này hệ thống mới nhảy ra cái tin tức thông báo, đồng chí Cá Mực Nướng đăng nhập.

Tiểu Trác Hy không tự chủ được mỉm cười một chút, lập tức lại bị hành vi của mình làm cho bản thân kinh sợ -loại cảm giác chờ đợi này... cũng quá mức rõ ràng đi?

Nhưng là, không đợi cậu kịp buồn bực, lời mời tổ độ của Cá Mực Nướng đã ngay lập tức dâng lên, Tiểu Trác Hy chọn đồng ý, tiếp theo kênh đội ngũ liền bắn ra cái biểu tượng tiểu hầu tử.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ ơi...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Đồng chí Cá Mực Nướng còn chưa kịp nói ra lời buồn nôn nào thì, trên loa lại bắn ra một cái tin tức làm rung động lòng người.

[Loa] Thực vật bò sát : Tiêu Tiêu, Cá Mực huynh đã lên mạng rồi huynh đệ đây ủng hộ bạn hiền

[Loa] Chíp chíp chíp chíp chíp : lão đại lên rồi, cho nên bây giờ chúng ta có thể đến Hồng Kiều xem náo nhiệt rồi sao?

Hai phát loa lúc này Thực vật bò sát phát ra hoan nghênh bản tôn Tiêu Tiêu Vũ Hề trở về tuy rằng không có sức mạnh khiến cho phạm vi toàn server oanh động lên, nhưng các bạn nhỏ trong [Động yêu tinh] vẫn là rất nghĩa khí mà nối đuôi theo sau biểu đạt nội tâm kích động của mình.

Thế là, nhân lực hai bang phái vẫn đang ngóng cổ chờ Cá Mực Nướng đăng nhập.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chủ acc?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : làm sao tui biết!!

Tiểu Trác Hy vừa nhìn thấy Cá Mực Nướng hỏi câu kia ra liền cơ hồ là theo bản năng mà gửi đi một câu rất là có tính giấu đầu lòi đuôi.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ...khụ khụ, vợ a, chồng là phát nhằm kênh...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Quả nhiên, tiếp theo Cá Mực Nướng liền gửi câu hỏi đến kênh bang phái [Động yêu tinh]

[Bang phái] Cá Mực Nướng : Tiêu Tiêu thật là bản tôn đang chơi không, làm sao tui bây biết?

[Bang phái] Như hoa như ngọc : cái đám phát xuân bên kia nháo nhào nửa ngày trời, không biết mới là đáng sợ đó

[Bang phái] Cá Mực Nướng : ...

[Bang phái] Chíp chíp chíp chíp chíp : phụt... lão đại lo mà tiếp chiêu đi!

[Bang phái] Chọc trời nát kiếm : +1

[Bang phái] Mi mực như họa : việc trọng yếu cần làm là phải bảo vệ chị dâu cho tốt, cẩn thận sau nhà bốc lửa...

[Bang phái] Vợ yêu ơi, hun cái coi : bốc cái đầu nhà người!

[Bang phái] Cá Mực Nướng : đúng, bốc cái đầu mà ấy, vợ của tao đời nào để tao châm lửa chứ, đúng không vợ yêu

[Bang phái] Chíp chíp chíp chíp chíp : amen, lão đại bộ dạng sợ vợ như vậy, làm cho đám tụi này ảo tưởng tan tành rồi, chịu làm sao nổi a chịu làm sao nổi!

[Bang phải] Chọc trời nát kiểm : kỳ thực hẳn là sớm quen mới đúng chứ

Bang phải bên này náo nhiệt ngất trời, Tiểu Trác Hy ôm khí thế trắng sứt áo mở ra cửa sổ acc Tiêu Tiêu, quả nhiên cũng không ngoài sở liệu, cả đám bang phải [Bốn mùa phát xuân] cũng đồng dạng náo nhiệt, đại khái là vì thấy Tiêu Tiêu lâu vậy vẫn không lên tiếng, cho nên hiện tại cả đám quỷ đang hò nhau réo tên của cậu ra, kéo lên trên ghi lại tán gẫu thậm chí có thể thấy tên mình lấp lánh đủ màu sắc, Tiểu Trác Hy quả thật một phen.

Có lẽ lâu như vậy không thấy trả lời, cả đám mới nghĩ là cậu không có nên cuối cùng đành bỏ cuộc.

[Bang phải] Thực vật bò sát : ồ ồ, tao thấy Tiêu Tiêu đang treo quán, chắc là treo máy rồi.

[Bang phải] Chai chai lọ lọ : Tiêu Tiêu không phải bảo không bao giờ mở quán bán gì nữa sao? Lại coi coi

[Bang phải] Thực vật bò sát : còn mở bên cạnh quán của lão cá mực luôn

[Bang phải] Khiêu vũ trong cô đơn : thực sự cực độ hoài nghi là do kẻ khác giả trang Tiêu Tiêu

[Bang phải] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ...

[Bang phải] Thực vật bò sát : chụp mau! Quả nhiên là đang lặn, nói, người rút cuộc là ai! Ngụy trang thành Tiêu Tiêu của chúng ta ẩn núp tiến vào đây rút cuộc là vì mục đích gì hả!?

[Bang phải] Tiêu Tiêu Vũ Hề : cường x mày!

[Bang phải] Thực vật bò sát : ... yamete~~ (1) người ta vẫn còn là tiểu xử nam ngây thơ trong trắng

[Bang phải] Khiêu vũ trong cô đơn : “súc” nam?

[Bang phải] Chai chai lọ lọ : +1

[Bang phải] Thực vật bò sát : kháo, tụi mày dám vũ nhục nhân cách của tao!

[Bang phải] Khiêu vũ trong cô đơn : mày là súc cách thì có

[Bang phải] Chai chai lọ lọ : “súc cách”... xuất giá? Thực vật, huynh đệ đưa bạn hiền một lượng bạc làm của hồi môn

[Bang phải] Thực vật bò sát : (#) kháo, lão tử phải báo thù xã hội

[Loa] Thực vật bò sát : [Cá Mực Nướng] Cá Mực lão huynh, Tiêu Tiêu nói muốn quyết đấu với lão huynh ngay tại Hồng Kiều chúng ta không gặp không về!

[Bang phải] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ...

Kháo, thằng quỷ mày báo thù xã hội mắc gì lấy tao khai đao?

Tuy rằng nội tâm Tiểu Trác Hy rất là hậm hực, nhưng trên kênh thể giới vì một câu nói kia của Thực vật bò sát, lập tức xuân về hoa nở rực rỡ gấm hoa.

[Loa] Con ngoan, lại đây kêu cha : đã lâu không thấy hai thiếu hiệp quyết đấu, lão phu rất là hoài niệm

[Loa] Mi mực như họa : con ngoan +1

[Thế giới] Lá cây hòe già : Tiêu Tiêu đại chiến phụ lòng hán sao ta ủng hộ thiếu hiệp... Cá Mực đại hiệp thực sự không nên thấy Tiêu Tiêu vừa rồi đi lập tức tìm kẻ khác kết tân hoan a!

[Thế giới] Ông chảnh thì sao : hủ nữ tự trọng

[Thế giới] Một đầu cá chết : đã đến Hồng Kiều, nhưng mà vai chính đâu vai chính đâu?

[Thế giới] Ông chảnh thì sao : kêu gọi vai chính [Tiêu Tiêu Vũ Hề] [Cá Mực Nướng] ai về chỗ nấy mau lên!

[Thế giới] Nửa cánh hoa đào : ...vừa trở về liền phát hiện ồn ào hẳn lên

[Thế giới] Lá cây hòe già : [Nửa cánh hoa đào] sau này số ồn ào sẽ nhiều lắm! Cố mà học tìm vui đi

Tiểu Trác Hy nhìn trên kênh thể giới liên tiếp nhảy ra những lời loạn thất bát tao, trên trán nhịn không được toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : thế nào? tỷ thí một trận chứ?

Tiểu Trác Hy nhìn lời này, không biết tại sao... cũng cảm giác trong lòng có một đoàn lửa đang dần dần bùng ra toàn thân.

[Tư tán gẫu] Bạn lén lút nói với Cá Mực Nướng : còn cần người nói, lão tử đã sớm chuẩn bị đi!

Tiểu Trác Hy nói xong, liền nhanh chóng dọn quán, không nói hai lời liền chạy về phía Hồng Kiều.

Tỷ thí một trận tỷ thí một trận, vẫn là nhớ mãi thâm cừu đại hận giữa hai người chứ gì? Lần này lão tử giết người đá về môn phái luôn!

(1) yamete : phiên âm ra tiếng Hán là nhã miệt điệp () = = ừ thì, ai có từng xem AV Jap thì biết, là tiếng rên của mấy em trong AV, nghĩa là dừng lại đi...

59. Chương 59: Tiêu Tiêu, Chúng Ta Làm Hòa Đi!

Hồng Kiều vốn dĩ cũng là một cái bản đồ rất nhỏ, lúc Tiểu Trác Hy thao tác Tiêu Tiêu Vũ Hề đến đó thì, trên kiều đã đầy ắp những người vây xem, làm cho Tiểu Trác Hy tâm tình vốn dĩ có chút ức chế nhìn thấy như vậy, lửa giận lại càng thăng thêm một bậc.

Tiểu Trác Hy đang dùng mạng trong trường, vốn dĩ hôm nay trời trong nắng đẹp, tất cả mọi người đều vội vàng bận khai giảng không rảnh lên mạng còn có thể tiêu dao bản đồ một thời gian ngắn, nhưng đến bản đồ này, tuy đã bật chức năng che chắn nhân vật trong game, nhưng trước một rừng rậm rạp toàn tên là tên, vẫn lag đến mức khiến Tiểu Trác Hy muốn chửi người.

Cấu hình máy nhà Vương Khinh Vũ cùng tốc độ mạng cậu đã từng dùng qua, mình như vậy làm sao tỷ thí với người ta chứ?

Phải nói một điều, lúc trước số lần cậu thua nhiều như vậy, hơn phân nửa cũng là bởi vì cái mạng chết tiệt này!

[Loa] Con ngoan, lại đây kêu cha : hú hú hú, hai vai chính đều tới rồi, lão phu tuyên bố PK bắt đầu

[Loa] Chíp chíp chíp chíp chíp : Lão đại cố lên cố lên! Tiêu Tiêu cố lên cố lên!

[Loa] Như hoa như ngọc : bà rớt cuộc là muốn lão đại cố lên hay Tiêu Tiêu cố lên?

[Loa] Mi mực như họa : ai thêm các người cổ vũ, phải là chị dâu nói cố lên mới có sức mạnh

Nhìn thấy bọn họ nhắc tới chị dâu, Tiểu Trác Hy mới nghĩ đến, hiện tại cậu vẫn là đang chơi hai acc cùng lúc.

Mở ra cửa sổ acc Vợ yêu, liền phát hiện acc này cũng bị Vương Khinh Vũ kéo tới Hồng Kiều.

Hay rồi, mở hai acc cùng nhau chạy đến giúp vui, lag tới nỗi muốn nhúc nhích cái cũng không nổi, ngay cả con chuột cũng đứng cứng ngắc trên màn hình.

Khó lắm mới phản ứng trở lại, liền phát hiện acc Tiêu Tiêu Vũ Hề đã bị rớt mạng.

Tiếp theo bên cửa sổ acc Vợ yêu, lại thấy một đám e sợ cho thiên hạ bất loạn điên cuồng mà spam kênh thể giới.

[Loa] Thực vật bò sát : Tiêu Tiêu là rớt hay là chạy đây? Đó là cả một vấn đề!

[Thể giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : rớt +1

[Thế giới] Chai chai lọ lọ : chạy +N

Tiểu Trác Hy tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt, mở ra khung tin nhắn không biết đã nhấp nháy bao lâu, nhìn nhìn, quả nhiên là tên Vưu Khinh Vũ hỗn đản kia “Vợ yêu, vợ tạm ly đội trước đi, cẩn thận lát nữa ngộ thương a ”

Ngộ thương người muội! Lúc lão tử đánh người đào đâu ra thời gian để lo cho mình chứ hả?

Tiểu Trác Hy cũng lười trả lời ai đó, trực tiếp đăng xuất acc Vợ yêu, tiếp theo lại đăng nhập acc Tiêu Tiêu Vũ Hề.

Vừa mới đi lên quả nhiên lại bị lag cứng đờ trong chốc lát, không tài nào nhúc nhích nổi, đợi mãi một lúc lâu mới có thể miễn cưỡng ổn định một chút.

Tiểu Trác Hy điều khiển nhân vật chạy vài bước, xác định tạm thời không thành vấn đề, liền lập tức kéo Vưu Khinh Vũ đứng cách đó không xa vào vòng chiến đấu.

Lúc đi vào cảnh chiến đấu, không hề ngoài sở liệu lag một hồi, chờ tới lúc có phản ứng trở lại, ba mươi giây chuẩn bị đã trôi qua hết phân nửa.

Hai nhân vật Thanh Vân giống nhau y như đúc, cùng một hình dạng bạch y bạch phát, trường phát phiêu phiêu, thậm chí ngay cả bảo bảo trước mặt cũng...

Ấn? Bảo bảo? Tại sao lại biến thành cừu vĩ rồi?

Từ trước tới nay cậu cũng giống như Vưu Khinh Vũ, đều quen dùng bảo bảo lão hổ, đến bây giờ mới chợt phát giác, cứ nhiên lão hổ bị con nhỏ Tiểu Khâm Khâm kia đổi mất tiêu rồi!

Được, cậu thừa nhận một điều, con cừu vĩ này so với lão hổ cậu quen dùng đẹp hơn rất nhiều rất nhiều lần, nhưng có cần phải đặt cái tên nhìn nổi da gà tới như vậy không a?

Tiểu thân thân?? Tiểu Trác Hy chỉ thấy trước mắt biến thành màu đen..

Kháo, cậu một đại nam nhân mà...

Quả nhiên không ngoài sở liệu, một đám da lợn đứng ngoài xem cuộc vui nhàn rỗi hết mức bắt đầu rống lên kênh thế giới.

[Loa] Chọc trời nát kiếm : phốc... tiểu thân thân, không lẽ tiếp bước lão đại, Tiêu Tiêu cũng gia nhập vào đội ngũ đi trên con đường không lối về?

[Thế giới] Lá cây hòe già : Tiêu Tiêu đại hiệp? Đại hiệp là muốn trả thù Cá Mực đại hiệp thôi đúng không???

[Loa] Chíp chíp chíp chíp chíp : có điều nha Tiêu Tiêu, ít nhất cũng nên đi tìm một đứa người chươì đi... không đứng lại đối với bảo bảo... phụt... ta chịu không nổi rồi!

[Phụ cận] Cá Mực Nướng : ha ha

Cười, cứ nhiên còn dám cười!

Tiểu Trác Hy đang tức giận cực kỳ, cũng mặc xác cái gì kỹ thuật PK, trực tiếp một chiêu Hoán Lôi Kiếm Quyết đánh tới, bảo bảo cũng ra một chiêu Vật Công.

Con cừu vĩ này cũng không biết Tiểu Khâm Khâm mua hồi nào, Tiểu Trác Hy vốn dĩ cũng chưa từng xài qua bảo bảo loại này, chỉ cảm thấy rác rưởi hết mức, phỏng chừng con nhỏ kia cũng chỉ mang theo đi dạo ngắm hoa, cho nên trong PK một chút tác dụng cũng không có.

Càng quá mức hơn chính là, lão hổ kia cũng không có để trong người, phỏng chừng là bị nhỏ bỏ lại trong kho hàng rồi, trên người chỉ có mỗi bảo bảo Đệ tử Trường Sinh Đường, Tinh linh Tiêu Dao Tiên, đẹp thì có đẹp nhưng đáng bị vứt đi từ hồi mấy chục cấp.

Vẫn là con cừu vĩ này đỡ hơn...

Trang bị không tốt, mạng lại lag đến chỉ muốn giết người, Tiểu Trác Hy trong lòng thực ra đã sớm làm chuẩn bị thua trận này.

Nhưng là... phòng ngự?

Tiểu Trác Hy trợn mắt há hốc mồm nhìn Vũ Khanh Vũ đứng tại chỗ không nhúc nhích mặc cho cậu tấn công, cùng lắm cũng chỉ có bảo bảo đứng gần đôi lúc phát ra một cái quang quẫy phòng ngự.

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : người làm gì vậy!

[Thế giới] Lá cây hòe già : hú hú hú, Vũ Ngự đại hiệp đang thương hương tiếc ngọc sao!? Quả nhiên CP của ta vẫn vững vàng không hề sụp đổ, Vũ Ngự đại hiệp là công a công a!

[Thế giới] Ông kiều thì sao : hủ nữ tự trọng được không! ! ! !

[Thế giới] Lá cây hòe già : tui vốn cũng rất trọng mùi...

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : đây là cái chi tình huống nha?

[Phụ cận] Cá Mực Nướng :

Cá Mực Nướng không trả lời, chỉ phát ra cái biểu tình tiểu hầu tử.

Thấy như vậy, động tác trên tay Tiểu Trác Hy bắt giắc cũng chậm lại.

Tuy rằng vài đòn tấn công của Tiểu Trác Hy đánh cho Cá Mực Nướng mất không ít máu, nhưng bảo bảo của Cá Mực Nướng cũng rất là cố gắng, cho nên tánh mạng của người nào đó tạm thời vẫn là không quá mức nguy hiểm.

Tuy rằng trong mắt nhìn của người khác, hai người là cừ địch, nhưng Tiểu Trác Hy lại biết rất rõ rằng... người kia đối diện mình, chính là người mà mới lúc ban chiều còn lén lén hôn cậu một cái mới chịu rời đi, là Vũ Khanh Vũ...

Tức giận mới này giống như bởi vì người nào đó chỉ phòng ngự chứ không tấn công thoát cái tất sạch sẽ, Tiểu Trác Hy nhìn nhân vật trên màn hình, có chút không biết phải làm sao.

Ba mươi giây chuẩn bị thời gian qua đi, Vũ Khanh Vũ vẫn là phòng ngự thức, Tiểu Trác Hy cũng không có thao tác, Tiêu Tiêu Vũ Hề cùng bảo bảo chỉ khô khan bước lên đánh Cá Mực Nướng hai cá, cơ hồ mất không bao nhiêu máu.

[Thế giới] Như hoa như ngọc : hai cái nam nhân thối muốn làm gì, biểu hiện thâm tình sao?

[Thế giới] Khiêu vũ trong cô đơn : ài dô, ta đây cũng bắt đầu cực độ hoài nghi, thực ra có phải Tiêu Tiêu này là do kẻ khác giả mạo không!

[Thế giới] Con ngoan, lại đây kêu cha : các người đứng im vậy làm chi, khiến lão phu đây ôm ấp cõi lòng đầy chờ mong cùng cực độ cảm xúc đến làm khán giả làm sao chịu cho thấu a!

[Thế giới] Mi mực như họa : sát sát sát sát sát!

[Thế giới] Chọc trời nát kiếm : sát sát sát sát sát!

[Thế giới] Thực vật bò sát : sát sát sát sát sát!

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : cái đám người này, cứ nhiên khuyến khích chính huynh đệ ra ngoài đánh nhau (#) ...Bất quá, lão đại, Tiêu Tiêu, hai người cũng nên thỏa mãn nguyện vọng của mọi người đi!

[Thế giới] Con ngoan, lại đây kêu cha : thím gà a, lão phu chưa từng có cảm giác khinh bỉ thím như hiện tại đây...

[Thế giới] Chíp c híp chíp chíp chíp : kháo, con ngoan mẹ người, dám loạn gọi lão nương nữa xem, tại chỗ diệt người à!

[Thế giới] Con ngoan, lại đây kêu cha :

Tuy là bạn nhỏ thím gà vẫn mệnh mệnh kịch liệt cấm lưu truyền nick name này ra ngoài, nhưng vẫn có đôi lúc bị mọi người vô ý quên đi lệnh cấm này.

Mọi người ồn ào nói chuyện với nhau, còn hai vị nhân vật chính trong đề tài vẫn cứ một vị phòng ngự một vị vật công mặt đối mặt nhìn nhau, làm cho những người xem cuộc chiến thực sự quá thất vọng đi, thế là...

[Loa] Thực vật bò sát L chíp chíp, giết đi! Đánh tên con ngoan cho nó kêu cha lên mới thôi!

[Loa] Mi mục như họa : ủng hộ ủng hộ! Lão đại hai người mau mau giải quyết ân oán đi, mọi người đang chờ tiếp tục xem con ngoan cùng chíp chíp quánh nhau đây

[Loa] Chíp chíp chíp chíp chíp : đám điên kia, có tin là đội hai chúng ta cùng nhau chà đạp đám các người không?

[Loa] Con ngoan, lại đây kêu cha : ân ân, ta đồng ý!

[Loa] Khiêu vũ trong cô đơn : chíp chíp mỹ nữ thiệt là quá sức bạo lực mà

[Loa] Như hoa như ngọc : a! cá heo cùng hải hải đều không có, thực sự tiếc nuối quá đi...

[Loa] Chọc trời nát kiếm : lão tử cũng đã bật chức năng quay phim để quay lại, vậy mà mẹ nó hai đứa kia lại đứng nhìn nhau, để gãi ngứa cho nhau!

[Loa] Mi mục như họa : sát sát sát sát sát!

Đề tài chạy đi được một lúc lại quay về hai vị nhân vật chính.

[Phụ cận] Tiêu Tiêu Vũ Hề : uy, rốt cuộc muốn gì đây!

Vưu Khinh Vũ càng không nhúc nhích, Tiểu Trác Hy lại càng không thể ra tay, cuối cùng cảm thấy nóng máu, lựa chọn chạy trốn, nhân vật liên thành thịnh xông ra ngoài cảnh chiến đấu.

[Loa] Thực vật bò sát : kháo, cái này vậy cũng được?

[Loa] Mi mục như họa : điên rồi! Nguyên lai tác dụng của phòng ngự là như vậy, có thể không chiến tự nhiên thắng, lão đại thực sự cao minh, tiểu sinh bội phục bội phục

[Loa] Con ngoan, lại đây kêu cha : chiến thuật mới?

Tiểu Trác Hy đi ra rồi, nhìn thấy thảo luận của bọn họ, mới hiểu được bản thân hình như vừa làm một chuyện rất ngốc.

Tên cá chết đề tiện vô sỉ hạ lưu! Sớm biết như vậy ra tay đánh cho hắn chết luôn cho rồi là tốt rồi, tự tay ra hai chiêu tất sát giết hắn, đá hắn về Thanh Vân Môn uống thang là tốt rồi!

Tiểu Trác Hy còn đang ức chế oàn thâm, một cái loa phát ra khiến cho khung tán gẫu ngay lập tức đình trệ, toàn hệ thống đều như an tĩnh lại.

[Loa] Cá Mục Nướng : Tiêu Tiêu, chúng ta làm hòa đi

60. Chương 60: Không Được Nói Với Nó!

Tiền Mặc vừa về nhà liền lợ mọ lên mạng, liền thấy trên kênh thể giới cùng kênh bang phái giống như muốn nổ tung, tán gẫu bắn lên lia lịa, chưa kịp thấy rõ ràng đã bị đẩy lên thiết xa thiết xa.

Đây là có chuyện gì xảy ra?

Tiền Mặc run run khoe miệng, cố gắng kéo lên khung lưu tán gẫu ở phía trên, chỉ nhìn thấy một đồng một đồng tán gẫu... giống như đang thảo luận chuyện nguyên nhân tại sao Tiêu Tiêu Vũ Hề đột nhiên rời game... là yêu nhau lắm đánh nhau đau hay là xấu hổ đến phải chạy trốn, nhưng nguyên nhân khiến cho trận thảo luận này kịch liệt như vậy, tìm mãi vẫn là không thấy.

Tiêu Tiêu Vũ Hề... không phải acc đó bây giờ là Tiểu Khâm Khâm chơi sao?

Tiền Mặc xem mãi, thấy cũng không thể nào từ trong đám tán gẫu loạn xà ngầu kia rút ra được cái gì, liền dứt khoát mở ra khung tán gẫu với bà xã nhà mình.

Mà người trong bang phái hình như cũng phát hiện thấy hành tung của cậu, bắt đầu thay nhau hò hét tên của cậu trong kênh bang.

[Bang phái] Thực vật bò sát : hú hú hú, bánh mì tới rồi, giao Tiêu Tiêu ra đây mau lên! ! !

[Bang phái] Tiền nhiều hơn bánh mì : : ...lão tử này giờ có bắt cóc nó đâu...

[Bang phái] Khiêu vũ trong cô đơn : ai, hôm nay có gặp Tiêu Tiêu không? Trốn đâu mất rồi?

[Bang phái] Tiền nhiều hơn bánh mì : cái gì tùm lum tùm la vậy, tụi tao cũng đâu phải học chung trường, gặp cái gì gặp, nó cũng đâu phải bạn gái tao.

Bạn nhỏ bánh mì khinh bỉ một đám một hơi xong, cũng chả thèm quản đám nợ tiếp tục truy hỏi hành tung của Tiêu Tiêu, liền dời con chuột điểm lên khung nói chuyện cùng bà xã Nửa cánh hoa đào của mình

“Bà xã, lúc này chuyện gì xảy ra vậy?”

Nửa cánh hoa đào từ lúc đầu còn kháng nghị, nhưng mãi không có kết quả nên đành mặc kệ cậu gọi như vậy, tới tận bây giờ hai chữ bà xã kia gọi cũng không khiến anh dậy được mấy phần phản ứng, chỉ là thành thật trả lời

“Hôm nay Tiêu Tiêu bản tôn lên mạng, mọi người xách động cậu ta cùng Cá Mực Nướng pk, kết quả là tên cá kia không ra tay đánh lại...”

Tiền Mặc hừ lạnh một tiếng, biết ngay là có liên quan đến tên cá chết kia mà

“Rồi sau đó?”

“Rồi sau đó, Tiêu Tiêu chạy trốn...”

Nửa cánh hoa đào trả lời

Tiền Mặc rút cuộc kinh sợ

” chạy trốn?”

Này cũng không giống phong cách tên nhóc Tiểu Trác Hy kia a... Không lẽ nói... nó thực sự đối với tên cá chết kia từ phản ứng sinh lý bay lên đến phản ứng tâm lý? Cư nhiên có thể không nổi đánh???

Mà lời nói tiếp theo của Nửa cánh hoa đào lại càng khiến Tiền Mặc

“Àn, sau đó lúc mọi người đang xông xáo ồn ào thì, Cá Mực Nướng phát loa hỏi cậu ta có thể làm hòa không.”

“Làm hòa?”

Tiền Mặc biểu tình đông cứng.

“Àn.”

“Sau đó nữa thì sao?”

“Sau đó nữa? Tiêu Tiêu liền thoát game bỏ trốn...”

Lời nói của bà xã hoa đào nhà mình từng câu từng câu càng thêm kinh khủng hơn.

“Bỏ trốn? ”

Loại thời điểm như vậy, lý ra mình nên cùng nhảy dựng lên mà ồn ào với tên cá chết kia một trận mới phải chứ?

“Bà xã, chờ ông xã một chút, ông xã đi tìm hiểu tình huống bên phía tên cá chết kia ”

Mở ra danh sách hảo hữu, quả nhiên hai cái tên Tiêu Tiêu Vũ Hề cùng Vợ yêu đều xám xịt, Tiền Mặc đặt tay lên bàn phím gõ ra tên Cá Mực Nướng, sau đó trực tiếp gửi tin qua

“Kháo! Tên quỷ ông làm cái gì vậy a!”

Vưu Khinh Vũ ngay lập tức hồi đáp lại không chút khách khí

“Làm gì cũng không làm cậu.”

“Thiết, cút đi, đừng nghĩ là tui đây không biết cái tâm địa gian xảo của ông, có phải muốn thắng thần không?”

Tiền Mặc hỏi thẳng.

” bánh mì huynh thật thông minh...”

Vưu Khinh Vũ đáp lại bằng lời khen.

“Thông minh cái khỉ, nếu không phải Tiêu Tiêu nó out, ông liền bán đứng lão tử trong âm thầm chứ gì!”

Tiền Mặc hỏa đại gõ bàn phím lách cách lách cách

“Cho ông biết nha cá chết, không được nói!”

“Không nói? Chẳng lẽ muốn tôi gạt cậu ấy cả đời bây giờ nói cho cậu ấy biết phỏng chừng sẽ hực hặc với tôi một trận âm ỉ cho mà coi...”

Vưu Khinh Vũ trả lời lại.

“Hực hặc?”

Tiền Mặc hóa đá tan trong gió...

“Đừng nói... là ông đã thu phục Tiêu Tiêu nhà tui rồi nha...”

“Thật có lỗi quá, định ngữ của cậu dùng sai rồi, là Tiêu Tiêu nhà tôi, cảm ơn!”

Giờ phút như vậy mà Vưu Khinh Vũ vẫn không hề quên lo lắng vấn đề con kiến như vậy.

Tiền Mặc dường như không quan tâm rốt cuộc là Tiêu Tiêu nhà mình hay là nhà hắn hay là nhà của chúng ta, tiếp tục mãnh liệt gõ bàn phím

“Không phải đâu nha, hồi lúc trung học rõ ràng Tiêu Tiêu còn yêu thầm nhỏ hoa khôi trong khối nữa! Là con gái, là giống cái đó! ! !”

“Đó là thời kỳ thanh xuân ngây thơ, chưa hiểu chuyện thôi”

Vưu Khinh Vũ rất là nhân nhả mà trả lời.

“! ! ! ! !”

Anh bạn nhỏ bánh mì của chúng ta lúc này đã không biết làm cách nào để biểu đạt cảm xúc của mình, chỉ có thể phát ra một tràng tuyệt đối dấu chấm than gửi qua.

Vưu Khinh Vũ có lẽ cuối cùng cũng còn có chút lương tâm, tặng cậu một ít thuốc an thần

“Yên tâm đi, bây giờ là thời kỳ mấu chốt để vợ nhà tôi chậm rãi chấp nhận tôi, chuyện thắng thần kia vẫn là phải chậm đã, hiện tại tôi chỉ muốn cố gắng hết sức bồi dưỡng tình hữu nghị giữa acc tôi với acc Tiêu Tiêu Vũ Hề kia thôi, về sau có chết cũng tử tế chứ không thăm lăm đâu ”

“Kháo!”

Tiền Mặc hiện tại chính là tên cầm vuốt hoang liên.

Trước kia, cậu thực sự không ngờ tới tên nhóc Tiêu Tiêu kia lại có khả năng chấp nhận được tên cá chết này a... cho nên mới có thể mạnh miệng như vậy chứ không hề lo lắng chút nào a...

Làm sao có khả năng, làm sao có khả năng chứ!! Ai tới đánh cậu mấy cái đi, thế giới này cũng quá mức kỳ diệu đi!!!

Tiêu Tiêu Vũ Hề cùng Cá Mực Nướng?? Bảo với cậu Bin Laden cùng G. Bush là một cặp đại khái còn có căn cứ đáng tin một chút.

Chuyện mà cậu cho là khó khó có thể xảy ra nhất vậy mà... lại xảy ra trong âm thầm lặng lẽ... ngoại trừ tự nhận bản thân xui xẻo quá mức, cậu có thể làm sao nữa đây?

Tiền Mặc trong nội tâm hiện tại đích thị là một con tiểu hầu tử mếu máo gặm khăn

“Kháo, tới lúc đó Tiêu Tiêu nó chém tui, tui nhất định kéo ông ra trước mặt chẵn đạo!”

“Vợ tôi sẽ không nở chém tôi đâu đúng rồi, người anh em, gọi điện thoại qua tìm hiểu tình hình bên kia đi...”

“Tìm hiểu người muội!”

Bạn nhỏ Tiền Mặc đụng phải khó khăn nghiêm trọng, lúc này cũng đã hóa thân thành phiên bản Vợ yêu nổi điên.

Đáp trả Vương Kinh Vũ bằng biểu tượng tiểu hầu tử nổi lửa ngút trời, bạn nhỏ Tiền Mặc âm thầm rơi lệ trong tim, vì hạnh phúc về sau của mình, vẫn là chịu khó lúi di động từ trong túi ra, tìm số điện thoại của Tiểu Trác Hy, bấm gọi đi.

Điện thoại rất nhanh liền có người đón, thanh âm Tiểu Trác Hy vang lên thực rõ ràng “Có chuyện gì sao? Lão tử đang bận đây nè!”

“Mày bận cái gì? Trong trò chơi là sao vậy? Thiếu điều muốn lật trời luôn rồi, đừng nói là mày thẹn thùng đến nỗi không dám lên mạng nha?” Tiền Mặc mới này vẫn còn rất là buồn bực, nhưng không hiểu vì sao, lúc nói với Tiểu Trác Hy nửa câu sau thì, vẫn là nhịn không được xì một tiếng cười phá lên.

“Cười con khỉ chứ cười! Lão tử bộ giống loại người nhảm chán đó sao?” thanh âm của Tiểu Trác Hy lần này cao hơn mới này vài decibel.

“Giống!” Tiền Mặc không hề do dự trả lời.

“Kháo, mày cút đi! Lão tử là rớt mạng! Không muốn đi lên nữa! Onl mới được có nửa tiếng đồng hồ!” Tiểu Trác Hy kêu gào trong thê lương “Ngày mai lão tử phải đi phá hủy cái mạng trường quý quái này!”

Tiền Mặc đỏ mặt lạnh “Được được, ngài cứ chậm rãi hủy... bắt quá, mày với tên cá đó rớt cuộc là sao thế?”

“Ai biết sai là sao? Bệnh thần kinh, hại tao mất mặt đến nưh vậy, lão tử thế nào cũng liều mạng với hần!” Tiểu Trác Hy vẫn còn rất giận dữ “Làm hòa làm hòa! Hòa cái mẹ nó chứ hòa! Lờn nưh vậy không thể tự tán gẫu sao? Mắc cái mớ gì lên loa rống chứ? Tao nhất quyết không để yên cho tên đó!”

“Được được, không để yên...” Tiền Mặc tiếp tục gật đầu “Bắt quá... kỳ thực tên cá kia cũng không có sai đúng không...”

Tiểu Trác Hy bị lời này của Tiền Mặc làm cho kinh ngạc giật mình “Mày uống lộn thuốc? Rớt cuộc mày muốn nói gì?”

Tiền Mặc ho nhẹ hai tiếng, ra vẻ trấn định mở miệng “Tao là nói a, tên Cá Mực Nướng kia a, cũng không tệ lắm, nếu như mày thực sự đối với lão có ý tứ, chi bằng nói chuyện mày là Tiêu Tiêu Vũ Hề cho lão nghe đi...”

Tiểu Trác Hy vốn đang khí thế mười phần, nghe thấy lời này, nháy mắt liền ỉu xìu xuống “Mày... mày nói bậy bạ cái gì vậy? Cái gì có sỵ tứ...”

“Kháo, mày còn muốn qua mặt tao nữa?” Tiền Mặc khinh bỉ “Làm ơn đi, mày vắn vẹo cái mông là tao biết mày ị ra cái gì phân rồi, còn muốn qua mặt tao?”

“Mày mới vắn mông ấy!” Tiểu Trác Hy bị lời này khiến cho thần tình hắc tuyến “Tiền Mặc nha, tao trân trọng báo với mày nha, mày càng ngày càng thô bỉ đó nha!”

“Rồi rồi rồi, tao thô bỉ, tao hạ lưu, được chưa? Vậy... rớt cuộc mày có nói với tên cá mực kia không?” Tiền Mặc tình nguyện hạ thấp bản thân cần chặt vấn đề này không nhả ra.

Tiểu Trác Hy đỏ mặt "Đương nhiên không được! Hôm nay lão tử vốn đã đủ mất mặt lắm rồi, mà muốn cho tao xấu hổ chết sao? Tao nói mày biết, mày bức tao nữa tao tự sát à!

Tiền Mặc tiếp tục dụ dỗ "Chỉ nói với tên cá thối, có gì mất mặt đâu chứ?"

Tiểu Trác Hy do dự hồi lâu, nhưng rất nhanh lại vỗ trang đầy mình "Tao nói không được là không được, tiền nhiều nha, mày dám lộ ra một chữ, lão tử thiến!"

"Uy, uy uy..." Tiền Mặc hô vài tiếng, nhưng Bên kia Tiểu Trác Hy vẫn là không hề lưu tình cúp điện thoại.

Tiền Mặc suy sụp ủ rũ, nặng nề nghiêng rằng "Nhóc quỷ, để coi mày còn mạnh miệng được tới lúc nào? Muốn gạt cả đời sao?"

Gặp hai tên này, cậu thực sự là xui tám đời mà!

Tiền Mặc ủ rũ ném di động lên bàn, trên màn hình máy tính vẫn là còn đang mở ra khung tán gẫu với Cá Mực Nướng, Tiền Mặc liền trực tiếp bẻ hết cả tình huống báo cáo lại

"Tiêu Tiêu đối với hành vi giống trống khua chiêng ngày hôm nay của ông rất là tức giận, bây giờ vẫn còn đang đấu trang với đường dây mạng "

"...Tức giận?"

Vưu Khinh Vũ tựa như cũng có chút gấp gáp.

"Àn, còn cảnh cáo tui, nếu tui dám nói chuyện nó là Tiêu Tiêu Vũ Hề cho ông biết, liền cướp lấy tính phúc đời này của tui "

Tiền Mặc bày ra bộ dạng u sầu

"Tui có thể nào tuyệt giao với hai người không...?"

"Được, bái bai, tạm biệt không tiễn!"

Vưu Khinh Vũ rất là dứt khoát.

Tiền Mặc tức giận

"Kháo, ông hay lắm!"

"Cảm ơn quá khen!"

"Mẹ nó nha, không được nói cho Tiêu Tiêu nó biết ông biết nó là Tiêu Tiêu Vũ Hề a a a a ! ! ! !"

"Cậu em à, anh đây sớm muộn gì cũng phải nói thôi... Chuyện này vậy chứ liên quan đến hạnh phúc cả đời anh."

Trước mặt là lựa chọn nhân sinh, Vưu Khinh Vũ liền không hề có nghĩa khí chút nào nói như vậy.

Tiền Mặc lệ rơi đầy mặt.

"Kháo, ông không thể nào vì hạnh phúc đời ông mà hủy đi tính phúc đời tui a "

"Yên tâm đi, Tiêu Tiêu không tàn nhẫn vậy đâu, cúc hoa vẫn sẽ giữ nguyên vẹn đầy đủ cho cậu mà."

Vưu Khinh Vũ lúc này từ thờ ơ lạnh nhạt phát triển trở thành cười nhạo trắng trợn.

Bạn nhỏ Tiền Mặc rốt cuộc phát điên.

"Mẹ nó cá chết! Lão tử nguyên rửa người không dậy nổi!"

"..."

Nguyên rửa này đại khái như cũng có chút tác dụng, Vưu Khinh Vũ rốt cuộc an phận mà im mồm.

"Yên tâm đi anh bạn trẻ, đến lúc đó anh đây sẽ làm cho em nó bận tới mức không có thời gian chú ý đến chú mày."

"..."

“Hơn nữa làm bạn nhiều năm như vậy mà chú em còn không hiểu sao, uy hiếp của vợ anh đây chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.”

“ ... ”

Tiền Mặc một khắc này, sâu sắc mà cảm nhận được, Tiêu Tiêu nhà mình gặp cái tên lang sói bên kia, thực sự là không có hy vọng đào thoát, một chút cũng không...

Người anh em, anh đây sẽ ở một nơi xa xôi, chúc phúc cho chú mày... hai mắt nhắm lệ...

61. Chương 61: Tiêu Tiêu Là Xí Hổ!

Đến lúc Tiểu Trác Hy có thể lên mạng trở lại thì, lúc này đã muộn hơn nửa đêm, là thời điểm đám cú về đêm náo nhiệt hưng phấn nhất. Cho nên cậu vừa mới xuất hiện, ngay lập tức kéo lại đề tài vừa mới được đám đồng chí quên đi dậy lên một hồi sóng to gió lớn.

[Loa] Thực vật bò sát : hú hú hú! Tiêu Tiêu lên rồi! Xin hỏi, đối với buổi chiều đột nhiên đăng xuất, ngài có cái gì muốn nói sao?

[Loa] Mi mục như họa : còn có cái gì để nói chứ, tuyệt đối là xí hổ rồi! Xí -hổ! ! !

[Loa] Chíp chíp chíp chíp chíp : cực kỳ đồng ý!

[Thế giới] Lá cây hòe già : cầu chân tướng, cầu chân tướng!

[Thế giới] Ca hát trong cô đơn : +1

[Thế giới] Anh biết tiếng cá heo : buổi chiều anh đây bỏ lỡ trò hay, Tiêu Tiêu, bây giờ nói anh đây nghe một chút đi mừ

Tiểu Trác Hy thực ra đã kinh quá điện thoại của Tiền Mặc, lại một phen đắn đo có nên lên mạng nữa hay không, cho nên hiện tại trong lòng cũng không còn tức giận như lúc nãy nữa, thậm chí còn có chút xú ý niệm muốn giảng hòa với Cá Mục Nướng trong đầu...

Tuy rằng tên cá chết kia không biết acc này chính chủ là cậu, nhưng mặc kệ nói như thế nào thì, cậu cũng không thể cứ tiếp tục vậy mãi được...

Huống hồ gì, lúc nãy tên kia hồi mới đầu cũng không phải làm chuyện gì quá quái cho lắm, lúc này ngẫm lại, giống như bản thân mình mới chính là kẻ vô lý gây sự...

Tâm vừa động, liền ngay cả quyết tâm lúc đầu cũng bắt đầu chậm rãi tan rã từng chút theo thời gian...

Nhưng bạn nhỏ Tiểu Trác Hy bị mạng của trường mình khiến cho đầu óc có điểm choáng váng, nên đã làm sai một sự tình - loại thời điểm mấu chốt này mà đi lên game bằng acc này, chính là muốn chết.

Cho nên, kiên quyết vừa mới tan rã được một nửa, đã bị một đám loa lẫn thế giới, cả trong bang phái ừn ừn kéo đến vùi lấp, ngay sau đó, Tiểu Trác Hy lại một lần nữa hắc hóa...

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : kháo! xí hổ người muội a xí hổ! Buổi chiều lão tử là rút mạng! Rút — mạng! ! !

Câu rút mạng này, so với lời trêu ghẹo của Mi mục như họa, quả là khí thế hơn mười phần.

[Loa] Chíp chíp chíp chíp chíp : Tiêu Tiêu bảo là rút mạng kia? Mọi người thấy nên tin không?

[Thế giới] Mi mục như họa :

[Thế giới] Khiêu vũ trong tịch mịch :

[Thế giới] Anh biết tiếng cá heo :

[Thế giới] Anh hút hải lạc nhân : không tin

[Thế giới] Lá cây hòe già : sút bay đĩa không xếp hàng!

[Thế giới] Thực vật bò sát : kỳ thật híp mắt là tỏ vẻ không tin...

Tiểu Trác Hy nhìn một đám biểu tượng tiểu hầu tử trên màn hình, phi thường hậm hực.

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ...kháo!

Đúng là không quên đẩy đi cái loa của chíp chíp xuống.

[Thế giới] Tiền nhiều hơn bánh mì : được rồi Tiêu Tiêu, tao với bà xã tao đều tin tưởng mày mà...

Quả nhiên vẫn là huynh đệ giảng nghĩa khí, Tiểu Trác Hy lệ nóng doanh tròng.

[Thế giới] o0 bọt bọt 0o : ông dựa vào cái gì đòi thay mặt hoa đào bắt quá, Tiêu Tiêu a, rốt cuộc ông có đồng ý làm hòa hay không?”

[Thế giới] Cá Mực Nướng :

Cá Mực Nướng vút lên kênh thế giới cái biểu tượng giả mọt (1) như vậy, ngay lập tức đón lấy một hồi hỗn loạn.

[Thế giới] Lá cây hòe già : hú hú hú hú! Công quân xuất hiện rồi!

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : lão đại thật ủy khuất a, phụt...

[Thế giới] Chọc trời nát kiếm : mọi người đừng chuyển đề tài, đồng chí Tiêu Tiêu, mời đồng chí ngay lập tức trả lời vấn đề của bọt cô nướng, cảm ơn!

[Thế giới] Con ngoan, lại đây kêu cha : nhón chân dòm ké...

[Thế giới] Thực vật bò sát : nhón chân dòm ké....

[Thế giới] Mi mực như họa : nhón chân dòm ké....

[Thế giới] Anh hút hải lạc nhân : khảo! Các người cái đám chuyên xếp hàng có chịu thôi đi chưa!?

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : nhón chân dòm ké....

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : khảo, hải lạc nhân ông lại phá hỏng đội hình!

[Thế giới] Anh biết tiếng cá heo :uy uy, không cần phải chơi nội chiến, mục đích của mọi người thực ra là đều như nhau! Tram sông đổ về một biển, trăm sông đổ về một biển

[Thế giới] Lá cây hòe già : đã bảo mà, cá heo với hải lạc nhân là “hảo cơ hữu” (2) mà...

[Thế giới] Anh hút hải lạc nhân : ...

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : Tiêu Tiêu đâu? Tiêu Tiêu đi ra, đi ra mau! Lão đại của tụi này đang đau khổ chờ câu trả lời đây nè!!!

[Thế giới] Mi mực như họa : lại đang xí hổ thôi...

Lúc Tiểu Trác Hy nhìn thấy câu hỏi của bọt cô nướng, trong lòng đúng là có một tia dao động, nhưng liền ngay sau đó lại thấy một đám loạn thất bát tao nổi đuôi ra ồn ào cả lên, vấn đề mặt mũi nhất thời lại bay lên đến một độ cao mới.

[Thế giới] Tiêu Tiêu Vũ Hề : khảo! xí hổ cái khỉ cha người! Lão tử không làm hòa! Không- làm- hòa! ! ! !
Thấy rõ ràng chưa mấy cháu! Không- làm- hòa! ! ! !

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : phụt.... ta đây quả nhiên không đoán sai, lại bùng nổ...

[Thế giới] Cá Mực Nướng :

[Thế giới] Lá cây hòe già : Vụ Ngư đại hiệp thực đáng thương

[Thế giới] Tiêu Tiêu Vũ Hề : bệnh thần kinh, lão tử mặc kệ các người!

Tiểu Trác Hy vừa nhìn thấy Cá Mực Nướng phát ra cái biểu tình tiểu hầu tử rưng rưng nước mắt trên kênh thể giới, đột nhiên tâm lại ngoài ý muốn nhói lên một chút, nhưng ngay lập tức thần tình hắc tuyến.

Bản thân mình đúng là thần kinh mà, chỉ là một cái biểu tình thôi, nhói cái gì mà nhói!

Gửi đi câu nói kia rồi, Tiểu Trác Hy lập tức muốn thoát game, nhưng vừa mới dời mũi tên lên cái nút dấu x màu đỏ ở góc phải, lập tức thấy trên màn hình nhảy ra một câu.

[Thế giới] Khiêu vũ trong cô đơn : động tác tiếp theo của Tiêu Tiêu nhất định là thẹn quá thành giận, thoát game chạy lấy người!

Tiểu Trác Hy dừng lại một chút, trên kênh thể giới lại nhảy ra thêm một cái khác.

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : đúng đúng đúng, nói không chừng sau này thiệt lâu thiệt lâu cũng không thềm lên...

Tiểu Trác Hy chảy mồ hôi lạnh nhìn cái đám nào đó hoàn toàn không coi sự tồn tại của cậu ra gì mà kịch liệt thảo luận vấn đề của cậu.

Tuy từ nhỏ tới lớn, cậu luôn bị mọi người đánh giá là có chút ngốc nghếch, ý nghĩ đơn giản mà tứ chi cũng không phát đạt, nhưng có cần phải đơn giản tới như vậy không?

Đám người kia có cần phải ra vẻ hiểu biết cậu tới n hư vậy không?

[Thế giới] Tiêu Tiêu Vũ Hề : nhảm nhí! Lão tử là mặc kệ các người! Thực vật, Khiêu vũ, các người cút trở về cho lão tử! Lão tử muốn đi trảo quỷ!

Gọi đám người bang phái mình trở về rồi, Tiểu Trác Hy liền dứt khoát thu nhỏ khung tán gẫu lại, đối với câu trả lời đối đáp của bọn họ không thêm để ý tới, trên kênh thể giới, vấn đề đang được kịch liệt thảo luận cũng bởi vì hai nhân vật chính đã rời đi rồi mà chậm rãi lắng dần xuống.

Bên này, [Động yêu tinh] vẫn là rất náo nhiệt.

[Bang phái] Chíp chíp chíp chíp chíp : phụt... tên nhóc Tiêu Tiêu này thực đúng là dễ kích động... mới hai ba câu liền thực sự không thềm out thật...

[Bang phái] Mi mực như họa : đồng ý... bắt quá, lão đại đây là đang muốn nháo cái gì a! Muốn làm gay thì thôi đi, còn chơi trò một chân đạp hai thuyền sao?

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : đúng đó, cẩn thận chị dâu lên thiên bây giờ... tao nhớ hình như chị dâu thích nhất là nói với lão đại câu này...

[Bang phái] Cá Mực Nướng : tao giống cái loại người như vậy lắm sao?

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : đâu có giống...

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : vốn dĩ chính là như vậy mà...

[Bang phái] Cá Mực Nướng : kháo, hải lạc nhân a, mày vậy mà cũng biết nói giỡn nữa ta!

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : chủ yếu bởi vì tại hạ biết cách dạy con a biết cách dạy con!

[Bang phái] Anh hút hải lạc nhân : cút đi!

Đề tài thành công bị con cáo già nào đó dời đi, thế giới rớt cuộc... thanh tĩnh lại...

(1) : manh, phiên âm thành Nhật ngữ thì là “moe” nếu ai từng xem anime hoặc manga thì có lẽ không xa lạ với từ này, nó có nghĩa là chỉ chung những thứ đáng yêu.

(2) cơ hữu : trong ngôn ngữ mạng TQ, giáo cơ (làm cơ) - tức là ám chỉ những người đồng tính luyến ái, cơ hữu, là ám chỉ những người có cùng xu hướng đồng tính luyến ái

Giải thích một chút về hoạt động Trung thu : thông thường thì chơi game, đến những ngày lễ, tết hoặc có sự kiện gì đó, nhà phát hành game sẽ tổ chức sự kiện (event) ngay trong game cho người chơi. Tùy vào dịp

mà sự kiện này cũng thay đổi, tất nhiên sẽ có phần thưởng khi người chơi tham gia hoạt động của NPH, nhưng mà... thực ra mà nói thì, đa số hoạt động như vậy là dùng để câu tiền của gamer, chứ chả tốt lành gì = |||

62. Chương 62: Ta Không Ngại Làm Cha Đâu

Sau đó, vì biểu đạt quyết tâm bản thân sẽ không thoát game bỏ chạy hay lặn mất vĩnh viễn không lên game nữa, bạn nhỏ Tiểu Trác Hy liền bắt đầu bước đi trên con đường thống khổ.

Một bên mở ra acc Vợ yêu lặn lộn cùng Cá Mực Nướng, một bên phải chạy acc Tiêu Tiêu Vũ Hề cũng cái đám quỷ [Bốn mùa phát xuân] tổ đội đi trảo quỷ, đi phò bản Hắc Long xoát Thần thoại.

Chỉ có điều, giống như dĩ vãng ba ngày hai lượt cùng Cá Mực Nướng bắn loa thân thiết thăm hỏi nhau, loại chuyện này, hiện tại lại thực sự không cách nào làm được.

Cá Mực Nướng không phối hợp, Tiểu Trác Hy cũng giả vờ như mặc kệ, mọi người sau khi náo nhiệt một trận rồi thì, cũng chẳng buồn chắc tới hai người họ nữa.

Ngẫu nhiên có kẻ nào đó nhớ tới, lên kênh thể giới hỏi một câu, sau đó lại ngay lập tức bị quảng cáo của Cá Mực Nướng đẩy đi mất.

Vì thế, đoạn thời gian bản tôn Tiêu Tiêu Vũ Hề cùng Cá Mực Nướng song song lên mạng, lại cứ nhiên phá vỡ kỷ lục cả hai bên không ai thêm gây sự hay phát loa ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông ông bà cha mẹ của đối phương...

Loại tình huống này tuy rằng thoát nhìn rất lạc quan, nhưng Vưu Khinh Vũ vẫn là hậm hực chịu không nổi.

Đại khái là bị tách ra quá lâu, Tiểu Trác Hy bất cứ giá nào cũng không chịu đáp ứng cùng anh gặp mặt, dù cho trong điện thoại hai người lúc nào cũng khản khản ta ta hơn phân nửa thời gian, nhưng chỉ cần nhắc đến việc gặp mặt, Tiểu Trác Hy liền áp ứng nói qua cho có lệ.

Hại “ông chú” sắp quá ba mươi như anh, lần đầu tiên mắc phải bệnh tương tư...

Bất quá, may mắn sắp tới là ngày nghỉ Lễ Quốc Khánh, đến lúc đó mặc kệ nhóc con kia có lệ cỡ nào đi nữa, Vưu Khinh Vũ nhất định sẽ không để cậu cứ như vậy mãi.

Ngày nghỉ Lễ Quốc Khánh cũng không cách ngày Trung thu bao xa, vừa mới đến ngày 22 tháng chín, hoạt độ mừng Trung thu – Nguyệt Cung Truyền Thuyết, liền hừng hực khí thế bắt đầu...

Tuy rằng hoạt động vẫn là đổi bình chứ không chịu đổi rượu, ngay cả đặc điểm của quái cũng không khác gì so với tróc quỷ, nhưng kinh nghiệm thưởng cho lại cao hơn rất nhiều, hơn nữa có thể đánh ra quyển trục, thu thập đủ rồi còn có thể đổi được một con Thổ ngọc bảo bảo, cho nên trong khu cũ của trò chơi vốn dĩ vẫn im ắng bấy lâu nhất thời cũng sôi trào cả lên.

Tiểu Trác Hy mặc dù là một tên con trai, nhưng nhàm chán thật lâu rồi, cho nên bỗng dưng lại đối với con bảo bảo đáng yêu kia nổi lên hứng thú, trước ngày hoạt động bắt đầu diễn ra liền đã xoa xoa tay, rất là nóng lòng muốn thử, đợi mãi đến nửa đêm, hoạt động vừa mới mở, liền tổ đội với Cá Mực Nướng, bắt đầu săn quyển trục.

Trong đội, số người vẫn như cũ, cặp bánh mì cùng hoa đào, còn về bọ cô nương, cũng không hiểu vì cái gì, đã biến mất vài ngày.

Thổ ngọc bảo bảo tuy là đáng yêu, nhưng muốn đổi được nó, thực mà nói khá là phiền toái.

Nguyệt Cung Truyền Thuyết mỗi ngày có thể làm được năm lần, mỗi lần mười vòng. mỗi lần phần thưởng hoặc là quyển trục truyền thuyết “Hàng Nga Bôn Nguyệt”, hoặc là quyển trục truyền thuyết “Ngô Cương Phạt Quế”, một cái “Ngô Cương Phạt Quế” lại bằng mười cái “Hàng Nga Bôn Nguyệt”, cho nên tỷ lệ xuất

hiện cũng thấp hơn rất nhiều, thông thường một ngày làm xong năm mươi vòng, nhiều nhất cũng chỉ được hai ba cái.

Mà, mười cái “Ngô Cương Phật Quế” mới có thể đổi được một cái “Thỏ Ngọc Đảo Dược”, một cái “Thỏ Ngọc” có thể đổi được một vật phẩm trang sức cho Thỏ ngọc bảo bảo, hai cái đổi được Thỏ ngọc bảo bảo, để dành đủ ba cái mới có thể đổi được Thỏ ngọc biến dị.

Ức chế nhất chính là, quyền trực đánh rớt ra lại là hình thức buộc định, cho nên muốn đổi được một con Thỏ ngọc biến dị, một người ít nhất cũng phải tham gia Nguyệt Cung ba trăm lần, tính ra là sáu ngày liên tục, chờ đến lúc có thể đánh đủ rồi, phỏng chừng cũng ới ra luôn.

Vưu Khinh Vũ đối với mấy hoạt động này, quả thực không mấy gì thích thú, nhưng nhìn vợ nhà mình thích đến rõ ràng như vậy, cũng hòa theo cho vợ vui.

Vừa hòa theo, lại không quên dụ dỗ gặp mặt.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, chúng ta đã mười tám ngày hai mươi mấy tiếng không gặp nhau rồi

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...người dám thử cắn khăn lần nữa không?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : kháo, đừng có khích tao nha, lão tử với bà xã mình còn chưa gặp nhau lần nào đây này!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Như hoa như ngọc : các người chọc mù mắt ta đi-đi-đi!! Không cần bày trò ân ái trước mặt quý tộc độc thân, cảm ơn!

Như hoa như ngọc là lâm thời chụp trong [Động yêu tinh] ra cho đủ số.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : liền bày trò thì sao, bà xã, ông xã yêu bà xã chết mất

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...cậu bình thường chút có được không?

[Đội ngũ] Như hoa như ngọc : hoa đào vô cùng uy vũ, mình cũng yêu đào chết mất!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, ông xã đau lòng quá đi...

Tiểu Trác Hy ngồi trước máy tính đỏ mồ hôi như mưa, tên tiểu tử Tiền Mặc này, đúng là tiện tới hết thuốc chữa.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ ơi...

Hiển nhiên, đối với hành động cắt ngang lời mình nói, đồng chí Vưu Khinh Vũ không thêm để vào mắt chút nào, vẫn như cũ, một biểu tình ủy khuất lẫn cả chục khóc bám theo Tiểu Trác Hy không ngừng.

Tiểu Trác Hy cảm thấy trong lòng run rẩy một trận, bàn tay đặt trên bàn phím đánh chữ cũng bắt giác run run lên.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...đã bảo không rảnh, lão tử phải kiếm thỏ ngọc nữa!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy chồng đây giúp vợ đổi một con Thỏ ngọc nha, đổi được rồi chúng ta gặp nhau đi!

[Đội ngũ] Như hoa như ngọc : kháo, ông là muốn đổi Thỏ ngọc hay là đổi sính lẽ vậy?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : đều đổi!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cút đi! Nói bậy bạ gì đấy a! Lão tử phải tự mình động thủ mới cơm no áo ấm!

Trong tình huống như vậy, lời mào đầu yêu sách muốn gặp mặt của đồng chí Vưu Khinh Vũ cứ thế mà bị bóp chết.

Bất quá, mặc dù Tiểu Trác Hy ngoài miệng nói thực kiên quyết, nhưng bản thân cùng Vưu Khinh Vũ tách ra hơn hai mươi ngày không gặp mặt nhau, thực sự là rất nhớ anh... chẳng qua là, một mặt dùng acc Tiêu

Tiêu Vũ Hề tuyên bố với đám quý [Bốn mùa phát xuân] là sẽ không bao giờ làm hòa với Cá Mực Nướng, một mặt lại dùng acc Vợ yêu mỗi ngày chơi đùa cùng Cá Mực Nướng, cậu cảm thấy bản thân thực sự có chút không bình thường.

Vì thế nên, cũng đột nhiên không biết làm cách nào đối mặt với Vưu Khinh Vũ...

Hơn nữa, với cái kỹ thuật nói dối của cậu, phỏng chừng gặp nhau không được vài lần liền bị người ta phát giác, chột dạ quá mức lợi hại, cho nên càng không dám đồng ý gặp mặt nhau.

Bất quá, chuyện không ngờ được là, trong thời khắc trọng yếu tham gia hoạt động Nguyệt Cung này, Tiền Mặc bên kia lại mang đến thêm chuyện.

Lần trước đồng ý hỗ trợ cái đội Cos kia, cứ nhiên lại gọi điện thoại đến, bảo là muốn làm cái gì party chiêu đãi người mới, cũng nghe được loáng thoáng trong lời nói của cô nhỏ kia, đại khái là tiệc lần này khá là long trọng, hơn nữa Tần Thời Minh Nguyệt lại là tiết mục chủ chốt trong party này.

Tiểu Trác Hy nghe được lời nói của Tiền Mặc từ điện thoại truyền ra, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Cậu biết lắm mà, quần áo làm một đồng như vậy, làm sao có thể chỉ chụp mấy bức ảnh rồi thôi chứ!

Sau khi liên tục yêu cầu thay người nhưng hoàn toàn không có kết quả, Tiểu Trác Hy rốt cuộc chấp nhận số mệnh “Dù sao tao cũng không đổi được Thỏ ngọc, mày cũng đừng có hòng đổi!”

Tiền Mặc lần này hoàn toàn không hề có tâm tình lấy lòng mỹ nữ, đồng ý trong hăm hực, tức đến đầu cũng bốc khói “Kháo, tao vốn định đổi con Thỏ ngọc biến dị tặng bà xã tao a!”

“Mày đây chính là tự làm bậy không thể sống trong truyền thuyết!!” Tiểu Trác Hy vui sướng khi người gặp họa mà châm biếm thẳng bạn mình, nhưng tiếp theo lại một bộ cầu xin, gồ lóc cóc lách cách gửi tin trong kênh đội ngũ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : hội nhóm trường học của bọn nó đãi tiệc chiêu người mới, dựa vào cái gì bắt lão tử đây làm mới chịu a! Kháo kháo kháo kháo! Thỏ ngọc của tui

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : chủ yếu vì vợ của chồng là nhất biểu nhân tài, lại ngọc thụ lâm phong đó mà!

Tuy rằng thân phận của bạn nhỏ Tiền Mặc bề ngoài giống như bị giấu nhem với mọi người, nhưng với quan hệ hiện tại của Tiểu Trác Hy cùng Vưu Khinh Vũ, tất nhiên cậu đã sớm nói ra chuyện cos kia.

Hơn nữa, cũng đã oán giận liên tục suốt hai ngày rồi, chẳng qua là không thể làm gì thay đổi cục diện này thôi.

[Đội ngũ] Như hoa như ngọc : lão đại, ông càng ngày càng đáng khinh bỉ!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : +1 (#)

Trái ngược với Tiểu Trác Hy có thể cả ngày lớn tiếng than thở oán giận trong đội ngũ, Tiền Mặc ngay cả bà xã nhà mình cũng không dám nói thiệt, chỉ có thể đẩy đưa là đúng lúc có chút việc cần phải làm.

Một cái party thôi mà phải diễn tập trước tận ba lần, thế nên hai người bọn họ ít nhất phải bỏ ra hai ngày trời không được tham gia hoạt động.

Đặc biệt là Tiểu Trác Hy, do là không cùng học chung trường với bọn họ, cho nên phải qua ở tạm một đêm.

Thật không biết đóng mấy cái đó có gì hay ho nữa.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : còn hơn một trăm lần nữa mới đủ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : vậy bây giờ có thể đổi một con Thỏ ngọc bảo bảo bình thường rồi...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : tui muốn đổi biến dị a

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : vậy tôi đổi được rồi, lúc đó cho cậu vậy.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : không được!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, tại sao bà xã lại đối với nam nhân khác tốt như vậy chứ

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cậu nói bậy bạ cái gì đó, đây là tại sư nương muốn có mà!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : mặc kệ, không được cho! Ông xã cũng muốn!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...cậu có tật xấu ha, một đại nam nhân muốn cái này làm gì?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...hoa đào, tui cũng là đại nam nhân!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

Tiểu Trác Hy tuân lệ, chẳng lẽ trong lòng hoa đào, sự tồn tại của cậu thực sự chỉ tương đương với một “sư nương” thôi sao?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : phụt... vợ a, hình tượng của vợ đã khắc sâu vào tâm đồ nhi của chồng rồi.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : kháo, cút đi, xâm nhập cái con khỉ khô!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, chúng ta trước không cần rồi rầm đến tột cùng nhỏ nhỏ là nam hay là nữ hay là gay, liên cứ như vậy đi ha, chờ ông xã xong việc trở về, nhớ đưa bảo bảo cho ông xã

[Đội ngũ] Như hoa như ngọc : (#) ... hai người các người đây là sinh em bé sao, còn bảo bảo!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : chính là sinh em bé đó, rồi sao hả? Người cái đồ gay chết ghen tị a?

[Đội ngũ] Như hoa như ngọc : lão tử đây lười ghen tị với cái thứ nam nhân thói như người!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã a... của hồi môn khi kết hôn còn chưa có đưa đâu, lần này sinh bảo bảo coi như của hồi môn đi!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...cậu mới sinh bảo bảo ấy!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vậy nha vợ, chờ vợ trở về rồi, chồng đổi Thỏ ngọc biến dị đưa vợ làm sinh lễ ha, không cần bực nữa!

[Đội ngũ] Như hoa như ngọc : kháo, lại ở đây song song đả kích độc thân quý tộc như ta đây nữa!

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : sinh lễ...?

Biết bản thân hai ngày này là hoàn toàn không có cơ hội ngồi trước máy tính tham gia Nguyệt Cung, Tiểu Trác Hy thực thông minh, lần này không hề nói cái gì để tự mình động thủ cơm no áo ấm nữa.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...được rồi, nếu như người cứ khẳng khẳng muốn sinh lễ.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ta đây không ngại làm cha của bảo bảo đâu!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : Cá Mực huynh, hóa ra huynh cũng có ngày phải trần trời ghen hờn a!

63. Chương 63: Ông Không Phải Đang Đùa Giỡn Nó Đây Chứ?

Kỳ thực, hoạt động Nguyệt Cung Truyền Thuyết đến mãi tận Lễ Quốc Khánh (1) mới kết thúc, còn party mà hội đoàn kia chiêu đãi người mới an bài ngày 28 tháng 9, dứt ra chừng hai ngày như vậy, cũng không ảnh hưởng gì nhiều cho lắm.

Thế nên, mặc dù rất là hậm hực, Tiểu Trác Hy vẫn là ngoan ngoãn ngồi xe chạy đến trường Tiền Mặc.

Thành phố H tổng cộng cũng chỉ có 2 trường đại học, nhưng khu trường thì về sau tăng thêm bốn năm khu. Trường của Tiền Mặc cũng nằm ở vùng ngoại thành, nhưng xui xẻo cái là nó nằm ở khu còn xa hơn trường của Tiểu Trác Hy, ngồi xe bus đến ít nhất cũng phải hơn hai tiếng máy.

Đi xe mệt mỏi cuối cùng cũng đến nơi, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị đẩy vào ký túc xá của Tiền Mặc, thay cái bộ đồ dài lê thê lượt thượt kia.

Lần đó ở chỗ studio của Vũ Khinh Vũ mặc bộ y phục này vào, thực là không có cảm giác gì, nhưng ở cả khu lầu ký túc xá nam sinh với xung quanh toàn là gương mặt xa lạ, Tiểu Trác Hy quả thực có cảm giác kỳ lạ nói không nên lời.

Nhưng may mắn là bên cạnh còn có Tiền Mặc, hơn nữa lúc này chỉ phải đi diễn tập một vài phân cảnh, cho nên cũng không cần hóa trang trên mặt.

Cầm trên tay Bá Vương Thương khí thế thập phần hoành tráng, Tiểu Trác Hy lơ mơ theo sau lưng cả đám cos-er hướng về phía trên đài bước đến, chuyển động hai vòng, đã bị Khúc Bình Bình trừng mi dừng mắt túm lỗi xuống “Làm ơn đi, đại ca, bộ dạng của ông đây chỗ nào giống Thiếu Vũ chứ? Rõ ràng chẳng khác gì một tên vai phụ!”

“Tui vốn đến để đóng vai phụ mà...” Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến, lẩm bẩm.

Tuy rằng hầu như lần nào cậu cũng đến đây, nhưng lần nào cũng đều là mặc y phục rồi bày ra mấy tư thế liên xong việc, ai biết lần này cư nhiên còn phải làm trò ngay tại chỗ nữa chứ.

Bạn nhỏ Tiểu Trác Hy của chúng ta năm nay hơn hai mươi cái xuân xanh, trừ bỏ hồi những năm còn học tiểu học từng được đóng vai mấy em đội viên kéo cờ khi chào cờ, đó giờ thực là chưa từng đứng trước mặt người khác làm trò bao giờ.

Huống chi, lần này còn phải mặc một đóng y phục cổ phong mười phần như vậy nữa...

Thế nên, dẫu cho bây giờ chỉ là diễn tập, Tiểu Trác Hy vẫn là một bộ toàn thân cứng đờ không được tự nhiên, thành ra cũng không phù hợp với yêu cầu khỏe mạnh khí thế lại sáng lạng như mặt trời mà bọn họ yêu cầu được. Thế là, vốn dĩ với kẻ khác chỉ là tiêu sái đi đứng thực đơn giản vô cùng, tới lượt cậu lại phải biến thành tập luyện gian khổ.

Vốn đang dự tính xong việc rồi liền kéo Tiền Mặc đi tiệm net chơi, đến cuối cùng biến thành một mình cậu phải tập luyện, Tiền Mặc được đặc xá trở về ký túc xá đoàn tụ với bà xã của mình.

Xỏ vào trường tụ, phía dưới còn xỏ ngoa tử, Tiểu Trác Hy mồ hôi như suối theo sát bọn họ luyện a luyện cả ngày trời, mãi cho đến buổi tối hôm sau, sát đến thời điểm chuẩn bị lên sân khấu, mới có thể miễn cưỡng coi như có được chút bộ dáng tiểu công tử phong lưu.

Nguyên bản tưởng là bản thân đến cho đủ số lượng, lần này bị bọn họ lấn tới lấn lui cả ngày trời, bất tri bất giác liền thấy khẩn trương.

Trộm đứng ở hậu trường dùng tay đẩy ra màn sân khấu nhìn về phía khán đài, chỉ thấy bên dưới mà một đám đầu người đông nghìn nghịt, trái tim bé nhỏ của Tiểu Trác Hy bất giác run lên.

“Người... người... có cần nhiều tới vậy không...” Tiểu Trác Hy hô hấp cũng có chút dồn dập.

Trên đài, một tốp người đang bắt đầu mở màn bằng tiết mục nhảy múa, rầm rầm bang bang rất náo nhiệt.

Tiền Mặc ngược lại, vẫn một bộ tràn đầy tự tin “Này mà nhiều hả? Nhớ lúc anh mày đây là chủ trì a...”

“Được rồi, được rồi, đừng có ở đây ba hoa nữa, im mồm đi!” Tiểu Trác Hy vút cho bạn mình ánh mắt xem thường, buông màn xuống.

Đèn pha dưới đài đã bật lên sáng loáng, hoàn toàn không nhìn được ở bên dưới hiện tại như thế nào, có lẽ là để phòng ngừa những người lúc lên đài không cảm thấy khẩn trương.

Tiểu Trác Hy đã sớm thay bộ y phục cổ trang kia vào, trên mặt cũng đã hóa trang xong xuôi, căng thẳng một hồi, cảm giác có chút “mắc”.

Muốn đi WC, phải đi vòng ra hậu đài rồi mới xuống dưới ra ngoài, xuyên qua thính phòng mới thoát ra đến WC được, Tiểu Trác Hy khẽ cắn môi, cúi đầu túm vạt áo lên bước ra cửa hông.

Cũng may đây không phải trường mình, tuy rằng trên đường đi vô số lần bị người khác để ý đến mà nhìn đăm đăm, nhưng thật ra chẳng người nào biết cậu là ai...

Vội vàng giải quyết nhu cầu sinh lý cấp bách, Tiểu Trác Hy lại cúi đầu nhắm đường cũ mà đi, lúc gần đến cửa hông thì, cúi thấp đầu nghiêng qua một chút.

Góc độ này không phải ở trên đài, cho nên đèn pha cũng không chiếu được tới tận đây, thế nên tình hình hiện tại của những người đang ở trên đài tuy là nhìn có chút mơ hồ, nhưng đại khái hình dáng vẫn là có thể thấy rõ chút -nhất là người nào đó đang đứng ở trong đám người dựng máy ảnh chụp liên hồi...

“Vưu ... Vưu Khinh Vũ!” Tiểu Trác Hy bất giác hô thành tiếng.

Cách một đám người thất là đông, hướng hồ hiện tại lại ồn ào như thế, Vưu Khinh Vũ rõ ràng không thể nào nghe thấy tiếng của cậu, nhưng trong nháy mắt ấy, ánh mắt của anh vẫn là đột ngột đảo sang đây, ngay lúc bắt gặp Tiểu Trác Hy thì, khóe môi có hơi hơi ngoắc lên một chút, sẵn đà còn làm một cái thủ thế, cổ lên.

Tiểu Trác Hy toàn thân cứng đờ, cơ hồ là nhích từng chút một mà đi vào.

Tiền Mặc đang ngồi cạnh cửa, một bộ chán gần chết, nhìn thấy bộ dạng cậu như vậy, nháy mắt liền hiểu được mà cười “Sao hả? Thấy rồi sao?”

Tiểu Trác Hy trợn mắt lên “Kháo, tên đó tại sao lại đến đây?”

“Mày hỏi tao tao đi hỏi ai a, tao cũng là lúc này mới ra ngoài tình cờ trông thấy lão thôi.” Tiền Mặc một bộ mờ mịt “Lúc trước không phải cũng là do lão chụp hình sao? Chắc có lẽ là Khúc Bình Bình lại đi nhờ...”

“Vậy cũng không nói với tao lời nào hết?” Tiểu Trác Hy lại tức giận.

Tiền Mặc giật giật khóe miệng “Mày không biết là vấn đề này nên hỏi ổng mới đúng sao? Tao cũng đâu phải con giun trong bụng ổng...”

Tiểu Trác Hy nghe vậy, cũng không cố tình gây sự nữa, chỉ là thở phì phì ngồi một bên tự mình hờn dỗi.

Nhìn không được lại chạy đến cnahj cửa hông, trộm ló đầu ra, về mặt Vưu Khinh Vũ vẫn là một bộ chuyên chú mà c chụp ảnh, xung quanh... có một đám nữ sinh lú rú vây quanh.

Tuy rằng dưới ngọn đèn hôn ám, Tiểu Trác Hy vẫn là tinh tường nhìn thấy, trong đám nữ sinh kia, thậm chí còn có một nhỏ đưa cho Vưu Khinh Vũ một chai nước suối...

Kháo, sắp thành ông già rồi còn đến đây hái hoa ngắt cỏ.

Tiểu Trác Hy lại hậm hực, ngón tay giơ lên cào cào cửa hông, cào mãi cho đến khi đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Tần Thời Minh Nguyệt là tiết mục chủ chốt, được an bài ở thời điểm sau một giờ party bắt đầu, Tiểu Trác Hy cứ thế mà đứng đó cào cào ván cửa đúng một tiếng đồng hồ.

Sau khi bị Tiền Mặc gọi qua, cậu mới tức giận mà rút tay lại, nhưng cảm giác khẩn trương trong lòng càng sâu.

Bên dưới sân khấu ngoại trừ một đám sinh viên không nhìn thấy rõ mặt, còn thêm một tên Vưu Khinh Vũ.

Tuy rằng bởi vì vấn đề ánh sáng của đèn pha, căn bản là không nhìn rõ được thân ảnh của anh, nhưng trải qua một giờ quan sát lúc này, Tiểu Trác Hy thậm chí có thể nhớ rõ môn một vị trí đứng của anh là ở đâu.

Khó khăn lắm mới luyện ra được động tác cho tự nhiên một chút, về một cái lại quên sạch sẽ, thời điểm bước lên sân khấu lại bắt đầu trở nên cứng ngắc.

“Anh yêu, tự nhiên, tự nhiên...” nhân vật mà Khúc Bình Bình cos là Đoàn Mộc Dung, bước đi bên cạnh cậu, nhìn thấy bộ dạng cậu như vậy nhìn không được thấp giọng nhắc nhở.

Nhưng lúc người dẫn chương trình xuống sân khấu quên mất tắt micro, vừa vặn lúc đi ngang cô nàng, câu “Anh yêu” kia truyền vào mic rồi lan ra loa tràn xuống phía khán giả rất là rõ ràng rành mạch, hơn nữa ánh đèn cũng rất sáng, cho nên thuận lợi giúp cho một đám dưới đài nhìn thấy rõ ràng không sót gì.

Vì thế, phía dưới nhất thời gào rú ầm ầm lên.

“A a a a a, Thiếu Vũ là của Thiên Minh, Thiên Minh Thiên Minh!” là thanh âm của đám hủ nữ.

“Khúc Bình Bình gọi nó là anh yêu? Thăng nhóc kia là ai? Kháo, chưa từng thấy mặt mà cũng dám giành mỹ nữ!” đám trạch nam oán giận.

Tuy rằng mọi người thảo luận thực là náo nhiệt, thực là sôi nổi, nhưng trên đài biểu diễn vẫn là đầu ra đấy mà tiếp tục, phối hợp với âm nhạc duy mỹ, lại thêm tràng cảnh đạo cụ, nên dù là không hề có một câu lời kịch nào, vẫn là khiến khán giả bên dưới liên tục hò hét chói tai.

Tiểu Trác Hy dựa theo kịch bản, là nên cùng với Thiếu Minh “thâm tình nhìn nhau”, nhưng cậu vừa nhìn Thiếu Minh kia hai ba lần, tầm mắt liền nhịn không được chuyển về phía vị Vũ Khinh Vũ đứng trong trí nhớ lúc nãy, nhưng tiếc là dưới đài rọi đèn pha rất chói, cho nên không thấy rõ ràng được cái gì cả.

Càng nhìn không rõ lại càng khẩn trương, đến cuối cùng lúc chuẩn bị xuống sân khấu, cứ nhiên đạp phải vạt áo của người phía trước, suýt chút nữa làm hại cả hai té nhào thành một đồng rôi.

Bất quá, may là hai người cơ bản đã bước xuống hai đài, lão đạo vài cái liền được người đứng cạnh đỡ lấy, ước chừng là khán giả bên dưới có nhìn thấy, cũng chỉ thấy được cậu hơi lão đạo loạng choạng một chút, còn cụ thể thì chắc là không rõ lắm...

Tiết mục chủ chốt kết thúc rồi, những tiết mục về sau mọi người cũng xem có phần không để tâm lắm, Tiểu Trác Hy vốn dĩ cũng chỉ đến để hỗ trợ, đối với phần chương trình phía sau cũng không quan tâm cho lắm.

Đám người vừa mới diễn xong liền nói liền một đám chạy hết ra ngoài theo lối cửa hông, Tiểu Trác Hy cũng chen chúc đi theo ra ngoài, hướng về phía chỗ của Vũ Khinh Vũ mà đến, quả nhiên đúng lúc bắt “gian” tại trận.

Lần này Tiểu Trác Hy không có lui về sau, chính là vẫn nhìn thấy Vũ Khinh Vũ, bên cạnh vẫn là như cũ vây một đám nữ sinh, liền cảm tức trừng mắt liếc anh một cái.

Hậu trường kỳ thật có một phòng thay đồ thuộc dạng mini, nhưng giờ phút này đã bị phái nữ chiếm cứ, Tiểu Trác Hy mang theo quần áo và dây lưng của mình, chen chúc xuyên qua một đám người ra khỏi trung tâm hội trường, vào buồng toilet.

Toilet là phân theo từng gian phòng, cũng là chỗ tốt có thể đổi quần áo.

Lần này không có ai giúp đỡ, Tiểu Trác Hy mất một hồi lâu mới lột được y phục trên người xuống, cũng không để ý lắm, liền trút xuống để tạm lên bồn cầu, tiếp theo cầm quần áo của mình lên xỏ vào.

Ra khỏi toilet, vừa định chạy về chỗ đi tìm đám kia, chợt thấy bên cạnh cầu thang thấp thoáng lộ ra bên ngoài vạt áo, vạt áo kia thoát nhìn... hình như là y phục mà hôm nay Tiền Mặc xuyên trên người cos Cao Tiệm Ly.

Thằng quỷ này không thay đồ ra, đứng đây làm cái gì vậy?

Tiểu Trác Hy nhíu mày, vừa định lên tiếng gọi người, liền nghe thấy tiếng người đang nói chuyện với nhau.

“Kháo, cá chết, anh em lão tử đều bị ông bắt cóc, nhờ ông giúp chút chuyện như vậy thôi mà ông cũng không chịu giúp?” thanh âm Tiền Mặc có chút tức giận thở gấp.

Mà người đối diện nọ, lại là một bộ ung dung nhàn tản “Cái gì gọi là lừa gạt chứ, vợ tôi là cam tâm tình nguyện, còn hai người, không thể coi như anh em được.”

Tiểu Trác Hy trong lòng lộp bộp một chút, bước chân chuẩn bị bước đi đều cương cứng tại chỗ mà dừng lại.

Lời bọn họ đang nói... là có ý gì?

“Ừ, tui hỏi a, ông đối với Trác Hy rốt cuộc là cảm giác gì? Tha tới tha lui lâu như vậy, còn kéo theo hai cái thân phận, ông đừng có nói là đang đùa giỡn với nó nha? Tui báo trước với ông rồi đó, nếu dám đối với nó như vậy, tui đây thiên ông thật a!” Tiền Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vưu Khinh Vũ lần này không như mới nãy vẫn đậm phong khinh nữa, lạnh giọng hừ một tiếng “Tôi cảm giác thế nào liên quan gì tới cậu? Cậu không thấy là mình lo nhiều quá hay sao? Cho dù tôi có đùa giỡn với cậu ấy, cũng không tới phiên cậu ra mặt chất vấn tôi như vậy.”

“Kháo, Vưu Khinh Vũ!” Tiền Mặc lần này giống như tức giận thật, góc áo lộ ra cũng bị rứt mạnh trở về.

Tiểu Trác Hy trong đầu một mảnh mê mang, cũng bất chấp bọn họ đang tranh luận cái gì, thất hồn lạc phách bước về phía bên kia cầu thang...

Trên đường hình như gặp người nào đó trong hội đoàn, liền cầm bộ y phục kia nhét cho người nọ, rồi lại lảo đảo bước xuống lầu.

Trong trí óc, tựa như chỉ có một câu nói không ngừng lặp đi lặp lại... Vưu Khinh Vũ biết rõ mình là Tiêu Tiêu Vũ Hề, biết mình là Tiêu Tiêu Vũ Hề, Tiêu Tiêu Vũ Hề....

(1) Quốc Khánh TQ là ngày 1 tháng 10

64. Chương 64: Vợ A, Vợ Ở Đâu Vậy?

Đắn đắn bước khỏi trung tâm hội trường, Tiểu Trác Hy đứng trên đường mòn ra khỏi sân trường, nghe thấy thanh âm hoan hô náo nhiệt cùng âm nhạc từ hội trường vọng lại, đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt, trong lòng cũng quặn thắt từng trận đau đớn.

Chuyện tình chính mình trăm phương ngàn kế tìm cách lừa gạt giấu diếm, hóa ra người ta đã sớm biết.

Vậy mà cậu vẫn cứ mãi sợ hãi người kia sau khi biết thân phận của cậu sẽ cảm thấy tức giận.

Hiện tại ngẫm lại, cậu quả thực là ngu xuẩn mà...

Vì nơm nớp lo sợ, sợ sẽ làm lộ, không dám cùng lúc mở hai acc cùng một lúc làm hoạt động... nói không chừng những lúc ấy, tên kia ngồi trước máy tính, cười nhạo cậu đến vui vẻ muốn chết.

Cậu đã bảo mà, một người nam nhân, làm sao có thể mặc danh kỳ diệu mà đi thích một người đồng tính như vậy chứ?

Nếu cậu không phải Tiêu Tiêu Vũ Hề, anh cũng không phải Cá Mực Nướng, loại chuyện như vậy có lẽ còn có khả năng xảy ra— có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cậu lần lừa mãi không muốn cho anh biết thân phận thật của mình....

Nhưng, hóa ra là... chuyện mình cố sức giấu diếm, đến một chút ý nghĩa cũng không có...

Vưu Khinh Vũ đã sớm biết cùng là cùng một người.

Nếu sớm biết, vậy lúc trước tại sao có thể tự nhiên mà một tiếng vợ ới hai tiếng vợ à đến như vậy chứ, có lẽ nhìn bộ dạng tức giận hờn hển của mình, nhất định là nhìn thật cao hứng đi...

Tại sao có thể chỉ vì trả thù mà tùy tiện tiện nói ra lời như thế chứ...

Nếu đổi lại là cậu, nhất định làm không được...

Tiểu Trác Hy trong đầu vẫn vang vọng một đồng ý nghĩ, kỳ thực mới nãy, nội dung hai người kia nói với nhau, cậu cũng không phải là nhớ rõ ràng lắm, nhưng trọng điểm là vẫn có thể tóm ra được.

“Tôi cảm giác thế nào liên quan gì tới cậu...Cho dù tôi có đùa giỡn với cậu ấy...”

Tiểu Trác Hy cảm thấy trái tim mình từng trận từng trận nhói lên, trên mặt cũng cảm thấy lạnh một trận, tùy tiện dùng tay lau một cái, mới phát giác, bản thân thể mà đã chảy nước mắt.

Tùy ý lau lung tung một phen, Tiểu Trác Hy bước ra cửa trường.

Trường của Tiền Mặc tuy nằm ở ngoại thành, nhưng ở cửa trường học vẫn là có vài chiếc taxi lẻ loi đậu đó chờ kiếm khách. Tiểu Trác Hy tùy tay vẫy một chiếc rồi mở cửa ngồi vào, lại nói với tài xế địa chỉ nhà mình.

Nơi này tuy là cách trường học Tiểu Trác Hy khá xa, nhưng lại gần hơn nếu muốn vào nội thành.

Xe vừa mới chạy đi, cách trường không xa lắm, di động của Tiểu Trác Hy liền chấn động vang lên.

Lôi ra nhìn, liền thấy trên màn hình ba chữ “Tên cá chết” nhấp nháy, khiến ánh mắt cậu lại một trận ê ẩm.

Tay cũng không do dự ấn vào phím từ chối nghe, sau đó Tiểu Trác Hy liền trực tiếp kéo tên của Vưu Khinh Vũ vào sổ đen.

Lại dò tìm số của Tiền Mặc, bấm gọi đi.

Tiền Mặc rõ ràng cũng đang tìm cậu, ngữ khí thực lo lắng “Uy, thằng quỷ, mày chạy đi đâu vậy?”

“Tao đi chỗ nào mặc kệ tao, mắc mớ gì mày!” Tiểu Trác Hy đang hậm hực, nói chuyện cũng không lưu tình “Lão tử chính là nói cho mày biết, chúng ta chơi đủ rồi, mày cứ việc cùng tên hỗn đản Vưu Khinh Vũ đó yêu nhau đi!”

Tiểu Trác Hy nói xong lời này, liền cúp điện thoại, tiếp theo trò cũ ập lại, moi pin di động ra, màn hình ngay lập tức đen kịt.

Đã không có công cụ liên lạc, dọc đường đi đều một mực im lặng.

Nhưng đến dưới lầu nhà mình rồi, cậu lại có chút chần chờ cước bộ.

Loại thời điểm này mà về nhà, chắc chắn không tránh được bị hỏi này nọ một phen, lại thêm tình trạng hiện tại của cậu, phỏng chừng là bảo mới vừa ở ký túc xá của Tiền Mặc ở vài ngày mới trở về, phỏng chừng chẳng ai thêm tin.

Tiểu Trác Hy thở dài, lại moi moi túi quần... phát giác ví tiền cũng để quên ở ký túc xá Tiền Mặc, bên trong túi chỉ còn lại một ít tiền lẻ còn thừa lúc mua cơm trưa ăn, mới nảy hên là vừa vận đủ tiền xe, bây giờ còn thừa lại đúng hai tờ một tệ.

Đừng nói khách sạn, chạy ra Net ở một đêm cũng không đủ.

Tiểu Trác Hy lần nữa móc di động trong túi ra, lắp lại pin vào, bấm nhật ký điện thoại, lựa số vừa mới gọi gần nhất gọi đi.

Bên kia rất nhanh liền đón nghe, thanh âm Tiền Mặc rõ ràng lo lắng hơn so với mới nãy, nói chuyện cũng không thềm dừng lại để thở “Mày nghe tao nói cái đi tao là bị tên cá chết quỷ sứ hỗn đản kia bày trò làm sập bẫy a, sau tao không dám nói cho mày biết là sợ mày giận tao a mày đừng tắt máy cũng đừng tức giận nữa mà blablabla...”

Tiểu Trác Hy ở bên đây nghe mà vút cho cái xem thường, mở lời cắt ngang “Được rồi, cho mày cơ hội lập công chuộc tội, mau đến dưới lầu nhà tao đón tao!”

Về bên phía bánh mì, trong lòng cậu cũng đại khái đoán được chín phần mười câu chuyện, chẳng qua nghĩ đến bản thân lại đi giúp tên cá chết kia lừa gạt anh em của mình, liền nhin không được mà cảm thấy nộ hỏa.

“A?” Tiền Mặc sững sốt một lúc “Mày chạy về nhà sao?”

“Đừng nhiều lời nữa, mày tốt nhất là đi cho mau!” Tiểu Trác Hy vẫn chưa hạ cơn tức, cũng lười giải thích “Còn nữa, mày dám nói với Vưu Khinh Vũ một lời nào nữa đi, lão tử tuyệt giao với mày thực đấy!”

“Rõ rõ, tao lập tức đến, chờ tao lát!” Tiền Mặc nói xong liền vội vàng cúp điện thoại.

Hiện tại đã là cuối mùa hè, tuy rằng lúc ban ngày mặt trời vẫn là lấp lánh treo cao, nhưng vào gần ban đêm, quả thực không khí có chút lạnh.

Tiểu Trác Hy mặc trên người là áo tay ngắn kèm quần short, đợi đến lúc Tiền Mặc chạy tới thì, cậu đã ôm người co ro thành một đoàn ngồi trên bậc thang.

“Tao thấy mày như thế nào có vẻ đáng thương quá vậy a...” Tiền Mặc thần tình bi thương.

Tiểu Trác Hy liếc mắt nhìn Tiền Mặc một cái, lập tức đứng dậy, không chút khách khí lột áo lạnh của bạn mình xuống, khoác lên người mình.

Mãi cho đến khi cùng Tiền Mặc về nhà, vẫn còn là một bộ nghênh ngang kiêu ngạo, không thèm để ý đến kẻ khác.

Tiền Mặc vốn cũng đang chột dạ, thấy cậu không nói lời nào, cũng không dám tùy ý mở miệng, chỉ có thể hết sức khổ sở cẩn thận mà theo sau.

Tiểu Trác Hy một đường như mọi khi, chui vào phòng tắm, tắm một cái cho sạch sẽ rồi leo lên giường Tiền Mặc nằm, rốt cuộc mới chịu mở kim khóa “Tên đó biết tao là Tiểu Tiêu hồi nào?”

Tiền Mặc hồi tưởng lại, rất là thành thực mà trả lời “Quên rồi... nói chung biết rất sớm!”

“Quên... kháo, mày như thế nào không quên giúp tên đó giữ bí mật a!” Tiểu Trác Hy mạnh mẽ từ trên giường bật dậy, một cái gối lập tức bay qua.

“Tao thực sự muốn nói mày biết lắm a... Mỗi lần nhắc tới là mày kêu sẽ phá hư tính phúc cả đời của tao, ai còn dám nói chứ!” Tiền Mặc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Tiểu Trác Hy buồn bực “Mày còn lắm mồm, thực muốn lão tử thiên à?”

“Kháo, được rồi, tao trầm mặc vậy...” Tiền Mặc thực thức thời mà câm mồm.

Tiểu Trác Hy lật úp người lại, vùi mặt vào chăn mền “Hỗn đản, tao biết mà... nhất định là tên đó đã sớm biết... Có phải tao rất ngu hay không?”

Tiền Mặc do dự một lúc, leo lên giường nằm xuống kế bên cậu “Uy, mày không phải alf đang khóc đó chứ?”

“Không có!” Tiểu Trác Hy lập tức trả lời, nhưng tay nắm chặt drap giường lại càng mạnh hơn.”

“Mày thực sự thích tên đó vậy sao? Kháo, tên đó có cái gì tốt chứ, không phải là một tên nam nhân xấu xa thôi sao, nếu mày thích nam nhân ít ra cũng là phải coi trọng tao trước chứ? Nói như thế nào thì nói, tao với mày quen nhau cũng nhiều năm như vậy...” Tiền Mặc dùng sức kéo chăn lại, muốn ném sang một bên, nhưng đến lúc bắt gặp ánh mắt nghiêm lệ của Tiểu Trác Hy, động tác cũng ắt giắc giật lại, tiếp theo đẩy chăn trở về “Kháo, cho mày che đi vẫn là tốt hơn, tại sao tự dưng tao có loại cảm giác đang khi dễ em gái bé nhro vậy a?”

“Mày cút đi, mày mới em gái, cả nhà mày đều là em gái!” Tiểu Trác Hy đánh Tiền Mặc một quyền, không hề do dự cầm cái chăn kia lau nước mắt, sẵn tiện còn hỉ cả mũi.

“Trời, máy có thấy tởm không vậy!” Tiền Mặc ghét bỏ nhích ra ngoài một chút.

Tiểu Trác Hy cuộn lại chỗ hỉ mũi nhùi nhùi vào bên trong, tiếp theo lại ôm chăn ủ rũ nằm sấp lại.

“Kỳ thực a... tao không nói cho mày biết, là vì cảm thấy được tên cá chết kia không giống đang lừa gạt mày, nhìn ổng không giống loại người như vậy a!” Tiền Mặc đẩy đẩy lưng cậu, có chút ngập ngừng mở lời.

Tiểu Trác Hy bị lời này làm cho trong lòng có chút run rẩy, nhưng vẫn như cũ không chịu ngóc đầu dậy “Lừa cũng đã lừa, còn cái gì mà không giống loại người như vậy, mày bị não tàn hả!”

“Ổng vậy là vì...” Lời của Tiền Mặc còn chưa nói xong, di động của Tiểu Trác Hy lại chấn động vang lên.

Trên màn ảnh chớp động, số gọi tới lạ hoắc, nhưng thực rõ ràng, cả hai người đều biết là do ai gọi đến.

“Nè, nghe ổng nói như thế nào đi rồi tính sau...” Tiền Mặc không đợi Tiểu Trác Hy phản ứng, liền chụp lấy điện thoại, ấn phím đón nghe.

Thanh âm Vưu Khinh Vũ rất nhanh từ điện thoại truyền ra “Vợ a, hiện tại vợ đang ở đâu vậy? Chồng đi tìm vợ!”

65. Chương 65: Ngấm Lại Cho Thật Kỹ Đi

Tiền Mặc vừa tiếp điện thoại xong, liền ấn vào phím loa ngoài, cho nên lời nói của Vưu Khinh Vũ phát ra, cả hai đều nghe được rất rõ ràng.

Liếc mắt liền nhìn thấy gương mặt Tiểu Trác Hy thoáng chốc ửng hồng, Tiền Mặc run run khoe miệng hướng di động nói “Vợ ông đang ở chỗ tui, ông muốn lại đây để 3P sao?”

“Kháo, cút đi! Bảo vợ tôi nghe mau!” Vưu Khinh Vũ vừa nghe thấy liền biết là Tiền Mặc, ngữ khí ôn nhu mới nãy lập tức biến mất sạch sẽ, trở nên hết sức hung tợn.

Tiền Mặc lại nhìn thoáng về phía Tiểu Trác Hy “Nó không có ở đây, có chuyện gì nói với tui đi!”

“Nói cho cậu nghe có ích lợi gì!” Vưu Khinh Vũ không hề bị Tiền Mặc bày trò đẩy qua đẩy lại, nói thẳng “Hai người đang ở chỗ nào?”

“Ở nhà tui a, Tiều Tiều nó đang tắm, tui đang nằm trên giường chờ nó.” Tiền Mặc nói xong, còn vói tay lấy ly nước để trên bàn cạnh giường, đổ một hơi ào ào vào thùng rác.

Vừa đổ vừa cố ý cầm di động kề sát chỗ nước chảy cho âm thanh vang lên rõ chút, sau đó mới tiếp tục đắc ý với Vưu Khinh Vũ “Nghe thấy không? Tắm đến cao hứng đấy!”

“Người!” Vưu Khinh Vũ quả nhiên tức giận đến không nhẹ “Cậu ấy có phải nghe thấy hai chúng ta nói chuyện không?”

Tiền Mặc lại nhìn về phía Tiểu Trác Hy, chỉ thấy cậu cũng đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào di động, lắng nghe hai người bọn họ nói chuyện, cảm giác được Tiền Mặc chú ý tới mình, liền nhanh chóng dời tầm mắt đi.

“Nghe rồi, nó giống như rất là tức giận a.” Tiền Mặc hiểu rõ cười cười, hỏi “Vậy đi, cho ông một cơ hội, giải thích cho rõ ràng đi ha...”

Tiểu Trác Hy cầm lấy điện thoại kề tai vào nghe, bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến thanh âm của một nữ nhân “Anh yêu a, có muốn ăn chút bánh ngọt với trà không a? Mới vừa làm xong luôn nè!”

Thanh âm của cô gái kia không lớn lắm, có lẽ là khoảng cách cũng khá xa, nếu không phải mở loa nghe ra, bọn họ không nhất định có thể nghe thấy được.

Thanh âm Vưu Khinh Vũ cũng tựa như cách xa tai nghe di động một khoảng “Đặt ở đó đi, lát nữa ăn.”

“Đang gọi điện thoại? Vậy em đi lên trước a, ngủ sớm một chút mới tốt!” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cạch, có vẻ như cô gái kia đóng cửa rồi đi.

Tiểu Trác Hy cõi lòng vốn đầy chờ mong, thoát cái sắc mặt trở nên đen, một tiếng cũng không nói, đứng dậy bò xuống giường đi vào buồng tắm.

Tiền Mặc một bộ bị sét đánh chết trận ngay tại chỗ, quát nhẹ với cái điện thoại “Ta kháo, bên kia tại sao lại có tiếng của con gái vậy cha?”

“Bạn bè a, là chị gái của hoa đào, mang bánh ngọt tới cho tôi thôi mà.” Vưu Khinh Vũ không thèm để ý, coi như là thuận miệng trả lời, lại tiếp “Mau mau kêu vợ tôi ra nghe đi, nhanh lên, vẫn chưa tắm xong sao?”

Tiền Mặc dùng sức xem thường một cái thật xem thường “Tắm cái con khỉ! Mới nãy nó luôn ở kế bên ngồi nghe nè, bây giờ thật sự là vào phòng tắm rồi!”

“...Đừng nói cho tôi biết là cậu ấy hiểu lầm nha...!” Thanh âm Vương Khinh Vũ tựa hồ như bị một tầng gió lạnh bọc lấy thổi lướt qua...

Tiền Mặc nhìn về phía phòng tắm “Hình như nó thực sự hiểu lầm mẹ nó rồi... Phi, cái gì hiểu lầm, ông không phải ở một mình một nhà sao? Đột nhiên lòi ra một cô nương bảo ông là anh yêu, ta khảo, ai thêm tin mấy người là trong sạch chứ! Các người thật sự là trong sạch sao?”

Vương Khinh Vũ tức giận “Cái gì trong hay không sạch chứ, mau đưa điện thoại cho cậu ấy!”

Tiền Mặc vô lực thở sâu một cái “Tui đây đời trước đã gây nên nghiệt gì a... tự dưng bị kẹp giữa hai người làm cái khỉ gì chứ!”

Tuy rằng ai oán liên miên, nhưng cậu nhóc vẫn là rất ngoan ngoãn bước đến trước phòng tắm, gõ gõ cửa mấy cái liền mở cửa ra đi vào.

Tiểu Trác Hy ngay cả nắp bồn cầu cũng chưa lật, ngồi an vị ở bên trên, thấy Tiền Mặc bước vào, liền túm lấy cuộn giấy vệ sinh ở bên cạnh chọi vào đầu Tiền Mặc “Lão tử cho mày vào sao?”

“Mày nghĩ là ông đây muốn vào a! Điện thoại, nghe hay không?” Tiền Mặc cầm di động đưa đến trước mặt cậu.

Tiểu Trác Hy không nói hai lời liền giật di động lại từ trong tay Tiền Mặc, đứng dậy, lật nắp bồn cầu lên, một cú ném vào, lại sẵn tay giật nút xả bồn cầu, một cỗ nước trong chảy ra, màn ảnh hiển thị “Đang nghe” cùng với phía dưới biểu hiện thời gian nói chuyện, giữa làn nước rục rở ánh lên quang huy, sau đó tối sầm xuống.

“Trời, mày cũng quá mạnh mẽ a?” Tiền Mặc thần tình hóa đá “Bồn cầu của lão tử sẽ bị nghẹt đó!”

“Sợ nghẹt thì moi ra đi!” Tiểu Trác Hy hai mắt đỏ bừng, trừng mắt liếc Tiền Mặc một cái, sau đó lách người đi ra phòng ngủ, ngồi xuống trước máy tính.

Lúc Tiền Mặc ở trong trường là sử dụng laptop, còn desktop của cậu ta vẫn là thành thật đặt ở trong phòng ngủ này. Tiểu Trác Hy ấn phím khởi động máy, máy tính rất nhanh liền khởi động xong.

Tiểu Trác Hy đăng nhập vào acc Tiểu Tiêu Vũ Hề, mở ra danh sách hảo hữu... phần cừu nhân, tên người nào đó vẫn là còn xám xịt.

Thò tay vào túi muốn lấy điện thoại ra gọi thúc giục người nào đó, mới nhớ tới... bạn nhỏ di động đã bị kịch tán thân nơi bồn cầu...

Mở danh sách bang phái ra, tìm tên hoa đào, lại thêm hảo hữu, sau đó liền gửi qua cái tin nhắn cho hoa đào.

“Hoa đào, giúp cái đùm đi, gọi Vương Khinh Vũ lên mạng!”

Hoa đào rất nhanh trả lời lại.

” có chuyện gì vậy?”

“Cảm ơn!”

Tiểu Trác Hy cũng lười giải thích, trực tiếp nói cảm ơn.

Hoa đào đại khái bị lời của cậu dọa sợ, một lúc lâu sau mới trả lời lại một chữ

“Hảo.”

Tiếp một lúc sau nữa, thành thật gửi tiếp sang một tin nhắn

“Ông bảo lập tức lên ngay.”

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, tên Cá Mực Nướng liền sáng lên.

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a...

Động tác của Vũ Khanh Vũ rất nhanh, cơ hồ tên vừa mới sáng lên thì đồng thời, tin nhắn cũng gửi sang đây... tiếp theo lại gửi đến mời tổ đội.

Nhìn cái biểu tượng tiểu hầu tử cắn khăn tay nức nở như muốn khóc kia, trong đầu Tiểu Trác Hy bắt giác lại nhớ đến thời điểm cậu vừa mới chơi acc kia... người này hình như không chỉ có một lần giống thế này... spam đầy khung chat toàn là vợ ơi vợ a...

Cái mũi cũng bắt giác cay cay, Tiểu Trác Hy vội vã nhéo nhéo bàn tay mình, buộc mình không được nghĩ nhiều, gõ gõ phát đi cái Loa.

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : [Cá Mực Nướng] đến Hồng Kiều, lão tử với người thề bất lưỡng lập!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a....

Vũ Khanh Vũ hình như cũng bị cái loa kia của Tiểu Trác Hy dọa mất rồi...

[Bang phái] Thực vật bò sát : kháo, Tiêu Tiêu, cái sinh vật ám trên người mày rớt cuộc té rồi sao?

[Bang phái] Khiêu vũ trong cô đơn : đã xảy ra chuyện gì, Cá Mực huynh lại làm gì mày sao Tiêu Tiêu?

[Thế giới] Lá cây hờn già : yêu nhau lắm cắn nhau đau a nha nha... ta biết mà, làm sao im lặng lâu được

[Thế giới] Con yêu, lại đây kêu cha : lại bắt đầu rồi sao?

Tiểu Trác Hy cùng hoa đào nói vài câu xong, liền ra Hồng Kiều chờ.

Sau khi cái loa kia được phát ra thì, người trên Hồng Kiều cũng dần dần tăng lên, chính là không thấy con cá nào đó đâu cả.

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : lão đại, đến a đến a, cả đám chờ lão đại đây!

[Loa] Mi mực như họa : ta thực sự hoàn nhiệm hình ảnh này ghê

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a....vợ muốn làm gì chồng

Loại thời điểm này, Vũ Khanh Vũ vậy mà vẫn còn dám tán gẫu riêng hai người, giả vờ một bộ mọt.

Nhìn bộ dạng vờ vịt kia của Vũ Khanh Vũ, Tiểu Trác Hy càng buồn phiền hơn, lại phát đi thêm một cái loa.

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : kháo! người mau mau đến đây cho ta! Tư tán gẫu người muối a tư tán gẫu!

[Thế giới] Anh biết tiếng cá heo : Tiêu Tiêu có khí thế, anh đây xem trọng chú mày!

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : ta thực sự không đành lòng đẩy loa của Tiêu Tiêu xuống!

Tiểu Trác Hy kỳ thật cũng không rõ, hiện tại cảm giác trong lòng mình là gì... Tức giận sao... cũng không hẳn như vậy.

Chỉ là, ngay lúc vừa mới xác định sẽ quen với Vũ Khanh Vũ thì, đột nhiên phát giác hóa ra có thể là người kia chỉ đang đùa giỡn với mình... dù cho chỉ là có khả năng thôi, Tiểu Trác Hy vẫn là cảm giác trong lòng đau vô cùng..

Người ngoài nhìn vào, có thể cảm giác cái loại lừa lại nhỏ nhặt vô cùng, cũng chẳng đáng kể chút nào, nhưng... đối với một người đã yêu đối phương mà nói thì, dù chỉ một chút gió thổi cỏ lay, cũng có thể khiến cho nhìn thấy đâu đâu cũng là nhảm lẫn...

Cho dù... chỉ là một chút, một chút mạo hiểm thôi, đều sẽ sợ đến mức không dám dễ dàng cất bước ra mà đi...

[Loa] Cá Mực Nướng : vợ a, chồng nhận sai rồi có được không, chúng ta về nhà âm thầm giải quyết đi

[Thế giới] Thực vật bò sát : vợ? ai có thể nói cho ta biết, những lời này của Cá Mực là có ý gì

[Thế giới] Lá cây hờn già : hú hú hú ...Cá Mực đại hiệp gọi Tiêu Tiêu đại hiệp là vợ kia!!!!

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : vợ của Cá Mực Nướng không phải chị dâu sao

[Thế giới] Như hoa như ngọc : kháo, đừng nói với ta là Vợ yêu cùng Tiêu Tiêu là một người nha

[Thế giới] Chọc trời nát kiếm : thần xuất hiện...

[Thế giới] Con ngoan, lại đây kêu cha : như cũ, cầu giải thích

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : địa cầu thật là đáng sợ, ma ma muốn mình về hỏa tinh gấp!

[Thế giới] Lá cây hòe già : a a a a, ta đoán được nguyên nhân gây ra, quá trình trải qua, cao **** cùng kết cục!

[Thế giới] Lá cây hòe già : hai chữ bị che chắn là cao [beep-] triều!

[Thế giới] Thực vật bò sát : Tiêu Tiêu, mày là thần tượng của tao!

Trên thế giới một đồng lớn bàn luận, Tiêu Tiêu cũng không nhìn kỹ, mà có muốn cũng không được, bởi từ lúc Vương Khinh Vũ phát cái loa kia rồi, đầu óc cầu liên rầm một tiếng, tuyên cáo bãi công.

Anh ta... anh ta... anh ta dám trên loa gọi cậu là vợ...

Cái này, cái này... thân phận của cậu bị bại lộ là chắc chắn luôn rồi.

Đã từng khổ sở giấu nhem thân phận của mình, ép buộc bản thân cùng Cá Mực Nướng tổ đội luyện cấp, chính là sợ bị người khác biết, cái kẻ bị Cá Mực Nướng kêu vợ ơi vợ a suốt, cái người gọi là kia, chính là Tiêu Tiêu Vũ Hề bản tôn.

Nhưng hiện tại đây, dễ dàng như vậy... đã bị người này nói toạc ra.

Tiểu Trác Hy quần bách đến sắc mặt đỏ bừng, đầu óc nóng lên liên lách cách bàn phím gõ một hàng chữ phát lên loa.

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : đúng vậy, ta chính là ! Không ngờ đến lại bị người nhìn thấu thân phận sớm như vậy, coi như xui đi, không đùa được người lại bị người đùa ngược lại, đừng nói nhiều nữa, đến Hồng Kiều!

“Nè... Trác Hy, mày... mày đừng có như vậy a...” Tiên Mặc đứng bên cạnh quan sát một hồi, mới vừa mở miệng khuyên được nửa câu, đã bị Tiểu Trác Hy liếc mắt một cái giết trở về thành, chỉ có thể sờ sờ mũi tiếp tục đứng bên cạnh mà nhìn.

[Thế giới] Thực vật bò sát : Tiêu Tiêu bùng nổ rồi...

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : đây rồi cuộc là loại tình huống như thế nào? Ta giống như vừa mới hiểu được, hiện tại lại cảm thấy mơ hồ.

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a, đừng làm lớn chuyện lên nữa, chồng đi tìm vợ được không, chồng đối mặt với vợ giải thích được không!

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : [Cá Mực Nướng] người cái mẹ nó nghe không hiểu tiếng người a? Đến Hồng Kiều!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a, ngoan đi mà...

[Loa] Tiêu Tiêu Vũ Hề : ngoan người muội! Lão tử thừa nhận không đùa giỡn bằng người rồi, rốt cuộc bây giờ có dám tới không!

Tuy rằng tình trạng hai người cãi nhau mãi cũng quen mắt, nhưng lần này đêm này, thẳng ngu cũng nhìn ra được, cùng hồi trước có bao nhiêu là bất đồng, cho nên lần này trên kênh thế giới hiếm thấy mà trở nên yên tĩnh, chỉ có hai ba người không quen bọn họ còn tiếp tục thảo luận cùng nhau.

[Thế giới] Trái ba vòng phải ba vòng : kháo, muốn đánh liền đánh, ông ọ cái mẹ gì!

[Thế giới] Tìm không được vợ để xx : cái thế giới này toàn là gay rồi, ta tuyệt vọng rồi!

[Thế giới] Chíp chíp chíp chíp chíp : nè.. hai người các người có phải là có cái gì hiểu lầm không, khụ khụ, nói ra thì tốt rồi...

[Thế giới] Thực vật bò sát : không có gì không có gì, mọi người đều giải tán cả đi, đừng đứng chộn rộn cả đám tại Hồng Kiều mà tụ tập cả đám gây chuyện nữa, như vậy không được không được!

Ngủ ra được mùi không thích hợp, thân hữu hai bên bắt đầu khuyên bảo kiên nhẫn người.

Nhưng, tuy là miệng nói thế, kẻ thực sự rời đi chẳng có ai, một đứa cũng không!

[Tư tán gẫu] Cá Mực Nướng lén lút nói với bạn : vợ a, chồng thực sự không có đùa giỡn vợ! Được rồi, chồng qua đó vậy...

Vưu Khinh Vũ gửi đi những lời này xong, không bao lâu, người liền xuất hiện ngay chỗ truyền tống lối ra vào Hồng Kiều.

Hai bên vai chính đều tới, đám người cũng im lặng, bất quá phỏng chừng ẩn bên dưới đang lén lút tán gẫu đến từng bình ấy chứ...

Tiểu Trác Hy vừa nhìn thấy thân ảnh Cá Mực Nướng, liền ngay lập tức gấp rút tha người vào cảnh tượng chiến đấu.

Mà Vưu Khinh Vũ, cũng không biết như thế nào nữa, lúc này đột ngột một lời cũng không nói, thẳng tắp đứng tại chỗ mặc Tiểu Trác Hy chém giết, hết như lần trước, một chiêu cũng không đánh trả.

Tiểu Trác Hy lần này một chút lưu tình cũng không có, nên dẫn cho Vưu Khinh Vũ toàn bộ trận chiến đều là phòng ngự, cũng chỉ tốn chút thời gian chém vài đại chiêu, đã đuổi người về môn phái uống canh...

[Bang phái] Thực vật bò sát : Tiêu Tiêu, các người rút cuộc có chuyện gì vậy?

Rút cuộc có kẻ không sợ chết chạy đến hỏi.

Tiểu Trác Hy nhìn nhân vật của Vưu Khinh Vũ cùng bảo bảo biến mất trước mặt mình, trong lòng lại có loại cảm giác khác thường bắt đầu nổi lên, cũng không có tâm tư đâu đi trả lời, liền dứt khoát coi như không thấy.

Không lâu sau, Cá Mực Nướng lại theo điểm truyền tống trở lại, lần này anh chủ động kéo Tiểu Trác Hy vào cảnh tượng chiến đấu.

Tiếp theo, lại một chiêu không đánh trả, mặc Tiểu Trác Hy chém rớt huyết dẫn, lại trở về môn phái.

Đây là lần PK dài nhất không hề trì hoãn kể từ lúc hai người kết thù với nhau đến giờ, nhưng mọi người lại như đang chứng kiến một hồi tỷ thí tuyệt thế kỳ vậy, thở mạnh một cái cũng không dám.

Tới tới lui lui giết được mấy lần, Tiểu Trác Hy rút cuộc chịu không nổi, hai mắt mê mông hơi nước mà nhìn chăm chăm màn hình, không nhúc nhích.

Tiền Mặc lo lắng vỗ vỗ vai cậu, nhưng vẫn không thấy cậu phản ứng lại.

Vưu Khinh Vũ lại từ môn phái trở ra, kéo cậu vào cảnh chiến đấu, nhìn cậu hồi lâu không động đậy, mới lần nữa mở miệng.

[Loa] Cá Mực Nướng : vợ a, tuy rằng chồng đúng là đã sớm biết được thân phận của vợ, nhưng chồng thực sự không hề đùa giỡn vợ.

[Loa] Cá Mực Nướng : chồng cũng chưa từng nghĩ đến đùa giỡn vợ, vợ biết mà, chồng không phải loại người bỉ ổi như vậy.

[Loa] Cá Mực Nướng : chồng biết vợ nhất thời không tiếp nhận được chuyện này, cho nên trước hết vợ ngẫm lại thật kỹ đi, chồng cho vợ thời gian.

Nói xong, Tiểu Trác Hy liền nhìn thấy, tên của người duy nhất trong danh sách cừu nhân của mình thoáng cái xám xịt đi.

Vưu Khinh Vũ... cư nhiên rời mạng...

66. Chương 66: Bà Xã, Chúng Ta Gặp Nhau Đi!

Sau khi ý thức được là Vưu Khinh Vũ thực sự đã rời mạng rồi, Tiểu Trác Hy cảm giác tâm mình giống như bị ai đó hung hăng nhéo một cái, rất rất đau nhức, trong nháy mắt, cảm thấy bản thân thực sự thực sự ủy khuất.

Tuy rằng hành động mới này của cậu, thoát nhìn qua như đang bị ai đó đùa giỡn rồi sau đó mới phản pháo trở lại, nhưng kỳ thực trong lòng vẫn là ỉn ỉn hi vọng, Vưu Khinh Vũ có thể bất kể hết thấy mặt dày mày dạn bỏ lên đồ ngon đồ ngọt cậu, tựa như dĩ vãng, liều chết cũng muốn gọi cậu là vợ ơi vậy...

Tiểu Trác Hy tính tình không tốt, nhưng cũng không phải là ngốc tử... cẩn thận ngẫm nghĩ lại hết thấy những chuyện Vưu Khinh Vũ vì cậu làm, nếu nói như đó chỉ là muốn đùa giỡn cậu, vậy thì trò đùa này trả giá cũng quá lớn rồi— có người nam nhân bình thường tính hướng nào lại không thêm mấy cô nàng, mà cứ khăng khăng buộc chính mình cùng một nam nhân khác xx đến rồi lại oo đi chứ?

Chẳng qua, tuy rằng trên lý trí, Tiểu Trác Hy hiểu rõ ý định của Vưu Khinh Vũ vì sao lại lừa gạt mình, nhưng cũng như đã từng nói qua a, con người một khi bị vây hãm bên trong tình cảm, lý trí, trên cơ bản cũng sẽ hóa thành một bé nhọc thụ, làm sao còn năng lực để lên tiếng chứ.

Trong lòng Tiểu Trác Hy cứ mãi sợ hãi, sợ sẽ có một loại khả năng khác xuất hiện, mới lộ ra một bộ nhất định không chịu giảng hòa... hơn nữa, nguyên nhân chính yếu là, cậu muốn Vưu Khinh Vũ có thể thật lòng thật dạ mà dỗ mình, để làm tiêu tan đi bất an trong lòng mình.

Huống chi, từ đó tới giờ, Vưu Khinh Vũ ở trước mặt cậu luôn là một bộ dạng ôn nhu lại sẵn sàng, Tiểu Trác Hy kiểu gì cũng không nghĩ tới, anh có thể lạnh lùng mà nói ra mấy lời kia xong, liền rời mạng dứt khoát như vậy...

Trong ngực đồng thời dâng lên cổ ủy khuất cùng xấu hổ, từng chút từng chút bao phủ lấy cậu, Tiểu Trác Hy ngay cả ngẩng đầu cũng không dám ngẩng đầu để nhìn ánh mắt Tiền Mặc đứng cạnh mình, trò chơi cũng không đóng, đứng dậy khỏi ghế bước tới giường nằm úp người xuống.

Hai người dù gì cũng từng chơi chung với nhau nhiều năm như vậy, Tiền Mặc đương nhiên cũng biết rõ Tiểu Trác Hy đang rối rắm cái gì, rất là tốt bụng mà giúp cậu thoát khỏi Tiều Tiêu Vũ Hề kia, rồi tự thân cũng bước đến giường, nằm xuống cạnh Tiểu Trác Hy.

Cảm giác được nệm bên cạnh có chút lún xuống, Tiểu Trác Hy hơi hơi xê dịch thân mình vào trong một chút, đầu vẫn như cũ vùi thật sâu vào chăn.

Tiền Mặc huých huých vai cậu “Bạn hiền, có thể nào trước tháo mắt kính của mày ra rồi mới tiếp tục nằm không?”

Tiểu Trác Hy nghe xong lời của Tiền Mặc, bả vai nhoáng lên một chút, đưa tay tháo kính mắt ra, ném tới bên cạnh, một lần nữa nằm úp sấp trở lại.

Mặc dù đầu của cậu vẫn là ngoắc ngoắc sang một bên không chịu xoay lại, Tiền Mặc vẫn là nhìn thấy được trên chăn màu sữa của mình, có một mảnh ướt ươn ướt nho nhỏ...

Là nước mũi trộn thêm nước mắt... hôm nay đồng chí chán thực đúng là nhiều lần trải phong sương!

Bất quá, hiện tại Tiền Mặc cũng không có tâm tư đi chú ý chán của mình rồi cuộc thế nào, hoàn toàn bị vệt nước mắt kia làm cho sưng sờ...

Hai người từ hồi tiểu học lớp một là đã quen biết nhau, tới nay tính ra cũng mười mấy năm có hơn, ngoại trừ hồi lúc còn là con nít, từng mấy thấy Tiểu Trác Hy khóc ra... đó giờ Tiền Mặc tuyệt đối chưa từng gặp Tiểu Trác Hy khóc dù chỉ một giọt nước mắt...

Hiện tại, bất quá chỉ là có chút hiểu lầm với Vưu Khinh Vũ, vậy mà...

Tiền Mặc phiền muộn nhìn người vẫn im lặng nằm bò ra trên giường... tại sao cậu lại có cảm giác anh em mình bị người khác giành đi mất, đến cả cặn cũng không chừa vậy?

Tiền Mặc từ đó giờ vẫn là một người tính tình tùy tiện, trước kia lúc ở cùng Tiểu Trác Hy thì đùa giỡn với nhau một chút, đánh nhau một chút này kia... đều là dễ như trở bàn tay, nhưng hôm nay, loại tình huống này.. khiến Tiền Mặc cảm thấy khó khăn gì đâu...

An ủi người khác, loại chuyện này trước giờ vẫn là việc mà Tiền Mặc dở nhất.

Bất quá, dở thì dở, hiện tại cũng không có đường nào lui rồi...

“Trác Hy, mày đừng suy nghĩ lung tung nữa, cha cá mực đó...”

“Im miệng! Lão tử muốn im lặng một lát!” đáng tiếc, vừa mới mở lời đã bị Tiểu Trác Hy không chút lưu tình nhét trở lại vào miệng.

Tiền Mặc lại hậm hực, nếu như đổi lại là trước kia, Tiểu Trác Hy dám làm mình ghen hòng như vậy một chút thôi, dù cho mình không dùng võ lực giải quyết thì tốt nhất cũng sẽ làm nó ghen một hòng trở lại... nhưng hôm nay thời thế khác rồi, nhìn người nào đó một bộ u sầu buồn bã, chỉ đành có thể tự bẻ gãy răng rồi nuốt vào cùng huyết vậy...

Vì cái gì chứ, vì cái gì mà hai người này xảy ra vấn đề tình cảm, kẻ xui xẻo không hay ho lại là cậu chứ?

Hơn nữa, hai người rõ ràng là người tình ta nguyện tình chàng ý thiếp như vậy, còn nháo nhào hục hặc với nhau làm cái gì chứ?

Tình yêu, quả nhiên khiến con người ta mù quáng mà.

Tiền Mặc thấy an ủi là không có kết quả, chỉ có thể len lén ngồi dậy, cầm mắt kính của Tiểu Trác Hy để đang hoàng lên bàn học cạnh giường, miễn cho bị nó đè trúng, sau đó len lén bước đến trước máy tính, gõ vào tài khoản cùng mật mã acc của mình lên game... cũng sợ người nào đó nghe thấy thanh âm mà bị thương tâm, còn rất tri kỷ tắt loa ngoài đi, cầm tai nghe đeo lên.

Sau khi lên game rồi, theo thói quen liền mở danh sách bạn tốt ra, gửi sang cho bà xã nhà mình một cái mời tổ đội.

Rất nhiều dân “tám” thấy cậu lên, liền hóa thân thành lang đối chụp mời nhanh chóng xông tới.

Chíp chíp chíp chíp chíp :

“Bánh mì, bánh mì, tiết lộ chút đi, lão đại với chị dâu rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?”

Thực vật bò sát :

“Tiêu Tiêu biến mất lâu như vậy, là dụng mỹ nhân kế với Cá Mực Nướng hả?”

Lá cây hòe già :

“Bánh mì đại hiệp, phiền toái đại hiệp chuyển lời đến Tiêu Tiêu đại hiệp, thiếp đây thực lo lắng cho tình trạng cảm tình của đại hiệp ấy a ”

Mấy này đều là cái gì cùng cái chi a! Tiền Mặc vứt cho cái xem thường, một loạt đóng sập những khung tán gẫu này đi, không thèm để ý tới cái nào.

Nửa cánh hoa đào rất nhanh liền vào đội ngũ, Tiền Mặc mới nãy bị Tiểu Trác Hy “tổn thương” một phen liền ngay lập tức xông lên tìm an ủi nơi bà xã nhà mình.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã ông xã thâm quá đi!!!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : làm sao vậy:

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : Tiêu Tiêu bây giờ giống như u linh vậy, nằm lì trên giường người ta, người ta sợ quá à...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : sư nương?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : khụ khụ, đúng a, sư nương của bà xã đó.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : tôi còn đang rất mơ hồ, mới nãy xuống lầu tìm tên Cá Mực kia thử, ổng hình như đang phát điên hay sao ấy, gào vào mặt tôi mấy câu liên đống cửa nhốt tôi bên ngoài.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : khát, tên bệnh thần kinh đó, bà xã mình kiếm không ra mắc cái mớ gì trút giận lên bà xã của ông xã chứ! Hắn nói bà xã cái gì? Đưa địa chỉ đây ông xã đi giết hắn!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không nghiêm trọng như vậy... Ổng bảo tôi quản cậu cho tốt vào... cậu đắc tội với ổng hả?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : quản tốt ông xã? Cái tên lang đáng khinh này, may mà lúc nãy Tiểu Trác Hy không thèm nghe ông xã vì hắn giải thích, bằng không ông xã ăn mệch chắc luôn!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bắt quá, bà xã a, bà xã thích quản ông xã như thế nào liên quản thế đó, người ta giao cho bà xã hết đó

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bắt quá, sau này bà xã tránh xa cái tên cá chết biến thái kia một chút đi, hắn chắc chắn không phải thứ gì tốt!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : tôi cảm thấy, ổng đại khái là đang ăn dấm chua của cậu.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : lão ghen?

Tiền Mặc ngồi trước màn hình, thần tình hắc tuyến, một đại nam nhân như cậu có thể cùng tên nhóc Tiểu Trác Hy kia làm gì chứ? Ờ... được rồi, theo lý luận mà nói thì, dấm này Vụ Khinh Vũ ăn cũng không phải nhầm...

Dựa theo hiện trạng cảm tình của Tiểu Trác Hy mà suy xét thì, có một anh đẹp trai như mình ở cạnh nó, người nào đó ghen cũng không có gì kỳ quái...

Bắt quá, mới này mình còn đặc biệt trêu ghẹo lão mà... cũng đâu thấy lão tức giận cái gì đâu, tại sao đột nhiên lại lòi ra vụ ghen tuông này ở đây?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : chắc là vậy, nhìn rất giống... lúc nhắc đến cậu thì còn đặc biệt nghiêng răng nghiêng lợi nữa!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : lão tử là thẳng tắp luôn a, thực sự là nằm cũng trúng đạn mà! Bà xã, nhất định bà xã phải làm chứng cho người ta a

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ha ha

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : cười khuôn sáo như vậy nha, bà xã, bà xã cũng đang ghen sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : làm gì có chứ

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cậu đừng loạn tưởng bậy bạ nữa, tôi không có...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

Lúc Tiền Mặc nhìn thấy bà xã hoa đào của mình nói câu “làm gì có chứ” trái tim bất giác nhói lên một cái. Cảm giác không thoải mái, rất không thoải mái...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, chúng ta gặp mặt đi!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : a?

Theo bản năng gõ ra câu nói kia, gửi đi rồi, Tiền Mặc cũng bị chính mình khiến cho hoảng sợ, nhưng bất quá cũng chỉ trong nháy mắt, ý niệm muốn gặp bà xã hoa đào của mình rất nhanh liền đè ép kinh hách kia xuống.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : lão cá ông xã cũng đã gặp rồi, mà cảm tình của chúng ta dù thế nào cũng tốt hơn giữa ông xã với lão đúng không? Lại nói, dù gì cũng ở chung thành phố, không gặp mặt một cái có nói nhiều hơn cũng vô dụng đúng không!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : tôi... tôi không thích ra khỏi nhà...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : lấy có! Bà xã, vì ông xã ra một chút cũng không được sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không phải không phải, thật ra... chỉ là mấy ngày sắp tới tôi có một cái tranh cần vẽ gấp, có lẽ không có dư thời gian ra ngoài...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : cần vẽ gấp? Vậy phải vẽ trong bao lâu? Một tuần có đủ không?

Một khi xác định mục tiêu rồi, bạn nhỏ Tiền Mặc liền từng bước từng bước áp sát.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :... có hơi thiếu.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, bà xã là ghét bỏ ông xã, không muốn gặp ông xã!

Chiều số của bạn nhỏ Tiền Mặc có đôi khi thực sự rất là hạ lưu nhất đẳng...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không có, tôi không phải...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã có!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : tôi chỉ là...tôi chưa từng gặp mặt bạn trên mạng bao giờ.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ông xã đâu phải bạn trên mạng bình thường đâu, ông xã là chồng bà xã a

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : cho nên nói, bà xã đây là đang mắc cỡ sao?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cái gì nha, không phải!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : nếu đã ông xã tha thiết như vậy mà bà xã cũng không có mắc cỡ ngại ngùng, vậy chúng ta liền chọn một ngày lành tháng tốt ra gặp mặt nhau đi!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Còn chọn ngày lành tháng tốt nữa chứ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, nghe lời ông xã đi ha!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : vậy... bằng không chờ đến khi sự nương cùng Cá Mực hòa nhau rồi, cậu cùng bọn họ qua đây cũng được...

67. Chương 67: Trò Chơi Thương Tâm Lại Thương Thân

Lần nào cũng vậy, trước và sau kỳ nghỉ đều là thời điểm trường học nghiêm nhất, cho nên vừa mới sáng hôm sau, Tiểu Trác Hy liền khổ a a mà chạy trở về.

Từ bóng dáng có thể khiến người khác thấy thực rõ ràng, bà vai luôn luôn sụp xuống.

Tiền Mặc ở sau lưng cậu nhìn thấy, cũng là oán niệm mọc thành bụi, hai người này quả thực là ăn no rửng mỡ mà, chen ép tới lui, ngay cả cậu bà xã mình cũng không được gặp.

Cái thứ gọi là tình cảm, đúng là tai họa mà.

Tiền Tiểu Trác Hy lên xe trở về trường, Tiền Mặc cũng tự mình về trường, lên khóa vào tiết một ngày với trạng thái như du hồn, tan học, liền trở về ký túc xá, theo thường lệ lên game.

Mở ra danh sách hảo hữu, không tìm thấy bà xã nhà mình, nhưng thực ra tên của người biến mất bấy lâu bột cô nương cùng Cá Mực Nướng đều sáng.

Tiền Mặc từ đó tới giờ vốn dĩ cũng không có cảm giác gì với bột, thấy cô nàng không có động tĩnh gì cũng không đả động tới, ngược lại mở khung tán gẫu với Cá Mực Nướng ra.

“Ồ, vẫn rất nhàn tản lên mạng ấy nha?”

“Ai cần cậu lo!”

Vưu Khinh Vũ trả lời thực ngắn gọn.

Tiền Mặc cắn răng, nếu không phải vì bà xã nhà mình, cậu thực sự muốn ngay lập tức chạy đi giới thiệu bạn trai cho Tiểu Trác Hy.

“Ông đây thềm lo vào!”

Tức giận trả lại những lời này cho Cá Mực Nướng, bên kia cũng không trả lời lại, một lát bỗng thấy bột cô nương gửi qua mời tổ đội.

Dù sao bà xã cũng không có ở đây, bản thân cũng chả có gì để làm, thế là tiện tay chọn đồng ý.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bột mỹ nữ, đã lâu không gặp a!

[Đội ngũ] o0 bột 0o : con thỏ của tui nhìn có đẹp hay không? [Bảo bảo nhà mình]

Con bảo bảo mà bột bột khoe ra đích thị là con Thỏ ngọc bảo bảo biến dị, phần thưởng của hoạt động Nguyệt Cung Truyền Thuyết. Hai hôm nay số người làm đủ ba trăm lần tăng lên khá là nhiều, thường xuyên có thể nhìn thấy trên thế giới có người quảng thỏ lên rao hàng, Tiền mặc tuy rằng vẫn chưa đủ để đổi, nhưng bộ dạng con thỏ ra sao cũng thấy qua vài lần.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : mua hết bao nhiêu?

Bột cô nương mấy hôm nay căn bản là không có lên mạng, không có khả năng đi đủ hoạt động đổi cái này.

[Đội ngũ] o0 bột 0o : đòi Cá Mực cho a, còn thiếu cái vật phẩm trang sức, anh chàng đẹp trai này, có hảo tâm tài trợ không

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...Cá Mực?

Hai tay gõ bàn phím của Tiền Mặc bắt giác ấn mạnh hơn vài phần lực đạo... cậu còn nhớ rõ, người nào đó từng nói qua, đổi được con thỏ sẽ đưa Tiêu Tiêu làm sinh lễ...

[Đội ngũ] o0 bột 0o : nhõng nhẽo một hồi mới xin được đó chứ, bắt quá ổng hình như không vui vẻ gì cho lắm

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ...không có gì, tui out trước nha, bà tự chơi đi!

Tuy rằng Tiền Mặc hiểu, việc này cùng với bột cô nương mấy ngày nay không lên mạng chẳng có quan hệ gì, nhưng nhìn cô nàng cao hứng phấn chấn mang theo con thỏ chạy tới chạy lui, vẫn là cảm thấy không thoải mái cực kỳ.

Bình thường thì không nói đi, thời điểm miễn cảm như vậy, vốn dĩ lúc trước nói hay lắm, lễ vật sẽ tặng cho Tiêu Tiêu làm sinh lễ, cứ nhiên bây giờ lại cho người khác, tên cá chết kia cũng quá đáng quá đi...

Tiền Mặc nổi hỏa bừng bừng rời khỏi đội ngũ, lại một lần nữa mở ra khung tán gẫu cùng với Cá Mực Nướng.

“Ê, cá chết, rốt cuộc ông là có ý gì đối với Tiêu Tiêu hả?”

“Mắc mớ gì tới cậu? Về sau chuyện của tôi cùng cậu ấy, làm ơn ít xen vào dùm đi!”

Vưu Khinh Vũ cực kỳ ngang ngược trả lời lại Tiền Mặc... Tiền Mặc nhìn thấy, lại một hồi hỏa nổi.

“Ông nghĩ là tui thích quản mấy chuyện này lắm hả, nếu không phải là thật lòng, con mẹ nó về sau làm ơn tránh xa Trác Hy một chút, bằng không thấy ông một lần tui đánh ông một lần!”

Cơn tức của Tiền Mặc hoàn toàn bị người nào đó khêu dậy cháy đến mãnh liệt, lời nói ra cũng có chút vô lại hiềm thấy.

Có điều, hỏa của Vưu Khinh Vũ cũng không nhỏ

“Cậu lấy thân phận gì mà đòi ra lệnh cho tôi? Cậu là cái gì của cậu ấy?”

Tiền Mặc bị lời tức giận đến thở phì phì

“Thân phận của tui dựa vào cái gì phải nói cho ông biết? Có như thế nào tui cũng không bao giờ chọc Tiểu Trác Hy tức giận đến phát khóc, lại còn ra vẻ như không có gì mà đi dỗ ngọt nữ sinh khác!”

“Con mẹ nó, đừng có ngậm máu phun người a! Tôi dỗ ngọt nữ sinh lúc nào?”

“Vợ tôi khóc sao?”

Vưu Khinh Vũ liên tục gửi đi hai câu, tốc độ gõ thực mau.

“Vợ vợ? Kêu tới dễ nghe à!”

Tiền Mặc vẫn là thở phì phì tiếp tục trả lời

“Nó khóc hay không khóc ông quan tâm làm gì?”

“Kháo!”

Vưu Khinh Vũ trả lời một chữ này xong, sau đó chẳng còn thấy động tĩnh gì nữa, qua một lúc lâu sau mới lại nhảy ra một câu khác

“Tại sao điện thoại của vợ tôi vẫn không gọi được?”

Di động bây giờ đang chôn chôn nơi cống thoát nước, có thể gọi được mới là kỳ quái! Tiền Mặc hừ lạnh một tiếng, đương nhiên là không tốt bụng tới nỗi nói cho Vưu Khinh Vũ biết.

Vưu Khinh Vũ cũng không hỏi nhiều, trái lại nhanh chóng thoát game.

Còn chưa kịp bĩu môi khinh bỉ, đã thấy nick của Vợ yêu trong danh sách hảo hữu sáng lên, Tiền Mặc bắt giác run rẩy khóe miệng, này có cần trùng hợp tới mức như vậy không?

Mau chóng gõ nick của Vợ yêu, lựa chọn mở ra khung tán gẫu.

“Trác Hy?”

“Àn.”

Tiểu Trác Hy trả lời thực rõ ràng lưu loát, rõ ràng không có mang theo giận dữ.

“Tao còn tưởng mấy hôm nay mày sẽ không lên chứ...”

Tiền Mặc ngập ngừng hỏi.

Tiểu Trác Hy nhìn câu nói của Tiền Mặc, tim đập lại nhanh hơn, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, ngay cả ánh mắt cũng âm thầm dần.

“Tao là lên tự sát ID!”

Gõ những lời này gửi qua rồi, Tiểu Trác Hy liền thao tác nhân vật ra khỏi môn phái.

Tuy rằng ngoài mặt mạnh miệng nói vậy, nhưng chỉ có chính cậu mới biết rõ, lý do này.. chỉ là nói dối thôi.

Không có di động bên người, cậu thậm chí còn không biết Vưu Khinh Vũ có hay không có liên lạc với mình.

Tuy rằng lúc ném di động vào bồn cậu thực sự dứt khoát tiêu sái, nhưng loại cảm giác canh cánh trong lòng lại không rõ được ý tưởng của đối phương, thực sự một chút cũng không dễ dàng chịu đựng...

Đánh ra cái cơ tự sát ID kia, kỳ thực cũng chỉ là muốn thăm dò thái độ của Vưu Khinh Vũ thôi...

Chỉ là, lại không ngờ... anh thế nhưng không có ở trong game.

Tiểu Trác Hy trong nháy mắt đó lại cảm thấy, hành vi của mình... thực sự rất ngu xuẩn...

“A a a? Mày đừng xúc động a! Xúc động là ma quỷ! Có chuyện gì chờ tỉnh táo lại rồi nói sau đi, dù gì cũng là tân tân khổ khổ luyện một hồi dài, blablabla...”

Tiền Mặc nhanh chóng gửi đi một đồng khuyển bảo,, Tiểu Trác Hy cũng lười xem, thu nhỏ lại.

Sau, lại nhận được tin nhắn của bọ cô nương, vẫn là lời cũ.

” [Bảo bảo nhà tui] thở bảo bảo của tui đẹp hông? Chồng ông cho đó ”

Tiểu Trác Hy nhấn phím tắt mở ra tin nhắn, xem xong, thân thể nhịn không được cứng đờ, tay cũng run rẩy dờn chuột bấm vào tên bảo bảo mở ra xem... trên màn hình liền nhảy ra hình ảnh con thỏ ngọc biến dị cầm cái đèn lồng màu đỏ lắc lư qua lại, lắc đến khiến ánh mắt cậu nhìn cũng bất giác hoảng hốt...

Khung tin nhắn lại vang lên thanh âm, Tiểu Trác Hy đóng lại cửa sổ bảo bảo, bọ tiếp tục nói

“Còn thiếu cái vật phẩm trang sức liền đầy đủ, có hảo tâm tài trợ không ”

“À, tốt.”

Tiểu Trác Hy trả lời lại cô nàng, mở ra hành trang nhìn nhìn mấy quyển trục trong đó, mấy hôm trước đã đủ đổi được hai cái “Thỏ Ngọc Đảo Dược”, bên cạnh còn dư mấy cái “Ngô Cương Phạt Quế” cùng “Hằng Nga Bôn Nguyệt”

Kỳ thực, cách ngày chấm dứt hoạt động vẫn còn hơn một cái cuối tuần nữa, thời gian khá dư dả, nhưng đột nhiên Tiểu Trác Hy lại cảm thấy hoạt động này trở nên có phần vô vị...

Mà, cái con thỏ màu phấn trắng cầm đèn lồng, cũng không còn đáng yêu như lúc đầu cảm thấy nữa...

“Thật sao!!!!??? quả nhiên vẫn là nhỏ nhỏ tốt nhất!”

Bọ cô nương lại gửi sang biểu tình tiểu hầu tử cực độ hưng phấn, mà Tiểu Trác Hy lần này cũng không đáp lời lại cô nàng, đóng khung tán gẫu lại rồi, liền cười phi kiếm, như một ngọn trúc phong mà bay đi.

Dùng một cái “Thỏ Ngọc Đảo Dược” đổi lấy vật phẩm trang sức rồi, cậu cũng không nhấn tin kêu bọ, mà trực tiếp dùng phi hành phù bay trở lại kinh thành, ở chỗ người gửi thư ký gửi qua cho cô nhỏ.

Tiếp theo lại mở ra hành trang, ném hết toàn bộ quyển trục bên trong xuống, nhấp vào biểu tượng ở góc phải mở ra tùy chọn hệ thống, chọn trở lại giao diện nhân vật, lại đưa chuột dờn đến nhấp vào , bấm vào “Xóa bỏ nhân vật”.

Nhìn trên màn hình biểu hiện mấy con chữ “Đang đợi xóa bỏ”, một trận chua xót không thể áp chế được bất ngờ dâng lên nơi mũi.

Kỳ thật lúc cậu đăng nhập vào, thực sự không phải muốn tự sát.

“Nè... lão tam, mày không có việc gì chứ hả?” Hà Văn Niên đột nhiên đến cạnh giường cậu, đưa cho cậu một mẫu khăn giấy.

Tiểu Trác Hy đưa tay nhận, lung tung chùi chùi trên mặt một phen, mới phát hiện trên mặt mình đã toàn là nước mắt.

“Không có việc gì.” Tiểu Trác Hy lau nước mắt, lại hỉ một hơi nước mũi, trực tiếp ấn phím tắt laptop, đem cái bàn nhỏ đặt laptop cùng với laptop đẩy xuống dưới gầm giường, rồi mới nằm vật ra.

Mang theo kỳ vọng mới lên mạng, lại thấy thứ vốn dĩ thuộc về mình đã bị người khác lấy mất- loại bi thương cơ hồ ngập tràn này khiến cho Tiểu Trác Hy hoàn toàn không còn năng lực tự hỏi mình nữa.

Một chút bất an mới ban đầu, giống như trong nháy mắt đội thổ mà ra, trở nên càng ngày càng xanh tốt tươi, mãi cho đến khi gặm nhấm hết tất cả những hi vọng chờ mong trong tâm...

Cho dù Vưu Khinh Vũ không phải muốn đùa giỡn mình, nhưng là... đối với tình cảm của mình, thực ra cũng không có được bao nhiêu...

Cậu tại sao lại ngốc nghếch đến vậy, lại nghĩ rằng, mặc kệ bản thân như thế nào cái kỉnh gắt gỏng, anh ấy cũng sẽ bao dung hết thảy chứ?

Từ lần đầu tiên gặp mặt nhau đến hiện tại, bất quá cũng chỉ hơn một tháng, thời gian ngắn ngủi như vậy, cảm tình bồi đắp nếu có cũng là rất yếu ớt mỏng manh, Vũ Khinh Vũ có lúc cảm thấy không kiên nhẫn, cũng không phải là chuyện gì quái lạ...

Lại nhớ đến những lời lạnh như băng tối qua anh nói trước khi rời mạng, trong lòng Tiểu Trác Hy lại từng đợt từng đợt quặn đau...

Mình cứ như vậy mà rời đi trò chơi kia, nói không chừng cũng không phải không tốt.

Nhớ từng có lần nghe ai đó lúc cai game nói qua một câu, trò chơi vừa thương tâm lại thương thân... quả nhiên là không sai, chỉ là... có rất nhiều chuyện, khi nào bản thân tự mình cảm nhận mới có thể lý giải được rõ ràng.

Tiểu Trác Hy cắn chặt, thật sâu thở ra một hơi... trò chơi sao... cai thì cai vậy...

68. Chương 68: Anh Yêu Em

Tuy rằng tổ vẽ đã nghĩ thông thoáng rồi, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn là nội thương một thân nằm trên giường hồi lâu, đợi đến lúc người nào đó tìm ra được phòng ký túc xá của cậu thì, Tiểu Trác Hy cũng đã mơ màng màng lâm vào say ngủ.

Hà Văn Niên vừa thấy Vũ Khinh Vũ sốt ruột vội vàng pha lẫn hoảng hốt đi vào, rất là biết điều lôi kéo theo Quản Minh Quân ra khỏi ký túc xá.

Vũ Khinh Vũ cũng không bận tâm chào hỏi bọn họ, thấy Tiểu Trác Hy an ổn nằm trên giường, trước hiết liền nặng nề thở phào một hơi.

Bước tới gần giường của cậu, khẽ ngồi xuống, mới phát hiện mắt kính của Tiểu Trác Hy đang đặt một bên cạnh gối đầu... Mà Tiểu Trác Hy thì hai mày nhíu chặt đến gắt gao, hốc mắt thì đỏ bừng, trên mặt vẫn còn lấm cấn nước mắt chưa khô.

Trong lòng Vũ Khinh Vũ cũng bất giác từng đợt nhói đau, anh đưa tay vuốt ve gương mặt của Tiểu Trác Hy, liền thấy cậu ngâm khẽ hai tiếng, gương mặt cũng dụi dụi vào lòng bàn tay anh, lại tiếp tục giấc ngủ của mình.

Coi bộ, hai ngày hôm nay cũng không có ngủ được ngon giấc, cho nên bây giờ ngủ say đến như vậy.

“Chúng ta đây là đang tra tấn ai đâu?” Vũ Khinh Vũ khẽ thở dài, đá giày ra rồi nằm lên giường.

Trong ký túc xá chỉ toàn là giường đơn, hai tên con trai ngủ cùng một giường đương nhiên chen chúc chật chội chết đi. Vũ Khinh Vũ cẩn thận nhẹ nhàng đẩy Tiểu Trác Hy nhích vào trong, rồi lại ôm cậu thật chặt vào lồng ngực mình, thuận tiện với tay bật chiếc quạt đặt nơi đầu giường.

Hai người ôm nhau như vậy, thực đúng là có chút ấm áp.

Bản thân anh hai ngày này cũng là không ngủ được bao nhiêu, hiện tại vợ yêu ôm nơi ngực, liền cảm thấy một trận buồn ngủ kéo đến. Tuy rằng biết rõ hiện tại việc cả hai nên làm là nói chuyện cho rõ ràng một trận, nhưng rốt cuộc vẫn là nhịn không được, ôm Tiểu Trác Hy, cũng ngủ luôn...

Hà Văn Niên cùng Quản Minh Quân trở về, nhìn thấy hai người họ như vậy, liếc nhau một cái, nhỏ giọng thương lượng “Hay là, chúng ta ra ngoài mượn phòng đi?”

“Vì sao không kêu tụi nó ra ngoài mượn phòng?”

“Kháo, mày thử đánh thức hai tên đó thử xem?”

“...rồi rồi, nhưng mà nhìn hai tụi nó như vậy, sao tao cứ cảm thấy tao với mày muốn phòng có chút không an toàn a?”

“Cút đi, nếu mày muốn thì hú vợ mày tiếng, ba đứa cùng nhau cũng được!”

“ ... ”

Hai người rón ra rón rén vào phòng, lại rón ra rón rén đi ra ngoài... tuy rằng động tác là rất nhẹ, nhưng vẫn khiến Tiểu Trác Hy giật mình bừng tỉnh.

Nghe thấy hai tên kia cách một tiếng đóng cửa lại, Tiểu Trác Hy rớt cuộc mở mắt ra... có lẽ là vì trước lúc ngủ đang khóc, cho nên hiện tại hai con mắt rất là đau nhức, vừa nháy nháy liền chảy nước mắt.

Lấy tay chùi chùi mắt, ý thức dần dần trở lại, lúc này Tiểu Trác Hy mới cảm giác được bản thân đang bị người gắt gao ôm vào lòng, hơn nữa mái tóc lòa xòa của người nọ còn đang cọ vài bên cổ cậu.

Hơi thở ấm áp khê phả vào cổ, cậu không cần nhìn cũng biết người nọ là ai.

Rõ ràng trước lúc ngủ, còn nghĩ rằng giữa hai người sẽ không bao giờ còn liên hệ với nhau nữa, lại không ngờ khi tỉnh dậy lại nhìn thấy người này nằm bên cạnh mình, loại cảm giác tưởng như mất rồi có lại này khiến cho Tiểu Trác Hy một chút cũng không dám động dậy...

Không phải là nằm mơ chứ? Tiểu Trác Hy đưa tay nhích dần lại, sờ sờ lên gương mặt Vưu Khinh Vũ –thực ấm áp, giống như rất chân thật.

Vưu Khinh Vũ cảm giác được tay cậu chạm vào mình, trầm thấp ngậm hai tiếng, sau đó chậm rãi mở mắt.

Tiểu Trác Hy vẫn chưa nghĩ ra được rốt cuộc nên đối mặt với anh như thế này, thấy anh trợn mắt, nhất thời tay chân đều luống cuống, chỉ có thể mở to mắt, không dám nhúc nhích.

“Vợ a...” Vưu Khinh Vũ vẫn chưa thanh tỉnh lại ý thức, nhìn thấy cậu thực tự nhiên mà thốt lên tiếng gọi, thuận tiện còn kẻ sát mặt lại gần cọ cọ lên trán cậu.

Tiểu Trác Hy vốn dĩ coi như đã chết tâm đối với tình cảm của mình dành cho Vưu Khinh Vũ, lúc này vừa nghe thấy hai tiếng “vợ a”, bất giác trong lòng lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hốc mắt cũng bất giác nóng lên rồi nhòa đi, nước mắt chậm rãi chảy dài.

Vưu Khinh Vũ lúc này mới thanh tỉnh hoàn toàn, thấy cậu khóc như vậy, thần sắc trước giờ vẫn ung dung nhàn tản không thay đổi cũng hiện ra bối rối “Vợ a, ngoan mà, đừng khóc...”

Tiểu Trác Hy đến giờ vẫn là kiểu người chỉ nhớ ăn chứ không nhớ đánh, vừa mới này vẫn còn vì sự có mặt của Vưu Khinh Vũ mà kinh hãi, nhưng chợt nghe thấy thanh âm ôn nhu của anh, liền ủy khuất tràn đầy, ngay lập tức lại trở về một bộ ngạo kiều “Ai cần người lo!”

“Không để chồng lo vậy để ai lo a? Để cái tên thanh mai trúc mã bánh mì của vợ lo sao?” Vưu Khinh Vũ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên có chút hung tợn.

Tiểu Trác Hy có ngạo kiều cũng dựa trên nền tảng ôn nhu của Vưu Khinh Vũ mà sinh, Vưu Khinh Vũ vừa nhú mày hừ lạnh, cậu ngược lại không dám kiêu ngạo nữa “Người người người... người nói vậy?”

“Chồng nói vậy? Hừ, về sau tránh xa tên đó ra một chút!” Vưu Khinh Vũ được một lại muốn mườì, nhìn thấy người nào đó có phần sợ hãi, liền dứt khoát một lượt nói ra điều kiện của mình.

Tiểu Trác Hy kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn anh “Vì sao a? Bánh mì nó chọc giận người sao?”

“Chuyện này vợ không cần phải xen vào, sau này chỉ cần giữ khoảng cách cùng với tên đó là được rồi, có nghe không, Tiểu Trác Hy!” Vưu Khinh Vũ ngữ khí ngang ngược cảnh cáo Tiểu Trác Hy, đến cuối cùng còn nghiêng răng nghiêng lợi mà gọi tên họ cậu đầy đủ.

Những khi hai người ở chung với nhau, Tiểu Trác Hy chưa từng bị đối đãi như vậy lần nào, lúc này thấy bộ dạng ác thanh ác khí của anh, lại liên tưởng đến cái con thỏ bảo bảo ở trong game bây giờ đang là của ai, trong lòng nhất chợt bị thương một trận, bấu môi một cái, cư nhiên y y a a mà khóc to lên “Ai cần người lo chứ! Người còn đến đây làm gì? Cút đi cho lão tử!”

Mặc dù đang khóc, nhưng Tiểu Trác Hy vẫn là khí thế mười phần, liên tục đẩy a đẩy, muốn đẩy người nào đó lăn xuống giường mình.

Vưu Khinh Vũ lúc này mới cảm giác bản thân bày trò cũng hơi quá... vội dùng sức túm lấy cậu không buông “Uy uy, vợ a!”

“Vưu Khinh Vũ, đồ hỗn đản!” Tiểu Trác Hy mắng một tiếng, lại giở chiêu cũ, một hơi thật mạnh cắn lên vai Vưu Khinh Vũ.

Lần này thực sự cắn mạnh hơn lần trước rất nhiều, miệng vừa cắn xuống liền không chút lưu tình mà ra sức cắn, thậm chí còn cố ý nghiêng vài cái, cắn khiến Vưu Khinh Vũ đau tới mức hít hà mấy cái.

“Vợ a, ui.... Lần trước vẫn còn kết mê a, nhả ra đi, sii-” Vưu Khinh Vũ rất là mất mặt hạ giọng năn nỉ bà xã nhà mình “Chồng sai rồi, chồng sai rồi, chồng nhận sai có được không?”

Tiểu Trác Hy hoàn toàn không để ý đến lời cầu xin của anh, mãi cho đến lúc trong miệng bắt đầu thoảng mùi máu tươi, mới chấp nhận há miệng nhả ra, lần này một cước đạp Vưu Khinh Vũ lăn xuống giường “Người đi đi! Lão tử không muốn nhìn thấy người!”

Vưu Khinh Vũ thở dài một tiếng “Chồng thực sự đi, vợ lại ôm chần khóc đến nửa đêm.”

“Nói bậy! Lão tử, lão tử không có!” Tiểu Trác Hy bị nhìn thấu, lời phản bác cũng có chút ấp úng.

Vưu Khinh Vũ lại tiếp tục xáp qua, đè lên Tiểu Trác Hy, găt gao mà áp cậu dưới người mình “Na, chồng găt vợ, là chồng không đúng, nhưng mới đầu không phải là do vợ giấu diếm thân phận tiếp cận chồng sao?”

Tiểu Trác Hy tức giận trừng mắt “Găt người nhưng không phải muốn đùa giỡn người, chỉ là không có phương tiện nói thôi a! Còn người, sau đó rõ ràng là cố ý, cư nhiên... cư nhiên còn lưu lại hai ba câu như vậy, tự mình đăng xuất!”

Tiểu Trác Hy nói đến đây, tâm khê run lên, ánh mắt lại bắt đầu nhòa đi “Còn con thỏ kia nữa, không phải bảo cho ta sao? Thôi đi... dù gì cũng đã xóa acc, không cần đến nữa, người thích cho ai thì cho đi!”

Chuyện con thỏ kia, lúc bị Tiền Mặc chất vấn, Vưu Khinh Vũ cũng cảm giác được cách làm của mình có hơi không ổn cho lắm, lần này lại bị Tiểu Trác Hy ngay mặt nói ra, cảm thấy có chút chột dạ...

“Cái đó... chồng cho bọt con thỏ là tại lúc đó cảm xúc có hơi mất cân bằng thôi, bọt bảo muốn có, chồng cũng không nghĩ nhiều, sẵn tay thì cho thôi... Cách thời gian chấm dứt hoạt động còn một đoạn mà, chồng lại đi kiểm soát cho vợ một con, lát nữa chúng ta hủy bỏ xóa acc đi, có được không?”

Bla bla bla nói ra một đống, Tiểu Trác Hy cũng hoàn toàn không thèm tiếp nhận “Ta không muốn!”

Vưu Khinh Vũ cúi đầu hôn lên môi cậu, có chút thất bại thẳng thắn thừa nhận “Được rồi... là chồng sai rồi mà, cũng tại chồng tức giận thôi, rõ ràng găt vợ là chồng với Tiền Mặc hai người, nhưng tại sao vợ lại dễ dàng tha thứ cho tên bánh mì kia như vậy, còn lại nhà ở chung với nó cùng nhau oán giận chồng nữa! Hơn nữa, chồng gọi vợ kiểu gì vợ cũng không thèm để ý chồng, cũng không chịu nghe giải thích, người nào bị vậy mà không tức giận đâu chứ? Chồng... chồng là đang ghen thôi, có được không?”

Tiểu Trác Hy bị lời này làm cho ghen hờn, da mặt cũng từng chút từng chút một nhiễm một màu đỏ ửng “Nói... nói cái gì bậy bạ vậy... Loại dấm chua này có gì hay mà ăn chứ? Tui cùng bánh mì làm sao có thể chứ, người tui thích là...”

Nói đến đây đột nhiên dừng lại, trên mặt ửng đỏ lại càng tăng thêm.

Khóe môi Vưu Khinh Vũ phút chốc loan ra một mặt cười thật tươi “Thích là ai h ả? Nói a?”

Tiểu Trác Hy mím môi thật chặt, tức tối không nói lời nào.

“Ai, thực sự là không có cách nào với em mà... một kẻ bước ra xã hội nhiều năm như anh đây lại cùng một tên nhóc mới hai mươi mấy cái nhau âm ỉ vì một tên nam nhân khác, loại cảm giác này thực sự thực sự là khiến anh rất ức chế, biết không.... Nhưng mà, chính anh lại không chế không được mình, vợ a, anh yêu em...” Vưu Khinh Vũ áp trán của mình lên trán Tiểu Trác Hy, hơi thở phả ra khiến cho trái tim Tiểu Trác Hy lại nhin không được rồi loạn tần suất, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

“Vợ a, em yêu anh chứ?” Vũ Khanh Vũ khẽ hôn nhẹ lên môi cậu, thì thầm hỏi.

Tiểu Trác Hy xiết tay nín chặt vạt áo sau lưng Vũ Khanh Vũ, mở miệng nói, thanh âm rất khẽ “Yêu... em yêu anh...”

Thân thể Vũ Khanh Vũ đột ngột cương cứng, kế tiếp, áp môi hung hăng hôn Tiểu Trác Hy.

Tuy rằng trong lòng vẫn luôn nghĩ đến, biết rõ chuyện này, nhưng nghe thấy Tiểu Trác Hy chính miệng nói ra, cái loại cảm giác ấy, thỏa mãn đến mức giống như muốn từ máu tuôn trào ra...

Không có cách nào ức chế được...

69. Chương 69: Lưỡng Tình Tương Duyệt

Nghe được lời thông báo nhỏ đến không thể nhỏ hơn kia, Vũ Khanh Vũ cảm thấy toàn thân máu như sôi trào, hung hăng đè xuống hôn lên môi Tiểu Trác Hy, thậm chí một bộ nhất quán ôn nhu trước giờ cũng đều quên giữ lại, chỉ chăm chăm lặp lại duyệt hấp cánh môi cậu, thậm chí là cắn, lại nghiền...

Trên vai, vết thương lúc nãy bị cắn vẫn còn khẽ rịn máu, nhưng Vũ Khanh Vũ tựa như một chút cảm giác cũng không có, môi kề môi hôn trong chốc lát, liền cảm thấy phía dưới thân thể trường đau đến chịu không nổi.

Vũ Khanh Vũ dùng đầu gối cọ cọ giữa hai chân Tiểu Trác Hy, áp phần hạ thân đã sớm cương lên của mình kề sát hạ thân cậu, sắc tình cọ cọ vài cái.

Phân thân của Tiểu Trác Hy cũng đã có xu hướng ngẩng đầu, bị Vũ Khanh Vũ cọ vài cái, lập tức rên rỉ y a muốn đẩy anh ra. Vũ Khanh Vũ dùng tay giữ chặt đầu của cậu, môi vẫn như cũ hung hăng mà khinh xả, xâm lấn bên trong khoang miệng, nước bọt cũng chậm rãi trượt theo khóm miệng hai người chảy ra.

“Hmm... um...” Tiểu Trác Hy vẫn dùng tay đẩy anh ra, nhưng lúc này rõ ràng không còn được bao nhiêu khí lực, chỉ có thể mặc Vũ Khanh Vũ dùng tay sờ soạng khắp người mình.

Rõ ràng vẫn còn đang cách một tầng quần áo, nhưng đầu ngón tay Vũ Khanh Vũ tựa như mang theo ngọn lửa nóng, lướt qua mỗi tắc làn da đều khiến Tiểu Trác Hy run rẩy một trận, cái loại run rẩy theo xúc giác ngón tay lướt nhẹ tê dại đến tận xương tủy, khiến cho toàn thân cậu không ngừng run lên.

Mãi cho đến lúc duyệt hấp khiến môi cậu hồng hồng đỏ sưng lên, Vũ Khanh Vũ mới chấp nhận mà buông tha cho cánh môi Tiểu Trác Hy, nước bọt tràn ra cũng khiến cho cằm cậu ướt một mảnh nhoe nhoe, lại thêm hai gò má hồng nhuận đỏ bừng, nhìn qua thực sự có loại hương vị cấm dục lại dâm mỹ.

Vũ Khanh Vũ hôn lướt trên cằm cậu vài cái, lại tiếp tục trượt xuống dời trận địa đến nơi cổ cậu, lướt qua hầu kết, lại dùng răng nhẹ nhàng phệ cắn nơi đó một chút, bàn tay cũng không rảnh rỗi mà vói vào áo, sờ soạng đến trước ngực cậu, nhẹ nhàng dùng sức捏 hai điểm đỏ kia.

“A... rất nhột...” Tiểu Trác Hy không nhịn được mà uốn éo cơ thể, lại bị Vũ Khanh Vũ giữ lại.

“Nhột?” Vũ Khanh Vũ cười khẽ thành tiếng, cầm tay của cậu choàng qua cổ anh, miệng cúi xuống áp sát hồng châu, hung hăng hấp một hơi.

“A—” Tiểu Trác Hy nhẹ giọng rên rỉ một tiếng, chỉ cảm giác được nơi ngực vốn đã cứng lên của mình lúc này lại càng ngạnh lên đến khó chịu.

Trên người không còn gì ngăn cản, tay Vũ Khanh Vũ bắt đầu rà dọc xuống dưới tiến quân xâm nhập, quần short của Tiểu Trác Hy vốn là dạng lưng thun, cho nên cũng không cần đeo thêm dây lưng, càng khiến người nào đó dễ dàng xâm nhập hơn, thuận lợi mà trượt dài từ thắt lưng của cậu, thẳng một đường đến hai mông, nhẹ nhàng lúc nặng lúc nhẹ mà xoa nắn. Một tay còn lại cũng theo đường cũ mà mò mẫm xuống đùi Tiểu Trác Hy.

Nơi mẫn cảm toàn thân đều bị Vưu Khinh Vũ nắm rõ như lòng bàn tay, Tiểu Trác Hy ngoại trừ há mồm thở dốc ra, căn bản không có năng lực để hành động.

Môi Vưu Khinh Vũ dần dần dời xuống bên dưới, đột ngột dừng lại nơi bụng dưới của Tiểu Trác Hy trong chốc lát. lại dùng tay nhẹ nhàng kéo quần của cậu xuống, tiếp theo— cúi đầu há miệng, ngậm vào phần thân của cậu.

“A...” Tiểu Trác Hy rên lên một tiếng trầm thấp, ngay cả ngón chân cũng cứng cứng “Vưu, Vưu Khinh Vũ, làm... làm cái gì vậy, a—”

Đầu óc tựa cũng giống như không kịp kinh ngạc, nháy mắt đã bị khoái cảm ngập tràn chiếm lĩnh, phần thân bị khoang miệng ấm áp của Vưu Khinh Vũ vây lấy, Tiểu Trác Hy trước giờ vốn dĩ chỉ có một chiêu tay phải giả quyết— xa hơn nữa, cùng lắm chỉ là được Vưu Khinh Vũ dùng tay giả quyết hộ, giờ phút này nếm trải một thể nghiệm chưa từng có bao giờ.

Khoang miệng Vưu Khinh Vũ như khóa chặt lại phần thân ngạnh cứng của cậu, đầu lưỡi linh hoạt liếm lộng vài cái, lại nhẹ nhàng mà dùng lưỡi cạy ra linh khẩu nơi chóp đầu.

Bạn nhỏ Tiểu Trác Hy của chúng ta coi như là một bé xử nam, làm sao có cách chống lại kỹ thuật khiêu khích của ai đó được, chỉ thấy cảm giác toàn thân giống như đều tập trung nơi đầu lưỡi Vưu Khinh Vũ, y y a a mà rên rỉ, lời nói ra khỏi miệng cũng đứt đoạn “A a a, hỗn... hỗn đản...”

Phía trước đầu lưỡi liếm lộng, tay cũng không quên chiếu cố hai cái tròn tròn của cậu, không nhanh không chậm mà xoa nắn, lại khiến Tiểu Trác Hy khó có thể kềm chế.

Vưu Khinh Vũ biết nếu mình làm tiếp nữa thì không bao lâu người này sẽ tước vũ khí đầu hàng, vì để không ảnh hưởng đến tình thú giữa cả hai, chỉ có thể lưu luyến rồi đi.

“Vợ a, có muốn nếm thử hương vị của chính mình không?” Vưu Khinh Vũ khẽ mỉm cười, lại lần nữa chồm dậy áp lên người cậu.

Tiểu Trác Hy đang hưởng thụ khoái cảm, lại bị cường ngạnh buông ra tất nhiên là không vui chút nào, híp hai mắt lại lên tiếng kháng nghị “Anh... ần...!”

Còn chưa kịp nói hết lời, đã bị Vưu Khinh Vũ áp môi xuống mạnh mẽ bao phủ lại, mùi tanh nồng thần nhiên từ khoang miệng của anh từng chút từng chút một chuyển dần qua miệng của cậu.

Nghĩ đến cái loại hương vị này là từ chí hạ thể của mình tiết ra, cái loại cảm giác then khiến cho trái tim Tiểu Trác Hy cơ hồ tê dại đến muốn nhảy ra khỏi ngực.

Vưu Khinh Vũ cẩn thận lại tỉ mỉ hôn lên từng chút từng chút nha ngân của cậu, đầu lưỡi duỗi vào quấn quít dây dưa với lưỡi cậu, tay cũng sờ soang trượt xuống, dừng lại ngay chỗ mật huyết nơi khe hở giữa hai cánh móng, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa trên bề mặt.

Nơi tư mật như vậy bị người chạm vào, khiến cho thân thể Tiểu Trác Hy vốn đang cực độ mẫn cảm không nhận được mà run rẩy cả lên, toàn thân đều nhiễm một tầng hồng nhật thần nhiên.

Vưu Khinh Vũ vừa hôn cậu, vừa đẩy một ngón tay vào trong dò xét, Tiểu Trác Hy liền lập tức cứng ngắc cả người, ngón tay Vưu Khinh Vũ vừa mới với vào được một nửa liền bị chặn lại giữa đường, một chút đường sống nhích tới cũng không có.

“Bảo bối, thả lỏng một chút.” Vưu Khinh Vũ đã sớm bị hạ thể cương cứng khiến cho khó chịu muốn chết, hiện tại mở miệng nói chuyện cũng cảm giác mồ hôi rịn ra đầy trán.

Tiểu Trác Hy tiếp tục cứng ngắc, nghiêng răng mà nói “Kháo, tự mình thử coi coi thả lỏng được hay không mà nói!”

Vưu Khinh Vũ thực khổ bức mà thở dài, trước lúc đến hoàn toàn không nghĩ đến hai người nhanh như vậy đã giải quyết xong vấn đề, cho nên tự nhiên cũng không có chuẩn bị cái gì.

Nhưng tình huống bây giờ của anh mà còn tha thêm thời gian chạy ra ngoài mua gel bôi trơn, phỏng chừng giữa đường chết vì ghen.

Vưu Khinh Vũ lại áp lên hôn loạn thân thể của Tiểu Trác Hy, hy vọng có thể giúp cậu thả lỏng chút, nhưng ngón tay đi tham quan chỗ kia, vẫn là một mảnh khô khốc

Phía trước là có tí dịch, nhưng thay thế gel bôi trơn hiển nhiên là không đủ. Vưu Khinh Vũ cắn cắn vành tai Tiểu Trác Hy, nhẹ giọng nói “Vợ a, không cần phải mắc cỡ ha...”

Nói xong, lại lùi thân mình bò xuống dưới, kéo hai chân Tiểu Trác Hy khoác lên vai mình, sau đó cúi người hướng đến bí huyết đỏ nhạt kia, nhẹ nhàng liếm một cái.

Tiểu Trác Hy cả người run bắn lên, bắt đầu kịch liệt giãy dụa “A-Vưu Khinh Vũ, làm gì vậy!”

“Đừng nhúc nhích, nghe lời!” Vưu Khinh Vũ kéo chân cậu lại, vòng qua vai mình cố định thân hình Tiểu Trác Hy lại “Nơi này của vợ thật đáng yêu a...”

“Nhưng...” Tiểu Trác Hy suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc chết “Đáng yêu cái con khỉ, anh... anh buông ra mau, nghe không hả!”

“Suýt... vợ chỉ cần hưởng thụ là được rồi, còn lại cứ giao cho chồng đi, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!” Vưu Khinh Vũ thì thầm một chút, sau đó lại cúi xuống, lại kề miệng sát vào, lại...

“Hỗn... hỗn đản, a-” Tiểu Trác Hy nức nở một tiếng, kéo lấy chăn che miệng mình lại, từng đợt từng đợt khoái cảm từ hậu huyết truyền lại khiến cho cả cơ thể cậu nhịn không được mà bắt đầu co rút lại.

Vưu Khinh Vũ cẩn thận dùng nước bọt thấm ướt tiểu huyết của Tiểu Trác Hy, đầu lưỡi lại thỉnh thoảng duỗi vào trong thăm dò, khiến Tiểu Trác Hy cả người vụn vụn, ngay cả thịt non nơi huyết khẩu cũng nhịn không được mở ra rồi lại khép chặt...

“A, ư... Vưu Khinh Vũ, a...” Tiểu Trác Hy ngữ khí lộn xộn mà rên rỉ, tay cầm chăn xiết chặt, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Liếm lộng hồi lâu, tình huống so với lúc nãy có vẻ khá hơn rất nhiều, Vưu Khinh Vũ lại một lần nữa dùng ngón tay đẩy vào thăm dò, tuy là Tiểu Trác Hy vẫn vì động tác này bất giác cứng đờ cả người, nhưng lần này có thể coi như ngón tay thuận lợi mà đi vào dò xét.

Vưu Khinh Vũ lại chồm lên, hôn hôn môi cậu “Vợ, thả lỏng một chút, chồng sẽ không làm vợ bị thương...”

Tiểu Trác Hy nhắm rịt hai mắt, cũng nghe theo lời anh mà cố gắng thả lỏng thân thể của mình, ngón tay Vưu Khinh Vũ ở bên trong nhẹ nhàng đảo quanh, có vẻ như cũng không nhịn nổi được nữa, không bao lâu sau lại thêm một ngón khác chen vào.

“Ư...hỗn đản...” thân thể Tiểu Trác Hy lại cứng đờ, thấp giọng mắng một tiếng, cảm giác bị dị vật xâm nhập vẫn là có chút không thích ứng.

Hạ thân Vưu Khinh Vũ lúc này thật sự là cương lên quá lợi hại, động tác trườn sát ngón tay cũng nhịn không được mà bắt đầu nhanh lên, chỉ một lúc sau, ngón thứ ba tiếp tục chen vào.

Tiểu Trác Hy thấp giọng hừ một tiếng, nhịn không được lại cắn lên vai anh.

“Ui— vợ a, vợ có thể đổi bên cắn được không a?” Hai lần cắn một chỗ thực sự rất đau đó.

Vưu Khinh Vũ đau đến khê rên một tiếng, chỉ thấy vết thương Tiểu Trác Hy vừa cắn lại chảy máu.

Tiểu Trác Hy lần này nghe lời nhả miệng ra, đầu cũng chảy đầy mồ hôi, Vưu Khinh Vũ một phát lột sạch quần áo trên người mình xuống, ôm lấy Tiểu Trác Hy, cầm lấy phần ương ngạnh đặt ở lối vào huyết động đã sớm bị anh khuếch trương trở nên mềm mại.

“Vợ a, chồng muốn đi vào...” Vưu Khinh Vũ cẩn thận hôn cậu, rồi mới mở miệng.

Tiểu Trác Hy đỏ bừng cả mặt, xoay đầu sang nơi khác, xem như là chấp nhận lời của ai đó, nhưng tiếp theo, lại như đột nhiên nghĩ ra cái gì, vội chụp lấy tay anh “Chờ... chờ đã... Lão đại bọn họ... bọn họ trở về thì sao!?”

Vưu Khinh Vũ đang vận sức chờ phát động, bị cậu kinh hoảng một câu như vậy, nhất thời một trận hậm hực “Vợ a, bây giờ sắp mười hai giờ đêm rồi, nếu có về cũng đã sớm về rồi!”

“A? Vậy bọn họ...” bọn họ không phải đã thấy hai người ôm nhau ngủ sao? Tiểu Trác Hy vẫn chưa kịp hỏi hết câu, Vũu Khinh Vũ đẩy thất lưng một cái, đi vào...

“A—” Tiểu Trác Hy dùng tay bấu chặt lấy vai Vũu Khinh Vũ, cố gắng thích ứng cảm giác nóng rực kia...

Vũu Khinh Vũ vùi vào trong thân thể cậu, lại bởi vì cậu cứng đờ cả người mà không dám nhúc nhích, cố gắng nhìn đến mặt đỏ bừng “Bảo bối, đã đỡ hơn chút nào chứ?”

Tiểu Trác Hy tuy là thống khổ, nhưng vẫn hiểu được nếu để anh ghen như vậy căn bản cũng không phải biện pháp, liền dứt khoát một bộ thấy chết không sờn nhắm mắt lại “Đến đi!”

Vũu Khinh Vũ nhẩn nại đã muốn để cực hạn, vừa nghe “lệnh ân xá” của Tiểu Trác Hy, lập tức càng dùng lực bắt đầu đình động tiến xuất cơ thể cậu.

“Hỗn... hỗn đản, chậm một chút!” Tiểu Trác Hy vịn lấy vai anh, lại mở miệng, lại cắn lên đầu răng lúc này.

Cảm giác của Vũu Khinh Vũ lúc này cơ hồ đều tập trung nơi hạ thân, cũng không có thời gian bận tâm đau đớn trên vai, tay cũng không ngừng vỗ về an ủi hạ thân Tiểu Trác Hy, môi lại thoáng lướt nhẹ hôn lên mặt cậu.

Đang lúc thất lưng kịch liệt mà đang đưa, chỉ thấy Tiểu Trác Hy đột nhiên run lên, giật nảy cả người, khí lực ngoài miệng cũng thoát cái lớn hơn rất nhiều, ngay cả phía sau cơ thể nơi huyết động cũng tựa như xiết lại chặt hơn, làm Vũu Khinh Vũ suýt nữa tinh quan thất thủ mà tiết ra.

“Chỗ này sao?” Vũu Khinh Vũ lại dùng hạ thân cọ cọ vào bộ vị kia, quả nhiên liền thấy Tiểu Trác Hy lại một trận chấn động toàn thân, phía trước vốn có phần uể oải cũng trở nên cứng rắn ngẩng cao.

Tìm được điểm mẫn cảm của Tiểu Trác Hy rồi, Vũu Khinh Vũ lại càng không kiêng nể gì, động tác càng lúc càng dồn dập, mạnh mẽ tiến xuất hậu huyết, khiến cho Tiểu Trác Hy càng thêm ý loạn tình mê.

“Ừ... không... không được...” Tiểu Trác Hy thấp giọng rên rỉ, tựa như mất hết khí lực, ngay cả tay đang bắt lấy vai Vũu Khinh Vũ cũng dần buông lỏng.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Tiểu Trác Hy quát nhẹ một tiếng, bạch dịch liền bắn lên bụng của Vũu Khinh Vũ, tiếp theo lại là một trận co rút nơi hậu huyết, khiến cho Vũu Khinh Vũ cơ hồ cũng đồng thời quát lên một tiếng, bắn vào thật sâu bên trong cơ thể cậu...

70. Chương 70: Cầu Bạo Giải!

Đêm trước vắt vẻo cày cấy trên giường cả đêm thành cái bộ dạng như vậy, tự nhiên qua ngày hôm sau, giờ học của Tiểu Trác Hy là trôi qua ở trên giường, ngủ cả ngày...

Mặc dù Hà Văn Niên cùng Quân Minh Quân đã cố hết sức bao che cho cậu, nhưng trước ngày nghỉ một ngày, thời điểm trọng yếu như vậy mà nghỉ, Tiểu đại thiếu gia vẫn là đáng thương mà bỏ mình.

Vũu Khinh Vũ vẫn là một bộ trung khuyến đứng cạnh giường hầu hạ, Tiểu Trác Hy thậm chí cũng không dám hé mắt nhìn ánh mắt hết sức trắng trợn của Hà Văn Niên cùng Quân Minh Quân, liền dứt khoát trực tiếp nằm trên giường giả chết.

Đến buổi chiều rồi, lại trực tiếp bị Vũu Khinh Vũ đóng gói khiêng lên xe mang về nhà.

Từ sau một màn đại chiến phòng tắm lần đó, đây vẫn là lần đầu Tiểu Trác Hy trở lại nơi này... vừa mới một đêm dây dưa triền miên, cảm giác ngượng ngùng vẫn còn đó, lại nhớ đến nơi này từng trải qua một hồi cái kia kia... Tiểu Trác Hy đột nhiên có loại cảm giác không biết làm sao cho phải, tay chân cũng ngượng ngịu cả lên, một bộ nhất quán ngạo khí dĩ vãng cũng không còn bóng dáng tăm hơi, bộ dạng tựa như cô dâu mới cưới vậy, thậm chí cũng không dám đối diện với người nào đó.

Nếu không phải tên cá nào đó mặt hơi bị dày thì, phỏng chừng hai người thật là sau đêm động phòng hoa chúc liền hôm sau bắt đầu cảm dục.

Đương nhiên, tuy là mới trải qua đêm động phòng, cũng không thể cứ mãi sa vào sắc dục được đúng không~~

Tối đó, đồng chí Vũ Khanh Vũ moi ở chỗ Tiểu Trác Hy tài khoản cùng mật mã, tự mình đi lên game, hủy bỏ trạng thái xóa bỏ nhân vật, tiếp theo lại ngênh ngang vào game.

Vừa mới lên, liền nhận được tin nhắn của bánh mì

“Lão đại, lại chạy đi đâu vậy? Dì Phương gọi điện thoại tới chỗ tao hỏi mày liên tục nè!”

Vũ Khanh Vũ thấy Tiền Mặc gửi một bộ thân mật đoàn kết, lại là một hồi hậm hực

“Cậu ấy ở chỗ tôi, mấy ngày nay sẽ không về.”

Tiểu Trác Hy đứng bên cạnh nhìn, bắt đầu giương nanh múa vuốt “Nói bậy bạ cái gì vậy a!”

“Chồng đây nói bậy chỗ nào? Gọi điện thoại về nhà nói phải đi chơi vài ngày không phải là được rồi sao?” Vũ Khanh Vũ đưa tay ôm lấy Tiểu Trác Hy, vùi đầu vào hõm vai cô cô “Phải rồi vợ a, vợ liệt chồng vào danh sách đen trong di động đúng không? Đừng quên bỏ ra nha!”

Tiểu Trác Hy nghe xong lời này, lại nghĩ đến vận mệnh bị thảm của cái di động mình, nhất thời liền thần tình hắc tuyến “Bỏ cái con khỉ a! Di động lão tử hi sinh rồi!”

“Hi sinh?” Vũ Khanh Vũ nghi hoặc hỏi lại.

Tiểu Trác Hy đương nhiên xấu hổ không dám nói ra bởi vì mình tức giận ai đó mới cầm di động ném vào bồn cầu nhà Tiền Mặc, chỉ hằm hừ hung hăng trừng Vũ Khanh Vũ, không nói lời nào.

Vũ Khanh Vũ nhìn cậu im lặng không nói, cũng đoán được tám chín phần kết cuộc của cái di động kia, rất là lưu manh mà bày ra cái cười thiệt tươi thiệt chói mắt “Bởi vì chồng hả? Hắc hắc, vợ a, mai chúng ta đi mua di động tình nhân đi!”

Tiểu Trác Hy đỏ bừng cả mặt hung hăng liếc mắt oán hận “Tình nhân cái con khỉ! Dư tiền quá ha!”

“Mua đi mua đi mà, có cảm giác thuộc về nhau a!” Vũ Khanh Vũ ánh mắt đầy chờ mong.

Tiểu Trác Hy liếc mắt xem thường “Thế thì mua nhẫn đôi rồi chụp hình áo cưới luôn cho rồi đi!”

“A?” Vũ Khanh Vũ nháy mắt lộ ra vẻ mặt vui mừng, tiến lên hung hăng thân Tiểu Trác Hy một hơi “Vợ a, vợ thiệt thông minh! Ngày mai chúng ta đi lựa nhẫn sau đó mới đi chụp ảnh đi! Dù sao chồng cũng có sẵn studio, không dùng phí lắm!”

“...” Tiểu Trác Hy thần tình hắc tuyến “Nào cầu tạo kiểu gì vậy?”

“Không chịu không chịu, vậy đi, một lời đã định!” Vũ Khanh Vũ vô cùng nhuần nhuyễn phát huy bản chất vô lại mặt dày của mình.

Trên mặt Tiểu Trác Hy nhiễm một tầng đỏ ửng, có chút chịu không nổi đẩy đẩy Vũ Khanh Vũ ra, mới phát hiện trên màn hình đã muốn đầy áp tin nhắn Tiền Mặc gửi qua.

“Kháo, mày bây giờ ở cùng với tên cá chết kia hả?”

“Ở nhà lão?”

“Nói vậy là hai đứa bây làm hòa rồi sao?”

“Kháo khéo khéo!! Cho tao địa chỉ, ngày mai tao đi tìm bà xã của tao!!!!”

Tiểu Trác Hy nhìn mấy tin nhắn này, cảm giác một trận cảm nín nghẹn họng, tên quỷ sứ này rốt cuộc làm cách nào vậy a, chỉ trong nháy mắt liền nhảy sang chuyện khác?

“...Địa chỉ bà xã nhà mày mày lại đi hỏi tao?”

“Được rồi, tao đi tìm bà xã của tao hỏi! Ngày mai gặp a anh em, tao nói với dì Phương mấy bữa này tao với mày đi chơi vài ngày, mày không cần về nhà!”

“ ... ”

Vưu Khinh Vũ nhìn nhìn tin nhắn trên màn hình, vui vẻ cười nheo cả mắt “Hắc, tên quỷ này đúng là cũng không phải vô dụng ha!”

Sau khi đăng nhập vào game, trong bang phái vẫn là cực độ im ắng, mới này chỉ lo nói chuyện cùng Tiền Mặc, nên phu phu hai người cũng không để ý, hiện tại trong bang giống như chịu đựng tới cực hạn, rốt cuộc mở miệng hỏi.

[Bang phái] Mi mục như họa : nè... chị dâu?

[Bang phái] Vợ yêu ơi, hun cái coi : không chỉ chị dâu, còn có lão đại của các người nữa!

[Bang phái] Chíp chíp chíp chíp chíp : cầu chân tướng, cầu bát quái!

[Bang phái] Như hoa như ngọc : hôm trước còn ồn ào giống như muốn trở mặt, hôm nay liền tung tăng cùng nhau, những kẻ đang yêu nhau quả nhiên là không thể hiểu nổi

[Bang phái] Chọc trời nát kiếm : lão đại, đừng có treo thức ăn ngay mồm người ta như vậy mà~~ nói đi mà nói đi mà

[Bang phái] Anh biết tiếng cá heo : đồng ý, đồng ý, cầu bạo giải!

[Bang phái] Vợ yêu ơi, hun cái coi : bạo cái đầu của người a bát quái! Mặc xác các người!

Vưu Khinh Vũ khí định thần nhân theo sau đám quỷ trong bang phái đùa giỡn chọc ghẹo nhau, Tiểu Trác Hy đứng một bên nhìn mà khóc không ra nước mắt “Kháo, về sau lão tử còn mặt mũi nào lặn lội nữa!”

Có cần giống diễn phim bộ không, xàm xí tới cực điểm...

Vưu Khinh Vũ càng cười tươi hơn, một bộ muốn bị đập “Không cần lo, không cần lo, ai dám cười vợ của chồng, chồng chém chết luôn!”

Tiểu Trác Hy oán hận liếc xéo người nào đó “Lão tử đúng là không có biện pháp câu thông với người mà!”

Vưu Khinh Vũ nghe xong lời này, môi gợn lên, xấu xa cười hắc hắc “Vợ nha, chồng cảm thấy chúng ta câu thông rất tốt a...”

Miệng nói, hạ thân rất là không biết xấu hổ xấp lại gần cọt cọt lên người Tiểu Trác Hy.

Tiểu Trác Hy lập tức bạo hồng “Lưu... lưu manh!” người này... cứ nhiên lại cương lên! Bộ từng phút từng giây đều là tinh trùng ngập não hay sao vậy!!?

Vưu Khinh Vũ thấy bộ dạng ứng đảo như hoa đào của Tiểu Trác Hy, cảm thấy động tình không thôi, hai tay lập tức vòng qua thắt lưng Tiểu Trác Hy ôm lấy, lại từng chút từng chút một mà trượt xuống.

Bị anh xoa nhẹ vài cái, Tiểu Trác Hy nhất thời liền cảm giác được nơi nào đó hôm qua mới vừa bị sử dụng quá độ truyền đến một trận tê rần, cả người cũng như không còn khí lực, hai mắt càng trừng to hơn “Vưu... Vưu Khinh Vũ, buông lão tử ra!”

Vưu Khinh Vũ không hề buông ra, càng lại gần hơn, cúi xuống hu ng hăng hôn một hơi “Vợ a, chỗ này của chồng mọi thứ đều đầy đủ a, KY cùng áo mưa đều chuẩn bị đủ hết...”

“Dâm tặc! Đi chết đi!” Tiểu Trác Hy một phen đẩy Vưu Khinh Vũ ra, lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng là, trước bàn học cũng chỉ có một khoảng diện tích nhỏ, cậu có cố đẩy cỡ nào cũng không đẩy được tới đâu, ngược lại bị Vưu Khinh Vũ thò tay kéo lại, chặt chẽ mà ôm vào ngực mình, hạ thân kề sát nhau, liền cảm nhận được rõ ràng hơn hình dáng nơi hạ thân đang cứng rắn của người nào đó.

“Vợ a, chồng khó chịu...” Vưu Khinh Vũ đáng thương hề hề mà nhìn cậu.

“Hỗn hỗn.. hỗn đản! Bây giờ mới tám giờ!” Tiểu Trác Hy lắp bắp mắng lại.

Vưu Khinh Vũ vẫn ôm cậu cọt tới cọt lui “Tám giờ tốt a, có thể làm lâu hơn một chút!”

“Cái gì làm lâu... Ừ... cút đi! A...” thanh âm của Tiểu Trác Hy chưa kịp thoát ra, toàn bộ đều bị môi của Vụ Khinh Vũ nuốt vào, hồi lâu, mới có dư không gian mà toát ra một vài tiếng kháng nghị nho nhỏ “Hỗn đản! Ít nhất... cũng lên giường a!”

(*) Về cái tựa chương này : trong QT là “Cầu bạo niệu” nghĩa là cầu bạo nước...tiểu. Một dạng đùa hài âm ý là cầu chân tương, bạn cá heo nói giống như lời đùa tục ấy.

Trong tiếng việt, chữ giải cũng có nghĩa là đi... tè, thông thường là người Bắc sử dụng. tớ giải thích chỗ này để mọi người hiểu thêm thôi ha.

71. Chương 71: Bà Xã, Bà Xã Thật Xinh Đẹp A!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì :

Hai người cùng nhau tổ đội đi dạo khắp nơi, bánh mì lại đột nhiên giống như động kinh mà phát ra một cái biểu tình tiểu hầu tử điên cuồng bốc ra tim đỏ, Công Tôn Duệ nhìn thấy, nhin không được hắc tuyến.

Mỗi lần hai người ở cùng một chỗ, số lần người này động kinh càng lúc càng nhiều, đến nỗi anh cũng lười đi hỏi lần này nguyên nhân động kinh là vì cái gì.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã bà xã, lão cá cùng Tiêu Tiêu làm hòa rồi a~

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : đưa địa chỉ đây đi, ngày mai ông xã đi tìm bà xã

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

Khẽ giật mình, động tác của Công Tôn Duệ cũng bất giác chậm lại.

Gặp mặt sao? Tuy rằng trong lòng anh vẫn luôn muốn biết cái người suốt ngày quán quít lấy mình gọi là bà xã bà xã loạn cả lên rốt cuộc là người như thế nào, nhưng đến thời điểm thật sự phải gặp, lại nhin không được có chút sợ hãi...

Lúc hai người vẫn còn chưa gặp nhau, có lẽ bánh mì vẫn không có cảm giác kêu một người nam nhân là bà xã là kỳ cục đến cỡ nào, nhưng nếu gặp mặt nhau rồi, thấy rõ ràng nhau rồi, phỏng chừng sau này cũng sẽ không kêu đến tự nhiên thế nữa...

Kỳ thật, anh cũng là nam nhân, lại bị một người luôn miệng gọi là bà xã, quả thực có cảm giác không thích.

Nhưng là qua lâu như vậy, lại khiến anh nhin không được mà sinh ra lưu luyến loại cảm giác này.

Tuy rằng từ năm mười mấy tuổi, Công Tôn Duệ đã biết rõ được tính hướng của mình, nhưng bởi vì cá tính khá trạch, giao tiếp quen biết cũng ít ỏi đến đáng thương, lịch sử tình cảm cơ hồ như là không có, cho nên việc đi thích một người bạn trên mạng chưa từng thấy mặt qua, cũng là việc không thể trách anh được...

Nhưng còn, bánh mì thì sao?

Mặc dù không phải là anh cố ý thăm dò, nhưng ở bên cạnh cậu ta một thời gian dài như vậy, từ những lời đùa giỡn của đám bạn bè cậu ta cũng có thể thấy rõ, cậu ta vốn dĩ là người rất được yêu thích...

Cho dù không nghe được lời người khác nhận xét, anh cũng có thể cảm giác được, trong hiện thực mà nói, bánh mì với anh không cùng một loại người.

Cho dù chỉ là làm bạn bè bình thường, bản thân mình có lẽ cũng theo kịp được bước chân của cậu ta.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã bà xã, đi ra trả lời vấn đề nào!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : đừng có nói với ông xã là lần này không tính nha

Thấy lời nói của bánh mì, Công Tôn Duệ mới chợt phát giác, hóa ra bản thân đã ngăn người một hồi lâu như vậy, liền vội vàng đáp lời cậu.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không có...

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : cái kia, hiện tại có người trong nhà đến đây ở tạm, không tiện đến cho lắm...

Hai người đều là nam nhân, dù là bạn trên mạng ra ngoài gặp mặt đi nữa, vốn cũng không phải chuyện gì to tát lắm, nhưng không biết là vì cái gì, anh lại cảm thấy có chút mâu thuẫn trong lòng.

Giống như có một loại cảm giác ần ần trong lòng, nếu như gặp nhau... bọn họ sẽ không thể tiếp tục cùng ở cạnh nhau mà im lặng giống như bây giờ được nữa...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : kiếm có!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã căn bản là không muốn gặp ông xã!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : không phải được rồi, nếu như cậu nhất quyết muốn đến thì đến đi...

Thấy cậu ra vẻ phần nộ, Công Tôn Duệ lại có chút buồn cười.

Dù gì hay người cũng ở cùng một cái thành phố, chuyện gặp mặt nhau... đại khái chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Tuy rằng không có khả năng trở thành người yêu, nhưng theo giao tình trên trò chơi mà nói, không chừng cũng có thể trở thành bạn bè tốt cũng nên...

Dù gì cũng là hai nam nhân, dù cho không gặp nhau đi nữa, chung quy cũng không thể ngày ngày cứ lão bà tới rồi lão bà lui cả đời được.

Địa vị kiểu như bạn bè... có lẽ mới có thể kéo dài được một chút...

Mặc dù bản thân đã nghĩ thật thông thoáng như vậy, nhưng trong lòng Công Tôn Duệ vẫn là áp không được một cảm giác chua xót dâng lên.

Gõ địa chỉ gửi cho cậu ta rồi, khẽ thở dài một tiếng, mới phát hiện bà chị mình cư nhiên đang đứng bên cạnh mình, tay còn ôm con chó nhỏ.

“A... chị, làm em giật cả mình!” Công Tôn Duệ do dự một lúc, có chút chột dạ che lại màn hình máy tính.

Chị hai của anh mỗi tháng đều sẽ mang theo Tùng Quả đến ở nhờ nhà anh mấy ngày, nói thì nghe rất hay, để tăng tiến cảm tình chị em, thuận tiện tạo chút sinh khí cho Công Tôn Duệ vẫn cứ mãi ở lì trong nhà, nhưng đồng chí Công Tôn Duệ hiển nhiên chưa bao giờ tin tưởng qua.

“Đứng nhìn chút làm gì sợ dữ vậy? Chột dạ hả?” Công Tôn Cố Phán hắc hắc cười, nâng chân trước của Tùng Quả lên gỡ gỡ đầu Công Tôn Duệ “Sao hả? Ông xã anh em trong game của mi ngày mai sẽ tới hả?”

Nghe cái xưng hô mà bà chị mình tự ý dùng gọi bánh mì, Công Tôn Duệ đổ cả mồ hôi hột “Cái gì mà ông xã anh em chứ, đã bảo kết hôn chỉ là vì thuận tiện thôi!”

“Cho nên ta mới thêm ở sau hai cái anh em đó, còn bà xã là do chính tên đó mở miệng hô to gọi nhỏ a, nhìn đi, spam đầy màn hình rồi kìa!” Công Tôn Cố Phán giảo hoạt nở nụ cười, liếc liếc về phía màn hình bầu trời.

Công Tôn Duệ nghe xong lời này, theo phản xạ quay đầu lại nhìn màn hình, quả nhiên, nguyên khung tán gẫu đã bị bạn nhỏ bánh mì spam đầy nhóc hai chữ bà xã, ngẫu nhiên lại chợt ra một cái tán gẫu kênh thế giới hay tin tức của hệ thống, cũng bị cậu ta nhanh chóng đập đi.

Tình huống như vậy đó giờ cũng không phải hiếm, hơn nữa có thể nói là nhìn cũng đã quen rồi, nhưng hôm nay lại khác, sau lưng có người đang đứng nhìn, trên mặt Công Tôn Duệ bất giác lại có chút hồng hồng, liền lên tiếng ngăn cản lại.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : lại gì nữa vậy đại ông hai?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã nha, bà xã gõ lộn chữ đúng hông, là ông xã mới đúng a

Công Tôn Cổ Phán đứng ở sau nhìn, lúc này cũng không nhận được trộm cười vài tiếng, Công Tôn Duệ lại một trận buồn bực.

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : rốt cuộc nói hay không?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, sao đột nhiên bà xã lại lãnh đạm với ông xã quá vậy

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào :

“Phì...ông xã này của mi mấy tuổi rồi thế?” khán giả đứng xem rốt cuộc không nhận được, xì một tiếng bật cười

Công Tôn Duệ hít một hơi thật sâu, đứng dậy xoay người dùng tay đẩy chị mình kèm theo con chó nhỏ đẩy a đẩy ra khỏi phòng mình “Bà về phòng ngủ đi, OK?”

“Ê ê ê, vụ gì vậy, ta đâu có nói gì sai đâu...” Công Tôn Cổ Phán thở phì phì giãy dụa, Tùng Quả thì ăng ẳng lên tiếng khán nghị Công Tôn Duệ.

Không thèm để ý tới hai người chống đối, Công Tôn Duệ đẩy người ằm ỉ ra khỏi phòng rồi liền đóng cửa lại, trực tiếp khóa chốt, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một tiếng.

Chuyện tính hướng của anh... chưa từng nói với bất luận kẻ nào, nhưng có đôi khi lại cứ cảm giác, chị hai mình có loại năng lực có thể nhìn rõ hết thấy.

Quả nhiên... dạo này chơi game riết rồi khiến đầu óc có vấn đề luôn rồi sao?

Trở lại trước máy tính, lại thấy một màn hình đầy tên bánh mì, nhưng lần này lại không chỉ hai chữ “bà xã” thôi nữa, sau cùng thêm một câu... “Di động của bà xã là số mấy?”

Hai người quen biết nhau lâu như vậy, ngoại trừ thêm bạn YY ra thì, ngay cả QQ cũng chưa từng trao đổi.

Tiền Mặc không đề cập đến, mà Công Tôn Duệ lại ngại ngần không dám chủ động đưa, cho nên ngoại trừ trong game ra thì, đây là lần đầu Tiền Mặc hỏi anh phương thức liên lạc.

Công Tôn Duệ gõ ra số của mình rồi gửi đi ở kênh đội ngũ, ngay sau đó di động liền vang lên, mở ra thì thấy tin nhắn “Bà xã, này là số của ông xã, nhớ nha!”

Tiền Mặc tuy rằng thoát nhìn có vẻ như là loại người rất dễ ở chung lại thân thiện dễ nói chuyện, nhưng quen nhau lâu ngày mới biết, kỳ thực trong lời của cậu ta đều có mang theo một chút khẩu khí mệnh lệnh.

Có lẽ là một loại khí thế mà những người ưu tú không tự giác tản ra ngoài...

Công Tôn Duệ rất nghe lời, ấn phím lựa chọn lưu số, chọn dãy số của Tiền Mặc, vẫn còn chưa kịp đặt tên là gì thì một tin nhắn khác lại được gửi qua “Người ta lưu tên là bà xã yêu dấu nha, cho nên bà xã cũng phải lưu là ông xã yêu dấu a!”

Công Tôn Duệ thần tình hắc tuyến, ngữ khí này... là nữ sinh khi làm nũng mới dùng mà?

Nhưng là, lúc đặt tên thì... ngón tay lại không nhận được đặt ở phím Q gần gũi một hồi lâu, cuối cùng vẫn là rời đi, bấm ra hai chữ bánh mì...

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : đã nhớ chưa a? Tên có viết là ông xã hay không a?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : bình thường chút đi được không vậy a!

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, bà xã quả nhiên ghét bỏ người ta!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : ...

Công Tôn Duệ thở dài, nếu cậu biết tôi không những không ghét bỏ cậu... lại ôm lấy loại tâm tư này với cậu... phỏng chừng cậu sẽ tránh tôi thật xa...

Tiểu Trác Hy vất vả “cày cấy” một đêm, vừa tỉnh đã phải ôm chăn bật dậy, nhin không được gom tên Vưu Khinh Vũ làm cậu mệt rũ rời như vậy cùng với tên quỷ Tiền Mặc báo hại cậu dậy sớm thế này mà hung hăng rửa thềm một trận...

Nhất là tên bánh mì thiêu kia, không phải gặp bạn trên mạng thôi sao, có cần phải đứng bảy giờ sáng ra khỏi cửa không? A?

Hại cậu phải thức dậy sớm để mà đi rước người, đối với tên quỷ sứ kia cậu thực là không có chút hứng thú nào hết có được không!

Tuy rằng trong lòng bồn nhằng đủ thứ một hồi, nhưng bạn nhỏ Tiểu Trác Hy của chúng ta vẫn là rất ngoan ngoan mặc quần áo vào.

Công Tôn Duệ thức dậy cũng khá là sớm, cho nên đã chạy sang phòng khách nhà Vưu Khinh Vũ ngồi chờ, cùng hai người họ đi chung, theo anh còn có một cô gái, một thân trang phục thoải mái, thoạt nhìn qua liền cảm giác cô gái này tuổi tác cũng đại khái xấp xỉ Vưu Khinh Vũ.

Duy chỉ có Tiểu Trác Hy còn là một nhóc sinh viên, đứng ở giữa ba người bọn họ, quả thực có chút cảm giác tự hào thân là người trẻ tuổi a.

“Sư nương, đây là chị gái tôi a, Công Tôn Cố Phán.” so với lần trước một thân lôi thôi lếch thếch mà lần trước bọn họ gặp phải, lần này Công Tôn Duệ ăn mặc có sức sống hơn rất nhiều, nhìn qua như cũng có chút khấn trương, dù vậy vẫn là không quên giới thiệu bọn họ lẫn nhau “Chị, đây là bạn, ừ... bạn trai Khinh Vũ, Tiểu Trác Hy...”

Hai người tuy rằng mới xác định quan hệ chính thức, nhưng Tiểu Trác Hy quả thực không hề nghĩ đến bản thân có ngày sẽ bị giới thiệu với thân phận là “bạn trai Vưu Khinh Vũ”, hơi sững sốt một chút, trên mặt nhất thời đỏ lên “Chị... chị chị... chào chị!”

Công Tôn Cố Phán mỉm cười đánh giá cậu từ trên xuống dưới một lượt, mới đưa tay khẽ vỗ vỗ đầu cậu “Em trai ngoan, gọi một lần là được rồi.”

“Uy, bạn Phán Phán nha, đừng có động tay động chân với vợ người ta chứ!” Vưu Khinh Vũ đẩy tay cô ra.

Công Tôn Cố Phán bĩu bĩu môi “Xin lỗi nha, mình đây thích động tay động chân rồi sao!”

Tiểu Trác Hy bị bọn họ trêu ghẹo một trận, đỏ ửng trên mặt lại không nhin được, may mắn đúng lúc này di động của Công Tôn Duệ vang lên.

Công Tôn Duệ mở ra nhìn nhìn, cả người rõ ràng có chút cứng ngắc “A... Bánh, bánh mì bảo cậu ấy đến rồi.”

Cả đám đều bàn tính đi ra ngoài chơi một trận, cho nên mới kinh động đến Vưu thị phu phu hai người.

“Vậy chúng ta đi mau đi!” Những lời này đối với Tiểu Trác Hy rõ ràng chính là cứu mạng rơm rạ a, ngay lập tức túm lấy không buông.

Đoàn người ra khỏi cửa nhà Vưu Khinh Vũ, đi vào thang máy, Tiểu Trác Hy chợt phát hiện Công Tôn Duệ khấn trương khác hẳn so với những lúc bình thường, hoàn toàn không phải cảm xúc nên có khi gặp mặt bạn trên mạng, giống như còn xa hơn thế, thậm chí ngay cả bàn tay đều là gắt gao mà xiết chặt lại.

Đợi đến lúc cửa thang máy mở ra, cả đám lần lượt ra ngoài. Tiểu Trác Hy đột ngột như nghĩ đến điều gì, lôi kéo tay của Vưu Khinh Vũ kéo anh xuống thấp giọng hỏi “Nè, đừng nói là đến tận bây giờ tên bánh mì kia vẫn chưa biết hoa đào là nam đi?”

Vưu Khinh Vũ sững sốt, hình như cũng là vừa mới nghĩ đến chuyện này.

Hai người dạo này bị rắc rối tình cảm của chính bản thân tra tấn đến mệt muốn chết, làm gì còn có tâm tư đi quản những chuyện khác, cho nên chuyện hiểu lầm giữa Công Tôn Duệ và Tiền Mặc, cả hai đã sớm quẳng nó đi tận đâu đâu.

Hiện tại mới chợt nghĩ đến, sắc mặt cả hai không nhin được khẽ biến.

“Tên bánh mì kia chắc không tới mức ngu ngốc như vậy đâu hả?” gương mặt Vưu Khinh Vũ có chút co giật, vội vàng khoác lấy bả vai Tiểu Trác Hy đi theo sau hai chị em Công Tôn ra ngoài.

Tiền Mặc đã sớm đứng ở ngoài cửa, vóc dáng cao cao khoác lên một thân áo ngắn tay kèm quần dài hết sức đơn giản gọn gàng, nhưng lại nổi bật lên cảm giác chỉ người mẫu mới có, lúc này miệng còn khê cắn kính mát, một bộ chán muốn chết nhìn quanh nhìn quất.

Chính lúc này liền nhìn thấy cả đám ra ngoài, ngay lập tức túm kính mát gọn trong tay, có phần kích động chạy lại chỗ bọn họ.

Tiểu Trác Hy nhìn Công Tôn Duệ càng lúc càng xiết chặt nắm tay, nhìn không được mà khẩn trương một trận theo anh... Tiểu Duệ...tám chín phần mười là đã động tâm đối với bánh mì rồi...

Tiền Mặc chạy đến bên cạnh bọn họ, đảo mắt nhìn Công Tôn Duệ cùng Công Tôn Cổ Phán một cái, trên mặt tựa hồ lộ ra chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh liền che dấu bằng một nụ cười thật tươi.

“Bà xã, bà xã thật đẹp a!” Bánh mì quay mặt nhìn về phía một vị nữ tính duy nhất ở đây, lại có chút ngại ngùng mà gãi gãi đầu.

Tiểu Trác Hy thầm hô không hay rồi, lại chuyển qua nhìn Công Tôn Duệ, quả nhiên nhìn thấy gương mặt anh, lúc này đã là một mảnh trắng bệch...

72. Chương 72: Mi Sao Lại Ngốc Thế A!

Nhìn Tiền Mặc hướng Công Tôn Cổ Phán cười hì hì nói ra câu kia, trong nháy mắt đó... đầu óc Công Tôn Duệ đột nhiên trở nên trống rỗng, tựa như một chút cũng không hiểu động tác cùng lời nói kia của Tiền Mặc là có ý gì..

Nhưng... cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Tiếp theo, anh liền hướng về chị mình, cố bày ra nụ cười gượng gạo “Phải a, chị tôi vốn rất đẹp mà.”

Phản ứng quá mức nhanh chóng như vậy, khiến cho đám người vốn dĩ vì câu nói hiểu lầm kia của Tiền Mặc vẫn còn đang kinh ngạc lại trùng to mắt hơn nữa, mà Công Tôn Cổ Phán lại lộ ra vẻ mặt không dám tin “Tiểu Duệ...”

“Chị, không cần phải ngại!” Công Tôn Duệ vội vàng đưa mắt nhìn Công Tôn Cổ Phán, trên mặt vẫn là nụ cười như cũ.

Nhưng trừ bỏ người nào đó ra, tất cả người ở đây đều có thể nhìn ra được, nụ cười của anh có bao nhiêu là khó coi.

Tiểu Trác Hy nhìn như vậy, trong lòng cũng khẩn trương một trận “Tiểu Duệ...”

“Cái kia... không phải bảo muốn đi ngủ trang chơi sao? Chúng ta mau đi đi!” Công Tôn Duệ ngắt lời của cậu, xoay người bước về phía Vưu Khinh Vũ đậu xe.

Tiền Mặc bị cả đám gạt sang một bên có chút kỳ quái cau mũi, nhìn nhìn bóng dáng Công Tôn Duệ ở xa xa “Bà xã bảo có người ở cùng, là em trai bà xã sao?”

Vưu Khinh Vũ là người nhìn Tiền Mặc không vừa mắt nhất, lần này lại chẳng buồn tức giận, đứng ở bên cạnh lạnh lạnh đáp lời “Em trai? So với cậu còn lớn hơn vài tuổi a.”

Nói xong liền lôi kéo Tiểu Trác Hy đi về phía Công Tôn Duệ.

“Kháo, người ta nói em trai bà xã người ta, ai nói đệ đệ mình đâu!” Tiền Mặc hướng về phía anh dựng thẳng ngón giữa, sau lại dời tầm mắt chuyển hướng Công Tôn Cổ Phán “A, bà xã, chúng at cũng đi đi?”

Tiền Mặc cười thực sự rất là sáng sủa, đưa tay định choàng bả vai của Công Tôn Cổ Phán, nhưng lại bị cô một chút mặt mũi cũng không cho hung hăng hất ra.

Công Tôn Cổ Phán trừng mắt liếc Tiền Mặc “Đừng có động tay động chân!”

Tiền Mặc biểu tình cứng đờ “A? Không, không phải...”

“Hừ!” Công Tôn Cổ Phán hừ lạnh một tiếng... mới sáng sớm ra, sao ai nấy cũng giống như ăn phải thuốc nổ vậy?

Hơn nữa, cá tính của bà xã sao lại kém xa so với trong game a?

Ba người Tiểu Trác Hy bỏ hai người còn lại ở phía sau cả khúc, đến bên cạnh xe trước, Vưu Khinh Vũ vỗ vỗ vai Công Tôn Duệ, nói “Tiểu Duệ, xin lỗi, tôi thực không ngờ cậu ta lại hiểu lầm cho tới bây giờ, lại càng không nghĩ cậu lại...”

Tiểu Trác Hy cũng là một bộ nóng như lửa đốt nhìn Công Tôn Duệ “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, vốn là tui muốn nói cho tên bánh mì kia nghe rồi, nhưng lúc ấy nó chọc giận tui... sau đó lại quên mất đi... Tui thực sự không nghĩ là chuyện sẽ đến mức như bây giờ, thực sự xin lỗi nha!”

Công Tôn Duệ nhìn bộ dáng Tiểu Trác Hy cuống quýt đến sắp khóc ra, khẽ thở dài “Không có gì đâu, chỉ tại tôi quá ngốc thôi, vậy mà lại không cảm giác được cậu ta nghĩ tôi là con gái... Vốn cũng không liên quan đến hai người!”

Còn chưa kịp nói tròn hai câu, Công Tôn Cổ Phán cùng Tiền Mặc đã gần đến chỗ bọn họ, ba người rất có ăn ý, ngay lập tức ngừng nói chuyện.

Vưu Khinh Vũ ngồi ghé tài xế, Tiểu Trác Hy cũng thuận tiện ngồi xuống ghế phó lái bên cạnh.

Tiền Mặc rất có phong độ galant mà giúp Công Tôn Cổ Phán mở cửa xe, Công Tôn Cổ Phán vào xe rồi, liền lập tức nhích vào ngồi tận cùng bên trong.

Vẫn đứng ở ngoài xe, cũng chỉ còn Công Tôn Duệ cùng Tiền Mặc hai người.

Tiền Mặc hướng vào trong xe, đưa tay làm tư thế mời, nhìn Công Tôn Duệ cười cười “Em trai, ngồi bên trong ha?”

Công Tôn Duệ vốn nghĩ là Công Tôn Cổ Phán sẽ ngồi ở giữa, như vậy là có thể ngăn cách cậu cùng Tiền Mặc rồi... nhưng nhìn vị trí hiện tại, mặc kệ vị trí anh ngồi là chỗ nào, đều chắc chắn phải kề sát cạnh Tiền Mặc, tâm tình vốn dĩ vẫn chưa thể nào bình tĩnh lúc này lại càng dâng lên lợi hại hơn, ngay cả lời khách sáo cũng không muốn nói, liền có chút cứng ngắc leo lên xe ngồi vào.

“Nè nè nè, bảo vào liền thật sự vào a??” lại không ngờ, anh vừa mới hạ người xuống định ngồi, đã bị Tiền Mặc túm lấy tay “Làm ơn quan sát chút được không? Tui với chị ông phải ngồi cạnh nhau a.”

Lúc Tiền Mặc nói ra lời này, trên mặt vẫn là treo nụ cười không đổi, nếu như đặt trong ngữ cảnh bình thường mà nói, câu này chỉ là một lời đùa vui không hơn không kém, nhưng sắc mặt Công Tôn Duệ vẫn là không nhận được càng thêm trắng bệch, khó khăn trong xe cũng lập tức trở nên ngưng trệ.

“Có, có chuyện gì vậy?” Tiền Mặc tất nhiên cũng cảm giác bọn họ quái lạ, có chút kỳ quái mà hỏi.

Công Tôn Duệ bất động thanh sắc rút cổ tay của mình lại, sau đó nhìn cậu cười cười, nhưng là ánh mắt vẫn không dám nhìn thẳng Tiền Mặc “Không có gì đâu, xin lỗi, tôi không có để ý, vậy cậu ngồi trước đi.”

Tiền Mặc khom khom người chui vào xe ngồi xuống, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh “Em trai, lại đây ngồi.”

Công Tôn Duệ sững sốt một chút, mới theo lời Tiền Mặc ngồi xuống, đóng cửa xe rồi, vẫn giữ nguyên tư thế cứng ngắc, không dám nhúc nhích.

Dù là như vậy, nhiệt độ trên người Tiền Mặc vẫn là cuộn cuộn không ngừng truyền đến khắp toàn thân anh từ những lần khẽ va chạm.

Nhìn thấy toàn bộ đều đã ngồi ổn định, Vưu Khinh Vũ liền mở máy xe, thuần thục lùi xe ra khỏi vị trí dừng.

Công Tôn Duệ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe, dấu cho những kiến trúc lân cận, đối với anh đã sớm quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn.

Cho đến bây giờ, anh vẫn không biết, hóa ra thích một người thực sự có thể thích đến mức cả tâm đều căng đầy đau đớn... trái tim tựa như có bàn tay ai đó bóp thật chặt, ngay cả hít thở cũng không thể nào hít thở được.

Tại sao lại ngu ngốc đến như vậy chứ, cậu ấy làm sao chấp nhận mà gọi mình là bà xã như vậy chứ, những lời buồn nôn vô cùng kia... rõ ràng là vì coi anh như là nữ nhân nên mới nói ra thôi...

Anh lại còn ngây ngốc mà nghĩ... rằng bánh mì chỉ là cùng mình đùa giỡn...

Thậm chí, còn đối với những lời đùa giỡn này ôm loại ảo tưởng không nên có....

Nhìn thấy chưa, quả nhiên chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Công Tôn Duệ vẫn luôn luôn biết rõ một điều, Tiền Mặc không có khả năng thích mình, thậm chí ngày hôm qua cũng đã sớm làm tốt chuẩn bị làm bạn của cậu...

Nhưng là, anh lại chưa hề nghĩ đến, trong mắt cậu ấy hóa ra là đem tồn tại bản thân mình như một cô gái...

Kết quả như vậy đến quá mức đột ngột, khiến anh thậm chí cũng không kịp nghĩ nhiều, liền theo bản năng mà phát ra phản ứng.

Hơn nữa, hiện tại anh thậm chí có loại ý tưởng “cho dù cậu ấy nghĩ rằng chị là mình cũng được, không muốn để cậu ấy cảm thấy ghê tởm chính mình.”

Đúng a... nếu cậu ấy biết, người mà trước giờ vẫn ở bên cạnh cậu, người bị cậu ấy luôn miệng gọi bà xã... thực ra lại là một nam nhân còn lớn hơn cậu ấy vài tuổi, không chừng sẽ cảm thấy hết sức ghê tởm đi...

Công Tôn Duệ tình nguyện để Tiền Mặc cứ tiếp tục hiểu lầm như vậy, cũng không muốn cậu bảo rằng mình hối hận...

Loại ý tưởng như vậy mặc dù có chút không bình thường, nhưng là ý nghĩ duy nhất mà người đơn thuần như anh có thể nghĩ ra.

Chỉ có điều... Khinh Vũ cùng sư nương, chắc chắn bọn họ sẽ cảm thấy mình rất đáng thương...

Ở trước mặt người biết rõ chân tướng, Công Tôn Duệ không tránh được mà cảm thấy có chút e dè không thể che giấu được, thực sự hận không thể ngay lập tức biến mất trong không gian nhỏ nhỏ này.

Thoạt nhìn bản thân mình, tựa như một kẻ dư thừa vậy...

“Em trai sinh bệnh sao? Sắc mặt sao lại khó coi đến vậy?” thanh âm của Tiền Mặc đột nhiên đánh gãy không khí im lặng trong xe, Công Tôn Duệ cũng bị lời này của cậu khiến cho giật mình, tiếp theo liền thấy Tiền Mặc đưa tay vuốt qua, đặt lên trên trán của mình.

Theo phản xạ tự nhiên muốn đẩy tay Tiền Mặc ra, lại chợt phát giác động tác này của mình tựa hồ có hơi quá đáng một chút...

Sắc mặt Tiền Mặc rõ ràng cũng trầm xuống một chút, có hơi nguy hiểm nheo nheo lại mắt, khẽ mím môi không nói lời nào.

“Tôi, tôi không sao, cảm ơn!” Công Tôn Duệ muốn lên tiếng văn hồi, nhưng sắc mặt của Tiền Mặc lại không hề có chuyển biến chút nào, không nói tiếng nào xoay đầu về hướng khác.

Tình huống giống như bởi vì một động tác của mình mà có chút hồng bet, Công Tôn Duệ nhìn nhìn cả đám người yên lặng, không khỏi có chút ảo não..

Quả nhiên, mình vẫn là nên ở nhà thì tốt hơn.

Sau khi Tiền Mặc im lặng xem như cam chịu lời biết lỗi của ai đó thì, không khí vốn cũng đã dị thường trầm mặc lại bởi vì đoạn nhạc đệm nho nhỏ này mà trở nên âm đến mức cực điểm, nên chuyển đi chơi tốt đẹp trở nên hoàn toàn không có chút khô khí vui vẻ nào nên có khi đi chơi.

Công Tôn Duệ chỉ có thể chờ mong mau một chút đến nơi.

Có ba kẻ đà gần ba mươi, nên cơ bản cũng không có mấy hưng trí gì đi chơi trò chơi gì đó, huống gì phụ cận có rất nhiều nơi bọn họ đã chơi đùa từ nhỏ tới lớn, cũng đã ngán muốn chết rồi, thành ra một đám ăn hàng đều nhất nhất hướng về phía thức ăn mà thẳng tiến.

Đích đến lần này là một ngư trang nổi danh ở ngoại thành H thị, sau là núi cạnh là sông, ngoại trừ có thể câu cá ra, thức ăn khác cũng khá đa dạng.

Chiều bài câu khách như tự câu cá rồi tự nấu ăn vốn cũng không có gì mới mẻ đáng nhắc đến nhưng vẫn là có không ít người nhân dịp ngày nghỉ mà đến nơi như chỗ này hít thở chút không khí tươi mát.

Huống hồ gì, kế hoạch lập ra cũng là vội vàng, chỗ có thể nghỉ ra cũng đành có thế.

Hiện tại đang là nghỉ Lễ Quốc Khánh, nơi đây cũng có thể coi là thể ngoại đào viên, nên số người tới so với những lúc bình thường cũng nhiều hơn.

Cho nên vì đám người lục tục kéo đến không ít, quả thật là khiến cho không khí xấu hổ xua đi không ít.

Chỉ là, Tiền Mặc rõ ràng không hề hưng phấn như hồi lúc mới gặp bọn họ nữa, sau khi thuê cần câu cá rồi, liền có chút bất mãn tự tìm chỗ ngồi xuống, loan loát vung cần câu, thẳng một đường trầm mặc, cũng không hề quần quít xoay quanh Công Tôn Cổ Phán.

Vưu Khinh Vũ cùng Tiểu Trác Hy vẫn là ngồi cạnh nhau sát rạt, câu được câu không tán gẫu với nhau, lâu lâu lại nhìn về phía Công Tôn Duệ.

Công Tôn Duệ không cần đoán cũng biết bọn họ đang nói những chuyện gì, trong lòng nhịn không được lại có chút bi thương.

“Uy, mi đừng bảo về sau ta phải ở trước mặt tên nhóc con này giả dạng làm mi đi?” Công Tôn Cổ Phán bước đến bên cạnh, khẽ giọng nói thầm.

Công Tôn Duệ có chút buồn bã nhún mày “Cái đó... em, em sẽ nghĩ lại thật cẩn thận.”

Sau này không lên game nữa? Cố ý cùng cậu ấy ly hôn? Mấy phương pháp này thực sự là nát đến cực điểm...

“Công Tôn Duệ, kỳ thật mi thích tên kia đúng không...?” Công Tôn Cổ Phán không hề để tâm đến quần mình mặc là màu nhạt, trực tiếp ngồi bệt xuống cạnh Công Tôn Duệ.

Công Tôn Duệ cứng đờ toàn thân, có chút luống cuống “Em...”

Muốn chối bỏ, rồi lại cảm thấy không có lời nào để nói...

Phản ứng của mình hôm nay, có mạnh miệng cỡ nào, nói cũng không ai tin không phải sao?

Tình cảm ảo tưởng ở trên mạng lại bước ra đời thực, vốn chính là một việc rất ngu xuẩn... có thể giống như hai người Khinh Vũ cùng Trác Hy như vậy, chỉ sợ là không đếm được trên đầu ngón tay...

Hiện tại mới khó chịu, cũng là đáng đời...

Công Tôn Cổ Phán khe khẽ thở dài “Được rồi, trước khi mi xử lý tốt mọi thứ, ta sẽ tiếp tục giả vờ cho, bắt quá đừng kéo dài quá, loại sự tình này cứ tiếp tục kéo dài, kẻ thương tâm là mi thôi.”

“Àn.” Công Tôn Duệ cúi đầu thật thấp “Chị hai, cảm ơn...”

“Ta nói mi đó, sao lại ngu ngốc đến thế chứ!” Công Tôn Cổ Phán đưa tay xoa xoa loạn mái tóc của anh một hồi “Có một đứa em trai ngốc nghếch như vậy, không biết là hạnh hay bất hạnh nữa.”

73. Chương 73: Anh... Là Bà Xã Của Tôi?

Vậy chứ, cái loại không khí cứng ngắt như vậy vẫn là có chút ưu đãi, mạnh ai người nấy cầm đầu mà câu cá, thành quả cũng khá phong phú, đến cuối cùng còn thả trở về mấy con.

Với loại tình huống này, cả đám tự nhiên cũng không có hơi đâu mà dắt díu nhau tung tăng chạy tới mấy chỗ trồng trọt chơi đùa, liền mang theo cá trở lại quầy ăn gọi món rồi, ai nấy lại tự an vị chỗ ngồi.

Cả đám chọn một phòng ghế dài, phòng này vốn là dùng để vừa dùng cơm vừa Ka, lúc phục vụ sinh bước vào phòng để đưa menu cho bọn họ gọi món, đoán chừng là bị bộ dạng ngồi ra vẻ đang nghiền ngẫm của cả đám trong phòng làm cho hoảng sợ, vội vàng ghi món xong liền lui ra ngoài.

Tiền Mặc trong đầu vốn dĩ ôm theo ý niệm cùng bà xã của mình từ game chuyển thành đời thực mà tới, nhưng sau khi gặp mặt, Công Tôn Cố Phán cơ hồ là không liếc mắt lấy nhìn cậu một lần, mà cậu có xấp lại nói chuyện, cũng bị người ta bày ra một bộ xa cách.

Kể như Tiền Mặc, vốn vẫn luôn ở trước mặt phái nữ đánh đầu thắng đó làm sao chịu nổi loại đối xử này, hơn nữa nhìn thấy tính cách của Công Tôn Cố Phán hoàn toàn khác xa với Nửa cánh hoa đào trong game, lại là một trận hậm hực.

Cũng không nghĩ ra được cái gì để giải thích, duy nhất lý do có thể thông qua, đại khái là- vỡ mộng...

Bất quá, vỡ mộng thông thường là để áp dụng cho gặp khủng long hay éch ộp mới đúng chứ... Không ngờ là gặp suất ca mỹ nữ mới phát hiện cách nói này không phù hợp...

Có điều, hoa đào trong cảm nhận dù là từ một tinh khiết lại có chút mơ hồ nữ sinh biến thành một bộ trứng mi thẳng mục như hiện tại, thật đúng là làm cho cậu khó mà chấp nhận nổi.

Bởi vì mấy con cá vừa làm nấu, cho nên tốc độ bùng thức ăn lên cũng chậm chịu không nổi, cuối cùng Tiểu Trác Hy thật sự là hết nhẫn nổi không khí giằng co này, đề nghị cả đám vừa ca vừa chờ.

Tiền Mặc càng khó chịu hơn, ngay lập tức giơ hai tay hưởng ứng... Mà lúc âm nhạc vang lên trong phòng thì, không khí xấu hổ thực sự là xua tán đi không ít.

Ca hát lại là sở trường của Tiền Mặc, phối hợp cực kỳ ăn ý với Tiểu Trác Hy, ca mấy bài hát vui vui tai, liền Vương Khinh Vũ cùng Công Tôn Cố Phán cũng bị hai người khơi dậy hứng thú mà hát vài bài.

Chỉ có Công Tôn Duệ là vẫn như cũ ngồi yên tại chỗ, chống cằm nghe bọn họ ca hát.

Tuy rằng trên gương mặt vẫn là treo nụ cười, nhưng Tiền Mặc không hiểu tại sao, chỉ là cảm thấy nụ cười trên mặt người nọ, thực sự là chướng mắt muốn chết.

Rõ ràng trong ánh mắt chính là một bộ tựa như muốn khóc như thế, đã vậy thì nghiêm cái mặt lại đi có lẽ còn dễ coi hơn chút.

Tiền Mặc cũng không rõ tại sao bản thân lại cứ chú ý tới người này, hình lúc trên xe bị người ta không hề nể tình mà hất tay ra vẫn còn rất rõ ràng trước mắt... Tiền Mặc trước giờ không hề thích loại người vụng về trong giao tiếp này...

Tuy rằng không phải là bài xích, nhưng đó giờ, vẫn là trực tiếp phớt lờ...

Nhưng lạ là, lúc Tiền Mặc kịp phản ứng lại thì, bản thân đã chạy đến bên cạnh Công Tôn Duệ “Uy, sao anh lại không ra hát?”

Đương nhiên là thái độ so với lúc mới ban đầu hoàn toàn khác biệt, ít nhất là, xưng hô em trai kia đã không còn đâu nữa.

Công Tôn Duệ hiển nhiên không nghĩ đến Tiền Mặc lại qua đây, trên mặt nhất thời toát ra một mảnh kinh ngạc không hề che dấu “A: Tôi, tôi không biết...”

“Không biết hát thì phải luyện, trước kia Trác Hy hát cũng khó nghe chết đi, cũng đều do tôi tự tay dạy nó mới biết hát đó chứ.” Tiền Mặc nhìn bộ dạng ngơ ngác có chút ngốc nghếch của Công Tôn Duệ, có phần

ác ý mà khê cong cong khoe môi, một phen kéo anh đẩy ra phía trước, lại đưa tay giật lấy micro trong tay Tiểu Trác Hy, nhét vào tay Công Tôn Duệ.

Về mặt vốn vẫn tái nhợt của Công Tôn Duệ lúc này bất ngờ hơi đỏ lên “Nè, tôi, tôi tôi thật sự không hát được...”

“Hát!” Tiền Mặc không hề để anh cãi lời, phun ra đúng một chữ, sau đó cầm micro trong tay giờ giờ lên nói “Tôi cùng anh hát.”

Ca khúc phía trước vừa vặn chấm dứt, khi nhạc đệm bài tiếp theo lại vang lên, bàn tay vốn dĩ vẫn còn muốn từ chối mic của Công Tôn Duệ bỗng chốc cứng đờ.

Trên màn ảnh đã hiện lên tên ca khúc, là bài hát của Đào Triết cùng Thái Y Lâm...

“H m, anh hát giọng nữ đi...” Tiền Mặc rất cẩn thận làm tốt công tác phân phối.

Công Tôn Duệ ở trước mặt Tiền Mặc không thể cự tuyệt nên lời, tuy rằng anh quả thực không hát được nhiều lắm, vẫn là dựa theo giai điệu mà ư ư mấy tiếng.

Bài hát này, dạo gần đây anh nghe rất nhiều lần, muốn không biết hát cũng khó.

Chủ yếu chính là, cùng người bên cạnh này hát chung, khiến cho tim anh lại bắt đầu một hồi tăng tốc không thể áp chết được.

“Còn nói gì mà không biết ca hát, này là hát rất tốt mà?” Tiền Mặc nhân thời điểm phát nhạc dạo, còn cố ý xoa xoa tóc Công Tôn Duệ tựa như cổ vũ...

Rõ ràng cậu nhỏ hơn anh một đồng tuổi, lại lợi dụng chiều cao cơ thể mà làm loại động tác chỉ có người lớn mới làm này...

Càng buồn hơn chính là, Công Tôn Duệ phát giác bản thân lại tham luyện độ ẩm trong lòng bàn tay của cậu...

Thật vất vả lắm đợi đến lúc bài hát kia chấm dứt, Công Tôn Duệ cảm giác chân mình giống như bủn rủn cả ra...

Sau tiết mục song ca của hai người, không khí cả đám mới bắt đầu có chút cảm giác như đang tụ tập chơi đùa, đợi đến lúc người ta bừng thức ăn lên, cùng nhau dùng cơm, một đám hi hi ha ha nói chuyện tán gẫu ngất trời.

Công Tôn Duệ tính tình vốn dĩ trầm lặng, nói ít tuyệt đối bình thường, liền thật thà cầm đầu mà ăn lấy ăn để.

Chỉ là... trong lòng ôm tâm sự nặng nề, tuy rằng ăn vào rất nhiều, lại một chút cũng không cảm giác ngon miệng.

Bữa trưa qua loa ăn cho qua xong, kế hoạch buổi chiều tựa như cũng không còn tất yếu phải tiếp tục tiến hành, cả đám lại nhanh chóng leo lên xe trở về nhà.

Này có lẽ là lần tụ hội thất bại nhất của Tiền Mặc kể từ lúc mới chào đời tới giờ...

Nhưng may cái là lúc trên đường trở về thì có Vụ Khinh Vũ cùng Tiểu Trác Hy cùng cậu ngồi tán gẫu một trận về game, thành ra không khí cũng không đến mức lạnh lẽo như hồi sáng.

Sau khi quay lại chỗ của Vụ Khinh Vũ, nhìn mình cùng Công Tôn Cố Phán một bộ cứng ngắc lãnh đạm, Tiền Mặc cũng tự mình thấy ngại ngùng mà không đề cập đến chuyện đến nhà cô ghé thăm này kia, thế là cả đám tự nhiên chui cả vào nhà Vụ Khinh Vũ.

Cơm nước xong xuôi, một đám mấy người vẫn ở lì trong nhà Vụ Khinh Vũ, đòi mở phim coi.

Tiền Mặc cùng Công Tôn Cố Phán hai người có chút không tự nhiên lắm, mà Tiểu Trác Hy cùng Vụ Khinh Vũ lại là dính sát vào nhau như không muốn tách ra, thế là Tiền Mặc rất tự nhiên mà lựa chọn ngồi xuống cạnh Công Tôn Duệ.

Lần này, người không tự nhiên lại biến thành Công Tôn Duệ.

Phim đang mở là một phim điện ảnh thuộc loại kinh dị của nước ngoài, hiện tại lại ban ngày ban mặt, có xem cũng chẳng có không khí là mấy, nhưng chung quy có vẫn là hơn không, so với ngồi không vẫn là tốt hơn nhiều.

Tiền Mặc chán đến chết nhìn màn hình, chợt phát hiện người ngồi cạnh mình cứ nhiên là bị hình ảnh trên màn hình dọa cho sợ tới mức cả người hơi hơi run lên, gặp những thời điểm âm nhạc khẩn trương, lại càng có chút không tự giác xiết tay ôm chặt lấy cái đệm.

Không phải nha? Một tên nam nhân lớn tới như vậy mà lá gan có cần nhỏ thế không? Tiền Mặc hết sức kinh ngạc, bất giác lại có chút buồn cười.

Đến cảnh vai chính một mình lẻ loi đi trên đoạn hành lang tối om không có đèn đóm ánh sáng, đột nhiên một trận tiếng chuông vang lên, người ngồi cạnh rớt cuộc sợ tới mức a một tiếng kêu lên.

Một tiếng này vừa la, lập tức Tiểu Trác Hy cùng Công Tôn Cố Phán cùng một trái một phải nhất tề túm lấy cánh tay Vưu Khinh Vũ, nhắm mắt hét rầm lên.

“Uy, mấy người...” Tiền Mặc bất đắc dĩ cười cười, nhưng ngay lập tức liền cười không nổi nữa... bởi tiếng chuông điện thoại kia, rõ ràng là thanh âm của cậu.

Là mấy câu như lời tỏ tình trong bài Thái dương đẹp nhất mà cậu từng hát...

Quan trọng hơn là, tiếng chuông kia phát ra từ... túi quần của Công Tôn Duệ...

Hiển nhiên lúc này, tất cả mọi người đều chú ý đến tiếng chuông kia, không khí nhất thời lại bắt đầu trở nên có chút khó xử, sắc mặt Công Tôn Duệ lại trắng bệch, luống cuống tay chân moi đi động từ túi quần ra, bấm nút đón nghe “Uy, biên tập Vu, ân ân, đến thứ hai nhất định kịp thời hạn, đã biết... bái bai...”

Vội vàng nói vài câu, liền cúp điện thoại, Công Tôn Duệ cúi đầu không dám nhìn Tiền Mặc, từ bên cạnh cậu đứng lên, vội vàng vàng chạy trốn ra ngoài.

Tiền Mặc theo bản năng lập tức đứng phắt dậy theo anh, một phen túm lấy tay Công Tôn Duệ “Chuông đi động của anh tại sao lại là mấy câu do tôi hát?”

Nắm lấy tay anh, cảm nhận được rõ ràng thân thể anh có chút run rẩy...

Tiền Mặc nhú mày thật chặt, khí lực trên tay không tự giác mà tăng thêm càng lúc càng mạnh “Anh... là bà xã của tôi?”

74. Chương 74: Anh Muốn Ly Hôn Với Tôi?

“Bà xã có nuôi chó sao? Thật đáng yêu...”

“Không phải... là chị của tôi nuôi, lần trước gửi tạm ở nhà tôi một thời gian...”

“Là bạn a, là chị của hoa đào đó, sang đưa bánh ngọt cho tôi!”

Lời kia vừa hỏi thành lời rồi, những chi tiết vụn vặt trước giờ Tiền Mặc vốn chưa từng lưu tâm quá, lại như từng chút từng chút một rõ ràng xuất hiện trong đầu cậu, khiến cho bàn tay cầm lấy tay Công Tôn Duệ của cậu cũng bắt đầu nổi lên gân xanh.

Người mà cậu vẫn nghĩ là bà xã mình lúc này nổi giận dùm dùm trừng mắt nhìn cậu, Vưu Khinh Vũ lại một bộ tùy thời xông lên cứu Công Tôn Duệ khỏi tay cậu...

Mà, anh em tốt nhất của cậu Tiểu Trác Hy, lại như chợt dạ lấy tay che lại mặt, cúi đầu không dám nhìn cậu...

Một trận tức giận trong nháy mắt từ lồng ngực của cậu hùng hực dâng lên lan tràn khắp thân thể, lại không tìm được lối ra để phát tiết, Tiền Mặc dờn tầm mắt trở lại Công Tôn Duệ, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói “Các người một đám hùa nhau đùa giỡn tôi?”

Công Tôn Duệ cúi đầu thấp hơn “Thực xin lỗi, tôi không biết...”

Tiền Mặc không cho anh cơ hội giải thích hết lời, đã một phen đẩy anh té xuống ghế sofa, đá cửa chạy đi...

“Tên hỗn đản này-” Vũ Khinh Vũ tức giận không thôi, muốn đuổi theo, lại bị Công Tôn Duệ giữ lại

“Đừng, dù sao cũng là hiểu lầm, về sau có lẽ cũng không còn liên hệ gì nữa...” Công Tôn Duệ dứt lời, liền đứng dậy rời khỏi ghế sofa, có chút ử rữ bước ra khỏi cửa, Công Tôn Cố Phán lập tức nhanh chóng đuổi theo...

Tiểu Trác Hy vẻ mặt buồn bực ngược mắt nhìn Vũ Khinh Vũ “Tại sao tự dưng lại biến thành như vậy?”

Vũ Khinh Vũ nhìn nhìn phương hướng bọn họ rời đi, giống như tự hỏi nheo nheo mắt lại “Thằng đó thẳng tới vậy sao? Chồng nhìn nó tại sao lại cảm thấy không giống vậy ta?”

Từ sau hôm đó, acc Nửa cánh hoa đào rất là tự nhiên mà biến mất trong game.

Tiền Mặc vốn dĩ nghĩ, chờ cho tên kia lên mạng rồi phải hung hăng mà chất vấn anh ta một chút, sau đó mới tổ đội rồi đến Nguyệt Lão ly hôn, nhưng lại mãi vẫn không thấy anh lên mạng... quá một thời gian, Tiền Mặc bất giác cũng không còn cái tinh thần hùng hồn như ban đầu nữa...

Thậm chí, còn có chút cảm giác kỳ lạ khó diễn tả bằng lời.

Chơi game chơi đến bây giờ, người bên cạnh đến rồi lại đi, thay đổi không biết bao nhiêu lần, thậm chí bà xã cũng đổi tới n lần...

Nhưng mà, cho đến tận bây giờ, chưa có ai biến mất khiến cậu có cảm giác như lúc này.

Chẳng qua chỉ hơn một tháng, vậy mà lại khiến cho cậu trở thành thói quen... sau lưng có một thân ảnh gốc hồ hồ đi theo mình...

Dù chỉ là im lặng không nói một lời nào, chỉ ngồi nghe cậu lải nhải, nhưng mà tồn tại của người nọ cũng là rất lớn, khiến cho Tiền Mặc hoàn toàn không thể phớt lờ được.

Tiền Mặc từng nghĩ đến, bản thân mình vốn tưởng đã tìm được một nữ sinh mà mình thực sự thích rồi, lại mãi đến lúc biết được, người nọ hóa ra lại là một nam nhân hàng thật giá thật, chợt cảm thấy có chút mê mang...

Loại cảm giác an tâm lại ảm áp kia, thật sự là do một người nam nhân tạo cho cậu sao?

Bất quá, việc này cũng chỉ là ngẫu nhiên mới nghĩ đến mà thôi, từ nhỏ tới lớn Tiền Mặc quen bạn gái nói yêu đương nhiều lần như vậy, thực sự không có khả năng lại đi thích một người nam nhân.

Dẫu cho Tiểu Trác Hy từng lén lút nói với cậu, rằng Công Tôn Duệ thích cậu...

Tuy là cậu không tiếp thụ được loại cảm tình này, nhưng không thể phủ nhận một điều, sau khi biết được đoạn thời gian ở cạnh mình kia, Công Tôn Duệ trong lòng ôm loại tình cảm nào đối với mình, bất giác một chút lửa giận còn sót lại trong lòng, tựa như kỳ tích mà hoàn toàn tắt ngúm mất tiêu...

Thậm chí, những lúc bất giác nghĩ lại, trong lòng còn có thể dâng lên một loại đắc ý không thể đè nén được.

Sau đó, trong lòng lại bắt đầu có chút kỳ quái.

Nếu như thật sự thích mình, ít nhất cũng phải ra sức một chút không phải sao?

Giữa hai người nói thể nào cũng từng có một đoạn thời gian ngọt ngào như vậy, chẳng lẽ Công Tôn Duệ chưa từng nghĩ đến chuyện thử thổ lộ với cậu xem thế nào sao?

Ngay khi oại ý tưởng này nảy ra trong đầu, Tiền Mặc liền không thể xem nhẹ được nữa, thậm chí mỗi lần lên game, nhìn thấy trong danh sách hảo hữu, cái tên Nửa cánh hoa đào vẫn là màu xám, nhin không được có đôi chút hút tương nhớ...

Nick của Nửa cánh hoa đào vẫn mãi không hề sáng lên dù là một lần, ngay cả dãy số nọ trong di động, cũng chưa từng nhấp lại đây dù chỉ là một từ nửa chữ...

Tiền Mặc bỗng dưng cảm thấy trong lòng nổi lên cảm giác nôn nóng...

Nhưng đến cùng là nôn nóng vì cái gì, bản thân cậu cũng nói không rõ nên lời.

Rốt cuộc, có một ngày... nick của Nửa cánh hoa đào một lần nữa xuất hiện trong game, khi ấy Tiền Mặc nhin không được lại bắt đầu nổi hỏa...

Hôm đó, vừa mới ăn xong bữa chiều, Tiền Mặc trở về ký túc xá vào game chơi, một lúc sau liền nhìn thấy tin tức của hệ thống thông báo.

Xin ly hôn? Người này lên game đúng có một lần, cư nhiên còn muốn đá mình?

Ngoại trừ thông báo kia của hệ thống, Tiền Mặc còn nhận được một đồng lớn thư tín, cổ nén tức giận chạy đến chỗ người gửi thư nhận từng phong từng phong thư, bên trong là toàn bộ trang bị mà cậu đã từng tặng cho người kia...

Phong thư cuối cùng, chỉ viết một vài chữ vô cùng đơn giản -thực xin lỗi.

Ba chữ này vậy mà lại ngoài ý muốn khiến cho lửa giận của Tiền Mặc càng bốc cao hơn, lập tức đóng lại laptop, dùng dưng rời khỏi ký túc xá, đón xe taxi, rất nhanh liền chạy đến khu Công Tôn Duệ ở...

Lấy di động ra, bấm bấm tìm kiếm số của “bà xã yêu dấu”, gọi đi, điện thoại reo một lúc thật lâu, đầu dây bên kia mới đón nghe, thanh âm tựa như cũng có phần ngập ngừng do dự “Ừ?”

“Anh ở lâu mấy?” Tiền Mặc hỏi thẳng vào vấn đề, thanh âm lạnh lùng.

“À?” Công Tôn Duệ hiển nhiên là có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là rất ngoan ngoãn thành thật khai báo số nhà của mình ở, còn lấp bắp hỏi lại “Có, có chuyện gì vậy?”

Tiền Mặc không trả lời, tự mình bấm nút ngắt cuộc gọi, liền bước vào thang máy, ấn xuống số tầng mà Công Tôn Duệ ở, ra khỏi thang máy liền bước đến số nhà theo lời anh nói, bấm chuông cửa liền hồi.

Công Tôn Duệ đại khái cũng đoán được nguyên nhân cậu gọi đến hỏi số nhà mình, nên tốc độ mở cửa cũng rất nhanh, trong tay thậm chí vẫn còn cầm bút máy, thấy Tiền Mặc trước cửa, vẻ mặt liền lộ ra chút nghi hoặc không biết làm sao “Có, có chuyện gì sao?”

Tiền Mặc trực tiếp đẩy người bước vào huyền quan, lại đẩy cửa đóng lại cái rầm, khí thế hùng hổ mở miệng hỏi “Hôm nay lên game?”

“À? Nga... Cái đó, nghe Tiểu Tiểu nói sau này nếu cậu muốn kết hôn với ai có lẽ sẽ gặp phiền toái rất nhiều, cho nên tôi mới lên xem, nhưng lúc đó cậu lại không có... Tôi cũng không đủ tiền mua đạo cụ cường chế ly hôn, cho nên liền nhắn thử đề nghị xin ly hôn, nếu cậu đã vào game thấy rồi, chắc là cái đó không có tác dụng hả? Nếu không, nếu không cậu ở đây lên thử cũng được, tổ đội ly hôn vẫn là nhanh hơn...” Công Tôn Duệ một bộ rất là thành thật cùng Tiền Mặc giải thích ý đồ của mình một cách chi tiết rõ ràng, chỉ là càng về sau, trước cái nhìn chăm chăm của Tiền Mặc, thanh âm nhỏ dần rồi tắt hẳn...

“Tiểu Tiểu? Sau này kết hôn?” Tiền Mặc rửa thẳm một tiếng, thẳng quỳ kia, không biết lại đi nói bậy bạ gì với Công Tôn Duệ nữa!

Công Tôn Duệ nghe thấy Tiền Mặc nhắc đến hai chữ “kết hôn”, sắc mặt rõ ràng có chút tối sầm đi, nhưng trên mặt vẫn là như cũ treo nụ cười miễn cưỡng kia...

Tiền Mặc nhìn nụ cười chường mắt tới cực điểm kia, nhin không được thốt lên “Không muốn cười thì đừng có cười, khó coi muốn chết!”

Nét mặt Công Tôn Duệ lập tức càng trở nên khó coi hơn, cúi đầu, không biết nên phản ứng làm sao.

Tiền Mặc hừ lạnh một tiếng, lướt qua người anh bước vào trong nhà.

Tuy rằng nhà này có quan hệ lâu trên lâu dưới với nhà Vũ Khinh Vũ, nhưng vận mệnh của cái nhà này lại khác biệt một trời một vực so với nhà của Vũ Khinh Vũ, thư phòng với phòng khách được ngăn cách bởi một bức chắn vô cùng đơn giản. Tiền Mặc bước vào, nhìn thấy trên bàn học đang bày một bàn những bản vẽ nháp đang được phác thảo, dưới đất vơ vãi tờ giấy trắng.

Trên bàn học có đặt máy tính để bàn, Công Tôn Duệ theo sau Tiền Mặc bước vào, chân tay luống cuống bước đến cạnh máy tính “Cậu... Cậu đợi một chút, tôi mở máy.”

“Mở máy?” Tiền Mặc có chút nghi hoặc, tiếp theo liền nghĩ đến Công Tôn Duệ mở máy tính là vì cái gì “Anh còn muốn ly hôn với tôi?”

Công Tôn Duệ có chút giật mình nhìn cậu “A? Không phải cậu...”

“Không phải anh thích tôi sao? Vậy tại sao có thể cam tâm ly hôn với tôi?” Tiền Mặc bước đến bên cạnh chặn Công Tôn Duệ lại, đưa tay chống lên bàn máy tính, vây cả người Công Tôn Duệ lại ở giữa cái bàn và mình.

Trên mặt Công Tôn Duệ lúc này quả nhiên như Tiền Mặc đoán, phút chốc ửng đỏ lên, loại đỏ mặt này đặt trên người kiểu nam nhân như Công Tôn Duệ, Tiền Mặc thực sự không hề cảm thấy có gì bất ngờ, ngược lại có chút kỳ lạ mà phát giác bản thân miệng lưỡi có chút khô khốc...

Dưới thân đột nhiên cương lên khiến cho chính Tiền Mặc cũng cảm thấy có chút kỳ quái, cậu cứ nhiên lại có dục vọng với nam nhân này?

“Nè...” Công Tôn Duệ đẩy đẩy cậu một chút, ánh mắt Tiền Mặc tức khắc trở nên sâu thẳm, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi anh..

Công Tôn Duệ hiển nhiên bị động tác này của cậu làm cho hoảng sợ, chậm chạp đứng yên tại chỗ mặc đầu lưỡi của cậu xâm nhập vào khoang miệng của mình.

Kinh nghiệm hôn của Công Tôn Duệ thực sự là thiếu đến đáng thương, Tiền Mặc chỉ là đảo qua lại trong miệng anh, duyên hấp vài cái, Công Tôn Duệ đã cảm thấy đầu gối bủn rủn đến đứng cũng không vững, ngã ra sau tựa người vào bàn máy tính.

Tiền Mặc cũng không thể làm rõ hành động của mình hiện tại rốt cuộc là đại biểu cho cái gì, nhưng nụ hôn đơn giản như vậy lại khiến cho cậu nhận được trải nghiệm trước nay chưa từng có...

Môi của Công Tôn Duệ mềm mại lại mát lạnh, cảm giác hoàn toàn khác xa so với đám con gái người nào cũng bôi bôi son môi, trong đầu Tiền Mặc lúc này đại khái chỉ còn lại vài chữ -muốn dừng mà không được...

Một nụ hôn triền miên chấm dứt, Tiền Mặc liền đẩy Công Tôn Duệ ngã xuống ghế ngồi trước máy tính, ngấn đầu lên liếm liếm khoe môi, có chút chưa nếm đủ mà mở miệng hỏi “Phòng ngủ của anh ở đâu?”

Công Tôn Duệ cả gương mặt ửng hồng, vừa nghe chột biến sắc “Cậu cậu cậu cậu muốn làm gì? Chúng ta không thể...”

Tiền Mặc nhú nhú mày, trực tiếp duỗi tay qua mở nút áo đầu tiên trên áo Công Tôn Duệ “Nếu như không muốn vào phòng ngủ cũng được, làm trên ghế cũng rất thích.”

Công Tôn Duệ bị động tác của Tiền Mặc làm cho khản trương hết cả lên, từ trên ghế đứng phắt dậy đẩy cậu qua một bên “Cậu nói bậy bạ gì vậy, chúng ta không phải loại quan hệ này!”

Tiền Mặc trước giờ làm gì có lần nào bị người cự tuyệt cầu hoan, huống chi cùng với Công Tôn Duệ làm loại chuyện này, trong tiềm thức của cậu giống như là đang bố thí vậy, gặp Công Tôn Duệ cự tuyệt mình dứt khoát như vậy, nhất thời trong ngực lại dâng lên một trận tức giận, hậm hực suốt nửa tháng này tựa như trong nháy mắt bắt đầu tuôn trào.

“Vậy loại quan hệ nào? Không phải anh thích tôi sao? Chẳng lẽ không muốn tôi thao anh sao?” Tiền Mặc nổi giận, mở miệng ra cũng có chút nói không lựa lời...

Công Tôn Duệ lại không ngờ Tiền Mặc cứ nhiên lời như vậy cũng có thể nói ra được, sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt nhìn cậu cũng mang theo tức giận “Cậu, cậu... hỗn đản! Nếu nói bậy bạ nữa thì cậu cút đi!”

Mà, kẻ luôn luôn tự khoác cho mình một bộ công tử văn nhã như Tiền Mặc, lúc này lại tựa như uống lộn thuốc rồi hay sao ấy, không thềm nói lời nào liền chồm lên.

Công Tôn Duệ tuy là không thấp hơn Tiền Mặc bao nhiêu, nhưng tể bào vận động lại luôn khuyết thiếu, thành ra loại thời điểm như vậy càng không phải là đối thủ của Tiền Mặc, dù cho vẫn là giấy dựa không ngừng, nhưng rất là nhanh chóng liền bị Tiền Mặc lột áo xuống.

Lúc kéo xuống tay, Tiền Mặc đột nhiên đem áo quần quần mấy vòng, trói lại hai tay Công Tôn Duệ.

“Hỗn đản! Cậu muốn làm gì!” Công Tôn Duệ quần bách giấy dựa, nhưng không có hiệu quả là bao nhiêu, tại loại thời điểm như lúc này, giấy dựa kia hóa ra lại giống như tình thú trong lúc làm tình nhiều hơn...

Tiền Mặc không để ý Công Tôn Duệ hai chân đạp đá lộn xộn, kéo xuống quần dài cởi luôn quần lót tuột xuống đến mắt cá chân, vẫn như cũ, cũng quần quần trói hai chân lại với nhau, sau đó cởi sạch sẽ quần áo của mình, mới lại cúi xuống, hung hăng mà hôn...

Miệng hôn, hai tay lại không ngừng dao động sờ soạng khắp người Công Tôn Duệ.

Rõ ràng người trước mặt, ngực thiếu hai khối thịt, thân thể rắn chắc hoàn toàn bất đồng với những nữ nhân mà dĩ vãng mình từng ôm qua, nhưng.. chẳng qua đơn giản chỉ là một nụ hôn cùng cọ xát thân thể, lại khiến cho hạ thân cương lên đến phát đau.

Tiền Mặc rời khỏi môi Công Tôn Duệ trượt xuống, trần trọc hôn mút hai điểm hồng trước ngực Công Tôn Duệ, bất tri bất giác Công Tôn Duệ cũng dần dần thôi giấy dựa, còn lại chỉ là từng thanh từng thanh thở dốc gấp gáp, cuối cùng trói buộc hai tay cũng không biết cởi ra từ lúc nào, vòng lấy gắt gao mà ôm Tiền Mặc.

Diễn biến tiếp theo tựa như trở nên câu nói thuận lý thành chương, nhưng mà so với những lần làm tình trước đây của Tiền Mặc, kịch liệt hơn rất nhiều.

Hai nam nhân không cần cái gì dục nghê hoàn cự, ngoại trừ lúc vừa mới bị tiến nhập vào cơ thể thì Công Tôn Duệ có chút khấn trương mà xiết chặt cơ thể ra thì, về sau cả hai trườn sát cùng vận vẹo bắt đầu trở nên điên cuồng...

Một bên không ngừng hôn môi rồi lại vuốt ve, một bên điên cuồng mà vận động phần eo, thỏa mãn cùng sáng khoái trắng trẻo làm từ thư phòng rồi kéo vào giường, mồ hôi cùng tinh dịch đầm ướt cả drap giường...

Mãi cho đến nửa đêm gần sáng, Công Tôn Duệ một thân đầy dấu vết rớt cuộc chịu không nổi nữa, nặng nề chìm vào giấc ngủ...

75. Chương 75: Tình Một Đêm Hiểu Không?

Thân thể xích lỏa trần trụi lại từ trên giường của một người nam nhân tỉnh lại, đối với Tiền Mặc mà nói, là một trải nghiệm khá là đặc biệt.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy người cùng giới tính như mình thân thể phủ đầy dấu vết hoan ái nằm bên cạnh, bỗng nhiên lại có loại cảm giác thực hạnh phúc...

Tựa như người nằm bên cạnh, là người mà mình đã thích từ rất lâu rồi...

Công Tôn Duệ có lẽ tối qua quá mức mệt mỏi, lúc này cũng đã đến giữa trưa, lại không có chút dấu hiệu nào như muốn tỉnh lại... không rõ lúc ngủ nằm mơ thấy cái gì không vui, lông mày gắt gao nhíu chặt lại.

Tay trái lại thật cẩn thận mà nắm nhẹ ngón tay của Tiền Mặc...

Nhìn dáng vẻ ngủ say của anh, trong lòng Tiền Mặc vô thức lại dâng lên cảm giác ấm áp cùng an tĩnh quen thuộc...

Từ sau lúc Nửa cánh hoa đào biến mất khỏi game, loại cảm giác này vẫn là lần đầu xuất hiện trở lại.

Đại khái thử cùng nam nhân yêu nhau cũng không có gì tệ nhỉ? Nhẹ nhàng như có như không trêu ghẹo ngón tay của Công Tôn Duệ, trong đầu Tiền Mặc đột nhiên toát ra ý nghĩ này.

Lại nhớ đến loại cảm giác tiêu hồn đến nghệt thở tối hôm qua... dưới người bất giác lại một trận khấn trương.

Vì ngăn cản dục niệm của chính mình, Tiền Mặc nhanh chóng ngồi dậy rời khỏi giường, đơn giản rửa mặt súc miệng xong, tự tiện mở tủ quần áo của Công Tôn Duệ ra, cầm lấy một bộ mặc vào.

Quần áo hôm qua mặc đến lúc ở thư phòng đã sớm bị cả hai người chà đạp đến không còn ra hình ra dạng, Tiền Mặc cũng không có dừng khí mặc lại nó mà đi khắp nơi rêu rao.

Cũng may trước giờ Công Tôn Duệ đều thích mua loại quần áo rộng rãi một chút để mặc, cho nên Tiền Mặc mặc vào quần áo này tuy có hơi chật chút, nhưng miễn cưỡng có thể lừa dối người khác coi như đây là đồ bó người.

Tối hôm qua lẩn lộn tới hơn nửa đêm, ngủ tới giờ này cũng đã qua giờ ăn đĩnh tâm, Tiền Mặc đói bụng đến mức bụng réo om sòm, nhìn trên giường người kia một bộ bị mình khi dễ đến thâm thối, nhìn không được cảm giác có chút đau lòng.

Nhưng là, Tiền đại thiếu gia từ nhỏ đã bị người ta hầu hạ quen, tự nhiên không có khả năng đột nhiên bị thân bếp ám vào người mà ra tay làm một bàn đầy thức ăn ngon, chỉ có thể len lút rón rén chui ra khỏi phòng ngủ, cực kỳ nhỏ giọng gọi điện thoại kêu thức ăn mang đến.

Lúc trở lại thì, đã thấy Công Tôn Duệ đã tỉnh ngồi dậy xuống giường, vẻ mặt bi thương mà nhìn chăm chăm cả cái giường bị bọn họ chà đạp cả một đêm mà hỗn loạn thành một đoàn...

Chẳng lẽ là anh ta hối hận? Tiền Mặc căng thẳng trong lòng, có chút khó chịu đằng hắng một cái, người đang ngồi suy tư trên giường lúc này mới ngẩng đầu lên, có chút không dám tin mà nhìn Tiền Mặc, giống như cảm thấy rất kỳ quái tại sao cậu vẫn còn ở đây “Cậu vẫn chưa đi sao?”

Nói xong rồi, mới giống như nghĩ đến quan hệ của hai người có chút khó nói, trên mặt bỗng chốc ửng lên một mặt đỏ hồng...

Một người nam nhân, cả người toàn là vết xanh tím lại ngồi trên một cái giường hỗn loạn đến cực điểm, trên mặt lại mang theo chút ngượng ngùng, Tiền Mặc nhìn kiểu gì cũng thấy... hình ảnh này quả thực là quá mức sắc tình... dục hỏa vừa mới dập tắt lại bắt đầu có xu hướng nhen nhóm trở lại.

Nhưng câu tiếp theo của Công Tôn Duệ lại thành công mà thổi cái phụt đoàn hỏa kia của Tiền Mặc.

“Cái kia... tôi, hôm nay tôi còn phải công tác, nếu không còn gì nữa, cậu về trước đi có được không?” Công Tôn Duệ gãi gãi đầu, có lẽ đối với chuyện mở lời đuổi người đi như thế này không phải quá mức am hiểu, biểu tình cũng không tự giác mà mang theo chút xấu hổ.

Nhưng là, chỉ vốn vẹn có chút mà thôi...

Tiền Mặc ngoài ý muốn, lại không hề nhìn thấy được trên vẻ mặt của anh có chút gì không ổn...

Vừa mới này suy nghĩ kỹ rồi, quyết định “yêu người này cũng không tệ” này kia lý do vẫn còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, cứ như vậy đụng phải một bức tường không cứng cũng không mềm mà nghẹn lại tại chỗ...

Tiền Mặc vốn dĩ là nên tức giận, nhưng nhìn bộ dạng Công Tôn Duệ khoác chăn ngồi đó, lại làm cách nào cũng không nổi giận được, chỉ có thể lúng ta lúng túng đứng bên cạnh hỏi “Công tác? Vậy... cơ thể anh như thế có phương tiện không?”

Về mặt Công Tôn Duệ lập tức càng đỏ hơn, nhưng vẫn rất quy củ trả lời “Không sao.”

Tiền Mặc nhất thời không biết nên nói cái gì....

Ở trước mặt mấy nữ sinh, Tiền Mặc có thể nói một câu không ngoa là bách chiến bách thắng, dỗ ngọt người khác vui vẻ cười là tùy tiện một tay cũng có thể, dù đối với nữ sinh không có hảo cảm, cậu cũng có thể công thức hóa mà tuôn ra lời ngon ngọt liên tục, chọc cho mấy cô nàng cười tươi như hoa.

Nhưng là, những chiêu này của cậu đối với một người nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân lớn hơn cậu vài tuổi, hình như là không có chút tác dụng gì.

Huống chi, nguyên bản cậu cũng không nghĩ đến Công Tôn Duệ cần cậu dỗ ngọt, chỉ thăm nghĩ nếu như anh ta thích mình, như vậy thì mình hảo tâm mà quen với anh ta một hồi, anh ta sẽ tự nhiên mừng rỡ mà vui vẻ đáp lời...

Như vậy mà nói, thực chất Tiền Mặc hoàn toàn là có loại tâm tình như bố thí đối với trận cảm tình còn chưa định hình rõ ràng này...

Nhưng ai lại nghĩ đến sau khi Công Tôn Duệ tỉnh dậy, cư nhiên lại phản ứng như vậy... Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng không hề đề cập đến chuyện tối hôm qua, giống như hai người họ chẳng qua chỉ là nằm trên giường mà vận động một hồi vật lộn vậy.

Sau một đêm cùng nhau, một chút ôn tồn nên có cũng không thấy đâu cả, huống chi lại là cả đêm phối hợp ăn ý đến kịch liệt như vậy... Thế mà phương thức hai người nói chuyện hiện tại, thoát nhìn chẳng khác gì hai người bạn không mấy gì thân thiết với nhau cho lắm.

Tiền Mặc cảm thấy thực sự ngoài ý muốn, trong lòng bất giác tràn ngập cảm giác ừ ừ...

“Vậy anh làm gì làm đi, tôi về trước...” Tiền Mặc mở miệng nói xong rồi, liền thực sự xoay người ra khỏi phòng.

Vừa mới bước đến cửa, bỗng dừng bước quay đầu lại “Ừ, lúc này tôi mới đặt thức ăn cho người ta mang lại, anh đợi một chút rồi ăn uống cái gì đó đi.”

Ra khỏi nhà Công Tôn Duệ, đóng cửa lại rồi, Tiền Mặc đột nhiên nghĩ đến, ví tiền của mình vẫn là còn nằm trong cái quần hôm qua à, trên người một đồng cũng không có...

Cùng với nam nhân yêu thích mình ý loạn tình mê một trận, tuy là bản thân đã sớm chuẩn bị tư tưởng chịu trách nhiệm hết thảy, nhưng đối phương lại báo cho mình biết người ta hoàn toàn không bận tâm, không phải là nên cảm thấy may mắn sao?

Như vậy... loại phiền muộn ở trong lúc lúc này, thực sự có phần danh bất chính ngôn bất thuận...

May mà lúc gọi thức ăn rồi thuận tiện nhét di động vào túi quần, đành gọi đến trường học, gọi ai đó ra nhờ trả tiền hộ vậy...

Quyết định xong rồi, Tiền Mặc vào thang máy, nhưng rất nhanh lại thấy hối hận.

Mới này nếu quay lại lấy tiền, có lẽ sẽ không bắt gặp đến hai cái tên xúi quẩy trước mắt này.

Thang máy vừa mới chạy xuống một tầng, cửa lại mở ra, mà đứng ở ngoài cửa thang máy, rõ ràng chsinh là hai kẻ mặc áo tình nhân hết sức chói mắt, Vụ Khinh Vũ cùng Tiểu Trác Hy.

Bọn họ thấy Tiền Mặc, cũng giống như rất kinh ngạc, mãi đến lúc cửa thang máy chuẩn bị đóng lại mới giật mình bước vào.

Vào thang máy rồi, Tiểu Trác Hy mới lắp bắp mở miệng hỏi “Mày mày mày mày tại sao lại ở đây?”

Tiền Mặc ho vài tiếng, thuận tiện trừng mắt hướng về phía cái tên đang lộ ra vẻ mặt khinh bỉ liếc một cái, quay đầu hỏi lại Tiểu Trác Hy “Còn mày? Không phải lúc này nên ở trong trường sao? Đừng nói là mày không thèm đi học mà trực tiếp dọn tới đây ở nhà?”

“Ở cái đầu của mày! Lão tử hôm nay không có khóa được không!” Tiểu Trác Hy ngoài miệng vẫn cậm mạnh, nhưng trên mặt rõ ràng đã nhiễm một mặt đỏ ửng hết sức là khả nghi...

Nhìn thấy vợ yêu của mình sắp sửa bại trận, đồng chí Vụ Khinh Vũ lập tức mặc áo giáp ra trận “Vậy còn cậu? Quần áo cậu đang mặc hình như là quần áo của Tiểu Duệ thì phải?”

Bingo~~ ngay giữa hồng tâm

Về mặt Tiền Mặc lúc đỏ lúc trắng, vẫn là tìm không ra lời nào để cãi lại.

Vốn cũng không có gì phản bác, mà chuyện tình đã làm cùng Công Tôn Duệ, Tiền Mặc cũng không nghĩ tới phải giấu diếm.

Chỉ là, bị Vuư Khinh Vũ về mặt khinh bỉ nói như vậy, thực sự có chút bực mình.

Tiểu Trác Hy lúc này mới hậu tri hậu giác “A? Tao còn tưởng mày sáng sớm tới, hóa ra nguyên ngày hôm qua ở chỗ Tiểu Duệ! Hai người đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bạn nhỏ Tiểu Trác Hy của chúng ta chỉ là rất rất đơn thuần hỏi một câu quan tâm thôi, nhưng một lòng ý tốt cũng không lọt được vào trái tim mỏng manh đang tang thương của Tiền Mặc, hơn nữa mới này vừa bị Vuư Khinh Vũ nói khích, lần này trực tiếp nổi điên “Còn gì khác có thể xảy ra? Tình một đêm hiểu không! 419! Ngủ xong rồi không cần phải chịu trách nhiệm, có thời gian mày cũng nên tìm người thử đi!”

Cửa thang máy đúng lúc này mở ra, lưu lại một câu tràn ngập mùi thuốc nổ như thế rồi, Tiền Mặc liền nổi giận dưng dưng nghênh ngang bước ra.

Tiểu Trác Hy ở sau tức giận đến đỏ bừng cả mặt “Mày cái đồ bánh mì thiêu, ở đó mà mạnh miệng đi! Lão tử sớm muộn cũng bắt mày khóc cho coi!”

76. Chương 76: Con Mẹ Nó, Tôi Yêu Anh Đó!

Qua một đêm mặc danh kỳ diệu kia rồi, hai người sau đó chưa từng liên hệ với nhau lần nào.

Chỉ là, tâm của Tiền Mặc so với lúc trước lại càng ngày càng khó chịu hơn.

Đêm đó, biểu tình mê loạn trên mặt Công Tôn Duệ cùng với cảm giác tiêu hồn khi sáp nhập hậu huyết kia tựa như khắc thật sâu vào trong đầu Tiền Mặc, làm cách nào cũng không gỡ ra được, những lúc đêm dài vắng lặng tắt game rồi, nằm một mình trên giường, dực vọng nửa dưới người liền hùng hổ mà ngóc dậy, giống như muốn nuốt chửng luôn cậu.

Loại tình huống thỏa mãn không được dực vọng mà bất mãn... rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Hơn nữa, lần đó cách nói ”419 của bản thân có phần quá đáng, nên cả Tiểu Trác Hy lẫn Vuư Khinh Vũ đều không hề đề cập đến Công Tôn Duệ trước mặt cậu, mà cậu lại không có mặt mũi để hỏi hai tên kia, thành ra từ hôm đó đến hiện tại cũng đã mấy tuần trôi qua, cậu cùng Công Tôn Duệ thật sự như trở thành người của hai thế giới vậy...

Hậm hực rất nhiều, những lúc trong game lại càng thêm mong ngóng Công Tôn Duệ lên mạng, một ngày có thể bảy lần tám lượt mà ấn Alt+F nhìn nhìn, nhưng là... trong danh sách hảo hữu, nick của người nào nó vẫn là không có chút động tĩnh nào...

Tiền Mặc nhìn nhìn trong liệt kê danh xưng, cái danh hiệu “Phu quân của Nửa cánh hoa đào” im lặng nằm đó, trong lòng lại càng khó chịu lợi hại hơn... lúc vẫn chưa gặp mặt nhau, cậu thích nhất chính là nhìn hai nhân vật trên đầu treo tên của đối phương cùng nhau dạo khắp bản đồ, tuy rằng thường thường bởi vì vậy mà mấy lúc đám trong bang réo gọi đi Hắc Long bị Tiền Mặc cự tuyệt mắng cậu là biến thái.

Chỉ là... hiện tại bản thân mất đi bà xã còn không nói đi... ngay cả danh hiệu trên đầu cũng không thể treo lên.

Nếu lúc trước không có đi gặp mặt thì tốt rồi... Tuy là ngẫu nhiên sẽ nghĩ ngợi lung tung một chút, nhưng khi Tiền Mặc hồi tưởng lại buổi tối hôm đó thỏa mãn cùng khoái cảm tràn trề thì... một chút tiếc nuối nhỏ nhoi ấy nháy mắt lại bị đẩy lùi.

Nhưng tiếp theo, lại cảm giác có chút phần nộ...

Kỳ thật chuyện đối phương là nam nhân với Tiền Mặc mà nói, hiện tại cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, tên nhóc Tiểu Trắc Hy kia không phải bây giờ sống vui vẻ như ăn mật bôi đường sao...

Chẳng qua, Công Tôn Duệ bây giờ giống như đã hoàn toàn không còn ý tưởng kia nữa, Tiền Mặc cũng chỉ có thể kèm chế xuống mạnh động trong lòng.

Nhưng là... không biết là do cố tình hay vô ý, ngay tại thời điểm Tiền Mặc đang kèm chế mình hết sức thống khổ, lại đề cập đến Công Tôn Duệ trước mặt cậu.

Một đám cùng nhau tổ đội kéo acc Vợ yêu đi làm nhiệm vụ Thức Tỉnh, chơi game này lâu như vậy, loại nhiệm vụ này dù là nhắm mắt cũng có thể ung dung mà hoàn thành, cho nên không hề ảnh hưởng đến nhiệt tình tán gẫu của mọi người.

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : cá chết, hoa đào không sao chứ?

Không sao chứ? Người kia có chuyện gì sao?

Tuy là vẫn luôn muốn từ miệng hai đứa kia nghe ngóng tin tức của Công Tôn Duệ, nhưng mong muốn nghe được không phải là loại tin này... Tiền Mặc khẽ cau mày, cố gắng áp chế bản thân đừng quá xúc động mà gõ bàn phím hồi thành lời.

[Đội ngũ] Thực vật bò sát : hoa đào? Chuyện của hoa đào không phải nên hỏi bánh mì sao?

Trong trò chơi vẫn chưa ai biết chuyện hai người gặp nhau rồi nháo một trận như vậy, nên gặp sự tình này tự nhiên liền hỏi như vậy.

Cơn ghen của Tiền Mặc giống như bị đánh thức bởi câu này của Thực vật, trong nháy mắt bắt mãnh liệt.

Chuyện của Công Tôn Duệ, mắc gì đi hỏi tên cá chết này chứ?

Lại nghĩ tới, từ sau lúc gặp mặt, Vợ Khinh Vũ vẫn luôn bày ra một bộ người bảo hộ đúng chuẩn bên cạnh Công Tôn Duệ, liền có loại xúc động muốn đập tên kia một trận.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vẫn là để tao nói đi, hoa đào với tao quen thân hơn mà.

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : vợ a, vợ không cần lo lắng quá XD, vị họ Vu kia coi bộ là chiều cổ hoa đào đến hết mực luôn ấy chứ, lúc ăn cơm chiều chồng có gặp anh ta đang cầm theo một cái hộp giữ ấm, bảo đó là canh xương cổ tình hằm cho hoa đào

Họ Vu? Tiền Mặc lập tức ngồi thẳng người dậy.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : người nào họ Vu?

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : ban đêm ban hôm hần đến nhà hoa đào làm gì?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : mày hỏi mấy cái này để làm gì?

[Đội ngũ] Chíp chíp chíp chíp chíp : còn hỏi nữa, ghen đó mờ~

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : thím gà à, thím nói như vậy chính là coi thường bánh mì đại thiếu gia của chúng ta rồi, đối tượng 419 mà thôi, có cái gì ngon đâu mà ăn dấm chứ

[Đội ngũ] Chíp chíp chíp chíp chíp : 419!!!!????

[Đội ngũ] Thực vật bò sát : bánh mì cùng vợ mình gặp nhau rồi? Còn ấy ấy? Oh noo!! Thiệt là hằm mộ ghen tị hận!!

Tiền Mặc nhìn lời nói của Vợ Khinh Vũ, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, biết lắm mà, tên này đang đội giờ phút này mà.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : nói mau!

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : nói cái gì?

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : à, cái người họ Vu kia hả?

Vưu Khinh Vũ rõ ràng là đang treo mỏ Tiền Mặc, rõ ràng là một câu lại có thể chia ra làm hai ba lần nói hai ba lượt mới xong

[Đội ngũ] Cá Mực Nướng : tôi cũng không rõ cho lắm a, nhưng mà xem anh ta có vẻ như rất quan tâm hoa đào, hoa đào chắc cũng rất thích anh ta, trẻ như vậy còn ở trên lầu, phỏng chừng...

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ở lại thì ở lại thôi, hai ngày trước không phải cũng ở lại một đêm sao?

[Đội ngũ] Thực vật bò sát : hoa đào...

[Đội ngũ] Chíp chíp chíp chíp chíp :

Tiền Mặc vừa nhìn thấy lời của bọn họ, chỉ cảm thấy trong đầu nổ bùm một tiếng, khí huyết bốc lên.

Cũng không bận tâm đến nhiệm vụ Thức Tỉnh đang giữa hồi kịch liệt, liền bẹp một cái khép lại laptop, nổi giận đùng đùng dậm dậm hướng ra ngoài chạy đi, ra khỏi cửa đón taxi, giữa đường còn thúc giục tài xế không biết bao nhiêu lần.

Lần này bỏ qua trình tự hỏi thăm tầng mấy nhà số mấy, từ trên xe bước xuống rồi, liền nhanh chóng vọt vào thang máy, rất nhanh liền đứng trước cửa nhà Công Tôn Duệ.

Nhấn chuông cửa vài lượt, bên trong không hề có chút phản ứng nào, Tiền Mặc suy nghĩ đến người bên trong hiện tại có thể đang làm những gì, liền tức giận đến tay cũng phát run, bắt đầu đặt tay lên cửa đập rầm rầm.

“Ai a? Đến ngay!” Thanh âm có hơi khàn khàn của Công Tôn Duệ rót cuộc truyền đến, tiếp theo cửa liền cách một cái từ bên trong mở ra.

Thấy Tiền Mặc, Công Tôn Duệ hiển nhiên rất giật mình, tiếp theo đó mặt liền bùm một cái đỏ bừng, tay chân luống cuống mở miệng nói “Cậu, sao cậu lại tới đây? A... Là đến lấy quần áo sao? Tôi đã giặt sạch rồi, tiền cũng để trong túi...”

Miệng nói, tay lại quờ quạng lung tung, trước ngực, đại khái là không biết có nên hay không nên che lại bờ ngực đang trần trụi của mình...

Công Tôn Duệ lúc này có lẽ là đang tắm, trên người vẫn còn ướt đầm nước, trên người cũng chỉ quấn cái khăn ngang hông, trên cổ còn ần ần thấp thoáng có thể nhìn thấy dấu vết hôn ngân... hơn nữa, rõ ràng không phải là mới hôm nay.

Bộ dạng vừa thơm lại ngon miệng này càng khiến cho Tiền Mặc càng thêm hỏa đại, đưa tay đẩy anh qua một bên liền bước vào nhà.

Công Tôn Duệ bị cậu làm cho hoảng sợ, cửa cũng quên đóng liền mau chóng chạy theo “Có chuyện gì sao?”

Tiền Mặc một lời không nói, cực kỳ hùng hùng hổ hổ mà vọt vào phòng ngủ, tay cũng gắt gao xiết thành quyền, thậm chí phải hung hăng đập cái tên dám cả gan leo lên giường bà xã mình một trận mới hả tức.

Nhưng là, ngoài dự kiến là, bên trong lại chẳng có bóng người nào khác.

Tiền Mặc không dự đoán được kết quả lại là như vậy, xoay người, vẻ mặt tối sầm nghiêm giọng hỏi “Cái tên họ Vu kia đâu?”

“Họ Vu?” Công Tôn Duệ sững ốt một chốc, có chút khó hiểu mở miệng “Cậu, cậu quen với biên tập Vu?”

Coi bộ dáng là có người này thật, Tiền Mặc càng nắm chặt quyền hơn “Quản hán là biên tập Vu hay bao tập Vu, hán đâu rồi?”

“Anh ấy? Lúc này chắc anh ta đang ở nhà mình a... Ban chiều chị Vu gọi điện thoại đến bảo hôm nay sinh nhật con họ, cậu có chuyện gì với anh ấy sao?” biểu tình Công Tôn Duệ càng thêm nghi hoặc.

Tiền Mặc nghe xong lời này, chỉ thấy trước mặt tối sầm, ý vào thân thể cao lớn hơn mà đẩy Công Tôn Duệ áp vào tường “Anh thiếu nam nhân tới như vậy sao? Người có vợ rồi mà cũng muốn, có biết như vậy là làm người thứ ba không!”

Công Tôn Duệ tựa như không rõ lắm lời này của Tiền Mặc là có ý gì, qua một lúc sao mới giật mình ngạc nhiên mở to mắt nhìn cậu “Cậu đang nói bậy bạ gì vậy? Cậu nói tôi với biên tập Vu—”

“Phải hay không chính anh rõ ràng nhất! Vết trên cổ anh là ai hôn?” Tiền Mặc hung tợn quát to, duỗi tay qua hung hăng chà xát kịch liệt dấu vết mờ nhạt trên cổ Công Tôn Duệ.

Ánh mắt Công Tôn Duệ trừng càng lớn hơn, tiếp đó, vươn tay ra nắm một cái vào mặt Tiền Mặc.

Tiền Mặc hoàn toàn không ngờ đến Công Tôn Duệ sẽ ra tay, vì bất ngờ nên không kịp đề phòng, bị một cú này đánh khiến cho cả người lảo đảo, suýt chút là té xuống đất.

“Cậu là tên hỗn đản! Mau rút khỏi đây!” Công Tôn Duệ oán hận trừng mắt nhìn Tiền Mặc, đôi mắt bắt đầu đỏ lên.

Tiền Mặc dùng tay bịt mắt, càng thêm tức giận “Anh nói cái gì? Bảo lão tử rút khỏi đây? Chẳng lẽ còn muốn chờ tên họ Vu kia đến, nói cho mà biết, không có cửa đâu!”

Nói xong, một lần nữa đẩy Công Tôn Duệ áp vào tường, hung hăng mà hôn lên môi anh.

“Hỗn, ư... hỗn đản!” Công Tôn Duệ ra sức đẩy cậu ra, Tiền Mặc lại càng dùng sức áp gần hơn, hai người thoát nhìn chẳng còn chút gì giống như nụ hôn ngọt ngào giữa hai người đang quen nhau chứ, hoàn toàn là một bộ đang đánh nhau!

Lôi kéo một hồi, Tiền Mặc vẫn là thành công giữ chặt Công Tôn Duệ trong lòng mình, hung hăng hôn anh, nụ hôn này so với buổi tối kia còn kịch liệt hơn mấy lần, hai người ai cũng mang theo tức giận, tựa như phát tiết giữa những đợt dây dưa quấn quít trong khoang miệng lẫn nhau...

Tiền Mặc phát giác, Công Tôn Duệ kỳ thật là người rất miễn cảm, ý đồ cự tuyệt của anh thực rõ ràng, mới này thậm chí còn muốn cắn mình, nhưng là bị mình hôn chỉ trong chớp lát thì, khí lực tựa như cũng mất sạch sẽ, cả người đều nhũn ra tựa vào mình.

Lại trượt xuống thắt lưng anh sờ soạng một chút, Công Tôn Duệ hoàn toàn trở nên yếu ớt mà trực tiếp bắt đầu rên rỉ...

Còn Tiền Mặc, vừa nghe thấy thanh âm khe khẽ yếu ớt kia thì, hạ thân nháy mắt sung huyết trở nên cương cứng.

Đã từng vài lần, cậu chỉ dựa vào thanh âm cùng trí nhớ về thân thể này mà DIY...

Hiện tại người sờ sờ trước mắt, Tiền Mặc cũng là tình trùng xông lên não, cũng không so đo chuyện bà xã mình lên lút treo tường, nhanh chóng gấp gấp tháo xuống khăn tắm, tay cũng lưu manh mà bắt đầu xoa niết hai cánh hông của Công Tôn Duệ.

Đại khái là dưới hạ thân đột nhiên một trận mát lạnh khiến Công Tôn Duệ giật mình bừng tỉnh, a một tiếng đẩy Tiền Mặc ra, lại sẵn tay tức giận phẫn nộ tung một cú lên mặt cậu.

Cùng một vị trí lại trúng đòn hai lần, một bên gò má của Tiền Mặc lúc này sưng lên lợi hại.

Công Tôn Duệ sưng sốt một chút, đại khái là có phần mềm lòng, khí thể nhanh chóng xìu xuống “Cậu, cậu đi đi!”

Tiền Mặc bị đánh cho sưng mặt, hiển nhiên lại nhớ đến chuyện tình lúc này bị mình quên đi “Sao hả? Hay là vẫn muốn vì tên kia mà giữ mình?”

Công Tôn Duệ cứng cả người, tức giận vừa mới có chút bình ổn bị một câu này của Tiền Mặc nháy mắt bừng lên “Đúng đó! Lão tử đây là muốn giữ mình thì sao, con mẹ nó, cậu đến từ đâu thì rút về chỗ đó đi, rút đi mau!”

Dứt lời, liền dùng sức đẩy Tiền Mặc ra khỏi phòng ngủ của mình.

Nghe xong lời này của anh, Tiền Mặc trong đầu cũng nóng lên, không hề cố kỵ đang đứng ở phòng khách, lại nhanh chóng nhào lên áp đảo Công Tôn Duệ, lần này là trực tiếp đè anh xuống sàn nhà “Mơ tưởng! Công Tôn Duệ, tôi nói cho anh biết, anh là bà xã của tôi! Con mẹ nó, còn dám đi tìm nam nhân khác thử xem, tôi cường gian anh đến chết!”

Công Tôn Duệ bị Tiền Mặc đè, kịch liệt giãy dụa, lần này hốc mắt thực sự đỏ lên “Tiền Mặc, hỗn đản! Ai thêm làm bà xã của cậu chứ, là cậu không cần trước! Là cậu không cần tôi! Tôi là đồng tính luyến ái, nếu cậu không phải thì mẹ nó làm ơn đừng có trêu chọc tôi nữa! Cút đi! Tôi không cần! Tôi không cần,,.”

Nói xong lời cuối cùng, Công Tôn Duệ cũng ngừng không giãy dụa nữa, dùng tay che mắt mình lại nghẹn ngào khóc nức lên.

Tiền Mặc không ngờ đến một người nam nhân cư nhiên lại có thể rõ ràng như vậy, nói khóc liền khóc lên, nhất thời cũng không biết làm sao. Hơn nữa nghe được ý tứ trong lời nói mới nãy của Công Tôn Duệ, thân mình cũng trở nên có chút ngắc ngứ, khô khốc mở miệng “Anh, anh đừng khóc có được không...”

“Ai khóc! Cút mau đi!” Công Tôn Duệ nhanh chóng trả lời, nhưng thanh âm rõ ràng là mang theo tiếng nức nở.

Tiền Mặc dùng sức gỡ tay anh ra, thấy gương mặt anh quả nhiên đã đầy nước mắt.

Không có tay che lại, mặt Công Tôn Duệ trở nên hơi đỏ lên, nhắm chặt hai mắt lại nghiêng đầu sang một bên “Cậu đi đi có được không, cậu làm như vậy cảm thấy thú vị lắm sao? Tôi thừa nhận tôi thích cậu rồi cậu vừa lòng chưa? Nhưng, nhưng là...”

Công Tôn Duệ lại nức nở, thanh âm có chút khỏng rõ ràng liền mạch “Nhưng là tôi lại không hề trêu ghẹo cậu, bà xã là do tự cậu muốn gọi, tôi lại không biết cậu coi tôi như là nữ sinh, hiện tại tôi ngay cả lên mạng cũng không lên rồi, vẫn chưa đủ sao? Cậu còn tới để làm gì?”

Tiền Mặc nghe Công Tôn Duệ nói, cảm thấy cả trái tim mình đều như bị ai bóp chặt, tuy vẫn biết Công Tôn Duệ thích mình, nhưng nghe anh chính miệng thừa nhận như vậy vẫn là lần đầu tiên...

Chỉ là, lúc này đây Tiền Mặc cảm thấy không còn đắc ý thỏa mãn nữa, cả trái tim đều tràn ngập đau xót...

Nhìn Công Tôn Duệ cố ý mạnh miệng như vậy, Tiền Mặc đau lòng đến nỗi muốn thay anh tát mình vài cái cho hả giận.

“Tôi, tôi đâu phải không thích anh đâu!” thanh âm của Tiền Mặc càng trở nên khô khốc, tay vuốt ve lau đi nước mắt của Công Tôn Duệ.

Nhưng lại không ngờ Công Tôn Duệ nghe thấy lời này, không những không vui mừng, ngược lại bắt đầu giãy dụa “Cậu đi đi có được không? Làm ơn đừng gạt tôi nữa! Đi mau!

“Anh!” Tiền Mặc dùng sức áp chế Công Tôn Duệ lại, cuối cùng dứt khoát nằm xuống dùng hai chân gắt gao ngăn anh lại, rốt cuộc chịu đựng không nổi quát to lên “Tôi nói tôi thích anh! Tôi yêu anh! Công Tôn Duệ, có nghe thấy không? Mẹ nó, tôi yêu anh đó, tôi vì anh mà cũng biến thành đồng tính luyến ái rồi! Mỗi ngày đều nhớ đến cảm giác lên giường với anh mà chính mình thủ *, trăm phương nghìn kế muốn từ miệng của Tiểu Tiểu nghe ngóng tin về anh, cố gắng khống chế bản thân mới có thể không giống như một tên ngốc mà chạy tới đây tìm anh, vì anh mà tôi trở thành đồng tính luyến ái rồi đó! Hiện tại anh thấy vừa lòng chưa!”

Bẹp—

Đột nhiên từ cửa truyền đến thanh âm có thứ gì đó rơi xuống đất, Công Tôn Duệ đang vì kinh ngạc mà trừng to mắt cùng Tiền Mặc gần như phát điên đồng loạt nghiêng đầu qua nhìn, chỉ thấy ngay cửa đang đứng ba người, hai lớn một nhỏ, trên mặt đất còn vơ vẩn một hộp bánh kem, bánh bên trong đã xui xẻo mà nằm chèm bẹp trên mặt đất.

Hai người lớn đều cùng một vẻ mặt xấu hổ hết sức, cuối cùng vẫn là người nam mở miệng “Xin lỗi a, ừ ừ... tại lúc ở dưới lầu, Susu cứ ồn ào bảo là muốn đưa bánh kem cho Tiểu Duệ ăn...”

Lời này, rất rõ ràng là đang giải thích với người nào đó vừa mới gào thét thổ lộ xong...

Người nữ cũng cười đến xấu hổ “À ừ... thật sự xin lỗi hai người, mới nãy cửa vừa vặn không có đóng, cho nên... Susu chào chú Duệ đi con, chúng ta phải về nhà!”

Đứa bé tên Susu kia vẻ mặt cực kỳ tò mò nhìn nhìn “Chú Duệ ơi chú Duệ, chú này là ông xã của chú sao? Con thấy papa với mama cũng nói chuyện giống vậy a, còn chơi trò hôn hôn nhau nữa, hai người cũng chơi trò hôn nhau cho Susu xem được không?”

Bốn người lớn có mặt ở đây trong nháy mắt thần tình hắc tuyến.

“Vây, bánh ngọt làm phiền cậu dọn nha, tạm biệt...” người nữ ôm lấy đứa bé kéo người nam nhanh chóng chạy ra ngoài, còn cẩn thận giúp đỡ họ khép cửa lại.

Trước lúc đóng cửa, thanh âm của đứa bé vẫn truyền vào “Không chịu không chịu, chú Duệ còn chưa thôi nên chúc Susu sinh nhật vui vẻ mà...”

Chờ một đám người rút quân rồi, hai người còn lại vẫn dùng tư thế cũ nhất thời đều cảm thấy xấu hổ.

Qua một hồi lâu, Công Tôn Duệ mới cẩn thận mở miệng “Cái kia... lúc này nếu cậu chỉ là nhất thời xúc động mới nói như...”

Tiền Mặc lập tức nhăn mặt “Xúc động con khỉ! Tôi đây yêu anh đó, đời này anh chỉ được phép làm bà xã của một mình tôi!” Nói xong, không thèm phân trần giải thích gì nữa, cúi đầu hôn xuống.

“Ngô...” Công Tôn Duệ khẽ rên rỉ, rất nhanh liền chìm vào nụ hôn sâu sắc này...

Hai kẻ huyết khí phương cương cũng rất nhanh liền quần quít lấy nhau lăn trên sàn nhà...

Hì hụi tới hơn nửa đêm, từ sân nhà phòng khách dây dưa lên đến tận trên giường phòng ngủ, Tiền Mặc mãi cho đến lúc dục vọng thỏa mãn rồi mới xiu xiu mà tắt hỏa, còn Công Tôn Duệ đã sớm mệt mỏi đến hôn mê.

Tiền Mặc ôm Công Tôn Duệ vào trong ngực mình, trong lòng cảm giác thỏa mãn không lời nào có thể diễn tả được.

Nhưng tiếp theo, lại đột nhiên nhớ ra một vấn đề “Người vừa mới này là họ Vu?”

Công Tôn Duệ lúc này cũng mơ mơ màng màng ngủ, trả lời có chút hàm hồ “Àn...”

“Vợ anh ta cũng quen biết bà xã?” Tiền Mặc tiếp tục hỏi.

Công Tôn Duệ hơi hơi gật đầu “Bọn họ sống ở nhà kế bên, có lần Susu đi lạc, vừa vặn đụng phải tôi... Chị Vu rất chiều cổ tôi, nghe nói tôi bị bệnh nên hôm nay đặc biệt hầm canh bảo anh Vu mang qua...”

Tên hỗn đản Vuur Khinh Vũ kia! Tiền Mặc nghiêng răng nghiêng lợi mắng...

Nhưng, nhìn đến người nọ yên lặng ngủ say trong ngực mình, khí thế mắng chửi cũng dần dần xiu xuống—được rồi, tên kia tuy rằng có hơi hỗn đản, bất quá, mình là người rộng lượng, không thèm so đo với hắn nữa...

Tiền Mặc nhẹ nhàng hôn lên tóc Công Tôn Duệ, thấp giọng thì thầm bên tai anh “Bà xã... anh yêu em...”

Công Tôn Duệ lần này thực sự ngủ rồi, hô hấp đều đều dựa vào Tiền Mặc...

Tiền Mặc khẽ mỉm cười, được rồi, dù cho không nói, nhưng anh biết, bà xã yêu anh mà...

77. Chương 77: Phiên Ngoại

Vốn đã quen ở bên nhau cả ngày, cho nên thời điểm Vuur Khinh Vũ đột nhiên bận việc công tác, Tiểu Trác Hy nhất thời cảm thấy có chút vô vị, ngay cả phở bản cũng cảm thấy chả buồn đi.

Hai người tuy rằng đại đa số thời gian cũng chỉ là kẻ ở trường người ở nhà mạnh ai nấy ở, nhưng ít nhất những lúc không có khóa học vẫn có thể cùng nhau chơi game.

Nhưng hiện tại, Vuur Khinh Vũ thường thường đến hơn mười giờ tối mới trở lại nhà, sau đó lại tắm rửa ăn cơm nước gì đó, dù cho có còn hơi để bỏ lên game, lúc đó cũng xấp xỉ đến giờ ngủ của cả hai mất tiêu.

Quá quắt hơn nữa là cái tên quỷ sứ bánh mì kia, suốt ngày một bộ tiểu nhân đắc chí mà ân ân ái ái với “bà xã” vừa mới ôm lại trở về, khiến cho Tiểu Trác Hy đang bị hãm sâu trong hố cô độc u buồn không thôi.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : bà xã, hôm nay muốn ăn cái gì nha? Ông xã mua mang qua cho!

Khiến cho Vưu thị phu phu hâm mộ ghen tị hận nhất chính là, bởi vì trường của Tiền Mặc tọa ngay nội thành, cách chỗ Công Tôn Duệ ở không xa cho lắm, thế là tên quỷ kia liền dứt khoát trực tiếp dọn qua.

Bộ dáng đắc ý của quỷ bánh mì khiến Tiểu Trác Hy thực hối hận, lúc trước tự dưng lại còn cố ý khiến nó tỉnh lại.

Phải chi thiệt sự xuất hiện họ Vu họ Lý nào truy hoa đào đi thì tốt rồi, để coi thằng quỷ đó hối hận chết hay không!

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : muốn ăn cái món gân bò sốt tương của nhà ăn ở góc phố ghê

Thấy lời nói của Công Tôn Duệ, Tiểu Trác Hy cũng nhin không được nuốt ực một ngụm nước miếng. Lúc trước cậu mà muốn ăn cái gì, chỉ cần gọi một cú điện thoại qua, tên cá mực kia liền mua đem tới.

Tất nhiên, hiện tại cậu cũng không phải không biết điều tới mức chỉ bởi vì muốn ăn thịt bò sốt tương mà gọi điện thoại qua đòi ai đó đang làm việc chạy đi mua cho mình.

Nhưng mà, nhìn hai người nào đó cứ ta nông người nông tới tới lui lui, trong lòng vẫn nhin không được mà cảm thấy ủy khuất.

Lúc trước tại sao lại ngu ngốc như vậy, đi ghi danh cái trường không hay ho như vậy a, còn tuyển cái khoa chuyên nghiệp không hay ho, để bị phân đến cái chỗ không hay ho đến cả chim cũng chả thèm ị như vậy a...

Đến nỗi đang yêu mà cũng không được yên ổn để yêu nữa.

Lúc này, hai người nào đó trong đội đang từ chuyện ăn uống chuyển sang đùa giỡn nhau.

[Đội ngũ] Tiền nhiều hơn bánh mì : [Linh Ngộ Gia Thường Củ Cải] bà xã, vật phẩm trang sức cho thổ bảo bảo mua rồi nè đẹp không?

[Đội ngũ] Nửa cánh hoa đào : bộ dư tiền không có chỗ xài hay sao vậy?

[Đội ngũ] Vợ yêu ơi, hun cái coi : ...

Thỏ ngọc bảo bảo mà bạn nhỏ Tiền Mặc đang mang là do hoa đào lúc trước khi hai người chưa gặp nhau đổi được, mà cũng bởi vì sau khi gặp mặt xảy ra đủ thứ chuyện, cho nên quyền trực của Tiền Mặc mãi đến lúc hoạt động chấm dứt rồi vẫn là không có đổi.

Đến bây giờ hòa lại rồi, Tiền Mặc mới nghĩ lại lúc trước có từng tuyên bố qua sẽ đổi tặng hoa đào một con thỏ ngọc coi như quà cưới, thế là bèn đánh kiếm kỹ năng để đổi một con.

Vật phẩm trang sức của bảo bảo trong game Mộng Ảo Tru Tiên này, kỳ thực mà nói chính là một loại vật phẩm thuần túy dùng để... đốt tiền, cũng chẳng khác gì so với mấy kiểu trang phục một này nọ. Bảo bảo mang theo vật phẩm trang sức cùng bảo bảo bình thường chỉ có bề ngoài khác nhau đôi chút, còn mấy mặt khác như kỹ năng chỉ số đều giống hệt nhau.

Vật phẩm trang sức cho thỏ ngọc thực ra chỉ là khiến cho hai cái lỗ tai của nó có thêm một tầng hồng nhạt lấp lánh lấp lánh, thoạt nhìn đúng là đáng yêu thực sự.

Thấy con thỏ bảo bảo kia, Tiểu Trác Hy lại nhin không được buồn bực trong lòng.

Vốn dĩ cậu cũng có một con, tiếc là đã bị Cá Mực Nướng đưa cho người khác.

Cũng không biết có phải do oán niệm của cậu quá mức sâu hay không, tên “người khác” vốn đã lâu rồi không thấy lên đột nhiên lại hiện lên khung thông báo.

“Hảo hữu o0 bọt 0o đăng nhập”

Lúc này, Vợ yêu cùng Hoa đào đã lên bảy mươi cấp, còn bọt bọt vẫn đang đứng tại chỗ ở cấp sáu mươi, hình như cũng chỉ có lần đó Lễ Quốc Khánh lên một lần, về sau cô nàng này cũng chẳng lên lại lần nào.

Tiếp theo, Tiểu Trác Hy liền nhận được tin nhắn của bọt :

“Đang làm gì a? Có thể tới kho hàng không?”

“À, được, lâu lắm mới gặp a!”

Tiểu Trác Hy vốn dĩ cũng đang rời đội chạy đi dạo lung tung, rất nhanh liền cười phi kỳ vừa mới đổi được bay đến bên cạnh lão bản kho hàng.

Chung quanh rộn ràng nhốn nháo, người người chen chúc nhau, Tiểu Trác Hy cũng nhìn không rõ tên của bọt bọt, đành phải gửi tin nhắn cho cô nàng

“Đến rồi.”

Tiếp theo, trên màn hình trò chơi liền nhảy ra khung thông báo, là cửa sổ yêu cầu giao dịch.

Lúc giao dịch không tiện nói chuyện, cho nên Tiểu Trác Hy chỉ có thể hoài nghi mà chờ đợi bọt đặt vật phẩm lên trên cửa sổ giao dịch. Đang nhìn, chợt thấy ở phần đặt bảo bảo, đột nhiên xuất hiện hình “Thỏ ngọc biến dị bảo bảo”, Tiểu Trác Hy chợt giật mình, tay cũng theo bản năng điều khiển chuột đóng cửa sổ giao dịch lại.

“Cái gì vậy? Đưa tui cái này làm gì?”

“Không chơi nữa, để ở đây cũng phí thôi.”

Bọt cô nương rất đơn giản giải thích một câu.

“Không chơi? Tại sao a?”

Tiểu Trác Hy mặc dù có nghi vấn, nhưng là không cảm thấy giật mình cho lắm, bọt bọt lâu như vậy không có lên mạng, không muốn chơi nữa cũng rất bình thường, không có gì kỳ quặc.

“Trước hết nhận con thỏ đi đã.”

Bọt bọt nói xong, liền gửi sang lời mời giao dịch.

Tiểu Trác Hy lần này rút kinh nghiệm, rất nhanh liền lựa chọn xác nhận, trong mục bảo bảo ngay lập tức dư ra một con thỏ nhỏ với hai tai sáng lấp lánh lấp lánh, hóa ra là có mang theo vật phẩm trang sức.

“Tiểu Trác Hy, kỳ thật vốn dĩ thứ tôi muốn không phải chỉ là con thỏ kia thôi.”

Bọt bọt đột nhiên nói chuyện, khiến Tiểu Trác Hy giật mình kinh ngạc.

“Làm sao bà biết tên của tui?”

Tiểu Trác Hy theo phản xạ hỏi lại, nhưng vừa nhìn thấy câu nói này của bọt bọt, tim của cậu hốt nhiên tăng tốc không ngừng, phảng phất như có thứ gì muốn tuôn ra ngoài.

Lời nói kế tiếp của bọt rất nhanh chứng thực đáp án trong lòng cậu.

“Tôi là Công Tôn Cổ Phán.”

“Kỳ thật là có một lần, Tiểu Duệ vô ý nhắc với tôi muốn vào game tìm Vương Khinh Vũ, tôi mới biết được là hai người họ cùng nhau chơi game... Thực sự tôi hề thích chơi game như thế này chút nào, một chút cũng không, tôi chơi game, chẳng qua là vì muốn tiếp cận anh ấy mà thôi.”

“Từ nhỏ tôi đã thích anh ấy, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng dám bày tỏ qua lần nào... Đợi đến lúc khó khăn lắm mới nghĩ ra được bước đầu tiên tiếp cận thì, cũng đã chậm mất rồi.”

Tiểu Trác Hy nhìn những lời Công Tôn Cổ Phán gửi sang, không biết tại sao, đột nhiên hốc mắt cũng có cảm giác nóng lên...

Nếu như là dĩ vãng trước kia, có lẽ cậu cũng sẽ không hiểu được, trộm thích một người nào đó nhiều năm như vậy, là tư vị như thế nào... nhưng mà hiện tại, lại nhận không được mà thâm đồng tình với cô gái tên Công Tôn Cổ Phán này.

Cậu thậm chí không dám tưởng tượng, nếu hiện tại Vương Khinh Vũ với người khác yêu nhau, lúc ấy không biết cậu có dũng khí tiếp tục một mình hay không...

Kỳ thật, lần đầu tiên hai người chạm mặt nhau, cậu đã ngay lập tức nhận ra ánh mắt của Công Tôn Cố Phán nhìn cậu gay gắt, loại ánh mắt sấm soi thoáng dần theo một chút địch ý...

Đại khái ở trong mắt kẻ khác, hành động của cả hai không có gì đặc biệt, nhưng loại vi diệu cảm giác này, cũng là có thể chuẩn xác truyền đạt được tâm ý của đối phương.

Tiểu Trác Hy lúc đó đã biết được chuyện Công Tôn Cố Phán thích Vưu Khinh Vũ, nhưng nhìn bộ dạng không hề phát hiện ra của Vưu Khinh Vũ, cậu cũng không có ý tứ gì mà đi tiết lộ tâm tư của một cô gái như vậy, cho nên chỉ có thể dè cảm giác kia trở vào lòng.

Cậu thực sự không bao giờ có thể ngờ được, sẽ có một ngày Công Tôn Cố Phán cùng cậu thẳng thắn, càng không ngờ đến, hóa ra cô lại chính là bọ bọ.

Lại nhớ đến dĩ vãng, Vưu Khinh Vũ từng ở trò chơi không hề kiêng kị mồm mép mà luôn luôn bày ra một bộ buồn nôn gọi cậu vợ ơi, Tiểu Trác Hy lại càng cảm giác thực sự có lỗi với cô gái này.

“Thực xin lỗi...”

Kỳ thực biết rõ là bọn họ không có làm gì sai, nhưng mà một câu xin lỗi này, vẫn là theo bản năng mà gõ ra.

“Các người cũng đâu có làm gì có lỗi với tôi, cậu cũng không phải giành bạn trai của tôi.”

“Kỳ thật sau khi nhìn thấy cậu lần đó, trong đầu tôi từng xuất hiện ý niệm giành lại anh ấy từ tay cậu, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi... Tôi không muốn bản thân mình trở thành cái kiểu nhân vật hi sinh ở phim bộ tám giờ, rất buồn nôn. Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, anh ấy không thích tôi, tôi cũng sống rất bình thường.”

“Bất quá, cậu phải hiểu cho rõ một điều, cậu có được một tình yêu mà kẻ khác dù là nằm mộng cũng mong muốn có được. Tôi out đây, bái bai.”

Công Tôn Cố Phán nói xong lời này, Tiểu Trác Hy liền nhìn thấy hệ thống nêu lên cô đã đăng xuất.

Nếu không phải trong danh sách bảo bảo có thêm một con thỏ cầm lồng đèn, cậu thực sự rất hoài nghi, lúc này phải chăng chỉ là một giấc mơ.

Trên khung tán gẫu, câu nói cuối cùng của Công Tôn Cố Phán vẫn còn yên lặng nằm đó...

“Cậu có được một tình yêu mà kẻ khác dù là nằm mộng cũng mong muốn có được”

Người yêu mình bị người khác yêu sâu đến thế, đại khái ai gặp phải cũng đều sẽ sinh ra một cảm giác nguy cơ thật lớn, thậm chí ngay cả cảm giác đối với người kia, hẳn là cũng ghét hận muốn chết.

Nhưng hiện tại Tiểu Trác Hy, chỉ là rất muốn gặp Vưu Khinh Vũ, muốn đến phát điên, muốn nghe thanh âm của anh một chút...

Trên đời này, có thể gặp mặt được một người mình thích lại cũng thích mình, kỳ thực là chuyện không dễ dàng chút nào.

Cầm lấy di động mở ra, tìm số của Vưu Khinh Vũ gọi đi, chuông vang lên vài tiếng, nhưng lại chẳng có ai đón nghe. Tiểu Trác Hy lúc này mới nghĩ đến, bây giờ mới ba giờ chiều, anh ấy hẳn là vẫn còn đang làm việc.

Nhưng, cái cảm giác chờ mong nhưng lại một giây cũng không thể chờ trong lòng cứ mãi quẩn quanh, Tiểu Trác Hy đóng lại trò chơi, leo xuống giường, xỏ giày chạy ra ngoài.

Ngồi xe bus hai tiếng mấy, rốt cuộc cậu mới chạy đến dưới lầu tòa studio mà Vưu Khinh Vũ làm việc... Tâm tình vốn cuồng nhiệt qua hai tiếng cũng chậm rãi lắng đọng dần, đột nhiên lại cảm giác có hơi ngưng ngững.

Tuy rằng hai người đã làm hòa với nhau cũng hơn một hai tháng rồi, nhưng mỗi lần ở cạnh nhau thì, người chủ động luôn là Vưu Khinh Vũ, giống như chủ động tìm anh, lại còn chạy đến nơi làm việc của anh như lần này, hình như cũng là lần đầu Tiểu Trác Hy làm.

Đi thang máy đến tầng làm việc của Vưu Khinh Vũ, bước ra cửa thang máy, Tiểu Trác Hy mới phát hiện trong phòng làm việc không hề là cảnh tượng rộn ràng nhộn nháo như trong tưởng tượng của cậu.

Vài người thoát nhìn có vẻ như đang tự giới thiệu công ty với khách hàng, Tiểu Trác Hy lướt mắt nhìn quanh, nhưng trong những thân ảnh đập vào mắt cậu, lại chẳng thấy bóng dáng của Vưu Khinh Vũ đâu...

Hay là đang ở trong phòng chụp ảnh?

Tiểu Trác Hy muốn tự mình lén lút trộm vào đó xem thử, nhưng ngay lúc đó, lại thấy một cô gái tươi cười nhã nhặn đi đến chỗ cậu “Xin chào ngài, xin hỏi ngài muốn chụp chân dung hay là..”

Lời cô gái còn chưa nói xong, Tiểu Trác Hy liền nhanh chóng cắt ngang “Không phải không phải, tôi, tôi đến tìm người.”

“Tìm người?” Cô gái gật đầu “Vậy xin hỏi muốn tìm ai?”

“À cái kia... Vưu Khinh Vũ có ở đây sao?” Tiểu Trác Hy gãi gãi tóc, có chút ngượng ngùng đặt câu hỏi.

“Cậu tìm anh Vưu? Mấy hôm trước công tác anh ấy đều làm xong hết rồi, hiện tại chắc là đang ở nhà...” cô gái quay đầu, hướng về mấy người khác mở miệng hỏi “Anh Vưu mấy hôm nay không có đến hả?”

“Không có, bình thường đã không đến rồi, có bà xã rồi càng không thấy bóng dáng!”

“Phải a phải a, cũng không chịu đem bà xã tới để mọi người nhìn một cái, thiệt tình...”

“Lần sau ổng đến nhất định phải bắt cho bằng được, không bắt ổng mời không cho về!”

Mấy người còn lại bắt đầu tự mình thảo luận, hoàn toàn không nhìn tới đang có kẻ ngoài như Tiểu Trác Hy.

Nghĩ đến vị “bà xã” của Vưu Khinh Vũ kia trong miệng họ là ám chỉ mình, Tiểu Trác Hy bất giác đỏ ửng cả mặt, vội vàng nói lời cảm ơn với cô gái kia xong, liền theo đường cũ xuống lầu.

Nhưng lại nghĩ đến lời của cô gái nói lúc nãy, trong lòng lại có chút không yên.

Hôm trước đã xong hết công tác rồi sao? Vậy tại sao hai ngày hôm nay lại không rảnh lên mạng, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không thêm gọi một cuộc nào...

Tiểu Trác Hy tùy tiện đón một chiếc xe, vừa mới báo cho tài xế địa chỉ nhà Vưu Khinh Vũ thì di động trong túi quần liền ồng ồng chấn động.

Lôi ra nhìn, liền thấy, là Vưu Khinh Vũ gọi.

Tiểu Trác Hy ấn xuống nút nghe, vẫn chưa kịp mở miệng, thanh âm lo lắng từ bên kia đã truyền sang “Vợ a, vợ ở đâu vậy? Tại sao lại không có ở ký túc xá?”

“Ký túc xá?” Tiểu Trác Hy kinh ngạc hỏi lại, tựa như nghe không hiểu lời của anh có ý gì.

“Phải a, bọn nó bảo đột nhiên thấy vợ tắt máy tính liền chạy ra ngoài, hỏi vợ đi đâu vợ cũng không trả lời, có chuyện gì xảy ra sao?” ngữ khí của Vưu Khinh Vũ ầm ầm theo chút sốt ruột.

“Anh... anh hiện tại đang ở trường?”

“Àn!”

“Nhưng là... nhưng là em gần đến nhà anh rồi...”

“...”

Vưu Khinh Vũ dở khóc dở cười đi xe trở lại nội thành, tuy rằng hiện tại đã hơn bảy tám giờ tối, nhưng là anh vẫn nói ra tùm lum lý do, hồng muốn bảo Tiểu Trác Hy trở về trường.

Tiểu Trác Hy vốn vừa mới tắm rửa xong, làm tốt chuẩn bị hiến thân, nghe xong lời này, tươi cười liền có chút cứng ngắc.

Nhưng dù cho là như vậy, cậu cũng không thể nào mất mặt mà chủ động nói mình muốn ở lại với Vưu Khinh Vũ, chỉ có thể hạ thấp bả vai theo sau Vưu Khinh Vũ ra cửa.

“Vợ a, vợ không vui sao?” Vưu Khinh Vũ cư nhiên còn rất là “thô” thần kinh mà hỏi lời này.

Tiểu Trác Hy thực muốn bỏ đầu của người nào đó ra xem, bên trong rốt cuộc là cái gì.

Mặc kệ, Tiểu Trác Hy trực tiếp xoay đầu qua chỗ khác, không nói một câu nhìn ra ngoài cửa sổ, một mình sinh hồn đổi.

Nhưng một lúc sau, chợt phát hiện có gì đó không đúng “Ai, đi nhầm đường rồi kìa! Tại sao lại chạy qua bên này? Bên này là khu nhà trọ của giáo sư...”

Vưu Khinh Vũ đưa tay xoa xoa tóc cậu “Không có đi nhầm, chồng mang vợ qua sẽ biết ngay mà!”

Xe chạy đến trước một tòa nhà rồi dừng lại trước cửa, xe ngừng, hai người xuống xe, đi vào tòa nhà, lên lầu.

Tiểu Trác Hy đầy bụng nghi hoặc theo sau lưng Vưu Khinh Vũ, ngay cả giận dữ cũng đều quên.

Đi đến lầu ba, trở mắt nhìn người nào đó lấy chìa khóa mở cửa một gian phòng ra, lại chậm chạp bị người nào đó hôn lên đẩy vào phòng ngủ, mới giật mình mở miệng “Anh... anh như thế nào, anh...”

Vưu Khinh Vũ khẽ sát một chút, cúi đầu hung hãn hôn lên môi cậu “Vì thuê một chỗ thích hợp, làm chồng một chết đi được a, vợ nhất định phải bồi thường cho chồng!”

“Anh, hai hôm nay anh không lên mạng là vì...” Tiểu Trác Hy cảm giác hốc mắt lại nóng lên.

Vưu Khinh Vũ đáng thương hề hề cọ cọ lên mặt cậu “Bạn đi mua dụng cụ này kia a... giường hồi trước của chồng hơi nhỏ, cho nên chồng cố ý chọn một cái vừa to vừa mềm mại lại thoải mái, thế nào a? Bây giờ chúng ta thử thử chút ha?”

“Ừ... Uhm... ngủ ngoan...”

Hai người cùng nhau ngã lăn ra cái giường kia, cả cái giường đều mãnh liệt mà run lên.

Quả nhiên, vừa to vừa mềm mại lại thoải mái...

78. Chương 78: Phiên Ngoại

Sinh nhật ngày âm lịch của Vưu Khinh Vũ đúng vào dịp Tiết bánh chưng, thành ra vừa mới đầu tháng người nào đó đã chủ độ ng mặt dày mày dạn đi đòi lễ vật, khiến cho Tiểu Trác Hy vốn dĩ trước giờ cũng không chú trọng mấy thứ như quà sinh nhật bắt đầu cảm thấy... nếu như thật sự không đưa tặng anh cái gì đó, giống như có cảm giác tội lỗi với nhân dân cả nước vậy.

Nhưng mà, lại nói phải đưa cái gì, lại là không tài nào nghĩ ra được, đành phải lết thết đi tìm người dày dạn kinh nghiệm tình trường là bạn nhỏ Tiền Mặc, xin giúp đỡ.

Chờ đến lúc Tiểu Trác Hy đến trường tìm được Tiền Mặc thì, lại thấy Tiền Mặc đang cùng cô nàng Khúc Bình Bình ăn cơm. Tiểu Trác Hy vừa hỏi ra vấn đề của mình, Khúc Bình Bình liền nháy mắt hưng phấn tinh thần mà nói “Lễ bánh chưng đương nhiên là tặng bánh chưng!”

“A?” này... có cần tới ý tới vậy không? So với mấy thứ như đồng hồ cravat tra từ độ nường còn nghèo nàn ý tưởng hơn...

“Ý nghĩa bất đồng thôi... Bánh chưng tự mình gói mới có ý nghĩa a!”

Tiểu Trác Hy thật sự là không có ý tưởng gì đối với cái gọi là lễ vật, cho nên Khúc Bình Bình chỉ đơn giản nói vài câu, đã thành công đẩy Tiểu Trác Hy lên con đường đi học gói bánh chưng.

Lúc gặp mặt nhau còn phải trốn tránh giấu diếm Vuư Khinh Vũ, lần mò lên mạng tra tìm học cách làm, để rồi cuối cùng, Tiểu Trác Hy tự mình cảm thấy bản thân thực sự rất có phong phạm của tổ chức ngầm.

Bất quá, may mắn là bánh chưng được cậu gói cũng ra hình ra dạng phết, bên trong gạo nếp cũng hột hột vừa dày lại vừa trơn bóng, mút táo thoát nhìn cũng khá hấp dẫn, toàn bộ hình dạng cái bánh cũng là có góc có cạnh, thoát nhìn cũng miễn cưỡng đạt đến cấp bậc của mấy loại hay bày bán trong siêu thị.

Sau hôm được nghỉ nhân Tiết Đoan Ngọ, Tiền Mặc đột nhiên đưa đến cho Tiểu Trác Hy một bộ quần áo xanh mượt.

“Mày đưa tao cái này làm gì?”

“Bình Bình đưa đó, bảo là đặc biệt chuẩn bị để cos Tiết Đoan Ngọ trong dãy lễ Trung Quốc a, mày mặc cái này vào gói bánh chưng, bảo đảm Vuư Khinh Vũ càng thích!”

Tiểu Trác Hy hắc tuyến “Cái gì nha, lão tử là mừng sinh nhật, không phải biểu diễn!”

“Thiết, mày đúng là không hiểu gì hết! Cái này gọi là tình thú, có hiểu không? Mày nghĩ tao thích đưa cho mày làm hả? Nếu không phải nể tình mai là sinh nhật tệ kia, tao đã sớm mang thứ này về cho bà xã tao mặc rồi!” Tiền Mặc lườm cậu một cái “Mày có lấy hay không, không lấy tao cầm về a!”

Tiền Mặc nói xong, lại cầm quần áo bỏ trở vào túi, đứng lên ra vẻ muốn đi về thật.

“Ai ai, tao đâu có nói là không cần!” Tiểu Trác Hy túm Tiền Mặc lại, đưa tay nhận lấy túi đồ, vẫn là có chút bán tín bán nghi “Thật sự không cảm thấy buồn cười?”

“Buồn cười? Có mới là lạ! Một năm chỉ có một ngày, cứ ngoan ngoãn mà đồ dành tướng công nhà mày đi!” Tiền Mặc nói xong, miệng cười hì hì giơ tay đưa cái túi còn lại quơ quơ trước mặt cậu “Vây, quà Tiết Đoan Ngọ cho mày rồi a, ta đây cầm quà Trung Thu về vậy, về nhà cùng bà xã tao qua Lễ Trung Thu đây~”

Nói xong, liền tí ta tí tởn chạy ra ngoài.

Bước đến cửa, vẫn là không quên quay đầu lại dặn một câu “Đúng rồi, Bình Bình có dặn, không được làm dơ quần áo!”

“Lúc gói bánh chưng tao có mặc đâu!” Tiểu Trác Hy tức giận lắm bầm một câu, lại lôi bộ quần áo trong túi ra nhìn một cái...

Sinh nhật mặc thành cái bánh chưng? Tên quỷ bánh mì kia không lẽ muốn đùa giỡn mình?

Sáng hôm nay là Tiết Đoan Ngọ, Vuư Khinh Vũ vẫn chưa tỉnh dậy, Tiểu Trác Hy đã sớm tỉnh, lặng lẽ bò khỏi giường, ở trong trù phòng tới tới lui lui mò mẫm, bỏ gạo nếp đã chuẩn bị vào lá gói, sau đó lại bỏ thêm mấy miếng mút táo đã làm sẵn lên trên, tiếp theo nắn nắn bóp bóp lại, chỉnh tề một cái bánh chưng.

Gói kỹ bánh chưng rồi bỏ vài lồng hấp, Tiểu Trác Hy lại vác theo túi lên lút vào phòng tắm.

Có chút ngắc ngứ mắt tự nhiên mặc cái bộ quần áo kia vào, Tiểu Trác Hy nhìn vào gương, bắt gặp bộ dạng bản thân lúc này, trên mặt thất thối bùm một cái đỏ bừng lên.

Này này này... này cũng quá mức bại lộ a!!

Màu vải xanh lục đại biểu cho lá bánh thoát nhìn lùm xùm một đồng lớn, nhưng là trên thân áo, một đường hở kéo dài từ cổ áo tới xuống tận phía ngay rốn, thành ra hai điểm đỏ đỏ trước ngực đều là như ẩn như hiện... Chỗ vạt áo giống như bắt chước lá bánh chưng, gắt gao bao chặt trên người.

Hạ thân càng quá phận hơn, cư nhiên cái cái mông giống như cái bánh chưng vậy, bị dây “buộc” hai vòng, làm cả cái mông vênh cao càng lộ ra rõ hơn, phía dưới chân cũng chỉ có một tầng vải mỏng lục nhạt...

Trong túi cư nhiên còn kèm theo một bộ tóc giả, có treo vài món trang sức hình dạng cái bánh chưng.

Này này... này là dành cho con gái mặc sao?

Tiểu Trác Hy lụm quần áo vừa thay ra, lúi di động bấm số gọi qua cho Tiền Mặc “Uy? Có phải mày lấy thiếu cái áo lót bên trong không vậy?”

Tiền Mặc hiển nhiên vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, mơ mơ màng màng trả lời lại “Không có a... vốn là làm theo phong cách dụ hoặc mà, hôm qua bà xã tao mặc bộ đồ con tỏ làm tao nhìn thiếu chút nữa chảy máu mũi mà chết a!”

Tiểu Trác Hy nghe thấy, đỉnh đầu bốc khói “Phong cách dụ hoặc? Kháo...”

Biết ngay là thằng quỷ này không tốt lành gì mà! Tiểu Trác Hy cúp điện thoại, vừa mới động tay chuẩn bị cởi quần áo ra, cửa phòng tắm liền bật mở. Vưu Khinh Vũ đang dụi dụi mắt bước vào phòng, vừa nhìn thấy trang phục của cậu, động tác trên tay ngừng trệ ngay tức khắc, huyết sáo một cái đầy vẻ háo sắc “Vợ a, đây là quà sinh nhật tặng chồng sao? Ân ân, chồng rất thích!”

Nói xong, liền nhào tới nhấc một cái ôm người nào đó lên.

Tiểu Trác Hy vừa che chỗ lộ ngực vừa giãy dụa “Cái gì nha! Vưu Khinh Vũ, mau buông ra! Lão tử muốn đưa là bánh chưng, là bánh chưng!!”

Vưu Khinh Vũ cúi đầu áp lên miệng cậu hôn một hơi “Ân ân, chồng có thể nhìn ra mà, đây là một con bánh chưng thành tinh đúng không, tiểu yêu tinh, câu dẫn gia đây dục hỏa hừng hực rồi, tu luyện không tệ nha!”

Nói xong, Vưu Khinh Vũ liền áp Tiểu Trác Hy ngã xuống giường, từng chút từng chút hôn khắp mặt cậu.

“A....Buông... buông ra...!!” Tiểu Trác Hy dùng sức đẩy anh ra “Lão tử nói là bánh chưng thật... Ừ... gói.. bánh chưng...”

Vưu Khinh Vũ vừa hôn cậu vừa gật đầu ra vẻ đồng ý “Chồng sẽ thật tử mĩ lột bánh chưng ha! Lột đến không còn một mảnh ha!”

Trong phòng bếp, lồng hấp bánh chưng đang ùng ục ùng ục tiếp tục sự nghiệp chưng của nó, còn cái bánh chưng nằm trên giường... Ừ, quả thực là bị lột ra toàn bộ, không còn một mảnh nào!

Tiểu Trác Hy cuối cùng cũng hiểu được câu dặn dò cuối cùng của Tiền Mặc rốt cuộc là ám chỉ cái gì.

...Đừng có làm dơ quần áo nha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-tieu-nuong-tu-than-ca-chuy-tien>